

Giới thiệu Ranh Giới

Đây là một câu truyện nói về cuộc sống, gia đình, tình yêu, tâm sinh lý con người qua những trải nghiệm của một thanh niên thuộc thế hệ nửa đầu 8x. Với những đấu tranh nội tâm gay gắt khi đứng trước ngưỡng cửa của cuộc đời, bước vào mối tình đầu. Giữa tốt đẹp và xấu xa, giữa thiên thần và ác quỷ, tình yêu và bản năng, đôi khi chỉ cách nhau bằng một “Ranh Giới” thật mong manh... buộc lý trí sẽ phải lựa chọn...

Truyện lấy bối cảnh đầu tiên vào năm 2001. Mở đầu là những góc nhìn của cậu thanh niên ấy đang ở độ tuổi dậy thì với những tò mò về giới tính... Và nhen nhúm mối tình đầu với cô bạn cùng lớp. Bắt đầu là những đấu tranh giữa tình yêu trong sáng và những suy nghĩ vẫn đục đang tồn tại trong tâm trí, cậu ấy sẽ phải lựa chọn hướng đi đúng đắn cho bản thân để có thể chiến thắng những bản năng đang tồn tại ở chính con người mình với hy vọng tìm thấy một lý tưởng yêu cao đẹp trong cuộc đời. Cậu ấy sẽ phải làm sao?

Những miêu tả chân thật có lẽ sẽ khiến nhiều người sốc, nhưng sex không phải là chủ đạo của tác phẩm này mà nó chỉ là một trong những yếu tố góp phần làm nổi bật chủ đề của tác phẩm "RANH GIỚI", nhấn mạnh sự tương phản giữa hai mảng sáng tối trong mỗi một con người.

Cậu truyện cũng không chỉ nói về tình yêu, mà còn nói về tình cảm gia đình, tình bạn thuở học sinh - sinh viên, và trên hết là tình người... tình người trong cả những góc khuất ở tận cùng dưới đáy xã hội, đằng sau những số phận nghiệt ngã...

Hãy kiên trì đọc và cảm nhận...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Dậy thì

_Hiếu! Dậy, nhanh lên, gần 7 giờ rồi còn ngủ chết trương..mày có định đi học không đấy!??

_.....

_Dậy!! Dậy mau.- Mẹ vơ cái gối đập liên tục vào mặt tôi.

_Đậy, đậy, con dậy đậy...từ đậy ra trường mất có 10 phút thôi mà mẹ...- Tôi lồm cồm bò dậy lau bàu!!

_Thế mày định không đánh răng, rửa mặt, ăn sáng à, thanh niên rồi, tác phong phải nhanh nhẹn lên chứ.- Mẹ vừa gấp chăn màn vừa xa xa nói

Tôi ưỡ oải đứng dậy, bước vào phòng vệ sinh...

Làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, thu dọn bãi vở, quần áo chỉnh tề. Tôi đến bên mẹ chia tay.

_Gi đây? Còn không mau đi học đi ông tướng.- Mẹ gườm nhìn tôi

_Mẹ...tiền ăn sáng!! – Tôi nũng nịu.

_Cái gì!? Hôm qua vừa đưa cho mày 20 nghìn xong mà mày đã tiêu hết rồi,mày tưởng tao cướp ra tiền à con? - Mẹ trợn mắt.

_Hôm qua bọn con phải góp tiền đi thăm cô giáo ốm, con thiếu tiền còn phải đi vay thêm nè,con có tiêu gì đâu mà mẹ nói vậy.- Tôi làm ra vẻ tội nghiệp.

_Đậy, cầm lấy rồi đi đi cho khuất mắt tôi! - Mẹ giúi vào tay tôi đồng 10 nghìn.

_À, hôm nay bọn con phải đóng quỹ lớp rồi, mẹ cho con thêm 20 nghìn nữa đi!

_Cái gì nữa đây! Sao mày lúc nào cũng có lý do để moi tiền tao thế?

_Lý do chính đáng mà mẹ.- Tôi nháy mắt.

_Thôi đậy...cầm lấy, hôm nào đi họp phụ huynh tao hỏi mà không phải thì chết với tao!

_Vâng con thanks you mẹ, bye bye mommy. – Tôi thom mẹ cái rùi chạy tót ra cửa, vẫn còn nghe tiếng mẹ nói vọng đằng sau.”Con với chả cái...”

Tháng 10, tiết trời đang chuyển sang thu. Hít thở bầu không khí trong lành, man mát của buổi sáng sớm, tôi thở dài khoan khoái, rảo chân đạp xe đến trường... Thị trấn yên bình nằm giữa một vùng đồng bằng trung du Bắc bộ bao quanh là núi, buổi sáng nào cũng vậy không khí tấp nập và hối hả. Từ

những anh cán bộ viên chức ăn mặc chỉnh tề, đạo mạo đến những người nông dân khố khổ đem sản vật nông nghiệp lên chợ bán, những bác xe ôm chia nhau điều thuốc hút dở kèm nụ cười rạng rỡ. Đầu đó một vài tốp học sinh ríu rít đến trường...

_Ê ku, chờ tao với!!!

Tôi ngoảnh lại phía sau. Thăng Sơn lúi húi đạp xe lên.

_Đang ngắm em nào mà cứ dờ người ra thế.- Nó nhe răng cười

_Ngắm cái con khi...hôm qua thắng hay thua vậy?

_Thua 3 – 1, chán lắm! Thiếu mày với thằng Tiến thì thắng thế quái nào được, chiều nay còn tiền không, cốp tiếp đi, đá sân Thành Đô. Mỗi đội cốp 50 nghìn, thắng ăn cả, phải phục thù chứ!

_Để xem nào đã, dạo này bà già tao quản lý chi tiêu ác lắm – Tôi trầm ngâm

_Ui giờ, mỗi thằng góp có 10 nghìn mà ko xoay được à. – Nó bĩu môi

_Thì tao đã bảo là để xem nào đã! – Tôi gắt.

_Ồ, có gì để tao còn hẹn với... ừ...nhìn kia! - Mắt nó sáng lên, tôi nhìn theo hướng nó chỉ, một vài tà áo trắng tinh khôi đang lướt trên đường, gió thổi thốc lên để lộ những mảnh da thịt trắng ngần. 2 thằng ngẩn ngơ nhìn theo...

Tôi 17 tuổi, ở cái độ tuổi mà các cụ hay nói là bẻ gãy sừng trâu, tôi với mẹ chuyển đến sống ở cái thị trấn nhỏ này từ lúc tôi còn rất nhỏ, chưa vào lớp 1. Tôi không thể nói là đẹp trai lắm nhưng ưa nhìn và khá đô con, có lẽ do tôi chăm chơi thể thao mà cơ thể đã sớm nảy nở hơn so với các bạn cùng trang lứa. Tôi sống khá nội tâm và có thể nói là đa cảm, hay suy nghĩ về cuộc sống, có lẽ do từ bé cho đến giờ chỉ sống bên mẹ, nên về mặt tình cảm tôi rất yếu đuối, mỗi một diễn biến trong cuộc sống thường nhật hằng ngày đều dễ khiến tôi suy nghĩ, và cả những trăn trở khi cảm thấy bản thân đang ngày một lớn dần lên cả về ngoại hình lẫn tư duy...

Ở cái độ đang tuổi ăn tuổi lớn, và cả tuổi...tò mò nữa, những thằng con trai như chúng tôi luôn cảm thấy hiếu kỳ với những vấn đề về giới tính. Lên cấp 3, các bạn nữ đã bắt đầu lớn phồng phao, những đường cong thiếu nữ, những lần dây áo, quần con ẩn hiện dưới những lớp áo dài trắng trong luôn thu hút những ánh nhìn và cả sự bàn tán từ phía chúng tôi...trong những cái đầu ngờ nghệch đã manh nha những suy nghĩ về chuyện tình cảm và quan hệ nam nữ...Liệu có thể gọi đó là xấu xa không?

Như những đứa bạn cùng trang lứa, tôi cũng đã biết tự kích thích để dập tắt những ham muốn, những bức bối đang bắt đầu khơi gọi lên trong tâm trí mỗi khi bắt gặp một hình ảnh hở hang, yêu thương...nào đó trên tạp trí, phim ảnh, mặc dù sau mỗi lần như vậy tôi cảm thấy thật xấu hổ và tội lỗi, mặc cảm với chính bản thân mình... ban đầu tôi cứ tưởng chỉ mình tôi có thói quen này, sau này đem ra tâm sự với mấy thằng cùng lớp thì hoá ra thằng nào cũng vậy, từ những thằng hiền lành học giỏi đến những thằng cá biệt nghịch ngợm, dần dần tôi cũng hiểu đây là một phản ứng sinh lý bình thường, và cũng không còn mặc cảm nữa, nhưng từ trong tiềm thức tôi vẫn nghĩ đây là một hành động xấu.Nhưng nghĩ là một chuyện, thi thoảng tôi vẫn... và rồi lại xấu hổ...lại ân hận...

Có một ngày khi ngủ dậy vào buổi sáng, tôi bỗng thấy quần mình ướt ướt, ngỡ là mình "dắm đãi". Tôi chạy vội vào phòng vệ sinh thay ra, và tôi đã tròn mắt ngạc nhiên khi thấy cái thứ đọng trên quần chíp của tôi, nó không phải là nước tiểu mà là một thứ nước gì đấy đặc quánh và hơi sền sệt. Tôi không hiểu nó là thứ gì? Rồi lại có một ngày khi tôi đang lặp lại "hành động xấu" thì nó lại phụt ra, rõ ràng là từ "chỗ ấy"!?! Điều đấy khiến cho tôi sợ hãi, hoang mang tột cùng, tôi nghĩ là tôi bị một căn bệnh gì đó thật đáng sợ, có lẽ do tại tôi đã lạm dụng hành vi tự kích thích đó nhiều quá chăng?? Không thể nào nói là nhiều được, vì ít nhất 2 tuần, có khi cả tháng tôi cũng chỉ...1 lần, tùy theo cảm xúc. Thế thì vì lý do gì mà tôi lại mang căn bệnh có vẻ như rất đáng sợ này?? Tôi ko biết hỏi ai cả vì...không có ai để hỏi, hỏi mẹ thì thật xấu hổ, mà cứ giữ trong lòng thì thật khổ tâm, ko tập trung đc vào việc gì, cuối cùng đành liều hỏi thằng Quân. Một thằng anh cả của hội con trai trong lớp và rất chừng mực, thì nó lần ra ôm bụng cười sằng sặc.

Thế rồi nó đập đập đầu tôi nói:

_Cái chất đấy là để cấy vào người phụ nữ, nó làm cho phụ nữ bụng to, và sau 9 tháng sẽ sinh ra em bé, lớn lên giống như tao với mày,nói ngắn gọn là chất đấy dùng để sản xuất làm ra con người, hiểu chưa??

Tôi ngơ ngàng:

_Thế làm sao mà cấy vào được?

Nó cũng bối rối:

_Thì...mày đưa cái của mày vào người bọn con gái, có thể thôi mà cũng hỏi!

Tôi gật gật ra về hiểu:

_Vậy là giống như người ta tiêm đúng ko!?

Nó đỏ bừng mặt khoát tay:

_Mày về mà hỏi bố mẹ mày sinh ra mày như thế nào, tao chẳng dỗi hơi mà đi giải thích nữa, đúng là đàn hết chỗ nói!

_.....

Từ đấy tôi yên tâm và bằng lòng với những khái niệm mới lạ này, vậy là tôi đã trở thành một thằng đàn ông, là người lớn rồi, có thể sản xuất con người, sinh ra em bé được rồi. Ngộ thật đấy!

_Mày lôi tao ra đây làm gì vậy? – Tôi quay sang thằng Sơn hỏi ngây ngô.

_Suyt yên nào!! – Nó đưa tay ra hiệu cho tôi im lặng, rồi gỡ cái mẫu giấy trên bức tường ngăn cách giữa nhà vệ sinh nữ và nam, hiện ra một cái lỗ thông sang được đục rất khéo. Tôi há hốc mồm.

_Sao lại có cái lỗ này ở đây!?

_Đã bảo mày im cơ mà!! – Nó gắt nhẹ, đưa tay bịt miệng tôi. Rồi nghe răng cười bí hiểm:

_Tao đã tốn biết bao tâm huyết đấy!

Nói rồi nó cúi húi nhòm vào cái lỗ, bỗng nhiên nó há hốc mồm... Tôi chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì nó đã cúi đầu tôi xuống, giọng nó run run thì thào:

_Xem đi...

Tò mò tôi ngó vào, bỗng nhiên tôi run bắn cả người, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hình ảnh các bạn nữ đang giải quyết nhu cầu vệ sinh đập thẳng vào mắt tôi...từng đường cong...những chỗ nhạy cảm lộ ra...tôi nín thở đứng lên nhìn nó thẳng thốt, bàng hoàng, nó liếc tôi nghe răng cười nham nhở. Cảm giác xấu hổ như vừa làm một điều gì đó thật tội lỗi trào dâng trong lòng,tôi co giò chạy thẳng ra khỏi nơi đó như một thằng ăn trộm vừa bị bắt quả tang.

Bắt đầu kể từ ngày hôm ấy trong đầu tôi luôn hiện ra những hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy trong đời, cảm giác ngại ngùng xấu hổ, xem lần một chút cảm xúc gì đó mơ hồ cứ trào dâng trong lòng tôi.vừa tò mò vừa kích thích, tôi bắt đầu quan tâm kỹ hơn đến các bạn nữ bằng cặp mắt soi mói và cái đầu đang nảy nở những suy nghĩ thật đen tối, chao ôi!! Thật là mâu thuẫn...tôi chẳng hiểu nổi chính bản thân mình nữa????

Giờ ra chơi...cả lớp ồn ào như cái chợ vỡ, những trò đuổi bắt đùa nghịch, trao đổi bài vở, trò truyện phiếm diện ra sôi nổi. Khẽ thờ dài, tôi cố căng mắt ra trước quyển sách lịch sử, cố gắng nhồi nhét mớ kiến thức đó vào trong đầu, nhưng những dòng chữ cứ đang nhảy múa trước mắt như muốn trêu tức tôi... ôi, tôi điên mất, cố gạt bỏ những ý nghĩ đó ra khỏi đầu mà không thể, từng hình ảnh cứ hiện rõ mồn một...tệ thật!

_Ôi chao! - Một giọng con gái hét toáng lên, khiến tôi giật mình quay sang. Cái Linh vừa bị té, nó đang lồm cồm bò dậy..một 2 cái cúc áo bị bung ra, nó nhanh tay đóng lại, nhưng làm sao kịp..khupon ngực nhỏ nhắn đang phát triển với chiếc áo con hồng hồng đã lọt vào mắt tôi...tai tôi nóng bừng, người tôi như muốn nổ tung ra...gấp vội quyển sách lịch sử, tôi chạy ào ra khỏi lớp...

_Nào! Đưa tiếp theo, 1000, không mặc cả. Nào nào, té đi mày, quá 1 phút rồi đấy! - Giọng nói thì thào của thằng Sơn khiến tôi sững lại trước cửa nhà vệ sinh nam. Tôi ngó vào, thấy khoảng 6,7 thằng đang đứng lố nhố xếp hàng, thằng Sơn đứng chắn giữa bọn kia với bức tường có cái lỗ thông sang nhà vệ sinh nữ, có một thằng đang cúi húi ngó ngó.

_Nào thôi mày, hết giờ, đưa tiếp theo.- Thằng Sơn thì thào xướng tiếp, thằng kia đứng dậy đi ra, mặt chưa hết bần thần, tôi nhìn kỹ, té ra là bác Huy lớp trưởng đức cao vọng trọng lớp 11A3. Nhìn thấy tôi hấn cười gượng gạo, gãi gãi đầu rồi đi ra.

_Ê ku, lại đây.- Nhìn thấy tôi thằng Sơn nở điệu cười nhăn nhở quen thuộc, tôi bước lại. Thằng Sơn quay vào trong nói:

_Nào thôi mày, ngó thế đủ rồi, đi ra đề tao đón khách VIP!

_Chưa thấy đưa nào ra nữa cả, đã xem được gì đâu! - Thằng Quý vừa đến lượt đang ngó càu nhàu: Trả lại tao tiền đây, chả xem được cái quái gì!

_Này, cầm lấy rồi té lệ đi, nói bé thôi. - Thằng Sơn cúi vào tay nó tờ 500

_Tao đưa 1000 cơ mà.- Thằng Quý bức tức.

_Mày được ngó rồi nên phải chiết khấu 50%, thôi té đi, lằng nhằng nữa thì tao trả lại bằng cái nay đây. - Thằng Sơn đưa nắm đấm lên. Thằng Quý mặt tái nhợt đi ra.

_Hehe, thấy bạn làm ăn được không?? - Thằng Sơn quay sang tôi lúc ấy đang đứng đàn thổi mồm, rồi nó kéo tôi xuống:

_Ngó đi, lần trước mày mở hàng tao miễn phí, lần này bạn khuyến mãi, chỉ 500 thôi!

Tao không thèm!.- Tôi bực bội đi ra.Nhưng ra đến cửa tự nhiên như có một cái gì đẩy nứu chân tôi lại...như có một ma lực nào đó sai khiến tâm hồn tôi, hình ảnh cái Linh với chiếc áo lót nhỏ xinh cứ hiện ra ám ảnh, máu trong người nóng lên phùng phùng. Bất giác tôi quay lại.

_500 đây cầm lấy! Chết tiệt...!!

Tôi cúi xuống trừng mắt ngó vào, bỗng nhiên tôi há hốc mồm và cứng họng không ngậm lại được.

_ Gì thế?? Gì thế?? -Cả thằng Sơn và bọn đảng sau nhao nhao hỏi.

_ Cô giáo thực tập môn Anh – Tôi buột miệng.

Bỗng cả bọn đang đứng xếp hàng chen nhau lao lên:

_Đề tao, đề tao, tao trả 2000!!

_Không đề tao, tao trả 5000!!

_10.000 đây, cầm lấy đi, tao ngó trước!

_Chúng mày lượn hết! - Thằng Sơn nạt lớn, rồi nó kéo tôi dậy.

_Trả lại mày tiền nè, thêm 3000 nữa, cho tao ngó với! – Nó hồi hộp nói, rồi nó nhòm vào. Bỗng nó tái mặt, đứng phắt dậy chạy ra ngoài nói vọng lại:

_Cô đang ngó sang đây, chạy đi, chết cả lũ bây giờ!

Cả bọn chúng tôi hồn phi phách tán, mạnh thẳng nào thẳng đấy chạy bạt mạng. Chẳng còn tâm trí đâu mà ngó với chả nghiêng nữa...

Cũng may là cô chưa kịp nhận ra thằng nào với thằng nào, nhưng hôm sau, cái lỗi đó đã được đắp xi măng lại. Mất mồi làm ăn, thằng Sơn buồn suốt mấy hôm...tôi cũng chẳng quan tâm, hơn nữa tôi lại thầm cảm ơn vì nhờ vậy, tôi sẽ không còn cơ hội phát triển thêm những ý nghĩ tồi tệ đang ngày một lớn dần trong cái đầu non nớt của tôi nữa, nếu mà cứ kéo dài tâm trạng khủng hoảng như thế thì làm sao tôi có thể học hành được.

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mối tình đầu

_Trả bài, trả bài kiểm tra nè!! - Giọng nói ngọt ngào của nàng lớp phó học tập vang lên, cả lớp ủa đến:

_Đâu đâu!! Đưa tớ trước

_Tớ được mấy điểm vậy

_Ui giờ, trời ganh ghét thiên tài, bài thế này mà chỉ được có 3 là sao!?.-Tiếng thằng Sơn than thở giữa những tiếng ồn ào.

Mặc kệ tụi nó, tôi say xưa ngồi chống cằm ngắm nàng, khuôn mặt xinh xắn và thông minh, nụ cười rạng rỡ với cái lúm đồng tiền làm duyên, đôi tay nhỏ trắng muốt xinh xinh đang phát bài kiểm tra, nhìn nàng...phải diễn tả như thế nào nhỉ? À!! Phụng hoàng giữa bầy gà...tôi gật gù lìm dìm mắt trầm ngâm, hài lòng với kiểu so sánh của mình, có như vậy mới xứng với nhan sắc của nàng.

_Của Hiếu nè!! Làm tốt lắm hay sao mà tự tin hơn hờ thế.-Giọng nàng nhẹ nhàng vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ đang bay bổng của tôi, giật mình tôi mờ mắt ra, nàng đang đứng trước mặt tôi, mỉm cười.

_Tớ! Tớ...không..tớ.- Tôi đỏ mặt ấp úng, tim đập thình thịch.

_Chúc mừng nhé, lần này bạn làm tốt lắm, 8 điểm – Nàng nháy mắt rồi đưa bài kiểm tra cho tôi, hành động tình nghịch và đáng yêu đó khiến tôi nhìn nàng ngơ ngẩn. Bất gặp ánh mắt như si như mê đó của tôi, nàng thoáng ngại ngùng rồi quay đi. Bỏ lại tôi vẫn đang đờ đẫn như thằng mất hồn.

Tôi đã để ý nàng từ đầu năm học lớp 11,tôi mến nàng không chỉ vì nàng đẹp, mà vì nàng cũng có một cá tính giống tôi, sống nội tâm, đa cảm và hay suy nghĩ về cuộc sống. Có thể nói là già trước tuổi cũng được, nên chúng tôi thi thoảng cũng hay tâm sự với nhau, với những triết lý như những người đã trưởng thành vậy. Nhưng chỉ dừng lại ở quan hệ bạn bè, tôi rất muốn bày tỏ tình cảm với nàng, nhưng chưa có cơ hội nào. Vì chúng tôi chẳng bao giờ có cơ hội được tiếp xúc riêng tư với nhau, có đi chơi cũng là đi chơi chung với cả một nhóm bạn. Với lại, tôi rất sợ, nếu ngớ lòi mà bị nàng từ chối thì thật là bẽ mặt, khéo tôi chẳng dám đi học vì xấu hổ mất. Nên tôi vẫn phải ôm mối tình đơn phương như vậy.

7strong5 sáng... Đầu tóc rối bù, ngâm cái bánh mỳ trong miệng tôi dắt xe vội vã lao ra cửa, sắp đến giờ học rồi, không nhanh thì muộn mất. Hối hả nhảy lên xe tôi phóng đi, đằng sau vẫn văng vẳng tiếng mắng chửi của mẹ.

Tiết đầu hôm nay chỉ là Giáo dục công dân, nhưng bà dạy môn này nổi tiếng ghê gớm ở trường, nên có chết cũng phải vào lớp, không dám bùng như những môn khác. Căng nghĩ tôi càng sốt ruột, bấm môi tôi cố đạp thật nhanh.

_Rầm!!! Ôi..!!! - Vừa phi từ trong ngõ để lao ra đường lớn bất ngờ tôi tông phải một ai đó cũng đang đi rất vội vã. Cả 2 ngã sóng soài dưới đất. Tôi ngã đập mặt xuống, sao giăng đầy trời. Ôm khuôn mặt nhăn nhó tôi chồm dậy:

_Chết...!!! – Đang định nói thêm chữ “tiệt”, bỗng tôi lấy cả 2 tay bưng miệng lại để nó khỏi vọt ra mồm, mở căng mắt ra nhìn kỹ hơn. Một thân hình nhỏ nhắn với khuôn mặt xinh xinh cũng đang nhăn nhó chống tay ngồi dậy...lớp phó... à không! Là nàng!!!

Thoáng chút sững sốt, tôi lao đến đỡ tay nàng dậy, miệng lắp bắp:

_Ôi!! Ngọc... có sao không...tớ...tớ!!

_Là Hiếu đấy hả, sao không nhìn đường vậy. - Vẫn chưa hết đau, nàng nhăn mặt.

_Tớ..tớ! – Tôi đỏ dừ mặt gãi đầu: Ngọc không sao chứ? Tớ xin lỗi, đang sợ muộn học nên tớ hơi vội!

_Thôi chết! – Nàng như sực tỉnh: Không đi nhanh thì muộn thật đấy, nói chuyện sau đi.

Rồi nàng lập cập dựng xe vậy, bỗng nhiên tôi thấy nàng cười méo xệch, tôi nhìn xuống, thấy bánh xe của nàng đã bị sang vành, không thể đi được. Hít một hơi thở thật sâu tôi dựng xe mình lên nói:

_Để tớ dắt vào tiệm sửa xe bên kia đường rồi tớ đèo Ngọc đi, trưa đi học về thì mình qua lấy, được không?

Thoáng thấy một chút do dự trong mắt nàng, nhưng cũng chẳng còn nhiều thời gian nữa, tôi liền bước tới rồi bê thốc xe của nàng lên, mang qua tiệm sửa xe, rồi quay lại, nhảy lên xe nhìn nàng nói:

_Nào! Không nhanh, bảo vệ đồng công bây giờ.

Khuôn mặt nàng ửng đỏ, nhưng nàng cũng ko còn lựa chọn nào tốt hơn, vén tà áo dài thướt tha lên, nàng ngồi lên xe tôi,tay khẽ bấu vào hông tôi để chỉnh lại tư thế ngồi. Người tôi bỗng trào dâng một niềm cảm xúc khó tả,nó bay bổng cứ như đang đi trên mây vậy. Một niềm vui sướng và hạnh phúc ủa về bất chấp cái vết sước trên đầu đang rỉ máu, khê huyết sáo tôi nhón chân đạp, chiếc xe như đang bay. Đời thật đẹp, ngày nào đi học muộn mà cũng.như thế này thì tôi sẵn sàng đi học muộn cả năm luôn. Nghĩ đến vậy tôi nhắm mắt cười tít...

_Chết rồi, đóng cổng rồi Hiếu ơi! – Nàng như sắp khóc: Làm thế nào bây giờ!?

Tôi đứng tần ngần nhìn lên cái cổng đã đóng sừng sững trước mặt.

_Đã vào lớp được 5 phút rồi.- Nàng nói như mếu, mắt rom róm

_Không sao! Đừng lo, để tớ nghĩ cách đã! -Thấy nàng như vậy tôi cuống quýt xoa tay.Bỗng mắt tôi sáng lên, tôi đập tay đánh bốp:

_Có cách rồi, có cách rồi.

_Sao, cách gì nói đi Hiếu! – Nàng nhìn tôi hy vọng.

_Trèo tường! – Tôi quay sang nàng nháy mắt.

_Không! Ai lại làm thế, kỳ lắm.- Nàng thẳng thốt, mắt ánh lên sự thất vọng.

_Thế còn cách nào nữa đâu, giờ gọi cổng thì chắc chắn sẽ bị ghi vào sổ đen của trường, mà Ngọc lại là cán bộ lớp, nghĩ xem có ổn không.-Tôi giải bày.

_Nhưng...lỡ có ai thấy thì kỳ lắm.- Nàng đỏ mặt cúi xuống vắn về vạt áo.

_Thì tớ có bảo là trèo ở đây đâu!

_Thế...

_Chúng ta sẽ vòng ra đằng sau trường.- Tôi nhe răng cười.

_.....

_Sao nào???

_.....

_Thế thôi Ngọc cứ đứng ở đây chờ hết tiết vậy nhé, tớ đi trước đây! Bảo trọng! – Tôi liền xoay người bước đi.

_Không...Hiếu... đợi tớ với.- Nàng hoảng hốt chạy theo sau, khuôn mặt càng đỏ hơn.

_Cao thế này làm sao tớ leo được! –Nàng ngược nhìn bức tường, giọng chán nản.Tôi liền ngồi cúi xuống.

_Gi vậy? - Nàng tròn xoe mắt ngạc nhiên.

_Trèo lên lưng tớ đi.- Tôi nói.

_Không...ai lại thế..!

_Không có thời gian cho sự ngại ngùng ở đây đâu, cô giáo sắp lên lớp rồi đấy.- Tôi nói giọng đe dọa. Thoáng một chút đắn đo nữa, rồi nàng định nhún người bước lên lưng tôi.

_Khoan đã! –Tôi nhảy dựng người lên.

_Lại gì nữa đây!?! - Vẫn đôi mắt tròn xoe ngây ngô nàng nhìn tôi.

_Ngọc bỏ cái guốc ra, cái đó mà cắm vào lưng tớ thì không phải chuyện đùa đâu.-Tôi cười cười.

_Chết tớ quên, xin lỗi! – Nàng đỏ mặt, rùi cúi xuống tháo đôi guốc ra.

_Đưa cho tớ đi!

Nàng liền đưa cho tôi, tôi tháo luôn đôi dép của tôi, cầm cặp sách của tôi và nàng lên rồi liệng tất cả qua tường.

_Bạn chuyên nghiệp thật đó, bao nhiêu lần như vậy rồi.-Nàng nhìn tôi thè lưỡi.

_Không dưới..vài chục lần,thôi không nói chuyện nữa mất thời gian quá! –Tôi lại ngồi cúi xuống. Nàng liền bước bàn chân nhỏ xinh lên vai tôi.

_Ồi..cẩn thận ngã tớ!!

_Ngọc cứ bám sát vào tường vào, không sao đâu! –Tôi vừa đứng lên vừa nói, và vừa liếc đôi bàn chân nhỏ xinh xinh trắng hồng của nàng, tim đập rộn ràng.

_Nào! Bám vào đó đi, rồi, cứ như thế, như thế!

_Tớ bám rồi!

_Chắc chưa??

_Chắc lắm rồi!

_Nào..hây ya...!! – Tôi đỡ lấy đôi bàn chân nàng rồi dùng sức đẩy lên. Sau khi nàng đã ngồi yên vị trên tường rồi thì tôi cũng trèo lên rồi nhảy luôn vào trong.

_Nào nhảy xuống đi!

_Nhưng cao lắm tớ sợ...!

_Không sao đâu, không thấy tớ vừa nhảy à, dễ như ăn bông ngô vậy.

_Nhưng..tớ sợ lắm...huhu...! – Nàng meo máo.

_Được rồi, có tớ đỡ dưới này rồi, nhảy đi!

_Không, không...tớ...!

_Đưa nào kia, chúng mày đang làm gì đấy, trốn học à!- Một giọng nói oang oang không lẫn vào đâu được của “bố” bảo vệ từ đâu vọng đến.

Nàng tái mét mặt, tung người xuống không chút do dự. Tôi liền lao ra đỡ lấy thân hình mềm mại đang bay xuống như tiên nữ giáng trần, 2 đứa cùng ngã lăn quay ra đất, nàng nằm đè lên tôi, tóc nàng xoã hết xuống mặt tôi thơm ngát như hoa, thật không thể tưởng tượng được người mà tôi đang thương thầm trộm nhớ giờ lại đang nằm gọn trong lòng tôi, mùi hương con gái thoang thoảng khiến tôi ngất ngây quay cuồng, tim đập rộn ràng, lòng rạo rực đẩy lên một niềm cảm xúc khó tả..Nàng hình như cũng đang bối rối, người nàng run bắn lên, khuôn mặt đã đỏ nay lại càng thêm đỏ, có lẽ đây là lần đầu tiên nàng gần gũi như vậy với một người khác giới là tôi đây...

_ 2 đứa kia! Đứng lại! - Tiếng “bố” bảo vệ lại vang lên xé toang bầu trời thần tiên mà tôi đang bay bổng trong đó, làm tôi rơi xuống mặt đất, sực tỉnh. Tôi đỡ nàng dậy, vợ vội guốc, cặp và dép của 2 đứa rồi dắt tay nàng chạy bật mạng.

_ Ông ý đi chưa!?

_ Hình như đi rồi đấy! – Đang ngồi lúm khúm trong bụi hoa ở khuôn viên phía sau dãy nhà lớp 12 tôi ngó ra thì thảo. Tay tôi vẫn đang nắm chặt lấy tay nàng không rời và tôi cũng chẳng muốn rời. Bỗng nàng rút tay ra khỏi tay tôi, giật lấy đôi guốc xỏ vào chân, rồi cầm lấy cặp, chẳng nói với tôi một lời nào. Nàng hối hả chạy lên lớp, tà áo dài tha thướt tung bay, bóng nàng như thiên thần giữa sân trường ngập nắng tạo nên một khung cảnh nên thơ khiến tôi ngơ ngẩn đứng nhìn mà quên đi thực tại...một vài con gió thổi lá khô bay xào xạc...mùa thu năm nay đẹp quá...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Là yêu ??

_ Làm sao vậy mày??

_ Chẳng sao cả!!

_ U oi con lấy cái bánh rán nhé! - Thăng Sơn với lấy cái bánh rán, đưa vào miệng nhai nhồm nhoàm, rồi ngoác cái miệng bóng nhẫy cười hềnh hệc: _Mày mấy hôm nay cứ thế nào ý, đi học thì cứ lơ ngơ, đá bóng thì như thăng mất hồn, tao chả hiểu trong đầu mày đang chứa cái gì nữa!

_ Không phải việc của mày!! - Tôi gắt.

Nó lè lưỡi nhìn tôi, rồi lại với lấy cái bánh nữa...kể ra như nó cũng sượng thật, thô lỗ nhưng vô lo vô nghĩ. Nhấp ngụm trà đá tôi khẽ thở dài, bỗng nhiên tôi bị sắc phụt lên cả ra đằng mũi...lý do ư!? Chỉ có một... Nàng đang bước ra từ cổng trường, hình như đi mua báo Hoa Học Trò thì phải, nhìn nàng nói cười riu rít, nổi trội giữa một đám bạn nữ khiến tôi ngẩn ngơ cả người..quên cả lau nước mũi và cả nước trà đá đang thò lò ra.

_ Ê! Sếp oi! Chút nữa cho em mượn vở bài tập nhé! - Thăng Sơn hét to, và vẫy vẫy tay về phía nàng làm tôi giật mình mới nhớ ra rút khăn lau vội.

Nàng ngoảnh lại quán nước nhìn nó cười gật gật, khẽ liếc qua tôi rồi lại quay đi như...không nhìn thấy gì. Chán!! Đã gần tuần nay kể từ hôm ấy, khác với suy đoán của tôi là chúng tôi sẽ có cơ hội thân mật trò chuyện hơn, nàng lại tỏ thái độ lảng tránh và gần như là..không quen biết. Lại khẽ thở dài lần nữa tôi cảm ly trà đá uống một hơi dài cho...quên hết sự đời.

_ Mày bản thể, vừa sắc thủy hết cả nước mũi vào đó! Giờ lại uống hả! - Thăng Sơn trố mắt.

_ Phụttttt...!!! - Tôi lại sắc tiếp, và lần này nguyên cốc trà đá qua miệng tôi đã phân phối khắp người nó...

Lại cái giờ lịch sử chết đấm. Những lời cô giáo giảng không lọt vào tai tôi một chữ nào cả. Vẫn cái điệu thờ dài ngày càng nể hơn, rồi tôi ngồi chống cằm suy nghĩ lung tung, thi thoảng lại liếc về phía nàng. Nhìn dáng vẻ chăm chỉ của nàng mà tôi thấy tủi hổ cho thân phận của mình quá, nàng xinh xắn học giỏi, tôi tuy không xấu trai cũng chẳng học dốt, nhưng cái sự lười của tôi lúc này khiến tôi cảm thấy khoảng cách giữa tôi và nàng cách xa nhau quá...

_ Em Hiếu! -Giọng cô giáo đập vào tai khiến tôi giật thót người, lật bật đứng lên, tim đập thình thịch:

_ Dạ! Cô gọi em!

_ Em hay cho cô biết ai là người tử thủ tại thành Hà Nội!

_ Dạ thưa cô... Quách Tĩnh! -Phi phui cái mồm tôi lúc đó.

Cả lớp cười ồ lên. Cô trố mắt nhìn tôi như một sinh vật lạ:

_Em nói cái gì???

_Dạ không..không ạ!-Tôi cúi gằm mặt xuống, ước gì có kẻ nứt nào...

_Giỏi lắm! Hoàng Diệu sống lại ắt sẽ biết ơn em đã đặt cho ông ấy một cái tên mới, ngồi xuống 1 điểm!

Tôi nóng bừng mặt, tiu ngưu ngồi xuống. Một ánh mắt buồn quay xuống nhìn tôi kèm một tiếng thở dài, tôi quay sang, ánh mắt đó lúng túng chạy trốn vào những trang sách...là nàng ư??? Nhưng lúc ấy tâm trạng tôi đâu còn nghĩ đến điều gì nữa, cảm giác xấu hổ đã lấn chiếm hết tâm hồn tôi rồi...

Ôi cái giờ lịch sử chết dẫm.

Sau vụ "Quách Tĩnh" trong giờ sử, tâm trạng tôi quả thật vẫn chưa thể tỉnh táo nổi, hay nói đúng hơn là vẫn còn rất rối bời, biết thế thì không có vụ đụng xe trên đường đi học, không có leo tường vào thi chắc tôi và nàng không đến nổi phải khó xử như vậy. Mà chỉ có nàng khó xử thôi chứ tôi thì bình thường mà. Những ngày tiếp theo nàng vẫn lén lút nhìn tôi, mặc cho những nỗ lực bắt chuyện của tôi, đều chỉ nhận được một vài câu chào xã giao, một khuôn mặt đỏ bừng, và rồi:"Tớ bận chút việc, mình nói chuyện sau nhé"...Hồi ời,sao mà nàng bận lắm thế....

Nhưng rồi trời dường như cũng động lòng trước tấm chân tình của tôi. Có một cơ hội tuyệt vời đã đến, ấy là sắp đến ngày 20 - 11 trường có tổ chức cuộc thi vẽ báo tường cho các lớp tham gia. Mà cái thằng tôi đây lại khá nổi tiếng vì có nhiều tài lẻ: vẽ đẹp lại lại có chút năng khiếu về văn thơ, nàng thì là lớp phó học tập nên cô giáo giao cho tôi và nàng cùng phụ trách tờ báo của lớp, khỏi phải nói tôi đã mừng như thế nào. Tôi lén nhìn nàng cười, bất gặp nàng cũng đang lén nhìn tôi, tôi nháy mắt tinh nghịch, mặt nàng đỏ bừng như gấc, rồi như thường lệ nàng lại chạy trốn vào những trang sách...ôi, nàng cứ chạy đi!!! ^^

Cuối giờ học, bỗng tôi nhận được mẫu giấy của nàng ném sang:"Đầu giờ chiều nay Hiếu qua nhà tớ nhé, mang theo cả bút màu nữa!".Oh tất nhiên phải vậy chứ! Tinh thần tập thể muôn năm!! Suýt chút nữa tôi hét lên, nhưng may mà đã kịp kìm nén lại.

_Mày làm sao thế con!? Từ nãy đi học về rồi đến giờ ngồi ăn, cứ mỉm cười tùm tùm là sao? -Mẹ nhìn tôi dò xét.

_Con không sao đâu mẹ!-Và vội miến cơm, lòng tôi vui phơi phới.

_Đầu óc mày dạo này cứ để đi đâu! Cứ cắm đầu vào mấy cái truyện tranh rồi phim ảnh vớ vẩn, mày liệu thần hồn đấy, học kỳ 1 mà không được trên 7 phẩy là chết với tao!- Mẹ lườm lườm

_Dạ vâng ạ! Con ăn xong rồi, con mời mẹ! ư mẹ lắm! -Tôi đặt bát xuống, cười tí, rồi ba chân bốn cẳng chạy tốt về phòng, bỏ lại đằng sau đôi mắt khó hiểu của mẹ. Ôi!! Mẹ làm sao mà hiểu được chứ...

Giờ mẫu giấy xinh xinh có những dòng chữ tuyệt đẹp của nàng ra ngắm nghía mà tôi cứ mường tượng ra khuôn mặt thiên thần của nàng...bất giác tôi đặt lên đó một nụ hôn, rồi chìm dần vào giấc ngủ...

_Reeenngggg, Reeeng..!!

Tôi bật dậy như một con tôm, với tay tắt đồng hồ báo thức, 1h30 rồi, mẹ đã đi làm rồi. Ôi nhà nàng, nhà nàng...

Trên đường đi, tôi vẫn cứ nhe răng cười một mình bất chấp những ánh mắt khó hiểu của người đi đường...Mắc kệ họ thôi, họ cũng giống như mẹ, làm sao mà có thể hiểu được.. Ôi, đời hôm nay mới thấy thật lung linh và huyền ảo làm sao!

Đã đến nhà nàng rồi, tôi dựng xe, vuốt lại mái tóc, chỉnh lại quần áo rồi gọi cổng, và đứng huyýt sáo.

_Hôm nay Hiếu có chuyện gì vui mà hớn hở vậy?

Nghe giọng nàng tôi cố làm bộ mặt thật nghiêm và lạnh lùng theo kiểu 007 quay sang, bỗng nhiên tôi há hốc mồm đứng như trời trồng giống Mr Bean hơn.Hôm nay nàng mặc bộ quần áo ở nhà, chiếc váy hồng chấm bi xinh xinh và áo thun bó sát người, khuôn mặt thanh tú phớt hồng, tóc buộc thắt bím 2 bên làm tăng thêm vẻ ngây thơ và hồn nhiên. Tôi cứ đứng chết lặng, rồi một giọng nói trong veo đưa tôi trở về thực tại:

_Hiếu làm sao thế, sao cứ nhìn Ngọc vậy? Vào nhà đi!-Nàng thoáng đỏ mặt.

Tôi giật mình thảng thốt:

_Tớ...không sao, tớ đang mãi nghĩ chủ đề cho bài báo của lớp mình thôi mà!

Nàng tròn mắt cười:

_Thế định đứng ngoài này mà tìm ý tưởng hả!

Thế rồi tôi theo nàng vào nhà. Nhà nàng bố mẹ đi làm hết chỉ có mỗi mình bà nội đang ngủ ở tầng 1. Tôi theo nàng lên phòng ở tầng 3,ở cầu thang nàng

đi trước tôi bước theo sau, chiếc váy hồng thấp thoáng...đôi chân thon, ôi ước gì có con gió...Áy chết!! Tôi lại nghĩ lung tung nữa rồi...Khẽ tự xi và mình tôi nhắm mắt bước tiếp.

Phòng nàng thật đẹp, gọn gàng và thơm tho, đúng là phòng con gái có khác, chả bù cho cái phòng hôi hám, bẩn thiu và bừa bộn của tôi. Tôi bước vào phòng nàng như bước vào một thế giới khác, một thế giới cổ tích chỉ có tôi và nàng cùng nắm tay nhau, đi trong một vùng cỏ hoa đầy tình yêu và màu sắc. Đang nghĩ miên man thì nàng lại một lần nữa đưa tôi trở về mặt đất:

_Hiếu ơi..có nghe Ngọc nói ko vậy?

Tôi giật mình:

_À ơ...Ngọc nói gì cơ?

Nàng giận dỗi:

_Sao Ngọc gọi mấy câu chẳng thừa, thấy Hiếu cứ làm sao ý, hay Hiếu ko được khoẻ!?

Tôi ấp úng xua tay chữa ngượng:

_Không..không! Hiếu đang ko biết nên đặt tên bài báo của mình là gì, Nắng Sân Trường, Ước Mơ Xanh, Tuổi Học Trò..... Ngọc thích cái tên nào?

Tự nhiên đang cuống tôi phun bừa ra mấy cái tên đã đọc đâu đó trong báo Hoa Học Trò, thế mà nàng vỗ tay reo lên:

_Ôi! Hiếu nghĩ ra nhiều tên hay quá, chúng ta đặt là Nắng Sân Trường đi cho ý nghĩa.

Tôi cười:

_Thì này giờ tớ đang chấp cánh cho ý tưởng bay xa mà, hihi, thôi ta bắt đầu làm việc nào!

Vậy là chúng tôi bắt đầu công việc, tôi vẽ còn nàng thì viết xã luận, rồi viết bài cho nội dung, 2 đứa ngồi cặm cúi trên bàn, 2 vai chạm vào nhau, lần thứ hai tôi tiếp xúc với nàng gần gũi đến như vậy, cảm nhận rõ từng hơi thở và mùi hương con gái của nàng phả sang tôi. Tôi say xưa với những cảm xúc như từ cái lần tôi với nàng treo tường hôm nọ, tìm tôi đập thành thịch, người tôi nóng ran. Thi thoảng tôi lại liếc sang khuôn mặt đầy chăm chú của nàng, rồi thi thoảng nàng cũng quay sang tôi, bốn mắt chạm nhau và bối rối chạy trốn vào những trang báo. Có lẽ nàng cũng có chung cảm xúc như tôi chăng?! Tôi không giám chắc chắn....

_Nghỉ giải lao chút nhé! -Nàng quay sang tôi nói.

_Uhm!

_Để Ngọc xuống nhà gọt chút hoa quả nha! -Nàng cười cười rồi quay người đi ra, để lại tôi với cảm giác hụt hẫng và tiếc rẻ, nhưng không sao, lát nữa nàng lại quay lên đây ngồi cạnh mình mà...nghĩ đến vậy tôi lại bum miệng cười thích thú.

Rồi tôi đi vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh, quan trọng là muốn tranh thủ Make up lại, đứng trước nàng tôi luôn muốn mình phải thật bánh.

_Xoà! Xoà! -Từng dòng nước mát lạnh phả vào mặt khiến tôi cảm thấy sáng khoái vô cùng. Phải mà!! Ngày hôm nay cái gì cũng có thể khiến tôi sáng khoái hết, với lấy chiếc khăn xinh xắn trên móc..Oh, của nàng sao..tôi áp vào mặt...thơm quá, chả bù cho cái khăn mốc meo mốc xin của mình. Hít hà một lúc, tôi cẩn thận giặt sạch rồi treo lên. Sau đó tôi xoay người định bước ra, bỗng một cái gì đẩy núm chân tôi lại..Cái gì nhỉ?? Một màu hồng nhỏ nhỏ xinh xinh lẩn giữa chậu quần áo, hình như nàng vừa thay ra trưa nay, chưa kịp giặt. Tôi thấy choáng váng, tìm đập thành thịch, từng thớ thịt trên mặt giặt giặt, mắt hoa lên...bỗng nhiên trong tôi như có một cái gì đẩy thôi thúc...tôi khẽ cúi rồi đưa bàn tay run run xuống, tôi đang làm cái quái gì vậy, nhưng không hiểu sao tôi không thể dừng lại được!! Trời ơi!!!!

_Lạch..Cạch..!! Bỗng có tiếng mở cửa phòng, đúng lúc tay tôi vừa chạm vào cái..hồng hồng xinh xinh đó, giặt thót người, tôi như sực tỉnh con mê. Tôi lao tới vực mặt vào bồn rửa mặt, cho tan biến hết những cái suy nghĩ tồi tệ đang nảy nở trong đầu...

_Ngọc đấy à, tớ vừa vào rửa mặt cho tỉnh táo, này giờ cứ căng mắt vào mấy bức hình, đau đầu quá! -Tôi bước ra từ phòng vệ sinh cười gượng.

_Uhm! Phải vậy, Hiếu ăn lê đi này.-Nàng nhoen cười.

Nhìn nụ cười hồn nhiên của nàng mà tôi cảm thấy thật xấu hổ với chính bản thân mình, không giám nhìn thẳng vào mắt nàng, tôi ngồi xuống lúi lúi ăn. Nàng như không để ý đến, vẫn cười nói,say xưa thảo luận về bài báo. Nếu đang ở một mình, có lẽ tôi đã tự vả vào mặt mình mấy cái rồi.

Chúng tôi lại tiếp tục công việc, nhưng dường như đôi tay tài hoa đã không còn là của tôi nữa, chán thật, tiến độ công việc dường như đã bị chậm lại. Hết cả buổi chiều ngày hôm đó, chúng tôi mới chỉ thực hiện được 1/4 nội dung tờ báo. Tôi ra về mà tâm trạng không hớn hờ như lúc mới đến, thấy tôi như vậy nàng cũng tỏ vẻ khó hiểu, nhưng nàng cũng không hỏi, có lẽ nàng nghĩ tôi không được khoẻ. Vậy cũng tốt...

_Phịch...!-Ném người xuống giường, tôi bắt tay lên trán suy nghĩ. Bỗng những hình ảnh hôm ấy ở nhà vệ sinh nam, hiện về ám ảnh, rồi những hình ảnh ở một cuốn tạp chí nước ngoài mà thằng Sơn đã đưa cho tôi xem, cứ nhảy múa trong đầu tôi, rồi cuối cùng là..màu hồng xinh xinh ấy...tôi thấy nóng bức toả lên thật khó chịu, đã lâu lắm rồi tôi không..bất giác tôi cho tay vào trong quần...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ngổ lời

Sáng hôm sau trời có vẻ hơi se lạnh, cũng sắp vào đông rồi mà. Với dáng vẻ mệt mỏi tôi nhìn xuống sân trường, đêm qua tôi đã không thể nào chợp mắt được...nhìn các bạn chơi đùa hồn nhiên mà tôi thèm, vẫn biết ở lứa tuổi này con trai ai chẳng có một vài lần có những suy nghĩ ngoài luồng, nhưng chúng nó xem như đó là điều hiển nhiên, trong khi tôi lại phải căng óc ra để suy ngẫm, và rồi xấu hổ, mặc cảm, phải chăng đó là vì tôi đang yêu? Yêu một người con gái trong sáng và thuần khiết như giọt sương sớm mai?.....Phải rồi! Là như vậy, tôi không thể để những suy nghĩ vẩn đục của tôi cạnh nàng được..tôi không....

_Lại đang đứng đây tìm ý tưởng hay sao? Nhà thơ? -Một giọng nói nhẹ nhàng cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi quay sang, nàng đang ôm một tập báo trước ngực, đôi mắt long lanh nhìn tôi cười. Hít một hơi thở thật sâu, tôi càng khẳng định những gì mình vừa nghĩ là đúng...phải, chỉ đơn giản là không thể...!!!

_Uhm, tớ đang nghĩ đến một người!-Tôi nhìn nàng cười.

_Ai mà lại có thể khiến cho tâm hồn thi sĩ kia phải suy nghĩ vậy nhỉ!?-Nàng hơi bĩu môi.

Bất giác nghĩ tới chuyện ngày xưa tôi và nàng đi học muộn phải leo tường, và hình ảnh của nàng khi chạy lên lớp hiện về trong tôi,hít một hơi thở sâu, tôi háng giọng đọc:

"Sân trường ngập nắng, áo em bay

Ngẩn ngơ tôi đứng, hồn ngất ngây

Xì xào gió khẽ vờn trên lá

Hoà chung một khúc nhạc đắm say"

_Hay quá! -Nàng thốt lên:_Quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng mà giành cho ai vậy?

_Giành cho một người con gái đã gạt đôi guốc trên tay tôi, gạt chiếc cặp trong lòng tôi, và chạy đi mà chẳng nói với tôi một lời nào cả.-Tôi mỉm cười đẩy bi ắt.

_Hiếu...!! - Nàng đỏ bừng mặt, rồi đứng như tôi suy đoán nàng xoay người chạy vội vào trong lớp...Tôi say mê nhìn theo, rồi lảm nhảm ngâm tiếp:

"Sân trường ngập nắng áo em bay..."

Đến đầu giờ chiều, tôi lại đến nhà nàng, tâm trạng đã thấy thoải mái hơn sau khi đã đã thông tư tưởng, gạt bỏ hết những suy nghĩ đen tối trong đầu đi, tôi thấy lòng nhẹ nhõm hẳn, phải rồi! Đây mới là cuộc sống của tôi, khỏe huyết sáo và hài lòng với chính bản thân mình tôi đáp thật nhanh, chẳng mấy chốc. Cây bàng và cánh cổng quen thuộc nhà nàng đã hiện ra...

Nàng ra mở cổng cho tôi, hình như nàng vẫn chưa hết thẹn thùng bởi câu chuyện sáng nay, sự lúng túng và bối rối hiện rõ trên khuôn mặt. Tôi cười thầm, nhưng cũng toát cả mồ hôi, không hiểu sao sáng nay mình lại bạo mồm đến vậy?

Nhưng ngại ngùng là một chuyện, còn công việc thì vẫn là công việc, phải nguyên tắc chứ, dường như cũng nghĩ giống như tôi nên nàng dần dần gạt bỏ nó ra khỏi đầu. Chúng tôi tập trung vào công việc một cách cẩn mẫn, đã đi được gần một nửa chặng đường, vào những nội dung quan trọng là điểm nhân cho tờ báo, chúng tôi say mê với những thiết kế họa tiết, những lời văn ý nghĩa, chau chuốt cho bài báo của mình, bất giác đầu tôi với nàng cộng nhẹ vào nhau, tôi nhìn sang nàng, bất gặp ánh mắt của nàng cũng đang nhìn tôi...nàng quay mặt đi ngượng ngùng nói lảng:

_Theo tớ thì mục truyện cười nên đặt sau trang văn thơ, cậu thấy sao?

Mặc dù cũng đang rất hồi hộp, nhưng dù sao thì tôi vẫn là người bình tĩnh hơn, tôi nhào người ra lật lật trang báo nói:

_Vậy thì chỗ này mình để mục nào cho thích hợp đây?

Hành động đó khiến cho người tôi áp sát vào người nàng hơn, nàng run bắn và tôi...cũng vậy. Thấy nàng có vẻ căng thẳng nên tôi không giám để lâu như

vậy, tôi chính lại tư thế ngồi ngay ngắn hơn, nàng như đã trút bỏ được gánh nặng tâm lý đang bị tôi dồn ép một cách vô tình hay cố tình ngay cả tôi cũng chẳng rõ nữa???

_Đề tớ chạy xuống tầng 1 kiểm chút gì ăn nhé!? -Nàng cất tiếng phá tan sự im lặng đang bao trùm, rồi như không đợi phản ứng của tôi, nàng vội vã chạy ra cửa bỏ mặc tôi với những suy nghĩ rối bời.

Bỗng nhiên mắt tôi dừng lại trước cửa phòng...vệ sinh!?!? Ôi không! Tôi đưa tay vò đầu...nó lại đến rồi...cái cảm giác ấy..nó vẫn chưa hoàn toàn ra khỏi cơ thể mình! Tim tôi lại đập thình thịch, tôi chỉ mong nàng lên nhanh để giúp tôi xua đuổi nó, phải! Chỉ cần nhìn thấy nàng thôi, đó chính là động lực giúp tôi có thể chiến thắng bản thân mà như không phải của mình nữa...

1 phút...2 phút...rồi 3 phút...Sao lại có thể lâu như vậy được!?! Không lẽ nàng cũng đang lén lút nhìn tôi sao? Chết thật!! À phải rồi, sao không vào đó rửa mặt một chút cho tỉnh táo nhỉ, nước mát sẽ làm cho tôi vui bớt đi những ức chế đang lớn dần lên trong lòng, tôi đứng dậy đi vào dù biết mình không nghĩ như vậy!!!

_Xoà! Xoà! -Từng dòng nước mát lạnh cũng làm cho tôi dễ chịu hơn thật, tôi ngẩng mặt lên nhìn mình qua gương với một chút tò mò...Bỗng tôi há hốc mồm, phản chiếu qua gương đằng sau tôi là mấy bộ quần áo của nàng đang mắc trên tường, lẫn trong đó là một màu..trắng trắng cũng xinh xinh, hoảnh hoảnh, tôi vực mặt xuống, rồi lại nhìn lên. Tôi cố gắng gìm những hơi thở đang ngày càng dồn dập, và gìm cả những ham muốn tò mò đang trỗi dậy, bắt giác tôi quay lại, bước tới và đưa tay lên...tôi thua rồi...tay tôi run lẩy bẩy khi chạm vào đó, hít một hơi thật sâu, tôi gỡ nó xuống, tôi biết đó là cái gì rồi mà...chiếc quần lót của nàng, hôm qua cũng vậy...! Đây không phải là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thứ này, trên cửa hàng, tạp trí, truyền hình nhan nhản, nhưng sao có thể sánh được với cái mà tôi đang cầm, vì đó chính là..của nàng...

_Lách cách!-Lại là tiếng mở cửa quen thuộc đưa tôi trở về thực tại, hoảnh hoảnh tôi liền nắm nó lại như cũ, không quên rửa mặt rồi mới bước ra:

_Có món gì chiêu đãi tớ vậy!?!-Tôi lại cô tỏ ra bình tĩnh và nở nụ cười giương gao.

_Sao mặt Hiếu đỏ thê, hay là thay đổi thời tiết, bị cảm cúm rồi? Nhà tớ có thuốc đấy!-Vừa đưa đĩa bánh cho tôi, nàng vừa hỏi sốt sắng.

Tôi gạt mình, lúng túng cầm lấy đĩa bánh nàng đưa cho rồi quay mặt đi nói lảng, miệng cười méo xệch:

_À không!! Tớ không sao...mình vừa ăn vừa làm việc nhé, cố gắng nốt hôm nay và ngày mai nữa là xong rồi!-Rồi tôi lật bật ngồi xuống ăn một miếng, bánh ngọt mà sao tôi thấy đắng ngắt trong mồm...Tôi..muốn khóc quá!!

_Sao thế!? Bánh không ngon à!?-Nàng đã đến ngồi cạnh tôi từ lúc nào.

_Không! Ngon lắm! Ngon lắm! Nhưng để lát nữa ăn, giờ mình làm việc đã, Ngọc để mấy cái mẫu hoa văn lúc nãy đâu rồi, đây hả, uh! Ta bắt đầu thôi! -Tôi quay đi nói huyên thuyên và cũng không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

_Này, làm sao vậy!?! -Bỗng nàng huych vào người tôi, tôi quay lại:

_Tớ không sao..không sao mà! -Cố gắng lảng tránh ánh mắt của nàng tôi áp úng.

_Hiếu không phải căng thẳng vậy đâu, cô nói là ngày kia nộp nhưng cuối tuần cũng được mà, và cũng chẳng cần quan trọng gì giải thưởng cả, chỉ cần chúng ta cố gắng hết sức mình,cô và cả lớp cũng sẽ ghi nhận thôi.-Nàng nhẹ nhàng an ủi tôi. Có lẽ nàng đang nghĩ tôi đang bị áp lực bởi bài báo này. Dù đó là nàng lắm tưởng, nhưng những lời nói đó của nàng cũng làm cho tôi cảm thấy bớt đi nỗi mặc cảm đang đè nặng trong lòng. Tôi quay sang nàng khẽ mỉm cười và gật đầu:

_Uh, Ngọc nói đúng...!

Thế rồi chúng tôi lại bắt đầu công việc một cách hăng say hơn, tuy nhiên thi thoảng tôi lại khẽ quay sang nhìn nàng, chỉ cần nhìn thấy vẻ hồn nhiên và thuần khiết đó của nàng thôi là lòng tôi lại thấy yên bình trở lại...nhìn khuôn mặt đáng yêu chăm chú, đôi mắt to tròn đen láy thi thoảng ại nhú đôi mày lá liễu khi bé tấc ý tưởng, rồi đôi môi anh đào lại nở nụ cười mỉm khi nghĩ ra một ý văn hay...khiến cho tôi ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, mà quên cả công việc đang làm...

_Hiếu này...!-Bỗng nàng cảm tờ báo quay sang như định hỏi tôi điều gì đấy, thế là bất gặp ngay ánh mắt của tôi đang nhìn nàng, nàng tỏ ra bối rối vô cùng:

_Sao Hiếu cứ nhìn Ngọc vậy, hôm nay trông Ngọc buồn cười lắm hay sao?

Tôi gạt mình, và hơi hồi hận với phút lơ đãng vừa rồi, bỗng nhiên tôi buột miệng:

_Tại Ngọc xinh quá...!

Câu buột miệng của tôi khiến mặt nàng đỏ như gấc và...mặt tôi cũng đỏ ko kém, đó là lần đầu tiên tôi biết khen một người con gái, và cũng có thể nói là một câu tán tỉnh trực tiếp đầu tiên của tôi giành cho nàng, dù chỉ là buột miệng. Không gian im lặng lại một lần nữa bao trùm,cả 2 chúng tôi đều tránh những ánh mắt nhìn vào nhau, nàng cúi gằm xuống, cầm bút nguệch ngoạc những dòng vô nghĩa, tôi cũng quay mặt đi, ngoáy bút liên tục... bầu không khí trôi qua thật nặng nề. Là người gây ra nên tôi phải mở lời xoa tan bầu không khí yên lặng này:

_Thôi chết, Ngọc viết cái gì vào mục đồ vui vậy?

Nàng sực tỉnh, và tái mặt:

_Thôi chết tớ xin lỗi..không hiểu sao..tớ!

Tôi nhanh nhẩu:

_Không sao đâu, chỗ này hoá tiết ko phức tạp, tớ về lại nhanh thôi mà! Ko vấn đề gì đâu!

Nàng quay sang nhìn tôi mỉm cười, tôi cũng nhìn nàng cười, nhưng ánh mắt của chúng tôi khi ấy đã khác hẳn, tôi nhìn thấy một điều gì đó trìu mến trong ánh mắt nàng nhìn tôi..và tôi tin là tôi đang đi đúng hướng!

Cuối giờ chiều hôm ấy chúng tôi đã hoàn thành tương đối, chắc chỉ còn một buổi nữa là xong.Tôi ra về, nàng tiễn tôi ra cổng... và tôi đã bắt đầu thấy sự lưu luyến trong ánh mắt của nàng... Tôi cứ đứng tần ngần nhìn nàng và nàng cũng vậy. Bỗng có tiếng ho hùng hăng của bà nội trong nhà xòa tan những cảm xúc đang nhen nhúm trong lòng 2 chúng tôi, nàng giật mình,rồi cúi xuống vắn về vạt áo, ngượng ngùng nói:

_Hiếu về đi kéo muộn!

Tôi gật đầu:

_Ngọc vào nhà đi...à, mai tớ thấy báo có gió mùa đông bắc thổi về đây, mai Ngọc đi học nhớ mặc áo ấm vào kéo lạnh nhé!

Nàng ngược lên nhìn tôi:

_Ngọc biết rồi

Tôi đạp xe phóng đi, rất hài lòng với câu nói thể hiện sự quan tâm của mình với nàng, đi một quãng xa tôi lên quay đầu nhìn lại, thấy bóng nàng vẫn đứng tần ngần nhìn theo dưới gốc bàng đã trụi gần hết lá... một cơn gió lạnh thổi thốc qua...lá bay xào xạc...nhưng tôi thấy lòng vẫn ấm áp vô cùng.Trong đầu tôi bắt đầu tự tin hơn và có thêm niềm tin vào chiều mai..Tôi mỉm cười mãn nguyện...

Hôm sau trời trở lạnh thật, nhưng tôi cũng chẳng mấy quan tâm nhiều đến chuyện thời tiết lắm, trong đầu tôi lúc này chỉ có nàng mà thôi. Tôi nhanh chân đạp xe đến trường, sao hôm nay trường tôi lại xa thế, tôi chỉ mong mau chóng đến thật nhanh, để được nhìn thấy nụ cười đáng yêu của nàng, đôi mắt trìu mến đầy lưu luyến ấy khiến cho cả đêm qua tôi không thể chợp mắt, chỉ mong trời mau sáng..

Giữa chúng tôi đang tồn tại một cái gì đó thật khó tả, tôi mong chờ gặp nàng là thế, nhưng khi gặp tôi lại thấy một điều rất lạ, chúng tôi đã không được tự nhiên như ngày xưa nữa, chúng tôi chào nhau và cười một cách gượng gạo như để khoả lấp cảm xúc và nỗi ngượng ngùng đang trào dâng, tôi vui vẻ cười đùa với lũ con trai, nàng cũng xúm lại nói chuyện với tụi con gái, nhưng thi thoảng nàng lại quay sang nhìn lên tôi, và tôi cũng vậy, có lúc chúng tôi lại chạm mắt nhau để rồi bối rối, rồi chạy trốn những cái nhìn của nhau. Nhưng tôi biết là tôi luôn quan tâm đến nàng và nàng cũng thế. Có lẽ đó là lần thứ 2 chúng tôi ít nói với nhau đến vậy, có chăng chỉ là những ánh mắt nhìn lên vội vã....Nhưng khác với lần trước là cảm giác xa lánh, còn lần này, giữa 2 chúng tôi đang tồn tại một cảm xúc gì đấy rất mơ hồ không thể cắt nghĩa được.

Đầu giờ chiều tôi lại đến nhà nàng.Thời tiết kể cũng lạ, sáng thì lạnh là vậy thế mà trưa lại đổ nắng, tôi cũng thầm cảm ơn trời vì điều đó, ít ra tôi cũng ko mong muốn ngồi bên nàng với chiếc áo rét to sụ...

Nàng ra mở cửa cho tôi, ánh mắt ánh lên niềm vui khi nhìn thấy tôi, nhưng lại quay đi vội vã, tôi nhìn lên cây bàng đã trụi gần hết lá. Lòng khẽ dấy lên một cảm xúc bồi hồi, hôm nay có lẽ là buổi cuối cùng tôi đến đây chăng..tờ báo chỉ hôm nay thôi là sẽ hoàn thiện...khẽ thở dài tôi đi vào...

Chúng tôi lẳng lặng tiếp tục công việc của mình, ko trao đổi sôi nổi như mọi hôm, và tôi để ý thấy nàng ngồi hơi giữ khoảng cách với tôi. Tôi thất vọng và bắt đầu lo lắng... Không lẽ linh cảm của tôi là sai sao..? Không thể nào như vậy được, tôi tự trấn tĩnh, và tôi bắt đầu trao đổi với nàng về tờ báo sắp hoàn thiện xem cần sửa những gì, chúng tôi lại bắt đầu nói chuyện và bình luận, đánh giá, dần dần tôi cảm thấy bức tường vô hình giữa tôi và nàng đã được dỡ bỏ, tôi nhích lại gần nàng hơn, cũng ko thấy nàng phản ứng gì cả. Chúng tôi lại gần gũi và hồn nhiên như buổi đầu tiên tôi đến đây vậy, xen lẫn những bình luận sôi nổi là những câu chuyện pha trò hài hước của tôi, và nụ cười khúc khích trong trẻo của nàng..

_Cạch!! -Đang lúc vui vẻ thì nàng làm rơi cái bút, chẳng ai bảo ai, cả tôi và nàng cùng cúi xuống nhặt, đầu chúng tôi lại cộng nhẹ vào nhau, tôi và nàng cùng cầm cái bút lên, tay 2 đứa vẫn nắm chặt cái bút, tôi sững sờ nhìn nàng và bắt gặp ánh mắt của nàng cũng sững sờ không kém. 2 chúng tôi nhìn nhau và thời gian như ngưng đọng lại..Bỗng nhiên nàng buông bút ra và rút tay lại..Tự nhiên theo phản xạ, mà ko hiểu sao tôi lại phản xạ như vậy, tôi chộp lấy tay nàng. Nàng thẳng thốt nhìn tôi:

_Hiếu...Sao lại..!??

Đến nước này thì tôi cũng đành phải theo lao, nhìn thẳng vào mắt nàng tôi lắp bắp:

_Hiếu...Hiếu....rất mến Ngọc...thật đấy!

Nàng co rút tay ra nhưng bị tôi giữ chặt, nàng hoảng loạn:

_Không phải vậy chứ...đừng trêu Ngọc nữa mà...!!

Tôi nói rành rọt hơn:

_Ngọc biết là Hiếu ko nói đùa mà, Hiếu rất mến Ngọc...!

Rồi ko hiểu dừng khí ở đâu tràn về tôi chồm tới ôm chầm lấy nàng và đặt lên môi nàng nụ hôn đầu đời của tôi và cũng là của nàng, tuy chỉ là 2 cái môi chạm nhau, dừng lại trong một khoảng khắc, nhưng đối với tôi thì đó là một nụ hôn ngọt ngào nhất...Tôi vẫn cứ ôm chầm lấy nàng bằng sức mạnh của mình,nàng chống cự khá là quyết liệt:

_Hiếu...không...không!

Cũng may là bà nội nàng bị nặng tai không thì đã nghe thấy tiếng hét của nàng. Tôi ghì nàng trong lòng mà tim đập thình thịch, vì...không biết nên làm gì tiếp theo. Lúc này nỗi sợ hãi và hối hận đã lấn át hết cảm xúc của tôi, tôi chỉ sợ nàng sẽ vùng vẫy ra được và chạy xuống mách người lớn là tôi tiêu đời, tim tôi thậm trí còn đập mạnh hơn nàng, tôi còn run bần cả người lên...Rồi tôi thấy nàng chống cự yếu dần, người nàng cứ mềm dần trong tay tôi, bỗng nhiên nàng bật khóc tức tưởi. Cảm giác sợ hãi và lo lắng choáng ngợp tâm hồn tôi, cũng chẳng biết phải làm sao nữa cả nên tôi cũng..bật khóc theo!! Thậm trí có lúc còn khóc to hơn cả nàng (Giờ nghĩ lại mới thấy mình thật giống Chí phèo quá). Đang lúc mếu máo nước mắt nước mũi đầm đìa thì một bàn tay nhỏ nhắn bụm miệng tôi lại, tôi nín bật mở mắt ra, qua làn nước mắt tôi thấy nàng đang ngược nhìn tôi, đôi mắt vẫn mọng nước và nước mắt khiến tóc nàng hơi bết vào má, khiến cho nàng càng thêm kiều diễm, tôi nhìn nàng với đôi mắt của một kẻ hối lỗi, nhưng vẫn ko dấu được vẻ đắm đuối của một gã si tình. Nàng cựa nhẹ và nói khẽ:

_Hiếu..buông Ngọc ra đã...Ngọc sắp nghẹt thở rồi...!

Tôi giật nảy người và thấy mình vẫn đang ôm chặt nàng, nhẹ nhàng tôi buông nàng ra. Tôi cúi gằm mặt xuống ko dám nhìn thẳng:

_Hiếu xin lỗi...chắc Ngọc đang giận Hiếu lắm..Hiếu....!

Nàng thở thê:

_Ngọc không giận Hiếu...nhưng khi này Hiếu làm Ngọc sợ lắm Hiếu biết không?

Tôi lắp bắp:

_Hiếu..xin lỗi..cũng chỉ vì Hiếu rất..mến Ngọc...nên...Hiếu cũng chẳng hiểu sao Hiếu lại làm như vậy nữa...!

Bỗng nhiên nàng đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc tôi, một hành động khiến tôi bất ngờ, nàng nói:

_Thế chẳng lẽ cứ mến người ta...không biết ý của người ta ra sao mà đã có những hành động như vậy được hả!? Xưa nay Ngọc cứ nghĩ Hiếu là một người hiền lành và nhút nhát, ai ngờ...!!

Tôi ngượng ngập:

_Hiếu xin lỗi..chắc giờ Ngọc ghét Hiếu lắm phải ko...chắc giờ Hiếu cũng ko dám gặp Ngọc nữa, chẳng còn mặt mũi nào gặp Ngọc nữa...

Nói chưa hết câu tôi lắp bắp đứng dậy thu dọn bút và định ra về, nhưng bước ra đến cửa phòng thì trọng nói trong trẻo của nàng lại cất lên:

_Nhưng Ngọc vẫn muốn Hiếu gặp Ngọc nữa đấy...

Tôi sững người quay lại, nàng ngược nhìn tôi, đôi má ửng hồng, tôi run run:

_Vi bài báo chưa hoàn thiện sao?

Nàng mỉm cười lắc đầu:

_Chỉ đúng một phần thôi!

Tìm tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực:

_Không lẽ Ngọc cũng...

Đôi mắt long lanh của nàng nhìn thẳng vào mắt tôi, nàng khẽ gật đầu.

Suýt chút nữa là tôi đã nhảy cẫng và hét lên sung sướng, nếu nàng không ra giấu hiệu bảo tôi im lặng vì bà nội đang ngủ dưới nhà. Tôi lao tới ôm chầm lấy nàng, lần này tuyệt nhiên ko có sự kháng cự nào cả. Không còn sự sợ hãi và hối hận như lúc này, giờ tôi bắt đầu cảm nhận cơ thể mềm mại của nàng đang ở trong vòng tay tôi, một thành công ngoài sức mong đợi, tôi hôn nhẹ lên tóc nàng, mùi thơm từ mái tóc của nàng lan toả làm tôi ngất ngây trong hạnh phúc, tôi lắp bắp thì thầm:

_Từ khi nào...từ khi nào...vậy Ngọc?

Khẽ tựa đầu vào vai tôi, nàng thở thê:

_Hiếu nói gì Ngọc không hiểu?

_Ý Hiếu muốn hỏi là Ngọc cũng...mến Hiếu từ khi nào!?

Nàng ngượng ngùng đẩy tôi ra:

_Ai lại đi hỏi người ta câu đó, tự đi mà tìm câu trả lời đi, thôi giờ tập trung làm nốt cho xong đi kéo mai nộp rồi, ko xong việc Hiếu đi mà chịu trách nhiệm với cô nhé!

Tôi nháy mắt tinh nghịch:

_Vâng, thưa sếp!

Nàng cười khúc khích và bẹo má tôi một cái. Rồi chúng tôi bắt đầu công việc mà lòng rộn ràng hạnh phúc. Trong khi làm việc chúng tôi có thể công khai trao cho nhau những ánh mắt yêu thương, thể hiện sự quan tâm, âu yếm nhau, dù vẫn còn một chút bờ ngỡ và ngại ngùng, chưa quen với những cảm xúc mới lạ này...

Chưa bao giờ tôi đón một mùa thu ấm áp và dịu dàng như năm nay!

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mộng

Tờ báo của lớp tôi không được giải gì cả, vì những lớp khác hầu hết đều thuê họa sĩ vẽ và thiết kế. Nhưng tôi và nàng đều không màng đến chuyện đó, chúng tôi đã cố gắng hết sức mình và tự hào với những gì mình làm được bằng chính sự nỗ lực của bản thân, và trong thâm tâm của 2 đứa thì giải thưởng đã nằm trong tầm rồi. Phải! Tình yêu chính là giải thưởng lớn nhất mà tờ báo đã mang lại cho cả 2 chúng tôi, nó vô giá không thể đong đếm được. Chúng tôi đang ngây ngây thương thức men say ngọt ngào của mối tình đầu đời...

Tuy đã là một cặp, nhưng chỉ 2 chúng tôi biết với nhau thôi, cũng vì những ngại ngùng trẻ con nên chúng tôi tránh thể hiện ngoài lớp và những nơi đông người, có chăng chỉ là một vài ánh mắt yêu thương, sự quan tâm thầm kín. Nàng vẫn thường chau mày gườm tôi mỗi khi thấy tôi cười đùa với một vài bạn gái. Còn tôi thì rất bực tức mỗi khi thấy nàng trao đổi và chỉ bài cho một tên con trai nào đó trong lớp. Ngày xưa thì chuyện đó là bình thường, nhưng giờ đây những cảm xúc như vậy đã dần xuất hiện trong tâm trí của 2 chúng tôi, có thể gọi đó là ghen được không? Phải rồi! Chúng tôi đang yêu mà...!

Chúng tôi đã bắt đầu biết hẹn hò. Sau mỗi buổi học thêm chúng tôi lại cùng nhau đạp xe vào trong Hồ chơi, một hồ nước trong xanh bao quanh là đồi núi và những bãi cỏ xanh mướt luôn là điểm hẹn số 1 của 2 chúng tôi, vì trong cái thị trấn nhỏ bé ấy sẽ rất dễ bị lũ bạn bắt gặp và đảm bảo hôm sau chúng tôi sẽ đứng đầu những bản tin hot nhất trong ngày của lớp. Nên tôi và nàng chọn nơi này, yên tĩnh, trong lành, khung cảnh nên thơ. Đó là thế giới riêng của 2 chúng tôi, chúng tôi có thể vui đùa thoải thích, thả hồn vào những đám mây xanh đang trôi lơ lửng trên đầu để theo đuổi một điều ước xa xôi nào đó, hay ngắm nhìn cảnh hoàng hôn đang xuống để đắm chìm trong tình yêu đầu dịu ngọt của tuổi thơ ngây. Thi thoảng bắt gặp một vài chú bé chăn trâu với đôi mắt to tròn đen láy đầy tinh nghịch, hay nụ cười hào sảng của bác ngư dân ven hồ, tất cả là một cảnh tượng yên bình...yên bình lắm... Chúng tôi thường mải say xua trong thế giới thần tiên đó để rồi khi nắng tắt hẳn, đàn trẻ bắt đầu gọi trâu về, nhà ai đó đã lập lòe ánh lửa trên bếp, phảng phất mùi thơm cháy nồng, chúng tôi mới giật mình trở về thực tại, để rồi lại mỗi đứa một xe hối hả đạp về nhà, mừng rỡ ra cảnh bố mẹ đang cầm sẵn cái roi chờ ở cửa...

Chúng tôi đã biết nói dối để có thêm nhiều thời gian ở bên nhau hơn, bịa ra đủ mọi lý do để ra khỏi nhà. Tôi thì nói dối đã là nghề rồi, nhưng tôi không thể tưởng tượng một cô bé hiền lành, chăm chỉ và thật thà như nàng lại có thể nói dối được...chao ôi, cái miệng xinh xinh thế kia cơ mà...tình yêu đúng là phi thường thật. Ngày xưa các cụ nhà mình chẳng:"Yêu nhau coi áo ý à cho nhau..về nhà mẹ cha có hỏi..qua cầu..gió bay...". Bỗng nhiên nghĩ đến từ "coi áo" tôi giật mình! Bấy lâu nay chúng tôi yêu nhau bằng một tình yêu trong sáng, kể từ khi yêu nàng tôi đã loại bỏ những suy nghĩ đen tối trong đầu, chúng tôi có thân mật, có ôm ấp, hôn nhau, những lúc ấy tôi cũng rạo rức trong lòng, nhưng cũng chỉ thoáng qua thôi, trong tư tưởng của tôi chỉ có yêu và tôn thờ nàng, đắp xây cho một lý tưởng, về ra viễn cảnh một tương lai hạnh phúc, vì vậy trong tư tưởng hiện tại của tôi chỉ có yêu và học... Và đôi khi tôi lấy làm xấu hổ vì những hành động ngây xưa của mình, tôi tự nhủ với bản thân rằng sẽ sống nốt cuộc đời học sinh thật lành mạnh với một tình yêu trong sáng, rồi tưởng tượng ra cảnh tôi và nàng cùng dắt nhau bước vào giảng đường đại học với một tương lai sáng ngời đang rộng mở...Nhưng giờ đây bỗng nhiên nghĩ đến 2 từ "coi áo", một động từ rất đơn giản, nhưng lại gợi mở trong tôi nhiều vấn đề, và nhen nhúm lại trong tôi những suy nghĩ đen tối mà tôi đã cố lãng quên bấy lâu nay:"Tại sao các cụ ngày xưa yêu nhau lại phải coi áo, coi áo để làm gì...?" Đầu óc tôi căng ra, những hình ảnh gợi mở rồi cảm xúc từ đầu tràn về như dòng thác lũ, đánh tan những bức tường mà tôi đã xây dựng lên trong tiềm thức để rồi tuôn ra ào ạt...tôi cố gạt bỏ để quên đi, cố ngăn chặn nó, cố bầu vùi vào tình yêu trong sáng của tôi với nàng...nhưng tôi không thể...toàn thân tôi nóng bừng mồ hôi ứa ra...tôi nghiêng chặt răng...trong con vô thức tôi thò tay vào trong quần mình...nơi đang tồn tại một ngọn núi lửa với những dòng dung nham nóng bỏng chỉ trực phun trào...tôi hét lên điên

loạn...bỗng nhiên tôi thấy nàng đang ngồi kế bên...nàng mỉm cười nhìn tôi rồi đưa bàn tay mát rượi của nàng vuốt ve tóc tôi, xoa lên trán, mặt, xuống cổ, xuống người tôi, tay nàng lướt đến đầu, tôi thấy mát rượi và thoải mái đến đó, như một sa mạc khô đón trận mưa rào...tôi thấy nàng như một thiên thần xuống đây để cứu rỗi linh hồn tôi vậy...thế rồi tay nàng xoa nhẹ vào cánh tay tôi rồi đang thò vào trong quần của tôi...rồi nhẹ nhàng vuốt theo cánh tay đó...tôi thảng thốt ko hiểu chuyện gì xảy ra...tôi muốn rút tay lại nhưng cánh tay đó như ko còn là của tôi nữa...tay nàng lướt đến đầu tay tôi tan chảy ra đến đó...rồi theo cánh tay của tôi...nàng tiến dần đến ngọn núi lửa kia...Tôi hét lên! Nhưng chính tôi cũng chẳng thể nghe thấy tiếng hét của mình...Đã muộn rồi.....và người tôi bỗng nhiên nhẹ bẫng....một dòng nham thạch nóng bỏng phun trào lên, mạnh mẽ...nó bao trùm lấy cả tôi và nàng bằng một sức nóng khủng khiếp, tôi lao tới ôm nàng, cổ vùng vẫy để thoát ra, nhưng tuyệt vọng...

_ Rầm!...Rầm...!!!

_ Con làm sao thế Hiếu! Ôm à? Sao nửa đêm mà la hét to vậy...mở cửa ra mẹ xem nào!!

Tiếng mẹ gọi ngoài cửa lôi tôi trở về thực tại, tôi giật mình chồm dậy dù chưa hết bàng hoàng, nhưng vẫn cố trấn tĩnh nói vọng ra:

_ Dạ con không sao! Lúc nãy mơ thấy ác mộng nên con sợ quá hét vậy thôi, con không sao! Mẹ đi ngủ tiếp đi!

_ Trời ạ! Từ giã mẹ cảm con ko được xem mấy cái thể loại phim, truyện tranh mà quái bạo lực với cả máu me nữa nhé...cứ bị ám ảnh thế này thì còn tâm trí đâu mà học với chả hành!

Mẹ lâu lâu mấy câu rồi quay đi. Tôi ngồi bần thần như thảng mất hồn, rồi theo phản xạ tôi thọc tay vào quần, chiếc quần cộc tôi mặc ướt sũng và nhóp nhép cái thứ "chất dịch sản xuất con người". Tôi bị mộng tinh ư!? Sao tôi chẳng có cảm giác gì cả gì cả, tôi bị bóng đè ư? Ừm thì cũng giống, nhưng mà sao tôi lại bị xuất khi đang ngủ, lại còn hiện ra hình ảnh của nàng nữa. Tôi ngồi mà tâm trí rối bời, cảm xúc lẫn lộn từ những tình tiết mâu thuẫn của giấc mơ tôi vừa trải qua...rồi một cảm giác nóng bỏng và bức bối từ nơi sâu thẳm đó lại đang lan toả khắp người, sau hai tháng kể từ lúc yêu nàng..cảm giác rạo rực trong lòng lại trỗi dậy trong tôi...mãnh liệt còn hơn lúc trước...tôi bật dậy lao đến bàn..lục tìm quyển sổ...đây rồi! Mẫu giấy của nàng viết cho tôi ngày xưa...những dòng chữ xinh xinh... tôi đưa lên mũi hít hà...bất giác tôi lại cho tay vào trong quần...

_ Hiếu chờ Ngọc với, Ngọc mệt quá, hay nghỉ một lát đi, Ngọc ko nhắc nổi chân lên nữa rồi nè!

_ Trời ạ, mới leo chút xíu mà đã mệt thế này, làm sao mà theo kịp lớp mình được, không cẩn thận là lạc bây giờ!

_ Ngọc mệt lắm, chỉ nghỉ một lát thôi, rồi mình đi tiếp, nhé!! Đi mà!

_ Đúng là tiểu thư, sao lúc sáng hằng hái thế!

_ Thôi mà...cứ giễu người ta...

....

_ Nghỉ lát nhé.. ^^

_ Thôi được rồi, Ngọc có ko muốn đi thì Hiếu cũng chẳng thể bế nổi Ngọc với 2 cái ba lô đầy đồ ăn này đâu!

_ Hihi...ai cần bế người ta đâu...kỳ cục!

Nàng ngồi xuống một phiến đá khá phẳng, rút khăn ra thấm mồ hôi. Đặt phịch 2 cái ba lô nặng trĩu đồ ăn xuống, tôi ngược lên nhìn trời, nắng đã lên đỉnh rồi, tiết trời tháng 3 chưa vào hè hẳn khí hậu cũng khá mát mẻ, cộng với khung cảnh thiên nhiên xung quanh toàn cây xanh và suối nữa, tôi hít một hơi dài khoan khoái để tận hưởng không khí trong lành của miền rừng núi.Hôm nay là 26 tháng 3 nên lớp tôi tổ chức đi dã ngoại ở Ao Vua - Suối Tiên.

_ Chỉ mãi ngắm cảnh thôi, chẳng quan tâm gì đến người ta cả! - Nàng phụng phịu hờn dỗi.

Tôi quay lại, đến ngồi bên cạnh nàng, tủm tỉm cười:

_ Thế giờ người ta đang làm sao!?

_ Chân sưng lên rồi đây này! - Nàng nhìn tôi rom róm nước mắt chỉ bàn chân bị phỏng rộp.

Tôi suyt xoa:

_ Trời, sao đỏ tấy lên thế này, để Hiếu xem nào!

Tôi quỳ xuống nâng đôi chân của nàng lên, nhẹ xoa vào lòng bàn chân rồi xoa xung quanh mu bàn chân, tôi vừa xoa vừa thổi. Tội nghiệp nàng quá, có lẽ nàng chưa phải leo núi bao giờ, nhìn đôi chân trắng nõn nhỏ nhắn trong lòng bàn tay của tôi mà tôi vừa thương vừa yêu vô cùng, nếu ko bị mấy thằng bạn xấu chơi đùa cho 2 cái ba lô nặng nhất có lẽ tôi đã công nàng để đôi chân này đỡ phải chịu những đau đớn như vậy. Càng nghĩ càng xót, bất giác tôi đặt nhẹ lên đó một nụ hôn, tôi thấy chân nàng bỗng nhiên run lẩy bẩy, lo quá tôi ngược lên định hỏi nàng sao vậy, thì bất gặp khuôn mặt của nàng đang đỏ bừng. Tôi liền đưa tay áp vào trán nàng:

_Ngọc sao mặt đỏ vậy, hay cảm nắng!?

Nàng thẹn thùng:

_Ngọc...không sao...không sao mà!

Tôi nhìn đôi mắt của nàng long lanh, khuôn mặt từ đỏ chuyển sang ửng hồng đôi má, khiến cho tôi cứ nhìn ngẩn ngơ, hôm nay nàng đẹp quá, mái tóc nàng đang để xõa như cái ngày đầu tiên tôi ngỏ lời yêu nàng, thi thoảng một vài con gió nhẹ thổi qua khiến một vài lọn tóc gọn lên bay nhẹ ngang khuôn mặt thanh tú, đôi má trái đào dễ thương, cặp môi đỏ mọng xinh xắn là nơi ghi dấu nụ hôn đầu đời của tôi, hôm nay nàng mặc một chiếc áo ngắn cách điệu kiểu trung hoa, và chiếc quần sóc ôm sát những đường cong gợi cảm, phô ra đôi chân thon dài trắng trẻo. Từ sáng đến giờ mãi với việc của lớp và gồng gánh mấy món đồ một nhòai, tôi đã ko để ý nhiều đến nàng, giờ giữa thiên nhiên chỉ còn 2 đứa với nhau, tôi mới có dịp nhìn ngắm kỹ báu vật mà mình đang sở hữu này. Thấy tôi cứ nhìn như vậy, nàng rút chân ra khỏi bàn tay tôi:

_Sao cứ nhìn người ta hoài vậy!

Rồi nàng bật đứng dậy, nhưng có lẽ chân nàng vẫn còn hơi đau và mỏi, nên nàng vừa dẫm xuống đất thì khụy ngay, tôi bật dậy ôm chầm lấy nàng, đỡ cho nàng khỏi ngã, rồi dìu nàng cùng ngồi xuống:

_Chưa hết đau mà sao đứng dậy được, mà đứng dậy phải đi giày vào chứ..chỗ này toàn đá nhọn thoi, đau lắm đó. - Tôi ôm lấy nàng nói khẽ.

Nàng tựa đầu vào vai tôi không nói gì, tự nhiên trong lòng tôi lại dấy nên một cảm xúc, tôi đang ôm tấm thân mềm mại trong lòng, bất giác tôi nâng cảm nàng lên, và đặt lên đó một nụ hôn nồng cháy, nàng cũng uyển chuyển đáp lại, chúng tôi như quên hết không gian và thời gian với tất cả những gì đang hiện hữu, say đắm trong hương vị ngọt ngào của một tình yêu đã đơm hoa và chờ ngày ra quả ngọt...tôi ghi chặt lấy nàng, bàn tay tôi lần mò vào trong tà áo của nàng để cảm nhận làn da mịn màng mát rượi với cơ thể đang run rẩy bấy này, lần đầu tiên tôi có hành động như thế. Kể từ lúc yêu nàng, chúng tôi cũng thường xuyên gần gũi, nhưng ko bao giờ để cảm xúc thăng hoa quá. Tôi đã rất cố gắng để kìm nén...

Ngay cả khi đã trải qua giấc mơ hãi hùng kia, kể từ giấc mơ ấy, trong tôi luôn dấy nên một niềm khao khát mãnh liệt của một thằng con trai tuổi mới lớn, thôi thúc tôi tìm cách mở toang cánh cửa địa đàng, bước vào một thế giới mới, nơi tôi thực sự là một người đàn ông, trưởng thành với những dục vọng, ham muốn...tôi lại tiếp tục "một mình" đều đặn như ngày xưa...và luôn luôn với hình ảnh của nàng. Thế nhưng mỗi khi tiếp xúc với nàng, tôi lại sợ dục vọng đó sẽ làm vấy bẩn lên tình yêu trong sáng của chúng tôi, làm tổn thương nàng, vì thế tôi vẫn cố gắng chịu đựng những mâu thuẫn đang giày vò nội tâm mình...bởi mỗi khi nhìn thấy nụ cười của nàng, tôi lại thấy lòng yên bình trở lại và có thêm bản lĩnh để vượt qua cám dỗ, đánh thắng con quỷ đang lớn dần lên trong tôi...

Nhưng giờ đây, ngay giữa thiên nhiên, những cảm xúc lại dồn về, từng giọt máu nóng như những con ngựa bất kham, bắt đầu từ nơi thâm kín nhất của người đàn ông, đang chạy và lan toả khắp người tôi...ngọn lửa trong tôi đã thức tỉnh và đang chờ cơ hội phun trào...lí trí của tôi đang mê man tận hưởng những xúc cảm từ cơ thể cũng đang nóng bừng và run rẩy của nàng...tôi hôn nàng cuồng nhiệt hơn...theo bản năng, lưỡi tôi tách đôi môi xinh của nàng ra rồi lún vào trong...xoắn lấy lưỡi nàng..nàng có vẻ sững sốt khi lần đầu tiên đón nhận nụ hôn táo bạo này...nhưng rồi cũng bị đắm chìm theo dòng cảm xúc của tôi...Tay tôi dần dần lần mò lên trên người nàng, chạm nhẹ vào lớp áo con, chỉ còn cách một lớp áo nữa thôi là tôi có thể khám phá một trong 2 tuyệt phẩm của tạo hoá mà chúa đã ban tặng lên cơ thể của nàng...tôi hồi hộp đến nghẹt thở...tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...tôi nhẹ nhàng luồn 1 ngón tay vào sau lớp áo con của nàng...bỗng nhiên tay tôi bị chặn đứng lại...nàng đưa tay lên nắm chặt cổ tay tôi, ko cho phép tôi thám hiểm vào hơn nữa...rồi nàng đẩy tôi ra:

_Hiếu...như thế này thì không thể...không thể...Hiếu hiểu ko!?

Nàng nhìn tôi, 2 dòng nước mắt tuôn dài trên má. Tôi sửng sốt và bối rối, nỗi ân hận đang lớn dần lên trong tôi, tôi vừa làm một chuyện cũng chẳng phải là trái với lương tâm của mình nhưng lại ko phải với nàng, tôi cúi gầm mặt xuống ko dám nhìn thẳng vào mắt nàng:

_Hiếu xin lỗi...Hiếu!!

Nàng nghiêm giọng:

_Phải xin lỗi bao nhiêu lần nữa mới đủ đây Hiếu...Hiếu cứ xin lỗi sau khi làm những điều mà người ta không muốn như vậy hả?

Bỗng nhiên tôi buột miệng:

_Có thật là Ngọc không muốn..!?

Nàng đỏ mặt:

_Đúng...là như vậy!

Tôi nhìn thẳng vào mắt nàng:

_Thế cảm xúc khi nãy của Ngọc....

_Không nói về vấn đề này nữa! - Nàng gắt lên ngắt lời tôi. Rồi cúi xuống cúi húi đeo giày.

_Gần quá trưa rồi! Hiếu thấy chúng ta đã làm mất bao nhiêu thời gian, khéo lớp mình lên đến đỉnh và đang trở xuống rồi cũng nên!

_Ồ! Thế lúc này ai cứ nặng nề đòi nghỉ nhỉ...?

Nàng lườm tôi:

_Người ta bảo nghỉ một chút thôi, tại Hiếu kéo dài thời gian!

Tôi tùm tùm:

_Ồ bên Ngọc, Hiếu chỉ muốn thời gian cứ kéo dài mãi!

Nàng bĩu môi:

_Xời..cái miệng bẻm mép..lại nói huyền thuyên rồi! Thôi nào xuất phát đi!

Rồi nàng ngừng nguẩy bước đi trước, tôi đứng trân trân nhìn theo nàng mà trong lòng lại rạo rực, tại sao tôi lại không thể gạt bỏ những ý nghĩ như thế trong tư tưởng của mình, chúng tôi còn quá trẻ để nghĩ đến....

_Làm gì mà đứng như mất hồn vậy! Có định đi ko đấy. - Tiếng nàng lạnh lót như chim oanh.

Tôi giật mình lật đật xách ba lô lên vai:

_Đây đi đây,nhưng Ngọc ko định ăn chút gì sao?

Nàng nhoẻn miệng cười:

_Không cần ăn đâu! Hít khí trời, uống nước suối cũng đủ sống mà!

_Tớ thì chẳng cần ăn cũng chẳng cần khí trời và nước suối vẫn sống tốt nè!

Nàng tròn xoe mắt ngạc nhiên:

_Vậy chứ Hiếu sống bằng gì?

Tôi nháy mắt:

_Tình yêu..!!

Nàng cười khúc khích, rồi đâm thùm thụp vào người tôi:

_Đúng là cái đồ bẻm mép..bẻm mép..bẻm mép...!!

Chúng tôi cũng cười giòn tan trong nắng, hoà theo tiếng chim hót, suối chảy róc rách...thiên nhiên như đang rộn ra khúc hoan ca, vui với niềm vui của con người, với đất với trời và cả với đời nữa....

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đêm trăng tội lỗi (16+)

Tháng 5. Từng tiếng ve kêu rộn rã báo hiệu một mùa thi sắp đến, sắc đỏ đã điểm trên từng nhánh phượng, đi đến đâu cũng bắt gặp một bầu không khí hồi hả, những khuôn mặt lo âu của các anh chị lớp 12 khi đang đứng trước 2 kỳ thi quan trọng nhất của cuộc đời học sinh, nhưng thi thoảng cũng có một vài ánh mắt ưu tư, suy ngẫm... tôi chưa hiểu những cảm xúc ấy là như thế nào, đang còn mấy môn thi học kỳ 2 nên cũng chẳng có thời gian bận tâm, rồi sang năm mình cũng sẽ biết thôi mà...

_.....

_Ai vậy bỏ tay ra nào!

_Đoán thử xem.. ^^

_ Có phải công chúa mít ướt ko...??

_ Cái gì...nói ai mít ướt!?

_ Ai thì tự biết...

Đôi bàn tay nhỏ nhắn đang bịt chặt mắt tôi chuyển mục tiêu sang cái tai, một cú véo đau điếng:

_ Này thì mít với chả ướt...!!

Tôi xoa xoa cái tai tội nghiệp suýt xoa:

_ Sao hay kiểm soát bắt nạt người ta vậy...thế là Ngọc tự nhận rồi đấy nhé!

Nàng cau mày:

_ Đáng ghét...đáng ghét..!

Tôi đưa tay đỡ nắm đấm nhỏ nhắn của nàng, cười:

_ Thôi mà...ai bảo tự nhiên bịt mắt người ta làm chi?

Nàng nguyệt tôi:

_ Tự nhiên ra lan can đứng như người mất hồn, đang ngắm cô nào vậy?

Tôi xua tay:

_ Đầu có...! Đang ôn lại mấy công thức thôi...tiết 4 chẳng thi Hoá còn gì!

Nàng bĩu môi:

_ Đúng là cái đồ bẻm mép...

Tôi liếc nàng cười:

_ Không bẻm mép thì sao kiếm được người iu!

_ Ai thèm..xxí..!

Nàng lè lưỡi lêu lêu tôi rồi quay người bước đi.

_ Tùng..Tùng..Tùng!- Trống đánh báo hiệu vào tiết 3

Tôi hối hả chạy theo nàng:

_ Chờ Hiếu với...!!!

_ Mày làm gì mua nhiều nến vậy? Buồn à?-Thằng Sơn nhìn tôi hỏi.

_ À..ò!! Mẹ tao dặn mua, dạo này điện đóm hay chớp chòn, nên mua để phòng thôi.-Tôi tăng lờ đi những lời nó nói. Mà nó cũng chẳng mấy quan tâm vì mắt đó đang dính vào mấy bóng hồng đang đi trong chợ. Nó khẽ huých tôi:

_ Trắng quá! Nhìn kìa mày!!

_ Trắng cũng chả phải của mày, nhìn làm gì!-Tôi vẫn đang tập trung vào mấy bó nến và tập giấy màu.

_ Mày dạo này cứ làm sao ý, tâm lý mày phức tạp như.. ông nội tao vậy!-Nó quay sang tôi bĩu môi.

_ Ờ! Vậy gọi tao là ông đi!-Tôi vừa trả tiền nến, giấy vừa nói với thái độ dửng dưng. Nó khẽ nhún vai lắc đầu, rồi 2 thằng nhảy lên xe đi tiếp.

_ Này ku!!

_ Gì nữa đây?

_ Mày với sếp dạo này có vấn đề gì vậy, tao thấy thiên hạ đang đồn đại bàn tán xôn xao lắm!

_ Gì cơ...không! Không có gì đâu..từ trước tao với Ngọc vẫn vậy mà...bạn bè bình thường thôi! –Tôi giật mình xoa tay.

_Ồ! –Nó giật gù ra về hiểu: _ Cái loại đầu óc lẫn lộn như mày làm sao xứng với sếp, nếu sếp là thiên nga, thì mày chỉ là con gà xấu xí mà thôi, lệch pha lắm

Tôi giận tím mặt bởi cái kiểu so sánh của nó, suýt chút nữa tôi đã buột miệng rồi, nhưng may mà vẫn kìm được, thôi kệ, dù sao như vậy cũng là điều chúng tôi mong muốn mà, thế giới cổ tích này sẽ chỉ có 2 chúng tôi biết với nhau thôi, như vậy là đủ...Tôi liền mỉm cười nói:

_Uhm! Đúng là như thế, đến mơ tao còn chẳng dám nữa là...

Không thấy nó nói gì nữa tôi quay sang nhìn, thấy mắt nó lại đang dán vào mấy chiếc quần sóc đang tung tăng trên đường, tôi khẽ lắc đầu, rồi đập vọt lên trước. Kệ nó! Đã từ lâu mình miễn dịch với mấy cái đó rồi mà.....

Tối thứ 7. Trăng tròn vành vạnh toả một thứ ánh sáng lung linh huyền ảo xuyên qua từng tán cây, đổ xuống mặt đất. Tiếng ve kêu râm ran hoà lẫn vào tiếng gió thổi lá cây xào xạc. Đầu đó vọng về tiếng sáo diều ai thả muộn, tất cả khung cảnh, âm thanh hoà chung một bản giao hưởng đêm hè quen thuộc ở cái thị trấn nhỏ bé quê chẳng ra quê, tỉnh chẳng ra tỉnh này..

_Bộp...bộp...!

Chẳng biết đập đến con muỗi thứ bao nhiêu, tôi cắn răng nhìn quanh quẩn sốt ruột, miệng lẩm bẩm:" Có đến được hay không mà sao lâu thế không biết!?" Cái công viên bỏ hoang vắng tanh vắng ngắt, thi thoảng có một vài gã say rượu riu nhau qua buồng mấy câu tục tĩu, hay một vài chú nghiện lăm la lăm lét đi vào lúi húi..rồi lại lăm la lăm lét đi ra,đầu đó một vài gã ăn mày ngủ gà ngủ gật. Tôi thấy rung mình, lạnh lạnh nơi sống lưng:"Chắc nàng không ra ngoài được rồi, hay là mình đi về thôi..." Tôi nhảy lên xe định đập đi, nhưng rồi lại nghĩ bụng:"Nếu giờ mà mình về, nhờ nàng ra không thấy mình, nàng lại đợi ở đây một mình...". Tôi không dám nghĩ tiếp nữa:"Thôi cứ đứng đây chờ vậy, không thể để nàng ra đây một mình được..". Tôi lại chống xe và đứng đút tay túi quần, miệng lẩm nhẩm hát một vài câu vô nghĩa cho đỡ sợ....

_ Oà oà...!

Một bàn tay đập vào vai tôi, tôi giật nảy người, theo phản xạ nhảy ra xa rồi quay lại định hình đối phương. Một tiếng cười khúc khích lạnh lốt như tiếng hoạ mi. Dưới ánh trăng sáng, một tiên nữ..không, là nàng!! Đang đứng nhìn tôi,nàng mặc chiếc váy trắng, mái tóc để xoã xuống bờ vai mảnh, đôi môi anh đào nở nụ cười rạng rỡ sáng hơn trăng, đôi mắt đen láy đang nhìn tôi trìu mến. Tim tôi đập rộn ràng, cảm xúc nhớ nhung dồn nén từ nãy giờ ùa ra ào ạt...tôi lao đến ôm lấy thân hình kiều diễm...xoay một vòng trong hạnh phúc yêu thương. Như đôi chim câu ríu rít trong tình yêu vĩnh cửu, 2 con tim yêu đang cùng chung một nhịp đập...tất cả cảnh vật xung quanh như tan biến, chỉ còn 2 chúng tôi trong một khoảnh khắc dường như bất tận...

_Thôi nào...buông..em ra, ai thấy kỳ chết!! - Tiếng nàng như con gió nhẹ thoảng vào tai làm tôi bừng tỉnh giấc mộng. Nhưng lại đẩy tôi đến một niềm vui tốt lành khác. Tôi đặt nhẹ nàng xuống,run run:

_ Gì cơ...em...Ngọc vừa nói gì?

Nàng bối rối quay đi, 2 tay vờ vờ lộn tóc:

_Không...không...Ngọc có nói gì đâu!!

Tôi xoay người nàng lại, nhìn thẳng vào mắt nàng:

_Ngọc..vừa xưng là gì...Hiếu nghe rõ mà?

Nàng cố tránh ánh mắt của tôi:

_Thì bảo thả người ta xuống...

_Không phải "người ta", Hiếu nghe khác cơ. -Tôi chặn lời nàng.

_Thôi mình đi đi, Hiếu chẳng bảo là đưa Ngọc đi đâu cơ mà! - Nàng gạt tay tôi ra rồi quay người rào bước. Tôi nhìn theo hệt hẫng, nhưng trong sự hụt hẫng lại dấy nên một cảm xúc khó tả...

_Lên xe đi, có ai bắt đi bộ đâu! - Vừa nói tôi vừa lật đật nhảy lên xe đuổi theo nàng, tạm thời gạt bỏ cảm xúc vừa rồi...

_Sao ra muộn thế, làm Hiếu chờ sốt hết cả ruột!

_Thì ăn cơm xong, phải rửa bát, giặt quần áo, rồi mới xin ba mẹ qua nhà cái Linh tập văn nghệ được, với lại người ta đi bộ ra đây mà!

_Cái gì...xin đi tập văn nghệ cơ à.- Tôi cười cười chế diễu.

_Cười nè!! - Nàng véo tôi một cái đầu đinh rùi nói:Tập văn nghệ của lớp cho lẽ bề giảng..nhưng tập từ chiều rồi! Không thì biết tìm lý do nào đây, cứ cười người ta lại cho leo cây bây giờ.

Tôi ra về đau khổ:

_Chưa leo cây thì cũng đã là bữa tối cho muỗi từ nãy giờ rồi!!

Nàng suýt xoa:

_Trùi, bị muỗi cắn hà...thương quá!

Tôi phụng phịu:

_Bắt đèn đây, người ta...

_....

Chưa kịp nói hết câu thì nàng đã vòng đôi tay nhỏ bé ôm ngang hông rồi áp má vào lưng tôi khiến tôi ngây ngất và không muốn phát biểu gì thêm nữa, nàng đã đền cho tôi thật ngọt ngào làm sao...Tôi tiếp tục đạp xe đi, thấy chiếc xe đạp cà tàng hôm nay sao mà đạp nhẹ tênh...tôi có cảm giác cứ như đang bay vậy...vừa đi tôi vừa huyt sáo bài "Điều giản dị" là bài cả hai chúng tôi cùng thích nghe...đôi thật đẹp....

Nơi tôi đưa nàng đến không xa lạ gì mà chính là Hồ, điểm hẹn thường xuyên của 2 chúng tôi. Nàng có vẻ e ngại:

_Sao tôi lại đưa Ngọc ra đây, vắng vẻ quá, Ngọc cứ thấy sợ sợ...!

Tôi vỗ ngực:

_Có tớ đây rồi ai giám bắt nạt Ngọc chứ, mình chỉ toàn ra đây ban ngày hoặc buổi chiều, hôm nay tớ muốn cho Ngọc chiêm ngưỡng cảnh hồ nước đêm trăng..Ngọc nhìn kia....

Ánh trăng chiếu xuống mặt hồ tạo nên một khung cảnh thật lãng mạn, thi thoảng một vài chú cá nhảy lên, tạo nên gợn sóng khiến cho ánh trăng càng trở nên lung linh như nhảy múa, gió Hồ thổi vào mát rượi. Nàng tựa đầu vào vai tôi, chúng tôi say mê ngắm, thưởng ngoạn khung cảnh tuyệt sắc và nên thơ này. Chẳng trách từ cổ chí kim, trăng luôn là nguồn cảm hứng bất tận cho các thi sĩ, văn sĩ và nhạc sĩ thả hồn vào đây và tạo nên những tác phẩm kiệt xuất của nhân loại.

Rồi như sức nhớ ra điều gì, tôi quay sang nàng nháy mắt cười:

_Hôm nay Hiếu có một món quà đặc biệt giành cho Ngọc!

Nàng nhìn tôi sững sốt, nàng định nói điều gì đó, nhưng tôi đã ngăn lại và ra hiệu nàng đừng nói thêm gì nữa cả, và tôi lấy một chiếc khăn mùi xoa ra bịt mắt nàng lại....

_Xong rồi nào...Ngọc mở mắt ra đi...từ từ thôi nhé! - Tôi gỡ chiếc khăn ra

_Ôi... - Nàng reo lên: Không thể tin được!!! Hiếu ơi!! Đẹp quá!

Tôi và nàng nhìn xuống, từ chỗ chúng tôi đứng xuống dưới hồ có một con đường 2 bên được tạo bằng nền và hoa hồng, đến ven hồ là một trái tim cũng bằng nền và hoa, và dưới hồ thì lung linh 17 đoá hoa đăng, tạo nên một khung cảnh rực rỡ...tôi đã kỳ công chuẩn bị tác phẩm này mất 2 tuần...nhìn khuôn mặt rạng ngời của nàng tôi cảm thấy công sức mình bỏ ra đã được đền đáp xứng đáng. Rồi nhẹ nhàng tôi cầm tay nàng, 2 chúng tôi bước đi trong con đường sáng ngời...bước vào giữa hình trái tim, tôi và nàng cùng nhìn ra hồ đang lấp lánh 17 đoá hoa đăng muôn màu, nàng tựa lưng vào tôi, say xua ngắm nhìn, đôi mắt rạng ngời hạnh phúc, khẽ vòng tay ôm lấy nàng tôi thì thào hát:"Người yêu ơi, dù mai này cách xa. Mãi mãi diệu kỳ, là tình yêu chúng ta. Và ta biết một điều thật giản dị. Càng xa em ta càng thấy yêu em...". Nàng nhìn tôi đôi mắt ngấn lệ:

_Hiếu...chắc Hiếu đã phải vất vả lắm...nhưng...vì điều gì, vì điều gì...Hiếu?

Tôi hôn nhẹ lên tóc nàng thì thầm:

_Vì đúng ngày này cách đây 17 năm, một thiên thần đã xuống trần gian...

Nàng xoay người lại tròn mắt nhìn tôi:

_ Thiên thần...??

Tôi lại ôm nàng, bồi hồi xúc động:

_ Phải, thiên thần ấy giờ đang đứng trước mặt Hiếu, đang ở trong vòng tay Hiếu...

Nàng lặng người, tôi vuốt nhẹ lên mái tóc nhung huyền, mùi xạ hương thoang thoảng khiến tôi đắm chìm trong niềm hạnh phúc vô biên:

_ Thiên thần ấy đã đem lại niềm vui cho rất nhiều người, trong đó có Hiếu..

_....Em..yêu..anh! - Một lời thì thầm thổi nhẹ vào tai tôi, văng vẳng từ miền cổ tích, giữa lúc cảm xúc đang thăng hoa...tôi như chết lặng, trái tim như ngừng đập, em vừa nói yêu tôi. Tôi có nghe lầm ko?? Tình yêu trẻ con của chúng tôi, chưa định hình rõ chữ yêu, chỉ có "thích" và "mến", xưng hô vẫn như bạn bè bình thường, chưa thể vượt qua những mắc cỡ, ngại ngùng của tuổi xanh....Vây mà giờ đây, giữa khung cảnh này, chỉ có tôi và nàng và tôi đã nghe thấy...

Tôi giật mình trở về thực tại, nhưng tôi chưa muốn mất đi giấc mộng vừa rồi, giấc mộng ư?? Đang là hiện thực mà, phải rồi, tôi phải níu kéo:

_ Ngọc... Ngọc vừa nói gì?

Mắt nàng long lanh nhìn tôi, nàng tủm tỉm cười:

_ Còn gọi là Ngọc nữa sao...ngốc ă!?

Mặt tôi đỏ bừng, tôi run run:

_ Em...

Nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt thơm như hoa nhài bịt miệng tôi lại:

_ Phải...em..yêu...anh!

Tôi nắm lấy đôi vai nhỏ xinh nói hỏn hển:

_ Anh chưa nghe rõ...em nói lại đi!

_ Em..yêu...anh!

_ Vẫn chưa rõ...một lần nữa đi

_ Em yêu anh!

_...Anh...cũng...yêu em!

Tôi buông nàng ra, chạy xuống hồ, nước ngập đến gối, tôi hướng mặt ra hồ gào lên:

_ Ngọc ơi...anh yêu em! Ngọc ơi...anh yêu em.....

Tiếng nàng cười lành lút đằng sau, tôi quay lại, thấy nàng cười mà nước mắt lăn dài trên má, tôi cũng rung rung 2 hàng lệ, chúng tôi nhìn nhau trong niềm hạnh phúc tột cùng. Rồi như không thể kìm nén được nữa chúng tôi lao vào nhau, như 2 ngọn sóng tình ủa vào vỡ tan...nhưng cái ôm hồi hã, vỗ vập, xiết vào nhau trong niềm say tình ái...những nụ hôn cháy bỏng cho một khoảnh khắc vĩnh cửu...tôi nhẹ nhàng bế nàng lên...bước đi...đôi môi chúng tôi vẫn ko rời nhau...Tôi đặt nhẹ nàng lên bãi cỏ xanh mượt...trắng chiếu tỏ khuôn mặt đỏ bừng đang rạng ngời hạnh phúc của nàng thật diễm lệ...nàng nhìn tôi đắm đuối...tôi như muốn chết chìm trong ánh mắt đó...tôi lại đặt lên môi nàng nụ hôn nồng nàn và da diết...nàng uyển chuyển đón nhận...lưỡi tôi và lưỡi nàng quyen vào nhau...tôi ghì chặt lấy nàng để cảm nhận tấm thân mềm mại và nóng bỏng này, ngực chúng tôi áp vào nhau, tôi có thể thấy trái tim nàng đang đập rộn ràng, cùng hoà nhịp với trái tim tôi...cảm xúc mãnh liệt từ đầu tràn về, máu trong người tôi đang sôi lên..từng thớ thịt như muốn căng ra...tôi cảm thấy bức bối và khó chịu, tôi cởi phăng chiếc áo tôi đang mặc ra, cầm tay nàng áp vào ngực tôi...tôi muốn nàng cảm nhận tình yêu của tôi giành cho nàng, cảm nhận trái tim tôi, để nàng thấy tôi đang hạnh phúc như thế nào. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng run bắn khi chạm vào khuôn ngực rắn chắc của tôi...đôi mắt của nàng nhắm nghiền..đôi môi lại hé mở như mời gọi, tôi lại cúi xuống đặt lên đó một nụ hôn, rồi tôi hôn lên đôi mắt nàng..bỗng nhiên tôi cảm nhận những giọt nước mắt qua bờ môi..nàng đang khóc ư??...là những giọt nước mắt hạnh phúc.?? Phải rồi!!..nàng cũng đang rất hạnh phúc mà!!! Rồi tôi hôn nhẹ lên khoé mắt nàng để thương thức những giọt nước mắt hạnh phúc ngọt ngào của nàng..theo đà tôi lướt nhẹ xuống tai nàng...tôi thấy nàng rúm người lại khi lưỡi của tôi chạm nhẹ lên vành tai nàng, hơi thở của tôi phả vào tai nàng dòn dập..tôi thấy nàng bầu nhẹ vào lưng tôi...không kim được nữa tôi bắt đầu hôn quanh vành tai rồi hôn xuống cổ...nàng cong người lên, tôi có thể nghe thấy tiếng nàng thở hắt ra rồi dòn dập không ngừng...tôi vục mặt vào khuôn ngực đang hỏn hển của nàng..để cảm nhận trái tim của nàng đang đập...bỗng một cảm giác êm ái dễ chịu không thể diễn tả nổi thành lời...tôi muốn biết dưới lớp áo đang ẩn chứa bí mật gì mà lại đem lại cho tôi cảm giác như vậy, tôi nhẹ nhàng gỡ dần từng chiếc cúc trên chiếc áo nàng đang mặc...bỗng nhiên nàng vùng lên chặn tay tôi lại...khuôn mặt thất thần của nàng nhìn tôi như van xin:

_ Không...Hiếu...anh....đừng....

(Chưa kịp để nàng nói hết câu tôi lại đặt lên môi nàng nụ hôn cuồng nhiệt và đầy đam mê, từ trong miệng nàng chỉ vọng ra những tiếng:"Ư..ư..ư " vô

nghĩa. Tay tôi tiếp tục lần mò và đã cời nốt chiếc cúc cuối cùng, tôi đặt tay lên bụng nàng xoa nhẹ, rồi miết dần lên, nàng có cong người chống cự, nhưng đã bị cơ thể của tôi ghi xuống, tôi nhớ lại cái lần đi Ao Vua... và lần này tôi quyết ko để nàng ngăn cản tôi khám phá báu vật của đời mình một lần nữa...tay tôi đã chạm nhẹ...rồi ôm chôn lấp áo con của nàng để cảm nhận bầu ngực như trái cam đang phập phồng của nàng...tôi xoa nhẹ lên đó, rồi nhẹ nhàng và nâng niu tôi luôn xuống...tay tôi run lẩy bẩy...tim tôi đập mạnh hơn...cả bầu ngực con gái trinh nguyên của nàng đang nằm gọn trong bàn tay tôi...đầu tôi như muốn căng ra...nàng hoảng hốt cổ gầy lên để thoát ra...nhưng tôi ko thể để nàng thoát ra thêm một lần nữa, lúc này ham muốn đã choáng ngợp cả lý trí của tôi...tôi hôn nàng say đắm hơn...tay tôi bắt đầu xoa nhẹ lên bầu ngực thiếu nữ của nàng...người nàng bắt đầu mềm dần...mềm dần trong vòng tay tôi...lúc này tôi mới bắt đầu quay xuống để ngắm nhìn toà thiên nhiên lộng lẫy này...đôi vú trắng ngần chỉ to hơn trái cam một chút với 2 đầu nhũ hoa hồng hồng bé như hạt đỗ tương dưới ánh trắng sáng đang phập phồng mời gọi...mắt tôi hoa lên...tôi điên cuồng vực mặt vào để tận hưởng mùi hương trinh nữ của nàng...nàng cố đẩy đầu tôi ra một cách yếu ớt...có lẽ nàng đã thấm mệt dưới sức mạnh trai tráng của tôi...nàng bật khóc thôn thức:

__Anh...không...em không muốn...!!

Nhưng tôi bỏ ngoài tai tất cả, lúc này tôi không còn là tôi nữa rồi...bất giác tay tôi lần mò xuống dưới...tôi đang làm gì vậy!??? Tôi biết là tôi không thể làm như vậy nhưng sao ko thể dừng lại được...nuốt nước bọt...tay tôi chạm nhẹ lên vùng thâm kín nhất của nàng...như thức tỉnh nàng co chân lên theo phản xạ và định vùng lên, nhưng tôi đã ôm ghi nàng vào lòng, và gác chân lên chân nàng ép nàng phải duỗi thẳng ra, nàng hoảng hốt hét gọi tôi trong cơn tuyệt vọng:

__Anh ơi!! Anh ơi!! Anh ơi...

Nhưng dù nàng có gọi thêm 100 trăm lần nữa cũng ko thể gọi chàng trai hiền lành nhút nhát trong tôi trở lại được...tôi nhẹ xoa lên vùng tam giác...cảm nhận sự nóng hổi xuyên qua lớp váy thấm vào lòng bàn tay tôi...mắt tôi như muốn nẩy đom đóm...tôi kéo nhẹ chiếc váy trắng tinh khôi của nàng lên...cặp đùi thon thả của nàng hiện dần lên dưới ánh trắng...ngày xưa khi lần đầu tiên đến nhà nàng viết báo, nhìn cặp đùi của nàng ẩn hiện qua lớp váy tôi đã từng ao ước có một con gió có thể thổi...giờ đây tôi lại đang chủ động nắm giữ ước mơ ấy...khi chiếc váy được kéo lên hết...tôi biết giờ đây thiên đàng chỉ còn cách một cánh cửa duy nhất là chiếc quần lót màu hồng xinh xinh này!!! Tôi có thể thấy từng tia máu đang hằn lên trong mắt mình...tay tôi lại một lần nữa đặt nhẹ lên đó, rồi luồn vào trong...tôi không nghe thấy nàng gọi tôi nữa mà thay vào đó là hơi thở ngày càng dồn dập không ngừng...bàn tay tôi đã ôm trọn vùng tam giác bí ẩn và nóng ấm này...hít một hơi thật sâu, theo bản năng thúc giục tôi khẽ tách 2 cái đùi đang run rẩy của nàng ra rồi luồn ngón tay giữa vào...tôi thấy giữa 2 khe suối thần tiên đang chảy ra một thứ nước nhờn nhợt và trơn trượt, thấm đẫm đầy quần lót của nàng... Bỗng nhiên tôi thấy bức bối và khó chịu vô cùng, sự bức bối đang toả ra từ phía dưới và lan nhanh khắp cơ thể...Tôi lập cập cời cúc quần và kéo xuống ngang đùi...nàng cố đẩy mạnh nhưng đã bị tôi quắp chặt...tôi vô thức tôi nằm đè hằn lên người nàng...nàng định hét lên nhưng lại bị đôi môi tôi chặn lại, chỉ còn những câu:"Ú.ó..."...Lần đầu tiên những bộ phận tượng trưng cho đàn ông và đàn bà của tôi và nàng lại được tiếp xúc gần nhau đến thế, chỉ còn cách một lớp quần lót mịn màng của nàng nữa mà thôi...tim tôi đập nhanh hơn, dồn dập hơn, cả nàng cũng vậy.. dường như chúng tôi đều cảm thấy có một điều gì đó rất trọng đại sắp sửa xảy ra...tôi càng bức bối và khó chịu hơn, cơ thể như muốn nổ tung..

Tôi cố loay hoay kéo phông tuyến cuối cùng của nàng xuống trong cơn cuồng loạn...đĩ nhiên là nàng ko cho tôi đạt được mục đích dễ dàng...nhưng rồi cuối cùng tôi vẫn kéo dc nó xuống ngang gối nàng...tôi ngừng hôn nàng, lấy 2 tay nàng bắt chéo lên đầu nàng rồi dùng tay trái tì lên...thế là nàng hết cự quạ, rồi tôi nhìn xuống nơi thiêng liêng nhất của người con gái trên người nàng...Chao ôi!! Tôi trợn mắt, há hốc mồm say mê ngắm nhìn tuyệt phẩm mà không kỳ quan nào có thể sánh bằng...rồi như không thể chịu đựng hơn được nữa...tôi lại nằm lên người nàng...lá chắn cuối cùng đã được gỡ bỏ... tôi đã tiếp xúc trực tiếp với cánh cửa đi vào xuân cung...châu thân nàng run rẩy...dường như nàng đã ko còn sức đề mà kêu lên dc nữa, tôi chỉ còn nghe thấy tiếng thờ đút quăng...tôi liền lấy tay cầm lấy và đẩy vào, nhưng bị trượt ra, tôi cố gắng đẩy vào thì lại bị trượt ra một lần nữa, tôi loay hoay, mồ hôi vã ra như tắm, kiểu gì cũng ko thể cho vào...tôi cứ thế trượt đi trượt lại giữa 2 khe suối trơn tuột của nàng...bỗng nhiên tôi thấy nàng cầu mạnh vào vai tôi hôn hên... tôi rùng mình... các thớ thịt căng cứng và co giật liên hồi sau mỗi đợt sóng ào ào tuôn trào ra khỏi cơ thể...tôi bắn đầy lên cửa mình, đùi và bụng nàng...tôi nghiêng chặt răng...người tôi nhẹ bẫng, tôi nằm xoải lên người nàng... miên man trong một xúc cảm mà tôi chưa từng được biết đến trong đời...)

Bỗng tiếng khóc rầm rức của nàng lôi tôi trở về thực tại.Tôi chống tay dậy nhìn nàng, nàng bậm môi quay mặt đi, tóc nàng xoã ra trên nền cỏ và một chút bết lại trên má bởi nước mắt...tôi bàng hoàng quay nhìn xuống phía dưới Hồ, đèn hoa đăng và nến đã bị gió thổi tắt hết...chỉ còn ánh trắng chiếu dọi những tội lỗi của tôi, khung cảnh lãng mạn nên thơ khi này tôi đã tổn biết bao tâm huyết tạo nên đã bị chính tôi phá hủy, bởi dục vọng của mình...mà tôi đang tâm cường đoạt người con gái mà mình yêu thương ngay tại chính thế giới thần tiên của chúng tôi...tôi bật ngồi dậy...kéo quần lên...rồi đưa tay ôm đầu...

Một lúc sau...không nghe thấy tiếng khóc của nàng nữa, tôi quay sang, thấy nàng đã chinh lại váy áo, đứng nhìn ra phía hồ, ánh mắt buồn sâu thẳm. Tôi đang không biết nên mở lời thế nào thì bỗng nàng vụt chạy ra phía Hồ, tôi hoảng hốt lao theo:

__Không...Ngọc...!

Tôi ôm chầm lấy nàng, 2 chúng tôi ngã sóng soài trên bãi cát, tôi bật dậy ghi lấy nàng:

__Em định làm gì vậy...em định làm gì vậy!

Nàng gào lên trong nước mắt:

__Anh buông tôi ra...mặc tôi!

__Anh không buông ra đâu...mãi mãi không bao giờ buông!

Tôi áp tai nàng vào ngực mình nức nở:

__Em nghe thấy trai tim anh ko! Chẳng nào nó còn đập thì anh sẽ không bao giờ buông em ra...tin anh đi! Anh ko cho phép em tự hủy hoại bản thân mình

như thế!

Nàng thôn thức:

_Anh làm như vậy với tôi...tôi còn sống được sao??

Tôi nâng khuôn mặt đầm đìa nước mắt của nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng:

_Em phải sống... vì em vẫn còn lý do để sống!

Nàng nghẹn ngào:

_ Vì cái gì chứ...?

_ Vì tình yêu...vì tình yêu...em hiểu ko!? - Trong cơn sợ hãi tôi nói bừa một lý do luôn tồn tại trong đầu tôi bấy lâu, nhưng đã bị che khuất bởi những dục vọng thấp hèn khi này.

Nàng sững sờ nhìn tôi, rồi gục đầu vào vai tôi oà khóc nức nở...ánh trăng vẫn đang chiếu những tia sáng lung linh và huyền ảo trên mặt hồ gợn sóng, và đang chiếuọi cái linh hồn tội lỗi đang cần một sự cứu rỗi và thứ tha của tôi...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chạy trốn

Nắng oi ả xuyên qua từng tán lá rơi xuống mặt đất hấp lên nóng kinh người, từng cơn nóng điên cuồng phả vào lớp học vốn đã trật trệ nay lại càng oi bức thêm, chiếc quạt trần kéo kẹt như chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là...phân phối nhiệt độ đi khắp phòng. Những buổi học cuối cùng của năm học 2000-2001 sắp qua đi, vì đã thi học kỳ hết rồi nên những tiết học trống bài thầy giáo cho bọn học sinh chúng tôi tự quản, cả lớp ồn ào như một cái chợ vỡ với những mớ âm thanh hỗn độn...đập bàn, la hét, xì xào, thủ thủ... ôi thi đủ cả, thi thoảng một vài cục giấy vo tròn tui nó ném nhau rơi lộp bộp trên bục giảng, rồi có một vài cái lạc địa chỉ bay thẳng vào đầu tôi, nhưng tôi chẳng màng...uể oải chống cằm với những suy nghĩ tâm sự rối bời. Thi thoảng tôi lại liếc cặp mắt lo âu về phía chỗ ngồi đầu tiên bàn số 2 quen thuộc đang để trống, chủ nhân của nó sáng nay đã không đi học. Mọi ngày từ nơi ấy nàng vẫn thi thoảng liếc xuống nhìn tôi, lè lưỡi trêu tôi....vậy mà hôm nay...

_Bốp...!!

_Ui cha!! - Tôi ôm đầu quay lại, thằng Sơn nhìn tôi cười nhả nhỏ:

_Mày làm sao mà như người mất hồn thế?? Trúng tà à?

Tôi lau bầu:

_Không phải việc của mày!!

_Ồ hay, bạn bè có ý tốt mới hỏi thăm, làm gì mà khó chịu thế!?

_Ừ thì tôi cảm ơn, giờ ông lướt đi được chưa?

Nó cười sằng sặc:

_Mày hôm nay làm sao thế, à tao bảo cái này...- Nó chồm người lên ghé miệng vào tai tôi có vẻ nghiêm trọng lắm...tôi hồi hộp lắng nghe, nhà nó cùng phò với nhà nàng, biết đâu nó lại biết chút tin tức gì thì sao.

_Ồ...mày nhìn con Lan kia, hôm nay nó mặc slip dây, lại còn màu đen nữa..phê quá.

_Mày cút ngay trước khi cả quyền sở này bay vào mặt mày - Tôi bực bội đẩy nó ra, vợ lấy quyền từ điển dày cộp dứ dứ.

Nó lè lưỡi:

_Thôi...cho em xin, làm gì mà hôm nay lạnh như bột thế, mọi hôm đại ca cũng super soi ghê lắm mà.

Tôi đỏ mặt tía tai:

_Này thì super này...

Tôi thẳng tay liệng...nó nhanh như sóc né sang...cả quyền từ điển đập thẳng vào trán cái Vân "Híp" đang ngồi phía sau, nó vuron cái thân hình bở tượng đứng dậy chống nạnh vênh mặt nhìn tôi giận dữ:

_À à..hôm nay ông ăn gan hùm hả...

Tôi tái mặt xua tay:

_Không...tại thằng này..em không cố tình, xin lỗi chị!!

_Hức, tưởng trời nóng bức bố muốn tìm nơi giải toả chứ, nhầm chỗ rồi..em tuy mỏng manh nhưng mà không dễ vỡ đâu - Nó ném trả lại tôi quyền từ điển kèm theo cái nguyệt đài, rồi lại ngồi xuống buồn chuyện tiếp.

Tôi ném về phía thằng Sơn cái nhìn bức bối, rồi quay lên.

_Khoan đã cho tao hỏi chút - Nó giật giọng.

Tôi quay lại gườm gườm:

_Giữ đây, hôm nay mày ăn nhầm bả chuột à?

_Mày có biết vì sao hôm nay sếp không đi học không?(Ồ lớp tụi con trai vẫn kính nể gọi nàng là sếp vì khả năng học, và luôn nhiệt tình năng nổ tham gia những hoạt động mang lại lợi ích cho tập thể)

Tôi giật mình bối rối quay mặt đi:

_Tao..không biết! Mày ở gần nhà...hơn thì mày phải biết chứ!

Nó tỏ vẻ lo âu:

_Hay là sếp bị ốm, khổ thân sếp quá, chắc tập văn nghệ mệt quá đây mà, tao thấy mày hay nói chuyện với sếp thì hỏi mày vậy thôi...đang định nhờ sếp hỏi hộ điểm toán xem có thoát ko, nếu dưới 4 phẩy nữa chắc bố tao giết tao mất...!!

Tôi đã không nghe thấy những gì nó nói nữa bởi tại tôi đang ù đi, cảm thấy một nỗi nghẹn đang dồn ứ trong cổ họng, sống mũi cay cay, cảnh vật ồn ào trước mắt bỗng nhiên im lặng và nhòa dần đi trong mắt tôi..trong tai tôi lại văng vẳng đâu đây tiếng cười lạnh lốt hồn nhiên của nàng..."Cái đồ bẻm mép...bẻm mép...."Ngốc ả..."Em..yêu..anh " từng giọng nói của nàng đang thì thảo bên tai tôi...tôi nhìn về phía ấy...kia rồi, nàng đang lê lười trên tôi kia...tôi mỉm cười với nàng, 2 dòng lệ nóng hổi tuôn trào trên má..

_Ê..ê...mày làm sao thế..này!! - Tiếng nói của thằng Sơn lôi tôi trở về hiện thực...lớp học lại ồn ào sôi nổi...tôi định thần nhìn lại...hình ảnh của nàng đã biến mất trả lại khoảng không trống rỗng trên chiếc ghế và cả trong trái tim tôi..tôi lau vội dòng nước mắt...vợ cặp hồi hã chạy ra khỏi lớp học...tiếng thằng Sơn gọi giật lại...và cái lớp học ồn ào cứ xa dần...xa dần...

Tôi đứng tần ngần dưới gốc bàng nay đã phủ kín một màu xanh, lòng hồi tưởng lại những hình ảnh ngày ấy nàng đứng dưới đây nhìn tôi...vân vê vạt áo...Tôi ngược nhìn lên cửa sổ tầng 3 nhà nàng, nơi đã chôn dấu biết bao kỷ niệm và quan trọng hơn, đó chính là nơi bắt đầu của tình yêu 2 chúng tôi, lòng bồi hồi một cảm xúc nhớ thương da diết, nhưng cũng xen lẫn sự lo lắng khôn nguôi. Đêm qua tôi đưa nàng về khi đồng hồ đã điểm 12 giờ, tôi không biết nàng sẽ nói với bố mẹ như thế nào về lý do về muộn này, ngay cả tôi khi về nhà cũng bị 2 cái bạt tai và một trận mắng té tát của mẹ...Tôi đưa tay lên định gỡ cổ, nhưng cứ ngập ngừng, đưa lên rồi hạ xuống...tôi phải làm sao đây, đầu óc tôi rối bời những suy nghĩ...

_Choang..choang!!! - Tiếng bát đĩa rơi vỡ từ trong nhà nàng vọng ra khiến tôi giật mình sợ hãi.

_Anh quá quắt lắm rồi...giờ anh muốn thế nào nữa đây! - Giọng một người đàn bà vang lên.

_Cô tưởng cô hay lắm sao, tôi đã chán ngấy cái cảnh sống như thế này rồi!-Tiếng người đàn ông oang oang. Tôi sững sờ chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

_Anh thử nghĩ xem kể từ lúc anh từ bên ấy trở về, anh đã mang lại cái gì cho mẹ con tôi, ngoài những khoản nợ và những lời đe dọa từ mấy thằng đầu trộm đuôi cướp...mẹ con tôi sống được đến giờ này đã là nhờ phúc của tổ tiên lắm rồi...tôi nào có trách anh đâu...phải chỉ anh biết tu chí làm ăn..biết quan tâm đến vợ con một chút...nào ngờ anh vẫn chứng nào tật ấy, vẫn đam mê mấy cái trò đỏ đen...anh có còn là con người nữa không???- Giọng người đàn bà nức nở.

Người đàn ông cười khẩy:

_Ừ đây, tôi biết tôi vô dụng..không làm ra tiền, để vợ mình đi theo thằng khác, tôi vô dụng mà!!

_Anh im đi...anh không được xúc phạm tôi như thế, anh biết cái gì mà nói chứ!

_Bố mẹ thôi đi...bố mẹ tệ lắm! COn không muốn sống trong ngôi nhà này nữa! - Giọng nói nức nở của nàng vang lên giữa bầu không khí căng thẳng khiến cho tim tôi trào dâng một nỗi xót xa...

_Àm...!! - Một thân hình bé nhỏ quen thuộc xô cánh cổng lao ra, bỗng nhiên vấp phải viên gạch ngã sóng soài, tôi lao đến đỡ nàng dậy:

_Ngọc!!! Em không sao chứ??

Nàng ngước lên, khuôn mặt tiều tụy và đầm đìa nước mắt, nhìn tôi thoáng chút ngạc nhiên, rồi bỗng nhiên nàng giữ chặt tay tôi, nói dồn dập:

_Anh...!!! Đưa em đi khỏi nơi này...càng xa càng tốt..nhanh lên..anh!!

Tôi từng người, nhưng rồi lại lật đật làm theo lời nói của nàng như một cái máy, chúng tôi nhảy lên xe phóng đi...nàng ôm chặt lấy tôi..từng dòng nước mắt của nàng thấm đẫm lưng áo tôi....tim tôi rối bời trong nỗi hoảng loạn và đau xót...tôi chỉ biết nghiền răng, mãi miết đạp...thật nhanh...thật nhanh....mau thoát khỏi cái nơi đang mang lại đau khổ cho nàng....phía sau...tiếng người đàn bà hét lên tuyệt vọng:

_Ngọc...con ơi...đừng đi!!!!

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mưa kỷ ức

Nửa đêm nằm mộng nhớ người thương

Suối tóc thơ ngây đẹp lạ thường

Bàn tay mềm mại nên thơ quá

Áo gió tung bay mờ tựa sương.

_Anh viết đó hả, nghe lãng mạn quá!

_Không! Tình cờ anh đọc được trong một cuốn tiểu thuyết kiếm hiệp!

_Ui zời! Vậy mà em cứ tưởng...

_Thế em có mún anh làm một bài thơ tặng riêng em ko?

_Uhm... có chứ!

Nhìn thoáng qua cảnh vật xung quanh tôi ngân nga:

Nắng uơm vàng lúa toả hương bay

Rộn ràng gió thổi lòng ngất ngây

Tìm anh ngập tràn trong hạnh phúc

Em ơi...hãy nhớ khúc xuân này

Bỗng giọng nói trong trẻo của nàng ngân vang hoà theo cùng gió:

Xuân này..nhớ mãi tình đắm say

Sợ người quân tử dễ lung lay

Vật đổi sao dời ai biết được

Nhưng em nguyện chờ mãi nơi đây!!

Tôi thót lên sùng sốt:

_Trời...em làm thơ hay quá...hậu duệ của Hồ Xuân Hương hả!

Nàng cười lạnh lót:

_Không! Em chỉ là Mai Ngọc của anh thôi!

_Uhm! Mai Ngọc...công chúa mít ướt của anh!

_Lại nói ai mít ướt đấy hả...chít nè...!!

_Úi đau anh...ngã xe bây giờ...ôi!

Chiếc xe đạp loạng choạng, rúi lao nhanh giữa cánh đồng lúa chín vàng urom...kéo theo tiếng cười rộn rã của 2 chúng tôi...

Chẳng biết đã đi được bao xa, nhưng tôi vẫn mãi miết đạp như chưa hề biết mệt. Dọc đường tôi cố pha trò, nói cười rôm rả để cho nàng vui, để nàng tạm thời quên đi nỗi muộn phiền về gia đình...vì nụ cười rạng rỡ kia, tôi có thể đánh đổi cả tính mạng mình...

Vụ lúa đang vào mùa thu hoạch, dọc đường đi là bầu không khí hồi hả vui tươi của những người nông dân, ngập tràn khắp cánh đồng khiến cho chúng tôi cũng cảm thấy vui lây, chúng tôi cùng nở nụ cười, chào hỏi bất cứ ánh nhìn thân thiện nào gặp trên đường...muốn chia sẻ và được sẻ chia...một thứ niềm vui bình dị, giản đơn nhưng đã sưởi ấm 2 con tim chúng tôi...gió vẫn thổi trên cánh đồng lúa mênh mông...đâu đó có ai đốt rạ nồng lên mùi thơm cháy khét lẹt...tôi vẫn đạp xe đi mãi miết về một hướng vô định nào đó...

Bóng hoàng hôn dần bao phủ, mặt trời chiếu những tia nắng le lói cuối cùng xuống mặt đất rồi đỏ rực một góc phía chân trời...một đàn cò trắng bay mãi miết trong nắng chiều. Chúng tôi dừng xe mê mải nhìn ngắm, nàng tựa vào người tôi, tôi vòng tay ôm lấy nàng...

_Anh à!!

_Sao hả em?

_Nếu sau này chúng ta có xa nhau, mỗi khi nào nhớ đến em, anh hãy nhìn về phía mặt trời mỗi lúc hoàng hôn xuống...em sẽ đến cùng với những tia nắng cuối cùng...với anh!

_Anh không muốn như vậy...!

_Vì sao...!?

_Vì anh sẽ chỉ ngắm hoàng hôn khi có em ở bên, như lúc này!

_.....

_Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau, phải không em?

Nàng lên đưa tay gạt những giọt nước mắt, đang lăn dài trên má. Tôi cũng rung rung, cảnh hoàng hôn nhòa dần...tôi xiết chặt lấy nàng như để khẳng định lại điều mình vừa nói...chiều tắt hẳn...

_Chú ơi chú!!

_Gì vậy cháu?

_Cho cháu hỏi ở đây là chỗ nào ạ!?

_Gần đến Hang Dơi rồi cháu ạ!

_Vẫn thuộc Ngọc Thanh à chú?

_Ừ, hình như là thế, chú cũng ko phải dân ở đây.

_Vâng! Cháu cảm ơn ạ.

_Không có gì.

Người đàn ông rẽ ga phóng đi, anh đèn xe máy xa dần, trả lại bóng tối lơ mơ dần bao phủ lấy 2 chúng tôi. Nhìn quanh chỉ thấy một vùng đồi núi bao phủ

lấy cánh đồng hoang vắng, vắng vắng tiếng ếch nhái kêu hoà lẫn với tiếng ve tạo nên một mớ âm thanh hỗn độn, nàng bấu lấy cánh tay tôi:

_ Chúng ta bị lạc rồi, làm sao đây anh, em sợ lắm!

Giọng nàng như đang sắp khóc, tôi vội cố trấn an:

_ Công chúa mít ướt lại sắp sửa rồi đấy...Chúng ta cứ men theo con đường này, gặp một nhà dân nào đó, chúng ta sẽ hỏi được đường về thôi, em đừng lo!!

Nói với nàng như vậy nhưng tôi cũng đang hoang mang lắm...không biết giờ này mẹ đang làm gì...chắc đang lo cho mình lắm...mẹ lại nhảy bổ đi khắp nơi để tìm mình mất thôi..tôi ngao ngán thờ dài. Chúng tôi lại nhảy lên xe đi tiếp...

_ Lộp bộp...lộp bộp!!

_ Chết rồi anh ơi, mưa!!!

_ Uhm, mưa mau quá, em nép vào người anh đi!!

Từng hạt mưa to như viên sỏi đổ xuống...đập vào người tôi đau điếng, tôi nghiêng chặt răng, cổ ưỡn người lên để che chắn cho nàng...nhón chân đạp nhanh hơn...

_ Râm!!!

Hai chúng tôi ngã sóng soài xuống lớp bùn lầy, hình như xe cán phải hòn đá nào đó chắn ngang đường. Tôi lồm cồm bò dậy..tôi mừng mừng..mưa phá vào mặt ran rát...

_ Ngọc!! Em đâu rồi...em có sao không, anh xin lỗi!

_ Em đây...em không sao, anh ở đâu vậy?

_ Anh đây...anh đây! - Tôi quờ tay trong đêm tối tìm nàng, thảng thốt....đây rồi! Tay tôi chạm vào cánh tay nhỏ nhắn cũng đang khua loạn xạ của nàng. Tôi mừng rỡ nắm chặt lấy như chi sợ vuột mất, rồi kéo nàng vào lòng...hôn lên mái tóc đang sũng nước và cả bùn của nàng:

_ Em đây rồi, anh xin lỗi, anh xin lỗi!!

_ Anh, đừng bỏ em ra nhé, em sợ lắm!

_ Anh đã nói rồi, chừng nào trái tim anh còn đập..anh sẽ không buông em ra đâu....

Chúng tôi ôm chặt lấy nhau trong cơn mưa tầm tã, cố gắng sưởi ấm cho nhau bằng tất cả tình yêu của mình...phía xa xa có cái gì đang loé sáng. Tôi đưa tay vuốt nước trên khuôn mặt, dụi mắt. Một thứ ánh sáng lập lòe..bếp lửa...đây rồi!! Mắt tôi sáng lên, tôi diu nàng đứng dậy....

_ Cộc...cộc...!! Có ai ở nhà không ạ!

_.....

_ Xin cho hỏi có ai ở nhà không ạ. - Tôi đưa tay gõ cửa tiếp.

_ A..i....đ...á...y? - Một giọng nói già nua trong nhà một môi vọng ra!

_ Chúng cháu...đi đường bị lạc, trời mưa quá! Xin bác, làm ơn....!! - Tôi nói ngập ngừng, giọng run run.

_ Cách...! - Cánh cửa gỗ mở ra, một bà lão tóc bạc trắng như cước, ngó ra:

_ Trời tối, mưa to như vậy mà còn đi đâu, xem cách ăn mặc thì cô cậu không phải người ở đây..!?

_ Dạ vâng, anh em cháu ở ngoài Phúc Yên ạ, tụi cháu....

_ Thôi đi vào đây hong khô người đã rồi nói chuyện sau, cứ đứng ngoài cảm lạnh thì khổ. - Bà lão ngắt lời tôi...

Mưa vẫn rơi tầm tã, xối ào ào xuống mặt đất, thi thoảng một vài ánh chớp nhấp nháy sáng bừng lên kèm theo tiếng sét ầm ầm như muốn xé toang mặt đất...căn nhà nhỏ oằn mình hứng chịu cơn dông đầu hè. Đó là một ngôi nhà tranh vách đất nằm giữa một vùng đồi núi hoang vu và heo lánh...

_ Tách..tách...!!

Tôi ngồi thu lu bên bếp lửa, nhìn ngắm những giọt nước đang nhỏ qua mái gianh, lòng suy nghĩ ngổn ngang. Đêm nay không thể về được với những con đường lầy lội trong đêm tối đen như mực giữa miền rừng núi ẩn chứa biết bao điều nguy hiểm này..tôi sẽ phải làm sao để giải thích với mẹ đây..khéo giờ này mẹ đang khóc hết nước mắt vì thằng con hư đốn này mất thôi, tự nhiên sống mũi cay cay. Lấy tay dẫu lại mấy thanh củi vào bếp, chỉnh lại bộ quần áo đang hong khô, băng lại vết thương đang rỉ máu trên mu bàn tay, tôi khẽ thở dài, chẳng biết khi này ngã đập vào cái gì nữa, may mà nàng không bị làm sao...

_Thế nào, có vừa không cháu!? Con trai bà ngày xưa cũng to và đậm người như cháu đây.

_Dạ vâng! Vừa lắm ạ. - Vừa nói tôi vừa quay lại, nàng cùng bà cụ bước vào bếp. Chúng tôi nhìn nhau, cùng:"A" lên một tiếng, rồi 2 đứa bùm miệng cười khúc khích...Oh my god! Nàng đang mặc một chiếc quần vải xa tanh, nhẵn nhúm, và chiếc áo nâu sòng và chẳng vá đụp. Tôi cũng chẳng kém phần long trọng khi chỉ bận mỗi chiếc quần kaki bộ đội rộng thùng thình và bạc màu sương gió. Chợt nhận thấy nụ cười hơi vô duyên, chúng tôi cố nín...nàng đưa tôi bộ quần áo của nàng để tôi ngoắc lên thanh nứa đang vấp ngang bếp, rồi nàng dịu bà cụ ngồi xuống.

_Cảm ơn bà nhé, không có bà chắc tối nay chúng cháu không biết đi về đâu giữa trời mưa to thế này. -Tôi vừa hong quần áo vừa nói.

_Có gì đâu, thấy 2 anh em cháu còn ít tuổi mà đêm hôm lạc giữa rừng mưa, rét mướt thế này ai chả thấy tội...huống chi ngôi nhà này lâu không có bóng con trẻ cười nói ríu rít như tối nay, bà thấy vui lắm - Bà nhìn tôi cười móm mém.

_Thế các cô các chú đi đâu hết mà lại để bà ở đây một mình thế này.- Nàng quay sang hỏi.

_Con gái bà lấy chồng rồi vào Tây Nguyên lập nghiệp đi kinh tế mới, còn con trai cũng đóng quân ở mãi tận Trường Sa, một năm chúng nó chỉ về được 2,3 lần...- Bà cụ buồn rầu.

_Ôi! Cháu hâm mộ mấy chú bộ đội Trường Sa lắm, giữ vững danh dự và bảo vệ chủ quyền lãnh thổ cho đất nước. - Tôi reo lên, rồi cao hứng hát:"Đây Hoàng Sa, kia Trường Sa, kia bão tố phong ba, ta vượt qua, vượt qua..."

_Thích đi vậy, bao giờ học xong cấp 3 bảo mẹ anh cho đi nhé.-Nàng lúng liếng đôi mắt liếc tôi.

_Ok, nhưng em theo làm y tá cho anh nha.-Tôi nháy mắt.

_Xxi..ai thêm!- Nàng lè lưỡi trêu tôi, chúng tôi cùng cười ròn rã, ánh mắt bà cụ hấp háy niềm vui nhìn chúng tôi, mắt nguyệt và hạnh phúc...ngoài trời, mưa đã dần ngớt...

_Thôi bà đi ngủ đây, các cháu cũng đi ngủ sớm đi, sáng mai dậy cứ đi theo mấy người bán rau sẽ ra đến thị trấn, nhưng phải đi sớm đây.- Bà cụ nói.

_Cháu ngủ với bà nhé.- Nàng vừa riu bà cụ đứng dậy vừa nũng nịu.

_Ừ, cha bố nhà cô,y như con gái bà ngày xưa vậy.- Bà cụ cười móm mém.

Nàng dịu bà cụ đi ra phòng ngoài, không quên quay lại chun mũi, lè lưỡi trêu tôi...

Chẳng biết bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ, nhưng chắc là cũng khuya lắm rồi, tiếng lửa cháy kêu lách tách, ngồi thu lu bên manh chiếu rách tôi chống cằm vào đầu gối suy nghĩ mông lung. Ngoài trời mưa đã ngớt hẳn...đâu đó thì thoảng vọng lại tiếng chim lợn kêu eng éc, khiến tôi rùng mình. Trong tôi hỗn độn những cảm xúc, sợ sệt, lo lắng...đâu sao, tôi vẫn chỉ đang là một "cậu bé" đang sắp trưởng thành mà thôi..

Với tay lật lại mớ quần áo của tôi với nàng, chà! Cũng sắp khô rồi,cầm áo của nàng phui nhẹ mấy cái, bỗng có cái gì văng ra, giật mình tôi đưa tay chop lấy, may quá, tí nữa thì rơi vào bếp...Bỗng nhiên tôi run bắn người lên, một cảm giác mông manh,mềm mại...là một cái gì đó rất..quen thuộc...Có lẽ khi cời ra để hong, vì ngại ngùng nên nàng đã cẩn thận cuốn nó vào tay áo, tôi bật cười vì cái sự xấu hổ trẻ con của nàng..

Ngồi say mê ngắm nghía chiếc quần chíp dễ thương mà lòng tôi rộn ràng lên những cảm xúc yêu thương...lòng tôi lại rạo rực...Nhớ lại đêm đó, cũng may kinh nghiệm non nớt trong chuyện quan hệ nam nữ đã không cho tôi cướp đi đời con gái của nàng..Tôi không hề cảm thấy tiếc nuối gì cả, vì tôi yêu nàng, và tôi tự nhủ với lòng mình rằng sẽ không bao giờ lặp lại những hành động xấu xa, đi ngược lại với ý muốn của nàng nữa...chúng tôi sẽ chỉ làm điều đó khi đã là những người trưởng thành thực sự, trong căn phòng tân hôn đầy nến và hoa, lãng mạn...chúng tôi tự nguyện hiến dâng cho nhau tất cả như một minh chứng cho lời thề ước gắn bó với nhau muôn đời, muôn kiếp...Tôi say mê trong niềm cảm xúc, thả hồn vào một giấc mơ cùng nàng đắp xây tương lai hạnh phúc...mãi mãi...

_E hèm...!!! - Tiếng của nàng vang lên trong không gian vắng lặng..Tôi giật nảy mình, vo vội vào lòng bàn tay, tôi quay lại...tay đưa ra đằng sau lưng giấu giếm...mặt đỏ phừng phừng. Nàng đứng đó từ lúc nào, mái tóc đen huyền xoả xuống ngực thò, đôi mắt long lanh nhìn tôi, nhưng nghiêm nghị. Bộ quần áo nàng đang mặc..của bà, khiến tôi liên tưởng đến cô Tấm trong câu chuyện ngày xưa...không! Nàng còn đẹp hơn cả cô Tấm ấy chứ...

_Đưa đây...- Nàng bước tới trước mặt tôi, chìa đôi tay nhỏ xinh ra, 2 má ửng hồng.

_Đưa...gì cơ. - Tôi ngệt mặt ra, không thể tưởng tượng ra khuôn mặt tôi lúc đó trông như thế nào nữa, tim tôi đập thình thịch,người tôi run bắn, như một đứa trẻ đang ăn vụng quả bị phát hiện.

_Trà em đây! - Nàng nghiêm giọng.

_Trà gì cơ!? - Tôi cố trấn tĩnh.

_Anh biết là cái gì rồi còn hỏi...! - Nàng gùm tôi.

Tôi ấp úng, lắp bắp:

_Anh..anh...

_Anh hừ hừ!!! - Nàng nhào người ra túm lấy tay tôi...giật lấy chiếc quần, không quên khuyến mãi vào đó một nhát cắn...

_Ái..ái..a.-Tôi hét lên. Nàng đưa tay bịt miệng tôi, gất nhẹ:

_Anh to mồm thế, bà thức dậy bây giờ!!

_Ai bảo em cắn anh, đau quá.- Tôi nhăn mặt.

Nàng nguyệt tôi một cái rồ dài:

_Như thế là còn nhẹ đấy, anh nhiều tội lắm đó, biết không!?

Tôi cúi gằm mặt xuống như một đứa trẻ biết hối lỗi. Nàng véo nhẹ vào má tôi:

_Sẽ còn xử tội anh nữa, chưa hết đâu...giờ quay mặt đi, nhắm mắt lại!

_Em định làm gì anh nữa đây!? - Tôi thộn mặt ra.

_Chẳng làm gì cả...anh cứ làm như em nói đi! - Nàng nói như ra lệnh.

Tôi lật bật quay người lại làm như lời nàng nói, đầu óc rối tinh rối mù.

_Anh nhắm mắt chưa? - Nàng hỏi dò xét.

_Rồi!! - Tôi trả lời chắc nịch.

_Uhm, tốt!

Có tiếng loạt soạt phía sau, theo phản xạ tò mò, tôi tí hí mắt ra. Bỗng nhiên tôi há hốc mồm. Trời!!!! dù đang quay lưng lại, nhưng dưới bếp lửa, bóng nàng in trên tường...tôi thấy nàng đang cởi chiếc quần xa tanh ra để mặc quần chip vào...bóng nàng kiều diễm, từng đường cong thiếu nữ nẩy nở in trên tường khiến tôi chết lặng...tôi cố kìm chế hơi thở mạnh...tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

_Xong rồi, anh quay lại được rồi đó.-Nghe tiếng nàng lãnh lết, tôi bản thân quay lại, khuôn mặt vẫn chưa hết bàng hoàng..

_Sao mặt anh đỏ thế!

_À! Không...anh! - Lại một lộn nữa tôi giật mình. Tôi liền đánh trống lảng để khoả lấp nỗi ngượng ngùng và xúc cảm đang trào dâng:

_Sao em không ngủ, mai phải dậy sớm mà!

_Em chẳng thể chợp mắt được.- Nàng ngồi xuống tựa cằm vào gối, nhìn đám lửa, khuôn mặt đầy ưu tư. Tôi ngồi xuống bên nàng, nhìn khuôn mặt thanh tú ửng đỏ dưới ánh lửa hồng, thật diễm lệ làm sao, bất giác tôi đưa tay vuốt ve mái tóc nàng:

_Đừng suy nghĩ nhiều làm gì em...con mưa đã qua rồi, mai là trời sáng, chúng ta sẽ đón ánh bình minh mới, niềm vui mới, và hạnh phúc mới...hãy tin anh đi!

_Nhưng em...giờ này chắc mẹ đang lo lắng lắm...- Mắt nàng rung rung.

_Anh cũng có tâm trạng như em...nhưng biết làm gì hơn, chỉ cần mai chúng ta trở về, tất cả sẽ lại yên bình. - Tôi bùi ngùi:

_Đây là lần thứ 2 anh trốn nhà đi qua đêm!

_Sao cơ!? - Nàng quay lại nhìn tôi sừng sốt.

Nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, mắt tôi nhìn vào khoảng không vô định, những ký ức năm xưa lại tràn về...ngày ấy...cũng là một ngày mưa...

_ Em Hiếu, ra có mẹ gấp.- Cô giáo chủ nhiệm lớp 6F ngó vào lớp, gọi.

_ Dạ có em - Đang mãi đuổi nhau với mấy đứa bạn trong lớp, tôi chạy ra thở hổn hển:

_ Mẹ em đâu cô?

_ Đang chờ em ngoài cổng đó.

Tôi co giò định chạy ra thì cô lấy tay chặn lại:

_ Khoan đã, mẹ em bảo em mang cặp về, mẹ viết đơn xin nghỉ học cho em buổi hôm nay rồi.

_ Vâng!!!!

Tôi tròn mắt, ko hiểu chuyện gì mà mẹ lại ra đây đón tôi, và sao lại phải nghỉ học, nhưng tâm hồn trẻ con vô lo vô nghĩ, chỉ thắc mắc thoáng qua, tôi chạy vào lớp, lấy cặp, lẻ lười trêu tụi thằng Quân đang nhìn đây ghen tị. Tôi lấy cặp đội lên đầu che mưa chạy ra...bóng dáng mẹ quen thuộc thấp thoáng ngoài cổng...

Khoác cho tôi chiếc áo mưa, mẹ đạp xe đèo tôi trong cơn mưa tầm tã...

_ Mẹ ơi, có việc gì mà mẹ đến đón con sớm vậy. - Thấy mẹ cứ im lặng, tôi tò mò hỏi.

_ Uhm, mẹ đưa con đến gặp một người.- Giọng mẹ có vẻ xúc động

_ Ai vậy? - Ngược đôi mắt trẻ thơ lên, tôi hỏi.

_ Là bố con...

_ Bố...!?!? Tôi thốt lên đầy lạ lẫm, kể từ lúc ra đời đến nay, trong tâm tưởng của tôi không có khái niệm nào về cái danh từ ấy...tôi đã quen với việc trong nhà chỉ có một người lớn duy nhất, đó là mẹ, yêu thương và đùm bọc tôi. Đôi khi tôi vẫn thắc mắc tại sao lũ bạn tôi, đứa nào cũng có một người đàn ông trong nhà, và chúng nó gọi người đàn ông đó là bố, bố là gì? Chắc có to hơn mẹ không?...thì thoáng đi học, gây sự, cãi nhau, chúng nó gọi tôi là:"Thằng con hoang", mang thân hình thâm tím bê bết đất cát về nhà, thì câu trả lời bao giờ cũng là sự im lặng tê tái, và những giọt nước mắt lau vội của mẹ...và có những đêm tôi giật mình thức giấc bởi tiếng khóc nức nở...ngồi dậy...thấy mẹ cúi húi ghi chép cái gì đấy..và khóc..tôi lao đến ôm mẹ, và cũng khóc theo mà không hiểu điều gì xảy ra khiến mẹ phải khóc như vậy...lên đến lớp 6, tôi đã có đủ kiến thức và sự chứng trạc hơn để có thể hiểu thế nào là một người bố, đó là người đã cùng với mẹ tạo ra mình, người sinh thành ra mình...tôi không giám hỏi:"Bố con là ai?" Vì rất sợ những giọt nước mắt của mẹ, nhưng từ trong đáy lòng, tôi luôn khao khát được gọi một người đàn ông là bố....

_ Bố...bố con..bố của con!! - Tôi reo lên, nhảy cẫng lên:

_ Bố con về rồi hả mẹ, bố từ đâu đến vậy...bố đang ở nhà à....!?!?

Đáp lại tôi chỉ là sự im lặng náo nức, nhưng tôi nào có để ý, tôi đang hồ hởi chạy về nhà, sà vào lòng bố...để được bố bế lên..dúi cái cằm lõm chồm râu vào má...như mấy thằng bạn tôi mỗi khi bố chúng nó đi công tác xa về...tôi khấp khởi trong nỗi vui sướng...đường về nhà hôm này sao xa quá...xe đi chậm quá...mưa vẫn cứ rơi...

_ Ủa!!? Mình đi đâu đây mẹ...đường này đâu có về nhà mình? - Tôi thắc mắc khi thấy mẹ rẽ qua một đường khác...mẹ vẫn im lặng...Nhưng tôi ko bán tâm, tôi tự nhủ:"Chắc bố từ xa về, đang đợi mẹ con mình đến đón. gia đình mình sẽ cúng về nhà..mẹ sẽ nấu cho 2 bố con những món ngon nhất...tôi sẽ ngồi trong lòng bố, nghe bố kể những câu chuyện..ôi gia đình ". Nghĩ đến 2 chữ "gia đình", giờ tôi mới cảm thấy thế nào là ý nghĩa của một gia đình, tôi lẩm nhẩm hát:"Ba sẽ là cánh chim, đưa con đi thật xa, mẹ sẽ là hành hoa, đưa con cái lên ngực, ba mẹ là quê hương..che chở suốt đời con...". Đôi vai gầy của mẹ rung lên bần bật..nhưng tôi đâu có để ý đến...

_ Kitss...- Mẹ thắng xe gấp khiến tôi đập vào lưng mẹ, lau những giọt nước mưa trên khuôn mặt, tôi hỏi mẹ:

_ Đến rồi hả mẹ, đến rồi hả mẹ???

_ Ủ, mình vào trong đi, bố đang đợi. - Giọng mẹ trầm buồn.

Chỉ chờ có thế tôi nhảy vội xuống xe, lòng ngập tràn hạnh phúc, tôi chạy ủa vào toà nhà to sừng sững...bỗng nhiên tôi sững người lại...gì đây...vuốt vội những giọt nước mưa...tôi ngược lên nhìn, lẩm nhẩm đọc:

_ Toà..Án..Nhân.. Dân..Huyện..Mê Linh...

Tìm tôi như bị bóp nghẹt lại trong một linh cảm không lành, mặc dù tuy nhỏ, nhưng tôi cũng đã đủ khôn để hiểu những gia đình, vợ chồng dắt nhau vào đây làm gì, khi vào thì đi cùng nhau...khi đi ra thì mỗi người mỗi ngã...tôi giật mình quay lại nhìn mẹ thắng thốt...mẹ bung miệng, cổ nén từng tiếng nấc nghẹn ngào...tôi lại quay lại phía trong, có một người đàn ông đang ngồi trong đó...thấy tôi và mẹ...ông ấy bật dậy bước ra ngoài...tôi lùi lại...cắn chặt răng...tìm tôi đang vỡ oà, từng dòng nước mắt nóng hổi đang hoà lẫn với những giọt nước mưa lạnh buốt, lạnh thấm vào xương tủy và trái tim non nớt của tôi...trong cơn mưa nhạt nhòa, tôi thấy người đàn ông đó cũng đang run run...bỗng nhiên tôi xoay người lại...chạy thật nhanh...người đàn ông đó như khuy xuống...đó là hình ảnh cuối cùng mà tôi lưu giữ...Bố....tôi chạy thật nhanh..thật nhanh...mong sao sự mệt mỏi và lạnh giá của cơn mưa sẽ át đi những đau

đón mà trái tim trẻ thơ của tôi đang phải gánh chịu...tôi chỉ nghe thấy tiếng mẹ gọi vang lên:"Con ơi...." Cứ xa dần...xa dần...mưa vẫn rơi lạnh lùng và tàn nhẫn...

_Vậy là đêm đó anh đã không về nhà? - Giọng nàng nghẹn ngào. Nàng ôm chặt tôi, áp đôi má vào ngực tôi...tôi có thể cảm nhận những dòng nước mắt nóng hổi của nàng đang lăn trên ngực mình, thấm vào da thịt...

_Uhm...hôm đó anh cứ đi lang thang..lang thang...mãi...và lạc vào tận trong Xuân Hoà...anh qua đêm trên một chiếc ghế đá trong khuôn viên của một ngôi trường cấp 3...-Tôi ôm chặt lấy nàng hơn nữa, mắt tôi ngấn lệ.

_Tim anh còn đau nữa không? - Nàng áp đôi tay nhỏ nhắn vào ngực tôi xoa nhẹ.

_Không em ạ, vết thương đã lành rồi!-Tôi khẽ đưa bàn tay đang băng lên áp vào tay nàng đang áp vào ngực mình, tôi thấy lòng dịu lại.

_Tay anh còn đau nữa không!?-Nàng khẽ hôn nhẹ lên bàn tay tôi.

_Không sao đâu em, rồi nó sẽ lành và chỉ còn lại vết sẹo mà thôi, như trái tim anh vậy...dù sao, khi sinh ra anh đã quen sống chỉ có mẹ, và đối với anh, mẹ cũng chính là bố...là người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời anh. - Rồi tôi cầm tay nàng lên đặt vào đó một nụ hôn, nhìn thẳng vào mắt nàng tôi nói:

_Em chính là người phụ nữ quan trọng thứ hai..em đã sưởi ấm tâm hồn anh! Mỗi khi nhớ em, anh sẽ lại ngắm nhìn vết sẹo trên tay này, nó chính là vết sẹo ngọt ngào nhất đối với cuộc đời anh! Em yêu ạ!

Nàng mỉm cười nhìn tôi hạnh phúc, chúng tôi lau nước mắt cho nhau, triu mến...ngoài kia, trời vẫn tối đen như mực...tiếng dế kêu reng róc hoà lẫn với tiếng gió thổi lao xao...tôi kéo nàng nằm xuống...nàng nép vào ngực tôi...chúng tôi chìm dần vào trong giấc ngủ êm đềm...mưa đã tạnh....

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Phía sau cơn bão

Tiếng gà gáy từ nơi đâu vọng về báo hiệu một ngày mới bắt đầu, trên cành cây chim kêu riu rít xen lẫn với tiếng gió thổi nhẹ nhàng xoa vào từng tán lá, mặt trời chưa ló dạng. Cảnh vật vẫn đang chìm trong ánh sáng mờ sương của một buổi sớm ban mai trên miền rừng núi heo lánh này...

Vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ say. Bỗng nhiên tôi bị đánh thức bởi một cảm giác nhột nhột, thom thom đi từ mắt, xuống mũi rồi lại sang tai...tôi gạt tay lên xoa xoa rồi lại xoay người lịm đi trong con ngái ngủ, nhưng cảm giác nhột nhột đó vẫn không buông tha cho tôi, nó cứ lớn vồn bên tai ngày một nhiều hơn khiến tôi không thể chịu được, bực dọc, cố hé đôi mắt lơ lơ và kèm nhèm, tôi quay lại nhìn... Trong ánh sáng le lói lọt qua mái nhà lá đơn sơ, một bóng dáng nhỏ bé thân thuộc hiện ra...tiếng cười khúc khích vang vọng bên tai...Tôi dụi mắt... Khuôn mặt xinh xắn đáng yêu với nụ cười tinh nghịch hiện ra rõ nét hơn, đôi tay nhỏ bé đang cầm những lọn tóc của nàng lướt nhẹ trên khuôn mặt tôi, cả mái tóc nhung huyền cũng đang xoa trên ngực tôi, thom ngát...tôi chồm lên...

_Ồi,bỏ em ra, bỏ em ra!!.- Thân hình mềm mại của của nàng đã nằm gọn trên người tôi, giẫy dụa trong vòng tay săn chắc của tôi.

_Không bỏ đâu, ai bảo người ta đang ngủ thì lại phá đám.- Tôi dúi dúi cằm vào cổ và ngực nàng, lòng bỗng rạo rực.

_Hihihi, nhột em...kia, bỏ em ra...thôi mà..xin anh.- Nàng cười khúc khích, cổ giẫy mạnh hơn.

_Không, anh phải tra tấn em để trả thù. - Sự tinh nghịch và cảm xúc trong tôi trỗi dậy, tôi xoay nàng sang bên, rồi nghiêng người lên nhìn nàng đắc thắng... nàng đưa tay chặn lên ngực tôi đề phòng, khuôn mặt ửng đỏ ngại ngùng nhìn tôi...

_Kìa..sao mặt lại đỏ như gấc chín vậy.- Tôi thốt lên, nhưng thực tế khuôn mặt tôi cũng đang nóng bừng. Tôi đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, lướt nhẹ qua tai nàng...Bỗng thấy nàng hơi rung mình...mắt nàng nhìn tôi đắm đuối pha lẫn sự hồi hộp...không kim chế được nữa,tôi cúi xuống đôi môi anh đào...

_Hự!!! Ui da.-Tôi ôm bụng nhăn nhó khi lĩnh trọn cái cùi chò của nàng, nàng bật dậy chạy ra ngoài cửa quay lại nhìn tôi cười, không quên cái điệu lè lưỡi quen thuộc:

_Lêu lêu! Chưa đánh răng xúc miệng gì mà đòi..eo oi...khiếp.- Rùi nàng quay ra, bỗng sực nhớ ra điều gì, nàng ngoảnh lại:

_Anh dậy đi, nước muối để cái bàn trên nhà ý, xúc miệng rồi ra ngoài giếng rửa mặt cho tỉnh, sau đó nhóm cho em cái bếp, em về mà vẫn còn ngồi đây..thì...- Nàng dứ dứ nắm đấm xinh xinh gườm gườm tôi, rùi chạy tót ra ngoài, tiếng cười lạnh lót cứ xa dần xa dần...

Tôi ưỡ oải ngồi dậy, vừa bực lại vừa..yêu, con gái đúng là khó hiểu thật. Mà sáng sớm nàng đi đâu vậy nhỉ? Không biết bà đã dậy chưa..tôi chống tay đứng dậy trong thắc mắc...bỗng nhiên tôi ngồi thụp xuống...khúm núm nhìn quanh, không có ai!! Tôi bật cười mếu máo..cái thằng quý nhỏ chết tiệt trong tôi đang đội cái lớp quần bộ đội lên...may mà khi nãy nàng không để ý,không thì... Tôi thở phào và không giám nghĩ tiếp.Ngoảnh mặt nhìn về phía bếp, quần áo khô rùi, nàng thì đã thay bộ quần áo đồng phục đi học của nàng từ sáng, chỉ còn mỗi bộ quần áo của tôi...mà nàng thay ở đâu..lúc nào nhỉ? Sự nhớ đến cái hình bóng kiều diễm in trên tường tối hôm qua...tôi nuốt nước bọt, trong lòng dấy lên một cái gì đấy tiếc rẻ, nhưng chỉ thoáng qua thôi, tôi không cho phép nó phát triển thêm nữa, giờ đây với tình yêu của tôi giành cho nàng, tôi tự tin có thể kìm chế được nó. Khẽ nở nụ cười, tôi với tay lấy bộ quần áo của mình...

_Trùi ui..thơm quá!!.- Tôi suýt xoa khi thấy nàng bung mâm com lên, cũng chỉ có 1 đĩa gà rang muối, 1 đĩa rau cải luộc, vài quả cà ghém và 1 chút muối lạc, nhưng đối với tôi giờ đây nó là những món sơn hào hải vị bậc nhất thế gian,từ sáng hôm qua cho đến nay, 2 đĩa chỉ có 2 cái bánh mỳ vào bụng. Nàng đặt mâm com lên chiếu. Bụng sôi sùng sục, tôi nhón tay lấy miếng thịt gà..

_ Vô duyên! Đã mời ai chưa vậy?..-Nàng đập vào tay tôi,đôi mày lá liễu nhíu lại, mắt lườm lườm

_ Hihi, anh đói quá...thôi cháu mời bà ăn com, mời em ăn com nè, được chưa??.- Chộp lấy bát com nàng xới cho tôi vục vào ăn ngấu nghiến.

_ Cái đồ..trư bát giới, anh phải sinh năm con heo mới phải - Nàng bữu môi nhìn tôi.

_ Uhm, anh là trư bát giới, còn em là Cao Thuý Liên, 2 ta trời sinh một cặp.- Tôi ngoác cái miệng nhồm nhoàm thức ăn cười hềnh hếch.

_ Này thì Cao với chả khi.- Nàng đưa tay véo tôi đau điếng.

_ Ôi thôi, anh xin, anh xin, trời đánh tránh miếng ăn mà.- Tôi suýt xoa.

_ Xxi..trời có sập cũng chẳng ngăn được anh!

Đôi mắt bà lấp lánh niềm vui nhìn chúng tôi cười hiền từ, có lẽ đã lâu bà không có được cảm giác xum vầy và ấm cúng như vậy...Mặt trời đã lên, từng tia nắng toả xuống ấm áp, xuyên qua những giọt sương lấp lánh, đâu đó có ai í ới gọi nhau ra đồng, tiếng chim hót thánh thót xen lẫn với những tiếng cười rộn rã thì thoảng lại vang lên trong căn nhà nhỏ...một ngày mới đã thực sự bắt đầu...

_ Chúng cháu chào bà ạ! Chúng cháu cảm ơn bà rất nhiều..- 2 chúng tôi cúi gập người lễ phép.

_Ừ, bà cũng cảm ơn các cháu, đã lâu kể từ lúc con trai bà về bà không được vui như vậy, các cháu đi đường cẩn thận nhé. - Đôi mắt mờ đục của bà rung rung. Tự nhiên sống mũi tôi cũng cay cay, trong lòng dâng nên một cảm giác bồi hồi lưu luyến. Tôi xúc động nhìn bà nói:

_ Chắc chắn chúng cháu sẽ vào thăm bà...

_ Lần sau bà chỉ cho anh ý ăn rau thôi bà nhé. - Nàng bữu môi ngắt lời tôi. Tôi đỏ dừ mặt. Nàng liếc xéo tôi rùi bước đến nắm tay bà:

_ Thôi bà vào nghỉ đi, tụi cháu về đây ạ...-Giọng nàng hơi nghẹn.

_ Uhm, bà nghỉ đây, các cháu cứ đi thẳng con đường mòn này, gặp những người đi bán rau, cứ đi theo họ sẽ về đến nhà. Thi thoảng vào đây thăm bà nhé, nhà bà tuy đơn sơ, nhưng cây nhà lá vườn, vật nuôi cái gì cũng có..cháu trai nhé!

_ Vâng! - Tôi nháy mắt nhìn nàng định trêu, nhưng thấy ánh buồn phảng phất trong mắt nàng, nên thôi, chúng tôi nhảy lên xe...đi được một quãng xa, nhìn lại vẫn thấy bóng bà đứng đó nhìn theo, tôi bùi ngùi...nàng cũng như có chung một xúc cảm với tôi... nắng chiếu rọi...2 chúng tôi thấy cõi lòng ấm áp hẳn...tâm lý đã sẵn sàng chuẩn bị để đối mặt với tất cả những gì đang chờ đợi chúng tôi, ở nhà và ở cái thị trấn nhỏ bé ấy...

_ Bốp! Bốp!.-Mẹ lao về phía tôi tát liên hồi.Nước mắt lưng tròng tôi gục quỳ xuống dưới chân mẹ, cắn răng:

_ Con xin lỗi, con xin lỗi...!!

_ Mày là thằng khốn nạn, mất nết, tao nuôi dạy mày như thế nào mà mới tí tuổi đầu mày đã rù rê con gái nhà người ta bỏ nhà đi, mày có còn coi tao là mẹ mày nữa không, khốn nạn, khốn nạn quá con ơi, tao còn mặt mũi nào nhìn mọi người ở cơ quan nữa...ôi giờ ơi là giờ ơi!! - Mẹ nước nờ ngược đầu lên kêu trời,nước mắt tuôn trào.

_ Không, không phải lỗi tại bạn ấy, là tại cháu, tại cháu không tốt, bác đừng đánh bạn ấy, đừng mắng bạn ấy!!.- Phía dẫy ghé bên kia trong trụ sở công an phường, nàng cố nhòai người ra khỏi vòng tay của bố mẹ, nước mắt chan hoà trên khuôn mặt.

_ Không, không phải lỗi của Ngọc, là tại con, là....

_ Bốp! Bốp! - Chưa kịp nói hết câu thì tôi lại ăn thêm 2 cái tát nẩy lửa nữa. Mẹ gào lên:

_Mây im mồm đi, mây còn mở miệng được nữa sao...?? - Rồi mẹ quay sang, hướng về phía bố mẹ nàng và nàng đang ngồi, quỳ xuống. Tôi thẳng thốt hết lên:

_Mẹ....!!

_Cảm ơn!! - Mẹ quay sang tôi nạt lớn. Rồi quay về phía bố mẹ nàng khấn khoản:

_Tôi xin lỗi anh chị, tôi thất đức không dạy được con, để nó gây ra chuyện tày đình, tôi cần rơm cần cỏ xin anh chị tha thứ...

Mẹ nàng đứng bật dậy, chạy lại đỡ lấy mẹ tôi:

_Kia chị! Chị đừng nói vậy, lỗi cũng một phần do cả chúng tôi nữa...- Nói đến đây, mẹ nàng nghẹn ngào bật khóc. Phía sau nàng cũng gục mặt xuống khóc nức nở. Bố nàng khẽ thở dài, quay mặt đi nhìn xa xăm.

_Chị đưa cháu về đi, thằng bé còn ít tuổi, còn đi học. Chị đừng mắng nó nhiều mà ảnh hưởng đến tâm lý, ảnh hưởng đến việc học, tôi tin nó là một thằng bé ngoan, chị đưa cháu nó về đi! - Mẹ nàng đỡ mẹ tôi dậy rồi quay lại chỗ nàng:

_Đừng khóc nữa con, mình đưa con về nhà thôi...anh!!!

Mẹ nàng kéo nàng dậy, dìu nàng bước ra ngoài. Tôi bản thân nhìn theo ngơ ngác, nàng cũng quay lại nhìn tôi...bốn mắt chúng tôi nhìn nhau, cổ nín giữ hình ảnh của nhau. Thời gian như ngưng đọng lại, một nỗi đau vô hình bóp nghẹt lấy 2 con tim trẻ thơ non nớt mới chớm nảy nở mối tình đầu đại khờ và ngây ngô...miệng nàng mấp máy như muốn nói với tôi điều gì đó, tôi tắc nghẹn ở cổ, mắt tôi cố mở căng ra để lưu giữ những hình ảnh thân thương đã ăn sâu vào tâm khảm, nhưng sao hình ảnh đó cứ nhoà dần, nhoà dần...rời xa dần...

_Bốp...!! - Tôi nẩy đom đóm mắt, nhưng tôi chẳng cảm thấy đau gì cả, vì còn có một nỗi đau lớn hơn gấp trăm nghìn lần đang choáng ngợp tâm hồn tôi, tôi ngoảnh ra cửa...hình ảnh yêu thương kia đã đi khuất...

_Bốp...!! - Lại một cái tát nẩy lửa nữa, rồi một cánh tay lôi thốc tôi đứng dậy.

_Đi về, còn quỳ đấy mà nhìn...nhục...nhục lắm con ạ!!! - Mẹ hét văng lên vào tai tôi.

_Thôi chị đưa cháu về đi, đừng mắng nó nữa, nó về lành lặn là may lắm rồi, không bị ai bắt cóc, cũng không xảy ra điều gì đáng tiếc, như vậy là mừng lắm rồi. Có mỗi cậu con trai mà, đừng mắng nó nữa, đưa nó về đi chị. - Một chú công an bước tới nói.

_Tôi không biết nói thế nào để cảm ơn các anh đã nhiệt tình giúp đỡ...- Mẹ bùi ngùi.

_Không có gì, đó trách nhiệm của chúng tôi mà. Thôi chị đưa cháu về đi, tôi xin phép nhé! - Chú công an quay người bước đi.

_Mây còn đứng đó làm gì nữa!? - Mẹ lôi giật tay tôi bước đi, tôi lảo đảo bước theo sau...tâm trạng ngổn ngang, hụt hẫng và rối bời...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ly biệt

_Rầm! Rầm! Rầm!

_Mẹ làm gì vậy, sao lại khoá trái cửa ngoài?

_Cứ ở trong đó mà suy ngẫm đi con, nghĩ cho thâm vào nhé! -Mẹ đứng ngoài nói vọng vào.

_Nhưng con còn phải đến trường, còn phải đi học.

_Sắp nghỉ hè đến nơi rồi, tổng kết điểm rồi. Mày đến trường chỉ đàn đúm chơi bời chứ học hành gì!?

_Mẹ!!! -Tôi gào lên.

_Yên tâm, mẹ viết đơn xin nghỉ học 3 ngày cho mày rồi, 3 ngày liệu có đủ cho mày khai thông cái đầu óc tội lỗi kia không hả con?

_Không, đừng, mẹ!!

_Thức ăn trong tủ lạnh đấy, đủ ăn từ giờ đến chiều, hâm nóng lại mà ăn, tao đi làm đây! Trùng phạch mầy như thế này là quá nhẹ rồi...

Tiếng mẹ nói cứ xa dần, tôi hoảng hốt đập cửa, thét lên trong tuyệt vọng:

_Đừng..mẹ..con xin..!!!

Tiếng kêu của tôi vọng vào khoảng không gian im ắng và tĩnh mịch của khu tập thể công nhân viên chức, giờ này mọi người chắc cũng đã đi làm hết, tôi gục xuống, nước mắt lăn dài trên má...

Từng đám mây trắng bông bồng trôi trên nền trời xanh ngắt, phản chiếu xuống mặt hồ gợn sóng, thấp thoáng bóng một vài chú chim bói cá đang chao liệng tìm mồi. Xa xa trên bãi thảo nguyên xanh mướt, từng đàn bò đang nhởn nhơ gặm cỏ, những cánh bướm dập dềnh bên những khóm hoa cúc dại. Mặt trời toả một thứ ánh sáng dịu dịu và ấm áp xuống vạn vật. Tất cả đều hài lòng trong một khung cảnh yên bình và quen thuộc...

_Úi! Anh bắt được em rồi nè!

_Trượt rồi..lêu lêu..còn lâu nhé.- Vãn cái điệu bữ môi là lười quen thuộc, bóng dáng nàng tha thướt chạy trên bãi cỏ xanh ngắt.

_Đề xem!! -Miệng nở nụ cười ngập tràn hạnh phúc, tôi chạy theo sau nàng

Giữa cánh vạt nên thơ, như đôi bạch yến khẳng khiu, như đôi chim oanh liu lo, hai tâm hồn đồng điệu đang sống và tận hưởng những hương vị ngọt ngào của mỗi tình đầu, bờ ngõ nhưng nồng nàn và đa diết.

_Chạy nè! -Tôi lao người tới ôm chầm lấy nàng, hai chúng tôi ôm chặt lấy nhau lẫn mấy vòng trên bãi cỏ xanh mướt..Tôi chống tay lên nhìn nàng, nàng cũng đang e lệ ngược lên nhìn tôi, đôi má ửng hồng. Tôi cúi xuống..nàng vòng tay lên ôm lấy cổ tôi, 2 đôi môi nóng bỏng tìm đến nhau, quấn lấy nhau, cuồng nhiệt trong men say tình ái. Trong cơn mê bất tận, tôi thò tay xuống vạt áo dài của nàng kéo lên, nàng uốn người hưởng ứng. Thế rồi trong tiếng thờ đôn dập, nàng đưa tay cởi những chiếc cúc áo của tôi ra. Trong chốc lát, 2 cơ thể đã không còn một mảnh vải che thân, trần trụi và nóng hổi. Chúng tôi hòa quyện vào nhau...

_Set..set..Đoàng!! -Bỗng một tiếng sét rạch ngang bầu trời,đánh thẳng vào dòng cảm xúc đang thăng hoa của tôi và nàng. Giật mình hoảng hốt, chúng tôi nhìn lên, bầu trời trong xanh hiền hoà khi nãy đã biến mất, từng đám mây đen kéo đến ảm đạm, cánh vạt trở nên xám xịt trong cơn cuồng nộ của thiên nhiên. Mặt hồ bỗng nhiên dậy sóng, từng con sóng thần dựng lên cao ngất với sức công phá khủng khiếp đang lao vào chúng tôi với tốc độ kinh hoàng. Nàng sợ hãi nép chặt vào tôi run rẩy:

_Anh..đừng buông em ra nhé!

Xiết chặt nàng vào lòng tôi nghiêng rằng:

_Chùng nào trái tim anh còn đập, anh sẽ...

_Àm!! Àm...-Chưa kịp nói hết câu ngọn sóng đã ập vào 2 chúng tôi, chói vọt trong dòng nước lạnh buốt, tôi thấy tay tôi hẫng và trống trải! Nàng đâu rồi??? Lấy hết sức bình sinh, tôi cố bơi lên, ngoi lên trong dòng nước đang cuộn trào chảy xiết..

_Oà oà!! -Vừa ngoi lên khỏi mặt nước, hít một hơi thở thật sâu, tôi thảng thốt ngó xung quanh, gào lên gọi tên nàng trong sự lo âu và sợ hãi tột cùng:

_Ngọc! Ngọc! Em đâu rồi??? Trả lời anh đi, trả lời anh đi!!!

_Em đây, em đây, anh ở đâu, cứu em...?-Giọng nàng bỗng vọng đến bên tai. theo phản xạ tôi lao người về nơi có tiếng gọi, dốc sức bơi cật lực. Đây rồi!! Tôi hồn phi phách tán khi thấy nàng đang chói vọt giữa một dòng nước xoáy, không chút do dự tôi lao người đến:

_Anh đây..cố lên, đưa tay cho anh!!

Nàng cố vươn cánh tay nhỏ nhắn yếu ớt về phía tôi, 2 cánh tay quờ quạng trong dòng nước xoáy ngày càng mạnh.Bỗng tôi vui sướng khi nắm được tay nàng, tôi hét lên át tiếng mưa bão:

_Anh giữ được em rồi, anh giữ được em rồi, anh sẽ không buông ra đâu, anh hứa!!

Nhưng dòng nước xoáy ngày càng mạnh và hung dữ hơn, nó càng hút nàng xuống sâu hơn nữa,tôi cũng đã dần dần kiệt sức, đôi mắt nàng nhìn tôi trong tuyệt vọng. Tôi mỉm cười đau đớn:

_Không cứu được em, anh sẽ chết cùng em, anh sẽ ôm em cho đến khi trái tim anh ngừng đập!

Hai hàng lệ tuôn trào trên khoé mi nàng, từ trong đôi mắt ánh lên niềm hạnh phúc vô bờ:

_Anh!! Hãy nói là anh yêu em đi!

Tôi nước nỏ:

_Anh yêu em! Anh yêu em, mãi yêu em, vũ trụ có thể tan biến, nhưng tình yêu của anh thì không!

_Vậy hãy hứa với em một điều!

_Không chỉ một mà trăm ngàn điều anh cũng hứa với em!

_Anh...hãy..sống!-Nói dứt lời nàng buông bàn tay đang nắm lấy tay tôi ra, nhìn tôi nở nụ cười mãn nguyện..Tôi bàng hoàng lao theo:

_Không..em..Ngọc!! Đừng làm thế!! Không!!!

Nhưng bóng nàng đã khuất vào trong làn nước xoáy, tôi định nhào vào thì giữa làn nước xoáy một cột nước phụt mạnh lên cao hất tung tôi ra, tôi thét lên trong tuyệt vọng:

_Không!! KHIên!! KHIên....

_Ào ào! -Một dòng nước mát lạnh hắt vào mặt tôi, giật mình bừng tỉnh con mê, đôi mắt vẫn còn chưa hết bàng hoàng tôi xoay người nhìn quanh, mẹ đang đứng cạnh giường:

_Mày điên mất rồi con ạ, giữa trưa mê sáng cái gì mà nói lung tung, may mà tao quên quyển chứng từ nên về nhà, không thì chẳng biết mày còn điên đến đâu nữa,hôm nay là ngày thứ 3 rồi mà xem ra vẫn chẳng khá hơn,khéo phải xin nghỉ đến bề giảng thôi, con ơi là con, sao lại khổ thế này chứ.-Mẹ buồn rầu than.

Tôi vẫn ngồi thẩn người ra, những lời mẹ nói nào có lọt vào tai tôi được câu nào. Đột nhiên tôi bật dậy nhảy xuống giường định phi ra cửa, bỗng nhiên chân tôi như vấp phải một cái gì đấy.

_Hự!! Rầm!! - Tôi nằm sổng soài dưới đất, định thần lại, tôi ngoảnh lên nhìn mẹ giận dữ:

_Mẹ!! Sao mẹ lại xịch chân con vào giường!?

_Không xịch mày để ngày nào mày cũng đâm cửa đâm tường toét hết cả tay ra à con???-Mẹ rom rom nước mắt nhìn 2 bàn tay trắng trợn của tôi với một bàn tay đang băng nhưng cũng bị bung hết ra, ghen ngào nói:

_Thôi, cố chịu nốt hôm nay, mai mẹ đưa con về quê ngoại chơi, lâu không về bà nhớ con lắm đó, thôi, giờ ngủ tiếp hoặc xem tivi, mẹ mua truyện tranh mới cho con này,nghỉ ngơi đi! Mẹ đi làm đây.-Vứt bọc sách xuống giường mẹ quay người đi ra cửa. Tôi gào lên tay cổ cào cào cầu dùi nền đất để gây ra:

_Không!! Mẹ thả con ra đã,con biết lỗi rồi, con không muốn, con không muốn!!

_Sầm!-Tiếng đóng cửa lạnh lùng của mẹ là câu trả lời..

Khóc than vật vã một lúc thì tôi lại mệt mỏi, tôi ngồi bó gối thu lu ở góc giường, thần thức như một thằng tù.

_Thế hả! Chết thật, sao cháu không nói với bác sớm-Bỗng có tiếng mẹ tôi lại đang vọng về ngày một rõ, tôi giật mình, liền nằm ngay ngắn xuống và đắp chăn trả vờ ngủ.

_Hôm nay mới có thông báo từ đội bóng của tỉnh bác ạ.-Một giọng nói hơi khàn khàn không lẫn vào đâu được...tôi mở trừng mắt..thằng Sơn! Nó vào đây làm cái quái gì!???

Nghe lách cách ngoài cửa, tôi lại nhắm mắt vào.

_Dậy dậy, con ơi, có tin vui.-Giọng mẹ hồ hởi, mẹ khẽ lay lay vai tôi.

_Giữ nửa đây mẹ.-Giả vờ ưỡ ỏi tôi đứng dậy, hé mắt nhìn thằng Sơn đang đứng cạnh mẹ tôi nhếch răng cười, bỗng thấy nó nháy mắt với tôi ra dấu hiệu khiến tôi chợt dạ.

_Trời, tuyển thủ U17 của tỉnh sao lại bị xịch thế này??-Nó giả vờ thảng thốt.

_Ấy chết! Bác quên mất..-Mẹ tôi lập cập rút khoá ra mở xịch cho tôi rồi tò về hỏi hận:

_Mẹ xin lỗi! Nếu biết hôm nay con đi tập trung thì đã không nhốt con ở nhà thế này, mẹ xin lỗi!

Tôi vẫn ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì, bỗng thằng Sơn nguyền tôi, rồi nó lao vào kéo tôi dậy giọng hỏi hả:

_Huấn luyện viên đang chờ ở trường,nhanh thay quần áo đi, không thì không kịp đâu.

_Phải rồi, nhanh lên con.-Mẹ tôi cũng sốt sắng.

Lần này thì tôi cũng lờ mờ hiểu ra vấn đề, nhìn cái bản mặt đang diễn kịch của thằng Sơn, tôi cố nín cười. Mặc vội quần áo vào chào mẹ,rồi tôi và nó lao nhanh ra cửa...

_Đại ca!!!

_Mày đang diễn cái trò gì đấy.-Tôi trở mắt nhìn thằng Sơn đang trịnh trọng đứng chấp tay xá tôi.

_Đại ca quả là cao thủ - Nó nhìn với ánh mắt đầy ngưỡng mộ

_Cao cái gì cơ?

_Tán đồ được sếp thì đúng là quá cao thủ rồi còn gì, sếp xinh như mộng,lại học giỏi,sống được lòng tất cả mọi người, tui em chỉ giám kính nể, không giám mơ tưởng, thế mà đại ca lại cura được sếp. Nên giờ đây tất cả con trai lớp 11A2 sẽ là đàn em của đại ca.-Nó lại chấp tay xá lần nữa.

_Mày...-Tôi đỏ mặt, định gất lên, nhưng cứng họng không nói được gì, ức chế tôi xoay người bước đi.

_Đại ca, khoan đã!-NÓ gọi giật giọng.

_Gì nữa đây? -Tôi quay lại bực dọc.

_Đại ca định đi đâu?

_Không phải việc của mày!

_Chán thế, đang có tin nóng hổi muốn báo cho đại ca mà đại ca lại...

Bỗng chân tôi sững lại, có một linh cảm nào đó dấy lên trong tôi. Tôi liền quay phắt người lại, nắm cổ áo nó:

_Tin gì, nói mau.??

_Áy, từ từ, để em nói...sếp hôm nay chuyển nhà theo bố mẹ vào Nam.

Đất dưới chân tôi như muốn sụp đổ, tai tôi ù đi. Nó!? Nó đang nói gì vậy?

_Đại ca, đại ca...có sao không, có nghe em gọi không? -Giọng nó văng vẳng bên tai, khiến tôi sực tỉnh, tôi điên cuồng nắm chặt cổ áo nó lắc mạnh:

_Mày nói lại, nói lại tao nghe?? Nàng....Ngọc đi đâu???

_Bố sếp xin được việc trong Sài Gòn, nên sếp và mẹ cũng theo cùng vào đó luôn,lúc em qua nhà sếp thì thấy họ đang dọn dẹp đồ đạc ra ga, sếp có gửi em đưa cho đại ca cái này.-Nó rút ra tờ giấy hồng hồng được gấp cẩn thận. Tôi run run cầm lấy, tim như nghẹn lại!! Rồi trong trạng thái kích động mạnh tôi xoay người nhắm hướng nhà nàng chạy thật nhanh...

_Đại ca chờ em với...

Tôi ngược mắt nhìn cây bàng xanh lá toả bóng mát, ngày nào nàng còn đứng đây nhìn tôi, vẫn chiếc cổng quen thuộc, cảnh vật xưa cũ..nhưng người thì đã không còn. Bất giác 2 hàng lệ nóng hổi tuôn trào.Ngôi nhà hoang vắng lạnh lẽo đang nhòa đi trước mắt...không cam lòng, tôi quay người nhắm hướng ga tàu...lòng nhen nhúm một chút hy vọng nhỏ nhoi...

_Tu.. tu.. Tu!

Từng tiếng còi tàu hú xa dần xa dần, mang theo chút ít hy vọng cuối cùng của tôi, sân ga vắng tanh không một bóng người. Tôi vẫn chạy mãi miết theo đường ray trong nỗi tuyệt vọng vô bờ bến...chiều dần buông xuống, mệt mỏi tôi gục ngã...bông tờ giấy trong túi áo rơi ra...là của nàng gởi cho tôi ư? Tôi cầm lên giờ ra, vẫn dòng chữ xinh xinh nàng viết ngày nào, không lẫn vào đâu được, nhưng đang nhòa dần trong mắt tôi, từng dòng nước mắt nóng hổi rơi trên những dòng chữ ấy...khẽ lau nước mắt,nén tiếng nấc nghẹn đang dồn ứ trong cổ họng,từng dòng chữ thân yêu dần hiện ra qua làn lệ đầm nổi xót xa:

"Hoàng tử mít ướt của em! Đừng khóc nữa.."-Tôi nấc lên, nhưng vẫn cố nén nỗi đau đang quặn thắt trong tim, tôi đọc tiếp:

"Em cũng muốn gọi anh bằng cái tên thân thương như vậy..bởi tình yêu của chúng ta chẳng phải cũng bắt đầu bằng những giọt nước mắt sao? Những ký ức của ngày hôm ấy luôn khắc sâu trong tim em hình ảnh một chàng trai run rẩy, ôm em bật khóc khi ngỏ lời..thật ngộ làm sao. Nhưng nhìn anh

khóc...thật đẹp, và kể từ lúc ấy em biết trái tim của hai đứa mình đã hoà chung một nhịp.

Hoàng tử mít ướt đã đi vào cuộc đời em, cho em biết thế nào là yêu và được yêu, giúp em thêm niềm tin, lạc quan vào cuộc sống. Có thêm bản lĩnh để vượt qua những sóng gió đầu tiên của cuộc đời...Những ngày tháng qua là những ngày hạnh phúc nhất đối với em, và em sẽ đặt những kỷ niệm êm đẹp đó vào sâu trong tim, ở nơi trân trọng, triu mến nhất. Nếu cuộc đời là một cuốn tiểu thuyết thì chương đầu tiên của em là những câu chuyện cổ tích mà anh đã viết vào đó những dòng đầu tiên.

Đã sang một trang mới rồi..anh!! Như anh vẫn thường hay nói chúng ta vẫn chỉ là những đứa trẻ già trước tuổi mà thôi, vẫn chưa thể tự nắm bắt vận mệnh của mình...!

Anh!!! Hãy hiểu cho em, và đừng khóc nữa, anh đã phải khóc nhiều rồi...hứa với em, đừng để tình yêu của chúng ta...kết thúc cũng bằng những giọt nước mắt!!

Công chúa mít ướt của anh!

Mai Ngọc"

Từng dòng chữ cuối cùng nhoè đi.Nàng đã nói dối, chẳng phải nàng cũng đã khóc khi chấp bút bức thư này sao? Ngược đời mắt vô hồn đang tê dại trong nỗi đau cào xé tâm can, tôi nhìn lên. Hoàng hôn đã buông xuống đường ray, kéo dài hun hút. Mặt trời đang chiếu những tia nắng le lói cuối cùng..

"Nếu sau này chúng ta có xa nhau, mỗi khi nào nhớ đến em, anh hãy nhìn về phía mặt trời mỗi lúc hoàng hôn xuống...em sẽ đến cùng với những tia nắng cuối cùng..với anh!"

"..Vật đời sao đời ai biết được

Nhưng em nguyện chờ mãi nơi đây "

Tiếng nàng ngày nào từ miền sâu thẳm trong tiềm thức thì thảo bên tai..

"Nhưng em nguyện chờ mãi nơi đây, nhưng em nguyện chờ mãi nơi đây"..-Tôi gào lên: _Em là đồ nói dối, nói dối, nói dối, anh không tin em nữa, không tin nữa, không bao giờ hứa..không bao giờ hứa nữa!!!!

Nắng tắt hẳn, ánh chiều tàn phủ xuống một màu âm đạm, tôi gục xuống đường ray oà khóc nức nở.

Bỗng có một bàn tay đặt nhẹ lên vai tôi, tôi ngoảnh lên thẫn thức. Thăng Sơn hướng đôi mắt buồn rầu nhìn xa xăm, lần đầu tiên tôi thấy nó tâm trạng như vậy:

_Về thôi đại ca, bánh xe lửa cứng lắm, không nhằn được đâu!! - Cố pha trò như mọi khi, nhưng lần này giọng nó trầm buồn.

Rồi nó diu tôi đứng dậy, bóng 2 thằng thất thểu rồi khuất dần trong màn đêm đang buông xuống ga tàu. Hoang vắng và lạnh lẽo, như lòng tôi vậy....

(HẾT PHẦN 1 - MỜI ĐỘC GIẢ ĐÓN ĐỌC PHẦN 2)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Vào đời

RANH GIỚI - PHẦN 2

_Bác ơi!

_Giấy???

_Cho cháu hỏi ở đây còn nhà trọ cho thuê không ạ?

_Hết rồi!

.....

_Anh ơi, cho em hỏi chút, ở đây nhà mình đây còn phòng cho thuê không anh?

_Hết phòng rồi em!

.....

_ Cô... à không! Chị ơi chị có biết trong khu này có chỗ nào cho thuê nhà trọ sinh viên không ạ?

_ Đi đến kịch nghệ rẽ phải, gặp cái nhà có cái cổng to to màu xanh hồi bác Điền nhé, hình như ở đấy mới có đứa nào chuyển đi, không biết phòng đó có ai đến thuê chưa!?

_ Vâng em cảm ơn chị.

....

_ Bác Điền ơi, bác Điền...bác... ồ!! Chó! Chó!

_ Hực... ầm.Gâu! Gâu! Gâu!

Con chó béc giê to vật vờ lao tới chồm lên cánh cổng như muốn nhảy xò ra ngoài chực ăn tươi nuốt sống tôi. Tôi sợ hãi lùi lại.

_ Chết...tiệt..! - Vẫn chưa hết sợ tôi lẩm nhẩm: Ở quê tao thì mày đã ăn cục gạch vào đầu rồi!

_ Ai đấy!?? - Từ trong nhà có tiếng người nói vọng ra.

_ Bác ơi, cho cháu hỏi đây có phải là nhà bác Điền ko ạ?

_ Tôi là Điền đây, có việc gì vậy?

_ Dạ cháu muốn hỏi bác còn phòng cho thuê không ạ?

_ Ồ, số mày đen, vừa có đứa thuê lúc nãy rồi.

_...Vâng! Cháu cảm ơn! - Liếc mắt gườm con chó đang gầm gừ, khoác cái ba lô nặng trĩu lên vai, tôi chán nản đi ra..

Từng dòng xe cộ xuôi ngược, ngược xuôi. Một không khí tất bật, hối hả, năng động và bon chen hơn nhiều so với cái thị trấn nhỏ yên bình của tôi, với những con đường rẽ ngang xiên dọc như mạng nhện, những khu phố cổ kính hoài niệm, những cửa hàng sầm uất, những khu vui chơi giải trí nhộn nhịp, những công trình hạ tầng và cao tầng đang thi công, và cả bụi nữa, bụi mù... Hà Nội dễ làm choáng ngợp bất cứ ai ở tỉnh lẻ mới chân ướt chân ráo bước vào chốn đô thị phồn hoa này.

Chẳng còn cái cảm giác vui sướng và háo hức như khi nhận tờ giấy báo trúng tuyển nữa. Khẽ thở dài, tôi ngồi trầm ngâm tại một bến xe Bus, nhìn từng chiếc xe đỗ xích lại, một đám đông mà đa số là các bạn trẻ như tôi ào ào ủa đến, chen lấn xô đẩy nhau để lên xe, rồi lại một đám đông nữa cũng ào ào chen nhau để xuống từ cửa sau khuôn mặt ai cũng mệt mỏi và uể oải. Rồi chiếc xe Bus nặng trĩu người lại phóng vút đi, hoà mình lẫn vào dòng xe cộ đang di chuyển đông đúc như mắc cửi. Tôi ngán ngẩm: Đây sẽ là một phần cuộc sống của mình trong 4 năm đại học sao??

Xuống Hà Nội đã 4 ngày nay mà vẫn chưa tìm thuê được phòng, trong khi chỉ còn 1 tuần nữa là nhập học rồi. Mẹ bận công việc nên không đưa tôi xuống được, mà tôi cũng chẳng muốn phiền hà đến mẹ, tôi đâu còn là một cậu bé đi đâu mẹ cũng phải kè kè bên cạnh nữa, giờ đây có vấp ngã cũng phải tự mình đứng dậy mà đi tiếp thôi. Ngày đi tìm đêm thì về những khu nhà trọ bình dân 15 nghìn/đêm để ngủ, vì là bình dân nên một phòng rộng cũng phải ít nhất gần 20 người nằm la liệt, thôi thì đủ các thành phần, bốc vác, bán bánh mỳ, thợ hồ, xe ôm.v.v.. và cũng có cả những anh bạn tân sinh viên cũng đang tìm nhà trọ như tôi, nhưng họ luôn có bố đi cùng...còn tôi....!

Tôi rất thích nằm nghe lôm mảy bác ở chiếu bên cạnh ngồi kể chuyện tiểu lâm, chuyện đời, những nơi mà các bác ý đã đi qua, và những trải nghiệm, bình luận, suy nghĩ về cuộc sống như những bậc trí giả vậy, nụ cười sáng khoải của họ luôn khiến một anh chàng lần đầu tiên tách khỏi gia đình để bước vào cuộc sống như tôi cũng tủm tỉm cười theo...lòng ảm lại... sự gần gũi đó khiến cho tôi vui bất đi nỗi nhớ quê, nhớ nhà và nhớ mẹ. Họ! Những người đàn ông, đã truyền cho tôi bản lĩnh và niềm tin, để tôi thêm vững bước vào cuộc sống còn rất nhiều chông gai này. Để rồi sáng mai họ lại lấm lũi dắt chiếc xe đạp cà tàng, với quang gánh, dây dợ loằng ngoằng trên vai, hoà vào cuộc sống tìm kế sinh nhai, nhưng trong mắt họ luôn ánh lên niềm vui chất phác và hồn nhiên. Điều mà tôi không thể thấy được ở những người ăn mặc bóng bẩy, bước xuống từ những chiếc xe con, vào những nơi sang trọng..

_ Anh ơi! -Một giọng nói nhỏ nhẹ cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi quay sang, một cô bé khá là dễ thương, đặc biệt với đôi mắt tròn đen láy...khiến tôi nhớ đến một người...

_ Gì vậy bạn?

_ Anh cho em hỏi từ đây ra ĐH Kinh Tế Quốc Dân đi xe nào cho tiện ạ?

_ Bạn học ở đó à!

_ Vâng!-Cô bé khẽ gật.

_Mình cũng ít tuổi thôi, có lẽ bạn bằng hoặc hơn tuổi mình, chúng ta cứ xưng hô là bạn đi!-Tôi cười cười.

_Vâng..anh! À không, thế bạn có biết không, chỉ mình với!?

_Từ đây ra đó bạn bắt xe 26 đi.- 4 ngày rong ruổi tìm nhà khiến kinh nghiệm đi xe Bus của tôi tăng lên rất nhiều, nhìn cô bé mà tôi nhớ lại tôi cách đây 4 ngày cũng ngỡ như vậy.

_Uhm, mình cảm ơn nha!-Cô bé nhìn tôi cười, nụ cười rạng rỡ và hồn nhiên, như người ấy... Niềm cảm xúc nhớ thương còn cao và da diết vẫn le lói trong tôi lại bùng lên, tôi ngo ngắc ngẩn nhìn. Thấy ánh mắt kỳ lạ của tôi, cô bé thoáng đỏ mặt và bối rối.

_Kìa là xe 26 phải không bạn?- Tiếng cô bé vang lên khiến tôi sực tỉnh.

_À..uhm! -Đến lượt tôi bối rối.

_Vậy mình đi nha, cảm ơn bạn rất nhiều.- Vẫn chưa hết đỏ mặt, cô bé đứng dậy rồi nhào ra ulla vào đám đông đang chen chúc lên xe. Tiếng anh soát vé oang oang giữa những tiếng ồn ào :

_Từ từ thôi, trật rồi, ai chưa lên được đi xe sau...thằng kia!! Không được lên cửa sau...

Mặc kệ những tiếng huýt sáo hầu như không lọt vào tai tôi, tôi cứ ngồi bần thần nhìn theo, bóng dáng cô bé đã khuất sau cánh cửa xe, chiếc xe lại lao vút đi, hoà vào dòng xe hối hả.

Tôi bồi hồi nhìn xuống vết sẹo nhỏ trên bàn tay (*)...giờ này nàng đang ở đâu...?

Hoàng hôn...một hình ảnh chất chứa trong tim tôi những hồi ức ngọt ngào và cả cay đắng. Đứng trên thành cầu Thăng Long, tôi nhìn lên, chiều đang dần buông xuống. Mặt trời đang phản chiếu những tia nắng le lói cuối cùng xuống mặt nước sông Hồng..

"Nếu sau này chúng ta có xa nhau, mỗi khi nào nhớ đến em, anh hãy nhìn về phía mặt trời mỗi lúc hoàng hôn xuống...em sẽ đến.."

"Anh là đồ bẻm mép..."

"Anh nhiều tội lắm đó "

"Anh..đừng buông em ra nhé..."

"Hoàng tử mít ướt của em.."

"Đừng khóc..."

Từng tiếng nói của nàng thoang thoảng theo con gió từ miền dĩ vãng thổi về, theo tiếng cười khúc khích quen thuộc...Nắng dần tắt...2 hàng lệ nóng hổi tuôn trào trên khoé mắt...

_Em ngốc ạ, chẳng phải em nói là 2 trái tim chúng ta đã hoà chung một nhịp. Từng dòng nước mắt em rơi thấm trên bức thư ấy, cũng đã thấm cả vào trái tim anh...anh làm sao có thể không khóc...nếu cứ dồn nén trong lòng, chẳng phải là bất công với anh lắm hay sao!??

Nuốt những dòng nước mắt mặn chát. Tôi đưa tay vào túi quần rút ví ra, bức thư, mẫu giấy, mà tôi đã gấp và cất cẩn thận trong đó, luôn mang theo trong người. Đó chính là niềm an ủi duy nhất là nàng vẫn còn đang hiện hữu ở bên tôi...

Bỗng tôi giật mình thảng thốt khi thọc tay vào cái túi quần trống rỗng, tôi luôn vào túi bên kia, vẫn trống rỗng...Tôi điên cuồng đặt ba lô xuống, xới tung tất cả những gì trong đó ra trong tuyệt vọng...Từng mớ sách vở, quần áo bị bối ra, gió thổi bay là tả, kéo theo hy vọng của tôi xuống dần rồi tắt hẳn. Có lẽ khi này bắt xe Bus ra Nam Thăng Long, trên xe rất đông đúc, hỗn loạn và chen chúc nhau, tôi đã bị móc trộm mất rồi...

Màn đêm dần phủ xuống một màu âm đạm, tôi vẫn ngồi thừ ra như thằng mất hồn, lưng tựa vào thành cầu, xung quanh là đồng sách vở, quần áo lẫn lộn.. Từng chiếc xe phóng vút qua ném vào tôi những cái nhìn tò mò và ái ngại, có lẽ họ nghĩ tôi là một thằng nát rượu hay một thằng điên nào vừa trốn trại..tôi ước gì mình cũng được như họ nghĩ. Bởi chỉ có như thế mới làm tôi quên đi cái nỗi đau chia cắt của ngày ấy đang hiện về đầy xéo con tim, ngày càng rõ rệt hơn, một nỗi đau nghẹn lòng..Phải! Lại một lần nữa nàng đã bỏ tôi mà ra đi...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tuổi đời mệnh mỏng

Đêm đã về khuya. Mưa vẫn rơi tí tách, đèn đường đã tắt hết, thi thoảng một vài ánh đèn pha nhật nhòa của 1 chiếc xe máy, hay ô tô nào đó phóng vụt qua, rồi trả lại cho con phố một không gian lạnh lẽo, tối om và tĩnh mịch,đầu đó văng vẳng tiếng rao của những người bán đồ ăn đêm. Bụng sôi sùng sục,ngồi thu lu dưới mái hiên của một cửa hàng bán quần áo như một thằng bụi đời. Tôi cũng chẳng buồn để ý xem phố này là phố gì nữa, đầu óc trống rỗng. Chiều tối, tôi chỉ biết rảo bước đi, đi mãi, đi không có định hướng nào cả. Đến khi mỏi gối, chùn chân gặp trận mưa rào, tôi mới chui vào đây để trú...

Ngước nhìn từng giọt nước đang nhỏ từ mái hiên xuống, tôi cảm thấy chạnh lòng. Vậy là cuộc đời sinh viên của mình đã được khởi đầu theo cách không thể ấn tượng hơn, chẳng biết giờ này mẹ đang làm gì? Mấy hôm xuống đây, cứ tối nào là tôi cũng phải điện về nhà thông báo tình hình cho mẹ. Tối nay không thấy tôi điện, chắc mẹ phải lo lắng lắm. Liệu mẹ có xuống đây tìm tôi không, nếu biết tôi đang ở trong hoàn cảnh như thế này, mẹ sẽ buồn lắm? Đã hai lần tôi khiến mẹ phải mất ăn mất ngủ rồi, nghĩ đến vậy, nước mắt tôi tuôn rơi là chã...

_Mẹ ơi! Mẹ...

Cánh cửa mở toang ra, tôi ngước nhìn lên! Thấy đôi mắt mẹ sưng húp. Đau xót tôi gào lên:

_Mẹ.....!!!

Tôi nhảy vào lòng mẹ, mẹ cũng ôm chầm lấy tôi, bế tôi lên, mẹ lấy tay quyết nước mắt cho tôi nghẹn ngào:

_Con đã đi đâu cả đêm qua vậy, con biết mẹ đã lo lắng cho con như thế nào không, mẹ đã đi tìm khắp...?? -Chưa nói hết câu mẹ bật khóc nức nở.

_Con xin lỗi...con xin lỗi! -Tôi cũng òa khóc theo.

_Con không có lỗi gì cả...lỗi là tại mẹ, mẹ đã không thể mang đến cho con trai bé bỏng của mẹ một gia đình trọn vẹn.-Mẹ ghì chặt tôi vào lòng.

_Không, con không cần gì cả, con không cần ông ấy, con chỉ cần có mẹ mà thôi, chúng ta hãy cứ sống như thế này, mẹ nhé -Tôi nép vào lòng mẹ thôn thức.

_Con trai tôi đã lớn rồi.- Mẹ mỉm cười, vuốt tóc tôi, và ôm thân hình bé bỏng đang run rẩy của tôi vỗ về:_Hãy là niềm tự hào của mẹ con nhé!

"Hãy là niềm tự hào của mẹ con nhé!" - Tiếng mẹ văng vẳng bên tai tôi, tôi cắn chặt răng. Có không thể bật ra tiếng khóc, tôi không thể mãi là một cậu bé yếu đuối như ngày xưa được, phải bản lĩnh hơn vì cuộc sống còn rất nhiều sóng gió phía trước...

_Buông tôi ra! Buông ra...!! -Tiếng quát của một người phụ nữ nào đó vọng đến giữa không gian im ắng, tôi giật mình.

_Làm gì mà khó khăn với nhau thế, mới hôm qua còn tình cảm với anh lắm mà.-Là giọng một người đàn ông cười nham nhở:

_Hôm nay cho anh nợ đi, mai anh trả!! Nhé kung..

_Khốn nạn, buông ra...

_Đi theo anh đi em!

_Bốp..bốp..

_Á con phò này! Mày giám tát tao hả...này thì tát này...

Hết kiên nhẫn, máu trong người sôi lên. Tôi lao đến nơi đang xảy ra cãi vã...

_Chasttttt.....!! - Gã đàn ông ngã sòng soài dưới đất sau khi lĩnh trọn cú đấm của tôi, vẫn chưa hết choáng váng gã tròn mắt nhìn tôi:

_Mày...mày là thằng nào!?

Tôi đứng thẳng người, ưỡn ngực lên, đứng chắn trước người phụ nữ, mắt long lên sòng sọc. Đối với tôi, bất cứ kẻ nào đánh đập, ngược đãi phụ nữ và trẻ em đều thật đáng ghét.

_Ông cút đi trong khi tôi còn đang giữ được bình tĩnh.-Tôi gằn giọng.

Gã đàn ông lập cập đứng dậy, chỉ tay vào mặt tôi lắp bắp:

_Mày ...oát con, mày thích xen vào việc người khác ...nhớ mặt tao đấy!

Rồi gã quay đi, chạy mất hút vào trong bóng tối.

Tôi quay lại đỡ người phụ nữ dậy:

_ Cô không sao chứ ạ?

_ Nhìn tôi già lắm hay sao mà cậu gọi tôi là cô?

_ Vâng! Chị..chị không sao chứ, sao chị đi đâu về muộn vậy, con gái đêm hôm khuya thế này đi lại ngoài đường nguy hiểm lắm, chắc người thân của chị phải lo lắng lắm!

_ Người thân..người thân à..?-Người phụ nữ ngửa mặt lên trời cười sáng sặc, tiếng cười chua chát khiến tôi bối rối vô cùng. Cười một hồi rồi chị ta hát hàm hời tôi:

_ Thế cậu đi đâu vào giờ này, trông mặt cậu khôi ngô tuấn tú, chắc không phải loại đầu đường xó chợ, hay là trốn bố mẹ ra đây tìm mùi đời?

_ Mùi đời ...! –Tôi lúng túng gãi đầu, thực ra tôi cũng chả hiểu “mùi đời” theo tiếng lóng của chị ấy nói là cái quái gì cả, tôi ấp úng:

_ Không..! Em ...em!

Bỗng nhiên bụng tôi sôi sùng sục ...Người phụ nữ tròn mắt nhìn tôi:

_ À! Thì ra là cậu đang đói.

Nói đoạn chị ta bước mấy bước rồi quay lại hát hàm hời tôi:

_ Đi thôi chứ!?

_ Đi đâu ạ..?

_ Chẳng phải là cậu đang đói bụng sao? Đi kiếm chút gì ăn chứ còn gì.

_ Nhưng..em..em!

_ Không sao, cậu cứu tôi, tôi phải trả ơn cậu chứ, đừng ngại!

_.....

_ Nào, không nhanh người ta đóng cửa bây giờ!

_ Ừng..ực...!!-Cái bụng lại sôi lên, con đói trào lên cồn cào. Chẳng đắn đo gì nữa tôi liền chạy lại lấy cái balo rồi bước theo chị ý, thấy chị vừa đi vừa lầm nhảm hát, bài gì nghe quen quen!? Hình như là bài “Tuổi đời mệnh mông” của Trịnh Công Sơn.

Quán phở hè đường về đêm khách vắng tanh, chủ quán cũng sắp sửa dọn hàng. Chỉ còn chờ 2 người khách cuối cùng..

_ Soap, soap ...!! –Tôi bung bát phở lên húp sạch nước dùng. Đặt bát xuống liếm mép tỏ vẻ vẫn..hoi thòm thềm

_ Nữa không? – Chị nhìn tôi hỏi, rồi không để cho tôi kịp trả lời, chị quay vào gọi bà chủ quán:

_ Cho thêm bát nữa đi!!

Bát phở nóng hổi được bung ra tiếp, thoáng chút ngại ngùng xã giao, tôi lại vực mặt vào ăn ngấu nghiến. Châm một điếu thuốc, rít một hơi, nhả khói ra rồi chị nhìn tôi thích thú:

_ Chà, cậu em ăn khỏe thật, lần đầu tiên chị thấy có người ăn liền 4 bát phở đấy.

Đang nhồm nhoàm nhai tôi ngẩng lên nhìn chị ngạc nhiên:

_ Ồ, sao chị lại hút thuốc?

_ Thì đã sao!

_ Con gái hút thuốc là không tốt!

Chị lại ngửa mặt lên trời cười ngặt nghẽo trước ánh mắt khó hiểu của tôi, rồi chị lại đưa điếu thuốc lên môi, khuôn mặt chị khá xinh xắn, nhưng tiêu tụy và

được buồn, mái tóc cắt ngắn nhuộm màu hạt dẻ uốn xoắn lại. Chị chẳng nói gì cả, cứ ngược đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng tối trước mặt. Tôi cũng chẳng muốn hỏi nữa, hình ảnh con gái hút thuốc có lẽ tôi chỉ nhìn thấy trên phim ảnh, chứ chưa từng thấy ai hút ngoài đời cả, đúng là cuộc sống với tôi còn quá nhiều điều lạ lẫm...

_Chị đã đi làm chưa ạ? Hay còn đi học! –Vừa ăn tôi vừa kiểm chuyện để phá tan bầu không khí im ắng

_Đi làm rồi?

_Vậy chị làm về cái gì ạ?

Rít hơi thuốc thật sâu, chị ngửa mặt lên trời phả khói rồi buông một câu lạnh lùng:

_Làm gái..!

_Sặc..!-Từng dòng nước phở sộc lên mũi, vợ vội lấy mấy tấm giấy ăn, tôi vừa lau vừa nhìn chị sững sốt, miệng lắp bắp:

_Làm...làm...làm gái?

Rít thêm một hơi thuốc nữa, chị phả khói vào khuôn mặt đang dần thối của tôi:

_Cậu em cứ như từ dưới đất chui lên vậy,thôi ăn tiếp đi.

_Em đủ rồi!-Tôi buông đũa đứng dậy, trong lòng dậy lên một cảm giác ghê tởm xen lẫn khinh bỉ.

Dường như chẳng mấy chốc ý đến thái độ đó của tôi, chị điềm nhiên hút nốt điếu thuốc,giục tôi rồi đứng dậy:

_Tỉnh tiền đi bà chủ..!

Chắc tầm này cũng phải 1,2 giờ sáng gì đó. Bóng tối lờ mờ, xe cộ đã vắng hẳn. Giữa lòng đường có 2 người đang đi, một người khoác balo đi trước, một người đi sau...

_Cậu định đi đâu vào giờ này?

_Tôi về nhà.

_Cậu có nhà ở đây sao?

_Chị đâu nhất thiết phải quan tâm đến điều đó!

Có tiếng quẹt lửa đằng sau, rồi lại tiếng phả khói.

_Cậu coi thường tôi lắm phải không?

_.....

_Phải không cậu trai trẻ?

_Sao chị cứ leo đèo theo tôi thế nhỉ!-Tôi quay lại gắt: Chị về đi, chúng ta ở 2 thế giới hoàn toàn khác nhau, nên chẳng có chuyện gì để nói cả!

Chị sững lại, nhìn tôi sững sốt. Tôi lạnh lùng quay người bước đi tiếp.

_Cuộc đời này không phải lúc nào cũng trải một màu hồng đâu cậu bé, nếu đã bước vào thì phải học cách đương đầu, nỗ lực vượt qua, và chấp nhận sự thật dù cho cay đắng và nghiệt ngã đến đâu. Tôi xin lỗi đã làm phiền cậu..

“Màu hồng à” Tôi vừa bước vừa cười thâm trong bụng. Cuộc đời mình từ lúc sinh ra đến nay được trải toàn màu hồng sao??? Với lại chị ta, một gái làm tiền đâu có tư cách gì để dạy khôn tôi. Dù tôi có thể vẫn là cậu bé nhưng ít ra cũng là một tri thức tương lai, chị ta không có tư cách để nói chuyện chứ đừng nói dạy đời...

_Hự...hự...hự! -Bỗng có tiếng ho rữ rục cất ngang dòng suy nghĩ của tôi, tôi giật mình quay lại, xa xa, chị đang gục xuống, vẫn ho không ngừng, màn đêm như đang bao trùm và nuốt lấy bóng dáng nhỏ bé của chị, tôi bủi bủi quay người bước tiếp miệng lẩm nhẩm:

_Ai bảo chị hút thuốc cho lắm vào!

Tiếng ho vẫn miên man không dứt, đi được vài bước thì tôi sững lại, trong lòng bỗng dậy lên một niềm thương cảm:”Dù chị ta có là gì đi chăng nữa thì chị ta cũng chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, sao mình lại có thể vô tâm như vậy nhỉ?”

Tôi liền quay người chạy lại...

_Chị...chị không sao chứ! Chị bị cảm cúm rồi, hay là bị cảm lạnh?-Tôi lật bật đỡ chị dậy, chị ngược đôi mắt đầy mệt mỏi và ngạc nhiên lên nhìn tôi, nhưng rồi lại hùng hăng ho tiếp...chao ôi! Chiếc khăn mùi xoa của chị bê bết máu. Tôi hoảng loạn thật sự:

_Nhà chị có gạc đây không!! Nhà chị có gạc đây không? -Tôi hỏi dồn dập. Thấy chị khẽ gật đầu.

Từ đằng xa, có ánh đèn pha ô tô đang đi đến, tôi lao ra giữa đường hua tay:

_Taxi, taxi..!!

_Cạch..! -Cánh cửa mở ra, tôi dìu chị vào trong phòng, đặt chị lên giường, chị vẫn ho không dứt, hồn hèn chị chỉ tay về phía tủ:

_Thuốc...trong đó...lấy cho chị..!

Tôi cấp cấp lao đến tủ, mở ra bối loạn xạ:

_Loại nào vậy chị??

_Cái hộp...màu trắng...cao cao!!

_Đây rồi! -Tôi cầm lên, chạy ra bàn rót ly nước rồi mang lại cho chị, chị vốc vài viên đưa vào miệng rồi uống nước...con ho cứ xuôi dần, xuôi dần, đôi mắt chị mệt mỏi nhắm nghiền. Tôi đứng nhìn chị thở phào, rồi đảo mắt nhìn xung quanh phòng chị.

Oh! Đây là phòng của gái làm tiền sao, tôi thấy giống phòng của một khuê nữ hơn, trên trần treo hàng trăm con chim nhỏ nhỏ xinh xinh được gấp cẩn thận bằng giấy, tường nhà được dán giấy màu hồng, dán chỉ chít những bức tranh về phong cảnh, toàn là cánh đồng hoa, góc tường treo một lẵng hoa giấy được tết khéo léo, bàn ghế giường tủ đều được trang trí và bài trí rất đẹp, cả căn phòng toát lên một vẻ rất nên thơ và mơ mộng, tôi nhìn về phía bàn, bỗng sững người khi thấy một bức hình đen trắng đặt trên đó, trong ảnh là một người con gái, mặc áo dài, mái tóc dài đen mượt, khuôn mặt xinh xắn e ấp dưới chiếc nón lá, đôi mắt ánh lên vẻ ngây thơ, hồn nhiên và yêu đời...là chị đây sao?

_Cảm ơn cậu...!- Tiếng chị khẽ vang lên, tôi giật mình quay lại.

_Chị...chị chưa ngủ à?

_Tôi không buồn ngủ...! Chẳng phải cậu ghé thăm con người tôi lắm sao, sao lại cứu tôi lần nữa vậy?

_Mẹ em bảo, ra ngoài xã hội, nếu gặp người hoạn nạn thì phải giúp đỡ bằng khả năng của mình.

_Kể cả đây là một con điếm..

_Vâng...kể cả là một con...-Tôi đưa tay bịt miệng, suýt chút nữa đã nói nhịu theo.

Chị lại ngửa mặt vẫn cái điệu cười sảng sặc quen thuộc, rồi chị vói tay lấy bao thuốc trên bàn. Tôi liền giật lấy, vo chặt vào tay ném mạnh xuống đất:

_Cái thứ này chẳng phải khi nãy suýt nữa nó đã giết chết chị sao?-Tôi quát.

Chị nhìn tôi sững sốt, rồi lại cười tiếp:

_Chết...chết à! Được vậy đã tốt!

_Tại sao chị lại muốn chết?

_Đời là vậy đấy, nếu ai cũng muốn sống thì trái đất này sao chứa hết được, phải có người muốn chết chứ -Chị nháy mắt.

_Chị...-Tôi khẽ thờ dãi: Em không biết chị đang nghĩ gì, nhưng xem ra chị cũng có nhiều tâm sự.

_Tâm sự ư...-Chị ngẩng mặt lên nhìn những con chim giấy...

_Đây là hình của chị à? -Tôi cảm bức ảnh lên.

Chị ngoảnh lại nhìn tấm hình tôi đang cầm...người con gái xinh tươi tràn đầy sức sống với nụ cười hồn nhiên và yêu đời...ngày ấy...

_Xe chuẩn bị chạy rồi, em về đi.

_Anh.. đi nhớ viết thư về cho em nhé! – Uyên nép mình vào lòng người con trai nức nở. Hôm nay người yêu cô đi nghĩa vụ quân sự, khung cảnh chia ly bồi hồi cảm xúc, 2 người bịn rịn không muốn rời nhau.

_Anh hứa...! Anh chỉ đi 2 năm thôi, rồi về ôn thi tiếp, em cũng phải cố gắng nhé, sắp sửa bước vào kỳ thi rồi, phải thực hiện ước mơ trở thành cô giáo em nhé! Anh tin là em sẽ làm được, rồi chúng mình sẽ mãi mãi ở bên nhau.-Người con trai nghẹn ngào ôm thân hình bé bỏng đang thổn thức của Uyên, thế rồi anh khẽ hôn nhẹ lên mái tóc người yêu...rồi chạy theo đoàn người đang hối hả lên những chiếc xe quân đội..

Uyên thẳng thốt chạy theo thét gọi:

_Anh! Anh...

Giọng cô lẫn vào những tiếng ồn ào, vẫy gọi, và cả tiếng nhạc quân hành, không khí đượm mùi chia ly của một buổi tiễn đưa những người con của quê hương lên đường đi nghĩa vụ. Cô cố gắng chạy theo, từng chiếc xe lao đi vun vút, cuốn theo từng đám khói bụi mù mịt, phía xa xa, người con trai cõ nhòai người ra ngoài cửa xe, đưa cánh tay vẫy vẫy.. đoàn xe cứ đi xa dần, nhòai dần trước mắt Uyên...

18 tuổi, xinh xắn, học giỏi, mơ ước được đứng trên bục giảng. Uyên luôn là tâm điểm và là tầm ngắm của bất cứ gã trai nào trong làng, nhưng trái tim của cô đã thuộc về một người con trai tuy nghèo nhưng trí lớn, với những ước mơ và hoài bão vượt ra khỏi biên giới của miền quê hẻo lánh ấy....

Nhà bố mất sớm từ khi Uyên còn nhỏ, được vài năm thì mẹ đưa về nhà một người đàn ông khác, Uyên gọi người ấy là dượng, với tính cách ôn hoà Uyên dễ dàng chấp nhận và coi người đàn ông ấy như người cha thứ 2, dù sao nhà chỉ có 2 mẹ con, phải có một người đàn ông đứng ra gánh vác đỡ đần những việc lớn của gia đình chứ. Mẹ buôn bán ở chợ, dượng chạy xe ôm. Cuộc sống yên bình cứ thế trôi đi...

_Uyên này, cậu có thư!

_Đâu, cho tớ xin! –Uyên sung sướng chạy lên đón nhận lá thư của cái Hân lớp trưởng, nó nháy mắt:

_Lại của người ấy hả!

_Không! Không phải..!-Uyên chối đây đẩy, nhưng như mọi khi, đôi má ửng hồng của cô đã là câu trả lời rồi. Lòng ngập tràn hạnh phúc Uyên khẽ kẹp cẩn thận vào cuốn vở, đôi mắt rạng ngời...

Giữa những tán cọ xanh mát, nắng chan hoà, tiếng chim hót líu lo, Uyên ngồi đọc thư anh viết, vẫn chỉ là những lời thăm hỏi, nhớ nhung, yêu thương nồng nàn da diết, hứa hẹn vào một tương lai hạnh phúc. Nhưng đối với Uyên thì cảm xúc luôn luôn mới, bao nhiêu những lời yêu thương đó của anh không bao giờ đủ đọng đầy con tim đang mãi mòng ngóng trông của Uyên. Anh đã đi được gần 1 năm rồi, một năm dài đằng đẵng, và cũng chỉ còn một tuần nữa là Uyên sẽ bước vào kỳ thi tốt nghiệp rồi lại thi Đại Học! Sắp sửa vĩnh biệt đời học sinh để bước vào cuộc sống mới, nơi anh đang đứng ở đây...

_Hãy đợi em anh nhé!-Uyên mỉm cười, đứng lên, 2 tay dang rộng ra, cô chạy giữa đồi cọ, tà áo dài trắng tung bay trong gió, nắng vẫn chan hoà xuyên qua từng tán lá, từng khóm hoa cúc đại đàng đỏ khoe sắc, bướm lượn dập dềnh, chim kêu thánh thót...xoay một vòng,Uyên khẽ hát:

“Mây và tóc em bay..trong chiều gió lộng...”

Mang tâm trạng vui tươi và hạnh phúc, Uyên về nhà, dọc đường cô ghé chợ mua ít đồ ăn. Cô sẽ nấu cho mẹ và dượng một bữa thật ngon và thông báo tin vui là điểm tổng kết năm cuối cấp này đều giỏi cả..và một niềm vui nữa thì chỉ mình cô biết.

Về đến nhà, thấy cổng mở toang, chắc mẹ về rồi. Uyên dắt xe vào, thấy nhà vắng tanh, cô bước xuống bếp định cắt đồ ăn, lên thay quần áo rồi mới xuống nấu..Bỗng một cánh tay chắc nịch ôm chặt lấy người Uyên khiến cô nghẹt thở, chưa kịp sợ hãi thì lại một cái cầm đầy râu nhọn lõm chồm với cái miệng nồng nặc mùi rượu dũi vào gáy cô, theo phản xạ cô cắn chặt răng vào cánh tay đầy lông lá, gã đàn ông hét:”A” lên một tiếng, rồi tát cô văng vào góc tường...

_Dượng!!!! –Cô bàng hoàng nhận ra người đàn ông đó chính là người cha thứ 2 của mình mà cô vẫn luôn tôn kính. Nhưng hôm nay nhìn ông ta như một con thú, đôi mắt đỏ ngầu long sòng sọc nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

_Không..Dượng!!-Cô vùng chạy ra, nhưng gã đàn ông đã đón đầu, cô lại rơi vào vòng tay hôi hám của gã, gã bế thốc cô lên, rồi đi vào trong buồng, mặc cô giãy dụa, gào thét trong tuyệt vọng..Gã ném cô vào trong giường và lao vào chồm lên người cô, từng mảnh áo dài trắng tinh khôi bay lá tả trước sức mạnh dục vọng của con quỷ mất hết tính người...cô thét lên trong nỗi hoảng loạn tột cùng:

_Không! không! Con xin dượng, con xin dượng...dượng tỉnh lại đi..không..con....

Bỗng có một cái gì đấy xé toang cơ thể thiếu nữ của cô ra, đi sâu vào trong người, Uyên chưa kịp nhận thức thì một cảm giác đau đớn từ nơi sâu thẳm đó lan rộng khắp toàn thân...cô nấc lên một tiếng:

_Không!!!!!!!!!! -Rồi ngất lịm.

_Lách..cách!-Có tiếng gì đó lòi Uyên thức tỉnh, cô mở mắt ra, gã đàn ông - người dượng đáng kính đang đứng dậy kéo quần lên, đôi mắt gã vẫn liếc tằm thân con gái lơ lửng và bầm dập của Uyên, sợ hãi, Uyên vội lấy chiếc gối che lấy thân hình đang phơi bày trước cặp mắt của con thú vật. Gã khề nhếch mép cười khẩy rồi nói gần giọng:

_Nếu mày nói chuyện này ra cho ai biết, tao sẽ giết cả 2 mẹ con nhà mày!

Rồi gã bước ra ngoài, để lại Uyên với nỗi đau đớn, nhục nhã ê chề..cô gục mặt xuống khóc nức nở..rồi như không thể chịu đựng được sự thật nghiệt ngã..cô lao đến bàn vợ lấy chiếc kéo, định kết liễu con ác mộng này. Bỗng cô dừng lại khi nhìn thấy chiếc khăn mà anh đã tặng ngày xưa đang nằm dưới đất, cô run run cầm lên, hình ảnh của anh với nụ cười ấm áp hiện ra khiến con tim cô dịu lại, nhưng rồi trong lòng cô lại trào dâng một niềm chua xót...mình đã không còn xứng đáng với anh nữa rồi...tâm thân này đã bị vấy bẩn...cô lại gục xuống thổn thức:

_Anh ơi! Giờ em phải làm sao đây?? Phải làm sao đây...!!

Đã 2 ngày này Uyên không ra khỏi phòng, cô chôn chặt mình trong bóng tối! Ngồi chờ đợi nhìn lên trần nhà, tay vẫn nắm chặt chiếc khăn của anh như đang cố níu kéo, kiếm tìm một chút lý do, hy vọng nhỏ nhoi để có thể sống tiếp. Mỗi một tiếng bước chân, hay tiếng động nào từ nhà ngoài vọng vào cũng khiến cô rúm người lại vì sợ hãi. Cô sợ con quái vật đang sống chung với mình trong một căn nhà, và điều làm cô đau đớn và sợ hãi hơn cả chính là sự lạnh lùng, dửng dưng đến tàn nhẫn của mẹ. Dù cô chưa nói cho mẹ biết mọi chuyện vì sợ hấn sẽ làm hại mẹ, nhưng thấy tâm trạng của cô như thế mẹ cũng không hỏi thăm lấy một lời, ngày đến bữa cơm mẹ mang cơm vào rồi lại đi ra không nói không rằng...nếu không có anh và tình yêu của anh thì Uyên cũng chẳng còn lý do nào nữa để mà tồn tại..

_Nó ngủ thật chưa?

_Hình như ngủ rồi!

Có tiếng xì xào ngoài cửa phòng khiến Uyên giật mình, cô vợ vội chiếc kéo đưa ra trước ngực để tự vệ.

_Có chắc nó ngủ say thật rồi không?

_Chắc chắn mà, khi nãy em bung cốc sữa vào em pha đủ liều mà!-Là tiếng của mẹ, Uyên sững người, chợt nhớ ra lúc ban tối mẹ có mang một cốc sữa vào, nhưng cô lại làm đổ hết ra chậu..

_Xong rồi anh phải hứa giúp em trốn lọt vụ giấy tờ này nhé!-Tiếng gã dượng súc vật vang lên.

_Tất nhiên là thế rồi, nhưng liệu có tin được chúng mày ko!-Giọng một người đàn ông lạ vang lên.

_Anh không phải lo, nó đâu phải con gái em, ngày xưa lúc sinh nó ra mẹ nó chết vì bị băng huyết nên lão ấy đón em về làm vú nuôi, em nuôi nó 18 năm bao nhiêu khổ sở, giờ đã đến lúc nó phải đền đáp ơn em chứ!- Tiếng mẹ cười văng vẳng trong đêm tối ghê rợn, Uyên nghe thấy tai mình ù đi, đất dưới chân như nứt ra...đây là điều mà một con người có thể tin được ư??? Cô muốn khóc mà không thể khóc được vì 2 ngày qua đã khóc cạn hết cả nước mắt rồi...vậy là từ khi sinh ra đến giờ cô luôn sống với sự giả dối, trong tận cùng đau đớn và tuyệt vọng, cô đưa chiếc kéo lên nhắm cổ mình đâm xuống...

_Đoàng!!!-Một tiếng sét rền vang ngoài trời, Uyên sững lại. Ông trời cũng đang giận giữ với những việc quá giới hạn chịu đựng của một con người chăng, Uyên nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh chớp nhấp nháy...bỗng ý trí sinh tồn trong cô trời dậy, phải rồi! Cô vẫn còn một lý do để sống mà..cầm chiếc khăn của anh lên để cảm nhận sự ấm áp quen thuộc và khẳng định niềm tin mãnh liệt..

_Cạch..cạch!-Có tiếng rón rén mở cửa, Uyên liền lao tới đóng sầm cánh cửa đang hé rồi chọt phía trong lại. Ở ngoài khề xì xào rồi văng lên tiếng thoá mạ của người đàn ông lạ mặt.

_Mẹ kiếp! Sao chúng mày bảo đánh thuốc mê nó rồi!

_Rõ ràng lúc em vào thấy nó uống cạn ly sữa rồi mà.-Tiếng người đàn bà mà Uyên vẫn gọi là mẹ vang lên.

_Con ranh!! Mở cửa ra mau..!!-Gã dượng đón mặt vừa xô cánh cửa vừa quát.

_Rầm! Rầm!!

Uyên lùi lại, rồi cô lao đến tủ, vợ lấy cái túi nhét vội chút ít quần áo,quyển nhật ký, và 1 chỉ vàng cộng với tiền cô giành giật được định để thi đại học xong sẽ tìm lên thăm anh. Rồi cô lao ra mở cửa sổ, mưa phủ vào mặt cô lạnh buốt, ánh chớp loé lên.. không chút do dự cô nhảy ra ngoài,chạy vào trong màn đêm bão bùng, mặc nước mưa tấp vào mặt, mặc cho sấm sét vẫn đang điên cuồng gào thét trên đầu, cô vẫn chạy, vì giờ đây, cô xuống 18 tầng địa ngục vẫn còn tốt hơn là ở trong căn nhà đó...

Thân gái dặm trường, cô vẫn mãi miết đi theo tiếng gọi của con tim, vì anh chính là sự sống của cô! Là sợi dây duy nhất còn níu giữ cô ở lại với cuộc sống. Cô đi theo địa chỉ thư, tìm đến nơi thì đồng đội nói là anh đã chuyển công tác đi nơi khác.Không chùn bước, cô vẫn đi tiếp với một trái tim đang cháy bỏng, và nguồn sống duy nhất là tình yêu giành cho anh. Theo những lời chỉ dẫn đưa cô đến một đơn vị ở một vùng biên giới xa xôi mãi tận

phía Nam.

_Em hỏi Trung à, có phải ở quân khu 2 vừa từ bắc chuyển vào không?

_Dạ vâng ạ!

_Em chờ một chút, cậu ấy đang đi sắm đồ với vợ chưa cưới.

_Vợ à? Chưa cưới sao...? - Uyên choáng váng tựa lưng vào tường để khỏi ngã khụy, để tìm anh cô có thể đi hàng trăm nghìn cây số nữa cũng được. Nhưng để nghe cái tin sét đánh này thì cô lại không còn chút sức lực nào để mà đứng vững nữa.

_Em làm sao vậy! Không được khoẻ à? - Người lính gác cổng sốt sắng.

_Không...em...không sao! - Uyên hỗn hển trong hơi thở đứt quãng, nhưng từ trong tận đáy lòng cô vẫn chưa tin những điều người lính kia nói là sự thật, có thể là Trung khác, mà cũng từ bắc mới chuyển vào thì sao, cô nhất quyết không tin, không thể tin được.

_Em là gì của Trung vậy? - Người lính hỏi thăm dò.

_Em là bạn...không, là em gái anh ạ! - Uyên ngập ngừng.

_À ra vậy, thế thì chuẩn bị ăn mừng đi thôi, cái thằng Trung này thế mà đào hoa, mới vào đây được 2 tháng đã cưa được con gái của thủ trưởng, tương lai là được chuyển về thành phố, và có khi còn được sang Nga học khí tài nữa cơ.

Từng lời nói của anh lính không lọt vào tai Uyên, cô gạt bỏ hết ngoài tai, vì cô không tin, rõ ràng anh ta nói dối. Cố nén xúc cảm trong lòng, cô lầm lũi đi ra.

_Kia em đi đâu vậy, không đợi cậu ấy à, cậu ấy sắp về rồi đấy.

_Em đi ra ngoài này một lát anh ạ! - Cô vẫn bước đi trước ánh mắt khó hiểu của anh lính. Đi được một quãng cô nấp vào một gốc cây.

Cô muốn chứng minh những điều đơm đặt của anh lính kia không phải là sự thật, hoặc là người con trai cũng tên là Trung kia không phải là người mà cô hằng mong mỏi...

Bỗng có tiếng động cơ ô tô đang đi đến, Uyên núp vào, chiếc Uoat đi qua chỗ Uyên rồi đỗ xích trước cổng đơn vị. Uyên run run ngó ra, cánh cửa mở, một đôi nam nữ nói cười riu rít bước xuống xe, người con trai xách theo 2 túi chăn gối, cô gái thì khoác tay người yêu tình tứ. Mắt Uyên hoa lên, cô khụy hẳn xuống...Đó chính là anh!! Vẫn nụ cười hiền đôi mắt yêu thương và triu mến, nhưng lần này thì lại không phải là giành cho cô, mà là cho người con gái xa lạ kia...cô cười trong nỗi cay đắng nghẹn ngào...hoài bão, trí lớn của anh là đây sao...? Bỗng nhiên đất trời đảo lộn, cô ngã lăn ra ngất xỉu...

Chẳng biết mê man bao lâu, cô tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng, chỉ có một chiếc giường, một cái bàn nhỏ, căn phòng trống rỗng và lạ lẫm. Chưa kịp nhận thức được điều gì thì cánh cửa phòng bật mở, một gã đàn ông trung niên bặm trợn bước vào, nói những thứ tiếng gì đó, rồi lao vào cô...Uyên hét lên một tiếng rồi lại ngất xỉu tiếp...

Lần thứ 2 tỉnh dậy, cô thấy trên người mình chẳng còn mảnh vải nào, cơ thể đau đớn bái hoải như cái lần bị dượng làm nhục..

_Cạch! - Cánh cửa phòng lại mở, lần này là một gã trẻ hơn, nhưng lùn tịt và béo ú, vẫn nói cái thứ tiếng lạ hoắc, gã lại lao vào cô như con hổ đói...trong cơn hoảng loạn tột cùng, cô lơ mơ nhận ra điều kinh khủng đang xảy ra với mình...

Cô đang ở trong một nhà chứa sát biên giới Campuchia....

_Vậy...làm thế nào chị trở về được Hà Nội - Tôi bần thần.

_À, nhờ có một đợt truy quét tội phạm mà tụi đang lẩn trốn xung quanh khu vực ấy, có lực soát tất cả nhà chứa, lợi dụng lúc hỗn loạn chị trốn thoát, rồi tìm đường về đây. - Chị vẫn nhìn lên những cánh chim giấy trả lời tôi, đôi mắt không biểu lộ chút cảm xúc.

_Chị có biết tại sao lại sa vào đó không? - Tôi nắm chặt tay run run.

_Lúc đầu chị không biết, sau này nghe bà chủ kể lại là có 2 người đàn ông đi qua, thấy chị nằm ngất bên đường nên đã bế chị lên xe rồi mang qua đó bán cho nhà chứa - Chị vẫn nói bằng một giọng vô cảm.

_Trời ơi!!! - Tôi nghiêng chặt răng, đưa 2 tay ôm đầu. Cái đầu non nớt của tôi chưa thể tiếp nhận sự thật này lại có thể tồn tại trong thế gian.

_Tại sao! Tại sao chị lại vẫn tiếp tục quay lại con đường cũ, trốn thoát rồi, sao không làm lại cuộc sống! - Tôi gào lên trong nước mắt.

_Chị còn có cuộc sống để mà làm lại sao, em trai?

Tôi sững người, ngẩng lên nhìn chị, chị vẫn giương cặp mắt vô hồn nhìn những con chim giấy treo trên trần. Tôi chết lặng, bấy lâu nay tôi luôn nghĩ tôi là

đưa trẻ bất hạnh nhất trên đời, vậy mà giờ đây so với chị, những đau khổ mà tôi đã nếm trải chỉ như những hạt muối ngoài biển khơi. Tôi muốn nói, nhưng không biết nói như thế nào, dường như mọi lời an ủi hoa mỹ nhất trên đời đều vô nghĩa trước nỗi đau của chị...tôi vẫn ngồi chết lặng...

"Mây và tóc em bay trong chiều gió lộng..." - Vẫn đang ngược lên nhìn những con chim giãy chị khẽ hát.

"Trời làm con mưa xanh dưới những hàng me.." - Tôi bỗng nhiên buột miệng hát theo.

Chị ngoảnh nhìn tôi sững sờ. Hai hàng nước mắt tuôn dài trên má, tôi nhìn chị mỉm cười khẽ gật.

"Em và lá tung tăng, như loài chim đến, và đã hát giữa phố nhà.." - Cả hai chúng tôi cũng cất cao giọng hát, tôi say xưa gõ tay vào bàn đệm nhịp:

"..Ôm cuộc sống trong tay bên đời quá rộng. Tuổi thần tiên yêu dấu dưới ngôi trường kia. Em là đóa hoa lan hay quỳnh hương trắng thơm ngát từ đất đai quê nhà có tình yêu.

Thời thơ ấu bướm hoa và chim cùng mưa nắng. Em đứng bên đời tự do yêu đời thiết tha..."

Phải rồi!! Có những nỗi đau không thể an ủi bằng lời. Mà phải bằng cả tâm hồn, đồng cảm và sẻ chia...căn phòng nhỏ vang lên những giai điệu thánh thót được hát lên bởi 2 tâm hồn đã tìm được niềm vui, niềm lạc quan yêu đời ở nơi bùn lầy và tối tăm nhất của cuộc sống...ngoài trời! Bình minh đã hé rạng...

Ngày hôm sau, chúng tôi đã cùng nhau đi dạo khắp Hà Nội. Cùng ngắm cảnh thảo luận về cuộc sống, giữa tôi và chị hầu như đã không còn những mặc cảm, không còn ranh giới giữa 2 thân phận xã hội khác nhau. Tôi không còn thấy ở chị hình ảnh của một cô gái làm tiền bất cần đời đêm hôm trước nữa, chị nói chuyện sâu sắc, gần gũi, pha lẫn chút gì đó tinh nghịch và hồn nhiên. Tôi như tìm được một người tri kỷ vậy, có thể thoải mái trút bầu tâm sự và những suy nghĩ dự định trong tương lai.

Chiều hôm ấy chị tiễn tôi ra bến xe...

_Vâng là đã hơn một năm rồi em không gặp lại cô bé đó hả.

_Vâng!-Tôi rào bước bên chị, ngược mắt nhìn lên trời, nắng chiều vẫn đang toả những ánh sáng ấm áp xuống phố phường, nhộn nhịp và đông đúc.

_Thật không ngờ em tôi lại có một chuyện tình đẹp và lãng mạn đến như vậy! Chị thật ghen tị với cô bé đó!-Chị quay sang tôi nháy mắt: _Thế em có định đi tìm cô ấy không?

_Chắc chắn là em sẽ đi, dù cho cô ấy có đi đến tận chân trời góc bể, em vẫn sẽ đi tìm!

_Đó là điều chị mong muốn ở em, nhưng trước hết phải nỗ lực phấn đấu trong cuộc sống em nhé, nỗ lực không ngừng! Có vậy thì mới có thể tìm và bảo vệ được người mình yêu em trai ạ!

_Vâng ạ! Em sẽ cố gắng, và cả chị cũng vậy nhé!

_Sao cơ!?

_Hãy từ bỏ cuộc sống đầy đi, hãy làm lại đi chị,tìm một công việc khác! Ôn thi lại đại học...em muốn có một ngày được thấy chị đứng trên bục giảng!

_Làm lại sao?-Chị trầm ngâm.

_Phải! Vẫn chưa quá muộn mà chị!-Nói xong tôi mở balo ra lấy ra một tập tranh đưa cho chị:

_Em tặng chị này! Của em vẽ đấy!

_Oh! Thật vậy sao, em vẽ đẹp quá! -Chị cầm lấy giờ từng bức tranh reo lên thích thú.

_Em thấy phòng chị dán nhiều ảnh phong cảnh, đồng hoa, nên em nghĩ là chị sẽ thích nó! Em cũng rất thích vẽ tranh phong cảnh!-Tôi nháy mắt.

_Nhiều thế này, chị sẽ dán khắp phòng mình luôn!-Chị nở nụ cười rạng ngời hạnh phúc. Tôi cũng cười theo, chúng tôi cứ lững thững đi bộ, thoát cái đã đến bến xe. Bỗng chị cầm tay tôi lên giữ vào đó một ít tiền.

_Chị..

_Em cầm lấy!-Chị ngắt lời tôi:-Đây là những đồng tiền nheo bẩn của chị, nhưng em hãy làm cho nó trong sạch và có ý nghĩa bằng cách hãy dùng nó để về nhà, về với mẹ..em nhé!

Tôi dung dung nước mắt, nghẹn ngào không nói được thành lời

_Từ khi sinh ra đến nay chị đã sống một cuộc đời vô nghĩa, nhưng khi gặp em. Chính em đã khiến cho chị cảm thấy cuộc đời này còn có một chút ý nghĩa, cậu bé ăn 4 bát phở ạ!-Hai hàng lệ tuôn dài trên má chị, lần đầu tiên tôi thấy chị khóc, ngay cả đêm qua, khi kể về cuộc đời mình, chị vẫn lạnh lùng

dừng dừng như kẻ về người khác. Bỗng nhiên chị nhón chân hôn nhẹ lên má tôi:

_Hãy đi tìm công chúa mất ướm của em, và hãy làm cho cô bé đó hạnh phúc em nhé!-Chị nhìn tôi mỉm cười..

Bỗng một chiếc xe khách đỗ xích lại, giọng anh lơ xe oang oang:

_Nào! Phúc Yên - Việt Trì -Phú Thọ lên xe nào!!

Chị nhìn tôi gật đầu:

_Về nhà đi em...!

Rồi chị quay người bước đi, lén lau những giọt nước mắt đang tuôn rơi, gã lơ xe lúi túi xềnh xệch, tôi cố nói với theo:

_Chị! Hãy hứa với em, hãy sống thật tốt nhé...em tin ở chị!

Chị vẫn lầm lũi bước đi,đôi vai gầy khẽ rung...

Rồi tôi nhảy lên xe, lòng vẫn tràn ngập xúc động và lưu luyến. Người phụ nữ ấy đã dạy cho tôi quá nhiều điều,những bài học quý giá mà tôi sẽ mang theo trong hành trang bước vào đời, chẳng biết sau này liệu có còn gặp lại nhau nữa không, thôi tùy duyên vậy. Dù thế nào cũng mong chị ấy sẽ sông tốt hơn...bỗng trong xe có tiếng xôn xao cắt ngang những suy nghĩ của tôi:

_Tai nạn kia!

_Ừ, đông quá, chắc tai nạn thật rồi.

_Giấy ở đâu bay là tà thế nhỉ?

Lòng tôi nhói lên một linh cảm không lành, tôi quay ngoắt đầu nhìn lại..qua cửa kính hậu, thấy xa xa, một đám đông đang xúm lại, ngày một đông hơn, từng đám giấy gió thổi bay lất phất trên không trung..tôi định thần nhìn kỹ...là tranh của mình ư..???

_Bác tài, cho cháu xuống xe, cho cháu xuống xe!

Gã tài xế nói với xuống:

_Đi rồi không xuống được đâu!

Tôi điên tiết đập vào cửa:

_Cho tôi xuống mau...

_.....

_Hự..!-Tôi ngã văng xuống đường sau cú đập của gã lơ xe, ném cái balo vào lòng tôi hấn buông câu thoá mạ rồi chiếc xe phóng vút đi, tôi nhìn về phía đám đông đang đứng lơ nhó ở đó, tìm đập thỉnh thịch. Rồi tôi chạy ào đến....tiếng lao xao của đám đông đang xúm vào với ánh mắt tò mò lẫn thương cảm ngày một rõ hơn:

_Sao thế, tai nạn à?

_Đâu! Thấy cô ta ôm một tập tranh lao vào chiếc xe con đang đi tới.

_Chết rồi à?

_Tông mạnh thế thì sao mà sống được!

_Chắc tự tử vì tình đây..

_Ồ, chắc thế!

_Nhìn cũng xinh xắn mà lại chết sớm, phí thật!

_Nào! Nào! Dân phòng đây! Tán hết ra, chờ công an đến đo đạc hiện trường!!

Tôi cố chen vào nhưng không được,tôi cắn chặt răng:"Không phải chị, chắc không phải chị rồi".Nhưng nhìn lên trời và cả dưới đất, từng bức tranh của tôi về bay tán mác the lương, lòng tôi thất lại....

_Nào..đã bảo tránh ra! Xúm vào làm gì?! Công an đây!

_ Xem có giấy tờ tùy thân gì không?

_ Thấy toàn tranh là tranh, co bé này chắc là hoạ sĩ...

_ Đây, cái bóp đây rồi!

_ Có giấy tờ chứng minh gì không?

_ Toàn mỹ phẩm...à không, có tờ giấy đây này

_ Xem nào..!

_ Tên là Mỹ Uyên à...cái gì đây nhi...?

_ Mẫu xét nghiệm.

_ HIV

_...Dương tính...

Giọng người công an tuy nhỏ nhưng rành mạch và rất rõ ràng,tôi sững lại. đăm đăm phía trong nhao ra ngoài sợ hãi,đăm đăm phía ngoài thì chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng họ cũng nhanh chóng hiểu:

_ Cái gì đây!

_ Eo ơi, con này bị sida

_ Trời! Thế hả, thảo nào tự kết liễu là phải thôi

_ Tránh xa ra không máu nó bắn vào người bây giờ

_ Chắc là cave, biết bị sida nên mới tự tử

_ May mà nó chết, không thì lại lây sang cho bao nhiêu người

_.....

_.....

_.....

_ Này này, cậu thanh niên kia, đi ra!

Từng giọng nói cay nghiệt, độc địa vang lên, nhưng tôi lúc này chẳng nghe thấy gì cả. Chị kia rồi, đang nằm dưới đất, đôi mắt nhắm nghiền như đang chìm trong giấc ngủ ngon, đôi môi như đang mỉm cười giải thoát...

"Mây và tóc em bay trong chiều gió lộng..." -Có tiếng hát thì thảo văng vẳng bên tai, tôi ngược nhìn những bức tranh vẫn đang bay trên trời, mắt tôi nhòa dần đi, nấc nghẹn...Bỗng từng bức tranh hoá thành cánh đồng hoa, sông suối, đồi núi...cảnh vật hỗn loạn xung quanh biến mất...

"Trời làm con mưa xanh dưới những hàng me..." -Lại tiếng hát thì thảo...giọng của chị ư? Tôi đưa tay quyết những dòng nước mắt...chị kia rồi, tà áo trắng tinh khôi tung bay trong gió, mái tóc tóc dài thướt tha mơ mộng, chị đang chạy giữa cánh đồng hoa, nắng ngập tràn hạnh phúc. Chị cúi xuống hái một bông hoa lung linh và thơm ngát, rồi khẽ mỉm cười, nụ cười hồn nhiên, yêu đời và thoát tục. Như chưa từng biết đến nỗi đau khổ, bi ai của trần thế. Bỗng chị quay lại nhìn tôi,vẫn giữ nụ cười rạng rỡ, chị khẽ gật đầu....Giọng hát lại vang lên:

"Ôm cuộc sống trong tay bên đời quá rộng

Tuổi t

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hoài niệm

"Đi một ngày đàng, học một sàng khôn"

Câu tục ngữ đã quá đỗi quen thuộc đối với bất kỳ ai đang chảy trong mình dòng máu Việt Nam, ngay từ lúc chúng ta chưa biết chữ, chúng ta đã biết đến nó qua những câu cửa miệng của người lớn. Quen thuộc là vậy, cũ kỹ là thế, nhưng không bao giờ lỗi thời với mọi thế hệ: Quá khứ, hiện tại, tương lai.

Và đương nhiên là tôi đang rất thấm thía cái mệnh đề mà mình hay nghe ngao thuở còn đang tập đọc, tập viết...

Chỉ với 5 ngày tự lập đầu tiên của cuộc đời, tôi đã có những trải nghiệm mới mẻ hơn. Những bài học đầu tiên trong những ngày chập chững vào đời, không phải từ những người thầy đáng kính đứng trên giảng đường với những kiến thức có hệ thống, thời đại và vĩ mô. Mà đơn giản chỉ là ở những bác xe ôm, bác vác, thợ hồ, những đứa trẻ đánh giày, bán đồ lưu niệm (), những thằng móc túi (), những "đồng nghiệp" sinh viên ()..v..v... và chị - một cô gái ở tận cùng đáy xã hội ()...Chính họ đã dạy cho tôi những bài học sâu sắc và gai góc, nhưng đã giúp tôi có một cái nhìn chân thực hơn về cuộc sống, nơi mà mình sắp sửa bước vào.

Không hề đơn giản chút nào...

Đã hai ngày kể từ khi trở về từ Hà Nội. Tôi vẫn chưa thể nguôi đi nỗi buồn, nỗi hụt hẫng trong lòng. Chị đã mỉm cười yên nghỉ, để lại cho cuộc đời và tôi biết bao câu hỏi về sự trầm luân của kiếp người, về sự nghiệp ngã của số phận, và về lòng trắc ẩn trong xã hội hiện nay, có còn tồn tại không?

_Hiếu! Ra ăn cơm đi con!-Tiếng mẹ gọi hôm nay sao mà thân thương lạ.

_Dạ vâng! Con ra ngay ạ!

Bữa cơm của gia đình tôi, chỉ có tôi và mẹ. Trước đây thì thoáng đi qua nhà ai vào giờ này, liếc vào thấy cảnh tượng xum vầy, đông vui, đầm ấm, nói cười rôm rả. Dù cố gạt bỏ nỗi buồn và những suy nghĩ lại đang xối lên trong đầu, nhưng đọng lại vẫn cứ là một cảm giác chạnh lòng, tủi thân...

_Đang nghĩ gì vậy con? Hôm nay mẹ nấu nhiều cơm đấy, sắp nhập học rồi phải ăn nhiều vào mới có sức, có thực mới vực được đạo mà...này ăn thử món cá xem...!

_Vâng! Con xin - Đón nhận miếng cá mẹ gấp, tôi cảm thấy cay cay nơi sống mũi. Chạnh lòng, tủi thân ư? Tôi còn muốn cái gì nữa khi có một người mẹ chăm bẵm yêu thương tôi đến như vậy. So với chị thì ông trời vẫn còn đãi ngộ tôi tốt chán. Hạnh phúc của một gia đình ư...? Bỗng nhiên tôi nhìn mẹ mỉm cười:

_Mẹ cũng ăn đi này, con thấy dạo này mẹ gầy lắm!

Mẹ đón miếng thịt tôi gấp với đôi mắt ngạc nhiên và khó hiểu:

_Ông tướng hôm nay làm sao thế, mọi hôm chỉ biết cắm cúi ào ào ăn, hôm nay tự nhiên lại gấp cho mẹ nữa cơ đấy?

_Cơm mẹ nấu lúc nào cũng ngon!-Tôi nháy mắt rồi cười đánh trống lảng. Tự nhiên thấy trong lòng ảm áp lạ, đã từ lâu tôi đã lãng quên mất cái cảm giác này bởi những suy nghĩ mặc cảm tủi thân kiểu trẻ con. Mà không hề biết rằng hạnh phúc gia đình vẫn luôn hiện hữu bên tôi, bên người mẹ đã hy sinh cả cuộc đời vì tôi. Kể từ lúc tôi sinh ra, thì mẹ và tình yêu của mẹ đã chính là gia đình của tôi rồi.

Phải! Nên bằng lòng và hạnh phúc với những gì mình có, bởi đó là món quà mà cuộc sống đã ưu ái dành cho mình.

Chưa bao giờ ăn một bữa cơm ngon như hôm ấy...

Buổi chiều, mẹ đi làm. Tôi vẫn ngồi với những suy nghĩ miên man trong đầu về cuộc sống, tương lai... Chao ôi! Cái đầu tôi muốn nổ tung lên mất, sao tôi không thể dừng suy nghĩ và để cho nó thư giãn một chút nhỉ?

_Cộc! Cộc! -Bỗng có tiếng gõ cửa.

_Ai đấy?

_Đại ca! Là em đây -Tiếng thằng Sơn.

Tôi ra mở cửa, nó nháy mắt nhìn tôi với cái điệu cười quen thuộc:

_Trà đá đi đại ca!

Nhâm nhi ngụm trà đá mát rượi, xuôi lòng, tôi nhìn lên cổng trường cấp 3 cũ của mình. Cũng sắp khai giảng rồi, đầu đó một vài tốp học sinh đến, hình như là tập văn nghệ cho lễ khai giảng. Nhìn tụi nó tôi bồi hồi nhớ lại cảnh tượng chia tay cuối cấp cách đây mấy tháng. Cả lớp học ngập đầy phượng và bằng lăng, thành quả của tụi con trai chúng tôi dậy từ 3h sáng để đột nhập vào uy ban hái trộm. Vì những cây phượng ở trường học đã trụi thui lụi từ mấy hôm trước rồi, nên chúng tôi phải liêu minh vậy, chia tay mà không có mấy món quen thuộc đó mất chất học sinh lắm. Tụi con gái khá là bất ngờ, có một

vài đứa không cảm được nước mắt, mấy thằng tôi thì quần áo xộc xệch, lấm lem, te tua vì bị bảo vệ và chó ở uỷ ban đuổi chạy bán sống bán chết, những vãn nhe răng cười, những nụ cười gượng gạo, ghen ngào... Đứa nào cũng ý thức được rằng đây sẽ là buổi nghịch ngợm cuối cùng của tuổi học trò...

Thằng Sơn như cũng có cùng tâm trạng với tôi, hôm nay thấy nó là lạ.

_Đại ca!-Bỗng nó quay sang tôi.

_ Gì vậy?

_Đại ca có chút tin tức nào của sếp không?

Bỗng nhiên nó lại nhắc đến nàng, bất giác tôi quay nhìn về phía cổng trường, có 2 cô cậu học sinh muộn học đang đứng tần ngần trước cổng, là tôi với nàng sao?

_Đại ca!! Sao ko trả lời em vậy?-Giọng thằng Sơn lại cất lên phá tan những hình ảnh ký ức vừa hiện về trong tôi. Tôi thất thần quay sang nó.

_Không...tao! Kể từ ngày ấy, không có một chút tin tức nào của Ngọc cả..!

_Đại ca sẽ đi tìm sếp chứ?-Nó có vẻ nghiêm túc.

_Uhm, nhưng không phải lúc này.-Tôi trầm ngâm.

Nó khẽ thở dài:

_Sếp đã rất khổ tâm...hôm ấy khi đưa bức thư gởi đại ca cho em, sếp đã khóc rất nhiều, khiến thằng em đây cũng ko cảm được nước mắt.

Nghe nó nói mà tim tôi nhói đau, cái thằng chết tiệt! Khi không lại đem chuyện cũ nhắc lại.Tôi cúi gằm mặt xuống, mím chặt môi mà cũng không thể ngăn được những giọt nước mắt mặn chát đang nhỏ xuống ly trà đá. Dù nó không nói thì tôi cũng biết mà..biết công chúa mít ướt là đồ nói dối...nói dối xấu xa...

_Em đã định chạy sang báo tin ngay cho đại ca ngay, nhưng sếp đã ngăn em lại, bắt em phải hứa là khi nào sếp đi rồi mới được sang đưa thư cho đại ca. Em xin lỗi...nếu biết trước đại ca buồn như vậy em đã...

_Mày im đi!-Tôi đưa 2 tay bịt chặt tai, hét lên ngắt lời nó.

_Dạ vâng! Em im.-Nó tiu nghỉu.

_Mày cứ ngồi đây đi, tao về trước đây. –Tôi đưa tay lau nước mắt rồi đứng dậy. Nếu cứ ngồi nghe cái thằng này thêm lúc nữa chắc tôi lại khóc oà lên mất.

_Đại ca! Khoan đã –Nó gọi giật giọng.

_ Gì, cứ nói đi?

_Đại ca! Em sắp đi rồi, em ra đây chào anh.

Tôi dừng người khi nghe nó nói vậy, tôi liền quay lại hỏi:

_Mày đi đâu? Không ôn thi tiếp năm nữa à!?

_Em có ôn thêm 100 năm nữa cũng thế mà thôi,tài hèn sức mọn, không học tanh tươi như đại ca được -Nó nhe răng cười.

_ Thế mày định đi đâu?

_Em đi buồn!

_ Cái gì!?? – Tôi bật cười sảng sặc:

_Mày mà đi buồn á, giờ tường nhà vệ sinh cứng lắm, không đợc đợc đâu, với lại chị em giờ cũng cảnh giác lắm ông tướng ạ.

_Đại ca cứ trêu em thế!-Nó đỏ bừng mặt.

_Uh, thì không trêu nữa, thế rốt cuộc là mày định buồn cái gì và ở đâu? –Tôi nghiêm giọng.

_Em qua chỗ ông chú em bên Cộng hoà Séc đại ca ạ!

_Vậy hử?

_Vâng! Ông ý bảo lãnh em sang.

_Tốt, nhưng sang đó cuộc sống phức tạp hơn nước mình nhiều, mày thích nghỉ đc ko?

_Em nghĩ là được! Em qua đó nếu làm ăn tốt em sẽ bảo lãnh đại ca sang nhé.

_Thôi tôi xin ông, chỉ cần ông vác cái xác lành lặn về là tôi mừng thay cho bố mẹ ông lắm rồi, sang đó nhìn trộm phụ nữ là đi tù đấy, vợ vẫn mấy thằng cai ngục nó đánh cho mày thành thái giám luôn ấy chứ!

_Đại ca lại trêu em rồi, đại ca đứng lại không!!- Nó vùng dậy đuổi theo tôi, 2 thằng dòn nhau chạy vào trong trường, rồi lại chạy vòng quanh sân trường. Một nhòai, chúng tôi chạy lên lớp học cũ, mỗi thằng một cái bàn nằm thờ đóc.

_Đại..ca!

_Tao nghe nè.

_Đại ca phải đi tìm sếp nhé.

_Uhm..

_2 người đều là những người em rất quý và kính nể, nên em luôn mong 2 người có thể hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Nghe nó nói với giọng điệu có vẻ rất thật lòng và tha thiết, bỗng nhiên tôi cảm thấy bùi ngùi. Học chung từ hồi cấp 2, lên cấp 3 vẫn học chung, chơi thân từ đầu năm lớp 11. Tôi với nó trái tính nhau hoàn toàn, tôi trầm tính, sống nội tâm thì nó đầu gấu, nghịch ngợm và háu gái. Đôi khi nó còn hay tiêm nhiễm vào đầu tôi những tư tưởng không lành mạnh. Ngoài những nhục điểm đó ra thì nó sống vô tư, hồn nhiên và hết lòng vì bạn bè. Chẳng hiểu sao nó lại cứ bám dính lấy tôi, nên có lẽ cả trường chỉ mỗi tôi chơi thân được với nó. Đặc biệt nó luôn có mặt bên tôi buồn nhất, nên giờ nghĩ đến sắp phải chia tay nó không biết bao giờ mới được gặp lại, tôi cảm thấy như mình sắp mất đi một cái gì đó.

_Son này!

_Đại ca gọi em?

_Dù thế nào thì sang bên đó vẫn phải cẩn thận nhé! Hãy hứa khi nào tao với mày gặp nhau thì phải là những quý ông thành đạt.

_Vâng! Tất nhiên rồi, phải thế thì mới kiếm được nhiều em xinh chứ -Nó chép miệng.

_Bố khỉ! Lúc nào mày cũng gái thế này thì làm ăn cái gì hả giờ?-Tôi thờ dài.

_Hehe, rùi em sẽ chứng minh điều đại ca nói là sai lầm!

_Ờ ờ! Để rồi xem! -Tôi lắc đầu ngao ngán, đến là chán với cái thằng này. Đúng là non sông dễ đổi bản tính khó dời. Nhưng dù thế nào cũng mong tương lai nó sáng sủa hơn một chút, chứ ở nhà cứ chơi bồi lêu lổng thì cũng hư hỏng sớm.

_Ui, bần bụi quá..-Bỗng nó hét văng lên rùi ngồi bật dậy. Tôi cũng giật mình ngồi dậy, đưa tay xuống miết lên bàn, một lớp bụi mù bết trên bàn tay. Tôi nhăn mặt, thế là tiêu đời cái áo sơ mi trắng của mình rồi. Tôi quay sang nó, thấy mặt nó cũng đang méo xệch...2 thằng nhìn nhau một lúc rồi ôm bụng cười phá lên.

_Mấy bé lớp dưới lười trực nhật quá! Bàn ghế lộn xộn, rác rưởi thì bừa bãi.-Nó chép miệng.

_Mày biết quan tâm đến lớp từ khi nào thế, chẳng phải ngày xưa mày toàn trốn lao động thôi sao?-Tôi bĩu môi.

_Đây là ngày xưa thôi, giờ quay lại đây thấy cảnh tượng thế này tự nhiên em thấy nao lòng.-Nó trầm ngâm.

Tôi nhìn nó sững sốt, chẳng biết những lời vừa rồi có phải thốt ra từ miệng nó không nữa. Nhưng mà nó nói cũng gần đúng với tâm trạng của tôi, dù sao thì nơi đây cũng đã in dấu biết bao kỷ niệm, cảnh lớp học ồn ào sôi nổi ngày xưa bỗng hiện ra trước mắt, bên này đang lúi húi ôn bài. Bên kia thì tụi con trai đang đuổi nhau, vật lộn, nô đùa, giấy ném tứ tung. Mấy cái loa phóng thanh của lớp thì đang tùm tùm buồn đưa lê, bỗng một cục giấy lạc địa chỉ trúng vào một chàng trai đang chống cằm, mơ màng, là tôi đấy, tôi đang ngắm ai vậy??....Tôi liền nhìn theo hướng đôi mắt đang đờ đẫn của chính mình...Hihi! Tất nhiên là nàng rồi, nàng đang chăm chú say mê đọc báo Hoa học trò, thi thoảng lại đưa bàn tay búp măng trắng ngần lên bụm miệng cười thích thú...yêu chết đi được...

_Loạt...soạt..!

Bỗng có tiếng động làm tôi sực tỉnh, tôi và nàng cùng với cái lớp học ồn ào, hỗn loạn biến mất. Không gian im lặng, trống trải của thực tại lại bao trùm, tôi bản thân quay sang, bỗng tôi há hốc mồm. Có tin được không? Thằng Son! Nó đang cặm cụi kê lại bàn ghế.Tôi dụi mắt nhìn kỹ lại, thấy nó vẫn đang loay hoay làm cái việc mà từ lúc tôi biết nó đến giờ chưa bao giờ thấy nó đụng tay đụng chân vào, thật không thể tin được!??

_Mày hôm nay bị làm sao vậy? Tao thấy có biểu hiện lạ, có cần tao đưa đi khám bác sĩ không? - Tôi tròn mắt nhìn nó.

_Đại ca! Giúp em đi...-Nó chẳng nhìn tôi, vẫn cầm cúi kê bàn, kéo ghế một cách cẩn mẫn.

Tôi tùm tùm cười, "đúng là sự đời khó lường thật", rồi cũng nhảy xuống kê cùng nó. 2 thằng miệt mài một lúc, 2 dãy bàn ghế đã thẳng tắp. Nó xoa xoa 2 bàn tay đầy bụi có vẻ rất hài lòng.

_Đại ca đi giặt giẻ lau rùi lau bàn đi, em chạy ra cầu thang lấy chổi!

Nói xong nó chạy biến đi trước ánh mắt vẫn còn đang ngỡ ngàng của tôi. Tôi khẽ lắc đầu chép miệng rồi cũng làm theo lời nó, mang cái giẻ lau xuống bể nước giặt. Quay lên thấy cu cậu đang cầm cúi...quét phòng. Tôi cũng chẳng muốn bình luận thêm gì nữa, lẳng lặng thực hiện nghĩa vụ mà nó đã giao phó...hìx... dù sao cũng là một cách đề tri ân cái nơi đã cùng với chúng tôi đi hết những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời học sinh...

2 thằng mỗi thằng một việc, thi thoảng tôi lại liếc ánh mắt lạ lẫm về phía nó, không còn hình ảnh của một thằng phá phách quậy nhất lớp ngày nào nữa...giờ đây...phải chăng đây chính là "khoảng lặng" trong lòng nó?? Có lẽ vậy, tôi khẽ mỉm cười rồi cúi xuống tập trung vào phần việc của mình.

Bỗng tôi khựng người lại...chiếc bàn và chỗ ngồi quen thuộc...từ chỗ này...ngày xưa...ánh mắt tinh nghịch...nụ cười...và cái điệu lè lưỡi dễ thương... Suốt những năm cuối cấp, buổi học nào tôi cũng dành một vài ánh mắt hướng về nơi đây. Đôi lúc khiến cho chủ nhân mới của nó hiểu lầm..

Khẽ thở nhẹ, tôi lau lên mặt bàn một cách đầy nâng niu và triu mến, bỗng có một vài dòng chữ nhỏ lẩn giữa những vệt bút loảng ngoảng dần hiện ra sau lớp bụi, khiến cho tôi chú ý. Tôi cúi xuống để nhìn cho rõ...

"...trông bạn ý ngố thật

...sao cứ nhìn mình vậy nhỉ, người đâu mà kỳ quá...

...sao cứ gọi ng ta là mít ướt vậy...ghét thật"

Tôi run run đặt bàn tay rờ nhẹ lên dòng chữ quen thuộc thân thương đang nhòa dần trong mắt, đúng là của nàng rồi, nàng viết từ khi nào vậy? Nỗi nhớ lại trào dâng khiến tôi chẳng thể kìm chế được dòng cảm xúc đang dồn lên đầu nhói ở trong tim.

_Đại ca! Lại làm sao vậy?

Tôi giặt mình quay đi nói lảng:

_Ồ! Không sao, bụi quá...làm tiếp đi, nhanh nhanh còn về!

Rồi tôi lại cúi húi lau tiếp, thằng Sơn đứng trở mắt nhìn tôi, nhưng rồi chắc nó cũng nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Thấy nó khẽ thở dài rồi lại tiếp tục công việc. 2 thằng lại miệt mài làm mà chẳng nói với nhau thêm câu nào nữa, trong đầu mỗi thằng đang theo đuổi những suy nghĩ khác nhau..

Rồi cái sứ mệnh lao động tình nguyện mà thằng Sơn khởi xướng cũng đã hoàn thành. 2 thằng miễn nguyện đứng nhìn thành quả...

_Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng mình trở lại nơi đây đại ca nhỉ?

_Uhm! Có lẽ vậy - Hướng đôi mắt lưu luyến về phía chỗ ngồi của tôi rồi lại nhìn sang chỗ ngồi cũ của nàng, những nơi đầy ắp kỷ niệm thân thương khiến tôi bồi hồi xúc động, sau này khi đã bước chân vào cuộc đời...liệu có lúc nào mình quay trở lại...thấy sống mũi cay cay, tôi liền quay đi:

_Về thôi mà!

_Vâng! À mà đại ca chờ em chút!-Nói đoạn nó rút con dao bấm ra chạy lại chỗ ngồi cũ của nó:

_Đại..ca...Hoàng...Sơn...đã..tùng...ngồi đây!

Nó vừa lăm nhăm đọc vừa lấy dao khắc từng chữ lên trên mặt bàn.

Đến là nản với cái thằng này, đúng thật là "non sông dễ đổi, bản tính khó dời"...Vừa nghĩ bụng tôi vừa bước ra ngoài lan can, nhìn xuống sân trường vắng tanh.

"Tự nhiên ra lan can đứng như người mất hồn, đang ngắm cô nào vậy?" -Một giọng nói lạnh lót quen thuộc và tiếng cười khúc khích vang lên khiến tôi giật mình quay lại, chẳng có ai cả??

_Đại ca, về thôi - Thằng Sơn đi ra, có vẻ nó đang rất hài lòng và hý hửng với tác phẩm của mình, tôi bản thân bước theo nó, trong lòng vẫn đang miên man những hình ảnh kỷ ức ngày nào...

2 thằng lững thững đi giữa sân trường, một vài con gió chiều thổi nhẹ xào xạc lá khô. Bỗng thằng Sơn quay sang tôi:

_Đại ca!

_Gì mà?

_Đại ca đừng bỏ cuộc nhé!

_Mày nói lần này là lần thứ mấy rồi!?

_Em biết là đại ca vẫn còn...

_Mày lại lảm chuyện rồi đấy - Tôi gắt.

_Nhưng đại ca...-Nó tui ngu nhìn tôi.

_Không phải việc của mày.-Tôi vừa quát vừa bước nhanh về phía trước, rồi quay lại nhìn nó, thấy nó đứng thộn mặt nhìn tôi...

_Tất nhiên là tao sẽ không bỏ cuộc -Tôi mỉm cười.

_Đại ca...phải vậy mới xứng làm đại ca của em -Nó cũng nhoeo cười theo.

Tiếng cười giòn rã của 2 thằng vang lên giữa sân trường im ắng. Chẳng cần nó phải tác động thì tôi cũng đã có thêm động lực để tự tin thực hiện ước mơ của cả cuộc đời mình, thực hiện lời hứa với chị...

"Ngọc ơi! Hãy đợi anh nhé!"

_Hai thằng kia, chúng mày vào đây làm gì, ăn trộm hả???-Lại vẫn là giọng nói oang oang của bố bảo vệ. 2 đứa giật mình rồi cầm đầu cầm cổ chạy ra cổng trường, thằng Sơn vừa chạy vừa quay lại nhe răng cười:

_Bye bye bố nhé, bọn con sẽ nhớ bố lắm!

Tôi cũng quay lại nhìn, thấy "bố" đứng từ đằng xa. Hình như "bố" cũng đã nhận ra 2 thằng cự "Nhất quỷ, nhì ma..", "bố" khẽ lắc đầu cười rồi quay đi, chưa bao giờ thấy "bố" hiền như vậy.

Tôi cố gắng nhìn lại hết cảnh vật, thu giữ ở một góc trong tim

Tạm biệt....

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giỏi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Người quen cũ

_Hiếu, dậy đi con! Máy giờ mà còn ngủ?

_.....

_Dậy, có dậy không thì bảo!?-Mẹ lại vỗ cái gối đập túi bụi vào mặt tôi.

_Trời ơi, còn sớm mà mẹ!-Tôi lồm bồm rồi vỗ cái chăn trùm lên đầu.

_Sớm cái gì mà sớm, tao đến giờ đi làm rồi đây, dậy đi!-Mẹ lại lôi tuốt cái chăn ra, rồi phát vào mông tôi một cái.

_Đây con dậy đây, thì mẹ cứ đi làm đi, 7h30 con mới vào lớp, từ đây đến trường mất có 10 phút thôi mà mẹ.-Tôi bực bội chồm dậy gắt, đầu tóc rối bù, khuôn mặt thì vẫn chưa hết ngái ngủ.

_Cái gì hả?-Mẹ tròn mắt nhìn tôi.

_Thì từ đây...-Bỗng nhiên tôi sực tỉnh, đưa tay bịt miệng, rồi cười trừ:

_Thì mẹ cứ đi làm đi, con dậy đây!

_Ôi trời ơi! Con tôi, ngày kia là nhập học rồi mà mày cứ như đang ở trên mây vậy, dậy ăn sáng đi rồi xem sắp xếp đồ đạc sách vở ra sao, cái gì cần mang thì mang, cái gì không cần thì để nhà, sáng mai mẹ với mày xuống Hà Nội xem ăn ở thế nào, dậy đi! -Mẹ thở dài rồi nói một thôi một lèo.

_Ồ thế mẹ không đi làm à?

_Thì tao xin nghỉ! Chứ để mày xuống một mình thế có được cái việc gì không? Đi lang thang 5 ngày trời đã chẳng được cái nước non gì lại còn bị móc trộm mất ví, chán lắm con ạ!!-Mẹ thờ dài thườn thượt.

_ Vâng ạ...-Tôi cúi đầu lí nhí.

_Thôi dậy đi, giờ không còn bé bỏng gì nữa đâu mà cứ nhõng nhẽo mẹ, sinh viên thanh niên rồi, tác phong phải nhanh nhẹn, không có được lè mè, nước đến chân rồi mới nhảy, đây mày xem gương cậu Đức đây, rồi anh Cường nhà bác Mai, rồi...

_Hình như mẹ muộn giờ làm rồi đây -Tôi ngẩng lên ngắt lời mẹ.

_Thôi chết!-Mẹ cuống quýt vợ vội cái túi rồi tắt tả đi ra cửa, không quên nói vọng lại:

_Xôi để trên bàn, đánh răng xong ăn rồi xem dọn dẹp đồ đạc tư trang sách vở đi nhé, 1 tiếng nữa tao điện về mà vẫn còn nằm đấy là chết với tao đấy....

Tiếng mẹ nói cứ xa dần xa dần. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, rồi nằm phịch xuống giường, gối đầu lên tay nhìn lên trần nhà..

Tỉnh mẹ hay lo xa thật, sáng mai mới đi cơ mà, tối nay dọn dẹp thì đã sao? Hình như từ bao giờ mẹ đã có thói quen lôi tôi dậy vào mỗi buổi sáng, bất kể là đi học hay là ngày nghỉ, và mẹ thì luôn có lý do...Nhưng thôi không sao! Cũng chỉ nốt hôm nay và ngày mai nữa thôi, là tôi sẽ không còn phải chịu sự quấy rầy phiền phức quen thuộc đã theo tôi suốt những ngày ấu thơ...Nhưng mà...liệu mình có thể tự dậy sớm đúng giờ mà lên giảng đường không nhỉ??

Khi này lúc còn đang ngái ngủ, tôi đã lầm tưởng mình vẫn còn đang là một cậu học sinh...Phải chăng trong tâm trí tôi vẫn chưa sẵn sàng để bước vào một cuộc sống mới không có mẹ ở bên?! Ôi không! Chắc không phải như vậy đâu, những trải nghiệm trong 5 ngày ngắn ngủi vừa qua đã giúp tôi tự tin và bản lĩnh lên rất nhiều. Với lại dù sau này trưởng thành, có sải cánh tung bay khắp phương trời đi chăng nữa nhưng khi trở về bên mẹ thì tôi vẫn mãi chỉ là một đứa trẻ...đó là điều hiển nhiên mà.

_Kính koong!!! -Chuông đồng hồ điểm 8h khiến tôi giật mình...

Uể oải ngồi dậy gấp chăn màn, rồi làm vệ sinh cá nhân. Lúc đánh răng, nhìn lại mình trong gương, tôi thấy mình cũng ra dáng một người đàn ông đấy chứ! Cái đầu tóc quạ mỗi khi ngủ dậy thì không thay đổi, còn dáng dấp thì đã khá là manly rồi, cơ bắp nảy nở vạm vỡ, lại còn râu ria mọc lún phún nữa, tôi xoa nhẹ lên cằm mỉm cười hài lòng...đứa trẻ ư? Chỉ với mẹ mà thôi ^^...

_Reeng.reeng...!-Đang nhòm nhোm ăn sáng, bỏ gói xôi xuống bàn tôi chạy đến nghe điện.

_Alo!

_Mẹ đây! Dậy chưa con?

_Mẹ không thấy con đang ăn à!-Cổ nuốt miếng xôi đang nghẹn trong cổ tôi cau nhàu.

_Sao giờ mới ăn, thế đã dọn dẹp gì chưa?

_Có tí đồ dọn lúc nào chẳng được, mai mẹ con mình mới đi cơ mà!

_Mày dọn ngay đi, lát nữa đi luôn!

_Sao ạ?

_Lát nữa đi xuống Hà nội luôn!

_Sao mẹ bảo là sáng mai mới đi!?

_Tao tìm được chỗ ở cho mày rồi, xuống ngay mà còn chuẩn bị!

_Mẹ nói gì cơ? Ở đâu vậy? -Tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên, mình xuống Hà Nội 5 ngày mà chẳng ăn thua gì mà mẹ chỉ ở nhà mà kiếm được chỗ trọ cho mình. Chuyện viễn tưởng chẳng, tôi hỏi lại lần nữa:

_Không phải mẹ đang đùa con đấy chứ? Mẹ xuống Hà Nội lúc nào mà tìm cho con vậy?

_Tao không đùa! Cũng chẳng phải xuống! Mày có còn nhớ chú Phong không? Chồng cô Mến trước làm cùng mẹ ở xí nghiệp may đó?

Chú Phong...nào ạ? Mà có liên quan gì đến chuyện thuê phòng trọ hả mẹ?

_Thôi thôi! Không giải thích nữa tốn tiền điện thoại, cứ dọn dẹp chuẩn bị sẵn đi, lát mẹ về rồi nói chuyện sau!

_Nhưng mà mẹ...khoan đã...!

_Tút...tút..tút..tút...!

Tôi bần thần bỏ máy xuống mà vẫn chưa hiểu mô tê nó ra làm sao, tính mẹ vẫn vậy, toàn tự quyết lấy mọi việc rồi đến phút chót mới thông báo cho người trong cuộc là tôi đây, rõ là mẹ vẫn chưa coi trọng mình - người đàn ông duy nhất trong nhà này, chán thật. Tôi ưỡ ỏi đi dọn dẹp đồ đạc quần áo sách vở, trong đầu vẫn lẩn quẩn câu hỏi:

“Chú Phong?? Chú Phong nào nhỉ??”

Chỉ khoảng 30 phút là mọi thứ đã đầu vào đây, cũng chỉ có một ba lô quần áo, một ba lô sách vở, một cái bàn gấp, và mấy đồ lặt vặt sinh hoạt cá nhân, lần này thì đầy đủ hơn lần trước. Tôi thay quần áo rồi rút tay túi quần ra đứng trước cửa nhà, khu tập thể vẫn vắng lặng như tờ, vậy là mình sắp sửa tạm biệt không gian yên tĩnh quen thuộc nơi đây để chuẩn bị hoà vào nhịp sống ồn ào, hối hả và... đầy bụi bặm ở dưới Hà Nội rồi. Tôi ngẩng lên ngắm nhìn xung quanh, hít thở bầu không khí trong lành đã nuôi dưỡng tôi suốt những năm tháng qua...

_Brừm..brừm...!-Có tiếng động cơ vọng đến, tôi ngoảnh lại nhìn. Thấy có một chiếc xe hơi màu đen bóng loáng đang đi từ cổng vào. Chà!! Logo của Mercedes, hàng hiếm ở nơi tỉnh lẻ này, hôm nọ xuống Hà Nội, ngồi quán nước nghe mấy bác sinh viên đàn anh hay ngâm nga câu:”Nhất Mực nhì Bi tam Rì tứ Nis” mà tôi cũng chả hiểu nó nghĩa là thế nào nữa, sau đánh bạo lần la hỏi một anh thì ông ấy cười sằng sặc:

”Chú em mới từ quê ra tỉnh hả? Mực là Mercedes, Bi là BMW, Rì là Camrry, Nis là Nissan hiểu chưa? Đây là top 4 xe hơi đang được liệt vào hàng đại gia trên thị trường!”

Nói xong ông ý quay ra đường nhìn một chiếc xe hơi vừa chạy qua với anh mắt đầy ngưỡng mộ và mơ ước, rồi lại cúi xuống lăm nhăm:

“Hôm qua lại kếp, ác thật, cầu về 5 ngày đúng ngày đánh thì gãy, mẹ kiếp. Hôm nay ông bắt chết con 1, chặn đầu chặn đít thì mày có chạy đằng trời! Chị ơi, ghi cho em...”

Tuy rằng không hiểu những lời nói của ông ý lắm, nhưng tôi cũng hiểu là ông ý đang tính đề, vì ngày xưa mấy thằng bạn tôi thi thoảng cũng đánh. Mà thôi, chẳng quan tâm nhiều đến điều đó làm gì, trò cờ bạc mà. Tôi đang rất có hứng thú với những kiến thức mới mẻ ngoài xã hội này, tôi gật gù lăm nhăm:

“Nhất Mực,nhì Bi...”

_Kitsss...!-Tiếng xe thắng ngay trước mặt khiến tôi giật mình. Sao lại dừng trước nhà mình vậy? Tôi đang nghĩ đây là khách của bác Tùng giám đốc địa chất cũng ở trong khu tập thể này, chắc là hỏi đường thôi...

_Cách..!- Bỗng cửa xe mở, mẹ bước từ trong ra. Tôi tròn mắt há hốc mồm.

_Sao dọn hết đồ chưa ông tướng?-Mẹ nhìn tôi cười.

_Con...rồi mẹ ạ!-Tôi vẫn chưa hết ngạc nhiên.

_A! Chào ông cháu, còn nhớ chú không? Đạo này cao lớn đẹp trai phong độ quá, ngày xưa lên đám cưới chú chỉ bé bằng từng này, thế mà giờ lớn tướng rồi, nhanh thật đấy!!

Tôi ngoảnh lại nhìn, một người đàn ông to béo bước xuống đằng cửa lái, nhìn tôi cười. 2 má núng nính như phật di lặc. Sao ông ta lại biết tôi nhỉ?

_Chú??? Cháu chào chú ạ!-Dù chưa biết là ai nhưng tôi vẫn cúi chào theo phép lịch sự

_Nó lớn nhưng mà còn tò lắm! Thôi vào nhà đã em!-Mẹ quay sang mời người đàn ông đó vào nhà.

Chú ý bước qua tôi, đưa tay vỗ vỗ lên vai, đôi má núng nính lại rung rinh, rồi nhìn tôi gật gù cười:

_Càng lớn càng giống bố!

Tôi chú ấy bước vào trong nhà, tôi cũng đi theo sau mà lòng ngổn ngang những thắc mắc, sao lại biết cả bố mình nữa à?

_Uống nước đi em!-Mẹ đưa chén trà về phía chú.

_Vâng em xin chị! – Chú ấy đón chén trà rồi quay sang tôi vẫn đang trố mắt nhìn:

_Vẫn chưa nhận ra chú à? Trí nhớ ông cháu kém quá?

_Dạ..không...cháu?-Tôi gãi đầu láp báp.

_Mười mấy năm rồi làm sao nó nhớ hả em! Đây con, đây là chú Phong chồng cô Mến lúc sáng mẹ bảo đấy....có nhớ ngày xưa ai hay mua kẹo bột cho con ăn không?-Mẹ đỡ lời rồi gọi ý cho tôi.

Trong đầu tôi lơ mơ hiện ra một chút hình ảnh nào đấy, rồi bỗng loé lên. Tôi đứng bật dậy hét lên:

_A! Chú Phong! Cháu nhớ rồi...ngày xưa chú gầy lắm mà!

Cả chú và mẹ tôi cùng bật cười, chú vừa cười vừa nói:

_Chỉ có mày được phép cao lớn và to ra thôi à, chú không cao được thì cũng phải phình ra chứ.

_Thế nên cháu mới không nhận ra chú được cũng phải thôi!-Tôi nhoen cười.

Ngày xưa thời gian mẹ tôi còn làm ở xí nghiệp may trên Phong Châu, có làm cùng với chú và cô Mến, và cũng khá là thân thiết. Sau đó chú lấy cô Mến, năm ấy tôi cũng sắp vào lớp 1, tôi chỉ nhớ là chú ấy rất vui tính và hay mua kẹo cho tôi...vậy thôi. Sau khi chú lấy cô Mến được một năm thì xí nghiệp giải thể, mẹ tôi xin vào trong ngành Ngân hàng rồi chuyển công tác xuống đây. Từ ấy cũng không có tin tức gì của cô chú ấy, rồi cái đầu non nớt của tôi cũng chẳng còn nhớ gì nữa cả. Tự nhiên giờ chú lại xuất hiện đột ngột khiến tôi không khỏi bất ngờ nhưng cũng rất vui...

_Chú! Thế cô đâu ạ? Sao không đi cùng với chú ạ?

_Cô mày ở nhà thôi, cô mày có việc của cô mày, chú có việc của chú, làm sao lúc nào cũng kè kè bên được, mất tự do lắm ông cháu ạ!-Chú nháy mắt rồi nhìn tôi cười nói tiếp:

_Biết nhà rồi lúc nào chú sẽ dẫn cô và em qua đây chơi!

_Oh! Thế em ấy được mấy tuổi rồi?

_Vợ chồng chú cũng kế hoạch nên sinh muộn, cái cún nhà chú mới được 4 tuổi.

_Vậy ạ! Thế hôm nào có dịp chú đưa em và cô lên đây chơi nhé.

_Ok! Nhà chú cũng ở ngay Sóc Sơn thôi! Mà để nói sau, rồi cháu sẽ gặp mà, giờ ta vào vấn đề chính đi đã, chú cũng không có nhiều thời gian, tầm trưa là phải có mặt ở Hà Nội đón sếp rồi.-Chú đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói.

_Phải rồi, chú cháu mày còn ở với nhau lâu dài, còn nhiều thời gian tha hồ mà tâm sự.-Mẹ chen vào.

_Mẹ nói sao cơ?-Tôi sừng sốt quay sang mẹ.

_Sáng nay mẹ nói là tìm được chỗ trọ cho con rồi còn gì? Giờ con sẽ ở cùng với chú Phong!-Mẹ nhìn tôi cười.

_Sao ạ?- Tôi lại quay sang nhìn chú, thấy chú cũng nhìn tôi khẽ gật rồi cười, đôi gò má núng nính rung rinh.

_Công ty chú thuê hẳn cho chú một căn hộ dưới Hà Nội để tiện việc đưa đón sếp Tổng, mà chú cũng chẳng ở mấy, sáng đi tối mới về. Có khi lại phóng về Sóc Sơn ngủ với vợ con. Nên hơi phí, với lại chú ở một mình cũng buồn, quen náo nhiệt rồi, giờ cứ về căn phòng im lìm là lại thấy nẫu ruột. May quá sáng nay có chút việc ở Phúc Yên, lại phải ra Ngân hàng rút tiền nên tình cờ mới gặp mẹ cháu, hỏi han một lúc thì biết cháu vừa thi đỗ đại học, chú rất mừng. Khi biết tin ông cháu chưa tìm được nhà trọ, chú lại càng mừng hơn, cứ về đây ở với chú, tiền nhà không mất, có điều hoà, nóng lạnh đang hoàng, ăn uống thì chú cháu mình đưa góp. Đồng ý không?

Chú nói một thôi một hồi rồi đưa tay vỗ vào vai tôi cười tí mắt, rồi như chẳng đợi câu trả lời của tôi, chú đứng dậy nhìn mẹ nói:

_Thôi hai mẹ con còn tâm sự gì thì nói đi, em mang đồ ra xe trước nhé, 2 cái ba lô kia hả?

Rồi chú cầm hai cái ba lô của tôi mang ra ngoài. Tôi vẫn chưa hết lơ lửng với những dấu hỏi to đùng đang treo trên đầu.

_Cầm lấy 4 triệu xuống xem đóng tiền học và mua sắm vật dụng, có gì bảo chú Phong tư vấn cho, rồi chủ nhật mẹ xuống xem nhà cửa thế nào!-Mẹ lúi húi dúm sắp tiền vào tay tôi rồi giục:

_Thôi ra nhanh đi không chú đợi, mau lên không lỡ hết việc của chú ấy!

_Mẹ, nhưng con...

_Không nhưng gì cả, gấp lắm rồi khó tìm phòng lắm, với lại ở với chú ấy điều kiện tốt, mẹ cũng yên tâm về mày hơn!-Mẹ ngắt lời tôi.

_Nhưng con không thích ở nhờ, phức tạp lắm!-Tôi thờ dãi.

_Phức tạp gì, chú ấy tính cũng thanh niên và thoải mái, với lại sạch sẽ nữa, mày ở đây chỉ cần không ở bẩn bày bừa bộn là được rồi, thôi đi, nhanh lên! Tao lại phải ra cơ quan bây giờ đây - Mẹ vừa nói vừa đẩy tôi ra, giục rồi rít.

Tôi lững thững bước ra, chiếc xe sang trọng đang đứng nỏ máy chờ sẵn ở ngoài, chú ngồi sau vô lăng ra hiệu bảo tôi lên xe. Tôi cứ đứng tần ngần, chưa hết bàng hoàng. Mình sẽ được ngồi trong chiếc xe này ư? Có đang nằm mơ không vậy?

_ Nào còn đứng đây, lên xe đi con! Sắp xếp ổn định xong xuôi rồi tối điện về cho mẹ nhé.-Tiếng mẹ lại giục sau lưng.

_ Thế mẹ không lên ạ? Giờ mẹ ra cơ quan bằng gì?-Tôi quay lại hỏi.

_ Mày cứ đi đi, mẹ điện cho cô Yên về đón rồi!

_ Vâng! Vậy có gì tối con điện lại sau!

_ Được rồi! Thôi lên xe đi con, chú đang sốt ruột kìa!

_ Vâng!-Nói xong tôi quay lại, bước đến mở cửa xe rồi chui vào ngồi yên vị ở trong.

_ Đóng lại chú cánh cửa, đóng mạnh hơn một chút – Chú quay lại nhắc.

_ Vâng ạ!-Tôi mở ra rồi lại cẩn thận đóng mạnh vào.

_ Tam biệt u chưa?

_ Rồi ạ!

_ Ok! Chú cháu ta lên đường thôi!

Chú nói xong rồi nhả ga, chiếc xe lướt đi êm như ru, khác hẳn với những chiếc xe khách mà tôi từng đi. Tôi quay lại nhìn qua kính hậu, thấy mẹ đứng trước cửa nhìn theo, rồi mẹ và cảnh vật quen thuộc ở khu tập thể khuất dần sau cánh cổng. Tự nhiên thấy sống mũi cay cay...

_ Cứ ngủ một giấc đi, khi nào đến nơi chú gọi!

_ Vâng ạ! –Tôi dựa vào ghế xe, mắt nhắm nghiền. Lòng đang háo hức với những gì đang chờ mình phía trước, nhưng cũng lo âu, tất cả chuỗi sự việc đến quá đột ngột khiến tôi chưa thể tiếp nhận ngay được...Thế rồi những suy nghĩ mầu thuẫn trong đầu cứ tan biến dần, tôi thiếp đi trong sự êm ái của chiếc ghế đệm, điều hoà mát rượi phả vào người, và bản nhạc không lời du dương chú đang mở....

“Quả nhiên là nhất Mọc...”

_ Nào dậy! Dậy thôi đồng chí, đến nơi rồi!- Đang say giấc nồng thì một bàn tay lay tôi dậy, tôi giật mình mở choàng mắt ra, khuôn mặt vẫn chưa hết ngái ngủ. Vần đôi má núng nính chú nhìn tôi cười.

_ Dậy rồi lên phòng ngủ tiếp.

_ Không ạ, cháu hết buồn ngủ rồi –Tôi vặn người cho đỡ mỏi rồi với tay mở cửa bước ra ngoài. Ngoảnh nhìn xung quanh, thấy mình đang đứng trong khuôn viên của một khu tập thể, khá là rộng! Có cả vườn hoa, ghế đá... Không vắng lặng như ở nhà tôi, ở đây người đi đi lại lại có vẻ nhộn nhịp hơn, hình như cũng trưa rồi thì phải, thấy ai đi về cũng linh kính rau quả và đồ ăn, thì thoảng một nhóm trẻ con đùa nghịch đuổi nhau chạy vụt qua...

_ Nhìn ngắm chán chưa? Rồi cháu sẽ quen thôi, cảm lấy ba lô rồi đi theo chú.-Chú vừa nói vừa bước ra mở cốp.

_ Vâng!-Tôi lại đỡ lấy 2 cái ba lô rồi bước theo chú đi về phía cầu thang.

_ Ở tầng mấy hả chú?

_ Tầng 2 thôi....A chào thủ trưởng!-Chú vừa đi vừa chào một người đàn ông cũng có vẻ đứng tuổi đang bước từ trên cầu thang xuống.

_ Cháu chào bác! –Tôi cũng cúi chào.

_ Ai đấy? -Người đàn ông nhìn tôi xăm soi từ đầu đến chân khiến tôi bối rối.

_ À! Thằng cháu em mới thi đỗ đại học, em bảo nó đến đây ở cùng em cho vui ấy mà!-Chú niềm nở.

_ Tối nay nếu thủ trưởng rảnh anh em mình lại làm mấy ván nhé, mấy hôm nay không đánh, vật quá!

_ Mày toàn vật gái chứ vật gì cò!-Người đàn ông cười ha hả.

_ Kia bác lại nói em thế - Chú e dè liếc nhìn tôi:

_ Thôi chú cháu em xin phép thủ trưởng nhé, cho cháu nó nghỉ ngơi kéo đi đường xa mệt, thủ trưởng để ý hộ em cái xe nhé, có gì tối lên phòng em nhâm nhi rồi làm mấy ván

_ Ờ, lên đi!

_Cháu xin phép bác ạ!-Tôi cúi người chào lại lần nữa rồi bước theo chữ Dừng, lờ mờ đoán ra người đàn ông đó chắc là bảo vệ hay quản lý gì đó ở khu tập thể này...

_Sao, ổn không hả ông cháu!- Chú đẩy cửa bước vào rồi quay lại nhìn tôi ra vẻ rất tâm đắc.

Tôi ngó vào, một căn hộ khá rộng với 1 phòng khách, 1 phòng ngủ, một gian bếp và một nhà tắm, tường vôi ve tuy cũng đã bạc màu,nhưng sạch sẽ, đồ đạc tiện nghi đầy đủ không thiếu cái gì cả. Lại còn có cả điều hoà nữa chứ, thứ mà thời bấy giờ ít có nhà dân nào dùng, chỉ có thể thấy ở các cơ quan lớn hoặc nhà nghỉ - khách sạn. Trời ạ! Tôi có năm mơ cũng không giám nghĩ đến việc mình sẽ ở một nơi như thế này trong suốt những năm tháng sinh viên. Tôi đi hần vào giữa nhà, nhìn ngắm khắp xung quanh, mặt vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

_Hehe! Chú đã bảo là mày sẽ thích mà! Thôi vút tạm ba lô ở đấy rồi nghỉ ngơi đi, có tắm rửa cho tỉnh người thì tắm, mỳ tôm chú để trong tủ bếp, trứng trong tủ lạnh, ăn tạm đi. Giờ chú đang vội, có gì tối chú về thảo luận sau, à cầm lấy chìa khoá này, lúc nào rảnh sẽ đánh thêm 1 chia nữa! Thế nhé!

Chú lui húi tháo một cái chìa trong chùm chìa khoá của chú ném cho tôi, rồi vội vã bước ra ngoài đóng cửa lại. Tiếng bước chân chú xa dần...

Tôi đứng tần ngần thêm một lúc rồi đi đến tủ lạnh lấy một chai nước lọc ra tu một hơi. Từng dòng nước lạnh xả vào lòng mát rượi, sau đó tôi bước vào phòng ngủ tiếp tục khám phá không gian sống của mình. Oh! Trong này có một cửa sổ, tôi bước lại mở ra và khẽ reo lên thích thú, đằng sau lại là một con phố lớn khá sầm uất, phía đối diện bên kia đường là một ảnh viện áo cưới rất lộng lẫy, rồi đến những cửa hàng quần áo, tạp hoá, hàng ăn xen kẽ nhau... Có lẽ cũng đang vào buổi trưa nắng nên người đi lại trên đường cũng ít, thi thoảng có một chiếc xe Bus phóng vụt qua...nhấp thêm ngụm nước nữa tôi tựa vào cạnh cửa say xưa thưởng ngoạn không gian phố xá đô thị từ căn phòng nhỏ này... đâu đó có tiếng loa phóng thanh đang phát đi một bài hát..tôi nghe câu được câu mất...

“...Con đường vắng rì rào cơn mưa nhỏ

Ai đó chờ ai...tóc xoã vai mềm

Ta còn em..cây bàng mờ cội mùa đông..

Ta còn em...góc phố...”

Bỗng nhiên tôi thoáng giật mình, “cây bàng...mùa đông” ư? Sao nghe thân quen quá...một hình bóng thân thương...ngày ấy...

Hà Nội ơi! Có lẽ đây là nơi khởi đầu để thực hiện những giấc mơ và hoài bão...nhưng cũng là nơi để tôi đặt những bước chân đầu tiên trên con đường tìm lại...tìm lại cuộc sống..và...viết tiếp câu truyện cổ tích còn dang dở...

...cho tôi và cho em...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lạc điệu

Tiết trời Hà Nội vào thu, đầu tháng mười. Gió heo may đã bắt đầu thổi nhẹ trên những con phố, lùa vào những tán cây. Không khí dịu mát đã trở lại sau những ngày nắng nóng cuối hạ. Đi dạo trên đường khu vực trung tâm, nhất là ở những khu phố cổ sẽ dễ dàng bắt gặp những gánh hàng cốm, hàng hoa, nổi bật là màu vàng rực rỡ của hoa cúc, khiến lòng bồi hồi những xúc cảm nhớ thương... Và còn một đặc sản không thể vắng mặt trong bữa tiệc thu Hà Nội, đó là hoa sữa, mùi hương phảng phất dịu dịu quện vào người đi đường như níu kéo và gọi mời tâm hồn ta nhớ về những hồi ức thiêng liêng, và ghi sâu vào trong lòng ta một cái gì đấy rất riêng, rất Hà Nội...

Rảo chân đạp xe trên những con đường, tôi thả hồn vào bầu không khí mát lành, say sưa tận hưởng và đắm chìm trong những cảm xúc mới khám phá nơi phố phường nhộn nhịp này.

Vậy là tôi đã bước vào đời sinh viên được gần một tháng rồi, vẫn đang trong giai đoạn hoà nhịp với cuộc sống nơi đây, nhưng đã không còn cái cảm giác ngỡ ngàng như lúc ban đầu mới lên Hà Nội nữa. Ngoài thời gian lên lớp, thư viện, học bài... tôi vẫn luôn để dành cho mình một chút thời gian rảnh rỗi để tự đạp xe đi khám phá cuộc sống. Đôi lúc mãi đi quên cả đường về, hỏi đường mò mẫm mãi mới tìm về được đến nhà.

_A! Chào ông cháu!

_Ồ, sao hôm nay chú về sớm thế?- Vừa bước vào phòng tôi đã thấy chú Phong đang lúi húi chỗ quầy bếp, ngoảnh ra nhìn tôi cười:

_Hôm nay sắp đi công tác trong Sài Gòn, đến tận ngày kia mới về, vừa đưa lão ý ra sân bay xong.

_Vậy là ngày mai chú cũng được nghỉ luôn ă?-Tôi tháo giày ra đặt ba lô xuống.

_Ồ! Thi thoảng cũng có một vài ngày nghỉ như thế này – Chú vừa nói vừa đưa thìa súp lèm miêng nếm, cái mặt núng nính nhăn lại:

_Ui chao, bỏ mẹ, cho hơi nhiều muối rồi!

_Chú nấu cái gì đấy! Có cần cháu giúp gì không?- Tôi bước lại, thấy trên quầy bày ngổn ngang rau và thịt, trên bếp một nồi canh đang sôi sùng sục.

_Hôm nay mát giới, lại được nghỉ xả hơi nên chiều đãi ông cháu bữa lẩu! Trãi chiếu rồi bày luôn cho chú bọn rau này ra, xong rồi đấy!

_Vâng ạ!

Những lúc chú mà nấu ăn thì tôi chỉ có làm chân lặt vặt thôi, vì trong cái việc bếp núc tôi khá là vụng, 2 chú cháu phân chia công việc theo kiểu đứa nào về trước thì đứa đấy đi chợ nấu cơm rồi ghi sổ lại, cuối tháng cộng tổng kết rồi đưa đôi tiền ăn, ai bỏ ra ít hơn thì bù cho người kia, nếu muốn chiều đãi ngoài hợp đồng thì khỏi phải ghi, tính cách chú thoải mái thẳng thắn nên rất dễ sống. Với khả năng nấu ăn của tôi, quanh quẩn mãi cũng chỉ rau luộc, trứng tráng, đậu rán, thịt luộc, thịt rang muối và những món đơn giản khác. Còn chú phải nói là một đầu bếp khá cừ khôi, nhưng món ăn chú nấu đều rất cầu kỳ và ngon miệng, không thua kém bất kỳ nhà hàng nào cả.

Nhưng cũng không vì thế mà chú chê bai những món tôi nấu, chú luôn bảo:” Ăn sơn hào hải vị mãi nhàm rồi, đôi khi những bữa cơm đạm bạc lại cảm thấy ngon miệng và ấm cúng.” Tôi cũng chẳng biết chú nói thật hay chỉ là an ủi nữa.

_Nào uống đi!

_Vâng cháu mời chú!- Tôi nâng chén rượu lên cùng với chú rồi...nhăn mặt nhấp một chút. Chú dốc thẳng chén rượu lên ực một hơi hết sạch, chép miệng khoan khoái.

_Ồ, uống hết đi chứ - Chú trở mắt nhìn chén rượu vẫn sóng sánh của tôi.

_Hi hi! Chú thừa biết là cháu không biết uống rượu mà.-Tôi nhe răng cười trừ.

_Này chú ăn đi, chín rồi đấy, cháu không uống thì cháu phục vụ chú mà.-Tôi vớt tay gấp cho chú.

_Chán ông cháu quá!-Chú khẽ lắc đầu rồi rót thêm chén rượu nữa. Ừc thêm hớp nữa rồi chú nói tiếp.

_Từu và sắc là 2 món ăn tinh thần số một của đàn ông hội mình, chỉ biết mỗi một thứ đã là kém cỏi, mà không biết cả hai thứ thì về nhà mượn mẹ mà cái váy đi cháu ạ.-Nói xong chú cười khà khà.

_Cháu còn đi học mà chú.-Tôi vừa nhồm nhoàm ăn vừa cười.

_Ui giới! Nói chuyện với mà chán bỏ mẹ.-Chú lắc đầu rồi cầm cúi ăn.

_Mày có người yêu chưa? Đã từng thấy rung động trước một đứa con gái nào chưa - Bỗng nhiên chú ngẩng lên hỏi tôi. Khiến tôi giật mình, tôi cúi mặt xuống bát bối rối.

_Cháu ạ...!? Cháu...chưa chú ạ.

_Thật không? Tao chẳng tin! Nom mặt và thái độ của mày tao biết thừa –Chú nheo mắt nhìn tôi dò xét.

_Thật...cháu...-Bỗng nhiên tôi vơ lấy chén rượu của mình làm ực một hơi, một mùi cay nồng sộc lên mũi khiến tôi lợm giọng, phải đưa tay lên bưng miệng. Chú trợn mắt nhìn tôi như người ngoài hành tinh.

_Mày làm sao thế?

_Cháu..không sao!-Tôi thấy người râm ran, một cảm giác nóng bừng đi từ cổ xuống dạ dày, lần đầu tiên tôi uống hết một chén rượu đấy. Chẳng hiểu sao mỗi khi có một cái gì gọi nhớ đến người ấy là tôi lại mất tự chủ đến vậy.

_Này! Uống thêm nữa đi – Chú rót thêm cho tôi một chén.

_Không! Cháu thôi, cháu không uống đâu ạ - Tôi làm lúi cầm cúi ăn.

Chú vừa nhâm nhi chén rượu, vừa nhìn tôi dò xét:

_Tao xem thái độ của mày khác thường lắm?

_Không có gì đâu mà chú! -Tôi cố gượng cười.

_Mày không nói thì thôi, tao đếch hỏi nữa, kéo mày lại bảo tao nhiều chuyện.-Chú dốc chén rượu uống cạn.

_Thế mai chú có về với cô không ạ.-Tôi nói lảng sang chuyện khác rồi với lấy chai rượu rót thêm cho chú.

_Không! Lâu mới được nghỉ ngoài luồng, về nhà với cô mày thì phí lắm.-Chú nháy mắt

_Sao lại phí ạ, cháu mà được nghỉ là cháu cũng về với mẹ cháu.

_Thôi ăn đi ông nội ơi, tao biết mày là số một rồi.-Chú lắc đầu xua tay tỏ vẻ chán nản.

_Vâng!-Tôi cũng chẳng muốn nói nữa kéo chú lại bảo đa sự, nhưng có vẻ như thế giới đàn ông đang có quá nhiều điều phức tạp với suy nghĩ của tôi, khiến tôi chưa thể nào tiếp thu ngay được.

Sau bữa tối, tôi rửa bát đĩa xong thì vô phòng học bài. Chú ngồi ngoài xem tivi, tối nào cũng như vậy, 2 chú cháu việc ai người nấy làm. Nói thật sự ra thì tôi với chú nói chuyện có vẻ như là không hợp nhau lắm, ngoài mấy chuyện kỷ niệm cũ, hỏi han cuộc sống, người thân, công việc, học tập thì chẳng có chuyện gì để nói cả. Thi thoảng chú lại ra ngoài uống cafe hoặc đi uống rượu, có hôm đi đến 2,3 giờ sáng mới về nhà, người nồng nặc mùi rượu, nôn thốc nôn tháo rồi nằm vật ra ngay cửa. Tôi luôn là người phải dọn dẹp những sản phẩm của chú sau một đêm túy lúy như vậy, khổ sở nhất là phải đỡ cái thân hình ục ịch của chú vào phòng và lại một đêm mất ngủ vì tiếng gáy như lò kéo bể, cũng may là mỗi chú cháu một giường, nếu không chắc tôi cũng say luôn vì cái hơi rượu từ người chú phả ra mặt. Chính vì thế tôi lại càng ghét uống rượu kinh khủng.

_Hiếu ơi!-Bỗng chú gọi vọng vào.

_Vâng, cháu nghe.-Tôi dừng bút ngẩng lên trả lời.

_Học xong chưa?

_Chưa chú! Có gì không ạ?

_Tương xong rồi đi ra đằng này với chú một lát.

_Dạ thôi chú cứ đi đi, mai cháu có bài kiểm tra điều kiện mà!

_Ui giời, mày cứ quan trọng hoá vấn đề, kiểm tra thôi chứ có phải thi đâu mà sợ.-Chú vừa bước vào phòng, thay quần áo vừa nói.

_Dạ thôi chú cứ đi đi ạ!

_Mày cứ học nhiều quá nó mệt người đi đấy cháu, tuổi trẻ phải biết chơi một chút, biết tận hưởng cuộc sống một tí chứ!

_Thì cháu vẫn tận hưởng đấy thôi.-Tôi nhìn chú cười.

_Ờ ờ..tao biết cái kiểu tận hưởng của mày rồi.-Chú ngán ngẩm nhìn tôi lắc đầu rồi đi ra ngoài.

Tôi thờ phào, rồi lại cảm cúi tiếp tục với những con số ma trận. Ngồi thêm khoảng 2 tiếng thì tôi thấy hơi váng đầu và buồn ngủ, có lẽ bởi ảnh hưởng của chén rượu lúc này chăng. Khẽ vươn vai đứng dậy rồi đi đến tủ lạnh lấy chai nước tu ừng ực, tôi nghĩ đây có lẽ là cách xả rượu tốt nhất, từng dòng nước mát rượi tuôn vào dạ dày khiến tôi thấy con nóng trong người như dịu bớt. Theo thói quen tôi lại bước vào phòng đi đến mở toang cửa sổ ra, tiếng ồn ào xe cộ ủa vào mang theo cả gió mát và mùi hương hoa sữa thoang thoảng thật khoan khoái. Tôi chống cằm nhìn xuống đường say xưa ngắm nhìn, từng dòng xe ùn ùn xuôi ngược, người dân thành phố có vẻ rất thích đi dạo vào buổi tối thì phải. Ánh đèn xe, biển quảng cáo, biển hiệu, đèn chùm lấp loè khiến cho Hà Nội về đêm thật lộng lẫy làm sao, dù chỉ có thể ngắm được một góc phố từ cửa sổ căn phòng nhỏ, nhưng tôi có thể cảm nhận được nhịp sống hối hả đang phát triển từng ngày...

Bỗng tôi đưa tay lên miệng ngáp một hơi thật dài, hìx. Con buồn ngủ vẫn chưa buông tha cho tôi, có lẽ do tại hôm nay mình cũng đi nhiều nữa, tôi ngoảnh lại bàn nhìn đồng sách vở ngổn ngang, rồi chép miệng:"Thôi sáng mai dậy sớm làm tiếp vậy, giờ cứ gật gù thế này cũng chẳng còn đâu óc đâu mà học.."

Nghĩ vậy tôi với tay đóng cửa sổ lại, chắc chú khoá cửa ngoài rồi, chẳng biết lát nữa về có lại say lướt khướt không nữa. Tôi nằm lên giường bắt tay lên trán, không biết giờ này mẹ đã ngủ chưa nhỉ? Đã một tháng nay tôi không còn bị mẹ đánh thức vào mỗi buổi sáng nữa, sao giờ nhớ quá, thèm cảm giác được lau bầu nũng nịu mẹ mỗi khi dậy....và còn người con gái ấy, giờ nàng sống ra sao? Một cô tân sinh viên xinh đẹp và duyên dáng, có thể lắm chứ! Ôi công chúa mít ướt, không biết giờ có còn hay khóc nhè nữa không nhỉ...??

Nghĩ đến đó tôi khẽ mỉm cười rồi lầm nhảm hát:"Người yêu ơi dù mai này cách xa, mãi mãi diệu kỳ là tình yêu chúng ta..?"

"Em có tin vào điều diệu kỳ đấy không?"

...phải tin nhé!!

Con buồn ngủ kéo đến rất nhanh, tôi lìm lìm mắt rồi chìm dần vào trong những giấc mơ...nơi ấy có ánh hoàng hôn rực rỡ phủ lên những cánh đồng lúa chín, có mùi thơm cháy nồng...bên hồ nước xanh ngắt...và nụ cười của người con gái tôi yêu...

_Kẹtttttt....! -Có tiếng cửa kéo nhẹ, rồi tiếng loạt soạt ở phòng ngoài, đang say giấc nồng tôi bỗng choàng tỉnh như một phản xạ bấy lâu, tôi liếc nhìn chiếc đồng hồ trên bàn qua ánh đèn ngủ, hình như là 2h sáng, kiểu này chắc chú lại say không biết trời đất gì nữa rồi, khẽ thở dài tôi định ngồi dậy....

_Sao lại đưa em về đây? Chẳng phải anh nói có ở cùng với ai sao? -Bỗng có tiếng phụ nữ khẽ vang lên khiến tôi giật mình sững lại, là cô sao? Không đây không phải giọng cô Mến. Tôi lại nằm xuống kéo chăn trùm lên đầu, tìm đập thành thịch...

_Thì này giờ đi lòng vòng mãi còn nhà nghỉ nào còn phòng đâu, anh quên không đặt trước, hôm nay sao chỗ nào cũng cháy phòng cả, đen quá. Tìm thì vẫn có thôi nhưng phải lang thang đến gần sáng liệu em chịu được không? Ở đây thì chỉ có thằng cháu anh thôi mà. Mọi hôm nó cũng hay học bài khuya, nhưng hôm nay thấy im ắng thế này thì chắc là nó cũng ngủ rồi mà thằng này ngủ thì say lắm, có biết trời đất gì đâu. Yên tâm đi em...nhé...- Tiếng chú thì thào.

_Kìa anh...từ từ đã..làm cái gì vậy..-Người phụ nữ gắt gỏng.

_Không từ được..cứu người như cứu hoạ mà..-Chú cười hèn hếch.

_Cứu cái đầu anh ý...bỏ ra.

_Không bỏ được.. không bỏ được!-Chú suýt xoa.

_Làm gì mà thêm khát thế, tuần nào chả về nhà với vợ cơ mà.

_Vợ khác em khác, phở thì lúc nào chả thòm thèm hờ em...ui cái má yêu quá... chụtttt..

_Này này..em la lên nhé..

_Ấy đừng, thằng này nó cũng tỉnh lắm, em mà la lên là hỏng hết hỷ sự của anh mất.

_Hy cái con khi nhà anh.

_Thôi mà em..

_Bỏ ra cho người ta vào nhà vệ sinh.

_Hi hí...sao không nói trước, nhanh lên anh đợi nhé...

Tôi nóng bừng hết cả mặt khi trót nghe mẩu đối thoại vừa rồi. Có tiếng lạch cạch rồi tiếng xả vòi nước trong phòng tắm, rồi lại tiếng bước chân chú đi vào phòng. Tôi chồm lại chắn, cố gắng thở đều đều, có cảm giác thấy chú đi nhẹ nhàng đến bên giường tôi ngó nghiêng một lúc như để chắc chắn là tôi đã ngủ say. Rồi lại có tiếng loạt soạt bên giường chú. Tôi hé chắn ra nhìn, thấy chú đang vơ đồng chăn gối trên giường rồi mang ra phòng ngoài...

Tôi đang hoang mang chưa hiểu rõ những gì đang diễn ra, thì...

_Úi, bộ váy ngủ đẹp quá!! Lại đây với anh nào..

_Ờ!? Sao anh bắt em nằm đất à?

_Đất đâu mà đất, thảm này anh đặt mua bên Ấn Độ đấy, với lại có chăn lót nữa nè, êm lắm, lăn lộn thoải mái, hehe. Với lại trong phòng kia không tiện, thằng cháu anh nằm trong đó mà...thôi nào cưng, anh sắp chết rồi đây!

_Vậy anh chết đi cho rảnh -Người phụ nữ cười khúc khích.

_Ừ, em bảo anh chết thì anh chết ngay nè, nhưng phải kéo em đi cùng..

_Ồi..anh...đã bảo từ từ mà...

Giọng người phụ nữ bỗng im bật...có tiếng loạt soạt... rồi những tiếng thở hổn hển đứt quãng...tôi nổi gai ốc khắp người. Đầu óc hỗn loạn nóng bừng, tôi nghiêng chặt rằng. Vợ gối trùm lên đầu, lấy tay bịt chặt tai, nhưng những âm thanh đó vẫn cứ vang vọng. Trời ơi...tôi thật không thể ngờ...

Tiết học thứ 4 sắp qua đi. Trong giảng đường, những đôi mắt mờ to trên những khuôn mặt đang rất chăm chú với từng bài giảng của thầy, tôi cũng vậy. Nhưng thực tế ra những lời nói của thầy chẳng thể lọt vào tai tôi một chút nào cả. Trong đầu tôi lúc này ngổn ngang những suy nghĩ, rồi bời...và cả sự

một môi vì một đêm mất ngủ khiến cho tôi chẳng thể nào tập trung được.

Chú và người đàn bà kia có quan hệ như thế nào? Sáng nay họ dậy sớm và đi ra ngoài trước khi tôi dậy để đảm bảo là tôi sẽ không hề hay biết gì cả. Nhưng họ đâu biết là nhất cử nhất động của họ đều nằm trong tầm quan sát của tôi. Buổi sáng nay tôi có thể nhìn thấy dung mạo của người phụ nữ kia, tuy không rõ lắm. Nhưng cô ấy chắc cũng phải ngoài 30 và cũng có chút nhan sắc. Lúc đầu tôi nghĩ có thể đó là một cô gái ăn sương, nhưng nghe cách nói chuyện giữa 2 người thì có vẻ như họ là nhân tình của nhau thì đúng hơn, tôi thật không nghĩ một người yêu thương vợ con rất mực như chú lại có thể có những mối quan hệ ngoài luồng như vậy.

Liệu tôi có nên nói với cô Mến về mối quan hệ này không? Nhưng nếu nói ra thì gia đình của cô chú sẽ ra sao? Mà liệu cô có tin tôi không hay lại nghĩ tôi đem đặt chuyện, rồi còn nhiều vấn đề nữa khiến tôi khó có thể mở miệng, mà không nói thì tôi cũng chỉ là một thằng bao che, dung túng cho chuyện chú ngoại tình... mà sao tôi lại cứ phải suy nghĩ mãi về chuyện này nhỉ? Thực tế đó cũng đâu phải là việc của tôi? Với lại...quan trọng hơn cả là từ tối qua đến giờ từ trong thâm tâm tôi đang nhen nhúm một ngọn lửa đã tắt từ lâu, nay bỗng nhiên lại cháy âm ỉ trở lại, nó khiến tôi bức bối và khổ sở vô cùng...trời ơi, tôi phải làm sao đây...???

_Reeng..Reeng..!-Tiếng chuông báo hết buổi học vang lên làm tôi giật mình.

_Các cô các cậu nhớ về làm cho tôi bản đề cương này nhé, ngày kia nộp.-Thầy thu dọn tài liệu giáo án vừa quay xuống nhắc nhở.

_Vâng ạ!- Cả lớp đồng thanh.

_Đề cương gì vậy mày, sao mới vào học mà đã phải làm vậy?-Tôi quay sang thằng Hùng ngồi kế bên.

_Ui giời, đề cương cái gì gi, bài test thôi mà, hệ thống lại những kiến thức đã học. Mà mày ngồi đàn mặt ra này giờ mà không nghe thấy gì à?

_Không! Tao không nghe rõ lắm...-Tôi quay đi trước ánh mắt khó hiểu của nó: Tao về trước nhé!

Vừa đạp xe vào khuôn viên khu tập thể, tôi đã thấy xe của chú đỗ ở đó. Chú đã về rồi sao? Còn người phụ nữ kia, chắc cũng ở trên đó rồi. Nghĩ đến đó tôi ngán ngẩm quay xe phóng đi, lại làm một chuyến dạo phố ngắm cảnh cho tinh thần nó thoải mái hơn một chút vậy. Tự nhiên tôi cảm thấy ghét căn phòng đó kinh khủng.

_Ê cu! Đi đâu đấy -Bỗng giọng chú gọi từ phía sau vang lên, tôi dừng xe ngoảnh lại thấy chú đang bước từ trên cầu thang xuống, chú bận một bộ comple khá là sang trọng, vừa cười vừa đưa tay vẫy vẫy tôi.

_Dạ, cháu...cháu quên chưa đi chợ -Tôi lắp bắp nói bừa ra một lý do cho có vẻ hợp lý.

_Thôi trưa nay không phải nấu cơm đâu, cắt xe đi rồi đi với chú, có chương trình này hay lắm, đảm bảo mày sẽ thích.

_Đi đâu ạ? Thôi chú cứ đi đi, chiều nay cháu phải ra thư viện mà.

_Ôi trời! Mớ kiến thức vớ vẩn ngoài đó không giúp ích gì được cho mày đâu, mày học về quản trị kinh doanh đúng không? Tao sẽ dẫn mày đến chỗ này bảo đảm là sẽ có nhiều thứ khiến cho đầu óc của mày mở mang hơn là cứ vùi đầu vào mấy đồng sách vở đó, nào lên thay....tôi giời!

Đang nói thao thao bất tuyệt, bỗng chú tròn mắt nhìn tôi:

_Mày có bộ comple hay vest nào không thế?

Tôi lắc đầu nguây nguây:

_Cháu không có, với lại cháu mặc mấy thứ đó làm cái gì?

_Chết thật, thế này thì không ổn.-Chú chép miệng rồi chau mày ra vẻ suy nghĩ lắm. Rồi bỗng mắt chú sáng lên, chú chạy lại kéo tay tôi:

_Lên đây, lên đây thử xem nào.

_Gì ạ?- Tôi ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

_Cứ lên phòng đã.- Rồi không để tôi nói gì thêm chú lôi tôi đi xênh xệch, chiếc xe đạp chưa kịp dựng chân trông đồ kèn ra.

_Hơi rộng một chút nhưng mà nom ra đáng lắm.-Chú chỉnh lại vạt áo trên bộ comple tôi đang mặc, thít lại cái cavat rồi gật gù tỏ vẻ rất hài lòng.

_Cái này thì...-Tôi nhìn lại mình trong gương, thấy quả thật...cũng không đến nỗi tồi.

_Bộ này chú may cách đây 2 năm, giờ trật rồi không thể mặc được. Tường nhà chú mang về quê cho ông già vợ rồi, may quá vẫn còn. Thôi chú sang tên cho mày nhé, mang ra tiệm may sửa lại một chút là vừa zin.-Chú vừa nói vừa cười rất khoái trá, đôi má núng nính rung rinh.

_Nhưng mà cháu...-Tôi ngập ngừng.

_Thôi không nhưng gì cả, nhanh lên muộn giờ của tôi rồi ông ơi, cầm cái này vào phòng tắm vuốt lại cái đầu tổ quạ của ông đi cho tôi nhờ!-Nói xong chú quảng cho tôi lọ keo bọt. Tôi cầm lấy mà vẫn còn tần ngần chưa biết phải làm sao nữa.

_Nhanh lên, tao xuống dưới nhà trước đấy, nhớ khóa cửa cẩn thận nhá!-Chú lỉnh quỳnh giục tôi rồi bước vội ra ngoài. Tôi chắc lưỡi rồi cầm lọ keo bước vào phòng vệ sinh...

_Thôi kệ! Cứ đi vậy, có phải xuống địa ngục đâu mờ...

_Ái chà, dạ em mời sếp lên xe!-Nhìn thấy tôi bước từ trên cầu thang xuống, chủ cúi mở cửa xe rồi làm ra vẻ khá là trịnh trọng kính cẩn khiến tôi cũng phải phì cười. Khi đã ngồi yên vị trên xe, chú quay lại ngắm nghía tôi lần nữa:

_Chà, ông cháu cứ như vừa lột xác vậy, nom tướng tá lắm.

Tôi đỏ mặt cười trừ:

_Cháu chả quen ăn mặc kiểu này bao giờ cả.

_Vậy thì làm quen dần đi nhóc, sau này lên sếp đừng có quên chú nhá! Mà đi thôi, giờ này chắc người ta cũng bắt đầu rồi!

Nói xong chú nổ máy, chiếc xe lướt đi. Tôi chóng cảm nhìn ra phía ngoài đường, cũng gần giữa trưa rồi.

_Alo, mày đang ở đâu rồi?

_.....

_Mày ra cửa đón anh đi. Anh không có thẻ đâu.

_.....

_Ờ! Nhớ mang 2 cái nhá, anh đến nơi rồi đây.

Chú cho xe quặt vào, tôi nhìn qua cửa kính xe, thấy mình đang đi vào một khách sạn rất sang trọng. Tôi ngược nhìn lên lầu nhắm đọc:

_Ha Noi Horison Hotel.

Chú vòng xe ra phía bãi rồi đỗ lại.

_Xuống xe đi kù, chỉnh lại quần áo ngay ngắn vào.-Vừa nói chú vừa đẩy cửa ra ngoài. Tôi cũng ra khỏi xe, nhìn xung quanh bãi gửi thấy "tứ đại gia" đủ thể loại màu sắc đều tập trung tại đây. Chỗ này là...Cách đây hơn một tháng, hồi mới xuống tìm phòng trọ tôi có đi xe Bus qua đây mấy lần, nhưng cũng chỉ ngắm mà suýt xoa chứ không nghĩ là có ngày lại được bước chân vào.

_Nào đi thôi, còn đứng đấy.-Chú kéo tay tôi đi về phía cửa đại sảnh. Có một thanh niên cũng ăn vận rất lịch sự chạy ra đón dă.

_Ôi đại ca, em chờ đại ca mãi -Người thanh niên hồ hởi bắt tay chú rồi quay sang tôi:

_Đây là...

_Ồ, thằng cháu anh, nó làm bên...Hoà Phát.

_Dạ vâng, em chào anh ạ.-Gã thanh niên lại ríu rít quay sang bắt tay tôi mà chẳng hề để ý đến khuôn mặt đang thộn ra của tôi, sao chú lại nói...

_Anh tên gì ạ?

_Dạ em! Hiếu ạ..!-Tôi đỏ mặt gãi đầu.

_Nó ít tuổi hơn mày, cứ gọi nó là em thôi, thôi nào lên đi. Đã bắt đầu chưa? - Chú nói chen vào.

_Xong rồi anh ạ, đang Party - Văn nghệ, này anh đeo cái này vào!.-Gã thanh niên lúi húi rút ra 2 cái thẻ có dây đeo, đưa cho mỗi chú cháu một cái. Rồi ba người bước vào đại sảnh, có rất nhiều người cả nam lẫn nữ đều ăn vận theo phong cách công sở rất lịch lãm cũng đang đứng từng nhóm trong đây, bàn tán, nói chuyện. Chúng tôi đi đến một cầu thang cuốn, tại đây có 2 người kiểm tra thẻ ra vào. Tôi nghe phía trên có tiếng phát biểu hùng hồn và tiếng vỗ tay rào rào, khiến tôi càng thêm bối rối xen lẫn sự hồi hộp và lo âu. Kiểm tra thẻ xong chúng tôi đi lên tầng trên, theo tiếng ồn ào ngày càng rõ hơn

chúng tôi bước vào một hội trường rộng lớn. Có hai cô gái rất xinh đẹp và cao như người mẫu mặc áo dài rất duyên dáng đứng chào ở cửa. Tôi bước vào trong và...

Thực sự tôi đã bị choáng ngợp bởi khung cảnh lộng lẫy, hoành tráng và rất sang trọng mà tôi chỉ có thể được thấy trên tivi hay qua các bộ phim của nước ngoài. Một dãy bàn tiệc kéo dài suốt hội trường, chất đầy những món ăn mà tôi chỉ được chiêm ngưỡng qua những chương trình truyền hình hay những tạp chí về ẩm thực. Hội trường đứng đông nghịt người, đàn ông thì lịch sự còn đàn bà thì duyên dáng và quý phái, ai cũng cầm một ly rượu với khuôn mặt niềm nở và những lời chúc tụng thăm hỏi nhau. Tôi nhìn lên sân khấu hội trường được bày trí rất cầu kỳ có dòng chữ: "Hội Thảo Doanh Nghiệp Việt - Tháng 10/2002", và mắt tôi càng trợn ngược hơn nữa khi nhìn thấy trên sân khấu có một ca sĩ rất Hot vào dạng nhất nhì Show Biz Việt đang say sưa biểu diễn...

_Này..này!- Chú huyếch nhẹ vào người khiến tôi giật mình.

_Sao ạ chú?- Vẫn chưa giấu được khuôn mặt ngỡ ngàng tôi quay sang.

_Mày làm quái gì mà đứng như thằng mất hồn thế, phải tự tin vào!

_Vâng! Cháu...!!-Tôi đỏ dừ mặt.

Bỗng có người phục vụ bưng một khay rượu bước qua, chú nhón lấy 2 ly, rồi đưa tôi một ly:

_Cầm lấy này, đừng đứng co ro như thế, thẳng người lên.

_Vâng ạ...! Ô! Cái anh lúc này đâu rồi ạ -Tôi ngoảnh nhìn xung quanh thấy gã thanh niên vừa đón tôi với chú đã lượn đi đâu mất tiêu.

_Nó còn việc của nó, nó bên ban tổ chức mà. Kệ nó đi! Mà mày phải bám theo tao đấy nhé, kéo lặc lại không biết đâu mà tìm, nhớ là mặt phải tự tin lên nhé, vênh vênh một chút cũng được.-Nói xong chú bước đi, hoà vào đám đông quý phái. Tôi hốt hoảng bước vội theo sau...

_Ôi! Xin chào những người đàn bà đẹp!- Tôi nhìn phía trước, thấy chú đang chào hỏi 3 người phụ nữ, cả 3 đều ăn vận khá là điệu đà, toàn váy dạ hội và cũng đều có nhan sắc rất mặn mà. Có một người tôi nhìn rất quen, tôi khẽ nhủ mày. Rồi bỗng nhiên mở trừng mắt ra..trời ơi!! Đó chính là cô ta, người phụ nữ đêm qua....

_Đẹp cái gì! Sao anh đến muộn thế, hội này chờ mãi - Người phụ nữ đó bấu môi ra vẻ hờn dỗi.

_Anh bận chút việc mà, lúc này anh đã chẳng nhắn tin cho em còn gì?

_Anh thì lúc nào chả bận!

_Thôi mà em.- Nói đoạn chú quay sang 2 người phụ nữ kia :

_Dạo này công việc thế nào các em?

_Bình thường thôi, mà sao càng ngày anh càng phát tướng dữ dằn? -Cái cô đáng cao cao như người mẫu, có khuôn mặt rất xinh, nhìn nổi nhất trong 3 người lên tiếng.

_Anh già rồi thì ngày càng xấu đi, có ai như các em càng ngày càng đẹp ra.-Chú cười cười rồi nói.

_Đúng rồi! Anh xấu đi, nhưng cái miệng của anh thì ngày càng dẻo hơn đấy - Cô thứ 3, người hơi đậm một chút cũng xen vào góp chuyện.

_Ấy! Em lại nói anh thế...!-Chú ngửa mặt lên trời cười ha hả.

_À quên..!-Bỗng chú quay lại phía tôi đang đứng đực mặt ra:

_Lại đây, lại đây kìa...à chết! Lại đây cháu, xin giới thiệu với mọi người đây là cháu của anh.-Chú kéo tôi lại đứng cạnh 3 người rồi giới thiệu.

_Cháu anh đây hả? -Người đàn bà của chú đêm qua nhìn tôi với ánh mắt dò xét, rồi khẽ liếc qua chú. Khiến tôi đỏ dừ cả mặt.

_Ờ ờ! Đây là chị Diễm...31 tuổi, công tác trong ngành bảo hiểm và hiện đang sống tại...Hà Nội -Chú cũng tỏ vẻ bối rối.

_Cháu chào...

_Gọi là chị thôi -Chú ngắt ngang lời tôi.

_Vâng, em chào chị ạ - Tôi cúi gập đầu xuống chào rất lễ phép, người phụ nữ..à không, chị Diễm đó nhìn tôi khẽ gật đầu cười.

_Đây là chị Thuý, 34 tuổi, làm cho một công ty cho thuê tài chính, cũng đang sinh sống tại Hà Nội - Chú chỉ tay qua cái cô đậm người.

_Em chào chị Thuý - Tôi lại cúi người lịch sự.

_Uhm! Chào em, ngoan lắm!

_Còn đây là chị Jenny Thi Son, 29 tuổi, là Việt kiều mới hồi hương, kinh doanh về thời trang và bất động sản, hiện đang sống tại Vũng Tàu -Chú kéo tôi lại gần cô cao cao giới thiệu nốt.

_Em chào...- Chưa kịp nói hết câu, cũng chưa kịp cúi chào thì chị ý đã ôm chầm lấy tôi, vỗ vỗ nhẹ vào lưng. Mùi nước hoa sực nức và thân hình đàn bà mềm mại áp sát vào người khiến tôi bần rần cả chân tay.

_Gọi là chị Trâm thôi, Son Thị Mỹ Trâm, Jenny là tên tiếng Anh của chị.-Chị buông tôi ra, mỉm cười nói:

_Cháu anh Dũng đẹp trai quá nhỉ!

_Chuyện! Nó giống chú nó mà - Chú Phong quay sang tôi nháy mắt. Tôi thì vẫn chưa định thần sau màn chào hỏi hơi bị sock của bà chị Jenny có cái tên tiếng Việt cũng khá kỳ cục kia. Có lẽ đây là kiểu chào của người phương Tây chăng?

_Giống anh à? Em thấy chẳng liên quan - Chị Diễm bấu môi gùm gùm chú, rồi nhìn tôi:

_Em tên gì?

_Dạ em..em tên là Hiếu ạ!-Chẳng hiểu sao mỗi khi bắt gặp ánh mắt của chị ấy là tôi lại bối rối và hoang mang vô cùng, có lẽ do vẫn bị chuyện đêm qua ám ảnh.

_Em bao nhiêu tuổi rồi?.-Chị Jenny cũng tỏ vẻ quan tâm đến tôi.

_Dạ em mười...

_Nó 24 tuổi!-Chú cắt ngang lời tôi. Tôi sững sốt quay sang chú, thấy chú khẽ liếc tôi ra hiệu im lặng.

_Oh my god! Em baby dễ sợ lun á, chị nghĩ em chỉ trên dưới 20 thôi!-Chị Jenny tròn mắt nhìn tôi.

_Thế đã đi làm ở đâu chưa?

_Nó đang làm ở phòng dự án bên FPT -Chú đỡ lời luôn cho tôi.

_Giỏi quá, chắc em siêu về máy tính lắm hả.-Chị Thuý này giờ ít nói nhất cũng thốt lên.

_Vâng!-Tôi cúi gằm mặt xuống không dám nhìn thẳng ai, khi này thì Hoà Phát, giờ lại FPT, còn gì nữa không? Tôi cũng chẳng phải đùa thật thà, nhưng nói dối phở như thế này thì thật là..."Quý tha ma bắt nhà chú đi" tôi bực bội lắm nhắm trong lòng.

_Thôi mọi người vào ăn đi - Anh bắt đầu thấy đói rồi đây, có vẻ như chú nhận thấy sự bối rối đó của tôi nên chú lảng ngay sang chuyện khác.

_Uhm! Vừa ăn vừa nói chuyện cũng được, đi nào mọi người -Chị Diễm vừa bước theo chú vừa quay lại giục.

Chị Thuý nhìn tôi và chị Jenny, nâng ly rượu lên:

_Mọi người cứ vào ăn đi, chị phải quay lại chỗ công ty của chị đang đứng đằng kia, có gì xin phép mọi người trước nhé, có chương trình gì Alo sau ha!

_Ok chị, có gì hay phone cho em nha - Chị Jenny cũng nâng ly rượu lên.

_Nào em, mới gặp nhau chưa nói chuyện được nhiều, nhưng ngày xưa chị cũng mê mấy anh công nghệ lắm đó.-Chị Thuý đưa ly rượu sang phía tôi cười lúng liếng.

_Vâng..vâng..em chào chị ạ!- Tôi lắp bắp đưa ly rượu lên cùng với cả 2 chị.

_Uhm! Chào em! Thế nhé Jenny, có gì tối nay chị sẽ Alo cho em -Nói xong chị đưa ly rượu lên khẽ nhấp một chút rồi quay bước về phía đám người đang đứng ở giữa hội trường.

Chị Jenny quay sang tôi nháy mắt:

_Giờ chỉ còn mỗi hai chị em mình thôi! Mời em!

_Vâng ạ! Em mời chị!

Tôi lăm lăm bước theo sau chị, lòng càng thấy thêm rối bời. Bước về phía bàn tiệc, thấy chú Phong và chị Diễm đang đứng cạnh nhau, mỗi người cầm một đĩa đồ ăn, vừa ăn vừa ăn vừa cười nói ra vẻ rất tâm đắc.

_Ồ! Thuý đâu rồi?-Thấy chỉ có tôi và chị Jenny đi vào, chị Diễm bỏ lửng câu chuyện quay sang thắc mắc.

_Chị ấy busy rồi - Chị Jenny trả lời.

_Thế hả? Uhm! Bà ý đi cùng công ty mà! Thôi kệ, nào ăn đi các em!

_Ừa, sao không có ghé vậy? Sao ăn tiệc mà phải đứng thế hả chú.-Tôi thốt lên trước kiểu ăn uống lạ đời.

Cả 3 người sững lại tròn mắt nhìn tôi như một sinh vật lạ. Chú Phong mặt đỏ gay nhưng cố cười ha hả:

_Ấy da! Thằng này nó vui tính lắm, thỉnh thoảng nó vẫn hay đùa ý mà!

_À! Ra vậy!- Hai bà chị như hiểu ra vấn đề bùm miệng cười khúc khích. Chú Phong nhích lại gần huyếch tôi, vừa gườm vừa khề khề giọng:

_Ông nội, đừng có phát biểu cái gì nữa nhé!

Tôi chẳng hiểu ra làm sao cả, nhưng nghe chú nói vậy cũng làm tôi chột dạ. Quả thật là tôi chưa thể thích nghi được với cái thế giới xa hoa lộng lẫy và...lạ lẫm này.

_Nào đi lấy đồ ăn đi em!

Thấy chị Jenny bước lại chỗ cái bàn chất đầy những cái đĩa, đĩa, thìa, được xếp rất gọn gàng sạch sẽ, tôi cũng đi theo. Rồi chị ý cầm lấy một cái đĩa, một cái thìa và một cái thìa, tôi cũng làm theo y như vậy. Tôi quay sang để ý đến những người khác, thấy họ bước đến những khay đồ ăn đang bốc khói nghi ngút lấy thức ăn cho vào đĩa, ai thích ăn gì thì tự chọn, cả hội trường bàn tiệc với hàng trăm món ăn được trưng bày hoa hết cả mắt. Bỗng nhiên bụng tôi sôi sùng sục...Tôi quay lại phía chị Jenny, thấy chị ấy đã chọn xong món ăn cho mình, một chút rau, thịt xông khói và salad. Chị đưa ly rượu lên nhấp một ngụm rồi nhìn tôi mỉm cười:

_Cứ tự nhiên kưng nhé, xong rồi quay lại chỗ anh Phong nha!

_Vâng ạ!

Tôi nhìn theo bóng dáng uyển chuyển của chị bước đi, tự đáy lòng cũng phải thầm suy tư xoa công nhận là chị đẹp thiệt: Quyến rũ, gợi cảm, sắc sảo, hiện đại và rất Tây. Còn từ nào để diễn tả nữa không nhỉ...?

Mà thôi, để ý đến những điều đó làm gì chứ? Bởi thực tế ra tôi cũng chẳng mấy quan tâm, vì đã từ lâu trong tâm trí tôi luôn tôn thờ một vẻ đẹp mộc mạc, trong sáng và thuần khiết như giọt sương sớm mai. Một nụ cười, ánh mắt ấm áp và yên bình như ánh hoàng hôn ban chiều...Đó chính là những chuẩn mực của vẻ đẹp, đã in sâu trong trái tim tôi không gì có thể thay thế được...

"Ừng ực" - Cái bụng lại sôi lên, con đói còn cao trỗi dậy ngay một rõ hơn, tôi liếc nhìn về phía dãy bàn tiệc chếp miệng nuốt nước bọt ừng ực.

"Anh đúng là đồ..Trư Bát Giới" một giọng nói quen thuộc từ tận trong sâu thẳm trái tim khề vang lên.

"Đúng vậy! Anh vẫn mãi là Trư Bát Giới của em..."- Tôi mỉm cười bước lại lấy đồ ăn...

_Oh, god! Em có giám chắc là sẽ ăn hết từng đó không? -Chị Jenny tròn xoe mắt khi thấy tôi bung về một đĩa thức ăn cao ngất ngưỡng.

_Thật phi thường!- Chị Diễm cũng thốt lên.

Tôi nhe răng cười:

_Chùng này nhằm nhò gì, em còn...-Đang định thao thao bất tuyệt thì tôi im bặt khi bắt gặp khuôn mặt đỏ gay và ánh mắt hình viên đạn của chú Phong đang nhìn xoáy vào tôi.

_Chắc nó lấy hộ luôn cho cả 3 chúng ta đỡ phải đi lại đây mà, phải không cháu?-Chú Phong niêm nở bước lại phía tôi cười nói, nhưng 3 từ "Phải không cháu" chú nói gằn giọng.

_Dạ vâng..vâng! Phải rồi ạ - Tôi lại một lần nữa đỏ bừng mặt lấp bắp, đầu gật như ngan.

_Trời ơi, mày có đào kê nứt nào cho tao chui xuống với không, đây là Party chứ đâu phải ở nhà mày - Trả vờ cụng ly, chú ghé sát vào tai tôi khề thì thảo. Đến lúc này thì tôi mới lờ mờ hiểu ra vấn đề...

_Quay lại, san ra 2 đĩa khác rồi bung ra đây cho tôi nhờ ông nội ơi -Vẫn giọng thì thảo chú nói như ra lệnh.

_Vâng! Vâng ạ!- Tôi liếc về phía chị Jenny, thấy chị ý đang nhìn tôi cười có vẻ như rất là thú vị. Tôi nóng bừng hết cả hai tai. Đúng thật...chẳng ra làm sao cả. Tôi quay lại bước về phía bàn đĩa lấy 2 cái để sẽ ra, hix. Sao cái nơi này lại phức tạp đến như vậy? Tiệc tùng hay Party thì cũng chỉ là ăn thôi chứ có gì đâu mà cứ phải màu mè hình thức, ăn nhiều hay ít thì mặc người ta. Cuối cùng thì dãy bàn đầy đồ ăn kia sẽ đồ hết đi đâu? Trong khi ngoài cuộc sống biết bao người đang phải vật vã kiếm từng miếng ăn, bao trẻ em lang thang phải nhịn đói hoặc đi xin chút cơm thừa canh cặn...??. Vừa nghĩ tôi vừa bung 2 đĩa đồ ăn đã sẽ ra, quay lại.

_Úi chà...

Không để ý tôi vô tình va phải một người đàn ông trong một nhóm người đang đi tới. Địa thức ăn bên tay trái văng ra tung toé.

_Thôi chết! Cháu...cháu xin lỗi, chú có sao không?- Tôi hốt hoảng nhìn một chút nước sốt vương trên cánh tay áo của người đàn ông nọ. Thấy người ấy rút một chiếc khăn ra lau, tỏ vẻ khó chịu:

_Mất với chả mũi, để đi đâu vậy?

_Cháu..cháu.xin lỗi!-Tôi cúi gằm mặt xuống áp ứng.

_Không sao, màu đỏ là điểm lành, thế là hôm nay anh có lộc rồi đấy. Chút nữa hợp đồng được ký xuôi sẽ là phải quay lại mà cảm ơn chàng trai trẻ này đây nhé.-Một người cũng đứng tuổi trong nhóm lên tiếng đùa giỡn.

_Thôi đi đi, nhanh lên kẻo không kịp - Một người khác sốt sắng giục.

_Ồ! Đi thôi - Người đàn ông vừa va phải tôi chẹp miệng rồi nhìn tôi nói:

_Lần sau đi đứng để ý một chút nhé cậu trẻ!

_Vâng, cháu xin lỗi ạ, cháu sẽ rút kinh nghiệm! -Tôi cúi gằm mặt xuống chào.

_Uhm!

Nhóm người lại hồi hả bước đi, họ vừa đi vừa bàn tán không ngớt:

_Bản hợp đồng mẫu đã in chưa?

_Rồi, mà sếp có dặn lát nữa khi nào chuẩn bị đi gặp họ thì điện cho sếp, sếp trao đổi thêm một chút.

_Uh!

_À! Khi nào mới về Sài Gòn vậy, đã có lịch cụ thể chưa?

_Tôi đặt vé 6h chiều nay rồi! Mà sao anh sốt ruột thế, cứ hỏi từ hôm qua đến giờ?

_Ngày kia là sinh nhật vợ tôi!

_Ui giời, thì gọi điện chúc mừng cũng được chứ sao, có gì mà quan trọng hoá vấn đề thế?

_Nhưng cháu nó cứ bắt tôi phải về đúng ngày.

_Ái chà chà! Ông cũng chiều con ghê nhỉ! Mà phải công nhận cái con bé Mai Ngọc này rất tâm lý đó, tôi ước gì con gái tôi cũng biết quan tâm đến gia đình như vậy.

_Choang..!!! - Địa thức ăn còn lại từ trên tay tôi rớt nốt xuống đất.Mai...Mai Ngọc? Tôi có nghe lầm không vậy? Bỗng nhiên tôi cảm thấy người đàn ông tôi vừa va phải có một cái gì đó quen quen, khi này do bối rối và sợ hãi mà tôi đã không dám nhìn thẳng mặt ông ấy. Tôi thẳng thốt ngoảnh lại...Nhóm người đã đi ra đến cửa, tiếng cười nói vẫn vọng lại lẫn giữa những tiếng ồn ào trong hội trường.

_.....

_Ồ! Thế à! Chúc mừng nhé, có phải cháu nó vừa thi đỗ thủ khoa Đại học Kinh Tế TP.HCM không?

_Nhà anh đúng là tốt phước thật, con gái vừa xinh đẹp, ngoan ngoãn, học giỏi! Chuẩn bị vĩnh rêu lên mà chọn rể thôi.

_.....

_.....

_.....

_.....

Tiếng cười ha hả sáng khoáy xa dần, tôi cố căng mắt nhìn. Phía xa xa người đàn ông ấy đang quay sang nói với một người trong nhóm điều gì đó tôi không thể nghe rõ, nhưng nhìn nghiêng thì khuôn mặt ấy...trong đồn công an...Tim tôi như có một quả búa tạ nặng ngàn cân đập mạnh vào. Đó...đó là..là bố nàng ư?

Nhóm người đã đi khuất sau cánh cửa ra khỏi hội trường...

_Anh cứ để đấy để em dọn cho ạ - Một nhân viên phục vụ chạy đến chỗ tôi.

_Này làm sao thế?- Tiếng chú Phong gọi từ đằng sau.

Tất cả đều không thể khiến mắt tôi rời khỏi chỗ cửa, nơi người đàn ông đó vừa đi ra. Đúng là bố nàng rồi, dù chỉ gặp một lần, dù ông ấy có khá nhiều thay đổi so với gần 2 năm trước...nhưng tôi không thể làm được. Con gái ông ấy cũng tên Mai Ngọc!!!! Đòi làm gì lại có nhiều sự trùng hợp nhau đến thế..???

Bất giác trong trạng thái kích động mạnh tôi chạy về phía cửa, nhao ra ngoài. Xuống khỏi cầu thang cuốn, nhìn khắp đại sảnh... không thấy ông ấy đâu? Tôi lao ra khỏi cửa khách sạn, thẳng thốt nhìn quanh...bỗng thấy có một chiếc Ford 7 chỗ đang đi ra khỏi cổng...lĩnh tính mạch bảo cho tôi biết là họ đang ngồi trong chiếc xe đó. Tôi hốt hoảng vọt chạy theo...miệng cuống quýt gọi trong con tuyệt vọng...

_Chú...chú..chú ơi!!!

Nhưng đã quá muộn, chiếc xe đã hoà lẫn vào dòng ph

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Khúc nhạc buồn

_Mày làm sao vậy? Đang đứng lại chạy tốt đi đâu thế! - Thấy tôi thất tha thất thểu đi vào chú Phong bước tới hỏi.

_Này..này...!!-- Chú lay mạnh vai tôi khiến tôi giật mình, định thần lại. Nhìn xung quanh thấy hội trường đã thưa thớt dần, từng dòng người lục đục kéo nhau ra về. Trên sân khấu, cô ca sĩ vẫn say xưa hát, nhưng có mấy ai nghe đâu.

_Điếc à, mày làm sao vậy?-Chú tát nhẹ vào má tôi.

_Không! Cháu...cháu không sao!-Tôi vẫn chưa thể cất được cái bộ mặt ngơ ngác như mất sổ gạo.

_Thế mày vừa chạy đi đâu vậy?

_Cháu!...cháu vừa đi gặp người quen!

_Cái gì? - Chú tròn mắt nhìn tôi rồi cười sảng sặc:

_Mày mà cũng có người quen ở đây hả, là ông nào vậy ta?

_Không...là do cháu nhận lầm, mà chị Jenny và chị Diễm đâu rồi chứ?-Tôi hỏi lảng sang chuyện khác.

_Đang đứng nói chuyện với đối tác làm ăn gì đó, kệ họ! Minh đứng chờ họ một lát rồi cùng về! Mà mày hình như vẫn chưa ăn gì thì phải, tranh thủ đi.

_Thôi, cháu...cũng ăn rồi - Tôi khẽ thở dài, lúc này tôi còn lòng dạ nào để ăn sao?

Đầu óc tôi vẫn còn đang quay cuồng, suy nghĩ miên man. Quả thật cuộc đời luôn chứa đựng những sự bất ngờ, giờ đây tôi đã có thể chắc chắn khẳng định người đàn ông đó chính là daddy của nàng. Tôi vui mừng và hạnh phúc khi biết được công chúa mít ướt của tôi đang sống tốt hơn cả những gì tôi mong đợi, nhưng tôi lại hụt hẫng và tiếc nuối khi đã bỏ lỡ mất một cơ hội tuyệt vời để có thể liên lạc lại với nàng. Giờ chỉ có một chút manh mối - Trường Đại Học Kinh Tế TP.HCM, nhưng với hoàn cảnh như tôi, một tân sinh viên mới chân ướt chân ráo bước vào cuộc sống thì quả thật là vô kế khả thi. Ôi! Giả như tôi sớm nhận ra chú ấy...

_Đây, anh ở đây này!-Giọng chú Phong í ới. Tôi ngoảnh lại thấy chị Jenny và chị Diễm đang bước tới. Khuôn mặt ai cũng đỏ bừng.

_Trời đất, sao mà uống nhiều vậy?-Chú Phong đến bên chị Diễm tỏ vẻ quan tâm lắm.

_Toàn đối tác quan trọng của công ty, không uống không được, mệt thật - Chị ấy thở dài.

_Sao khi nãy chạy đi đâu vậy bé? Đã ăn gì chưa? - Jenny nhìn tôi, giọng chị ý cũng có vẻ tây tây lắm rồi.

_Dạ em ăn rồi chị ạ!

_Anh đưa em qua chỗ Jenny nhé - Chị Diễm quay sang chú Phong.

_Uhm, Jenny nghỉ chỗ nào vậy?

_Hotel Nikko anh ạ!

_Ok

Bốn người chúng tôi đi ra khỏi hội trường, xuống cầu thang cuốn, qua khỏi đại sảnh rồi đi đến chỗ gọi xe. Chúng tôi lên xe và rời khỏi Horison. Tôi với chị Jenny ngồi dưới, có lẽ do cũng đã thấm mệt sau buổi tiệc nên cả bốn người chẳng nói năng gì cả.

Nhìn ngắm đường phố, mà trong đầu tôi vẫn đang nghĩ về buổi gặp gỡ bất ngờ khi này...ước gì có một phép màu nào đó cho tôi được quay trở lại khoảng khắc lúc ấy nhỉ? Hoặc không thì úm bala cho tôi ngay lập tức vượt cả nghìn cây số để đến bên cạnh nàng, chỉ cần trong một phút ngắn ngủi thôi, hoặc thời gian chỉ đủ để tôi nói 3 tiếng: "Anh yêu em" thì dù có đánh đổi cái gì tôi cũng sẵn sàng chấp nhận. Tôi tự an ủi lòng bằng những mong ước vu vơ, nhưng ngoài điều đó ra tôi còn có thể nghĩ được gì hơn nữa...?

_Soạt...- Bỗng Jenny ngã người vào tôi, đầu chị tựa hẳn vào vai tôi. Mùi nước hoa, mùi đàn bà quyến rũ với mùi rượu hấp vào khiến tôi muốn ngộp thở. Tôi quay sang, thấy mắt chị ấy nhắm nghiền, hơi thở đều đều, chắc chị ấy đã ngủ say rồi. Tôi nhìn lên ghế trên, thấy chị Diễm cũng ngã đầu vào sát thành cửa gạt gù. Tôi rối trí chẳng biết nên làm thế nào cả, mồ hôi lấm tấm trên trán, người tôi nóng bừng một cảm giác thật khó chịu...như ngày xưa vậy...Ôi không!! Tôi đưa mắt cầu cứu chú Phong qua gương chiếu hậu trong xe, thấy chú cũng đang nhìn, bắt gặp ánh mắt của tôi, chú nhú mày ra dấu hiệu bảo tôi phải ngồi im khiến tôi càng thêm hoảng loạn. Kệ xác chú, tôi đưa tay lên khẽ đẩy rồi đỡ nhẹ người chị ra cho ngã tựa vào ghế, khéo léo như đang nâng niu một đứa trẻ vậy. Jenny khẽ cựa quậy nhẹ, rồi lại nằm ngoan ngoãn trong sự sắp đặt của tôi, có lẽ chị ấy khá mệt, tôi thở phào nhẹ nhõm, liếc qua gương chiếu hậu, thấy chú Phong nhìn tôi với vẻ không hài lòng cho lắm. Tôi không rõ trong đầu chú đang chất chứa những suy nghĩ gì nữa, thật là khó hiểu...?

Chiếc xe bỗng ngoảnh vào rồi đỗ trước cửa một khách sạn cũng khá là sang trọng, nếu như Horison mang vẻ đẹp cổ điển, thì nơi đây lại có dáng dấp hiện đại. Có 2 nhân viên chẳng biết là bảo vệ hay lễ tân, nhưng ăn mặc rất lịch sự chạy ra mở cửa xe, chú Phong quay sang lay chị Diễm và bảo tôi gọi chị Jenny dậy...Sau đó 2 chủ cháu tôi dìu họ lên phòng.

Đã gần 4h chiều rồi. Tôi liếc nhìn đồng hồ mà lòng nóng như lửa đốt, không phải tôi có việc vội gì cả. Nhưng... ở trong một căn phòng tại một khách sạn 5 sao, với một người phụ nữ thì quả thật là ngoài sức tưởng tượng và tôi không thể thích nghi được.

Ngoảnh lại phía giường, Jenny vẫn đang ngủ say. Tôi thờ dài nảo ruột, bước tới cửa kính hướng ra ban công và rập xiếc, từ trên đây nhìn ngắm cảnh vật thì rất đẹp, nhưng quả thật là tôi không có một chút hứng thú nào với cái đầu trống rỗng này. Đã gần 2 tiếng trôi qua như vậy rồi, rồi lại thêm 1 tiếng nữa, tôi hết đi lại ngồi, rồi lại ra đứng ngắm không có chủ đích, rồi lại liếc nhìn đồng hồ, và...Jenny...tà vấy đầm xê một bên của chị bị lật ra sau những lần trở mình, lộ ra đôi chân thon dài trắng bóc...mái tóc dài xoăn nhuộm màu nâu vàng xoã ra ôm gọn lấy khuôn mặt hình trái xoan, đôi mắt nhắm nghiền, chiếc mũi cao thanh tú và đôi môi mọng đỏ thì thoảng lại hé ra theo mỗi nhịp thở mạnh với khuôn ngực đầy đặn phồng phồng dưới lớp áo váy...chị có một vẻ đẹp ma mị và đầy nhục cảm...cuốn hút không thể cưỡng lại được. Thảo nào mà tại buổi tiệc hôm nay, mỗi bước chân của chị đều thu mọi ánh nhìn của hầu hết những người có mặt trong hội trường, cả nam lẫn nữ. Tôi cứ liếc nhìn rồi lại bối rối quay đi trong một mặc cảm tội lỗi. Tận sâu từ trong tâm khảm đang trào lên một dòng nham thạch nóng bỏng, ngày một rõ rệt hơn chỉ trực phá tan cái bức tường vững chắc mà tôi đã gây dựng lên bấy lâu nay. Tất nhiên tôi tự tin là sẽ không để dòng cảm xúc đó lấn át...vì tôi vẫn còn rất nhiều điều để quan tâm đến. Buổi gặp hôm nay đã mở ra những tia hy vọng...và nằng!! Tôi cố gắng nghĩ thật nhiều về nàng để bình tâm trở lại...có lên Hiếu, còn rất nhiều việc phải làm mà. Chẳng phải từ trưa nay sau buổi gặp ấy...tôi đã vạch sẵn kế hoạch cho hành trình viết tiếp câu truyện cổ tích năm xưa sao?

Tôi lại liếc nhìn đồng hồ một lần nữa, gần 6h chiều. Ngoài trời đã nhá nhem tối, phố xá đã lên đèn, từ trên đây nhìn toàn cảnh, Hà Nội hiện ra lung linh và huyền ảo làm sao, hơn hẳn tầm nhìn ở căn hộ nơi tôi đang ở. Mà tầm giờ này chắc bố nàng cũng đã ra sân bay chuẩn bị về nhà trùng phùng với gia đình, với con gái...liệu chú ấy có kể cho nàng biết về một chàng trai vụng về làm đổ nước sốt lên tay áo chú ấy không nhỉ?? Nghĩ đến đó tôi thậm cười với trí tưởng tượng của mình. Nhưng đúng là trái đất tròn, và đây chính là cơ sở để tôi thêm khẳng định vào một ngày không xa....

_Có gì hay ngoài đó vậy?- Một giọng nói ồm ồm ngái ngủ vang lên dập tắt những suy tưởng của tôi. Tôi ngoảnh lại, qua ánh đèn ngủ Jenny đang vươn vai ngồi dậy. Chị nhìn tôi nhoeo cười:

_Superman, em đang canh giấc ngủ cho chị sao?

_Dạ không!!? Em...- Tôi cúi đầu ấp úng, khuôn mặt đỏ phừng phừng.

_Phong và Diễm đâu rồi, 2 người họ đã bỏ boom em hả!

_Dạ không! Chú ấy cũng thuê một phòng ở dưới tầng 7 ạ.

_À há! Cũng biết tranh thủ ghê nhỉ. Mà sao kung không gọi chị dậy, đứng ngồi một mình suốt mấy tiếng đồng hồ, thiệt tội cho em quá!

_Không em...không sao chị ạ!

_Ok, bít kung không sao, nhưng chị vẫn áy náy lắm. Thôi chờ chị một lát nhé, rồi chúng ta xuống gọi 2 người họ dậy. Tối nay kung thích ăn món gì chị sẽ chiêu đãi!- Chị nháy mắt với tôi, rồi với tay bật điện sáng lên, sau đó buộc gọn mái tóc lại, chị đứng dậy đi vào phòng tắm. Tôi đứng nhìn theo mà lòng lại rối bời, định xin phép chị rồi nhờ chị đưa xuống bắt xe ôm để về phòng mà không sao mở miệng được. Thôi cố gắng chờ thêm một lúc nữa vậy...tôi khẽ

thở dài rồi bước ra cửa nhìn xuống đường, từng dòng xe cộ đi lại đông nghịt, hôm nay là thứ 7 có khác. Bỗng nhiên tôi sực nhớ ra là hôm nay định về nhà thăm mẹ, từ tối qua đến giờ bao nhiêu sự việc liên tiếp ủa đến nhiều loạn cả đầu óc khiến tôi quên khuấy đi mất, thôi lát nữa về rồi gọi điện cho mẹ vậy. Tôi khẽ thở dài...

_#\$/^&* - Bỗng có tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên. Hình như là của chị, tôi thấy chiếc di động đầu giường rung liên tục.

_Jenny, hình như chị có điện thoại!

_Ok! Ok! Chị ra liền - Cửa phòng tắm bật mở, chị bước ra. Tôi há hốc mồm chết sững, mái tóc lau vội chưa khô hết nước bết phủ xuống đôi vai trần, chị chỉ quần đố chiếc khăn tắm..Tôi không giám nhìn thêm nữa, nhắm tịt mắt quay đi, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

_Hello! Jenny nghe!

_.....

_A ha! Sao lại không nhận ra, ngọn gió nào đã đưa đây anh nhớ đến em vậy?

_.....

_ Oh! Good, nhưng phải sorry anh rùi! Em nhận lời vậy, nhưng không phải hôm nay! Em đang working in Ha Noi! Đâu có ở Vũng Tàu đâu!

_.....

_Tháng sau em mới khai trương, mà sao anh lại biết hay dzậy ta!

_.....

_Thanks anh rất nhiều, nếu có thể đưa bà xã đến dự lễ khai trương và mở hàng cho em nha ^^.

_.....

_Ok! Khi nào về đến Vũng Tàu em sẽ phone cho anh.

_.....

_Thanks anh! Giờ em busy một chút, có gì sẽ Alo lại cho anh sau nha.

_.....

_Ok! Bye bye anh.

Có tiếng loạt soạt rồi tiếng máy sấy kêu ro ro đằng sau. Tôi vẫn nhắm tịt mắt, không giám quay lại.

_Em lấy điện thoại của chị gọi cho Mr Phong coi họ đã dzậy chưa?

_.....

_Oh, kung làm sao vậy?

_Nè!- Một bàn tay mềm mại đập nhẹ lên vai khiến tôi giật thót cả người, tôi luống cuống quay lại.

_Chị..em không sao mà! Nhưng...em..em không biết dùng di động!- Tôi gãi đầu lấp bắp, mặt đỏ phừng.

_Em có chắc là em ỏn không?-Chị tròn mắt ngạc nhiên trước sự căng thẳng hơi thái quá của tôi.

_Thực ra em mới 18 tuổi thôi, em vẫn còn đang đi học, em chưa hề đi làm như chú Phong nói.-Tôi vẫn nói lảm nhảm.

_Điều đó có liên quan gì đến câu hỏi của chị đâu?-Chị phì cười.

_Sao ạ?- Tôi sững người.

_Khuôn mặt dễ thương này đâu thích hợp để nói dối, chị biết thừa là Mr Phong đã đẩy em vào tình huống khó xử.-Chị đưa tay khẽ bẹo má tôi.

_Vâng ạ..- Tôi ngượng ngập cúi xuống cười trừ.

_Sẽ hỏi tội ông ý sau nha, giờ đợi chị vô thay đồ! Ok - Nói xong chị bước tới chiếc Valy mở ra lấy một túi đồ rồi lại đi vào phòng tắm. Tôi thấy lòng nhẹ nhõm như người mới thoát khỏi cực hình, chưa bao giờ tôi nghĩ có ngày lại rơi vào những tình huống dở khóc dở cười thế này. Đứng trước một người phụ nữ như vậy thật dễ khiến cho người ta nảy nờ lên những suy nghĩ vẩn đục, nhưng cũng may là trong tôi từ lâu đã tồn tại một lý tưởng kiên định, bảo

vệ tâm thức của chính mình. Giúp tôi có thể trụ vững trước những cám dỗ bên ngoài xã hội. Tôi cũng chẳng phải thanh cao như những bậc chân tu. Trước khi biết đến tình yêu với nàng thì tôi cũng chỉ là một thằng con trai như bao thằng con trai khác, cũng tò mò, nhìn ngắm, bàn luận, tự kích thích, tự thấy xấu hổ...cứ theo một vòng lẩn quẩn trong diễn biến cuộc sống của tuổi dậy thì. Còn giờ đây, sự yêu thương và tôn thờ đã dần hình thành nên trong tâm thức một bản ngã để kiểm soát những ham muốn vô thức luôn tiềm tàng trong mỗi dây thần kinh cảm xúc...sau cái đêm trắng ấy, lý trí của tôi đã được dẫn dắt về nơi yên lành...nơi ấy tôi có em và có..tôi..

_Cộc cộc!- Bỗng có tiếng gõ cửa. Tôi bước lại, ngó qua lỗ nhòm nhỏ trên cửa, là chú Phong và chị Diễm, 2 người họ đã dậy rồi sao. Từ lúc bước vào khách sạn này, họ đã không cần giữ kẽ, giấu giếm về mối quan hệ của họ với tôi nữa rồi. Điều gì khiến cho họ tự tin là tôi sẽ không về bép xép với cô Mến đáng thương vậy nhỉ? Khi này trước khi về phòng chú có gọi riêng tôi ra:

"Đàn ông mà, rồi sau này mày sẽ hiểu"

Chú nhìn tôi và nói mỗi một câu như vậy...Chẳng thể đủ nghĩa cho một lời giải thích??

_Cạch...!!!-Tôi vớ tay gạt khoá chống trộm rồi mở cửa. Dù sao tôi cũng mừng vì họ đã lên. Tôi sắp được về nhà và cời cái bộ Comple nóng bức này ra...

_Chào em! Ngủ ngon không? - Chị Diễm nhìn tôi mỉm cười.

_Dạ, em không ngủ, cảm ơn chị!

_Jenny dậy chưa vậy? - Chú Phong đi qua khẽ huyếch và nháy mắt với tôi.

_Chị ấy đang thay đồ ạ - Tôi hơi chột dạ trước hành động khó hiểu này. Ánh mắt chú bỗng ánh lên sự thất vọng khi nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của tôi? Thật tình là càng lúc tôi càng thấy không thể nuốt trôi những thắc mắc về thái độ của chú. Thôi kệ! Tôi đóng lại cửa và theo vào trong, chị Diễm chạy đến bên cửa sổ vuốt xoa:

_Ôi! Trên này ngắm cảnh đẹp quá!

_Bình thường thôi!-Chú Phong buông một câu gọn lỏn.

_Chú ơi...

_Sao?- Chú quay lại nhìn tôi.

_Cháu..cháu xin phép....- Tôi ngập ngừng.

_Hello, sao 2 người giờ này mới lên dzậy, đang định gọi 2 người đó - Jenny bước ra khỏi phòng tắm, khiến tôi chưa kịp nói ra ý định xin về của mình. Bỗng tôi thấy chú Phong tròn mắt, theo phản ứng tôi quay lại. Và lại một lần nữa tôi há hốc mồm chết sững...chị bước ra làm căn phòng bỗng nhiên sáng bừng lên. Mái tóc buông xoã tự nhiên xuống bờ vai, chị mặc một chiếc váy đầm ngắn màu đen bó sát ôm gọn những đường cong gợi cảm, phô ra cặp chân dài miên man bất tận, làn da trắng ngần càng được dịp tôn lên dưới nền đen của chiếc váy với những hoạ tiết cầu kỳ và tinh tế. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, chứ không đậm như ở buổi tiệc trưa nay, nhưng nhờ vậy lại có thể khoe ra những nét đẹp tự nhiên vốn có...chị từ một quý bà đẹp bỗng hoá thân thành một tiểu thư đài các, kiêu sa nhưng không kém phần lộng lẫy...

_Why? Không ai nói gì dzậy?- Chị khẽ nhún mày ngạc nhiên trước khuôn mặt thất thần của cả ba người chúng tôi.

_Ồ..vâng! -Tôi thảng thốt quay đi.

_À...không...đang nghĩ tới nay sẽ đi ăn ở đâu...!- Chú Phong cũng áp ứng.

_Mọi người đang chờ em đó!-Chị Diễm có vẻ ngoài vùng phủ sóng, nhưng tôi liếc nhìn thấy trong ánh mắt chị ánh lên một chút ghen tị.

_Oh! Vâng sorry mọi người nhé! Let's go, shall we? - Chị vừa quàng thêm một chiếc khăn mỏng vừa giục.

_Uhm, đi thôi, anh sắp chết vì đói rồi nè!- Chú Phong sốt sắng.

_Vâng...!- Tôi cậm cùi lăm lăm bước theo....

_Sao cơ?-Chú Phong tròn mắt nhìn tôi.

_Vâng! Cháu phải về chú ạ, chú và 2 chị cứ đi ăn đi, cháu cũng không thấy đói lắm.

_Mày cứ lý do lý trấu - Chú có vẻ bức mình.

_Cháu có việc mà chú!

_Sao không đi cùng với mọi người được hả?-Chị Diễm ngạc nhiên quay sang nhìn tôi.

_ Việc gì thì cũng gác lại đi, mày cứ vớ vớ vẩn vẩn - Chú Phong gắt.

_Cháu...-Tôi cúi gằm mặt xuống, bức thật. Chú tự cho mình cái quyền can thiệp vào cuộc sống của tôi lúc nào vậy? Nghĩ vậy nhưng tôi cũng chẳng biết phản ứng như thế nào nữa cả.

_Thôi anh đừng nằng, tội nghiệp Hiếu mà - Jenny cất giọng nhẹ nhàng, khiến con bức trong tôi bỗng nhiên tan biến.

_Em cứ đi cùng mọi người cho vui, rồi lát chị kêu taxi chở em về, ok!

_Em...- Tôi bối rối vô cùng, thật khó từ chối trước những lời nói ngọt ngào và dịu dàng như vậy.

_Superman - Chị lại cất giọng tha thiết hơn nữa. Tôi ngẩng lên nhìn, bất gặp đôi mắt quyến rũ chết người đang nhìn tôi đầy hy vọng. Lập trường của tôi bỗng mềm nhũn như bún, tôi lại cúi đầu lí nhí.

_ Vâng ạ.

"Kính koong" - Cánh cửa thang máy mở ra, đã đến tầng trệt rồi. Chúng tôi bước ra khỏi thang máy rồi đi ra ngoài cửa đại sảnh. Chú vòng ra đằng sau lấy xe rồi quay lại đón mọi người. Trời đã tối hẳn, chiếc xe sang trọng phóng đi hoà lẫn vào dòng xe đông đúc trên đường. Mang theo cả tâm trạng lạc lõng và rồi bởi của tôi..

Người nhạc sĩ say xua bên cây đàn dương cầm, thả hồn vào giai điệu nhẹ nhàng và lãng mạn. Đó là âm hưởng của bài hát "Tonight, I celebrate my love for you". Toàn khung cảnh nhà hàng toát lên vẻ sang trọng cổ điển, từ màu sắc, cách bày trí và bố cục đều mang phong cách rất Âu. Thực khách rất đông, đa số là người nước ngoài. Họ nói chuyện với nhau rất nhẹ nhàng, tuyệt nhiên không có một chút ồn ào huyên náo nào cả. Thi thoảng mới có một vài tiếng cụng ly lách cách và những tràng vỗ tay tán thưởng giành cho người nhạc sĩ.

_ Cho anh Menu 11, bỏ món sò đi!-Chú Phong đưa lại quyền thực đơn cho người phục vụ.

_ Dạ vâng, xin hỏi anh dùng đồ uống gì ạ!

Chú Phong nhìn chị Diễm và chị Jenny.

_Sao nào các người đẹp?

_Đề Jenny chọn đi - Chị Diễm cười.

_Sao lại là em chọn? Bộ 2 người nghĩ em bộm nhậu lắm hả?-Jenny khẽ chu mỏ phụng phịu như một đứa trẻ con, rồi chị ấy ngược lên nói với anh phục vụ:

_ Cho một Rose Vermouth, Ok!

_Rất tuyệt thưa chị, xin mời anh chị tiếp tục thưởng thức âm nhạc. Đồ ăn sẽ được mang ra ngay ạ - Anh phục vụ cúi người chào rất lịch sự rồi quay đi.

_Hiếu! Sao này giờ ít nói quá vậy?-Jenny quay sang tôi.

_Dạ không! Em ỉn mà chị -Tôi gượng cười.

_Thằng này nó trầm tính lắm, em cứ kệ nó đi.-Chú Phong khẽ liếc tôi rồi quay sang Jenny cười cười.

Dường như chẳng hề để ý đến lời nói của chú Phong, Jenny vẫn không rời mắt khỏi tôi:

_ Có vẻ như là em không quen với những chỗ như thế này.

_À không! Nó...

_Đúng là như vậy chị ạ! - Tôi cắt ngang lời chú Phong định xen vào. Khiến chú sững sốt nhìn tôi.

_Em nghĩ là em không thích hợp cho lắm. Trước khi khoác lên mình bộ comple này thì em chỉ là một sinh viên mới từ quê lên, ngay cả cuộc sống ngoài kia cũng có thể khiến em thấy lạ lắm chứ đừng nói là vào đây...- Tôi mặc kệ ánh mắt bức dọc của chú, cứ thế tuôn một lèo.

_Không thích hợp hay là chưa thích hợp?- Jenny mỉm cười.

_Thì em...- Tôi ngập ngừng.

_Vẫn còn rất nhiều việc phải làm mà, đúng không? Chị nghĩ rằng nếu em nỗ lực cố gắng phấn đấu thật nhiều, thật nhiều. Thì sẽ có một ngày em tự tin bước

vào đây với một tầm vóc khác, lúc ấy em sẽ có câu trả lời! OK

_ Dạ vâng ạ.- Tôi hơi bất ngờ trước những điều chị nói. Tự nhiên thấy thiện cảm hơn với chị, tôi cảm thấy khoảng cách giữa tôi và chị đã được thu hẹp đi rất nhiều.

_ Thăng này nó vẽ đẹp lắm đó, tiếc là không đi theo nghiệp họa sĩ - Chú Phong lên tiếng chữa ngượng.

_ Anh đến chết không bỏ được tật - Chị Diễm quay sang lườm.

_ Ôi! Trưa nay anh chỉ đùa một chút thôi mà - Chú ngoác miệng cười ha hả:

_ Ô! Đồ ăn mang ra rùi kia!

Tôi ngoảnh lại nhìn, thấy anh bồi khi nãy đang đẩy ra một cái xe quầy Inox, ở trên là mâm đồ ăn được đặt lồng bàn cẩn thận. Bên cạnh là chai rượu được để trong một hộp đá lạnh trang trí hoa văn rất đẹp và 4 cái ly, trên mỗi thành ly đều để một lát chanh.

_ Đây là món khai vị, súp hải sản nhân sò Thượng Hải ạ!

_ Salad tam sắc

_ Gỏi cá hồi.

_ Bò sốt Newziland.

_ Sườn cừu nướng.

_.....

Anh ta xướng tên thêm mấy cái món lạ hoặc tôi chưa từng nghe trong đời. Sau khi đồ ăn đã bày gọn lên bàn, anh khéo léo mở chai rượu, đi một vòng rót cho cả 4 người rồi đặt hộp đá đựng rượu lên cái ghế đôn cạnh bàn.

_ Chúc quý khách ngon miệng! - Anh ta cúi đầu chào lại lần nữa rồi đẩy xe vào trong.

_ Nào, chúng ta cùng nâng ly.-Chú Phong nhắc ly rượu lên.

_ Lý do gì đây - Chị Diễm cười!

_ Cho một mùa đông ấm áp đang gần kề - Chú nháy mắt tình tứ với chị Diễm.

_ Mời em! -Jenny cầm ly rượu hướng sang tôi.

_ Vâng..em.! -Tôi ngập ngừng.

_ Cầm lên đi, rượu này nhẹ ý mà, uống giống như Coca thôi, nào..nào...! -Chú Phong giục.

_ Vâng ạ! - Tôi cầm ly lên.

_ Cho một mùa đông ấm áp - Chú Phong xướng tiếp.

_ Cho một mùa đông ấm áp - 2 bà chị cũng khúc khích cười nói theo. Jenny đưa ly rượu lên môi và khẽ liếc sang tôi...Tôi không dám nhìn lại chị ấy. Mắt chị thật đẹp, nụ cười mê hồn, nhưng hơi ôi...đó lại là những điều tôi sợ. Tôi lúng túng đưa ly rượu lên làm một ngụm, một mùi thơm sực lên mũi, hơn men có vị ngọt và đắng thấm tan nơi đầu lưỡi...tôi chép miệng, quả là ngon thật. Từ nhỏ đến giờ, bia thì tôi cũng uống được một chút, nhưng cứ nghĩ đến rượu là tôi thấy sợ, bởi tôi thấy ai uống rượu vào cũng đều say khướt, khổ sở vật vã. Hôm qua làm một chén mà cho đến bây giờ nhớ lại tôi vẫn sờn gai ốc bởi cái mùi vị cay nồng đó. Nhưng giờ đây, cái hương vị ở loại rượu có cái tên rất đẹp này đã khiến tôi thay đổi hoàn toàn quan điểm về rượu..mùi thơm, vị ngọt và đắng...như một bông hoa hồng đẹp và có gai...hay như hương vị của tình yêu vậy...ôi Rose Vermouth...Bất giác tôi đưa chén rượu lên ực tiếp một hơi hết sạch.

_ Ôi cái thằng...- Chú Phong ngán ngán:

_ Tao bảo mày uống giống Coca chứ đâu có bảo mày uống như uống Coca, phải từ từ mà tận hưởng chứ!

_ Thôi anh im đi, sao cứ bắt bẻ nó thế -Chị Diễm nhủ mày quay sang nạt.

_ Thôi nào, mọi người dùng súp đi cho nóng, ăn đi em -Jenny nhìn tôi, vẫn đôi mắt và nụ cười ấy.

_ Vâng ạ, em mời chú và hai chị!

_ Uhm! Mời em - Chị Diễm nhẹ nhàng, tự nhiên tôi bớt đi một chút ác cảm với bà chị này.

_Rồi, ăn đi, ăn đi! Đói lắm rồi -Chú Phong đưa bát súp lên miệng.

Bốn người chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ. Toàn bộ không gian vẫn đắm chìm trong tiếng dương cầm du dương với những bản nhạc không lời bất hủ...

_Oh, my god, vậy là hai chú cháu anh oăn xù xì hử? Ai thua dzậy? -Jenny tròn mắt.

_Anh thua - Chú Phong lè lưỡi.

_Oh no! Đừng nói là anh sẽ phải mặc underwear xuống dưới tầng một mua bia nha!

_Hahaha, giao kèo thế nào thì phải thực hiện như thế đấy, anh vẫn chỉ mặc độc chiếc quần lót nhưng mặc thêm một chiếc áo sơ mi dài gần đến gối, anh xuống mua bia mà bà chủ quán cứ len lén nhìn - Chú Phong cười sằng sặc.

_Oh! Bà ý sẽ nghĩ anh là đồ biến thái đó, thật không thể tưởng tượng được! - Jenny bum miệng cười khúc khích.

_Rõ là biến thái còn gì nữa - Chị Diễm cũng phì cười theo.

Tôi đỏ bừng mặt cúi gằm xuống, chẳng biết vì rượu hay xấu hổ nữa? Nãy giờ hết chuyện công việc làm ăn, du lịch, thời trang, cuộc sống trên trời dưới biển...Giờ lại lôi cái chuyện chú cháu tôi cá cược nhau cách đây hơn một tuần ra kể, chú thật dỗi mồm...càng nghĩ càng bức mình thật...hơi men bắt đầu chệnh choáng, hình như bây giờ rượu nó mới ngấm thì phải...những ngấm rất từ từ êm ái và nhẹ nhàng....ngon thật... Tôi với chai rượu rót thêm ly nữa rồi dốc thẳng vào mồm...

_Hiếu đã bao giờ bị thua phải làm như dzậy chưa? - Jenny hướng đôi mắt tinh nghịch tò mò về phía tôi.

_Chưa ạ! Em làm sao mà thua được chứ - Giọng đã bắt đầu méo mó, tôi lơ lơ nhìn chị rồi lại vợ lấy bát gấp ăn tiếp. Mọi người thì đã dừng ăn từ lâu, chỉ ngồi nói chuyện, tôi thì vẫn tiếp tục chiến đấu. Đồ ăn trên bàn đã sạch banh, chỉ còn mỗi đĩa bò sốt Newziland đang chờ tôi thanh lý nốt. Jenny say xua ngắm nhìn tôi ăn, chẳng hiểu chị thấy điều gì thú vị ở một thằng tham ăn tục uống như tôi chứ...??

_Có hợp khẩu vị không em? -Jenny chống cằm mỉm cười.

_Bình thường chị ạ, nhưng nếu bỏ dớ thì thật phí phạm - Tôi vẫn cầm cúi ăn.

_Oh, em rất có phong cách của người phương Tây đó - Jenny nháy mắt, rồi chị lại hỏi tiếp:

_Thế đối với khẩu vị của em thì món nào là ngon nhất?

Tôi sững lại, bỗng nhiên cảnh vật của dĩ vãng năm xưa lại ùa về, bên ngôi nhà nhỏ...ở trên một vùng đồi núi hoang vu...và bữa cơm ấm áp tình người...

_Rau cải luộc, gà rang, cà ghém và muối lạc. - Tôi buột miệng.

_Oh, cũng không tệ! Nhưng mà hình như đâu có trong thực đơn này đâu? - Jenny tủm tỉm cười.

_Thằng này nó say mất rồi! - Chú Phong nhìn tôi.

_...

_...

_...

Những điều họ nói cứ nhỏ dần, nhỏ dần. Tôi chỉ có thể nhìn thấy môi họ đang nhấp máy nhìn về phía tôi...Bởi vì có một giai điệu thánh thót vang lên tê tái cõi lòng, tôi ngoảnh về phía sân khấu, nữ nhạc sĩ đang kéo vĩ cầm...bản nhạc Love Story ...âm hưởng nhẹ nhàng sâu lắng...phảng phất nỗi buồn da diết...cứ kéo dài mãi mãi... như xoáy sâu vào nỗi đau của một chuyện tình dang dở...

"Tôi phải bắt đầu từ đâu?

Để kể câu chuyện về tình yêu ấy

Về sự kỳ diệu đến vô cùng của tình yêu mà tôi được thấy

Một chuyện tình ngọt ngào

Một chuyện tình còn lâu đời hơn biển cả

Đề giờ đây, biển vẫn hát lời ngàn năm vọng lại

Về một tình yêu chân thành nàng mang đến với đời tôi

Tôi phải bắt đầu từ đâu?

Chỉ với 1 lời chào

Nàng mang đến ý nghĩa cho đời tôi trống rỗng

Một cuộc đời chưa từng biết đến tình yêu sự sống

Nàng bước đến với đời tôi, niềm vui cũng theo về

Nàng lấp đầy con tim tôi bằng hạnh phúc, đam mê

Nàng lấp đầy tim tôi

Bởi những điều vô cùng đặc biệt

Bởi những khúc tình ca được những vị thần hát ca mãi miết

Bởi trí tưởng tượng bay xa đến vô ngần

Nàng lấp đầy hồn tôi

Bởi tình yêu

Đề dù tôi có đi bất cứ nơi đâu

Cũng chẳng bao giờ thấy cô đơn, giá lạnh

Bởi có nàng trên mỗi bước đi

Thì chẳng có ai thấy cô đơn được cả

Bởi mỗi khi tôi tìm kiếm tay nàng

Nó vẫn luôn bên tôi, chẳng giây phút lìa xa

Tình yêu ấy đến chừng nào kết thúc?

Tình yêu có thể nào đo được bằng giờ, phút thông thường?

Tôi chẳng thể trả lời, nhưng điều này tôi có thể nói ngay

Rằng tôi sẽ cần nàng đến chừng nào bản tình ca này còn bốc cháy

Và khi ấy, sẽ lại là nàng bên tôi viết nên tình khúc... đẹp tuyệt vời..."

_.....

_Are you ok? Hình như em cần đến cái này - Jenny đưa tôi một chiếc khăn nhỏ, tôi giặt mình...giờ tôi mới cảm nhận thấy những giọt nước mắt nóng hổi đang tuôn dài trên má...xuống môi...mặt chết...

_Em.em không sao.- Cảm lấy chiếc khăn của chị, nhưng tôi lại đưa tay quyết nước mắt.

_Em không được khoẻ? - Jenny nhìn tôi đầy lo lắng.

_Không, không chị ạ..em vẫn ổn - Tôi với lấy chai rượu, rót một ly đầy...rồi uống ừng ực...không dịu dàng như khi này...một vị đắng chát thấm sâu vào tận trong lòng..

Chị Diễm nhìn tôi khó hiểu, rồi lại quay sang nhìn chú Phong. Thấy chú khẽ nhún vai, tỏ vẻ khó hiểu không kém. Jenny vẫn chăm chú nhìn tôi, dường như mọi diễn biến tâm trạng của tôi chị đều cố gắng để cảm nhận..nhưng đâu dễ vậy...

Tôi đặt ly rượu đã cạn xuống. Nước mắt vẫn cứ tuôn rơi, mùi vị mặn chát hoà lẫn với những vị ngọt đắng...tôi đứng dậy ngược nhìn lên sân khấu. Người nữ nhạc sĩ vẫn say xưa...Love story...Tôi thấy một hồ nước trong xanh...một thảo nguyên rực rỡ ngập tràn sắc hoa...và nàng đang dang tay chạy đến....tà áo dài thướt tha bay bay trong gió... ánh mắt thân thương trĩu mến quen thuộc...mụ cười ấm áp...đang trở về gần bên tôi...tôi đưa tay ra phía trước:

"Ngọc! Chờ em lâu quá rồi..."

_Đi ra xe mau! Mày say quá rồi.- Bỗng có một cánh tay lôi thốc tôi đi, cảnh vật...và nàng...biến mất, tôi thăng thốt. Trên sân khấu, nữ nhạc sĩ đang cúi chào, cảm ơn những tràng pháo tay tán thưởng của thực khách.

_Nếu biết mày điên thế này, tao không bao giờ cho mày đi cùng!- Vừa kéo tôi chú Phong vừa khẽ gần giọng

_Hey! Tỉnh tiền! - Giọng Jenny gọi người phục vụ vắng vắng đằng sau.

Tôi ngoảnh lên sân khấu một lần nữa, như để cố níu kéo một hình ảnh thân thương vừa chợt tan biến...Nhưng sự hy vọng dần chuyển sang thất vọng rồi đến tuyệt vọng...Rõ rệt... Người nhạc sĩ dương cầm khi nãy lại đang thể hiện tiếp một bản nhạc chuyển thể, hoà tấu với một cây ghi-ta...đó lại là bài hát tôi không hề muốn nghe...Goodbye My Love của Denis Roussos...Cố nén nỗi đau đang bùng phát...tôi đưa cả hai tay lên bịt chặt tai, chạy vụt ra ngoài...đằng sau, những giai điệu chất chứa bao nỗi xót xa...vẫn cố đuổi theo...đắm vào tìm tôi những nhát chí mạng...

"Con gió nào đã mang bài hát buồn đến đây..

Nó cho tôi ở lại hôm nay

Đừng khóc, bởi trái tim tôi đã che lấp lý trí

Khi ấy tôi sẽ đi theo cách của tôi

Tạm biệt tình yêu của đời tôi, tạm biệt

Xin tạm biệt, chào nhé!

Em hãy nhớ tới tôi!

Tôi sẽ không thể đi đâu xa khỏi nơi ấy...

Tạm biệt tình yêu của đời tôi, tạm biệt

Tôi luôn đứng...

Hãy giữ tôi lại trong giấc mơ của em

Hãy trở lại đây..em yêu..

Trên bầu trời, Ngôi sao ấy

Ánh sáng chiếu theo bước đi của tôi

Đêm nào hiu quạnh, tôi sẽ ngồi cầu nguyện

Chúng sẽ chỉ cho tôi đường về nhà...."

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đánh mất

_Giờ chúng ta đi đâu? - Đang lái xe, bỗng chú Phong quay sang hỏi chị Diễm. Chị Diễm quay xuống ghế dưới:

_Jenny?

_Oh no! Sao lại hỏi em, chẳng phải hai người đang là hướng dẫn viên du lịch cho em sao? - Jenny phụng phịu lắc đầu nguây nguẩy, rồi chị quay sang tôi đang ngồi chống cằm nhìn ra đường qua cửa kính xe.

_Superman! Em có ý kiến gì hay không?

_ Dạ...Em không ạ! - Vẫn chống cằm nhìn ra đường, đôi mắt lơ đãng thất thần, tôi đáp gọn lỏn... dường như mọi vấn đề xung quanh đối với tôi chẳng có ý nghĩa nào cả. Tôi đang mãi nghĩ về một điều gì đấy...tôi đã quên...từng anh đèn pha xe chói lòa vọt qua...những người đang đi...đèn đường, biển hiệu quảng cáo...đều nhạt nhòa, nhảy múa trước mắt tôi. Tôi cố dụi mắt để nhìn, nhưng càng dụi càng nhòa... Tôi cố lục tìm trong tiềm thức một điều đã lãng quên...nhưng chỉ thấy văng vẳng giai điệu nồng nàn tha thiết của bài hát Love Story...buồn sâu thẳm....rồi dư vị đắng chát từ ly rượu...đắng đến nghẹn lòng..Tôi cố nhớ... nhưng không thể nhớ nổi...bất chợt âm hưởng quen quai đau đớn của bản nhạc Goodbye My Love lại vang lên...tôi hoảng hốt đưa hai tay lên bịt chặt tai..

_ Hay chúng ta kiếm một quán cafe nào thoáng thoáng ngồi, em thấy Hiếu không được khỏe - Chị Diễm lo lắng nhìn tôi.

_ Em có chuyện buồn sao? - Jenny nhẹ nhàng.

_ Dạ không! Em không sao ạ, không có gì đâu chị - Tôi bối rối quay lại, bất gặp ánh mắt của chị...tôi lại lúng túng quay đi. Đầu óc trở nên hỗn loạn hơn.

_ Vậy ra Hồ Tây nhé, cho mát - Chú Phong nói.

_ Uhm! Sao hả Jenny - Chị Diễm liếc sang Jenny.

_ Ok! Như vậy đi!

Chú Phong bẻ lái, chiếc xe ngoảnh sang phải...tôi vẫn hồ hững nhìn ra ngoài...tâm trạng càng lúc càng rối bời...

_ Alo!

_....

_ Vâng em Diễm đây, chị Thuý ạ, em xin lỗi nha chưa kịp lưu số của chị!

_....

_ Sao ạ! À vâng! Chị gặp Jenny nhé - Chị Diễm quay xuống đưa điện thoại cho Jenny.

_ Chị Thuý gọi em nè, chị ý nói sao điện cho em từ nãy đến giờ không thấy nghe máy!

_ Oh no...- Jenny cuống quýt cầm lấy điện thoại.

_ Alo! Chị Thuý hả! Sorry, khi nãy em để chế độ im lặng nên ko bắt chị gọi, đừng giận em nha chị!

_....

_ Dúi! Dúi lắm chị ạ, nhưng không được trọn vẹn vì vắng chị đó!

_....

_ Tụi em đang đi coffe nè, em đang định qua chỗ nào đó rồi Alo để chị qua!

_....

_ Sao ạ?

_....

_ Là ở đâu cơ?

_....

_ Oh! Em đâu bit đâu, mới ra Hà Nội lần đầu mà, thui chị nói chuyện với chị Diễm nè!- Jenny đưa lại máy cho chị Diễm.

_ Vâng! Em nghe!

_....

_ Ủi! Máu quá ta, chiều nay về công ty lại liên hoan tung bừng rồi kéo nhau đến đó hà. - Chị Diễm cười khúc khích.

_....

_ Ok! Ok, cứ diễn đi, tụi nay qua liền...

_....

_Ok! Lát nữa gặp lại - Nghe xong điện thoại chị Diễm nhào người sang thì thăm gì đó với chú Phong.

_Ồ! Được đấy, thế mà không nghĩ ra! - Chú Phong khẽ reo lên rồi quay xe đi ngược lại.

_Đi đâu dzậy ta? - Jenny nhìn lên thắc mắc.

_Chỗ này giảm street đã lắm đó - Chị Diễm quay xuống nháy mắt.

_Oh, sao phải bí mật chứ! Cứ làm người ta hồi hộp! Nhưng cũng hy vọng nơi đó sẽ làm Hiếu vui lên một chút? - Jenny quay sang tôi mỉm cười...tôi vẫn chống cằm nhìn ra đường, suy nghĩ mông lung..

Chiếc xe đi thêm khoảng 15 phút nữa thì dừng lại trước một toà nhà trên một con phố giữa trung tâm Hà Nội.

_Mọi người đứng đợi đây nha, để anh vòng qua bên kia gọi xe đã - Chú Phong bước xuống lịch sự mở cửa cho chị Diễm và chị Jenny, tôi cũng mở cửa xe bước ra ngoài. Nhìn về toà nhà, có khá đông người đang đứng trước cửa, nói chuyện, bàn tán. Hầu hết đều ăn vận rất sành điệu và lịch sự, có một vài cô gái tóc xanh tóc đỏ, trang điểm phá cách và mặc rất sexy. Qua lần cửa lớn là một bậc thang đi lên có một cánh cửa nhỏ hình lục giác, phía trước có mấy anh chàng lực lưỡng ăn mặc rất hầm hố, dễ liên tưởng đến lính đặc công hay mấy chú cảnh sát cơ động. Hình như là bảo vệ, vì lúc họ quay vào trong thấy lưng áo ai cũng in chữ "Security".

_New..new...cen...tu...ry! New Century - Tôi cố nheo mắt nhìn dòng chữ lập loè, miệng lẩm nhẩm. Nghe quen quen, hình như tôi đã đọc ở đâu rồi thì phải..

_Superman, sao đứng ngơ ngẩn giữa lòng đường thế, lại đây với chị - Bỗng Jenny kéo tôi lại, rồi chị quàng lấy tay tôi, bước lại chỗ chị Diễm đang đứng gọi điện. Dù chưa hết tỉnh rượu, nhưng tôi vẫn ngượng ngập và lúng túng trước cặp mắt soi mói của đám người đứng lơ nhó trước cửa, hết nhìn tôi rồi lại nhìn Jenny.

_Họ nghĩ chị em mình là một cặp đó kung - Jenny khúc khích cười

_Alo, sao gọi chị mãi ko thấy nghe máy thế, tụi này đến rồi đang đứng ngoài cửa rồi nè - Chị Diễm có vẻ sốt ruột.

_....

_Ồn quá chẳng nghe thấy gì cả!

_....

_Ok ok! - Chị tắt máy rồi quay sang Jenny:

_Cứ vào thôi, mà sao lão Phong này gửi xe lâu vậy, chắc lại..

_Nói xấu gì người ta đấy - Chú Phong bước tới từ lúc nào, ngoác miệng cười.

_Anh làm gì mà lâu thế?

_Thì còn phải chờ người ta sắp xếp chỗ chứ, hôm nay đông quá!

_Chị Thuý bảo cứ vào đi!

_Thế thì biết ngồi bàn nào? - Chú Phong khẽ nhún mày

_Chị ấy ra gần cửa đón mà, đi thôi!

_Uhm, đi nào Jenny.

_Superman, không biết em có chuyện gì buồn, nhưng hãy gạt bỏ tất cả mọi chuyện qua một bên đi! - Jenny khẽ kéo tôi. Dù trong lòng vẫn đang nặng trĩu, phân vân và rối bời...nhưng tôi cũng đành miễn cưỡng bước theo.

Đến cửa có hai gã Security chặn mọi người lại, rồi rà 1 cái thiết bị điện tử lên, kiểm tra từng người một, nơi này là nơi nào mà có vẻ nghiêm trọng vậy chứ? Họ nghĩ chúng tôi là phần tử khủng bố à. Tôi tròn mắt nhìn, và càng tò mò hơn với cái thế giới phía sau cánh cửa kia.

_Anh chị có phiếu gửi rượu chưa ạ? - Một cô nhân viên rất xinh đứng trước cửa bước tới chào hỏi

_Ồ! Anh có bạn đã đặt chỗ trong này! - Chú Phong nói.

_ Dạ vâng mời anh ạ! - Cô gái cúi đầu chào lễ phép.

Qua tiết mục kiểm tra, chúng tôi bước đến cánh cửa bóng loáng, một nhân viên khác mặc comple lịch sự mở cửa...

Tôi thấy mắt nẩy đom đóm, những âm thanh với công suất cực lớn vọt ra đập vào người, xoáy vào tai nhức nhối. Tiếng trống nổi lên dồn dập tức cả ngực, tim tôi như muốn vọt ra ngoài. Phía bên trong ánh đèn nhấp nháy xoay tròn, những bàn rượu đông nghịt khách, chính giữa là một khoảng sân liên với sân khấu được quây quanh những cái kệ cao ngăn cách với những bàn rượu. Dưới sân cũng có một đám đông cả nam lẫn nữ đang nhún nhảy điên cuồng. Trên sân khấu và 4 góc kệ là những cô gái ăn mặc rất "nghèo nàn" uốn lượn với những vũ điệu cực kỳ khiêu gợi và sexy, đám đông cả dưới sân và trên bàn rượu đều có vẻ rất phấn khích, họ huơ tay lên trời hò hét sau mỗi một động tác khiêu gợi từ phía những cô vũ nữ... Tôi thẳng thốt lùi lại, nhưng lại bị chú Phong từ đằng sau đẩy lên. Cánh cửa đã đóng hẳn, tôi sững sờ quay sang Jenny. Chị ấy khẽ nháy mắt cười rồi lại khoác tay tôi bước xuống, phía dưới có một phụ nữ đang đi lên, qua ánh đèn nhấp nháy tôi nhận ra đó chính là bà chị Thủy tại buổi tiệc hội thảo trưa nay, chị bước tới khẽ ôm lấy Jenny rồi hai người cười nói với nhau, có vẻ như họ hết vào tai nhau thì đúng hơn, tất nhiên với cái mớ âm thanh đang lung bùng đình tai nhức óc trong này thì tôi chẳng thể nghe được họ nói gì cả. Sau đó chị Thủy dẫn chúng tôi lách đám đông đi vào một chiếc bàn được ghép bởi 3 bàn rượu, xung quanh khoảng gần chục người cả nam lẫn nữ đang ngồi, thấy chị Thủy dẫn chúng tôi vào, họ quay sang chúng tôi mỉm cười gật đầu chào, có lẽ đây cũng là cách chào hỏi lịch sự duy nhất trong này. Sau khi chúng tôi đã ngồi yên vị, thì một anh chàng bồi bàn bước tới cầm theo chiếc cốc đặt lên bàn, rồi gấp mỗi cốc một viên đá, sau đó cầm chai rượu trên bàn bàn khéo léo dốc vào bốn cốc. Rồi lui lại phía sau đứng chấp tay cung kính. Có vẻ như mỗi bàn đều có riêng một người phục vụ như vậy. Chị Thủy ra hiệu bảo tất cả mọi người cầm ly lên, có vẻ như chị ấy cũng đang rất hưng phấn... sau tiếng "Dzô" mọi người cùng uống. Tôi cũng đưa lên nhấp một ngụm và thấy hơi sốc bởi nó khá là nặng so với loại rượu mà tôi uống khi nãy, một hương vị thorn nồng cay cay sặc thẳng lên mũi và một cảm giác nóng bỏng đi xuống cổ họng trôi tuột vào bụng... tôi khẽ nhăn mặt quay sang Jenny, thấy chị ấy không uống vội như những người khác mà chị ấy lách nhẹ đưa phốt qua mũi rồi mới mỉm cười tận hưởng...

_ Kưng ăn miếng lê nè! - Jenny hét vào tai tôi rồi với tay nhón cho tôi một miếng hoa quả.

_ Dạ vâng ạ! - Tôi cầm lấy, nhưng khuôn mặt cứ bần thần. Sau vài lần nâng cốc lên cùng tập thể và có một vài người bạn của chị Thủy đến "sầu riêng", tôi đã bắt đầu cảm thấy choáng váng, mặt mũi nóng bừng. Cộng hưởng với tiếng nhạc chất chứa ngày càng dồn dập, bốc lửa hơn và cả những tiếng la hét khiến người tôi như muốn nổ tung lên vậy. Trên sân khấu, các cô vũ nữ uốn éo phô ra những động tác nhục thể điên loạn. Đám đông tỏ rõ sự phấn khích cao trào, có người còn nhảy cả lên bàn, nhưng nhanh chóng bị mấy chú Security lôi xuống. Chú Phong cũng có vẻ tới tằm, hai tay huơ lên trời hò hét liên tục, những mỗi lần định đứng lên thì lại bị chị Diễm cầm tai kéo xuống. Nhóm người trong hội của chị Thủy thì mỗi người mỗi về, người thì gật gù lắc lư theo điệu nhạc, người thì ngồi trầm ngâm, người thì bình thản uống rượu, người thì mệt mỏi gục mặt xuống bàn... còn bà chị Thủy đang ngồi thì thầm với một chú khá là bảnh bao có vẻ tình cảm lắm... tôi ngoảnh sang Jenny, thấy chị ấy đang lúi húi lấy ra trong bóp một bao thuốc, lấy một điếu đưa lên miệng, một người đàn ông ngồi đối diện thấy vậy lật bật đứng dậy rút máy lửa bật lên rồi lịch sự đưa qua cho Jenny mỗi, chị ấy rít một hơi, phả khói ra sáng khoáy rồi gật đầu mỉm cười cảm ơn người đàn ông, sau đó hai người uống với nhau một ly. Với sắc đẹp của chị ấy thì có lẽ bất cứ gã đàn ông nào cũng muốn tìm cơ hội để mà cung phụng, tôi không ngạc nhiên về điều đó. Nhưng quả thật cái việc chị hút thuốc khiến tôi hơi sốc, từ lúc gặp nhau đến giờ tôi mới thấy... Bất giác điều này khiến tôi nghĩ đến một người phụ nữ, một kiếp người trầm luân, đó là Mỹ Uyên, một cô gái sống dưới đáy xã hội. Tôi nhìn Jenny - Mỹ Trâm, một người phụ nữ thành đạt, sống trên đỉnh cấp thượng lưu... cả hai người đều đẹp và đều... hút thuốc. Hơi men choáng váng và không khí ồn ào loạn cả óc khiến tôi không thể suy ngẫm và đưa ra những so sánh cụ thể hơn, nhưng với cuộc sống rộng lớn bên ngoài thì có lẽ tâm suy nghĩ của tôi chỉ là một hạt cát mà thôi...

Bỗng tự nhiên tôi thấy bụng cồn cào, một cảm giác lờ lờ trào dâng trong họng... chết thật... tôi lao đảo đứng dậy...

_ Em đi đâu? - Jenny níu lấy tay tôi rồi đứng dậy hét vào tai tôi.

_ Em đi vệ sinh ạ - Tôi cũng hét vào tai chị, giọng khàn đặc.

Jenny nhìn tôi có vẻ hơi lo lắng... mặc ánh nhìn đó, tôi không thể chần chừ được nữa... tôi gật đầu trấn an chị rồi lao đảo bước tới anh phục vụ, nhờ dẫn tới phòng vệ sinh...

_ Ua ua ua.....!!! - Tôi vật vã quỵ sụp xuống cái Lavabo, từng dòng thức ăn chưa kịp tiêu hoá, và cả rượu tuồn từ trong cổ họng ra sặc lên mũi cay xè, khiến nước mắt tôi chảy dòng dòng. Bụng tôi co thắt từng cơn như muốn trút cả tim gan lòng mề ra....chao ôi...rượu...nó là như thế....tôi ngồi bệt hẳn xuống thờ hồng hộc...nhìn lên trần nhà cứ xoay tròn...2 thái dương giật giật... đầu nhức như búa bổ.

_ Cộc cộc...! Rầm - Có tiếng gõ rồi tiếng đập cửa mạnh, sau đó là tiếng quát tháo lệt nhệt vang lên khiến tôi giật mình.

_ Mẹ...kiếp! Làm...đéo gì mà lâu... thế? Ngủ...trong... đó à?

_ Không...không... ạ - Tôi ưỡ oài vịn tường đứng dậy, mở cửa ra. Một gã đàn ông đổ ập vào người tôi, tôi phải gồng hết sức mới không bị ngã. Mùi rượu nồng nặc và đôi mắt lơ đãng của gã đàn ông... chết tiệt!!!. Tôi né sang bên rồi đỡ nhẹ cho hắn quỵ xuống Lavabo, suýt chút nữa thì hắn đã phun hết lên người tôi rồi, tôi tựa người vào tường hôn hên, nhìn cái mặt hắn vục hẳn vào Lavabo và cái thân hình mềm oặt như bún mà tôi ngán ngẫm...lao đảo bước ra... thấy đất dưới chân nghiêng ngả...bỗng tôi thấy...trời ơi...có phải tôi bị ảo giác không??? Ngay chỗ khu vực đi tiểu, có hai gã đàn ông đang hôn nhau...tôi cố dụi mắt nhìn lại...họ say đắm cuồng nhiệt chả kém một đôi tình nhân thực sự...nhìn thấy tôi bước tới họ dừng lại...

_ Ui! Anh này đẹp trai quá! - Một người e lệ liếc tôi. Giọng nói ảo là khiến tôi sồn cả gai ốc.

_ Đẹp trai thì đi mà theo hắn đi.- Người kia có vẻ hờn dỗi, ngừng ngẩng bước ra ngoài.

_ Nỡm ạ, có vậy mà cũng dỗi...người ta bảo là đẹp trai chứ đâu có nói là đẹp trai hơn mình đâu! - Nói xong gã tha thướt chạy theo bạn tình, không quên để lại cho tôi một cái nháy mắt đưa đẩy...

.....

_Ừa ưà... ưà...! - Lại một lần nữa tôi quỳ mọp xuống nôn thốc nôn tháo ngay ra nền... tôi cảm thấy hoảng loạn thật sự... Trời ơi, cuộc sống ngày càng trở nên méo mó..không thể định nghĩa được...! Mà.... tôi đang ở đây làm cái quái gì vậy??? Bỗng nhiên trong đầu tôi chợt nhớ ra một điều đã lãng quên mà khi này, khi bước ra từ nhà hàng..tôi đã cố nhớ...nhưng không thể nào nhớ nổi...tôi đã quên... đã quên mất... đã quên là LỄ RA MÌNH PHẢI ĐI VỀ!!!

****.

Loạng choạng bước ra ngoài, lúc này tiếng nhạc đã nhẹ hơn rất nhiều. Hình như có một ca sĩ ở hải ngoại đang biểu diễn, tôi tìm về bàn rượu. Jenny thấy tôi về liền đứng dậy chạy lại điu tôi về chỗ, có một vài ánh mắt ghen tị ném về phía tôi, nhưng lúc này tôi chẳng màng đến những điều đó. Trong đầu tôi thực sự đang rất hoang mang và hồi hận, nhưng quả thật tôi không thể có đủ tỉnh táo để suy nghĩ thông suốt hơn được...

_Không sao chứ? – Chú Phong cũng có vẻ lo lắng.

_Dạ không ạ! – Tôi ngồi xuống, cố gắng gượng cười.

_Uống đi em - Jenny đưa tôi một ly nước cam

_Dạ vâng! Em xin..- Tôi cầm lấy và uống một hơi.

_Vệ sĩ của Jenny đó - Chị Thủy cười cười.

_À, ra vậy – Nhóm người cười ồ lên, khiến khuôn mặt của tôi đã đỏ lại càng đỏ hơn.

_Thế thì rất hân hạnh nếu được mời vệ sĩ của Jenny một ly. – Gã đàn ông khi này châm thuốc cho Jenny nâng ly hướng về phía tôi, ánh mắt đầy khiêu khích.

_Cậu ấy say rồi! Để Jenny uống hộ! OK – Jenny cầm ly lên.

_Sao lại thế, đàn ông mà lại để phụ nữ uống hộ sao. Kém cỏi quá - Một người trong nhóm cất giọng mỉa mai.

_Chú em có cần anh gọi cho một ly sữa không? Dùng sữa thay rượu cũng được, chứ ai lại để cho phụ nữ uống rượu thay mình – Gã đàn ông tùm tùm cười.

_Không cần ạ! Để em uống! – Máu trong người sôi lên sùng sục, điên người. Tôi giật lấy cốc rượu trên tay Jenny.

_Mời anh..! – Tôi đưa lên nhắm mắt dốc thẳng vào mồm.

_Ồ ồ ồ! Vỗ tay cho bản lĩnh đàn ông! – Nhóm người hò hét vỗ tay rào rào...

Cạn xong cốc rượu, tôi luống cuống vội lấy cốc nước cam làm một ngụm để giảm bớt nồng độ. Bỗng thấy một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng khẽ cấu lên đùi tôi. Tôi quay sang Jenny, thấy chị nhìn tôi khẽ lắc đầu. Tôi nháy mắt cười với chị, chị muốn nói với chị là tôi có thể uống say, nhưng không thể để cho người khác coi thường được. Jenny vẫn khá là lo lắng, nhưng chị đâu hiểu một khi bản tính háo thắng trẻ con trong tôi đã trỗi dậy. Tôi sẽ bắt chấp tất cả...

_A ha, đóa hồng Vancouver, thật không ngờ lại có ngày khoe sắc ở đất Hà Thành này - Một giọng đàn ông cất lên, chúng tôi quay lại. Một người đàn ông cũng trạc ngoài ba mươi, rất cao to và phong độ đang bước tới cùng với 2 người nữa.

_Là hấn sao? Hấn về nước từ khi nào vậy? - Chị Thủy khẽ thốt lên.

Gã đàn ông lịch sự chào hết thấy mọi người, rồi quay sang Jenny.

_Mỹ Trâm, lâu lắm không gặp!

Tôi nhìn Jenny, thấy chị bình thần rút một điếu thuốc ra hút, dường như không hề biết đến sự tồn tại của người đàn ông đó.

_Hôm nay ở buổi hội thảo, em có nghĩ là đã quá cư xử lạnh nhạt với anh không? Hết tình nhưng sao có thể hết nghĩa, chẳng phải chúng ta đã từng..

_Anh im đi, anh làm khổ Jenny như vậy còn chưa đủ hay sao? - Chị Thủy đứng phắt dậy mắt long sòng sọc nhìn gã đàn ông đó.

_Bình tĩnh em! Coi như những người bạn cũ gặp lại đi, chẳng lẽ lại không thể nói chuyện được sao? – Gã đàn ông quay sang chị Thủy nói điềm đạm.

_Chuyện gì!? – Rít một hơi rồi phả khói ra, Jenny lạnh lùng buông một câu.

_Anh đã ra đây rồi chẳng lẽ lại không mời anh được một ly sao? – Hấn khẽ nhún vai.

Không nói thêm lời nào nữa, Jenny vội lấy chai rượu dốc đầy một cốc...dội tàn thuốc vào đó, rồi đứng lên đưa cho hấn, thoáng ngạc nhiên nhưng rồi hấn

lại nở nụ cười khẩy và đưa tay đón lấy...

_Ào...! - Bất ngờ Jenny hất thẳng cốc rượu vào mặt hắn trước sự sững sờ của hết thảy mọi người xung quanh bao gồm cả tôi.

_Tổng giám đốc!!!! - Hai gã đàn ông phía sau định nhao lên. Nhưng hắn đã ra hiệu cho họ đứng lại...

_Mùi vị thế nào? - Jenny cầm phần nhìn hắn.

_Dù uống bằng cách nào, đã là em mời thì dĩ nhiên là rất tuyệt rồi.- Hắn vừa đưa tay lên vuốt mặt vừa nói.

_Còn chuyện gì nữa không? - Jenny khẽ gằn giọng.

_Em còn nuôi mối hận lòng này đến bao giờ nữa? Sao phải khổ như vậy?

_Tôi hỏi còn chuyện gì nữa không?

_Em vẫn như ngày xưa, bướng bỉnh và cố chấp...- Hắn khẽ nhếch mép cười, rồi lại lịch sự cúi chào mọi người.

_Xin lỗi vì đã làm cuộc vui của các vị bị gián đoạn! - Rồi hắn quay người bước đi. 2 gã đàn ông cúi húi chạy theo sau.

_Em không sao chứ...- Chị Thuý e ngại nhìn Jenny.

_Tất nhiên là ko? - Jenny mỉm cười rồi ngồi xuống.

_Hắn ta là ai vậy? - Chú Phong quay sang hỏi chị Diễm.

_Hình như là người yêu cũ của Jenny - Chị Diễm khẽ nói.

_Ồ! Anh cũng đoán vậy - Chú Phong gật gù

_Nào mọi người, uống tiếp đi chứ! Không khí trầm quá, chẳng mấy khi được gặp nhau, hôm nay hãy vui hết mình đi! - Jenny nâng cốc lên, tất cả mọi người vẫn chưa hết ngạc nhiên sau diễn biến vừa rồi, nhưng họ cũng nâng lên. Tôi quay sang nhìn Jenny, nụ cười tươi quây rũ mê hoặc vẫn nở trên môi, nhưng đôi mắt chị lại phảng phất một nỗi buồn sâu thẳm không thể nói được thành lời.

_Superman! Hôm nay chị muốn em phải thật vui! - Jenny đưa cốc cùng với tôi, rồi chị uống cạn sạch...

Bỗng trên sân khấu, giọng người MC oang oang:

_Và bây giờ chúng ta sẽ quay trở lại với những vũ điệu sôi động, các bạn ooooooooo!!!

_Ooooooooooooo - Tất cả mọi người cùng đồng thanh.

_Máu lên nàooooooooo!!!!

_Music, let's go....

Một tiếng hú dài như còi xe cứu hỏa. Rồi tiếng nhạc lại vang lên. Lần này có vẻ dữ dội và bốc lửa hơn rất nhiều. Từ trong sân khấu, khoảng hơn chục cô vũ nữ bước ra. Chia nhau đứng trên các kệ, rồi trước sự khích lệ của một số người, có cô còn nhảy hẳn cả lên bàn rượu. Với những động tác khiêu khích gợi dục theo tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, mọi người đổ bộ xuống sân tiếp tục lắc lư, có vẻ như lần này mới là cao trào thực sự. Nhóm chị Thuý và cả chú Phong cùng với chị Diễm dường như cũng phấn khích quá độ, họ kéo xuống hoà lẫn với đám người phía dưới sân. Chỉ còn mỗi tôi và Jenny ngồi lại.

_Chị...uống... ít...thôi! - Tôi lè nhè hét vào tai chị ý. Chúng tôi lại phải trao đổi với nhau bằng ngôn ngữ hét.

_Chị...ồn..mà... kưng!

_Người... đàn.. ông..khi này...- Tôi đang định hỏi thì chị đưa tay lên chặn miệng tôi lại

_Không nói chuyện nữa, kưng mời chị một ly nhé!

_V.. à...n..g! - Nói lú hết cả lưỡi, nhưng tôi vẫn đưa cốc rượu lên cùng với chị, uống thêm được 2,3 cốc nữa thì tôi đã không còn nhận thức được gì nữa rồi. Toàn bộ xung quanh quay cuồng, cộng thêm ánh đèn nhấp nháy...

....

_Chị...chị...nói gì..cơ??

_Ra...nhảy với chị!

_Không..em không..biết...

_Cứ..ra... đi!!!..Ngoài.. đó... đâu có..ai biết...nhảy đâu!

Jenny lôi tôi dậy, chân tay tôi bải hoải rã rời, đầu óc ngày càng hỗn loạn hơn, tôi cứ thế đi theo chị một cách vô thức. Chúng tôi hoà lẫn vào đám đông cuồng nhiệt...

_Superman, let's go...! – Jenny nháy mắt rồi bắt đầu nhún nhảy, tôi cố dụi mắt để nhìn cho rõ, phải công nhận là chị nhảy đẹp thật. Không thua gì các cô vũ nữ trên kệ, nhưng những động tác của chị đều toát lên một vẻ quyến rũ, hơi khơi gợi chứ không quá sexy, nom chị nổi bật hẳn giữa đám đông. Khiến mọi người đều ngoái lại chiêm ngưỡng, tôi thì cứ đứng như phỗng tròn mắt nhìn...bỗng chị bước tới cầm tay tôi...

_Không..chị..- Tôi hoảng hốt.

_Cứ...tự..nhiên..thả lỏng người ra, quên hết mọi ưu phiền đi em! – Chị vừa cầm tay tôi vừa lắc hông rất điệu nghệ, tôi cũng lúng túng nhún nhảy và lắc theo một cách vụng về. Thấy chị phì cười tôi đỏ dừ mặt, nhưng cũng bật cười theo.

_Ồi không...em không thể...Jenny!

_Tự tin lên..trong mắt chị..em là người đàn ông tuyệt vời nhất, Superman ạ! - Chị xoay lưng áp sát vào người tôi, tựa gáy lên vai tôi. Rồi cầm tay tôi vòng qua eo chị...bất ngờ nhưng tôi không thể cưỡng lại được...lúc này thực sự tôi đã không còn là chính mình nữa rồi...tôi đang ôm một người phụ nữ...nhún nhảy trong ánh đèn nhấp nháy...trong tiếng nhạc điên cuồng...tôi đã lại quên đi một điều gì đó...nhưng tôi lại chẳng thể nào nhớ ra được...bỗng tôi cảm thấy người cứ lá đi, tứ chi bải hoải rã rời..vòng tay ôm chị nói lỏng dần...rồi tôi thấy quay cuồng...cảm nhận mặt mình đập xuống sàn đau đéng...

_....

_....

_....

_Hiếu..em sao vậy!?

_....

_....

_....

_Nó say quá rồi – Tôi lơ mơ nghe văng vẳng giọng chú Phong..

_....

_Anh ơi cho em nhờ chút! Làm ơn đưa hộ thằng cháu em ra xe.

_....

Bỗng có 4 cánh tay cơ bắp khiêng thốc tôi lên....rồi tôi thấy mình bị quăng vào xe như một con nhái...

_....

_....

_Jenny, về đến nơi điện cho chị nhé! Anh Phong đi đường cẩn thận nha - Giọng chị Thuý.

_....

_Bye bye mọi người nha, thanks mọi người thiệt nhìu vì một buổi tối dzui dzẻ - Giọng Jenny.

_....

_....

Tôi cứ lúc mơ lúc tỉnh... tôi thấy mình đang gối đầu lên một cái gì đó êm ái, mịn màng và mát rượi.

_Chú nhóc, thiệt tội cho em quá..- Một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt lên trán tôi.

_Nó có bao giờ uống rượu đâu! – Lại là giọng chú Phong, hình như chúng tôi đang trên xe đi về, vậy cái gì đó êm ái..?? Tôi cố trừng mắt ra, nhưng nó cứ dập lại... cái cảm giác...hình như là tôi đang gối đầu lên đùi Jenny... ôi không!! Tôi cố bật dậy, nhưng không còn cảm giác chân tay nữa, nó như tan

biến hết rồi...bàn tay của Jenny vẫn nhẹ nhàng vuốt ve lên má...rồi một chiếc khăn thấm thấm mồ hôi trên trán tôi...bỗng nhiên con buồn ngủ kéo đến...rồi tôi thiếp đi rất nhanh...

Tôi lơ mơ tỉnh dậy, tai vẫn ù ù. Đầu nhức như búa bổ chân tay bải hoải rã rời, hơi men vẫn chênh choáng, tôi cố hé đôi mắt ra để định hình lại cảnh vật xung quanh mình...nhưng tất cả vẫn nhoè đi dưới ánh đèn ngủ leo lắt... tôi nghiêng chặt răng, cố gắng chống tay ngồi dậy. Chiếc cavat quần vào cổ thật khó chịu, tôi giật ra, rồi đưa tay lên dụi mắt, cảnh vật dần hiện ra rõ rệt hơn.... và tôi lại dụi mắt một lần nữa...không phải là phòng của mình...tôi có đang nằm mơ không...nơi đây là...tôi đưa tay dụi mắt thêm một lần nữa... và lần này tôi trợn ngược mắt lên trong nỗi hoang mang tột cùng...đây rõ là phòng của Jenny. Tôi bàng hoàng nhìn khắp xung quanh phòng, không có ai cả??? Cảnh vật lại nhoà đi...tôi đứng dậy cởi chiếc áo khoác Comple ra, rồi lao đảo bước vào phòng tắm... trong hoàn cảnh như thế này tôi tự biết là phải thật tỉnh táo đã rồi mới có thể tính tiếp được...cảnh vật trong phòng vẫn nhảy múa nghiêng ngả sau mỗi bước đi...khiến tôi phải vịn tay vào tường mới có thể đứng vững...bước đến cửa phòng tắm. Tôi thấy lơ mơ một thân hình thiếu nữ mảnh mai...tôi đưa tay dụi mắt...nhú mảy, rồi lại căng mắt ra để nhìn...

_Jenny! Chị... - Tôi hồn phi phách tán khi thấy đó là Jenny, chị đang ngồi co ro dưới sàn phòng tắm, úp mặt vào đầu gối, trên sàn vớt vương vãi bao nhiêu là tàn thuốc lá, vỏ bao thuốc lá, mấy tấm hình bị xé te tua, rồi cả trang sức, xăng-đan cao gót, váy đầm...trời ơi! Tôi đưa tay dụi mắt một lần nữa, chị ấy chỉ bận trên người mỗi một bộ đồ lót...

_Jenny... - Tôi thét lên, trong đầu đang nghĩ đến một tình huống cực kỳ xấu có thể xảy ra...Nhưng rồi tôi lại khẽ thở phào nhẹ nhõm. Chị ấy ngược lên nhìn tôi, hai hàng phấn mascara chảy dài trên đôi má theo dòng nước mắt khiến gương mặt xinh tươi diễm lệ trở nên tiêu tụy, đôi mắt chị đỏ hoe...có vẻ như là chị đã vừa khóc...khóc nhiều lắm...không còn vẻ lộng lẫy kiêu sa như đêm qua, đôi mắt của chị ánh lên sự đau khổ và tuyệt vọng...

_Chị! Chị...làm.sao vậy? Chị làm...sao..vậy? - Gạt bỏ những e ngại, tôi loạng choạng đến nắm vai chị khẽ lay nhẹ.

_Superman! - Vẫn nhìn tôi, chị khẽ nói.

_Dạ?

_Chị có xấu không?

Thoáng sững người trước câu hỏi của chị, nhưng tôi cũng vội vã trả lời.

_Không!...Không...hề, chị...đẹp, chị...đẹp lắm!

_Vậy hãy ôm chị đi...

Tôi thẳng thốt đứng dậy và khẽ lùi lại...Bỗng chị bật cười khanh khách, một nụ cười hàm chứa biết bao sự chua chát và thâm lương...không biết có chuyện gì đã xảy ra lại khiến cho chị suy sụp đến vậy. Hay là do buổi gặp hôm nay với gã đàn ông kia...tôi liếc nhìn những tấm ảnh bị xé tan nát... Bỗng nhiên tận đáy lòng tôi dậy nên một niềm thương cảm xen lẫn một chút đồng cảm...

_Chị... đừng...ngồi...ngoài này.. nữa! Lạnh...lắm— Tôi thu hết can đảm bước tới, rồi nhẹ nhàng bế chị lên. Con say vẫn vật vã hành hạ, tôi cố trụ vững bước ra phòng ngoài, đi đến rồi đặt chị lên giường.

_Chị...hãy ngủ..một chút..chị! Chị cũng.. đã.. đã..uống..nhiều...rồi! — Tôi khẽ nói.

_Superman!

_Dạ...!

_Chị có đẹp không?

_Chị..chị...đẹp, chị đẹp lắm..!

_Vậy sao không ôm chị?

_Sao.. ạ!

_Ngoài đó lạnh..vào trong này cũng thấy lạnh...ở đâu cũng lạnh! Thế giới này không còn chỗ nào ấm áp dành cho chị hết...- Jenny bật khóc.

_Chị!?! - Tôi bối rối vô cùng. Không biết nên nói thế nào nữa cả. Khuôn mặt chị đầm nước mắt...tôi bỗng thấy chạnh lòng và xót xa...chắc chị đã phải chịu nhiều uất ức lắm...có lẽ cuộc sống hào nhoáng bên ngoài chỉ là cái vỏ bọc để chị che đậy cuộc sống nội tâm phức tạp đang giằng xé bên trong...bất giác tôi đưa tay khẽ gạt những giọt nước mắt đang lăn dài trên má chị. Như tìm được sự sẻ chia, chị ngồi bật dậy dụi vào lòng tôi thổn thức...lúc này không còn vẻ tự tin mạnh mẽ cả tính thường ngày nữa, giờ đây tôi thấy chị mới thật yếu đuối và cô độc làm sao... bất giác tôi đưa tay lên ôm lấy chị... ôm thật chặt... tôi đã không còn đủ tỉnh táo nữa để có thể nhận biết được rằng mình đang ôm một cơ thể đàn bà gần như là trần trụi...

Chị vẫn khóc, nước mắt chị thấm đẫm ngực áo tôi...tôi khẽ đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc của chị... chị ngược đôi mắt nhòa lệ lên nhìn tôi, hơi thở của chị phả nhẹ lên mặt tôi...nóng hổi...lúc này tôi mới cảm nhận thấy lớp da mịn màng cùng cơ thể mềm mại của chị đang nằm trong vòng tay mình...tôi thấy lòng rạo rực, cảm xúc từ đâu bỗng nhiên ùa về như dòng thác lũ...không thể ngăn lại được...tôi hoảng hốt định buông tay ra, nhưng chị vẫn xiết chặt lấy...hơi

thở chị lướt nhẹ trên cổ lên má, rồi lần tìm xuống đôi môi của tôi...

_Không..Jen...- Chưa kịp nói hết câu thì tôi đã bị chặn đứng bởi làn môi của chị. Tôi muốn vùng dậy...nhưng chân tay cứ bủn rủn..như không còn là của tôi nữa...tôi cảm nhận từng dòng máu nóng của mình đang cuộn chảy trong huyết quản, như muốn phá tung cơ thể...từ tận trong sâu thẳm có một cái gì đấy thật bức bối, ngày một lớn dần lên...rõ rệt... đẩy lên một niềm khao khát mãnh liệt. Tôi khát...tôi cảm thấy khát...tôi muốn uống..nhưng không phải là uống nước...mà là...người phụ nữ này...tôi...tôi muốn uống cô ta!!!!!!...Tâm trí dần rơi vào trạng thái vô thức...tôi cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn nóng bỏng ấy...một bàn tay mềm mại run rẩy luồn vào trong áo mơn trớn khắp cơ thể tôi...rồi tôi bị đẩy nằm ngửa xuống giường...người tôi căng cứng...hồn hên khi đôi môi ấy lướt nhẹ lên ngực....rồi xuống bụng...bàn tay mềm mại ấy luồn nhẹ vào trong quần...tôi nghiêng chặt răng...thế rồi khi chiếc quần được kéo xuống...tôi thấy như được giải thoát khỏi sự bức bối...chưa kịp thở phào thì bỗng nhiên tôi lại há hốc mồm...bỗng nhiên tôi cảm thấy cơ thể mình đang bị hút vào một nơi trật trội, nóng ẩm và ẩm ướt...chưa kịp kêu thét lên thì tôi đã bị chặn lại cũng bởi đôi môi ngọt ngào ấy...bất giác tôi vòng tay ôm lấy thấy hình mềm mại đang run rẩy trên người mình...rồi tôi vỡ oà..từng dòng thác lũ đang cuộn chảy trong cơ thể như đã được giải phóng, tuôn ra ào ạt...người tôi cứ nhẹ dần..nhẹ dần...và tôi lại thiếp đi trong cơn mê man tưởng như bất tận..

“...Anh hư lắm...”

“...Anh nhiều tội lắm đó, biết không?...”

Một giọng nói quen thuộc cứ văng vẳng bên tai...lúc gần...lúc xa...

_Ngọc!! Đừng đi.....!! – Tôi hét lên rồi mở trừng mắt ra. Định gượng dậy, nhưng tôi thấy người nặng trĩu... định thân lại...tôi bàng hoàng khi nhận ra một cơ thể đàn bà đang nằm xoà trên người mình...cả hai đều không một mảnh vải che thân...trong cơn hoang mang tột cùng, tôi đẩy người đó qua một bên...vùng dậy lao vào phòng tắm...

Đây là tôi sao???...Nhìn lại mình trong gương, tôi không thấy có nét gì gọi là quen thuộc??? Một gương mặt đờ đẫn, tiêu tụy và suy sụp...cơ thể vẫn đượm mùi hơi hóm nhục dục...

"Không! Không phải, đây là một giấc mơ...chỉ là một giấc mơ" - Tôi dấm mạnh vào gương, thấy tay đau buốt mà cái gương vẫn không suy chuyển...tôi với sang gạt vòi hoa sen. Từng dòng nước lạnh xả xuống người tôi...tôi cố gắng nhìn lại một lần nữa... vẫn không thấy một nét gì quen thuộc ở bóng hình đang phản chiếu trong gương...vẫn cái bản mặt xấu xa ấy....

_Không! Không thể nào!! – Tôi thét lên, dấm liên hồi vào gương trong cơn tuyệt vọng. Tôi muốn khóc lên thật to, nhưng không thể nào khóc nổi, dường như những giọt nước mắt cũng cảm thấy xấu hổ nếu phải nhỏ xuống cho những tội lỗi của tôi...

Bỗng tôi dừng lại khi nhìn thấy một đôi bàn tay trắng muốt nhỏ nhắn khẽ luồn từ phía sau lưng, vòng qua ôm lấy người tôi, xoa nhẹ lên ngực tôi...qua làn nước lạnh vẫn đang xả xuống, tôi cảm nhận rõ một cơ thể mềm mại trần trụi đang áp sát vào sau lưng mình...

_Tôi sai rồi! - Nghiến chặt răng, tôi khẽ thốt lên. Nhưng đôi bàn tay ấy vẫn vuốt ve lên ngực tôi, rồi khẽ luồn xuống bụng.

_Xin chị đẩy Jenny - Tôi mím chặt môi...

Không có câu trả lời, cảm giác mềm mại mơn trớn đi dần xuống dưới...Tôi liền gạt ra rồi quay lại nắm lấy đôi vai trần gào lên...

_Mỹ Trâm! Là tôi sai rồi!

Jenny dường như không chú ý đến những lời nói của tôi, đôi mắt chị ấy nhắm nghiền. Khuôn mặt bình thản đến lạ lùng...từng dòng nước lạnh vẫn xả chảy dài trên gương mặt kiều diễm ấy rồi chảy xuống cơ thể nuột nà lướt qua những đường cong tuyệt mỹ...Không muốn nói thêm một điều gì nữa cả, tôi với tay tắt vòi hoa sen, vơ lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người chị, rồi tôi bế thốc chị lên bước ra ngoài, đặt chị lên giường. Sau đó tôi mặc lại quần áo, rồi bước vội vàng ra cửa...

_Superman! Ngoài trời đang mưa to lắm, em định đi đâu??

Tôi dừng người lại...không phải bởi câu nói của chị vừa cất lên. Mà là tôi đang nghĩ đến một thứ gì đấy.. đã gắn bó với những kỷ niệm cả ngọt ngào xen lẫn đắng cay xuyên suốt cuộc đời mình...và hôm nay...một ngày tội lỗi...nó lại xuất hiện như một định mệnh...như một sự cứu rỗi cho một tâm hồn lạc lối...một sự cứu rỗi!??? Phải...là mưa...còn gì tốt hơn nữa đây...tôi quay lại nhìn chị lần cuối. Bóng dáng chị nhoà đi, cuối cùng thì hai hàng lệ cũng đã tuôn trào...

_Jenny! Tôi đi tìm lại...

Một câu trả lời và cũng là một lời chào giành cho chị. Tôi mở cửa bước ra ngoài...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Tìm lại

_Bác ơi!

_Có việc gì?

_Bác làm ơn cho cháu hỏi khu nhà bác có còn phòng trọ sinh viên không ạ?

_Giờ này còn hỏi thì lấy đâu ra, sinh viên giờ nó cũng ổn định chỗ ở rồi? Thử đi xuống khu dưới xem!

_Dạ vâng! Cháu cảm ơn bác ạ - Khẽ thờ dài tôi ngán ngẩm quay ra.

Lang thang mất hơn một tuần rồi mà vẫn chưa thuê được phòng, tiền thì cứ cạn dần, xe đạp thì cấm, còn bị đất hơn hỏi mới xuống Hà Nội... chẳng lẽ giờ lại quay về quê thú thật với mẹ mọi chuyện, rồi mẹ lại gặng hỏi nguyên do vì sao không ở với chú Phong nữa thì tôi biết trả lời ra sao?? Thực sự tôi muốn ra đi trong yên lặng mà không làm ảnh hưởng gì đến cuộc sống của ai cả, hơn ai hết dĩ nhiên chú là người hiểu rõ điều đó...

Chiều hôm ấy...

_Mày định đi thật à? - Khẽ châm điếu thuốc chú nhìn tôi lú hủi dọn đồ, mắt chú buồn buồn.

_Vâng ạ! Cháu cảm ơn chú về quãng thời gian qua, những quả thật cuộc sống của chú cháu mình khác xa nhau quá.

_Chú có gì không phải thì mày bình tĩnh ngồi lại chú cháu mình nói chuyện! Chứ mày bỏ đi như vậy tao biết ăn nói với mẹ mày ra làm sao?

_Chú không sai, là cháu sai! Sai ngay từ lúc khoác trên mình bộ comple đó - Tôi khẽ thờ dài.

_Mày có nghiêm trọng hoá mọi việc quá không? Hôm qua thú thật là ngay cả tao cũng không thể đứng vững, nên bắt đắ dĩ mới phải quay lại Nikko...

_Không nhắc lại nữa chú, có nhiều thứ khiến cháu không muốn muốn hồi tưởng lại. Mọi việc... có thể với người khác thì là bình thường, nhưng đối với cháu...mà thôi, có nói chú cũng không thể nào hiểu được.

_Mày nói thật tao xem! Có phải mày với Jenny...

_Chú cháu mình vẫn sẽ còn gặp nhau nhé! - Tôi nói lảng cắt ngang lời chú. Rồi khoác balo lên vai.

_Cháu sẽ có cách nói để mẹ cháu hiểu. Chú yên tâm là mọi chuyện vừa qua coi như cháu không biết gì, cháu không muốn mất đi tình cảm chú cháu mình đã gây dựng từ những kỷ niệm khi cháu còn nhỏ. Nhưng cháu cũng mong chú suy ngẫm một chút, và biết đâu là điểm dừng, cô Mến là một người tốt, bé Trà My rất dễ thương. Chú hiểu điều cháu nói chứ.

_....- Chú lúng túng quay mặt đi, tránh ánh nhìn khá gay gắt của tôi. Rút một hơi thuốc chú nhìn về phía tấm ảnh gia đình để ở góc bàn khẽ thờ dài...

_Cháu chào chú ạ! - Chỉnh lại balo, rồi cầm lấy cái bàn gấp, tôi bước thẳng ra cửa!

_Jenny... Chiều nay....chú đưa cô ấy ra sân bay...

Tôi sững người lại khi bỗng dưng chú lại nhắc đến người phụ nữ ấy..

_Thì..sao ạ?

_Jenny...muốn gặp cháu trước khi về Vũng Tàu!

_Chú cho cháu gửi lời hỏi thăm chị ấy nhé! - Nói xong tôi bước nhanh ra ngoài...Một chút do dự, nhưng cũng không thể đánh đố được quyết tâm của tôi. Jenny! Có lẽ suốt cuộc đời này tôi không thể quên được chị, nhưng không phải vì tình yêu. Tôi biết phải làm gì để quay trở lại đúng con đường mà mình đã lựa chọn..

Đang lú hủi đạp xe ra cổng thì một chiếc taxi đi vào, có một dự cảm dấy lên trong lòng. Tôi phanh lại rồi cúi xuống giả vờ lắp xích. Chiếc taxi phóng vút qua rồi đỗ ngay cạnh xe của chú Phong, kéo nhẹ chiếc mũ lưỡi trai đang đội trên đầu xuống, tôi khẽ liếc mắt nhìn... Quả đúng như tôi dự đoán, Jenny hỏi hả mở cửa xe bước ra, khuôn mặt xinh đẹp đượm buồn.... tôi không dám nhìn thêm nữa. Cũng may là tôi đội mũ lụp xụp, và Mr. Superman comple đầu tóc bóng bẩy hôm qua, nay đã quay trở lại là một anh chàng sinh viên lười thôi lếch thếch, nên chị đã không thể nhận ra nếu chỉ nhìn thoáng..

Khẽ thờ phào tôi tiếp tục nhảy lên xe phóng vút đi..

"Kể từ ngày hôm ấy, tôi lại quay trở về cuộc sống nhà trọ 15 nghìn/đêm. Sáng đi học, trưa về thì đạp xe đi tìm nhà, xe đạp cấm thì chuyển sang xe bus. Cứ như vậy cho đến khi tôi mệt mỏi bắt đầu quay trở lại khu nhà trọ bình dân. Vừa nhai bánh mỳ vừa nằm nghe những người lao động kể chuyện cuộc sống có lẽ là thú vui mà tôi mới tìm lại được. Những bác tầm trung tuổi vẫn hào sảng với những câu truyện thời sự đang nóng bỏng, đại loại như là chiến sự tại Afghanistan lùng bắt Osama Bin Laden, hay là Mỹ chuẩn bị đánh Iraq..v.v..

Những người khác thì lại thủ thỉ chuyện ngày công, chợ búa, gánh rau mớ hành, chuyện quê nhà mới qua trật lự... đầu đó lại có người lầm nhảm đếm rồi cẩn thận xếp từng xu từng hào nhàu nát với đôi mắt rưng rưng...số tiền ấy có thể mai sẽ gửi về quê cho con đóng học, hoặc gửi cho vợ mua gạo nuôi đàn con nheo nhóc, hay mẹ già đang bệnh tật nằm nhà, đứa em trai bị tâm thần...những câu chuyện như vậy dễ khiến cho miếng bánh mỳ nghẹn cứng trong cổ họng tôi, và đôi mắt lại rưng rưng khi nghĩ về bữa tiệc thừa mứa đồ ăn, cuộc ăn chơi một đêm có thể ngốn vài chục triệu...chao ôi! Cùng sinh ra làm người mà sao cuộc sống lại như một trời một vực, khoảng cách giữa giàu và nghèo ngày càng cách xa nhau quá..."

_Xoạt.. - Một dòng nước bùn bắn đầy quần và tiếng động cơ xe máy rồ ga vụt qua, khiến tôi hốt hoảng nhảy sát vào lề đường để tránh.

_Mù à mà đi giữa đường! Bớ thằng điên! – 2 cô gái ăn mặc khá sành điệu ngồi trên chiếc xe tay ga đời mới, cô ngồi trước ném lại cho tôi cái lườm sắc như dao.

_Trông cũng man đó chứ! – Cô ngồi sau hơi ngoái lại nhìn

_Xì! Man gì cái thằng nhà quê!

Tiếng cười lạnh lạnh và tiếng động cơ xa dần. Tôi cứ đứng đần mặt nhìn theo, miệng khê lầm nhảm

_Điên...? Nhà quê?

Rồi tôi cúi xuống phui phui mấy vệt bùn loang lổ trên quần, tìm tìm cười:

_Có lẽ vậy...

Vắt lại chiếc balo lên vai, tôi thất thểu đi tiếp...

_Cô ơi!

_Gì vậy cháu?

_Cho cháu hỏi ở đây còn nhà trọ cho thuê không ạ?

_Hết rồi cháu ạ!

_....

Chiều dần buông xuống. Ngồi trầm ngâm tại một bến xe Bus. Nhìn từng dòng xe cộ xuôi ngược ngược xuôi, tôi nhớ lại hồi mới chân ướt chân ráo xuống đây. Nhưng cảm giác choáng ngợp đã không còn, thay vào đó là một sự trống trải, hụt hẫng và hơi nản.

Mai được nghỉ, hay là mai cứ về thăm mẹ đã rồi tính tiếp. Tối qua điện cho mẹ, nghe giọng của mẹ có vẻ mong lắm, mà mẹ vẫn cứ đinh ninh rằng tôi vẫn đang ở chỗ chú Phong...thật không đành khi nói dối mẹ mãi như vậy, nhưng tôi vẫn dự định tìm xong chỗ ở rồi mới kiếm một lý do hợp tình hợp lý để trình bày...

_Xe đến rồi kia!

_Uhm

Nghe tiếng mấy bạn sinh viên lao xao, tôi giật mình rồi đứng bật dậy theo phản xạ. Chiếc xe đỗ xích lại rồi cánh cửa khê mở ra, tôi cũng chen cật lực vào đám người đang lúc nhúc ủa lên

_Từ từ thôi, xe đông rồi...nào nào...tai điếc à! Đi chuyển sau...

Mặc kệ tiếng quát tháo của chú soát vé mọi người vẫn cứ ùn lên. Cuối cùng sau biết bao nỗ lực tôi cũng đã yên vị với một chỗ... đứng ở trên xe. Trật đến nỗi có lúc tưởng như chỉ đứng bằng một chân vậy.

Chẳng biết đã đi được bao lâu, qua mấy tuyến nữa. Người vẫn lên xuống đều đều, tôi may mắn khi lại vớ được một chỗ ngồi ở mấy hàng ghế gần cuối. Cũng chẳng còn lòng dạ nào ngắm nhìn phố với chả phường, một mõi. Tôi lim dim mắt gật gù gật gù...

_Kisstttt...- Chiếc xe bỗng thẳng gấp khiến đầu tôi đập mạnh vào thành ghế trước. Trên xe nháo nhào.

_Đi đứng kiểu gì thế, muốn chết à? - Tiếng bác tài sang sáng quát một người đi đường nào đó từ đằng ghế trước vọng lại.

_Sao mà đi lâu vậy? - Vừa xoa đầu tôi vừa khẽ thở dài. Rồi lại ngáp dài, giờ chỉ muốn cho mau về khu nhà trọ mà ngã lưng thôi, sao mà buồn ngủ thế không biết... Tôi hướng đôi mắt lơ đãng nhìn khắp xe, ai cũng có vẻ mệt mỏi cả, nhưng mà mình vẫn còn sượng chân so với mấy bạn vừa phải vịn tay đứng vững gật gù kia...

Đột nhiên đập ngay vào mắt tôi!..Phía trên kia cách tôi khoảng 2 hàng ghế có một bàn tay đang nhẹ nhàng rờ rẫm lần mò vào túi quần của một cậu thanh niên, hình như anh chàng này cũng đang ngủ gật nên không hay biết gì cả...Tôi nhìn theo bàn tay lên trên, bắt gặp một khuôn mặt bặm trợn với đôi mắt trắng dã đang lừ lừ gườm gườm mọi người ngồi sau như muốn ăn tươi nuốt sống, có lẽ vì thế nên dù biết nhưng lo ngại cho chính bản thân mình nên hầu như ai cũng im thin thít trong sợ hãi...Tôi cũng hơi ròn rợn, nhưng trong đầu tôi bỗng gợi nhớ lại một hồi ức buồn...

Hôm ấy...trên thành cầu Thăng Long...chiếc ví có bức thư và mẫu giấy - 2 kỷ vật duy nhất còn lại của nàng...cũng đã bị những thằng như thế này...

Máu trong người sôi lên sùng sục, lần lượt cả những dòng suy tưởng và sự sợ hãi của tôi...

_Đồ chết tiệt...- Khẽ rít qua kẽ răng, tôi bật dậy dẫm chân lên thành ghế lấy đà rồi nhảy bổ vào người hắn.

_Huych! Huych..- Tôi ôm hắn ngã nhào vào đám đông phía trước, nhanh chóng chộp lấy cánh tay còn đang cầm chiếc ví vừa móc được bẻ quặt ra sau, rồi ghì đầu hắn xuống sàn xe.

_Ồi! Đánh nhau!! - Mấy bạn nữ phía trước thét lên thảng thốt.

_Kisstt..- Chiếc xe lại thảng gập.

_Đkm! Bỏ tao ra...bỏ ra! - Hắn la lên oai oái. Rồi gồng người quẩy mạnh, cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp. Tất nhiên với đôi tay rắn chắc và cơ thể khá đồ con của tôi thì hắn sẽ không có một chút cơ hội nào.

_Con chó này muốn chết! - Từ đằng sau có tiếng nạt lớn, tôi ngoảnh lại...một thằng mặt mũi cũng hung tợn không kém vậy nhẹ một con dao bấm rồi chồm về phía tôi...

“Chết thật! Nó còn đồng bọn” – Tôi thầm kêu khổ khi không thể lường trước được tình huống này, với hai tay đang khoá và giữ đầu tên móc túi thì tôi không thể nào phản ứng kịp nữa...mắt trần trần bất lực nhìn con dao đang nhắm cổ mình đâm tới...

“Mẹ ơi! Ngọc ơi! Xin lỗi hai người!! ” – Tôi nhắm mắt lại, cắn chặt răng...thật không thể cam tâm..

_Bốp...!!! - Một tiếng khô khốc vang lên, không phải là mũi dao đang đâm vào tôi sao?? Tôi mở choàng mắt ra...thấy tên cầm dao bị bật ngược trở lại, máu ộc ra đằng mồm và cả mũi. Cậu thanh niên vừa bị móc túi khi nãy đang đứng sừng sững chắn ngang trước mặt tôi thủ thế.

_Bắt lấy nó!!! – Mấy cậu sinh viên ngồi phía sau như có thêm dũng khí, liền lao lên tước dao rồi quặt hẳn xuống.

_Bạn không sao chứ!? - Anh chàng bị móc túi ngoảnh lại nhìn tôi cười.

_Ồ..! Minh...không sao!! – Khuôn mặt tôi vẫn chưa hết ngờ ngạc sau pha thập tử nhất sinh.

_Cái gì đấy, chúng mày định làm loạn trên xe à? – Chú soát vé vừa quát vừa đi xuống.

Trên xe lại xôn xao.

_Có móc túi bác ơi!

_Cái gì cơ?

_Có hai thằng móc túi!

_Thật hả?

_Vâng! Chúng nó còn mang cả dao lên xe!

_Đâu? Đâu? Đây hả?

_Vâng, bị hai bạn này không chế rồi ạ!

_Ai có di động không?

_Di động ạ?

_Phải! Có ai có di động không?

_Cháu có ạ - Một bạn nữ rút ra một chiếc điện thoại cầm tay.

_Gọi cho 113 mau lên!

_Vâng ạ....

_Cảm ơn Hòa nhé! - Vừa bước ra khỏi trụ sở công an phường, tôi quay sang người bạn mới.

_Tớ mới phải cảm ơn Hiếu mới đúng – Hoà (Tên của anh bạn bị móc túi) cũng quay sang tôi cười:

_Không có Hiếu chắc tháng này tớ vụng rãng ra mà ăn đấy!

_Có gì đâu! Nếu cậu không ra tay giải cứu kịp thời thì chắc giờ này tớ đã...- Tôi lè lưỡi nhún vai:

_Một phút anh hùng mà suýt yên giấc ngàn thu!

_Haha..cậu ví von hay thật đấy! Nếu cho quay trở lại khoảnh khắc khi nãy thì cậu có còn muốn làm anh hùng nữa không? – Hoà bật cười.

_Sao lại không? - Tôi cũng tùm tùm

_Thế hả? Động lực gì khiến cậu bất chấp cả tính mạng vậy? - Hoà ngừng cười, tròn mắt nhìn tôi.

_Chẳng có động lực nào cả, anh hùng luôn có trong mỗi chúng ta. Chỉ cần có một tấm lòng rộng mở, quan tâm một chút đến cộng đồng, thì cái phần anh hùng sẽ lấn át sự hẹp hòi ích kỷ, giúp ta có thêm can đảm để làm những việc mà ngay cả chính bản thân cũng không thể ngờ tới - Tôi buột miệng nói như hát hay.

_Và cậu cũng đã đánh thức rất nhiều anh hùng khác ở trong xe đấy, theo mình được biết thì trước khi cậu ra tay, không có một ai giám cả. Có thể cậu đã giúp họ và cả mình có thêm niềm tin và cả lòng can đảm - Hoà nháy mắt.

_Tớ cũng không biết! Nhưng nếu như tất cả mọi người dừng dừng dừng quá với cuộc sống thì cái ác và sự bất công sẽ không có nhiều cơ hội để phát triển!

_Nhờ vậy nên tháng này tớ mới không phải nhịn ăn!

_Giả như mà tớ cũng được nhờ thì...- Tôi búi ngùi nhớ lại những kỷ vật vô giá của cuộc đời mình.

_Sao cơ..? - Hoà nhìn tôi hơi khó hiểu.

_À không! Không có gì! - Tôi đỏ mặt cười trừ.

_Thế giờ Hoà về đâu?

_Tớ bắt tiếp xe về phòng thôi, thế còn Hiếu? À mà Hiếu trọ ở chỗ nào nhỉ? Hôm nào rảnh tớ qua chơi!

_Tớ..ở nhà trọ bình dân! Vẫn đang tìm phòng để thuê, nhưng chưa có! - Tôi thờ dãi.

_Oh thế à! Hay là... hay về phòng tớ ở cùng cho vui?

_Cái gì cơ? - Tôi sừng sốt

_Phòng tớ có 3 người rồi, nhưng vẫn rộng lắm. Toàn anh em sinh viên với nhau cả, tính cũng thoải mái, hơi xa trường cậu một chút, nhưng tiện xe bus lắm

_Nhưng mà...- Tôi hơi ngập ngừng trước lời đề nghị bất ngờ này.

_Tớ nghĩ là một giải pháp không tệ cho hoàn cảnh của cậu, trước mắt tính gì thì tính, cứ phải ổn định chỗ ở thì mới học hành được! Sau này, nếu không thích cậu có thể chuyển ra bất cứ lúc nào cậu muốn!

_Uhm...

_Vậy là cậu đồng ý rồi nhé! Bảo đảm là cậu sẽ thích! - Hoà mừng rỡ.

_Tất nhiên! Cậu nói xuôi như vậy tớ còn biết nói gì hơn - Tôi nhoẻn cười.

_Vậy giờ về chỗ tớ luôn nhé, cậu còn gửi đồ ở đâu không?

_ Cũng may là chưa kịp mua sắm gì, hành trang của tớ chỉ thế này thôi!

_ Vậy chúng ta về thôi, sẽ làm một bữa ra mắt thành viên mới thật hoành tráng nhé!

_ Ok! Thế giờ mình bắt xe nào về vậy?

_ Xe 32...túi hình như nó đang đi đến kia! Chạy ra bên nhanh lên - Hoà quay lại đằng sau nhìn rồi co giò chạy, vừa chạy vừa hối hả giục tôi. Chẳng quay lại nhìn, tôi khệ nệ vác cái balo chạy theo.

_ Nhanh lên sao cậu chậm thế, không kịp mất!

_ Vói...cái túi đồ...này thì tớ vẫn...đang chạy rất nhanh đây - Tôi cười méo xệch.

_ Nào để tớ giúp - Hoà dừng lại đợi, rồi đón lấy chiếc Balo đỡ đằng sau, chiếc xe Bus phóng vút qua 2 thằng, tấp vào bên.

_ Ấy, đợi...đợi với - Hai thằng cùng la toáng lên rồi chạy thục mạng.

_ Này này 2 cậu kia không được lên cửa sau!

Mặc kệ tiếng quát của anh soát vé, chúng tôi vẫn cứ lao bừa lên. Cũng may là vừa kịp, đặt phịch cái balo xuống, hai thằng chống tay thở hồng hộc.

_ Chúng mày điếc à mà không nghe thấy tao nói gì? - Anh soát vé bước xuống, mặt hầm hầm.

_ Vâng ạ! - Hai đứa cùng đồng thanh. Rồi tự nhiên không nhịn được, cả hai cùng bật cười giòn rã trước con mắt ngạc nhiên của anh soát vé và tất cả những hành khách đang có mặt trên xe...

♥♥ (´•♥HƠN 1 NĂM SAU♥•´) ♥♥

_ Đánh đi! Làm gì mà ngẩn ngơ lâu thế cậu?!

_ Hay để tao ngủ một giấc vậy, lúc nào thằng Hiếu đánh xong thì gọi tao dậy nhé!

_ Đang cây chốt phải từ từ đã chứ - Tôi đỏ mặt tía tai. Rồi rút bừa ra một con.

_ Này thì ăn đi mà ù!

_ Ồ, suýt ăn - Thằng Thanh cười khề khà, rồi rón rén rút một quân trên nọc.

_ Ôi, Q sót, ù rồi ù rồi!!! Hé hé, hết hội rồi,thằng Hiếu rửa bát! - Nó hạ bài xuống rồi nhảy cẫng lên.

_ Số ông em vẫn chưa hết đen - Anh Kiên nhìn tôi cười.

_ Tại cậu rửa bát sạch nhất nhà ý mà - Hoà nhìn tôi tỏ vẻ thương hại.

_ Ôi giờ! Đen thì phải chịu vậy chứ biết làm sao - Tôi ngán ngẩm nhìn mâm bát đĩa vứt ngổn ngang dưới đất.

_ Thôi không nói nhiều! Rửa luôn đi, rửa luôn đi! Đêm nay về làm tiếp hội giặt quần áo nữa nhì. Còn đồng quần áo vứt ngâm trong nhà tắm mấy hôm roài..Hiếu nhì! - Thằng Thanh liếc liếc tôi rồi nhe răng cười.

_ Đánh thì đánh chứ tao sợ đék gì! Tối nay sẽ là mây đây - Tôi vừa cầm cúi dọn bát đĩa vừa bực bội gất.

_ Thôi sắp qua trưa rồi, anh làm giấc đây chiều còn đi học.- Anh Kiên ngả lưng xuống.

_ Ồ, ra mạng cái đã! - Thằng Thanh đứng dậy khoác cái áo lạnh.

_ Chờ tao với - Hoà cũng bật dậy theo.

_ Hiếu chút nữa có ra đó không?

_ Không! Chúng mày cứ đi đi, chiều tao còn đi làm.

_ Uhm...

_ Cậu là đảm nhất phòng đây, sau này con nào lấy phải cậu cũng sướng...

Tiếng cười khoái trá của hai thằng bạn chết dẫm xa dần... Tôi thờ dãi với tay vịn vòi nước rồi vục tay vào chậu bát...lạnh thật! Đã cuối tháng 11 chuẩn bị sang đầu tháng 12 rồi...

Vậy là tôi lại đón thêm một mùa đông nữa ở Hà Nội với cuộc sống sinh viên bộn bề những lo toan đèn sách, những quyết tâm và cả những trăn trở khi lo nghĩ về tương lai...Cuộc sống tự lập đôi khi thiếu thốn đủ đường, nhưng cũng nhờ vậy mà tôi cảm thấy mình ngày càng bản lĩnh hơn... và không phải thiếu thốn là cũng thiếu đi niềm vui, trái lại niềm vui đã được nhân lên gấp bội những khi 4 thằng cùng chen chúc trong một tấm chăn mỏng, hay xì súp ăn chung một gói mì tôm sống qua ngày...

Bốn thành viên trong phòng mỗi người một tính, tôi thì không cần phải giới thiệu thêm nữa làm gì.

Hoà thoát nhìn lúc đầu thì có vẻ hơi trầm tính và khá nghiêm túc, nhưng nếu đã thân quen rồi thì cũng rất xởi lởi và gần gũi, trong phòng thì tôi hay tâm sự và nói chuyện với cậu ta nhất.

Thăng Thanh thì cái mồm lúc nào cũng oang oang, có vẻ nó hơi kỳ tính mang hơi hướng gia trưởng và bảo thủ, nhưng cũng rất nhiệt tình với bạn bè.

Hoà với Thanh đều bằng tuổi và cùng là đồng hương với tôi.

Anh Kiên hơn chúng tôi 2 tuổi, hiền nhất phòng. Tính tình khá hoà đồng, nhưng hình như anh ấy sống hơi nhu nhược và cam chịu, có lẽ cũng do xuất thân từ một làng quê nghèo xứ Kinh Bắc nên cái vẻ khắc khổ và chịu khó đã ăn sâu vào bản tính rồi, trước khi tôi khởi xướng điều luật phân chia công việc trong nhà bằng..ánh tá là thì anh ý luôn là người làm hết tất cả mọi việc, chẳng bao giờ kêu ca phàn nàn gì cả, khiến đôi lúc chúng tôi hay trêu đùa ví von anh ý như một bảo mẫu vậy.

Rửa xong đồng bát, tôi quay lên nhìn đồng hồ, cũng đã hơn 1h chiều rồi.

_Dậy đi học ông anh ơi! – Tôi vừa khoác chiếc áo rét vừa gọi anh Kiên dậy.

_Uhm...mới chợp mắt được tí...mấy giờ rồi? – Anh Kiên uể oải ngồi dậy, vẫn chưa hết ngái ngủ.

_1 rưỡi chiều rồi! Em đi làm trước đây.- Tôi loay hoay dắt chiếc xe đạp ra.

_Uhm..

Mùa đông! Khi những cơn gió heo may đã ngừng thổi, bầu không khí ẩm đậm một màu sương lạnh. Những cơn đường ngập tràn xác lá vàng rơi, kỷ vật duy nhất của mùa thu còn để lại. Từng thân cây khẳng khiu với những nhánh cây trơ trọi, thê lương.

Rúm rúm trong cái rét cắt da cắt thịt, tôi cố gắng đạp thật nhanh cho người nóng dần lên. Sáng đi học, chiều thì làm thêm công việc bưng bê tại một nhà hàng ngay trung tâm thành phố, mỗi ngày trung bình cả đi cả về tôi phải đạp để đến vài chục cây số. Nên đối với tôi thì mùa đông còn dễ chịu hơn nếu so với mùa hè. Bởi cái rét có thể vận động để làm nóng, như vậy thì một công đôi việc. Chứ còn cái nóng thì càng vận động càng nóng, mà tôi lại rất ghét phải đến lớp học hay chỗ làm với cái áo nhớp nháp mồ hôi.

Bụng bảo lòng vậy, chứ thực tế thì...rét quá cũng khổ thật.

Trên đường lớn, đường nhỏ, góc ngách, và mọi không gian dường như đều chìm trong cái không khí âm hàn đang bao trùm lên vạn vật. Nhưng lẫn trong đây là một bầu không khí nô nức tung bừng khi đất nước đang diễn ra những sự kiện trọng đại, mà tiêu biểu đó chính là đại hội thể thao Đông Nam Á lần thứ 22 được tổ chức lần đầu tiên tại Việt Nam.

Sea Games 22 – Đi đâu cũng thấy cờ hoa, băng rôn, khẩu hiệu tuyên truyền. Khiến lòng bỗng dậy nên một niềm kiêu hãnh và tự hào dân tộc. Dù chỉ là tầm khu vực. Nhưng nếu đại hội được tổ chức thành công tốt đẹp thì sẽ là một cơ hội lớn để quảng trưng hình ảnh của nước ta đến với bạn bè trên khắp năm châu.

_Việt Nam vô địch!

_Hú ừ ừ...

Một đoàn xe máy với cờ hoa rợp trời phóng vụt qua, từng tiếng hô hào cứ vọng đến rồi lại vọng xa... Mấy ngày nay, đi trên đường phố Hà Nội ta đều rất dễ bắt gặp những hình ảnh như thế. Ấy là cả nước còn đang rất kỳ vọng vào đội tuyển U23 Việt Nam sẽ làm nên lịch sử tại kỳ Sea Games này.

Đâu đó văng vẳng bài hát chủ đề:”Vì một thế giới ngày mai”

Tôi vừa đạp xe vừa gật gù lầm nhảm hát theo...

_Anh chị dùng món gì ạ?

_Cho một nồi lẩuếch, một nầm dê nướng, 2 ngô chiên và một đĩa dưa chuột ra trước đã! Có gì gọi sau.

_Dạ vâng! Anh chị có dùng thêm đồ uống gì không ạ?

_ 5 bia, Hà Nội nhá, và cho thêm 3 bò húc!

_ Vâng ạ! Anh chị đợi một chút đồ ăn sẽ mang ra ngay! - Tôi cúi đầu chào rồi đi vào trong gian bếp.

_ Một éch, một nầm, 2 ngô, một chuột! Bàn số 6 - Tôi gọi vọng vào trong.

_ Ok! Đã nhận - Anh Đạt bếp trưởng nói với ra

_ Thảm oi!

_ Nghe!

_ Cho tớ 5 Hà Nội và 3 bò húc ra bàn số 6 nhé!

_ Uhm

Giao công việc xong xuôi tôi ra chỗ quầy đứng ngáp dài! Vắng khách quá, có lẽ do ảnh hưởng của trận khai mạc giải bóng đá vô địch Sea Games U23 giữa Việt Nam với Thái Lan, nên người ta tập trung hết về các quán bia và cafe cho nó không khí, ngay cả ông bà chủ ở nhà hàng ẩm thực chỗ tôi đang làm cũng háng hái đi cổ động. Mấy cậu nhân viên vắng chủ cũng tốt ngay sang quán cafe bên kia đường mang mâm chảo khua gỗ ầm ỉ, mặc dù nhà hàng cũng có tivi, nhưng có lẽ xem bóng và cổ động thì phải thật đông thì mới thích.

Mặc dù cũng khoái bóng đá, nhưng tôi không nhiệt lảm với giải này. Không biết có tiêu cực quá không nhưng với tôi thì chỉ có C1, Ngoại hạng, Liga, Seria mới là bóng đá đích thực. Nói chung với Sea Games thì tôi vẫn rất háo hức và vui sướng trước ngày hội thể thao lớn đang diễn ra tại nước nhà, nhưng còn riêng bóng đá thì tôi lại chẳng kỳ vọng cho lắm.

Ấy vậy mà cũng bị chúng nó gán cho cái tội phản động, không yêu tổ quốc mới sợ. Và rồi bị bắt ở lại trông nhà với 2 cô bé và bác đầu bếp bắt đi bắt dịch.

_ Sao nhìn anh buồn thiú buồn thiú thế! - Cái Nép, làm thu ngân. Hơn tôi một tuổi nhưng cứ nằng nặc gọi tôi là anh. Mới đầu hơi ngại vẫn cứ gọi nó là chị là nó lại xì mặt ra, sau thì kệ mặc nó muốn xưng hô thế nào thì xưng, tôi cũng chả quan trọng dăm ba cái chuyện lẻ tẻ đó.

_ Buồn ngủ chứ thiú thiú cái gì - Tôi chống tay lên cằm nhìn vu vơ.

_ Sao không đi xem cùng với mấy anh cho vui? Đang vắng khách để hai đứa em trông cho.

_ Ôi giỏi! Biết là sẽ thua rồi xem làm chi cho mệt!

_ Ai bảo anh thế, Việt Nam năm nay sẽ vô địch cho mà coi!

_ Xi! Em thì biết cái gì về bóng đá chứ!?

Thấy tôi nói vậy nó cau có quay sang lườm:

_ Vậy chứ anh biết chắc? Cái đồ tinh vi!

_ Ít ra là biết hơn em - Tôi bĩu môi.

_ Vì anh biết nhiều quá nên mới bị các anh ý mắng cho là cái đồ phản...

_ Cho thêm một khoai tây chiên nữa em oi - Tiếng khách gọi thêm đồ ăn chặn ngang họng nó.

_ Vâng! Có ngay ạ! - Trả lời xong tôi quay sang nó nháy mắt trêu. Rồi bước đi.

_ Anh cứ chờ mà xem!

Tôi quay lại thấy nó lè lưỡi rồi dứ dứ nắm đấm...Bỗng tôi sững người lại, ngờ ngẩn...chao ôi! Hành động ấy thật khiến tôi nhớ đến...

_ Làm gì mà như người mất hồn thế, vào bụng hộ em cái bếp và nòi ra đi! Số 6 xong rồi đấy! - Giọng cái Thảm vang lên khiến tôi giật mình.

_ À...! - Tôi lúng túng quay đi...trong lòng chợt ủa về những kỷ niệm miên man không bao giờ dứt, những hồi ức không bao giờ nguôi ngoai...

Vậy là đã 2 năm 6 tháng 18 ngày rồi...thời gian vẫn trôi đi thật nhanh trong cuộc đời, những thật chậm trong nỗi nhớ khắc khoải của một mối tình dang dở...một thời...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Ngõ ngang

_Việt Nam vô địch!

_Việt Nam muôn năm!

_Thái Lan nhà quê đi dép lê.

_Việt Nam vô đối!

_Hú.. ú.. ú... ú.....!

_Đi tiếp nào anh em ơi! - Cậu thanh niên cời trần cuốn lá cờ trên đầu, đứng hẳn lên yên chiếc xe máy dẫn đầu đoàn cổ động phất cờ. Đoàn xe hàng trăm chiếc đang sau bấm còi inh ỏi hoà nhịp với những tiếng la hét náo loạn cả một vùng. Hai bên lề đường cũng đứng đông nghịt người, rồi cả trên các ban công của những ngôi nhà mặt phố cũng thấy người là người với nôi niêu xoong chảo đập inh ỏi. Khuôn mặt muôn người như một, đều ánh lên vẻ rạng rỡ, phấn khích và tự hào. Cái rét mướt của mùa đông như đã bị xua tan hoàn toàn bởi cái không khí hừng hực nóng bỏng này.

Cổ chen lấn để thoát khỏi đám đông cuồng nhiệt, tôi bê hẳn chiếc xe đạp cà tàng của mình giờ lên đầu, vừa lách, vừa chen, vừa lẩn. Sau bao nhiêu nỗ lực cuối cùng cũng lọt vào một con phố nhỏ vắng người đi lại. Đặt chiếc xe xuống rồi nhảy lên, ngoái nhìn lại phía sau, thấy đoàn người ngày một đông hơn. Bối có rất nhiều dòng xe khác ủa đến nhập hội, tiếng hò hét ngày càng dữ dội hơn. Nhìn khắp chi thấy một sắc màu đỏ rực và không khí náo nhiệt trải dài bất tận.

_Mới hoà có 1-1 thôi mà! Có gì mà phải ăn mừng dữ vậy? – Tôi nhào chân đạp xe đi, miệng khẽ lẩm bẩm. Nhưng trong lòng cũng thấy vui vui, tuy không xem trận này nhưng nghe mọi người kể lại thì Việt Nam đá cũng hay, nếu không bị Thái Lan gỡ hoà ở phút 79 nhờ một quả đá phạt thì có lẽ chúng ta đã có được niềm vui trọn vẹn hơn ở trận ra quân này. Dù sao cũng mừng khi đội nhà đã có một trận đấu phải nói là trên cơ người Thái.

“Có lẽ trận sau mình sẽ xem” - Tôi tự nhủ với lòng mình.

Tầm này cũng gần 11 giờ đêm rồi, xóm trọ vắng tanh vắng ngắt. Có lẽ mọi người hoặc đã yên giấc nồng trong chiếc chăn ấm cúng, hoặc đang theo những đoàn người cổ vũ, hò hét ngoài kia. Thấy mỗi phòng tôi là còn đèn điện sáng.

Vừa dắt xe vào tôi đã thấy Hoà đang lúi húi ở dưới bếp. Trên thì mặc cái áo rét to sù sụ, dưới thì... độc chiếc quần chip. Nom thật khôi hài. Ngoài tôi và anh Kiên ra thì hai nhân vật còn lại của phòng vẫn hay có thói quen ăn mặc "bát ngát bao la" như vậy. Mới đầu tôi còn thấy hơi kỳ dị, sau thì cũng quen dần, với cuộc sống sinh viên phong phú với rất nhiều chuyện oái ăm thì như thế âu cũng là bình thường như cân đường hộp sữa.

_Đã về rồi đấy à? – Chẳng cần quay lại nhìn mà nó cũng đoán là tôi.

_Ồ! Sao mà để cửa toang hoang thế, nhờ có em nào sang chơi nó lại chết ngắt ra đấy thì khổ!

_Tầm giờ này tụi con gái nó ngủ hết rồi, sợ quê gì!

_Mà đang làm gì vậy?

_Rang com! Ăn không? – Nó quay lại nhe răng cười, rồi tiện đưa một muôi com to tướng lên miệng nhai nhồm nhoàm.

_Có! Tớ mang một chút đồ ăn về nè!

_Đâu! Đâu - Mắt nó sáng lên như sao.

_Sườn chua ngọt và gà nướng! Rán lại đi – Tôi gỡ bọc đồ ăn quăng cho nó.

_Ngon quá, giá như ngày nào cậu cũng mang nhiều đồ ăn thế này về cho anh em được nhờ!

_Thi thoảng thôi! Lấy đâu ra mà nhiều thế? – Tôi chép miệng, thực ra tôi cũng đâu có chủ động cảm về. Lúc ra lấy xe đã thấy túi đồ ăn treo sẵn ở tay lái rồi, chắc là cái Nếp hay cái Thẩm, hoặc bác Đạt đầu bếp tốt bụng. Trong quán thì có vẻ như 3 người họ là hay nói chuyện và có thiện cảm với tôi nhất, còn những người khác thì bình thường.

_Anh Kiên và thằng Thanh đâu?! Chờ 2 người về ăn luôn một thể - Giờ tôi mới nhìn quanh nhà.

_Ông Kiên đi với hội cùng lớp rồi, còn thằng Thanh thì “vợ” nó vừa qua đón!

_Đi đâu? Điều hành hồ?

_Thế giờ này còn đi đâu nữa? Thôi cứ ăn trước đi rồi để phần lại.

_Uhm

_Ăn xong rồi tớ với cậu cũng đi luôn, tầm giờ này mà chết dí ở nhà thì thật bức xúc lắm!

_Đi bằng gì? Tớ mệt lắm không nhắc nổi chân nữa đâu.- Tôi cởi cái áo khoác ngoắc lên rồi nằm phịch xuống giường.

_Có ai bắt cậu đi bằng xe đạp đâu?

_Đi bộ lại càng không! – Tôi ngán ngẩm.

_Ồ hay! Sao lại đi bộ!? Thế cậu không nhìn thấy con Dream “chiến” dựng ngoài kia à?

_Không thấy!

_Bỏ mịe! – Nó tái mét mặt, đặt cái chảo xuống rồi cuống cuồng chạy ra cửa ngõ.

Tôi vừa cười thầm vừa ngạc nhiên. Quả thật khi nãy về thấy có chiếc xe máy dựng ngoài đấy, nhưng nghĩ là của ai đến chơi ở phòng nào đó trong dãy trọ, nên tôi cũng chẳng quan tâm.

_Tổ bà nhà cậu! Cứ làm tớ sợ! – Nó thở phào quay lại sút vào chân tôi đau điếng. Rồi lại bước xuống lúi húi dưới bếp.

_Xe ai vậy?

_Xe ông già tớ đấy, vừa về muộn chiều nay!

_Tự nhiên về nhà lấy xe xuống làm gì? Đừng nói là cậu cũng có hứng đi bão đấy nhé!

Nó cầm 2 cái âu com ngon ngon đồ ăn ra đưa tôi một cái, rồi nháy mắt:

_Không! Có việc cần dùng đến mà!

_Việc gì thế?- Tôi vừa xúc com ăn vừa tròn mắt nhìn nó.

_Làm ăn!

_Cái gì cơ? - Mắt tôi tròn ngược lên, cổ nuốt miếng com đang nghẹn ở cổ.

_Làm ăn hả? Cậu có đùa không đấy?

_Tớ đùa làm gì? Nghiêm túc mà!

_Nhưng làm gì mà lại cần đến xe?

_Cậu cứ ăn đi đã, lát nữa tớ với cậu sẽ bàn vụ này, hay lắm!

_Ờ! Nhưng mà... – Tôi bỗng chớp lấy một cái đùi gà trong âu com của nó.

_Trà tớ đây!!! – Nó hốt hoảng nhào người ra định giật lại. Nhưng tôi tránh được rồi lỉnh ra cửa.

_Không trả! Cậu tham vừa vừa thôi, có hai cái thì cậu ăn cả hai, thế mà lúc nào cũng xa xả nào là bạn bè đồng cam cộng khổ, chia ngọt xẻ bùi. – Tôi nhe răng cười rồi đưa lên cắn một miếng.

_Nhưng cậu làm ở đây ngày nào chả được ăn sơn hào hải vị! – Nó gân cổ lên.

_Ăn cái vào mắt! Nếu ngon thế sao cậu không vô mà làm đi – Tôi vẫn ngầu ngẩn, chẳng mấy chốc cái đùi nuốt nà chỉ còn trơ lại khúc xương.

_Trà cậu này! – Tôi dư dư về phía nó.

_Mệ nhà cậu! Đứng lại! – Mặt đỏ gay, nó hùng hổ vùng dậy đuổi theo tôi. Tôi co giò chạy tót ra ngoài, những tưởng nó ăn mặc như vậy thì sẽ không dám đuổi theo nữa, ai dè nó cũng bám theo luôn. Khiến tôi vừa hoảng vừa tức cười. Hai thằng dồn nhau chạy vòng quanh khu trọ.

_Có chuyện gì vậy? Trộm à? - Bỗng một cửa phòng hé mở, cái Hồng ló đầu ra với cặp mắt kèm nhèm và giọng điệu ngái ngủ.

_Không! Bọn anh...- Thăng Hoà dừng lại định giải thích, nhưng bỗng bất gặp đôi mắt ngày một mờ to hơn của cái Hồng thì nó... mới... như... sức... nhớ... ra... một... điều... gì...đấy... rất chi là...!!!

_Á.. á.. á.. á.. á..a..a..a!!! – Tôi bịt chặt tai lại trước hai cái mồm đang ngoác ra hết cỡ, chẳng biết trong 2 đứa nó, đứa nào kêu to hơn!!

_Rầm..!!! – Cái Hồng đóng sầm cánh cửa lại.

Còn thằng Hoà thì kéo sụp cái áo rét xuống chạy thẳng một mạch về phòng.

_Anh Hiếu ơi! Anh Hoà bị làm sao vậy?? Anh Hoà bị làm sao vậy?? - Từ trong phòng cái Hồng run run hỏi vọng ra, nghe có vẻ hoảng loạn lắm thì phải.

_À không! Hihi, nó uống hơi quá chén ấy mà! Thôi em đi ngủ đi – Tôi cố nín cười.

_Chúng mày làm cái trò gì thế? Có định cho người khác ngủ hay không vậy? – Bác Long “trưởng thôn” già đời nhất trong đám sinh viên trọ ở đây mở cửa ra quát.

_Đây em ngủ đây! Sao hôm nay đại ca mộng sớm thế, không đi cổ vũ à? – Tôi cười xoa.

_Đi suốt từ tối, rồi về sớm! Một bỏ mẹ ra, mai còn phải đi làm mà!

_Thế chúc bác ngủ ngon nhé!

_Uhm!

_Chúc Hồng ngủ ngon nhé! – Tôi cố nói vọng vào trong phòng của cái Hồng.

_Vâng...- Vẫn cái giọng run run, nó lí nhí trả lời.

Tôi bước về phòng, thấy Hoà đang nằm trên giường trùm chăn kín mít ...

_Ôi! 20 năm gìn giữ nay còn đâu! – Tôi thở dài thườn thượt ra vẻ đồng cảm lắm.

_Cậu im ngay cho tớ! Tại cậu hét! Tại cậu hét! – Nó gào lên thảm thiết trong chăn.

_Thôi đi ông! Ông cố tỉnh phở ra đấy, giờ lại đổ cho tôi à!

_Cậu im giùm cái đi, không thì biến đi cho khuất mắt!

_Thui mà! Có gì đâu mà phải nghiêm trọng thế? Biết đâu trong cái dở lại có cái hay, nhân duyên lại nảy nở chỉ sau một cái nhìn đắm say thì sao nhỉ?

_Say cái tiên sư nhà cậu! Giờ tớ còn mặt mũi nào nhìn nó nữa mà say với chả xua!

_Cậu đừng phủ nhận nữa, chẳng thích bỏ xù ra ấy chứ!

_Ồ thích! Thích lắm! Thích bằng chết! Vậy cậu đã im được chưa? – Nó gất lên bực dọc.

_Hehe! Im thì im, nhưng mà xe của cậu...

_Thôi chết!! – Nó la toáng lên ngắt ngang lời tôi, rồi tung chăn bật dậy như một con tên, lao ra hé cửa ngó nghiêng, rồi lại thờ phào.

_Sao cậu hay đùa dai thế? Nhỡ mất thật thì biết quái đâu mà lần!!!? – Nó bực bội quay lại.

_Ai đùa? Cậu điên nó vừa vừa thôi chứ! Thần hồn nát thần tính à? Tớ đang muốn hỏi là có định dắt xe vào nhà không thôi mà.

_Ồ thì...! Thế không đi à?

_Đi đâu? Muộn xù nó rồi, cũng vãn vãn rồi, ra đó làm gì cho chết rét! – Tôi lắc đầu nguây nguây.

_Nhưng anh Kiên và thằng Thanh đã về đâu, ít nhất phải 1,2 giờ sáng mới tan mà!

_Kệ 2 ông ý - Tôi vừa lúi húi thay quần áo vừa nói.

_Nhưng ngoài đó...

_Vậy cậu đi một mình đi! Tớ xin kiếu!

_Thế thì nói làm cái quái gì – Nó xì mặt.

_ Một với cậu quá, cậu cứ làm như ngoài hôm nay ra sẽ không còn hôm nào để đi nữa hay sao ý. Mới đá có trận khai mạc thôi mà, còn bao nhiêu trận ở phía trước, rồi cả lễ khai mạc nữa. Chỉ sợ cậu không đủ sức mà đi mà gào thôi – Tôi tủm tủm cười.

_ À mà chẳng phải lúc này cậu bảo là có gì muốn bàn với tớ hay sao?

_ Ủi chết! Tí thì quên...- Mắt nó sáng trưng lên, bộ mặt đang tiu nghỉu bỗng trở nên rạng rỡ và háo hức lắm.

_ Đây đây, cậu dòng tai lên mà nghe nè! – Nói vậy nhưng nó lại cúi xuống thăm thì vào tai tôi ra vẻ bí mật lắm.

_....

_ Cái gì cơ! – Tôi bật ngửa người ra, sững sờ nhìn nó.

_ Phe...phe...phe vé!!?? – Tôi lấp bắp.

_ Be bé cái mồm chút đi cha nội! – Nó đưa tay bịt miệng tôi.

_ Cậu không đùa đấy chứ? – Tôi hạ giọng xuống, nhưng khuôn mặt vẫn chưa hết ngạc nhiên với phi vụ mà nó đang đề xuất.

_ Cậu nghĩ tớ có vẻ đùa cợt lắm hả?

_ Nhưng...

_ Cậu không phải lo gì cả! Không bao giờ sợ lỗ hết, tớ bảo đảm với cậu sau Sea Games này tớ với cậu sẽ để ra được một món kha khá! Tin tớ đi!

_ Đơn giản vậy sao? – Tôi cất giọng ngờ vực.

_ Quan trọng là có cửa lấy vé, và vốn thôi. Cửa thì tớ có rồi, còn vốn thì tớ với cậu mỗi thằng cố gắng xoay lấy khoảng từ 3 đến 4 củ.

_ Nhiều thế thì lấy đâu ra? – Tôi trợn mắt.

_ Thế thì mới cần cậu phải động não một chút! – Nó nháy mắt, rồi rút trong túi áo ra một sấp tiền. Quăng xuống trước mặt tôi.

_ Tớ nói với ông bà già đây là tiền học thêm tiếng anh ở Newstar, còn cậu! Tim lý do đi! Không thì lấy ý tưởng của tớ cũng được! – Nó nhe răng cười.

_ Cái này thì... – Tôi hết nhìn nó rồi lại nhìn sấp tiền, đầu óc suy nghĩ lung tung, rối loạn không chủ đích.

_ Mạnh dạn lên một chút đi! Chẳng phải cậu luôn nói với tớ về một ước mơ lớn trong đời sao? Dù tớ không biết đó là gì, nhưng thấy cậu lăn lộn kiếm tiền sớm như thế, ắt hẳn cậu cũng đã có những dự tính riêng. Nhưng với đồng lương vài trăm nghìn một tháng ở cái nhà hàng đấy, nuôi cái mồm cậu còn không đủ, nói gì đến chuyện khác. Tớ thiết nghĩ đã đến lúc cậu nên có sự đột phá trong cuộc sống! Có vậy mới rút ngắn được quãng thời gian để đi đến cái đích mình muốn nhắm đến.

_ Nhưng còn phải đi học, rồi đi làm nữa! Tớ sợ không có thời gian! – Tôi ngập ngừng.

_ Nghĩ mấy hôm thôi mà, nhờ anh Kiên hoặc thằng Thanh đi điểm danh hộ. Còn chỗ làm thì cậu còn tính cái gì nữa? Nếu vẫn muốn tiếp tục làm ở đấy thì để tớ ra báo cho cậu xin nghỉ ốm là ổn thôi?

.... Tôi ngồi bần thần một lúc. Dần dần những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu đã được chấp nối lại thành một khối tư tưởng thống nhất...

2 năm 6 tháng 18 ngày, và mình còn phải phấn đấu trong bao lâu nữa...?? Nếu để khẳng định mình thì tôi chưa tính đến, nhưng nếu có thể sớm gấp lại..

Phải! Luôn có một ước mơ cháy bỏng, hiện hữu trong trái tim tôi...

_ OK! Sáng mai tớ sẽ về nhà – Tôi ngẩng lên nhìn Hoà, đôi mắt thể hiện rõ sự quyết tâm.

_ Có vậy mới là bạn tớ chứ!! – Nó nhảy cẫng lên rồi lao đến ôm chầm lấy tôi hét vang

_ Việt Nam vô địch!

_ Việt Nam vô địch! – Tôi cũng phấn khích hét theo nó.

_ Ngày đó ngày đó sẽ không xa xôi! Và chúng ta là người chiến thắng..- 2 thằng cùng ngẫu nhiên ngao hát vang một bài hát rock Việt quen thuộc.

_ Thắng cái gì mà thắng!!? - Bỗng có tiếng nạt lớn từ bên ngoài vọng vào khiến 2 thằng giật mình.

_ Lạch cạch...- Cánh cửa hé mở. Thằng Hoà cuống quýt lao lên giường đắp vội cái chăn.

_ Bài vở giấy bút đâu rồi! Làm tiếp hội giặt quần áo! - Thằng Thanh ngó vào cười nhăn nhó.

_Không đi theo đoàn mà lại ở nhà tự sướng hả hai thằng em? – Anh Kiên mở toang cửa ra cười cười.

_Hjx! Thôi con lạy hai bố! Hết cả hồn – Hoà thở phào.

_Sao mà hết hồn! Tường mày trơ lăm mò!- Thằng Thanh vắt cái áo khoác lên, rồi khề khà cái giọng quen thuộc.

_Hai bác không biết đấy thôi, ku Hoà nhà ta vừa có một vài chuyện rất chi là hoành tráng – Tôi tùm tùm.

_Chuyện gì vậy?

_Mai ra hỏi em Hồng sẽ biết liền à – Tôi không nhìn được nữa phá lên cười.

_Cậu...- Hoà tái mặt, nhưng rồi nó cũng phì cười theo tôi.

Thế rồi hai thằng đều bò lăn ra cười ngặt nghẽo trước con mắt khó hiểu của cả thằng Thanh và ông Kiên...

Quảng trường trung tâm khu Liên Hợp Thể Thao Quốc Gia Mỹ Đình mấy hôm nay lúc nào cũng tấp nập người. Bởi cả nước đang hướng về đây, trong ngày hội thể thao lớn nhất Đông Nam Á đang sắp chuẩn bị khai màn. Khắp nơi đều bao trùm một bầu không khí đông vui và nô nức của những du khách trong và ngoài nước đổ về đây tham dự cổ vũ Sea Games.

Các dịch vụ ăn theo cũng nhờ thế mà nở rộ, từ bán đồ lưu niệm, cờ hoa, băng rôn, băng đô, ăn uống, giải khát lưu động.v.v.. đến những người bán hàng rong, đệ tử cái bang cũng thấy xuất hiện. Đội ngũ taxi, xe ôm đang có những ngày bận rộn, và đội ngũ..trộm cắp móc túi cũng hoạt động năng nổ hơn bao giờ hết... Hà Nội nói chung và Mỹ Đình nói riêng đang dần trở thành nơi đất lành chim đậu cho đủ mọi thành phần từ khắp nơi đổ về kiếm miếng cơm manh áo.

_Anh mua vé ạ!? Khai mạc hay là trận Indo? – Đang đứng nhòm nhòm túi bóp rang bơ, thấy có 2 thanh niên ngó nghiêng tấp xe máy vào lề đường tôi liền chạy đến bắt sóng ngay.

_Trận Việt Nam – Indo giá thế nào chú em?

_Trận này đá sân Hàng Đẫy. Anh cần A,B hay C,D?

_Loại A!

_A em hết mất rồi, vì em lấy có mấy cặp A thôi, cổ vũ bóng đá mà ngồi bên đó thì buồn lắm, toàn các VIP khách mời và mấy ông già thôi, nên không sôi động bằng B. Nếu để xem bóng thì tốt nhất là anh chọn B đi. Em còn 4 cặp B đẹp, nhìn bao quát sân luôn, cuồng nhiệt cứ gọi là toi bởi khói lửa, em đảm bảo...

_Chú cho anh cái giá! – Gã thanh niên ngồi trước hất hàm cắt ngang lời thao thao bất tuyệt của tôi.

_Dạ! Đồng hạng 2,3 triệu một cặp anh ạ!

_Mẹ! Chúng mày giết người à? Làm đéck gì mà đắt thế?

_Không đắt đâu! Chỗ em là rẻ nhất rồi đấy, chiều mai đá rồi, em sợ chiều nay hoặc sáng mai sẽ còn lên nữa nếu anh không mua sớm, anh không tin cứ đi tham khảo một vòng đi! – Tôi hơi bức mình trước thái độ ăn nói sỗ sàng, nhưng vẫn cố gắng nhẹ nhàng với gã.

_Vậy C,D thì sao? – Gã ngồi sau cũng tham gia.

_C,D em cũng hết, nhưng giá của nó ở đây cũng dao động từ 1 – 1,5 triệu.

Hai gã quay lại nhìn nhau rồi không nói không rằng phóng vụt đi. Tôi cũng chẳng mấy quan tâm, vì một ngày cũng phải tiếp vài chục thể loại khách vu vơ như vậy.

Lại một chiếc xe ô tô đi chậm chậm qua, từng đám người cả chạy bộ lẫn đi xe máy phi ra xúm vào nhao nhao hỏi...tôi cũng định chạy lại, nhưng thấy đông qua nên thôi.

Vậy là tôi đã dấn thân vào “nghiep” phe vé được 3 hôm nay, nói nôm na dễ hiểu hơn là bán vé chợ đen, đó là một nghề thời vụ phải nói là hot nhất trong kỳ Sea Games này. Nhưng hot không có nghĩa là dễ kiếm tiền, không phải chịu cảnh đứng chầu trực xếp hàng giữa hàng nghìn người từ 3,4 giờ sáng cho đến tận chiều để kiếm được một tấm vé giá gốc tại các điểm bán vé trên địa bàn Hà Nội. Nhưng cũng bạc mặt phơi sương nếm gió ngoài đường, có những lúc tranh giành khách thậm trí có thể dẫn đến ẩu đả, nhưng chúng tôi luôn khôn khéo tránh né bởi tự biết không thể nào đủ được với mấy bác “bộ đội thôn” mặt mũi bặm trợn toàn sẹo và vết sẫm, với hàng lúc nào cũng gài sẵn trong người hờ tí là đòi xin tí tiết. Chúng tôi lấy vé qua một đầu nậu khác ở bên sân Hàng Đẫy, với giá cũng khá là cao rồi đi bán lại ăn chênh lệch, có thể bán thông qua các mối quan hệ bạn bè, gia đình, trường học, xã hội, hoặc bán cho khách đi đường, tùy theo khách mà ăn lợi nhuận, gặp khách ngu ngơ không biết gì thì lợi nhuận có thể gấp đôi. Còn gặp ai có vẻ am hiểu hơn một chút thì cũng chỉ kiếm thêm được một vài trăm nghìn rau dưa, có khi dân phe còn bán lại cho nhau để đi xào lại, chia nhau tí cháo. Phân chia ra làm

2 khu vực chính là sân vận động Hàng Đẫy và sân vận động quốc gia Mỹ Đình, đó chính là hai địa bàn hoạt động chính của dân phe. Phương thức bán chủ yếu cũng chia làm hai loại, bán lẻ và bán “mão”. Bán lẻ là bán từng cặp một, còn bán “mão” là bán các gói hoạt động tại sân Mỹ Đình bao gồm trận khai mạc Việt Nam – Thái Lan, khai mạc - bế mạc Sea Game, bán kết và chung kết bóng đá nam với giá từ 7 – 9 triệu đồng/1 gói. Sau trận Việt Nam – Thái Lan thì hình thức bán “mão” hầu như không còn, bởi dân bán “mão” đã xé lẻ ra để bán với lợi nhuận cao hơn, hoặc khách hàng “cóng” không giám ôm cả hai trận bán kết và chung kết vì chưa biết Việt Nam có vào được hay không? Nếu Việt Nam ko vào thì mấy tấm vé đó sẽ biến thành tờ giấy lộn không hơn không kém.

Thị trường vé chợ đen có vẻ hơi trùng xuống ngày đầu tiên sau trận khai mạc, rồi lại bùng lên ngày hôm sau, cứ lên rồi lại xuống rồi lại lên. Nóng như thị trường chứng khoán phố Wall vậy. Mọi diễn biến đều bắt nguồn từ những thông tin nóng bỏng bên lề giải bóng đá nam Sea Games 22 này, và cả từ nhu cầu của khách tăng giảm đột ngột. Tuy không sốt bằng trận khai mạc giữa Việt Nam với Thái Lan mấy ngày trước với giá vé trên trời 4,5 triệu đồng một cặp A hoặc B, nhưng so với giá gốc bán ra thì nó cũng đã đội lên gấp mấy chục lần. Ngày đầu tiên tôi và thằng Hoà có vẻ hơi bị ngộp khi mới chân ướt chân ráo bước vào, nhưng đến ngày thứ 2 chúng tôi đã bắt nhịp được và có thể nói hai thằng cũng khá là có duyên cộng thêm một chút nhạy bén và tinh ranh nên chúng tôi đã nhả số vốn ban đầu của mình lên gấp rưỡi chỉ trong 3 ngày. Hai thằng phân chia nhau ra hoạt động ở hai khu vực chính là Hàng Đẫy và Mỹ Đình, để tiện liên lạc trao đổi thông tin liên lạc được linh hoạt hơn nên mỗi thằng đã tự sắm cho mình một chiếc điện thoại di động, hồi ấy là một thứ khá là xa xỉ đối với tầng lớp học sinh – sinh viên.

_ Em ơi!

Đang đứng tựa lưng vào gốc dừa cảnh gặt gà gặt gù, nghe có tiếng gọi, tôi mở bừng mắt ra. 2 gã thanh niên khi nãy đang phi xe quay lại.

_ Gì vậy anh?

_ Giá cặp B có bớt được không em?

_ Không được đâu anh ạ, em để giá vậy là muốn bán cho nhanh rồi, chứ anh lên Hàng Đẫy mà hỏi thì không bao giờ có giá dưới 2 triệu rưỡi đâu

_ Làm gì mà chắc lép thế em? Bớt cho anh một chút anh lấy 2 cặp! OK

_ Em bớt cho anh mỗi cặp 50k, 4 triệu rưỡi 2 cặp thì em bán!

_ Không bớt thêm được à – Gã ngồi sau nài thêm

_ Không anh ạ - Tôi kiên quyết.

_ Ok, vậy để cho anh 2 cặp.

_ Anh đếm tiền trước đi! – Vừa nói tôi vừa ngước lên nhìn ngó xung quanh cảnh giác.

Gã ngồi sau rút ra một sấp tiền đếm đếm rồi đưa tôi, tôi bước lại gần kín đáo luồn tay vào túi trong áo phao rút 2 chiếc phong bì cuộn tròn đưa cho gã. Cả hai đều cẩn thận kiểm tra lại tiền hàng, cuộc mua bán diễn ra chóng vánh, rồi hai gã lại phóng vụt đi.

“Hôm nay quả là đại cát” – Tôi mừng hóm, từ sáng đến giờ cũng đã tậu được 3 cặp B, 2 A, đây là hôm nay tâm lý đang muốn tìm hàng nên tôi còn kiêu khách chán, thế mà vẫn bán đều đều, công nhận là mình thật có duyên. Cứ đà này mà buôn sẽ cho đến hết Sea Games thì...

_ Reeengggg...Reengggg!! - Bỗng có tiếng chuông reo khiến tôi giật mình.

_ Alo! Hoà à!

_ Tình hình thế nào rồi, ở đây cậu con mấy cặp B?

_ Còn 2 cặp thôi cậu ạ !

_ Cậu bán bao nhiêu thế?

_ Một cặp bán 2ttr4, còn hai cặp bán 2tr2,5

_ Bỏ mẹ! Tao bảo mày gìm hàng rồi cơ mà!

_ Mày bảo lúc nào đầu mà bảo?

_ Nản thật! Thôi chuyện đó nói sau, giờ mày mua lại cho tao 3 cặp B nhanh lên.

_ Mua chỗ nào?

_ Thì mua lại của dân phe, mua thêm 3 cặp nữa, giá từ 2 triệu rưỡi đến 3 triệu một cặp cũng được, xúc luôn 3 cặp đi. Rồi bắt xe ôm lên đây luôn.

_ Làm cái gì vậy?

_Thì cứ ôm đi, đang có khách sộp, thằng này muốn mua biếu các sếp ở cơ quan. Tao hét láo 3 triệu rưỡi một cặp nó cũng gật như ngan, nó cần ít nhất là 5 cặp, còn cần thêm nó sẽ alo. Mày nhập lại 3 cặp B nữa rồi bắt xe ôm lên Paradise 30A Lý Thường Kiệt, tao với nó đợi ở đây, giao dịch ở đây luôn, nhanh nhá.

_Ê ê khoan đã! Tao hỏi cái..

_Tút..tút...tút...

Tôi thờ dài ngao ngán, đúng là nhân tính không bằng trời tính. Càng lúc càng thấy chóng hết cả mặt...

_Mày nói cái gì cơ? – Đang nhồm nhoàm xé cái đùi chó nướng, Hoà dừng lại tròn mắt nhìn tôi.

_Tao muốn ôm vé trận chung kết – Tôi nhấp một ngụm rượu, rồi nhìn thẳng vào mắt nó khẳng định lại điều mình vừa nói.

_Mày có bị điên không đấy?

_Không điên đâu! Mày tính mà xem, giờ thị trường đang lên cao điểm, Việt Nam vào bán kết rồi, đầu nậu chỗ mày cũng hét giá cao bằng với giá phe bên ngoài, khách hàng cũng khôn và tỉnh ra nhiều. Giờ có mua đi bán lại lật vặt mấy cặp vé trận bán kết này cũng chỉ kiếm được vài ba trăm nghìn một cặp, chẳng bõ taxi xe ôm đi lại Hàng Đẫy - Mỹ Đình liên tục rồi lại điện thoại, công sức mồm mép nữa. Chi bằng nhân lúc vé trận chung kết đang rẻ, tao với mày dồn tiền ôm khoảng hai đến ba chục cặp, đến lúc Việt Nam thắng Malaysia lọt vào chung kết rồi chẳng phải tao với mày phát tài sao! – Tôi chậm rãi giăng giải cho nó.

_Mày đừng mạo hiểm như thế, Malaysia cũng đang mạnh lắm! Không phải chuyện chơi đâu.

_Mày không tin vào sức mạnh của đội nhà sao?

_Tao tin, tao cũng rất hy vọng! Nhưng nhưng tao không muốn nhìn thấy tiền của tao bay lơ lửng, tao muốn lúc nào nó cũng phải nằm chắc ăn trong túi của tao. – Nó xua tay lắc đầu nguây nguẩy.

_Ok! Vậy hạch toán chia đôi ra, mày tiếp tục đi đường của mày! Tao đi đường của tao! – Tôi cạn luôn chén rượu.

_Mày ham hồ quá nên lú mệ đầu óc rồi – Nó cũng dốc cạn chén.

_Hoà này!

_Hà!

_Đừng xưng hô tao mày, cứ cậu tớ cho nó thân mật! – Tôi với lấy chai rượu rót cho nó và rót luôn cho cả tôi.

_Uhm...

_Từ lúc tớ với cậu lao vào kiếm tiền, tớ thấy 2 thằng mình tự nhiên không còn được vô tư như ngày xưa nữa! – Tôi với tay gấp thức ăn cho nó.

_Ok! Rồi sao nữa!

_Cậu uống đi đã – Tôi với ly rượu ra.

2 thằng cụng chén rồi nốc cạn.(Chẳng biết tự bao giờ tôi đã trở thành một tay nhậu, tuy không bồm bồm, nhưng cũng lai rai dăm mươi chén. Khề khà như ai)

_Hoà này!

_Ồ! Tớ vẫn đang nghe đây!

_Chẳng phải cậu đã từng nói với tớ là...phải có một sự đột phá sao? – Tôi đã bắt đầu hơi hơi méo miệng.

_Đúng! Và chúng ta đã đột phá rồi đấy thôi- Nó nhe răng cười thoải mái.

_Cậu cho rằng đã là đủ?

_Phải! Tớ nghĩ là đủ, chúng ta đã có thể tự sắm cho mình điện thoại, trừ vốn đi mỗi thằng đã có một khoản kha khá, và chúng ta được ngồi trong những nhà hàng như thế này, ăn những món mình thích. Chúng ta đột phá, bay nhảy thế là đủ rồi, đừng nhảy cao quá cậu ạ, nên tính đến việc hạ cánh an toàn đi là vừa.

_Hạ cánh an toàn! Hahaha..- Tôi bật cười sảng sặc. Rồi tiện mồm làm thêm chén rượu nữa.

_Việt Nam thắng Malaysia là điều chắc chắn, có gì không an toàn ở đây chứ? – Tôi lơ đãng nhìn nó.

_Với bóng đá thì không có gì là chắc chắn cả, với lại ngay cả chính bản thân cậu ngày xưa chẳng phải cũng coi thường bóng đá Việt Nam lắm sao? Sao giờ lại quay ngoắt 180 độ vậy?

_Bản ngã do chính mình tạo nên và cũng có thể do chính mình xô đổ. Tư duy cũng phải có lúc nọ lúc kia, giờ tớ yêu bóng đá Việt Nam hơn bao giờ hết! Việt Nam muôn năm! – Tôi cao hứng hét toáng lên khiến tất cả mọi người đều ngoảnh lại nhìn.

_Việt Nam vô địch!!!!- Một vài người cũng cao hứng hô theo.

_Cậu say rồi đấy! – Hoà đỏ bừng mặt khẽ gằn giọng.

_Tớ không say, thể hiện tình yêu của mình với bóng đá thì có thể mọi lúc mọi nơi mà! – Tôi tủm tỉm cười.

_Mà thôi! Nói vòng vo mãi làm gì! Giờ chốt hạ một câu, cậu có theo tớ không? – Tôi nhìn thẳng vào mắt nó.

_Theo cậu...- Nó ngập ngừng.

_Để yên tâm chúng ta giữ lại mỗi thắng 5 triệu để hạ cánh an toàn. Còn lại dốc hết vào niềm tin Việt Nam. Nếu thành công niềm vui sẽ nhân lên gấp nghìn lần. Còn nếu thất bại thì coi như những ngày vừa qua là những ngày dạo chơi và trải nghiệm sự đời! Ok

_Nhưng mà...

_Còn nhưng gì nữa...hãy thử một lần..

_Sống mãi cũng đội tuyển Việt Nam thân yêu! - Bỗng nó cắt ngang lời tôi.

Tôi sững lại đôi chút, và khi đã chắc chắn nhìn thấy sự quyết tâm trong đôi mắt nó thì cả hai thằng lại vỡ òa ra một niềm cảm xúc khác. Tôi rót đầy hai ly rượu rồi cùng nó nâng lên. Hai thằng cùng hô vang:

_Việt Nam Vô Địch!!

_Hú hú..hú..hú.. ú.. ú!! - Mọi người trong quán, từ khách đến chủ dù không hiểu lắm câu truyện giữa tôi và Hoà nhưng cũng đồng khởi hưởng hứng niềm phấn khích đang dâng cao của cả hai thằng!

Thế mới là người Việt Nam...

Phút thứ 87 Indra ghi bàn gỡ hoà cho đội tuyển Malaysia sau bàn rút ngắn tỉ số của Zainizam ở phút 85....

2 phút 2 bàn thắng vào lưới tuyển Việt Nam. Hai tiếng sét đánh thẳng vào hàng triệu con tim Việt Nam vẫn còn đang say men chiến thắng...

Sững sờ và bàng hoàng, không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt lại là sự thật. Cả quán bia như lặng đi, không gian như ngưng đọng lại, nghẹn ngào trong nỗi lo âu và hoang mang tột cùng..

_Không! Không thể nào – Hoà bản thân nắm chặt lấy tay tôi.

_Trời ơi...- Tôi nghiêng chặt răng.

_Gục ngã mất! Chúng ta có thể gỡ gạc dậy nổi sau bàn thua này không? - Một người khác ôm đầu thốt lên náo nức.

Sau những lời than thở không gian lại trở về im ắng, hàng trăm đôi mắt như dán chặt vào màn hình, hàng trăm con tim như đang muốn nảy tung ra khỏi lồng ngực sau mỗi đường bóng lên của Malaysia....

Thời gian bù giờ còn 3 phút...

Phút thứ 90...

“...Đội tuyển Việt Nam được hưởng một quả phạt góc... Văn Quyết sẽ đá phạt...anh treo bóng vào giữa khu vực 16m50...Thanh Bình băng lên...Thanh Bình....

Vàoooooooooooooo!!! Vào rồi! Vào rồi thưa các bạn....”

Cả quán bia như muốn nổ tung! Vỡ òa trong niềm hạnh phúc vô bờ bến, mọi người ai cũng cố gào thét hết mức có thể, tiếng bàn ghế xô đẩy, ly vỡ loang choang xen lẫn với những tiếng reo hò liên miên bất tận...

_Vào rồi cậu ơi! Vào rồi! – Hoà ôm chầm lấy tôi. Tôi cũng ôm chặt lấy nó mà không biết nói gì nữa cả, chỉ biết gào và thét, tự nhiên hai hàng nước mắt

túra ra, tuôn rơi nóng hổi.

Chúng tôi ôm nhau nhảy cả lên bàn, rồi quay sang ôm lấy bất cứ ai mà mình bắt gặp, bất kể già trẻ trai gái. Khoảng cách giữa mọi người như được thu hẹp lại hơn bao giờ hết...tất cả đều là người Việt Nam! Phải...người Việt Nam! 3 chữ ấy giờ đây mới thật tự hào và thiêng liêng làm sao...

Và rồi trọng tài đã nổ hồi còi kết thúc trận bán kết nghẹt thở giữa U23 Việt Nam và U23 Malaysia với phần thắng đã thuộc về đội tuyển thân yêu của chúng ta!!

_Việt Nam..Chiến Thắng!!!

_Thắng rồi! Thắng rồi bà con ơi!!!

_Việt Nam muôn năm!

Từng tiếng hét cuồng nhiệt vang lên theo mạch cảm xúc đang cuộn chảy trong trái tim mỗi người...chúng ta đã chiến thắng...!!

_Đi thôi cậu! Đi thôi mọi người ơi – Tôi nắm tay Hoà chạy ra cửa, chạy giữa những tiếng hò hét và những khuôn mặt hân hoan.

_Cái gì đây? – Hoà trở mắt khi thấy tôi lôi từ trong chiếc balo ra hai chiếc mặt nạ trâu vàng mà tôi đã kỳ công làm suốt cả chiều nay.

_Đeo vào đi! Tôi chuẩn bị cho chiến thắng tối nay đây – Tôi nháy mắt.

_Ok! Ok! Giờ cậu có bôi gio trát trâu vào mặt tớ! Tớ cũng nghe, giờ cậu là thần tài của tớ rồi – Nó nhe răng cười khoái trá rồi đeo mặt nạ vào.

Chúng tôi mỗi thằng quàng thêm một lá cờ rồi lên xe ủa vào dòng người đang ùn ùn đổ ra đường ngày một đông với khí thế hùng hục.

_Đi đâu đây? – Nó quay lại hỏi tôi.

_Đâu cũng được, càng đông càng vui – Tôi hét lên.

_Giờ thì chỗ nào cũng đông cả!

_Làm lại một vòng Mỹ Đình cho nóng rồi phi lên bờ hồ!

_Ok Men!

Hoà rồ ga phóng đi, tôi đứng thẳng người dang hai tay ra hét toáng lên, cộng với hai chiếc mặt nạ ngộ nghĩnh nổi bật khiến cho mọi người đi xung quanh cũng hào hứng hét theo...Tôi cứ thế bắt nhịp...

_Việt Nam...

_...Vô Địch!

_Việt Nam...

_...Vô Địch!

_Việt Nam...

_...Vô Địch!

Chẳng biết đã lượn vào nhiều vòng Bờ Hồ, Thanh Niên, Điện Biên Phủ, Kim Mã, Cầu Giấy, Mỹ Đình....hò hét khàn đặc cả giọng! Nhưng chúng tôi vẫn chưa có vẻ gì là đuối sức cả. Đoàn người dường như ngày càng đông! Ngày càng náo nức hơn, với khí thế ngút trời...

_Còi đề! Còi đề các bạn ơi! – Lúc dừng lại ở một ngã tư. Một người dẫn đầu hô vang.

Thế là hàng trăm chiếc xe cùng đồng thanh hú còi inh ỏi, đủ mọi thể loại. Một đoàn xe khác phóng vụt qua thấy vậy cũng rú còi hưởng ứng, tạo nên một bản nhạc không theo nốt nào cả, chỉ chung một nốt duy nhất, đó chính là sự đồng điệu. Giao thoa giữa những con tim đang có chung một niềm cảm xúc, tự hào dân tộc...

_Đổi xế đi cậu ơi! Tớ mệt rồi – Hoà ngoảnh lại cười.

_OK – Tôi nhảy xuống xe, cởi nốt chiếc áo khoác buộc vắt ngang hông. Lúc này trên người tôi chỉ còn độc chiếc áo may ô, cả Hoà cũng vậy. Nhưng với không khí nóng bỏng thế này thì chắc lát nữa chúng tôi sẽ trần trụi trực như mấy anh dẫn đầu đoàn mất thôi...

_Đi tiếp nào các bạn ơi! - Một người đứng lên phát cờ ra hiệu. Cả đoàn xe tiếp tục rồ ga phóng đi.

_Lượn đến sáng luôn nhé cậu! – Tôi hưng phấn hét lên tiếp.

_ Cậu lượn đến chiều mai cũng được – Hoà cũng gào vào tai tôi.

Chúng tôi lại tiếp tục rò ga cuốn theo dòng người...

Lần đầu tiên tôi sống trong bầu không khí tung bùng và cuồng nhiệt đến vậy, còn cao trào hơn cả trận thắng Indonesia và hôm diễn ra buổi lễ khai mạc Sea Games. Thế này nếu Việt Nam và thắng Thái Lan trong trận chung kết nữa thì...

Bất giác nghĩ tới trận chung kết tôi tùm tùm cười thầm. Với 20 cặp vé trận chung kết toàn cửa đẹp mà chúng tôi đang ôm chắc chắn sẽ lãi không dưới 3 triệu một cặp. Vậy là chúng tôi đã có những bước khởi đầu thuận lợi đầu tiên trong cuộc sống, dù có thể bằng cách thức mà xã hội đang lên án rất gắt gao mấy ngày hôm nay, dư luận không đồng tình, rồi báo chí và cả công an cũng đang vào cuộc với thị trường vé chợ đen này. Nhưng chúng tôi cũng đã có những sự cố gắng, và cả những quyết định táo bạo, với cả những trải nghiệm mang tính chất rất thương trường, những trải nghiệm mà chúng tôi sẽ không bao giờ quên. Dù có hối hận hay là không hối hận thì đó vẫn sẽ là những vốn sống quý giá giúp chúng tôi trưởng thành hơn trong bước đường tương lai sau này.

_Ê! Sao cậu đi chậm thế! Định tách đoàn à? - Giọng Hoà vang lên cắt ngang những suy nghĩ đang nảy sinh trong đầu tôi.

_À Uhm! Đang định xuống nhập hội với đoàn ở Mỹ Đình!

_Lại quay lại đây hả!?

_Uhm! Chỗ đấy lúc nào chẳng là điểm nóng! Làm một vài vòng nữa rồi về nhà thôi! Còn nhiều việc phải suy tính lắm! – Tôi vòng xe quay lại. Nhắm hướng Cầu Giấy.

_Uhm! Tớ đang nghĩ xem là mình sẽ mua con xe gì? – Hoà mơ màng.

_Đừng mơ vội! Tạm thời cậu cho đôi chân còn đang lơ lửng của cậu chạm đất đi đã – Tôi phì cười.

_Sao lại mơ! Đó là thực tế mà!!

_Hú...hú...! Mặt nạ đẹp lắm! - Một nhóm xe phóng vút qua để lại cho chúng tôi những lời tán thưởng.

_Việt Nam mà! – Chúng tôi mỉm cười đáp lại.

_Nhanh lên cậu ơi! Có vẻ Mỹ Đình đang sôi động lắm thì phải, thấy mọi người cũng đang đổ về đấy!- Hoà sốt sắng giục.

_Sao phải vội! Nhanh hay chậm rồi cũng bắt kịp được đoàn thôi mà!

_Ôi! Trâu dzàng..trâu dzàng kìa mí người ui....

_Hey 2 anh trâu dzàng đẹp zai!

_Việt Nam dzô địch!!

_Việt Nam muôn năm

Chúng tôi nhìn lên phía trước, một chiếc taxi loại 7 chỗ đang đi đến, trên xe bật đèn sáng trưng, có vẻ không khí cũng rất sôi nổi, có một vài cô gái thấy chúng tôi, liền nhào người ra khỏi cửa xe vẫy vẫy, hú gọi đặc sệt giọng miền Nam. Chắc là ra Hà Nội coi Sea Games đây mà.

_Việt Nam vô địch!! Việt Nam vô địch!! – Hoà khoái trá đứng dậy hô vang, khiến mấy cô bé thích thú khúc khích cười, rồi lại hò reo rộn rã.

Tôi cũng cao hứng hô theo:

_Việt Nam chiến thắng! Việt Nam muôn....

Bỗng nhiên tôi im bất... chiếc taxi lướt qua tôi. Qua ánh đèn đang bật trong xe tôi thấy có một cô gái ngồi ở chiếc ghế đầu tiên cạnh ghế lái...cũng quần băng rôn trên đầu, đôi má cũng dán 2 lá cờ, nhưng không náo nhiệt như các bạn đi cùng...cô ấy ngoảnh sang nhìn chúng tôi... chỉ khẽ nở một nụ cười...một nụ cười có thể làm tan đi cái giá lạnh của mùa đông...một nụ cười có thể khiến trái tim tôi ngưng đập trong giây lát để rồi hồi sinh mạnh mẽ...một nụ cười phảng phất những tia nắng ấm áp...cuối chiều....

“Một nụ cười...như ánh hoàng hôn”

Chiếc taxi phóng vút qua, tôi ngơ ngẩn ngoái lại như một người bị thôi miên, bởi tâm hồn của tôi đã bị cuốn theo...cuốn theo những tia nắng trong đêm đông lạnh lẽo...

_Ê ê... ê...! Nhìn đường..nhìn....- Tiếng thằng Hoà văng vẳng.

_ Xoạt!! Rầm! Rầm! – Tôi thấy mình hẫng lên ngã đập mặt xuống đất rồi lăn thêm mấy vòng nữa.

_ Hự...! – Tôi cắn chặt răng cố chống tay gượng dậy, toàn thân đau ê ẩm, xương cốt rã rời. Mồm mẫn mẫn một vị tanh đặc trưng của máu. Chiếc mặt nạ dùm dó ép chặt vào mặt khiến tôi không nhìn thấy gì cả. Tôi hoảng hốt cố gắng đứng dậy quờ quạng xung quanh...như để tìm kiếm một chút dư âm nào đó vẫn còn văng vẳng đâu đây...

“Nếu sau này chúng ta có xa nhau, mỗi khi nào nhớ đến em, anh hãy nhìn về phía mặt trời mỗi lúc hoàng hôn xuống...em sẽ đến cùng với những tia nắng cuối cùng...với anh!”

Tôi vội đưa tay gỡ chiếc mặt nạ vương vী ra khỏi mặt. Định thần nhìn lại...bóng chiếc taxi đã khuất dần...

_ Không! Không! – Tôi nặng nhọc hét lên rồi tập tễnh cố gắng chạy theo.

Bỗng một đoàn xe lại ủa qua. Từng tiếng reo hò, hý vọng inh ỏi kéo đến xua tan không gian vắng lặng...

_ Bạn ơi có sao không?

_ Việt Nam cổ lên!

_ Cổ lên bạn ơi!

_ Việt Nam vô địch!

_ Đi tiếp nào bạn ơi!

_ Đứng dậy và ngẩng cao đầu lên!

_ Cổ lên!

_ Cổ lên!

_....

_....

_....

_....

Từng lời động viên, hò hét văng vẳng bên tai rồi lại nhỏ dần nhỏ dần. Tôi cứ đứng thất thần giữa đường, giữa đám đông cổ động đang đi qua. Trong tâm trí của tôi vẫn?

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gặp lại

3 giờ chiều hôm sau.

_ Ái! Đau quá! Em chăm nhẹ thôi - Thăng Hoà nhăn nhó khổ sở.

_ Anh chịu khó một chút đi, đàn ông thanh niên gì mà...nào! Nào! Có đề cho em thay băng không? - Cái Hồng bực mình gắt lên.

_ Nhưng em nhẹ thôi, anh xót quá!

_ Anh đúng là thanh niên hoi, nhìn anh Hiếu kia kia! Nãy giờ chị Nhung thay băng rửa vết thương cho anh ý mà anh ý có kêu ca gì đâu.

_ Em chấp gì cái thằng hâm ấy! Không phải tại nó mãi mê nhìn gái thì anh đau đến nổi bị như thế này..úi...đau!

_ Ô hay! Anh không ngồi yên được một lúc à, sao cứ phải ngoẹo ngoặt thế?

_ Thì anh vẫn ngồi đây...hìx...

Mặc những lời huyền não của tụi nó, tôi vẫn ngồi bần thần tựa lưng vào tường. Tâm trí đang theo đuổi những dòng suy nghĩ, hồi tưởng lại buổi gặp đêm qua...

_Không đau à em? - Chị Nhung dường như cũng ngạc nhiên trước khuôn mặt thần thờ của tôi.

_Dạ...không! À mà có! Nhưng em không sao chị ạ! - Tôi hơi giật mình, khẽ gượng cười.

_Chị để ý thấy thái độ của em từ đêm qua, rồi đến sáng nay, khác lắm! Có chuyện gì hả em?

_Em không sao mà chị, chắc như Hoà nói, đầu óc va đập mạnh nên hơi có vấn đề chị ạ! – Tôi khẽ thờ dài nhìn ra phía ngoài cửa.

_Chứ còn gì nữa! – Đang nhăn nhó đau thẳng Hoà vẫn cố đốp sang.

_Bảo anh ngồi im cơ mà! Hóng hót vừa thôi! – Cái Hồng bực mình.

_Úi! Rồi, đây, anh ngồi im đây...đau..đau..nhẹ..thui em!

_Vai xong rồi, khuyên cánh tay ra chị rửa nốt chỗ khuỷu tay, chỗ này cũng trầy khá nặng đó – Chị Nhung tùm tùm cười.

_Vâng ạ! – Tôi khẽ thờ dài

_...

6 giờ tối.

_Com chín rồi! Dậy nào hai ông tướng ơi! – Anh Kiên khệ nệ bụng mâm com lên

_Vâng ạ! – Tôi ưỡ ỏi chống tay ngồi dậy rồi quay sang thẳng Hoà khẽ lay lay nó:

_Dậy ăn com!

_Ờ!

_Thằng Thanh đi đâu rồi anh?

_Nó đi gặp gỡ hội bạn bên câu lạc bộ chứng khoán, chắc tối nay nó không ăn ở nhà đâu! – Anh Kiên vừa nói vừa xới com cho tôi và Hoà.

_Sao dạo này nó đi suốt vậy?

_Ồi giời! Ai biết đâu được với nó! Thôi ăn đi các em!

_Vâng!

8 giờ tối.

_Taxi chỉ vào được đến đầu ngõ thôi! Anh đi từ thang ra một nhé! – Anh Kiên bước vào nói.

_Thôi khỏi! Bọn em đâu đến nỗi què quặt đến thế! – Thằng Hoà vừa khoác áo vừa lau bàu.

_Chúng em tự đi được mà! – Tôi khẽ mỉm cười.

_Hôm nay mấy chỗ đau nó mới tấy mà chúng mày đã đi rồi! Có bao giờ chịu ngồi yên một chỗ đâu! Anh cũng đến chịu – Anh Kiên lắc đầu ngán ngẩm.

_Lỡ hện với người ta rồi biết làm sao hở anh, thân tàn nhưng chí chẳng tan, trái tim em vẫn mãi đi...theo tiếng gọi của..”Bác Hồ kính yêu”...- Thằng Hoà cố nhe răng cười, rồi lại nhắm mắt vuốt xoa.

_Mày khỏi nói thì ai chả biết lúc nào cái chữ tiền cũng dán sẵn trên mặt mày rồi – Tôi bĩu môi.

_Thế mày thì không chắc. Cứ làm ra vẻ ta đây thanh cao lắm, nhìn thấy mấy đứa Sài Gòn mắt cứ tớn lên!

_Mày...!! – Tôi nóng bừng cả mặt

_Thôi anh xin hai đứa mày, nhanh lên không taxi nó đợi – Anh Kiên cuống quýt giục.

_Vâng! – Hai thằng cùng đồng thanh đáp, lờm nhau một cái rồi thằng thì tập tễnh, thằng thì nhảy lò cò ra ngoài cửa.

Kể từ buổi tối hôm qua, sau trận thắng Malaysia, đi đến đâu cũng thấy một bầu không khí háo hức và tràn đầy hy vọng vào một kỳ Sea Games viên mãn với chức vô địch bóng đá nam sau mấy chục năm chờ đợi. Hàng mấy chục triệu con tim yêu bóng đá trên cả nước đang dõi theo từng bước tiến của thầy trò ông Alfred Riedl. Có thể thấy sự kỳ vọng của tất cả mọi người vào một chiến thắng tung bừng của chúng ta trong trận chung kết sinh tử với Thái Lan vào chiều tối ngày mai lớn đến chừng nào!

_ Còn mấy cặp nữa hờ ku? – Tôi quay sang Hoà

_ Từ sáng đến giờ nằm nhà dưỡng thương mà cũng bán túc tắc được 9 cặp rồi, cũng may là toàn mới quen người ta gọi điện liên tục rồi đến tận nơi lấy hàng, đỡ phải đi. – Hoà khẽ ngả nhẹ lưng vào ghế lẩm bẩm mắt khoan khoái.

_ Uhm! Tao biết, nhưng chỗ thắng Nam này nó lấy bao nhiêu cặp mà phải lặn lội sang tận Gia Lâm vậy?

_ Nó lấy 8 cặp, chắc đi phe lại thôi!

_ Sao mình không ghim lại để đến chiều mai bung ra phe cho được giá?

_ Thôi con lạy bố! Chân tay người ngọc thể này còn phe với chả phẩy cái gì, đẩy đi sớm được lúc nào, hay lúc đấy.

_ Ờ tùy mày! Mày tính thế nào cũng được! – Tôi hờ hững chống tay nhìn ra ngoài đường..

_ Mày có chuyện gì thế, từ sáng nay tao thấy mày có vẻ bàng quang với mọi chuyện, càng lúc tao càng thấy mày thật khó hiểu!?

_ Giờ mới biết à? Mà tốt nhất mày cũng đừng nên có hiểu, hãy cứ để đầu óc đơn giản cho dễ sống!

_ Tao cũng đâu để ý tới cái khối tư tưởng lúc nào cũng treo ngược cành cây của mày, chẳng qua hỏi thăm một chút không mày lại trách bạn bè thiếu quan tâm!

_... – Tôi chẳng muốn nói thêm gì nữa cả, trong thời điểm này thật khó có thể toàn ý tập trung cho một việc gì bởi đầu óc tôi đang bị chi phối rất nhiều, càng lúc tôi càng cảm thấy mất phương hướng bởi những suy nghĩ đan xen và rối bời. Sau phút giây gập gờ bất ngờ đêm qua, lúc nào trong tâm trí tôi cũng hiện hiện nụ cười của người con gái ấy, linh tính mách bảo tôi rằng nàng đang ở rất gần tôi, nhưng có một áp lực vô hình nào đó khiến cho tôi không thể với tới được...

_ Này! Mày không thể cất được cái bộ mặt ngơ ngẩn ấy đi được à?

_ Như thế nào là ngơ ngẩn? Mày đa sự quá rồi đấy – Tôi nhiu mày nhìn thẳng Hoà, rồi lại chống cằm nhìn ra phía hồ Tây.

_ Tại tao thấy mày càng lúc càng ít nói, sợ mày bị trầm cảm thôi - Khẽ nhấp ngụm cafe, thẳng Hoà nhìn tôi tỏ vẻ thương hại. Rồi chậm rãi nói tiếp:

_ Kể từ sau vụ xe hôm nọ, tao thấy mày cứ khác khác! Bạn bè với nhau, tuy thời gian sống cùng nhau không lâu, nhưng đối khổ hoạn nạn sướng vui đều đã trải qua cùng nhau, chẳng lẽ có chuyện gì mày không thể tâm sự được với tao sao?

Tôi không trả lời nó, mà vẫn ngồi trầm ngâm nhìn ra hồ....

_ Còn bao nhiêu cặp nữa? - Bỗng tôi cất giọng hỏi nó.

_ Sao cơ?

_ Mày không cần phải hỏi lại! Trả lời tao đi!

_ Hehe! Cuối cùng thì cậu cũng đã quan tâm đến vấn đề chính trước mắt rồi đấy – Nó nhìn tôi nhovn cười.

_ Nhiều chuyện! – Tôi gắt lên.

_ Sao bằng cậu được! – Nó nháy mắt.

_ Còn bao nhiêu cặp?

_ 2 cặp thôi, nếu cậu chịu quan tâm hơn một chút thì sao phải hỏi vậy làm gì, từ giờ đến chiều nay, trước khi trận đấu diễn ra kiểu gì chả bán được, kể cả có hết 5 củ một cặp vẫn đầy thẳng mua – Nói xong nó lúi mẩy tằm về ra ngắm nghía.

_ Để lại một cặp nhé! – Tôi nhìn nó.

_ Há? - Nó tròn mắt nhìn lại tôi.

_ Để lại một cặp, tao với mày sẽ vào xem!

_Mày đừng điên! Có hiểu mày đang nói cái gì không đấy?

_Tao hiểu! Và mày cũng phải hiểu điều tao vừa nói chứ?

_Con lạy bố! - Nó đứt tọt mấy tấm vé vào túi như sợ tôi giật mất vậy.

_5 triệu một cặp, 5 triệu đấy! Mày biết 5 triệu với sinh viên bọn mình nó là thế nào không hả? Một đêm tung bùng trên New, hay một buổi đi chơi lãng mạn với em yêu tại bất cứ nơi đâu trên đất nước Việt Nam này, hoặc là một con wave tàu để chấm dứt cuộc đời xe Bus, không thì vài cái Nokia 8250 và còn nhiều, nhiều thứ khác... ời 5 triệu! Hãy nói với tao là mày đang đùa đi!!! - Giọng nó có vẻ thẳng thốt.

_Tao chưa vui tính đến mức đấy! Tiền cặp vé đó và chi phí sửa xe tính vào cho tao! OK – Tôi nói giọng chắc nịch.

_Mày!! – Nó đứng bật dậy, nhưng cái chân vẫn chưa hết đau lại khiến nó lảo đảo rồi thả phịch người xuống ghế.

_Tiền tính cho ai không quan trọng! Chơi với nhau, biết tính nhau vậy mà mày còn nói câu đấy ra với tao sao? – Nó thờ dãi nhìn tôi.

_Tao biết, nhưng coi như tao chiều đãi mày đi!

_Có nhất thiết phải vào xem không? Tao nghĩ ngồi nhà hò hét với tụi xóm mình đã là vui lắm rồi, không thì kéo nhau ra quán bia đập phá cũng tung bùng đầu kén!

_Đành rằng là thế! Nhưng tao lại muốn tận mắt chứng kiến thời khắc lịch sử khi Việt Nam lần đầu tiên sau gần nửa thế kỷ đăng quang chức vô địch Sea Game. Tao nghĩ với thời khắc vô giá đó thì 5 triệu là quá rẻ - Tôi mỉm cười.

_Đâu có gì đảm bảo là Việt Nam sẽ thắng!? Thái Lan chứ đâu phải là Malaysia?

_Phải có niềm tin chứ!

_Niềm tin?

_Phải! Mày không thấy khí thế Việt Nam đang lan toả khắp nơi sao? Niềm tin đang dâng cao hơn bao giờ hết, Thái Lan đang lọt thỏm giữa hàng triệu "cầu thủ" Việt Nam khác đang khát khao chiến thắng, và Thái Lan sẽ bị chìm ngìm! – Tôi tỏ rõ sự phấn khích cao độ.

_Việt Nam vô địch! – Tôi hét lên.

_Việt Nam chiến thắng! - Thăng Hoà cũng hào hứng buột miệng gào theo. Khiến mọi người trong quán cafe đều quay sang nhìn, nhưng với đôi mắt rất chi là... đồng cảm.

Hai thằng hồ hởi định đứng lên gào tiếp, nhưng những vết thương chưa lành căng ra khiến cho hai khuôn mặt đang rạng rỡ lại trở lại vẻ nhẩn nhúm tội nghiệp...

Chúng tôi nhìn nhau suýt xoa...

_Tôi nay có đi bão! Tao sẽ cầm lái - Hoà lườm tôi.

_Còn đi được sao?

_Đi chứ! Nhưng tao không thể yên tâm nếu ngồi sau mày, nhờ đâu lại gặp lại mấy đứa Sài Gòn tối hôm kia, thì...

_Không nhắc lại chuyện đó nữa! - Tôi ngắt ngang lời nó. Rồi vớ lấy cốc cafe tu ừng ực...

_Tính tiền anh ơi! - Tôi vớ tay gọi người phục vụ rồi đứng dậy tập tễnh bước đi. Phớt qua cái nhún vai lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu của thằng Hoà... Kệ nó! Ngay cả chính tôi cũng chả thể hiểu nổi bản thân mình lúc này nữa mà...

Phút thứ 89...

Chúng ta đang bị dẫn trước 1-0 và chỉ còn 10 người khi Quốc Vượng phạm lỗi thô bạo với Sakda và nhận thẻ vàng thứ hai rời sân. Cả sân vận động Mỹ Đình im phăng phắc trong một bầu không khí nặng nề xen lẫn tuyệt vọng, đầu đó khê vang lên tiếng nấc nghẹn ngào và cả những tiếng thở dài náo nê. Chỉ còn vài phút nữa thôi, với thể trận 10 người và một bàn bị dẫn trước, liệu chúng ta còn làm được gì? Giờ chỉ có phép lạ có đến trong những giây phút hiểm hoai còn lại mới có thể cứu vãn được tình thế. Chúng ta có 3 phút đá bù giờ. Phép lạ hay kỳ tích lúc này phải chăng là một điều quá viên vọng...

Tôi gục xuống ôm đầu, thằng Hoà cũng bịt chặt tai lại, như để không muốn nghe thấy tiếng còi báo hết trận...

_Vào! Vào rồi!!!! Vào rồi!!!! - Cả cầu trường Mỹ Đình như muốn nổ tung ra, tôi ngược lên... và như quên cả những vết thương chưa lành trên người tôi nhảy cẫng lên hân ghê, thằng Hoà cũng vậy...

Kỳ tích đã đến phép lạ đã xảy ra. Phép lạ mang tên Văn Quyển. Cú vô lê cách khung thành khoảng 10m, bóng bật đất và bàn gỗ hòa đã có ngay phút cuối cùng của giờ đầu chính thức. Pha chuyển bóng từ cánh phải của Minh Phương và cú nhả bóng bằng đầu của Tài Em đưa bóng đến tầm chân của Quyển. Cú vô lê trước một rừng chân của Quyển đã đi chính xác. Tỷ số là 1 - 1.

Trận đấu kết thúc giờ đầu chính thức.

Hiệp phụ thứ nhất bắt đầu, và cũng mở ra tia hy vọng mới cho đội tuyển U23 Việt Nam và cho cả hàng triệu con tim Việt trên khắp mọi miền tổ quốc đang hướng về chảo lửa Mỹ Đình...

Trong sân, từng tiếng kèn trống, gào thét cổ động lại vang vọng lên mỗi khi Việt Nam có bóng dâng lên...rồi lại im bật nín thở hồi hộp trước mỗi pha áp sát khung thành của người Thái, cảm xúc cứ để đan xen, lúc dâng cao lúc hạ xuống...

Và rồi hạ xuống hẳn...

Phút thứ 5 của hiệp phụ thứ nhất...Thái Lan đã có bàn thắng vàng sau cú sút của Nataporn... Các cầu thủ của chúng ta gục xuống, và chúng ta cũng vậy...Với thể trận 10 chọi 11, chúng ta đã không thể làm gì hơn. Một lần nữa, ngôi vua lại không về với chúng ta...Một lần nữa chúng ta lại lỗi hẹn với tấm huy chương vàng...

Hoà khóc tu tu như một đứa trẻ, tôi ngã người ra ghế nhìn lên trời, gương mặt thất thần...những tiếng thôn thức lại vang lên xung quanh...tất cả bao trùm một bầu không khí buồn thảm như ngày tận thế vậy...

Bước ra khỏi sân vận động, chúng tôi ngồi bệt ngay giữa quảng trường. Giữa những con người ủ rũ và náo nức...đoàn người vẫn nườm nượp đi ra, cờ hoa rủ xuống thê lương, đầu đổ lại vang lên tiếng khóc, hoặc tiếng gào thét không cam lòng.

Tôi nằm ngả người xuống, nhìn lên bầu trời tối đen mịt mù...

_Không có sao! - Tôi buột miệng.

_Mùa đông thì lấy đâu ra sao? - Thăng Hoà nặng nề đáp trả lại. Rồi nó cũng nằm xuống.

_Niềm tin của cậu có đáng giá một xu không? Ôi 5 triệu...hix! - Nó thờ dài thườn thượt.

Tôi bật ngồi dậy cười rũ rượi...

_Cậu còn cười? - Thăng Hoà gắt gỏng.

_Chẳng có thước nào đo được giá trị của niềm tin cả! Tớ biết là cậu không hối hận - Tôi ngoảnh lại nhìn nó.

_Chúng ta chẳng phải cũng đã có những giây phút bay bổng tuyệt vời đó sao? - Tôi mỉm cười nói tiếp.

Nó vẫn nằm ngửa nhìn lên trời với khuôn mặt đăm chiêu.

_Đứng dậy thôi cậu!

_Làm gì!? - Nó liếc nhìn tôi.

_Về nhà chứ còn làm gì nữa! Định ngủ luôn ở đây chắc.

_Uhm - Nó uể oải ngồi dậy.

_Taxi! - Tôi vói tay gọi một chiếc xe đang rẽ đám đông đi tới...

Một mùa Giáng sinh mới lại về, khắp nơi trên cả nước đều đắm chìm trong bầu không khí tung bừng và náo nức với ngày lễ lớn đang gần kề, lan toả trên mọi con đường, ngõ hẻm, và hiện rõ trên những khuôn mặt rạng rỡ của những người đi đường. Tất cả đều đang hào hứng chờ đón một Noel tươi vui và hạnh phúc.

Trên khắp các phố nhỏ đến những con đường lớn ở Hà Nội đã tràn ngập những sắc màu rực rỡ, những hình ảnh đặc trưng của Noel. Đâu đâu ta cũng thật dễ bắt gặp những cây thông lon được trang trí rất đẹp với những trái châu đủ mọi màu sắc, đèn nháy lấp lánh, và cả những món quà nhỏ, hình nộm ông già Noel...

Các dãy nhà hàng, những cửa hàng thời trang, khách sạn, quán cafe...v.v.. và nhất là nhà thờ, đều được trang hoàng đèn màu rực rỡ, với những khung cảnh ấn tượng như hang đá, ông già tuyết, công chúa tuyết, những chú lùn, người tuyết, cỗ xe tuần lộc...tất cả được tô điểm thêm một màu trắng xoá của những bông tuyết trang trí trên ô cửa kính, hoặc cành cây khô.

Đến đâu cũng bắt gặp những giai điệu của những bản nhạc mừng giáng sinh rộn rã vang lên khiến cho lòng người cảm thấy tươi vui và ấm áp hơn trong

những ngày cuối năm này.

_Đã cân chưa mày! Hai bên bằng nhau chưa? - Đứng trên thang, với tay treo trùm đèn nháy, và cả những vòng hoa chuông, thằng Kha quay xuống hỏi tôi.

_Bên trái hơi thấp, cho nhích lên một tí là vừa! - Tôi nheo mắt nhìn.

_Ok!

_Cây thông anh để hơi lệch đấy, phải cho vào chính giữa một chút! - Vừa nhắc thằng Kha xong tôi bước vội vào nhà cùng anh Tuyền khệ nệ kéo lại cây thông.

_Mua làm quái gì cái cây thông lớn thế này, vài ngày nữa lại vứt làm củi thôi chứ có làm gì đâu! - Anh Tuyền vừa xoa tay vừa nói.

_To thế này mới hoành tráng chứ - Tôi đứng ngắm nghía.

_Thôi công việc trang trí để cho bọn cái Thắm, anh em mình ra trang trí thêm mấy cái cửa nữa là ok - Anh Tuyền giục tôi.

_Vâng ạ!

_Anh Hiếu ơi!

Tôi ngoảnh lại, cái Nếp đang bung một chiếc làn to chứa đầy vật trang trí đi đến.

_Cái này treo thế nào đây?

_Trời! Tôi xin người! Con gái mà cái đó còn phải hỏi nữa sao? - Tôi trợn mắt lên.

_Nhưng em đã trang trí cây thông bao giờ đâu?

_Nhìn trên đường đầy đấy! Cứ thế mà làm theo!

_Nhưng mà em...! - Nó nhăn mặt phụng phịu.

_Giời ạ! Thế Thắm đâu?

_Nó đang bận túi bụi trong kia kia! Anh giúp em đi!

_Tui còn bao nhiêu việc đây này, chờ nó ra bảo nó hướng dẫn cho mà làm- Nói xong tôi xoay người bước theo anh Tuyền.

_Anh ơi! - Cái Nếp vẫn nheo nhéo.

_Gì nữa đây? - Tôi ngán ngẩm quay lại.

_Anh hết đau chưa mà đã đi làm vậy? Em nghe nói anh ngã xe nặng lắm hả! - Nó bước đến tỏ vẻ quan tâm.

_Hết rồi, mà kể cả đau thì cũng phải đi làm chứ! Không thì mất ngón chân ngón tay mà sống à? Thôi làm đi, cứ đứng chuyện trò bà chủ nhìn thấy thì làm sao! - Tôi xua tay rồi lại quay người bước tiếp.

_Anh ơi...- Nó vẫn chưa chịu buông tha cho tôi.

_Trời ơi! Hôm nay bà nặng vía hay sao mà cứ ám tôi hoài vậy? - Tôi chẳng quay lại nữa, vừa bước đi vừa gắt.

_Anh dán miếng Ugo đó trên má, nhìn dễ thương lắm đó! - Nó vừa cười khúc khích vừa nói với theo.

Tôi đỏ bừng mặt, và bước nhanh hơn nữa...

_Khuya rồi mà thằng Thanh và thằng Hoà còn đi đâu vậy? - Bước vào phòng thấy có mỗi anh Kiên đang ngồi chơi game, tôi liền hỏi.

_Anh chẳng biết nữa! Hai đứa nó đi từ chiều mà, mầy đi làm được 15 phút thì bọn nó cũng tót đi luôn!

_Anh ăn gì chưa? Anh em mình đi ăn đêm đi!

_Thôi! Anh ăn rồi, mà trong bếp còn com đấy, mầy rang lại mà ăn, giờ này ra ngoài làm quái gì, rét bỏ mẹ!

_Vâng ạ! - Tôi đặt balo xuống rồi cởi áo khoác ngoài ra vắt lên tường.

Bồng có tiếng rồ ga nẹt pô ầm ầm từ đầu ngõ, rồi vào đến tận cổng khu trọ...rồ vào tận cửa phòng tôi.

_Hàng về! Hàng về! - Giọng thằng Hoà huyền não cả khu xóm.

Tôi và anh Kiên ngó ra ngoài.

_Tình yêu của tao đây! Mày thấy thế nào? - Thằng hoà ngồi trên một chiếc Minsk có vẻ như vừa mới được sơn sửa lại bóng loáng, vênh mặt nhìn tôi và anh Kiên với ánh mắt đầy kiêu hãnh.

_Đẹp lắm! Nhìn cậu đứng dáng ba toa chớ lộn - Tôi tùm tùm cười trêu nó, nhưng cũng không giấu được vẻ thích thú đối với chiếc xe.

_Cậu hãy sống thật lòng mình đi! Đôi mắt cậu đã phản bác lại điều cậu vừa nói đây - Nó nhe răng cười.

_Anh tưởng mày định mua FX cơ mà!? Sao lại chuyển sang xe này? - Anh Kiên tròn mắt.

_Đắt lắm! Cũ cũng phải hơn hai chục, em còn để tiền vào việc khác nữa nên không thích. Với lại người em to, phải đi những thể loại như thể này mới phong độ anh ạ!

_Bao nhiêu vậy? - Tôi tò mò.

_Tớ phải mất công suốt cả tuần nay chọn lọc mấy chục con và lặn lội về tận Hoà Bình mới săn được em này đây, mấy móc nguyên bản. Còn tốt lắm! Mua 6 triệu rưỡi, về Hà Nội bỏ ra thêm 5 triệu nữa độ lại, sơn tút lại cái là nuốt ngay!

_Ừa! Thế cậu mua từ hôm nào vậy?

_Mang về từ hôm kia! Rồi vút qua chỗ cửa hàng ông anh họ để ông ý chăm sóc, mãi đến tối nay mới đưa được em ý về để ra mắt mọi người! - Nó lìm đim mắt mẫn nguyện.

_Nào! Mặc áo vào rồi đóng cửa lại đi hai sếp!- Bồng nó hời hả giục.

_Làm gì?

_Làm một vòng Hà Nội - Nó nhe răng cười.

_Thôi anh xin! Lai 3 tới khuya thể này cơ động tóm thì chết! - Anh Kiên lè lưỡi.

_À ừ nhĩ...Vậy thì ra quán vịt nướng ngoài đầu ngõ liên hoan vậy!

_Uhm! Nhưng mà thằng Thanh đâu, tưởng nó đi cùng mày? - Tôi vừa khoác áo vừa thắc mắc.

_Nó qua chỗ vợ nó rồi, kệ! Anh em mình cứ đi thôi! Nhanh lên nào.

Tôi và anh Kiên đóng cửa rồi ngồi lên xe, chiếc xe rồ ga phóng vút đi, trả lại cho khu trọ không gian im ắng và tĩnh mịch...

_Nào uống đi! Sao hôm nay khí thế kém thế hai con giò!? - Thằng Hoà mặt đỏ phừng phừng nâng chén lên.

_Anh vẫn uống đấy thôi! Nào! - Anh Kiên mặt mũi cũng không kém phần long trọng.

_Uống ít thôi! Mai tớ phải thi - Tôi miễn cưỡng nâng chén lên, tuy uống cảm chừng nhưng giọng đã bắt đầu khàn.

_Cuối năm rồi thi cử cái quái gì! Bỏ qua hết đi, sắp Giáng sinh rồi lại năm mới, phải để cho đời thoải mái một tí chứ - Hoà quay sang tôi khề khà.

_Đó là việc của tao - Tôi khề nháp một ngụm nhỏ.

_Thôi mai nó thi rồi! Để cho nó uống ít thôi, anh ngồi tiếp chứ là được - Anh Kiên can

_Bác này! Cứ làm nhụt nhụt khí anh em! - Hoà vừa nói vừa với chai rượu rót tiếp

_À mà cậu này! - Bồng nó vỗ vỗ vai tôi.

_Sao?

_Cậu sẽ làm gì với số tiền kia? Sao tớ chẳng thấy cậu mua thêm cái gì cho mình cả?

_Đó là việc của tao! - Tôi với lấy chiếc đũa vịt ngấu nghiến.

_Thì là việc của cậu, tớ nào giám tham gia, nhưng đã qua những ngày khốn khó thì cũng nên tự thưởng cho mình chứ?

_Mày vừa bảo là không tham gia, vậy mày cũng đừng nên góp ý! - Tôi vẫn chăm chú ăn, mặc kệ nó nói.

_Vậy chắc hẳn cậu cũng phải có dự định gì chứ? - Thăng Hoà vẫn không buông tha.

_Thôi uống đi! Hôi lắm!

Đến lượt tôi chủ động nâng chén lên, rồi uống cạn...Khẽ khà ra một hơi khoan khoái tôi đặt chén rượu xuống.

_Tao sẽ đi du lịch! - Tôi trầm ngâm nhìn chén rượu.

_Oh! Haha, té ra là vậy! Cậu cũng biết tận hưởng đó chứ - Thăng Hoà bật cười ha hả.

_Mà cậu định đi đâu vậy?

_Sài Gòn...

_Hà!? - Cả anh Kiên và thăng Hoà cùng đồng thanh thốt lên.

Không để ý đến thái độ của họ.Tôi vẫn nhìn chén rượu đang mân mê trên tay...tận trong đáy lòng đang trào dâng một niềm cảm xúc thật khó để diễn đạt thành lời...

Hôm nay đã là 22 rồi. Không khí Giáng sinh đang cận kề. Nhà hàng mấy hôm nay tấp nập hẳn. Hôm qua thi xong nốt môn cuối cùng, lớp tôi được nghỉ liền 3 hôm, nên hôm nay tôi làm tăng cường buổi sáng theo đề nghị của bà chủ để kịp phục vụ lượng khách ra vào ngày càng đông.

_Thấm ôi! Cầm hộ anh thực đơn bàn số mười này!

_Vâng ạ - Cái Thấm đón mẫu giấy từ tay tôi rồi lại hối hả chạy vào trong.

_Kha ôi, thêm bàn số 4 một chai vodka to!

_Ok!

_Hiếu ôi! Vịt 7 nê, nhanh khách đang giục - Anh Tuyên bung một đĩa vịt quay ra đưa tôi.

_Dạ!

Đưa đồ ăn cho khách xong rồi bước lại quầy thờ dốc, từ sáng đến giờ ai cũng xoay như chong chóng. Một thật, cũng may là một năm chỉ có vài ngày như thế này.

_Làm gì mà nhìn anh khổ sở thế? - Cái Nếp bĩu môi giễu cợt

_Thôi xin cô! Cô ngồi một chỗ thì làm sao mà thấu hiểu được - Tôi đưa tay lên quyết mồ hôi, chẳng thèm nhìn nó nửa con mắt.

_Anh nè!

_Hà?

_Mai anh có làm tối không?

_Hỏi làm gì?

_Thì...hỏi để biết!

_Làm hết cả ngày luôn! Mai Noel mà

_Sao anh tham công tiếc việc thế, ngày lễ cũng nên nghỉ ngơi một chút chứ! Huống chi anh vừa bị tai nạn mà.

_Đó đâu phải việc của em đâu? - Tôi khẽ nhiu mày ngoảnh sang nó.

_Thì...- Nó đỏ bừng mặt.

_Hiếu ôi có khách kìa, ra đón hộ tao với! - Thăng Tú khệ nệ bung một mâm bát đĩa vừa dọn đi qua.

_Ồ! Đây đây! - Tôi chỉnh lại quần áo chỉnh tề rồi chạy ra cửa đón đoàn khách khá đông đang bước vào, hình như toàn là thanh niên trẻ cả nam lẫn nữ, kiểu này lại phải xếp bàn rồi.

_Xin chào anh chị! Mời...- Bỗng tôi cứng họng không thốt thêm được lời nào nữa...

_Nhà hàng này có món lẩu dúi ngon lắm!

_Thế à?

_Ồ đây nửa tháng rồi đã tham quan được hết Hà Nội chưa?

_Hôm nào vô trong đó vậy?

_Ngày kia ạ!

_Ui! Lạnh quá!

_Mấy cô bé Sài Gòn này không quen với khí hậu miền bắc rồi.

_Em thì thấy bình thường, em thích khí hậu miền bắc!

_Thế hả, vậy có muốn làm dâu xứ bắc kỳ không chị làm mới cho?

_Hihi! Thật hả chị? Hứa rùi đó nha!

_Ngọc à! Sao ít nói thế, phát biểu cảm tưởng sau mấy năm trở lại miền bắc đi...ủa! Em làm sao vậy?

_Ngọc à!! Sao vậy em???

_Ngọc....

.....

_Lạch cạch!! - Tôi buông rơi cái bút và cả quyển menu...Giữa đám đông đang xôn xao ồn ào ấy...có một ánh mắt cũng đang sừng sờ nhìn tôi... đôi mắt ấy..khôn mặt ấy...

Không phải là những hình ảnh của những hồi ức ngày xưa luôn khắc sâu trong trái tim. để mỗi lần nhớ...thì lại gọi lên trong lòng..

Nàng đang đứng trước mặt tôi...là hiện thực rõ ràng nhất...

Đã thay đổi nhiều...chững trạc lên nhiều...nhưng vẫn luôn thật nổi bật giữa đám đông, mái tóc đen óng mượt ngày xưa đã được nhuộm một màu hạt dẻ cho hợp với đôi bốt và bộ quần áo thời trang...một cô sinh viên xinh đẹp, duyên dáng, cá tính và năng động..

Nhưng dù có thay đổi thế nào đi chăng nữa thì đôi mắt sừng sờ kia đã mách bảo với trái tim của tôi rằng, đó chính là nàng!

Đám đông và cả cảnh vật huyền ảo ồn ã xung quanh bỗng dưng biến mất...chỉ còn lại nàng vẫn đang đứng đấy, dưới gốc bàng xưa...

Từng dòng suy tưởng vỡ oà trong niềm cảm xúc đã dồn nén bấy lâu...nước mắt tuôn trào, tôi chạy đến ôm chầm lấy nàng...nghe ngào...

_Ngọc! Chính là em! Đúng là em rồi! Có phải anh đang mơ không? Em...? Có phải anh đang mơ không???

_Để tao trả lời hộ! - Bỗng một bàn tay túm áo tôi lôi lại.

_Mày đang mơ đấy!

_Bốp...!!

Tôi nẩy đom đóm mắt ngẩng vật ra sàn nhà sau cú đấm như trời giáng.

_Ồi! - Đám con gái hét lên.

_Có đánh nhau! - Thực khách đang ăn xôn xao đứng dậy nhìn với ánh mắt hiếu kỳ.

Tôi gượng ngồi dậy, khẽ đưa tay quệt vệt máu trên mép rồi định thần nhìn lại. Thấy có một người thanh niên cũng khá to cao, ăn mặc lịch lãm đang đứng chắn trước nàng, hấn quắc mắt nhìn tôi đầy vẻ giận dữ.

_Chủ quán đâu rồi? Chủ quán đâu! Ra đây! - Hấn hướng vào trong quán.

_ Dạ dạ! - Anh Tuyền lập bắp chạy ra, mặt tái mét.

_ Ông bà chủ đi vắng rồi anh ạ, có việc gì vậy anh?

_ Thăng nhân viên ở đây, là thăng này! - Hấn chỉ vào tôi.

_ Nó giám cả gan sàm sỡ bạn gái tôi! Làm cô ấy sợ!

Tôi xây xẩm mặt mày, choáng váng. Nghe như có một quả tạ nặng ngàn cân đập mạnh vào ngực mình...

"Bạn... bạn gái ư???"

_ Chắc là có sự hiểu lầm ở đây! Thay mặt cậu ấy chân thành gửi đến anh chị lời xin lỗi! - Anh Tuyền cúi gập người xuống.

_ Hiểu lầm ư - Nhóm người đi cùng phía sau lại nhao nhao.

_ Nhưng chẳng phải vừa rồi hấn cũng gọi tên Ngọc mà.

_ Hình như hai người biết nhau thì phải.

_ Có lẽ thế..

_ Tất cả im lặng hết! - Gã thanh niên nạt lớn, rồi bước tránh sang một bên, quay lại nhìn nàng.

_ Ngọc! Em có quen cậu ta không?

_ Không! Em không biết người này! - Nàng vẫn nhìn tôi, nhưng không còn vẻ sững sờ khi nãy nữa, mà là một đôi mắt vô cảm.

Tìm tôi nhói lên, rồi vết nhói từ đấy dần lan toả khắp toàn thân, như có hàng trăm nghìn mũi dao đâm xé da thịt...

_ Vậy cậu giải thích sao đây hả anh bạn? - Gã thanh niên hất hàm nhìn tôi.

Tôi vẫn ngồi dưới đất. Mắt vẫn không rời khỏi nàng, chỉ mong tìm lại được một cái nhìn trù mến yêu thương của ngày xưa... nhưng càng nhìn tôi lại càng tuyệt vọng hơn trước sự dửng dưng đến lạnh lùng của nàng... giấc mộng đẹp bỗng dưng trở thành một cơn ác mộng. Cuộc đời lại có những lúc trêu ngươi, đùa bỡn trên sự chịu đựng của con người đến vậy sao? Tìm tôi nhức nhối...ngột ngạt quá...tôi cảm thấy khó thở...

_ Kia Hiếu! Trả lời người ta đi, là hiểu lầm thôi phải không? - Anh Tuyền sốt sắng.

_ Dạ vâng...!! - Cố nén lòng, tôi thờ hất ra. Rồi làm lúi đứng dậy.

_ Em xin lỗi! Em đã nhận lầm người! Vô cùng xin lỗi anh chị! Mong anh chị bỏ quá cho! - Tôi cúi gập người xuống lễ phép, cố ngăn những dòng nước mắt trực trào ra ngoài.

_ Được rồi! Những ngày này không khí đang vui nên tôi cũng không muốn làm căng mọi chuyện, nếu là ngày bình thường chắc chắn tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho cậu. - Gã thanh niên gật gù.

_ Dạ vâng! Cảm ơn anh ạ! - Tôi vẫn cúi gập người xuống.

_ Thôi nào vào đi mọi người!

_ Đói lắm rồi!

_ Dạ vâng mời anh chị qua bên kia ạ, để em kêu người xếp bàn cho anh chị - Anh Tuyền đơn đũa hướng dẫn khách. Rồi quay lại nhìn tôi gất:

_ Còn đứng đấy làm gì? Vào lấy Menu đi!

_ Vâng - Không giám nhìn ai nữa, tôi lau vội mấy giọt nước mắt rồi quay vào trong.

_ Anh làm sao thế? Sao lại hành động kỳ quặc vậy? - Cái Nếp nhìn tôi ái ngại.

_ Anh quen cô gái xinh xắn đó hả?- Cái Thẩm tò mò.

_ Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nó làm sao mà quen được! Chắc thấy người sang bắt quàng làm họ - Thăng Kha bĩu môi nhìn tôi.

_ Bị ăn đấm mà được ôm người đẹp như vậy, tao cũng cam lòng - Thăng Tú lim dim mắt gật gù.

_ Vậy mà ra mà ôm - Thăng Kha bật cười.

_Ấy! Nhưng mà gan tao không to bằng ku Hiếu nhà ta - Thăng Tú là lười.

Bỏ mặc ngoài tai tất cả, tôi bước tới cầm quyển Menu. Dường như lúc này mọi lời nói đều chẳng có chút nghĩa lý gì với tâm hồn đang rách nát và trống rỗng của tôi...

_Thôi để tao ra cho! Mày đừng có ra nữa - Thăng Tú bước tới, định giằng lấy quyển thực đơn.

_Buông ra! - Tôi quát lên, rồi quay lại lườm nó. Khiến nó sợ hãi lùi lại.

_Ồ...ra thì ra đi, làm gì mà bức xúc ghê thế?? - Nó khẽ nhún vai.

Mặc kệ những ánh mắt khó hiểu của chúng nó, tôi bước lại phía chiếc bàn nơi đám đông vừa vào ấy đang ngồi.

Có vẻ như mọi người cũng hơi ngạc nhiên khi thấy tôi bước đến. Nàng tuy vẫn cố tỏ ra thản nhiên, nhưng từ trong ánh mắt vẫn không thể giấu được vẻ bối rối...đương nhiên là chỉ có tôi mới có thể nhận ra được điều ấy mà thôi...

_Anh đẹp trai! Phải chi anh nhận làm em thì tốt biết mấy - Một cô gái buông lời trêu chọc.

_Thôi đi mày! Người ta đang quẽ mà cứ trêu người ta hoài!

Tôi bước đến cạnh gã đàn ông lúc nãy cũng đang ngồi cạnh nàng.

_Cảm ơn quý khách đã ghé thăm nhà hàng chúng tôi! Xin mời quý khách chọn món ạ!- Tôi lễ phép đưa quyển Menu cho gã.

Nàng không nhìn tôi, vẫn cố giữ thái độ bình thản, nàng nhón tay cầm lấy ly nước, nhưng không uống mà mân mê trong lòng bàn tay. Đôi mắt chăm chú nhìn ly nước. Có vẻ như sự có mặt của tôi khiến nàng căng thẳng lắm thì phải.

_Này anh bạn! - Gã thanh niên cầm lấy quyển Menu vừa xem vừa gọi tôi.

_Dạ...!

_Ở đây có những món gì đặc biệt nhất? - Gã chăm chú lật quyển thực đơn rồi hỏi.

_Rau cải luộc, gà rang, cà ghém, muối lạc, và...tình yêu!

_Cái gì hả? - Gã trợn ngược mắt lên nhìn tôi.

_Có món "tình yêu" sao? Nghe lằng mạn quá - Một người trong nhóm khẽ reo lên.

_Thực đơn gì mà kỳ vậy? - Một vài người thốt lên.

Tôi chăm chú nhìn về phía nàng, nàng vẫn cúi nhìn ly nước, nhưng đôi vai gầy khẽ rung...

_Thằng này bị điên mất rồi! Này cậu gì ơi - Gã thanh niên ngoắc tay gọi anh Tuyền.

_Dạ dạ!- Anh Tuyền liền chạy lại.

_Nhà hàng cậu có định làm ăn nữa hay không? Sao lại cho cái thứ tâm thần này vào phục vụ vậy?

_Có vấn đề gì ạ anh?

_Từ nãy giờ nó toàn nói huyên thuyên - Gã bực bội gắt lên.

_Vậy ạ! Em xin lỗi ạ! Để em đổi người khác ngay cho anh! Tú ơi! - Anh Tuyền vừa nói vừa túm tay tôi lôi đi. Rồi khẽ gằn giọng.

_Mày hôm này làm sao vậy? Định nghỉ việc hay sao hả?

Tôi chẳng nói, cứ lăm lăm bước vào.

_Choang...!!! - Đằng sau có tiếng ly rơi vỡ.

_Ngọc...!! Em làm sao vậy?

_Em không được khoẻ hả?

_Hay chị ấy trúng gió, thấy mặt chị ấy tái quá!

_Thôi chết! Quý khách cẩn thận mảnh vỡ, để em cho người ra dọn ạ.- Anh Tuyền buông tay tôi ra rồi chạy tới đó.

Tôi không giám quay người lại, hai bàn tay nắm chặt run lẩy bẩy, bậm môi cổ họng tiếng nấc đang dồn ứ tắc nghẹn ở cổ.

_Nên đưa chị ấy về đã, em sợ chị ấy bị trúng gió!

_Uhm!

_Thôi đừng thực đơn lại nhé!

_Dạ vâng! Chúc quý khách giáng sinh vui vẻ, có dịp lại ghé nhà hàng chúng em ạ!

_Ghé cái gì nữa, tự nhiên lại vào cái nơi quái quỷ này, mất cả vui!

_Dạ dạ...

_....

_....

_....

Từng tiếng ồn ào xa dần, lúc này tôi mới quay đầu nhìn lại, nhưng ánh mắt đã nhoà đi, từng dòng lệ nóng hổi tuôn dài trên má...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Mưa

Không biết bây giờ là mấy giờ, nhưng có lẽ cũng đã khuya lắm rồi. Quảng trường trung tâm khu liên hợp thể thao Mỹ Đình vắng tanh vắng ngắt. Thi thoảng mới có một chiếc xe máy hoặc taxi phóng vụt qua, ánh đèn đường leo lắt không đủ chiếu rọi cả một khoảng không gian rộng lớn.

Tôi ngồi bệt giữa khoảng không gian ấy, nhỏ bé và cô độc. Chiếc xe đạp đồ kèn cang ngay bên cạnh. Từng cơn gió lạnh rít ào ào từng cơn, khiến tôi rúm người lại...

_Ưc ưc...- Đưa chai rượu lên mồm tu một hơi lớn, từng dòng rượu nhều ra ngoài chảy dài xuống cổ thấm đẫm cả vạt áo.

_Khà! Đã thật...- Tôi đưa tay quyết miệng, khẽ lẩm nhẩm. Đây là lần thứ hai tôi uống nhiều rượu đến như vậy. Mặt đã đỏ phừng phừng, cảm nhận rõ từng thớ thịt ở hai vầng thái dương đang giật liên hồi. Tôi đặt chai rượu rồi nằm ngả người xuống, gối đầu lên tay nhìn lên bầu trời

_Không có sao! Và..cũng chẳng có trăng – Tôi lại lẩm nhẩm mấy câu vô nghĩa, rồi bật cười một mình khi tự thấy mình như một gã gàn dở nát rượu, tôi không thể tưởng tượng ra mình lúc này trông tẻ hại ra sao, và tôi cũng chẳng quan tâm đến điều đó...một cuộc đời trống rỗng và vô nghĩa ư...sau những gì đã trải qua tôi nay, thì chẳng có điều gì có thể tẻ hại hơn...

_#\$%^&* - Bỗng có tiếng chuông điện thoại réo liên hồi, nãy giờ cũng phải mấy chục cuộc rồi, tụi thằng Hoà ở phòng chắc đang sốt ruột ghê lắm, nhưng tôi chẳng muốn về nhà, chẳng muốn ai nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này cả...

Ở một mình...có lẽ tôi lại thấy tự tin hơn. Ai đó đi qua có thể thấy mình gàn dở, điên khùng nát rượu, hay bất cứ thể loại gì đi chăng nữa tùy theo trí tưởng tượng phong phú của họ. Nhưng chốt lại thì cũng chỉ đến vậy...họ cũng chẳng biết mình là ai cả..

Khẽ cười khẩy tôi lại đưa chai rượu lên mồm tu tiếp.

Bỗng tôi bị sặc, từng dòng rượu sộc thẳng lên mũi, tôi ngồi bật dậy, ho rũ rượi...

_Thê thảm! - Một giọng nói quen thuộc cất lên trong không gian tĩnh mịch. Cổ nén tiếng ho, tôi ngẩng lên. Thằng Hoà đang cúi xuống nhặt lấy chai rượu, và cũng đưa lên mồm tu ừng ực.

_Khà! Rượu ngon...mà lại không có bạn hiền...cậu biết cách thưởng thức ghê nhỉ?

_Mày... sao lại...?? - Tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên.

_Tìm cậu một thật, lên nhà hàng thì họ đóng cửa rồi, gõ cửa gọi mãi mãi mới có thằng ló ra nói là cậu về rồi. Tìm loanh quanh khắp nơi công viên, phố

cỏ, những chỗ cậu hay lượn lờ...cuối cùng té ra lại là chỗ này...Sea Game đã hết từ lâu. Cậu đang muốn hỏi tưởng lại nghiệp phe vé hay sao? - Nó ngồi bệt xuống ngay cạnh tôi thờ dài.

_Mày đi cái gì ra đây vậy?

_Tớ bay!

_Bay???

_Phải, trên em Minsk của tớ - Nó quay lại hát hằm, tôi nhìn theo hướng nó, thấy chiếc xe dừng tít đằng xa, thấp thoáng bóng anh Kiên đang đứng trầm ngâm hút thuốc.

_Hai người ra đây từ lúc nào vậy?

_Đủ để quan sát mọi diễn biến tâm trạng vật vã của cậu - Nói xong nó lại đưa chai rượu lên tu tiếp một hơi dài nữa rồi đưa sang tôi.

_Uống tiếp đi?

_Hả?

_Cậu uống tiếp đi, nếu nó làm cậu thấy thoải mái hơn, và uống xong thì chúng ta cùng về! Ok!

Tôi không ngần ngại cầm lấy uống liền mấy hớp.

_Hai người cứ về trước! Còn tao sẽ về sau - Giọng tôi đã bắt đầu lè nhè.

_Không được! Về thì cùng về, ở thì cùng ở...cậu nói vậy nhưng tớ biết thừa cậu nghĩ gì, nếu cậu muốn về, bọn tớ đã không phải lặn lội ra đây. Và nếu cậu thích tận hưởng không khí trong lành gió mát, thì tớ sẽ bảo anh Kiên về nhà cùng với thằng Thanh mang chăn gối ra ngoài này...4 thằng sẽ cùng ngủ...

_Mày...- Tôi bực bội gắt lên. Nhưng không thể nói được điều gì, ức chế tôi vơ lấy chai rượu uống tiếp.

_Đấy! Chẳng biết cậu hình thành thói quen ích kỷ, chỉ biết tận hưởng một mình từ lúc nào - Nó đợi tôi uống xong rồi giật lấy chai rượu, chỉ còn một chút, nên nó uống một hớp đã hết sạch.

_Chà, hết mất rồi! - Nó dốc dốc chai rượu lè lưỡi hứng lấy những giọt cuối cùng ra vẻ còn thòm thèm lắm. Rồi đứng dậy lấy đà ném mạnh ra xa.

_Sao hả? Ý cậu thế nào? - Nó quay xuống nhìn tôi vẫn đang ngồi đực mặt ra.

_Cái gì cơ?

_Tớ bảo anh Kiên về nhà đem chăn gối ra đây nhé! - Nó nháy mắt.

_Không... đi về! - Tôi chống tay rồi loạng choạng đứng dậy.

_Cũng là một ý kiến hay - Nó cầm lấy balo của tôi vất lên vai, rồi dựng chiếc xe đạp lên.

_Cậu ra xe anh Kiên đèo, tớ sẽ ngồi xe đạp và cậu sẽ kéo tớ!

_Thế nào cũng được! - Tôi khề thờ dài rồi lao đảo bước đi. Lúc ngồi mãi chẳng thấy gì, giờ đứng lên mới thấy đường cứ nghiêng ngả xiêu vẹo. Bỗng một cơn gió lạnh thoáng qua khiến tôi lạnh gáy, cái lạnh lan dần xuống bụng. Tự nhiên tôi thấy lợm giọng vô cùng...

_Ừa..ừa...!! - Tôi quỳ gục hẳn xuống đường nôn thốc nôn tháo. Mắt căng ra mọng nước, người rũ rượi như con nghiện vật thuốc.

_Lại cho chó ăn chè rồi! - Thằng Hoà hốt hoảng dựng chân chống xe, rồi chạy lại vỗ vỗ vào lưng tôi.

_Uhm.tao...không sao...không...sao!! - Tôi lừ khừ nói, giọng khàn đặc.

_Sao thế em? Vấn đề gì không? - Có tiếng xe máy phi lại gần rồi cả giọng anh Kiên.

_Không sao! Anh đèo nó giữ cẩn thận nhé, một tay cầm lái một tay giữ - Thằng Hoà vục cái thân hình lả lướt của tôi dậy. Rồi diu tôi lên xe...

_Anh cứ đi trước đi! Em đạp xe theo sau..

_Ừ!

_...

Tôi mê man không nhận thức được gì nữa cả, chỉ nghe thấy tiếng gió rít vù vù bên tai...

(Em có hiểu anh không?

Khi tình yêu là những trang cổ tích...

Ta viết vào những dòng chữ thơ ngây

Ngờ ngàng lắm nhưng cũng thật đắm say

Ôi vị ngọt, lần đầu anh được biết...

Mối tình đầu nhẹ nhàng nhưng tha thiết

Kể từ đó ta nuôi mộng tương lai

Nhưng ngờ đâu, khoảng cách vẫn còn dài

Và trái đắng, lần đầu anh được biết...

Có phải chăng, tình yêu chẳng bất diệt?

Như những gì tim anh đã khắc ghi

Gặp lại rồi đau xót bởi chia ly

Bao hy vọng bỗng trở nên tuyệt vọng...

"Dòng đời đổi thay, nhưng lòng người thì sao...?"

Em vẫn chỉ là công chúa mít ướt ngốc nghếch ngày nào...

Ngốc nghếch của anh...

" Nếu sau này chúng ta có xa nhau, mỗi khi nào nhớ đến em, anh hãy nhìn về phía mặt trời mỗi lúc hoàng hôn xuống...em sẽ đến cùng với những tia nắng cuối cùng...với anh!"

Anh không tin vào điều em nói, bởi trong trái tim anh đâu tồn tại hai chữ "xa nhau...", vậy mà anh đã phải chấp nhận nó như một thực tế phũ phàng...

Em nói em sẽ đến...sẽ đợi...

Tất cả chỉ là nói dối, nói dối...)

_Hiếu!! Tỉnh lại đi, cậu làm sao vậy? - Có bàn tay nắm chặt vai tôi lay mạnh, giọng thằng Hoà văng vẳng chấp chòn trong con mê...

Tôi mở choàng mắt bật dậy thở hồng hộc, mồ hôi toát ra đầm đìa.

_Ôi trời, té ra là cu cậu thất tỉnh! - Thằng Thanh chép miệng.

_Ngọc là ai vậy? Sao chẳng thấy mày nhắc đến bao giờ? - Anh Kiên nhìn tôi đầy tò mò.

_Cô bé tên Ngọc đó nói dối cậu cái gì vậy? Cô bé đó lừa gạt cậu hả? Đây là lý do cậu hâm hâm buồn chán suốt mấy ngày hôm nay sao? - Thằng Hoà nhìn tôi ái ngại.

_Mày nói mê sáng cả đêm làm cả phòng mất ngủ đấy? - Thằng Thanh khề thờ dài.

Dường như chẳng mấy để ý đến những lời tui nó nói. Tôi bản thân nhìn khắp một lượt xung quanh phòng rồi ưỡn oải ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh, cởi áo ra cúi xuống vẩy vôi nước rồi vục đầu vào.

_Ào ào! - Từng dòng nước lạnh buốt xả xuống đầu, xuống mặt.

_Mày điên à! Muốn chết à? Cẩn thận cảm lạnh lại lần quay đơ ra đấy! - Thằng Hoà bước vào thấy vậy thốt lên.

_Tao không chết được đâu! - Tôi đứng dậy với lấy chiếc khăn mặt, lau đầu. Rồi cầm lấy bài chải đánh răng.

Vệ sinh xong xuôi tôi bước ra phòng ngoài, thấy mọi người vẫn trở mắt dõi theo từng cử chỉ của tôi.

Chẳng mấy quan tâm đến những ánh mắt lạ lẫm đó. Tôi bước đến bàn cầm lấy chìa khoá xe thẳng Hoà.

_ Hôm nay mày có đi đâu không? - Tôi quay sang nó hỏi.

_ À ờ! Không! Sao?

_ Tao mượn xe! - Nói xong chẳng đợi nó trả lời tôi với lấy chiếc áo khoác, quần chiếc khăn quàng, đi giày vào rồi bước ra ngoài.

_ Mày đi đâu đấy? - Nó chạy ra cửa hỏi.

_ Có việc! - Tôi bậm môi đập máy nổ.

_ Hôm nay Noel nhớ về sớm đấy nhé, tao có hẹn!

_ Uhm! - Tôi đáp gọn lỏn rồi rồ ga phóng vụt đi

Hồ nước vẫn trong xanh tĩnh lặng, nhưng đã cạn đi rất nhiều. Từng tán cây xung quanh hồ lá xác xơ, những nhánh cây trơ trụi gầy gò khẳng khiu vươn lên trời, run rẩy chịu đựng từng tiếng rít của cơn gió mùa đông bắc đang tràn về. Bầu trời cũng xám xịt một màu ảm đạm. Cảnh vật quen thuộc ngày xưa bỗng nhiên trở nên thật xa lạ trước mắt tôi.

Chỉ có nước là vẫn trong xanh...

Cúi xuống nhặt viên đá, tôi lia nhẹ ra mặt hồ, viên đá nảy nảy mấy nhịp trên mặt nước rồi chìm ngấm, mặt hồ gợn sóng một chút rồi lại loãng ra, trả lại vẻ phẳng lặng yên bình.

Tôi trở lại nơi đây làm gì? Ngay cả chính bản thân tôi cũng không thể nào cắt nghĩa được...sáng nay tôi chỉ biết lấy xe phóng đi... đi mà chẳng có một định hướng nào cả. Tôi sợ phải ngồi im một chỗ, để rồi lại phải suy nghĩ, để rồi lại phải gặm nhấm những nỗi đau nhức nhối càng lúc càng xoáy sâu vào tâm can...tôi cứ mãi miết đi như vậy...và rồi tôi có mặt ở nơi đây???

Phải chăng ngay cả lý trí của tôi cũng đang bồn cọt và treu ngơoi tôi....??

Bất giác tôi nhặt một nhánh cây, vẽ một hình trái tim trên cát...Rồi bước vào đó... nhắm mắt lại..

"Em.yêu...anh!" Một lời nói thoang thoảng từ miền ký ức vọng về văng vẳng bên tai. Tôi mở mắt nhìn ra phía hồ, đâu đó vẫn vọng vọng những tiếng cười khúc khích quen thuộc.

Có lẽ suốt cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ tìm lại được...

Tại sao cuộc đời lại trở treu đến vậy? Hay đây là cái giá tôi phải trả cho những tội lỗi mà tôi đã gây ra??

Bấy lâu nay, tôi miệt mài phấn đấu, nỗ lực trong cuộc sống...vì điều gì chứ? Tất cả đã vỡ vụn theo niềm tin của tôi...

"Em ngốc...!! Tại sao tối qua anh lại gọi lại những món kỷ niệm ấy, chẳng có lý do nào khác ngoài sự thật, hiển nhiên đối với anh đó là những món ăn tuyệt vời nhất trong cuộc đời...đó chẳng phải là nguồn sống của hai chúng ta, chẳng phải là những tia nắng trong lành phía sau cơn bão hay sao? Nhìn em suy sụp bao nhiêu thì trái tim anh tan nát bấy nhiêu...anh hiểu rõ em mà..."

"Nhưng tại sao chứ?"

_ Tại sao!? Tại sao!? - Tôi hướng ra phía hồ gào lên trong nước mắt, trong nỗi xót xa vô bờ.

_ Anh đang hỏi ai ngoài đó vậy? - Một giọng nói khê vang lên từ phía sau khiến tôi giật mình, một giọng nói rất đỗi thân thương...không phải là tôi đang tưởng tượng...tôi thẳng thốt quay lại..

Nàng đang đứng đó nhìn tôi...từ lúc nào...

_ Hoàng tử mít ướt! Thời gian trôi đi thật nhanh! - Nàng bước tới đứng cạnh tôi, đôi mắt trầm buồn hướng ra phía hồ.

_ Anh vẫn như ngày nào...vẫn khóc...thật đẹp! - Vẫn nhìn ra phía hồ nàng run run nói.

_ Tại...tại sao em lại về đây? - Tôi lấp bấp, như chưa tin những điều đang diễn ra trước mắt là hiện thực.

_ Em không biết! Còn anh thì sao? - Nàng quay sang nhìn tôi.

_ Anh... không biết ! - Tôi cũng nhìn nàng, ngập ngừng.

Qua những ánh nhìn trao nhau, tôi nghĩ tôi đã có câu trả lời cho riêng mình, và có lẽ nàng cũng vậy.

_Ngọc!... anh...- Tôi bồi hồi.

_Anh có thể đưa em đi thăm một người được không? – Nàng cắt ngang lời tôi.

_Ai vậy?

_Anh cũng biết mà! – Nàng nhoẻn cười.

_Cộc! Cộc..!

_Ai đấy?

_Dạ cháu ạ!

_Hiếu hả?

_Dạ vâng!

Cánh cửa hé mở, vẫn mái tóc trắng như cước, bà ngược lên nhìn...

_Nhà bà đã hết củi chưa ạ? Hai tháng cuối năm này cháu bận quá nên không vào thăm bà được! – Tôi mỉm cười.

_Còn đủ dùng qua mùa đông này cháu trai à, cứ vào chơi với bà thôi, không cần phải bỏ củi nữa đâu! – Bà cười móm mém.

_Anh ý ăn hết mấy con gà của bà rồi ạ? – Giọng nói trong trẻo của nàng vang lên phía sau lưng tôi.

_Bà có nhận ra ai đây không? – Tôi đứng tránh sang một bên.

_Cô là...?

_Không phải cô, là cháu... Là cháu của bà ạ! – Nàng xúc động bước tới ôm chầm lấy bà, nghẹn ngào.

_Ôi chào...! Cái con bé, cái con bé...!

_Vâng!

_Sao con đi đâu biệt tăm biệt tích mấy năm nay không thấy về thăm bà vậy? Để bà nhìn lại con xem nào! – Bà rung rung đôi mắt ngẩng lên nhìn nàng, đưa tay vén mái tóc rồi vuốt ve đôi má bầu bĩnh của nàng.

_Cha bố nhà cô! Dãi nắng dầm mưa nhiều hay sao mà tóc cứ vàng hoe thế này? Lớn phổng phao thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi...ô! Chà trách bà mới nhìn không ra!

_Bà! – Nàng đỏ mặt rồi phụng phịu.

Như ngày xưa vậy...

Tôi vẫn thi thoảng vào chơi thăm bà mỗi khi có thời gian rảnh rỗi, nhưng cũng không thể ngờ là lại có một ngày cùng với nàng quay trở lại nơi đây ấp kỷ niệm này. Nhất là lại sau bao nhiêu biến cố đã xảy ra. Tự nhiên thấy khoẻ mắt cay cay...

_Bập! Bập! – Tôi bậm môi bồ từng nhát búa xuống thanh củi. Thời tiết mùa đông ở vùng núi không khí loãng hơn bình thường nên xuống sức nhanh quá, tôi thờ hồng hộc, mồ hôi toát ra đầm đìa.

_Coi anh kia, cứ như sắp là đến nơi rồi ý! – Nàng nhìn tôi tùm tùm.

_Em đứng xa ra một chút kéo bắn vào người! – Tôi vừa nói vừa đưa tay quệt mồ hôi.

_Không sao! – Nàng liền rút một chiếc khăn ra bước lại gần rồi chấm chấm mồ hôi trên trán tôi. Khiến tôi ngỡ ngàng...

Đường như chẳng để ý đến cái bản mặt đang ngơ ngẩn đó của tôi, nàng vừa lau mồ hôi trên má tôi vừa nói tiếp.

_Em thấy bà bảo lần nào anh vào cũng kiếm việc để làm, khi thì bồ củi, lúc thì lợp lại mái nhà, trát lại tường...thảo nào em thấy gà nhà bà không còn con nào cả!

_Anh...! Anh... – Cảm xúc bồi hồi lại tràn về, tôi lấp bắp. Bất giác tôi đưa tay lên nắm nhẹ lấy bàn tay của nàng.

Nàng giật mình rút tay lại, chiếc khăn rơi xuống đất. Hình như nhận thấy sự quan tâm hơi thái quá của mình giành cho tôi, nàng đỏ bừng mặt, rồi chẳng nói câu nào nàng xoay người chạy vào trong nhà...

Tôi khẽ thở dài, rồi cúi xuống nhặt lấy chiếc khăn.

“Chẳng lẽ giờ khoảng cách giữa hai chúng mình lớn đến vậy sao em?” – Nhìn chiếc khăn tôi khẽ lẩm nhẩm. Càng lúc càng cảm thấy hụt hẫng.

“Dù sao hôm nay cũng là một ngày không tệ!” – Tôi tự nhủ, bỏ chiếc khăn vào túi rồi cầm lấy búa tiếp tục công việc.

Đúng là một ngày không tệ, dù giữa tôi và nàng đã hình thành một bức tường vô hình ngăn cách, nhưng chỉ cần được nhìn thấy nàng, nhìn ánh mắt và nụ cười ấy hiện hữu trước mắt mình, là coi như nỗi đau trong tôi cũng đã được xoa dịu đi được phần nào. Dẫu rằng còn nhiều chuyện cần phải nói vẫn chưa kịp nói...nhưng hãy tạm bằng lòng đã vậy...

Tôi cứ vừa miệt mài làm, vừa miệt mê theo đuổi những suy nghĩ...chẳng mấy chốc đã xong. Tôi cẩn thận bó củi lại thành từng bó to, rồi vác về phía bếp.

_Hụ..hụ..- Vừa vào đến cửa, thấy khói um tùm, và tiếng nàng ho sặc sụa trong đó.

_Sao vậy? – Tôi đặt bó củi xuống.

_Sao em nhóm mãi không có cháy, cứ khói mù mịt! – Nàng ngẩng lên, đầm đìa nước mắt.

_Coi nào! – Tôi ngồi xuống cạnh bếp, rút khăn ra chấm mắt cho nàng.

_Của em, trả đây! - Nàng giật lấy chiếc khăn, rồi đứng dậy chạy ra ngoài cửa.

_Anh nhóm bếp đi! - Tiếng nàng vọng lại thánh thót...

“Sao mà...sao mà giống đến vậy..” – Tôi cứ ngồi ngơ ngẩn nhìn theo, những ký ức năm xưa lại ùa về, cuộn trào trong tim...tự nhiên nước mắt lại tuôn rơi..nóng hổi. Không biết là vì khói...hay tại vì...

_Ui chào! Thom quá! Anh trở thành đầu bếp từ khi nào vậy? – Nàng suýt xoa khi thấy tôi bung mâm com lên.

_Trời bà đã bảo không phải bỏ củi nữa mà..! Lại còn nấu com cho cả hai bà cháu nữa! – Bà cười cười.

_Không phải tại cháu lười nha! Tại anh ý cứ đòi thể hiện! – Nàng vừa dìu bà lại chỗ mâm com vừa nói.

_Vâng! Cháu tôi lúc nào chẳng ngoan, chỉ mỗi tội hay bắt nạt cậu bé tội nghiệp kia thôi – Bà bẹo má nàng một cái.

_Bà!...Ai bắt nạt chứ...- Má nàng từ đỏ chuyển sang ửng hồng, rồi nàng nũng nịu như một đứa trẻ con.

_Không có rau cải, anh thay bằng su hào nhé! – Tôi mỉm cười nhìn nàng.

Nàng lúng túng tránh ánh nhìn đó của tôi..

Bầu trời vẫn xám xịt một màu ảm đạm, thời tiết hình như đã chuyển sang rét đậm. Từng cơn gió mùa đông bắc như muốn đem cái giá rét len lỏi vào khắp vạn vật, nhưng không thể len được vào ngôi nhà tranh nhỏ này... Bữa cơm đầm ấm giữa mùa đông giá lạnh, dẫu rằng niềm vui là nhưng chấp vả nhỏ nhoi...nhưng tôi như sống lại được một nửa trái tim mình. Dẫu rằng vẫn còn muôn vàn những dấu hỏi...nhưng tôi nguyện nén lại. Vì đôi mắt kia, nụ cười kia...

_Kia! Ăn com đi cháu! Sao cứ ngồi tần ngần thế!

_Dạ vâng! Vâng ạ! – Tôi giật mình tạm thời tắt những dòng cảm xúc, cúi xuống ăn tiếp.

_Trư Bát Giới thay đổi nhiều quá! – Nàng khẽ liếc nhìn tôi.

_Cao Thụy Lan cũng đâu còn như xưa! – Tôi cũng hướng đôi mắt buồn về phía nàng. Khiến nàng bối rối...

_#\$%^&* - Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo. Nàng rút điện thoại ra, hơi nhui mày một chút... rồi nàng đi ra cửa nghe điện.

Nổi thất vọng trào dâng, nhưng tôi..vẫn cố căng tai ra để lắng nghe.

_Dạ em đây!

_...

_ Dạ ở đây sóng yếu quá nên em không nhận được ạ.

_...

_ Chị và mọi người cứ về Hà Nội trước cũng được, em đi thăm một người họ hàng rồi sẽ bắt Taxi về sau!

_...

_ Anh ấy hôm nay có hẹn với một vài người bạn, em cũng không biết, chị thử điện cho anh ấy em!

_...

_ Dạ vâng! Em chào chị!

Nàng khẽ thờ dài, rồi quay vào. Cũng chẳng nhìn tôi, nàng ngồi xuống lăm lăm ăn tiếp. Tôi cũng chẳng hiểu cảm xúc của mình thế nào nữa, tự nhiên thấy lòng trùng xuống, bữa cơm bỗng trở nên nhạt nhẽo vô cùng...ngoài trời, gió vẫn rít gào...lạnh buốt...

_ Kia! 2 đứa sao vậy? – Bà cũng ngạc nhiên trước thái độ của hai chúng tôi.

_ Dạ...cháu không sao! – Nàng lí nhí.

_ Bà ăn nữa đi ạ, bà đưa cháu xới tiếp cho! – Tôi nói lảng.

_ Thôi bà đủ rồi! Hai cháu cứ ăn tiếp đi!

_ Cháu cũng đủ rồi ạ! – Nàng đặt bát xuống rồi đỡ bà lên.

Tôi trầm ngâm ngồi gầy gầy mấy hạt cơm nữa rồi cũng buông đũa và bê mâm ra ngoài giếng.

_ Anh để em rửa cho! – Đang mức nước thì nghe giọng nàng khẽ vang lên phía sau.

_ Em vào nói chuyện với bà đi! Đứng ngoài này làm gì..lạnh lắm! – Vẫn cầm củi mức nước, tôi nói.

_ Vậy anh chắc là ầm..?

Nghe tiếng bát đũa lạo xạo trong chậu, tôi ngoảnh lại, thấy nàng đã bỏ áo choàng ra, chỉ bận mỗi chiếc áo len, xắn tay áo lên và rửa bát.

_ Ngọc....!

_ Để anh làm tất cả mọi việc, bà lại bảo em bắt nạt anh! – Nàng ngắt lời tôi.

Tôi cứ đứng trân trân nhìn nàng mà chẳng nói thêm được lời nào nữa, vẫn giọng nói ấy, tính cách ấy...công chúa mít ướt của tôi không hề đổi khác...nhưng tại sao...

_ Kia mức nước cho em!

_ À! Uhm..

Thêm một vài cơn gió thổi qua, lá khô bay xào xạc...mức đầy nước, tôi cũng cúi xuống cùng với nàng rửa cho nhanh.

_ Lạnh không em? – Tôi nhìn đôi bàn tay nhỏ xinh đang hơ trên bếp lửa của nàng, khẽ hỏi.

_ Không! Còn anh?

_ Đói với anh, đây chính là nơi ấm áp nhất trong cuộc đời...

Thoáng một chút rung động, nàng im lặng nhìn ngọn lửa leo lắt trên bếp.

_ Tại sao....!! - Hai chúng tôi bỗng quay sang nhìn nhau, cùng cất tiếng.

_ Em nói đi! – Tôi run run.

_ Không! Anh nói trước đi! – Nàng cũng xúc động không kém.

_ Anh không thể hiểu... – Tôi hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào mắt nàng.

_ Rửa bát xong rồi hả hai cháu? – Giọng bà vang lên khiến hai đứa giật nảy người.

_ Vâng..vâng ạ! – Nàng bối rối cúi xuống đầu mấy thanh củi vào bếp.

_ Ấy bà để cháu đỡ! – Tôi kê ghế rồi đứng dậy dìu bà ngồi xuống.

_ Bỏ nắm lá này vào siêu nước đun rồi uống cho ấm bụng – Bà đưa nàng một nắm lá vối.

_ Vâng ạ!

_ Ôi chao là rét mướt, ngoảnh đi ngoảnh lại cũng sắp hết năm! – Bà khẽ thở dài.

_ Lại sắp tết đến nơi rồi bà nhĩ? – Tôi nói.

_ Cô chú có hay về thăm bà không ạ? - Nàng quay sang bà hỏi.

_ Chú tháng trước xin được mấy ngày phép về son lại mộ cho ông rồi lại đi, chắc tết này chú không về được. Cô thì ở mãi trong đây nên một năm cũng chỉ về được một hai lần. Cũng không biết tết này nó có về được hay không nữa? – Giọng bà buồn ngủi.

_ Sao bà không chuyển hẳn vào trong đó ở cùng với cô ạ! Rồi đợi khi nào chú lấy vợ an cư ở đâu thì bà lại về ở với chú!?

_ Còn mồ mã hương hoá tổ tiên ở đây, bà đi sao đặng! Con cháu còn công việc, ngày nào về thăm được bà vui ngày ấy. Chúng nó yên ổn làm ăn, sống vui về bà cũng thấy ấm lòng. Chứ còn bà già rồi, nhắc chân ra vườn đã là nhọc lắm rồi...tuổi già lá rụng về cội, có năm xuống cũng phải đắp nắm đất của quê hương cháu ạ! – Mắt bà rung rung.

Tôi thấy sống mũi cay cay...

_ Bà ơi! – Nàng ngồi sát lại quàng lấy tay bà. Cầm lấy tay bà áp lên má.

_ Cháu sẽ về thăm bà nhé...tết này! Cháu sẽ không thất hứa nữa đâu! - Nàng rom róm nước mắt nghẹn ngào nói.

_ Cha bố cô! Con gái mau nước mắt quá là khổ lắm đấy, cả cháu trai nữa. Bà cũng chỉ cần hai đứa sống vui về hạnh phúc. Thi thoảng vào thăm bà...là bà cũng vui lắm rồi! – Vẫn nụ cười móm mém phúc hậu, đôi mắt bà hấp háy niềm vui.

_ Vâng ạ! – Tôi len lén nhìn sang nàng, thấy nàng cũng khẽ liếc nhìn tôi.

Ánh lửa cháy nõ kêu tanh tách! Căn bếp bỗng trở nên ấm cúng lạ thường...như không hề biết đến cái gió rét của mùa đông đang vùn vù ngoài kia...

_ Bà vào nhà đi kéo lạnh! – Nàng nắm chặt tay bà lưu luyến không muốn rời.

_ Không phải tiền tụi cháu đâu, trời đang rét mà bà! – Tôi vừa dắt xe vừa nói.

_ Hai cháu cứ đi đi! Rồi bà vào!

_ Không! Bà phải vào rồi tụi cháu mới đi, để cháu dìu bà vào! – Nàng lắc đầu nguây nguẩy rồi đỡ bà đi vào trong nhà.

_ Cha bố cô! – Bà khẽ máng yêu, rồi miễn cưỡng đi vào trong.

Dìu bà vào trong nhà xong nàng bước ra, đôi mắt đỏ hoe...

_ Về thôi anh! – Giọng nàng trầm buồn.

_ Uhm.

Bỗng trong nhà khẽ vang lên tiếng hát, bà đang ngân nga hát một bài dân ca bằng tiếng bản địa, tôi không hiểu rõ nghĩa...tiếng hát ê a như từ một hoài niệm sâu thẳm nào đó vọng về...

Tôi và cả nàng cùng bản thân nhìn lại cảnh vật lần cuối..

_ Đi nhé em!

_ Uhm...

Tôi đạp máy nổ, rồi phóng đi...gió thổi bạt vào người lạnh buốt, những tiếng hát của bà vẫn văng vẳng bên tai lẫn với tiếng gió...khiến cho lòng chúng tôi ấm lại...

Cảnh vật con đường năm xưa...vẫn vậy! Có khác chăng là sự đối lập giữa mùa hè ấm áp và mùa đông rét mướt. Chúng tôi đi giữa cánh đồng, sương giăng mù mịt. Cũng như lúc đi, chẳng ai nói với ai câu nào...đường như mỗi người đang theo đuổi những suy nghĩ riêng...

_Em có lạnh không? – Tôi mở lời trước.

_Không...! – Nàng đáp nhưng giọng đã run run.

_Nói dối...

_Gi cơ?

_Em nghĩ là anh tin những lời em nói sao! Rõ ràng là em đang rất lạnh!

_Không..! Thật mà! – Nàng phản ứng bằng một giọng yếu ớt.

_Em là đồ nói dối...- Tôi vẫn không chịu buông tha.

_Anh...thôi đi! Em không muốn nghe nữa! – Nàng gắt lên.

...

Nắng ươm vàng lúa toả hương bay

Rộn ràng gió thổi lòng ngất ngây

Tìm anh ngập tràn trong hạnh phúc

Em ơi...hãy nhớ khúc xuân này.

Tôi bỗng ngân vang bài thơ năm xưa, bài thơ chất chứa biết bao hương vị ngọt ngào của mối tình đầu...

_Trả lời anh đi! – Tôi chưa chát nói.

Bỗng có tiếng nàng khóc nức nở vang lên phía sau. Tôi nhả ga phanh kít xe lại, dựng chân trống xuống, nhảy xuống xe, không dám quay lại nhìn nàng, tôi chạy thẳng xuống cánh đồng khô cằn nứt nẻ chỉ còn tro những gốc rạ...

_AAAAAAAAAAAAAAAA!! – Tôi hướng về phía màn sương, về phía mệnh mông, mịt mù. Hết lên... hết thật to...hết cho những ức chế đang dồn nén trong lòng, cho những đau đớn đang cào xé con tim...và cho những cay đắng, xót xa đang lấp đầy tâm trí được giải toả...được bung ra...

_Anh thôi đi có được không? – Nàng tức tưởi gào lên.

_Tại nơi đây!? Tại chính nơi đây, em đã nói những gì, đã nói những gì? – Tôi quay lại nhìn nàng.

Nàng sững người, nhìn tôi. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má

_Mai Ngọc...? – Tôi mỉm cười, mắt cũng nhòa đi.

_Hãy nhìn lên bầu trời đi...đã là cuối chiều... Có ánh hoàng hôn nào không em?

...

_Không có đúng không?

...

_Hoàng hôn chỉ xuất hiện vào buổi chiều, chỉ đẹp vào mùa hè! Nhưng với anh...hoàng hôn của anh...tình yêu của em...luôn rực cháy trong tim anh, toả sáng mọi lúc mọi nơi...không bao giờ tắt, mãi mãi không bao giờ tắt! – Tôi thôn thức nghẹn ngào.

_Anh..nói...dối!

_Cái gì? – Tôi sững sờ.

_Anh cũng là đồ nói dối – Nàng đầu đón nhìn tôi.

_Anh không hiểu!?

_ Suốt một năm trời, 365 lá thư không có hồi âm! Anh giải thích đi...tại sao chứ??

_ Thư?? Hồi âm...? Gì chứ? – Tôi loạng choạng, nghe như có tiếng sét đánh ngang tai.

_ Ào! Ào! Ào! – Trời bỗng đổ mưa phùn.

Hai chúng tôi đứng dưới trời mưa nhìn nhau, từng giọt nước mưa lạnh buốt bết trên tóc thấm vào da thịt, nhưng không thể át đi những nỗi niềm đang sục sôi trong lòng.

_ Thư? Em nói lại anh nghe, em nói lại anh nghe! – Tôi bước tới.

_ Anh còn có thể nói được gì nữa sao? – Nàng lùi lại, khẽ lắc đầu, mỉm cười cay đắng. Rồi vụt chạy đi trong màn mưa.

Tìm tôi như nhói lên, tôi giật mình thảng thốt đuổi theo nàng.

_ Ngọc...!! – Tôi chớp lấy tay nàng giật lại.

_ Anh buông ra! – Nàng cố giằng ra khỏi tay tôi.

_ Em thừa biết là anh sẽ không buông..! – Tôi nghiến chặt răng.

_...

_ Nhìn thẳng vào mắt anh đi, nhìn thẳng vào mắt anh đi!

Nàng ngược lên nhìn tôi, nước mưa lăn dài trên khuôn mặt, chan hoà cùng nước mắt...

_ Đây là câu trả lời rõ ràng nhất! Em hiểu không...là câu trả lời rõ ràng nhất! – Tôi cầm tay nàng áp vào ngực mình.

_ Anh... – Nàng khẽ mấp máy môi.

_ Kể cả những lúc ốm đau hay những lúc suy sụp tinh thần nhất, em vẫn viết, dù anh không hồi âm, em vẫn viết. Vì chỉ những khi ngồi viết cho anh, nghĩ về anh...em mới có thêm nghị lực và niềm tin để vượt qua tất cả...nhưng 365 ngày, anh ơi! 365 ngày...tại sao sự chờ đợi lại dài đến như vậy??? – Nàng nước mắt.

_ Em nghĩ rằng anh có thể ngồi yên khi biết một chút tin tức nào đó của em sao, anh có thể ngồi yên được sao? – Tôi ôm nàng vào lòng thổn thức.

Xiết chặt lấy nhau trong cơn mưa lạnh giá...như ngày nào...gió vẫn gào thét, từng giọt mưa lẫn sương bắn xối xả vào người...nhưng chúng tôi không còn cảm thấy lạnh nữa...bởi hoàng hôn đang về...với những tia nắng ấm áp...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Những mảnh ký ức

Ngày...tháng.. năm..

Con mưa chiều đến bất chợt xua tan đi cái nóng gay gắt như đồ lửa trên thành phố. Từng dòng nước xối xả đổ xuống mặt đường ran rát, ập vào từng dòng người đang xuôi ngược ngược xuôi trên khắp mọi nẻo đường. Người dân Sài Gòn có vẻ như là vui thích tận hưởng cái mát lạnh từ thiên nhiên ấy hơn là tìm cho mình một chỗ trú. Trẻ con chạy ra vẫy nước, khuôn mặt rạng ngời. Thiếu nữ nhẹ xoa mái tóc huyền, bước đi vội vã để mặc tà áo dài bết vào da thịt ngọc yêu kiều, để mặc cho đất trời tưới mát vào những tâm hồn chẳng vướng bụi trần ai...

Mưa vẫn luôn hiền hòa trong dòng chảy cuộc sống bộn bề những lo toan, thanh thoi xua tan đi những ưu phiền mệt mỏi, vui tươi trong những đôi mắt trẻ, dịu dàng trong những ánh nhìn yêu thương... Gào thét trong xúc cảm chia ly, và nhạt nhòa theo những dòng nước mắt...

Con mưa chợt đến rồi chợt đi, vội vã...Mưa Sài Gòn là thế. Nhiều nước mà tạnh mau, chứ không dai dẳng như mưa Hà Nội. Để lại những con đường loang loáng nước, để lại khoảng trời mát rượi trên những vòm cây xanh, để lại một bầu không khí trong lành, ẩm ướt. Và những dòng người đang lợi lộc bồm bồm trên đường trong giờ tan tầm.

Bỗng có tiếng nhạc réo rắt thoang thoang một điệu khúc Diễm Xưa từ một chiếc loa phóng thanh cũ kỹ nào đó...

“Mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cổ

Dài tay em mấy thuở mắt xanh xao

Nghe lá thu mưa gieo mòn gót nhỏ

Đường dài hun hút cho mắt thêm sâu...”

Tiếng nhạc hay tiếng lòng, lãng đãng khói sương từ một niềm khúc trong miền dĩ vãng bỗng thổi về, trong mài miết kiếm tìm, rồi chợt dừng lại...gieo vào những tâm hồn yêu một nỗi buồn...xa xôi.

Có tiếng thở dài, rồi bàn tay nhỏ xinh khẽ đưa ra ngoài cửa sổ, hứng lấy những giọt sương còn đọng lại trên tán bằng lăng..

Đôi mắt chất chứa biết bao phiền muộn, nhìn về phía chân trời xa, cơn mưa đã qua, mà sao trời chẳng sáng?? Bởi là chiều muộn, hay bởi ánh hoàng hôn ấy đã không về?

Khẽ nở một nụ cười buồn, ánh mắt lại tìm về với những trang viết...trải dài trong nỗi nhớ miên man...

_Mai Ngọc!

_“Dạ”

_Xuống ăn cơm đi con! Rồi còn uống thuốc.

_“Vâng ạ...”

Ngày... tháng...năm...

Giờ này anh đang làm gì?

Câu hỏi đó luôn là những dòng đầu tiên em viết cho anh. Dẫu biết sẽ vẫn như mọi khi, không có câu trả lời nào cho em...

Nhưng em sẽ vẫn tự có câu trả lời cho riêng mình...

Để mỗi ngày, hình bóng của anh vẫn luôn hiện diện trong cuộc đời em, gần gũi và thân thương.

Nước mắt đã cạn theo những lá thư không hồi âm. Nhưng nỗi nhớ thì vẫn luôn đong đầy, vẫn luôn khát khao cháy bỏng, để còn cảm nhận được một trái tim yêu vẫn luôn đập thổn thức trong em. Để còn níu kéo một lẽ sống, một niềm tin, một hy vọng trong cuộc đời...

Ngày... tháng...năm...

_Ngọc à! Sao lúc nào cậu cũng có nhiều tâm trạng vậy?

_ "Tâm trạng?"

_Nụ cười của cậu thật đáng ghét, nó luôn buồn thảm như đôi mắt của cậu vậy!

_ "Đây là cậu cảm nhận vậy thôi, mình vẫn sống một cuộc sống bình thường như bao người khác mà"

_Không phải "sống bình thường", mà là "bình thường để sống"!

_ "Cậu nghĩ thế nào cũng được, nhưng đừng cố tìm hiểu mình, cậu sẽ thất bại đấy"

_Tớ chẳng tìm hiểu, tớ chỉ muốn chia sẻ thôi!

_ "Cảm ơn Nhí"!

_Đấy! Lại nụ cười ấy, cậu không thể rạng rỡ hơn được à??

_...

Ngày...tháng...năm...

_Happy Birthday!

_Chúc mừng sinh nhật lần thứ 19 nha!

_Cả lớp cùng hát vang nào!

_Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday to Mai Ngọc, mãi mãi xinh xắn và đáng yêu...

_Yeah!

_Vỗ tay nào!

_Ngọc ước và thối nên đi chứ!

_...

_Kia!

_...

_Sao vậy??

_Ôi! Lại mít ướt rồi...

Ngày...tháng...năm...

Nếu có một điều ước, ngay lúc này...

Ước gì lại được nghe giọng nói ấy thủ thi bên tai...

"..Đúng ngày này cách đây 17 năm, một thiên thần đã xuống trần gian..."

Ngày...tháng...năm...

_Sao hôm nay con về muộn thế? Nhật Huy đợi con suốt 2 tiếng rồi đấy!

"_Đợi con? Con có lỗi vì làm anh ta đợi sao?"

_Kia! Sao lại nói thế? Tối nay bố mẹ cậu ấy mời gia đình mình qua đó ăn cơm. Hôm nay sinh nhật con mà.

"_Phải, sinh nhật con. Vậy nên xin mẹ đừng bắt con làm những điều mà con không thích!"

_Cái gì mà không thích, con đang ở vị trí nào vậy? Con thừa biết những gì gia đình mình có được ngày hôm nay là nhờ sự nâng đỡ của ai rồi đấy?

"_Mẹ! Mẹ cứ nhắc đi nhắc lại cái điệp khúc này mãi vậy? Mẹ thay đổi quá nhiều rồi!"

_Thôi không tranh luận nữa, vào nhà đi con, sửa soạn thay quần áo chờ bố về rồi đi.

"_Sẽ chẳng đi đâu cả mẹ ạ, món quà tốt nhất mà bố mẹ nên dành cho con hôm nay, là hãy để con được yên, xin đừng lôi kéo cuộc sống riêng của con vào chuyện công việc của bố mẹ!"

_Sao con lại có thể ăn nói với mẹ như vậy? Dù gì thì bố con cũng đang phải cắng đáng cả cái gia đình này con biết không? Công việc của bố con đã được người ta tạo điều kiện rất thuận lợi, tuy là bác Thức giới thiệu vào, nhưng không thể phủ nhận là họ đã rất nhiệt tình với mình, mẹ xin con đừng có ăn nói vô trách nhiệm như thế!

"_Trách nhiệm? Tại sao con lại phải có trách nhiệm ở đây cơ chứ?"

_Thế mọi thứ trang trải cuộc sống cho gia đình mình từ khi vào trong Sài Gòn từ đâu mà có, con phải hiểu điều đó chứ?

"_Con sẽ tự đi làm để trang trải, con không muốn sống phụ thuộc vào ai cả?"

_Sao con lại có thể ăn nói hồ đồ vậy? Ba mẹ không hề muốn con phải làm cái gì cả, việc của con trước mắt chỉ là học mà thôi!? Con hiểu không?

"_Mẹ muốn con hiểu, nhưng mẹ có chịu hiểu cho suy nghĩ của con đâu! Con thà không sống ở trong cái nhà này còn hơn!"

_Mai Ngọc! Con đi đâu??

"_...."

_Mai Ngọc!!!

_Ngọc! Dậy đi nào! - Tôi quay sang nàng khẽ lay nhẹ.

_Ui! Tôi đã ngủ quên sao - Nàng ngồi bật dậy, giọng vẫn chưa hết ngái ngủ.

_Đúng rồi, thấy Ngọc ngủ ngon quá nên tôi cũng chẳng gọi - Tôi nhéo cười.

_Vậy chứ này giờ Hiếu làm gì?

_Tôi ngồi ngắm Ngọc ngủ thôi.

_Xì! Vô duyên - Nàng khẽ lườm tôi rồi ưỡ ảoi đứng dậy. Nhìn ra phía mặt hồ, hoàng hôn đã tắt hẳn, chiều dần tàn. Khung cảnh tĩnh mịch, một vài cánh chim chao liệng trên bầu trời đang gọi nhau về tổ.

_Về thôi chứ, sao hôm nay Ngọc lạ thế? Mọi hôm sớm hơn mà đã cuống cả lên rồi - Nhìn bóng nàng đứng tần ngần tôi khẽ giục.

Nàng vẫn chẳng nói chẳng rằng, mắt vẫn đắm chiều nhìn ra phía hồ.

_Còn gì nữa mà nhìn, trời xám xịt rồi đấy! Hôm nay tôi nói xạo với mẹ là lớp ở lại học cho buổi liên hoan văn nghệ 26-3. Nhưng mà giờ này mà về thì cũng không tránh khỏi thiên nộ đâu, ôi cứ tưởng tượng ra mẹ đang cầm cái roi đứng chờ ở cửa mà lạnh hết cả người... - Tôi lè lưỡi giục tiếp.

_Hiếu này! - Nàng khẽ cất giọng.

_Hử???

_Ước gì mình cứ như thế này mãi nhỉ?

_Hà? - Tôi tròn mắt.

_Không phải lo âu, suy nghĩ, phiền não, tâm trạng lúc nào cũng được thanh thoi giải thoát khỏi cái ngột ngạt của cuộc sống thực tại - Nàng nói tiếp.

_Ồ, tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng cái roi của mẹ tôi thì không đâu! - Tôi lè lưỡi rồi vỗ vỗ vào mông.

_Vẫn còn lẩn lên mấy vệt đấy nè - Tôi nháy mắt.

Dường như chẳng để ý đến những hành động pha trò đó của tôi, nàng vẫn nhìn ra phía hồ, đôi mắt âm đạm như ánh chiều đang bao phủ lấy xung quanh vạn vật, khiến lòng tôi cũng trùng xuống.

_Khi này tôi ngắm những đám mây trôi lơ lửng trên bầu trời, và cũng muốn được như vậy...trôi đi thật xa...- Nàng khẽ thở dài.

_Có cho tôi đi cùng không! - Tôi đưa mắt sang nàng.

_Tất nhiên là không! - Đôi mắt tinh nghịch nhìn tôi, và lại cái điệu bĩu môi lè lưỡi quen thuộc. Nàng vụt xoay người chạy.

_Vậy tôi sẽ làm gió, tôi sẽ luôn ở bên Ngọc - Tôi liền chạy theo nàng.

_Không thềm! - Tiếng nàng lãnh lút vọng lại.

_Không có gió thì mây sẽ chẳng đi được đâu cả...

_Ai bảo thế?

_Ngọc biết đấy là lẽ đương nhiên mà, Ngọc đi đâu là tôi theo đấy!

_Thật không?

_Thật!

_Dù cho...???

_...Xa tận chân trời góc bể!

Bóng tối dần bao phủ lên trên bãi thảo nguyên, và bao phủ lên tiếng cười của hai chúng tôi. Chiều tắt hẳn...

Ngày...tháng...năm...

_Ngọc này! Nếu có một ngày xa rời khỏi nơi đây, Ngọc nhớ điều gì nhất?

_Thầy cô, bạn bè, mái trường...!

_ Còn tớ thì sao...??

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đêm đông

Đông về cho cõi lòng thêm cô quạnh

Cho lá vàng, cho hoài niệm cứ rơi

Để nỗi buồn miên man tận chân trời

Tan mộng cuộc đời, người vẫn còn say

Cây nhớ lá, đứng chờ trời bao ngày

Giờ cánh tay gầy tuyệt vọng khóc than

Xót xa để rồi lá cũng úa tàn

Một mùa đông buồn, thế gian bao nỗi...??

Đừng khóc em! Tình yêu chẳng có tội

Và mùa đông chẳng có lỗi gì đâu

Ngày em đi, anh đã mang nỗi sầu

Khắc khoải nghẹn lòng... thốn thức canh đầu

Bởi chia ly nên tâm hồn lạnh giá

Nên mùa đông gieo thêm sầu nhớ thương

Gieo khô cằn nứt nẻ những con đường

Mà dấu chân đã in hằn kỷ niệm..

Ngày trở về biết bao những nỗi niềm

Anh ngược lên nhìn trời sương giăng trắng

Tìm cho ta một bình yên tĩnh lặng

Lau giọt muộn phiền...để gió cuốn đi!

Mùa đông và nỗi buồn, có thể chẳng có liên quan gì đến nhau, nhưng đều có một điểm chung, ấy là lạnh. Mà có ai ví mùa đông cũng giống như những nỗi buồn vậy...mỗi năm chỉ có một mùa đông, nhưng lại có thật nhiều nỗi buồn trong cuộc sống..

Sau cơn mưa mùa đông, bầu trời vẫn u ám. Dễ hiểu, bởi đang giữa mùa đông rét mướt thì nắng ấm là một thứ xa xỉ. Chỉ có sương và lạnh mà thôi, giữa cánh đồng khô cằn mờ mờ ảo ảo, chiếc xe đang lao đi vun vút...

_ Hay dừng lại nhé, anh thấy em có vẻ không ổn! - Tôi lo lắng khi cảm nhận thân hình mềm mại và vòng tay đang ôm chặt lấy mình run lẩy bẩy.

_ Em...không sao, anh cứ đi tiếp đi - Nàng vẫn cố trấn an tôi, nhưng giọng điệu lập bập của nàng chỉ khiến tôi thêm sốt ruột. Có lẽ không cần hỏi gì thêm, tôi dừng xe và ngoảnh lại nhìn nàng. Khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi tím tái đang ním chặt... Quần áo ướt lại đi dưới trời lạnh thế này...

_ Tệ thật! - Tôi nghiêng chặt răng, đảo mắt nhìn xung quanh. Vẫn quang cảnh hoang vu không một bóng người.

_Em ốm mất thôi! – Tôi kéo đôi bàn tay nàng lên miệng hà hơi nóng rồi áp vào ngực suýt xoa.

_Em không sao thật mà – Nàng xiết nhẹ lấy tôi, áp má vào lưng tôi, khẽ nói:

_Như thế này...thật tốt, không phải tệ lắm đâu! Em luôn nghĩ về điều này, suốt quãng thời gian mình xa nhau... vòng tay ấm áp của anh...Em không dám mơ về một cái gì đó xa xôi, nhưng hãy cứ như thế này..và như thế này mãi...anh nhé!

Vòng tay nàng ôm chặt hơn theo lời nói thủ thỉ nhẹ nhàng. Lâu lắm tôi mới được sống lại con người mình của ngày xưa, lâng lâng một niềm hạnh phúc vô bờ...Cảm xúc ấy luôn luôn mới trong tôi, cũng như tình yêu tôi dành cho nàng...và những trang viết về câu chuyện cổ tích ấy vẫn chưa ráo mực. Tôi sống bay bổng cho lý tưởng yêu của mình, nhưng lúc này là thực tế rõ ràng. Chỉ trong một thời gian ngắn mà biết bao chuyện đã xảy ra, thực sự trong đầu tôi vẫn là một mớ bòng bong rối tinh rối mù. Nhưng mà lúc này đây tôi nguyện gạt bỏ hết. Phải! Nếu có thể lại được ngồi bên nàng ngắm hoàng hôn thì mọi sự trên đời đều không có nghĩa lý gì cả, bởi đó là ước mơ mà tôi đã nắm bắt được...thì tôi còn mong mỏi gì hơn?

_...Như thế này mãi! – Tôi khẽ lầm nhảm.

_Anh nói gì?

_Không! Không có gì – Tôi lảng đi trước câu hỏi của nàng, nhưng lòng vui phơi phới.

_Ý của anh là mình đi tiếp nhé! – Rồi không đợi nàng nói thêm, tôi phán chán đạp ga.

_Loạch...xoạch...! Loạch...xoạch...- Một vài tiếng kêu khô khốc vang lên, máy không nổ. Tôi chột dạ đạp liên hồi, nhưng vẫn chỉ là những tiếng ịch ạch vọng vào không gian tĩnh mịch.

_Chết thật! Em xuống xe đi, để anh xem con ngựa què này nó dở chứng thế nào! – Tôi quay xuống nhìn nàng cười méo xệch...

_Có được không anh? – Nàng lo lắng nhìn tôi lúi húi tháo lắp, cạo cạo bu-gi rồi lại nhòm mông con người đạp. Liên tục như vậy mà vẫn không có tiến triển gì hơn, trình độ sửa xe của tôi cũng chỉ biết làm đến thế trong tuyệt vọng.

_Chết tiệt, Hòa ơi là Hòa! Xe cậu xịn lắm đấy! – Tôi bực mình sút mạnh vào cái xe. Nhưng cái chân tôi lại phải chịu hậu quả.

_Ui chao! – Tôi ngồi thụp xuống ôm lấy bàn chân nhấm nhó, rồi lại vò đầu bứt tai. Nhìn lên trời đã bắt đầu xầm xì tối, gió mùa đông bắc thổi càng lúc càng mạnh.

_“Chẳng biết hôm nay là ngày gì mà đường này lại không một bóng người qua lại thế không biết, có lẽ trời rét người ta cũng ngại ra đường thì phải” – Tôi thờ dãi não nề. Rút điện thoại ra rồi bật đi bật lại trong vô vọng mà không thấy màn hình sáng, chắc là do ngấm nước. Điện thoại của nàng cũng chịu chung số phận. Giờ quay lại nhà bà cũng xa, mà đi tiếp để ra được thị trấn thì lại càng xa. Trong hoàn cảnh thế này thật khó để có thể tư duy ra một ý tưởng giải quyết nào cho ổn. Bỗng nghe tiếng nàng húng hắng ho sau lưng, tôi hốt hoảng đứng dậy bước lại ôm lấy nàng.

_Lỗi tại anh! Là tại anh!

_Lỗi làm gì chứ, đây cũng đâu phải là điều anh muốn. Mà nếu có kẻ tội ra thì em phải chịu đầu tiên nè, chẳng phải em đã rù anh vào đây sao?! – Nàng dụi dụi vào lòng tôi khẽ nói.

Tôi không nói thêm gì nữa cả, khẽ vuốt nhẹ mái tóc vẫn còn ẩm hơi sương của nàng, tôi mỉm cười. Kẻ ra tội của nàng thật là đáng yêu... tôi làm sao có thể trách được chứ.

_Thật như ngày ấy! – Bỗng nàng cất tiếng.

_Gì cơ?? – Tôi cúi xuống nhìn nàng

_Như cái ngày mình bị lạc vào đây – Nàng tùm tùm cười.

_Uhm! Giá như chiếc xe máy này mà là chiếc xe đạp năm xưa thì còn gì bằng – Tôi cũng mỉm cười theo.

_Là gì cũng được, đó chẳng phải là vấn đề đối với em lúc này! - Đôi mắt to tròn của nàng nhìn tôi âu yếm.

_Vấn đề gì chứ! Em sẽ cảm lạnh nếu ta cứ lang thang giữa trời đông giá rét với bộ quần áo ẩm ướt này – Tôi nhìn nàng lo lắng.

_Nhưng mình còn lựa chọn nào khác đâu anh!

_Uhm...! – Tôi thờ dãi, rồi nhìn ra xung quanh với hy vọng sẽ tìm thấy một ánh đèn leo lắt nào đó. Nhưng chỉ là đồi núi chập trùng, đang dần bị bóng đêm bao phủ.

_Thôi để anh dắt xe, mình cứ men theo đường cũ vậy, đi được bao nhiêu thì cứ đi, hy vọng sẽ gặp ai đó, ta sẽ nhờ họ giúp...- Tôi chán nản bước lại

chiếc xe.

_ Em đi theo sát anh nhé!

_ Vâng...

Trời đã tối hẳn, chúng tôi cứ mò mẫm từng bước đi trên con đường gập ghềnh bùn đất và ổ gà. Có lẽ trong lòng mỗi người đang theo đuổi những dòng suy nghĩ khác nhau. Tôi không hiểu tâm trạng của nàng trong hoàn cảnh trở trêu này, nhưng tôi thấy màn sương âm ỉ đã tan đi trong mắt nàng từ bao giờ. Có lẽ nàng nói đúng...nếu so với những tháng ngày xa nhau, so với những gì mà chúng tôi vừa trải qua, thì mọi chuyện trước mắt không phải là vấn đề gì quá lớn. Hiện thực này đang đẩy chúng tôi phiêu theo những xúc cảm đã đánh mất từ lâu... Và nên chỉ là hiện thực...

_ Ôi!!- Đang mải suy nghĩ, tôi bỗng giật mình khi nghe tiếng nàng hét thất thanh phía sau. Tôi cuống quýt đẩy cái xe đồ kèn càng, chạy lại phía nàng, huơ tay loạn xạ.

_ Em không sao chứ?? Em không sao chứ?? – Tôi vừa đỡ nàng dậy, vừa hỏi dồn dập.

_ Em không...! Vấp phải hòn đá thôi! – Nàng có vẻ khá đau, khiến tôi càng thêm hoảng loạn. Tôi lại rút điện thoại ra bật lên, nhưng vẫn chẳng ăn thua gì, có lẽ nó bị chặn nguồn mất rồi, tôi luống cuống sờ soạn khắp cái áo khoác hy vọng tìm thấy một cái gì đấy giúp cho tôi có thể nhen nhúm được chút ánh sáng giữa không gian mờ mịt này. Bỗng tôi suýt reo lên khi đụng phải một vật nhỏ trong túi áo trong, giống như là cái bật lửa. Phải vậy rồi!! Chẳng biết là của thằng Thanh hay là anh Kiên, nhưng dù là của ai cũng không quan trọng. Quả thật đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy muốn tri ân cái thói quen mặc chung quần áo của cả phòng mà bấy lâu nay tôi vẫn dị nghị.

_ Ôn trời! – Tôi vừa lăm bắm vừa bật lửa rồi cúi xuống xem cái chân của nàng ra sao...

_ Em đau ở đâu?

_ Đầu gối của em, ui...!!

Tháo chiếc bốt và cẩn thận vén chiếc quần bò lên, tôi suy la toáng khi thấy máu chảy khá nhiều, một vết thương khá sâu...Có lẽ nàng đã vấp phải viên đá nhọn nào đấy.

_ Ôi không! – Tôi thở dài xót xa, đau đớn như chính mình đang bị vậy. Rồi chẳng cần đo, tôi đứng dậy cởi chiếc áo rét, áo len, áo sơ mi và lột chiếc áo may ô ra xé làm đôi để băng vết thương cho nàng.

_ Không sao, em sẽ không sao đâu! Anh hứa đấy – Tôi vừa băng vừa nói nghẹn giọng.

_ Coi kia, em đã khóc đâu mà anh...! Chẳng biết ai mót ướt hơn ai nhé – Nàng nhoèn miệng cười rồi đưa tay bẹo má tôi.

_ Ai bảo anh khóc, em có nhìn thấy đâu!

_ Em đâu cần nhìn...

_ Thôi không nói nhiều nữa, mất tập trung quá! – Tôi cắt ngang lời nàng, rồi tiếp tục mò mẫm băng. Tôi không giám bật lửa lên, sợ nàng thấy nhiều máu và đôi mắt đỏ hoe chỉ trực tuôn trào nước mắt của tôi... Sau khi băng cho nàng xong, tôi đứng dậy mặc lại áo khoác.

_ Ngồi đợi anh một lát nhé!

_ Không, anh đi đâu thế! – Nàng hốt hoảng túm lấy gấu quần tôi.

_ Coi kia! Anh sẽ không cách xa em bán kính trong vòng 5 mét, được chưa! – Tôi mỉm cười cúi xuống hôn nhẹ lên trán nàng, rồi cầm chiếc áo sơ mi, soi bật lửa ra xung quanh, mò mẫm tìm một đoạn cây. Rồi quấn chặt chiếc áo sơ mi vào đầu cây, sau đó bước lại dựng chiếc xe lên, mở bình xăng nhúng vào, châm lửa. Thế là đã có một ngọn đuốc. Tôi đắc ý giờ cao, cho ánh sáng bùng lên.

_ Em sẽ ngồi lên xe để anh dắt – Tôi buộc ngọn đuốc phía đầu xe rồi chạy lại bế nàng lên.

_ Không! Kỳ lắm, em vẫn còn đi được mà...- Nàng bền lên.

_ Thôi đi quý cô, đây không phải là lúc tỏ ra mình bản lĩnh! – Tôi vừa nói vừa nhẹ nhàng đặt nàng lên yên xe.

_ Cái này sẽ cháy được trong bao lâu?? – Nàng lo lắng nhìn ngọn đuốc lập lòe trong gió

_ Anh chịu, 15 phút, 10 phút, hay là 5 phút, được đến đây hay đến đó – Tôi gạt chân trống và nghiêng răng dắt chiếc xe đi. Quả thật không dễ dàng để dắt một chiếc Min cùng với một người ngồi trên xe giữa con đường rừng xóc lên xóc xuống thế này. Nhưng ngẫm lại thì cũng chẳng còn cách gì hay hơn, với lại mỗi khi quay xuống nhìn thấy nụ cười mỉm và đôi mắt long lanh của nàng thì mọi sự mệt mỏi dường như tan biến hết.

_ Anh mệt lắm đấy! – Giọng nàng có vẻ lo lắng.

_ Không! Không hề... - Tôi cố hít thật sâu cho tròn tiếng.

_Thật mà! Hay mình nghỉ một lát đi! – Nàng vừa nói vừa đưa tay vuốt nhẹ mấy lọn tóc đang bết vào má tôi.

Chẳng buồn tranh cãi với nàng, vì hết hơi rồi, tôi cố bặm môi cật lực dắt chiếc xe đi về phía trước thay cho câu trả lời.

_Anh bướng bỉnh thật đấy!

_Uhm...!!

_Lại ngốc nữa!

_Phải...!!

_Trư bát giới!

_Chuẩn...!!

_Mít ướt!

_Đúng rồi...!!

Tiếng nàng cười khúc khích vang lên sau vài lời đôi co giữa hai chúng tôi. Dù đang một nhòai, nhưng tôi vẫn phi cười theo. Và còn đường gấp gềnh bỗng chốc trở nên bằng phẳng hơn... Bỗng tôi đứng khựng lại...có ánh chớp lóe lên báo hiệu trời lại sắp đổ cơn mưa...

_Gi vậy anh? Nghị lực đã đến giới hạn rồi à? – Nàng buông lời giễu cợt.

_Không, hình như sắp mưa!

_Sắp rồi chứ hình như gì nữa.

_Em có thấy không? – Tôi quay lại phía nàng.

_Thấy gì! Chớp hả? – Nàng tròn mắt nhìn tôi tỏ vẻ khó hiểu.

_Không, em nhìn theo ánh chớp, hướng vào phía rừng qua mấy rặng bạch đàn kia kia!

Nàng nhìn theo hướng tôi chỉ, qua ánh sáng nhấp nhằng, thấp thoáng bóng một ngôi nhà tranh nhỏ ẩn hiện sau hàng cây.

_Sao hả anh? – Nàng khẽ nhủu mày nhìn tôi.

_Nếu trong ấy có người, ta sẽ nhờ họ giúp! – Mắt tôi ánh lên niềm hy vọng.

_Làm gì có ánh đèn đâu, em thấy tối om à! Thôi đi đi anh, em sợ ma lắm – Nàng hoảng sợ bấu chặt vào vai tôi.

_Đi đâu? Giữa trời sắp đổ cơn mưa thế này à, được thì sắp tàn rồi – Tôi thờ dãi thườn thợt.

_Nhưng...

_Không có nhưng gì cả, em chờ ở đây! – Tôi ngắt lời nàng, rồi dựng chân chống xe, cầm lấy ngọn đuốc định bước vào.

_Không! Không chịu ở lại một mình đâu...ối!! – Nàng luống cuống nhảy vội xuống xe, nhưng đứng không vững nên lại khụy xuống.

_Trời đất ơi! Ngày xưa em đâu có nhát ma đến vậy đâu, giờ anh mới biết đấy! – Tôi chạy lại dìu nàng đứng dậy.

_Ngày xưa dù đi trong đêm tối, mưa gió, nhưng lúc nào anh cũng ở bên em nên em không sợ, bây giờ anh bỏ em lại đây, em biết làm thế nào...! – Nàng mếu máo, mắt ngân ngấn nước.

_Ai bảo là anh bỏ em lại đây, em chỉ đứng đợi anh một chút thôi mà...ngoan nào! – Tôi mỉm cười ôm nàng.

_Không đợi, đi thì cùng đi – Nàng kiên quyết không chịu buông tôi ra.

_Thôi được rồi! – Đến nước này thì tôi cũng chào thua.

_Vậy cầm lấy đuốc này – Tôi đưa ngọn đuốc cho nàng, rồi phi chiếc xe vào một bụi cây gần đó, vơ lá bạch đàn phủ lên trên. Sau đó quay lại ngồi xuống trước mặt nàng.

_Gi vậy anh??

_ Còn hỏi!

_ Thôi em đi được mà, không phải cồng đâu – Nàng xua tay.

_ Đứng đã không vững mà còn đòi! Em chọn đi, một là để anh cồng, hai là ngồi lại đây trông xe!

_ Nhưng mà... – Nàng ngập ngừng.

_ Lại nhưng rồi, ngày xưa dẫm lên lưng người ta để leo tường vào trường, giờ còn ngại ngần gì nữa – Tôi nháy mắt.

_ Đáng ghét...! – Nàng đỏ bừng mặt, dẫm thùm thụp vào lưng tôi. Rồi cũng nhoài xuống ôm lấy cổ chịu để cho tôi cồng.

_ Ái chà, nặng hơn ngày xưa nhì! – Tôi vừa đứng lên vừa lè lưỡi, nhưng chưa hết câu thì cái tai đã nảy mành nhĩ, ong ong bởi cú véo của nàng.

_ Đau!! – Tôi nhăn nhó.

_ Đáng đời – Nàng cất giọng đắc thắng.

_ Thôi xin, giờ đuốc ra phía trước đi cho người ta nhìn!

Ánh đuốc sắp tàn chỉ trực tắt trước những con gió ập đến. Tôi dò dẫm cồng nàng trên lưng bước vào trong khu rừng bạch đàn, sấm đã kéo về báo hiệu một cơn mưa lớn, trời càng về đêm càng lạnh buốt...Dù có trí tưởng tượng cực kỳ phong phú, nhưng tôi cũng chẳng bao giờ dám mơ đến một tình huống oái ăm như thế này khi gặp lại nàng..

“Cuộc đời luôn chứa đựng những sự bất ngờ” – Câu nói tuy đơn giản, nhưng không biết tôi sẽ còn phải nhắm đi nhắm lại bao nhiêu lần nữa....?

_ Em đã bảo là làm gì có người! Anh chẳng chịu nghe em gì cả - Nàng bấu chặt lấy tôi, nói như sắp khóc.

Tôi đứng nhìn vào trong ngôi nhà được ghép dựng bằng những mảnh ván, cũng khá là chắc chắn, nếu không đã bị gió quật đổ rồi.

_ Hình như là của những người khai thác bạch đàn họ dựng lên rồi bỏ lại đây thì phải – Tôi cất giọng trầm ngâm.

_ Thôi đi ra đi anh! – Nàng sốt sắng giục tôi.

_ Uhm! – Tôi ngán ngẩm quay người định bước ra. Bất chợt ánh đuốc tắt ngấm, không gian lại trở nên tối om mù mịt. Tôi chỉ cảm nhận thấy từng hạt mưa lạnh buốt đang rơi xuống ngày một dày hơn, và gió lạnh tạt vào người...

_ Xettttt!! Đoàng oàng oàng...!!!! - Bất chợt một tia sét rạch ngang bầu trời, kèm theo tiếng nổ đình tai nhức óc.

_ Mẹ ơi! – Tôi hồn vía lên mây, hét lên khiếp đảm. Rồi cồng nàng chạy tọt vào trong nhà. Bỗng tôi vấp phải một cái gì đấy, khiến cả thân hình bị hẫng rồi ngã chúi dụi về phía trước.

_ Bốp!!! – Tôi thấy mất tóc lửa, đầu ong ong.

_ Ngọc...!!! – Trong cơn choáng váng tôi thều thào gọi tên nàng, rồi lịm dần...lịm dần...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nơi tình yêu bắt đầu

_ Cái gì vậy?? - Tôi chồm dậy gắt gỏng khi bị một bàn tay véo mũi trong lúc đang say giấc nồng. Thăng Sơn nhìn tôi nhăn nhó cười.

_ Mà yên đi! - Cậu tiệt, tôi liệng ngay quyển sách vào cái mặt thót của nó.

_ Mà mới yên! Trông lớp mà ngủ gà ngủ gật như vậy hả?? - Nó vừa đỡ quyển sách, vừa vịn lại tôi.

_ Ai bảo trông lớp không được ngủ? - Tôi quát mắt nhìn nó.

_Ồ ngủ thì được, nhưng mà có điều...- Nó ngồi sán lại gần, huých nhẹ vào tôi.

_ Gì hả???

_ Mà không được gọi tên sếp trong giấc ngủ?? - Nó nheo nheo mắt nhìn tôi nham hiểm.

_ Mà...!!! - Tôi nóng bừng mặt, nhưng lại thấy chột dạ, không lẽ...

_ Sao hả? Đúng huyệt rồi nhé! Tao không nghe lầm đâu! - Nó nhe răng cười.

_ Mà nghe cái gì? - Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt nó.

_ "Ngọc! Ngọc ơi! Không!..." - Nó trề môi, nhại lại với vẻ mặt đầy biểu cảm.

_ Mẹ kiếp... mà! - Máu nóng dồn lên não, không nhịn được nữa, tôi chồm dậy. Thì nó lại chạy tót ra cửa.

_ Làm gì mà nóng thế kư? Con trai lớp này thằng nào chả ngưỡng mộ sếp, nhưng tương tự thì chắc chỉ có mình mày giám, tao nắm được tẩy của mày rồi nhé! Mà cứ thái độ ấy là tao mách sếp và bêu rêu cho cả lớp biết, lúc ấy xem mày chui đi đâu...vụ này to đấy à nha...kakaka! - Nó nói một thôi một hời, ném lại điệu cười khả ô rồi mất hút.

Tôi ngồi phịch xuống ghế, đàn mặt ra. Không phải vì mấy cái lời dọa dẫm vớ vẩn của nó, mà là giấc mơ vừa rồi, có lẽ nào lại là một dự cảm không lành...?

_ Tùng! Tùng! Tùng.!! - Trống báo hiệu hết tiết thể dục. Bầu không khí yên ắng phút chốc bị phá tan bởi những tiếng huỳnh náo hò hét của lũ quý sư. Một vài thằng chạy ủa lên lớp đầu tiên, vo giấy ném nhau loạn xạ ngầu. Mặc kệ chúng nó, tôi lặng lẽ rút tay túi quần, bước ra ngoài lan can nhìn xuống dưới sân trường, suy nghĩ mông lung. Lẫn giữa đám học sinh chạy qua chạy lại trên sân, là hình bóng quen thuộc của nàng đang đứng trao đổi gì đó với cô dạy toán, tôi trầm ngâm nhìn...

Cuộc sống có những điều khó nói, hay đúng hơn là khó hiểu. Cũng bởi tôi suy nghĩ phức tạp hoá vấn đề lên hay đó là một điềm báo trước cho tương lai trắc trở?? Nếu như tôi nói ra với nàng, thì ắt hẳn nàng sẽ xoa đầu tôi rồi cười và nói:"Ngốc ạ! Nên để mớ tóc xù này thẳng ra một chút đi, Hiếu đang làm nó xoắn đi nhiều đấy!"

Khi ấy tôi sẽ nhẹ nhõm biết bao với nụ cười rạng rỡ của nàng, tạm thời gạt bỏ những ưu tư trong lòng để có thể sống thực tế hơn, dù sao đó cũng chỉ là những giả định cho tương lai, mà tương lai thì có ai nói trước được điều gì...

_ Này! Lại đang nghĩ gì vậy?

_ Nghĩ gì đâu? - Tôi trả lời nàng, mắt vẫn ngược lên nhìn bầu trời xanh ngắt, miệng khẽ nhắm nhắm nhanh cổ may, nghe vị ngọt hơi chan chất thấm tan nơi đầu lưỡi. Khẽ hít bầu không khí trong lành, khoan khoái, tôi nằm xuống bãi cỏ, gối đầu lên tay...hồ nước trong xanh, cảnh vật yên bình, bên người con gái xinh như mộng, còn gì để mà phải suy nghĩ chứ?

_ Thật không? - Nàng ngồi cạnh, hơi nhú mào nhìn tôi khó hiểu. Rồi phụng phịu:

_ Sao hôm nay ít nói thế?

Tôi ngồi dậy đưa tay véo nhẹ lên má nàng, nhún cười:

_ Cui kia, cứ phải nói nhiều như mọi hôm mới được à, đôi khi cũng phải có một chút khoảng lặng chứ!

_ Hiếu nói càng lúc càng khó hiểu? Khoảng lặng để làm gì chứ, ra đây mà mặt cứ đăm chiêu nhìn đi đâu, nom phát ghét? - Nàng bĩu môi.

Tôi kéo nhẹ nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc huyền.

_ Cứ vui đùa cho quên ngày tháng ư? Thay vì thế tớ muốn suy nghĩ, và tận hưởng hơn, để lỡ sau này có xa nhau, sẽ nhớ về nhau nhiều hơn!

_ Xa nhau? Hiếu nghĩ hơi quá rồi đấy, Ngọc không chắc những điều Hiếu nói ra có thật với suy nghĩ của Hiếu không? Nhưng nó đang làm Ngọc thấy bức mình... - Nàng đẩy tôi ra, rồi ôm cặp đứng dậy bỏ đi. Tôi bản thân đứng nhìn theo bóng áo dài nhòa dần theo ánh hoàng hôn..

_ Ngọc đứng lại đã nào - Tôi chạy theo kéo tay nàng lại.

_ Làm cái gì đấy, sắp vào lớp rồi, có chuyện gì để nói sau đi! - Nàng giật tay tôi ra rồi chạy lên cầu thang.

_ Sao hôm nay cứ lảng tránh tớ thế? Tớ làm gì sai à? - Tôi hốt hải chạy theo.

_Tớ đâu biết Hiếu nghĩ gì mà giám chắc là đúng hay sai?

_Thôi mà, chuyện chiều hôm qua, là do tớ không tốt, chắc tại bài vở nhiều quá nên thành ra lần thần mất rồi. - Tôi đứng chắn trước mặt nàng rồi rút thanh minh.

_Tránh ra nào! - Nàng khề lờm tôi.

_Tớ không tránh nếu Ngọc chưa hết giận! - Tôi dang hai tay ra.

_Nào! Tránh ra, nhờ ai nhìn thấy thì kỳ quá!

_Kệ chứ! - Tôi khoái trá khi thấy nàng có vẻ cuống quýt.

_Thôi được rồi, sẽ nói chuyện với Hiếu sau giờ học, bây giờ thì tránh ra giùm cái! - Nàng trừng mắt.

_Thái độ ghê thế, không nhất thiết phải sau giờ học, tối nay nhé! Tối nay gặp nhau!

_Cái gì cả? - Nàng tròn xoe mắt.

_Sao lại vào buổi tối?

_Ngọc đồng ý trước đã, tớ sẽ nói sau.

_Không được, tớ không được đi chơi tối đâu!

_Vậy kiểm lý do để được đi - Tôi nháy mắt.

_Lý do gì chứ, mà sao cứ phải gặp tớ, chiều nay ko được à?

_Chiều nay tớ bận...

_Bận gì??

_À...ừ...thì...nhiều việc...mà Ngọc quyết định nhanh, sắp muộn giờ rồi đây! - Tôi sốt sáng giục.

_Thôi được, để tớ xem nào đã! - Nàng gạt tay tôi ra rồi chạy lên lớp.

_Ngọc đồng ý rồi đây, đừng để tớ leo cây nhé - Tôi cũng vừa chạy vừa nói với theo.

Tự nhiên thấy hồi hộp lạ, lúc nào cũng vậy, tình yêu trẻ con mà. Sau những ngày tháng vô tư hồn nhiên, bỗng dưng tôi muốn nghiêm túc hoá mối quan hệ của chúng tôi, biến câu chuyện cổ tích này trở nên thực tế hơn. Không còn là nhưng bông đùa tuổi thơ nữa, ít ra phải có một kỷ niệm đẹp, sâu sắc hơn...lãng mạn nữa chứ. Tôi muốn thực hiện những điều đó.. có thể coi như một nấc thang mới dành cho tình yêu của tôi, dĩ nhiên là phải vào một ngày nào đó thật đặc biệt...và ngày nào đó không thể tuyệt vời hơn ngày hôm nay...sinh nhật của nàng...

Vừa đi vừa tùm tùm cười, đang cao hứng với những dự định của mình, bỗng nhiên chân tôi bị hẫng mất một nhịp cầu thang, tôi lao đảo...

_Bópppp!!!!

Trong mơ màng, tôi thấy một vị mặn...rất quen thuộc. Như gọi nhớ lại những ký ức êm đềm, những yêu thương vô hạn, vị mặn thấm vào vết thương trên trán tôi, lăn dài trên má tôi, thấm vào miệng...chảy cả vào tim tôi nữa. Nỗi đau ngày nào lại nhói lên nhức nhối, tôi đã niếm trải rất nhiều vị mặn trong cuộc đời...đều mất chất, mặn đắng. Nhưng riêng vị mặn này...lại thấy ngọt ngào lạ...vị mặn ấy...chẳng phải chính là những giọt nước mắt của nàng sao..

Tôi khẽ mở đôi mắt kèm nhèm nhìn lên, cảnh vật cứ mờ mờ ảo ảo...đôi mắt đẫm lệ, khuôn mặt đầy lo lắng của nàng dần hiện ra...

_Anh! Anh không sao chứ, nãy giờ anh nằm bất tỉnh, em lay gọi mãi không thấy anh dậy, em sợ...! - Chưa nói hết câu, nàng nâng đầu tôi lên ôm vào lòng oà khóc nức nở. Tôi vẫn chưa định thần được chuyện gì...ngơ ngác nhìn ra xung quanh...một màu tối om, thì thoảng một vài ánh chớp nhấp nháy khiến cảnh vật rạng lên một chút rồi lại tắt ngấm.

_Ui chao! - Tôi khẽ đưa tay xoa đầu, đau như búa bổ. Nhìn lên qua ánh chớp có thể nhận thấy nàng vẫn đang nước mắt lưng tròng.

_Coi kìa! - Tôi ngồi dậy.

_Anh không sao! Đừng khóc nữa em - Tôi đưa tay quyết những giọt nước mắt lẫn nước mưa đang lăn dài trên má nàng.

_Vẫn như ngày nào nhỉ? - Tôi mỉm cười rồi ôm nàng vào lòng. Hai cơ thể ướt sũng nước mưa, run rẩy nép vào nhau, cố tìm một chút hơi ấm trong cái giá lạnh khắc nghiệt của mùa đông.

_Anh...ngủ quên bao lâu rồi?

_Em không biết...không biết, nhưng lâu lắm! Chỉ có mình em, và sấm chớp...và không thấy gì hết, mọi thứ đều tối...em chỉ biết sợ, em càng sợ càng thấy lâu....thấy lâu lắm...! - Nàng vừa nói hết câu lại oà khóc.

_Thôi nào! - Tôi khẽ vuốt lên mái tóc ẩm nước của nàng:- Đây đâu phải là lần đầu chúng ta rơi vào tình cảnh này.

_Nhưng em thấy em chỉ có một mình, lẽ ra anh không được ngủ như vậy chứ!!

_Tại em nặng quá mới khiến anh vấp ngã! - Tôi phì cười.

Nàng không nói gì nữa, khẽ dụi vào lòng tôi...chúng tôi cứ ngồi ôm nhau như vậy, thực tế thì tôi cũng đang hoang mang lắm, chẳng biết làm gì hơn để nàng bớt lạnh và thoát khỏi tình cảnh này.

Một cơn mưa...và còn bao nhiêu bão tố đang đợi chúng tôi??

Sấm chớp bắt đầu thưa dần, trời chỉ còn mưa lác đác, nhưng gió thì ngày càng mạnh, ngôi nhà tranh xiêu vẹo kêu cọt két sau một đợt gió.

_Ngọc này!

_Vâng...!!

_Mọi người hẳn đang lo cho em lắm đấy!

_Sao ạ!? - Nàng ngược lên nhìn tôi.

_Ý anh là! - Tôi ngập ngừng - Người ấy sẽ nghĩ sao khi em bỗng dưng mất tích như vậy?

_Em chẳng thể nghĩ được, và cũng ko muốn nghĩ - Nàng cúi xuống lẩn trốn ánh mắt của tôi.

_Giờ phải làm sao đây? - Tôi thờ dãi.

_Anh đừng hỏi...đừng nói gì nữa...! Mọi chuyện cứ dồn dập thế này...em không biết rồi sẽ đi đến đâu...nhưng chỉ có một điều chắc chắn là em sẽ không hối hận...

_Nghĩa là sao?

_Nghĩa là nếu có cho thời gian quay trở lại! Thì em vẫn sẽ về bên hồ nước ấy...!!

Tôi xiết chặt hơn vòng tay, mắt rung rung. Nàng chẳng cần nói thêm điều gì nữa, chỉ chừng ấy thôi cũng đã khiến tôi hạnh phúc lắm rồi. Đằng sau những vờ vụn như đồng tro tàn ấy, hy vọng lại hồi sinh và nảy mầm sống mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Phía sau cơn bão bao giờ cũng là ánh nắng ấm áp, phải tin vào điều đó chứ...

_Nếu có cho thời gian trở lại, anh ước gì sẽ đuổi kịp đoàn tàu đã mang em đi ngày ấy...- Tôi thì thầm. Và còn nhiều cái "nếu" lắm chứ, nhưng cuộc đời mà đã nói đến từ "nếu" thì nghĩa là đang đứng bên kia đường nhìn lại chính mình rồi.

Nắng bắt đầu chiếu những tia nắng le lói xuyên qua từng tán cây, một chút nắng hiếm hoi giữa mùa đông lạnh giá thế này, thật quý giá vô ngần, nhất là lại sau đêm mưa, tôi khẽ hé đôi mắt nhìn lên những lỗ thủng trên trần nhà để cảm nhận những ấm áp còn sót lại, rồi quay sang nàng để thấy những yêu thương đang ùa về dù có là mong manh...Nhưng chao ôi, cánh tay trái của tôi đang tê dại sau một đêm làm gối cho nàng, nhìn đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt say giấc bình yên mà tôi không nỡ cựa quậy, thậm trí không dám thở mạnh...

Đang say xưa ngắm nhìn bỗng nhiên nàng mở mắt nhìn tôi, khẽ nhủ mảy một chút rồi cũng tỉnh ngịch nhìn thẳng vào mắt tôi cứ như chưa từng trải qua một giấc ngủ sâu vậy, chúng tôi cứ bốn mắt nhìn nhau say xưa...như muốn mọi thứ đều lắng đọng lại...như muốn kéo dài mãi mãi... Trong khoảnh khắc ấy, tôi khẽ xích lại, muốn đặt lên môi nàng một nụ hôn...

_Hự!!! - Tôi đau điếng nhăn nhó khi lỉnh tron một cú lên gối của nàng.

_Bao năm rồi vẫn xấu tính! Chưa đánh răng thì không được hun em cơ mà...! - Nàng vừa nói vừa cười khúc khích, rồi bật dậy chạy ra ngoài.

Tôi thoáng một chút thảng thốt, khi những kỷ niệm lại ùa về...yêu quá! Tôi bật dậy chạy theo nàng...tiếng nàng cười xen lẫn với tiếng chim hót...trời vẫn thật lạnh. Nhưng tôi thì không...

Chúng tôi dắt bộ xe khoảng hơn ba cây số mới tìm được một tiệm sửa xe tàng nhàng, nhưng ở những nơi heo hút thế này thì còn mong gì hơn nữa, sau

khoảng hai tiếng đánh vật với cái xe, bác thợ già cũng khiến nó nổ những tiếng giòn tan.

_Đi đâu em??? - Tôi vừa ga lại máy cho nóng vừa quay lại hỏi nàng.

_Tùy anh thôi! - Nàng khẽ ôm nhẹ rồi tựa người vào lưng tôi.

_Về nhà chứ?

_Em...không biết!

_Tôi nay là Giáng Sinh đây, họ đang mong em lắm! - Tôi khẽ thở dài.

_Không có ý nghĩa gì hết! - Nàng vừa nói vừa xiết chặt hơn vòng tay..

Tôi hoang mang, nhưng cũng nhún ga phóng đi...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bỏ đó là yêu

Gió mùa về rét quá phải không em?

Tiếng lá khô thôn thốc bay xào xạc

Như nỗi lòng của kiếp người lang bạt

Lê gót chân xao xác mỗi đêm về

Có chuyện tình vẫn chưa tình con mê

Đan xen những hồi ức trong thực tại

Để giấc mơ về một thời vụng dại

Cứ hiện về trong tí tách mưa rơi

Chẳng biết là giọt ký ức chơi vơi

Ấn trong đó một cuộc đời mê mải

Vẫn đi tìm...bây giờ và mãi mãi

Mặc số phận khắc khoải những đắng cay

Chỉ còn anh và cơn gió heo may

Chẳng còn ánh hoàng hôn...ta hẹn ước

Đi vắng buồn...mỗi tình đầu thuở trước

Còn lại gì...ngoài nỗi nhớ...không em?

Trong cuộc đời tôi vẫn mãi miết đi tìm, trong giấc mơ vẫn ngẹn ngào hồi tưởng, và ký ức thì xa xót nhớ thương. Chẳng biết số phận vắn vưng, hãy lẽ thường của tình yêu là vậy? Hạnh phúc thì cứ luôn trốn chạy, đưa tay với lại chước lấy muộn phiền, lòng đau đáu về một chốn bình yên, nơi mùa đông sẽ không còn hơi lạnh, những tường rằng sau cơn mưa trời sẽ tạnh, nhưng vẫn còn nỗi quạnh vắng đầu hiu...

Cứ thế này, mình sẽ ốm mất thôi! - Tiếng nàng khẽ suýt xoa. Vòng tay đang ôm tôi run lẩy bẩy: _Đi xe dưới thời tiết thế này, quần áo hai đứa lại đang ẩm nữa, anh không lạnh sao?

_Anh thì không sao, chỉ lo em thôi, giờ chắc không quen với mùa đông nữa rồi! - Vừa nói hết câu thì tôi cũng rung mình vì một cơn gió tạt qua.

_Anh đang run kìa! - Nàng khẽ xiết nhẹ vòng tay.

_Có nhiều lý do để run, chưa chắc đã...vì...lạnh! - Tôi ngoảnh lại cười nói, nhưng hai hàm răng lập cập.

_Không lạnh mà chỉ rét thôi phải ko? - Nàng buông lời giễu cợt. Trong lúc này phải cố gọi chuyện mà nói cho tạm thời quên đi cái lạnh đang ngấm vào da thịt vậy thôi.

_Giờ...mình đi đâu đây anh?

_Chắc về thị xã đã em, rồi về Hà Nội... - Tôi khẽ thở dài, có lẽ đã đến lúc phải đối mặt với hiện thực rồi.

_Mọi người đang lo cho em lắm đấy - Tôi buột miệng nói thêm.

_Em cũng chẳng biết, tùy anh thôi, giờ em chẳng muốn quan tâm hay nghĩ gì thêm nữa cả!!!

Giọng nàng nghe có vẻ mệt mỏi lắm, chắc nàng cũng như tôi, cũng đang muốn trốn chạy khỏi thực tế, còn nhiều vấn đề, và một mớ bòng bong đang đợi chúng tôi ở Hà Nội, tôi chẳng biết mình phải nghĩ gì nữa, đang ở bên nàng và tôi chẳng muốn quan tâm đến bất kỳ chuyện gì sẽ xảy ra, tự nhủ với lòng mình vậy, nhưng đầu thì vẫn nặng trĩu những ưu tư...

Giờ này chắc thằng Hòa đang sốt xình xịch vì tôi vác “em yêu” của nó đi mất tăm mất tích, điện thoại thì tự nhiên tắt nguồn, chắc do dính nước mưa thì phải, có lẽ cả phòng đang nhảy dựng lên vì lo lắng cho tôi, hoặc ngồi đoán già đoán non các kiểu theo trí tưởng tượng phong phú của tụi nó. Ôi thì đến tầm này cũng phải thấy kệ tất cả mọi việc thôi. Nàng còn chả nghĩ gì thì sao tôi phải nghĩ..

Tự huỷ hoại mình tí cho đỡ đau đầu tôi về ga mạnh thêm, chiếc xe lao đi vun vút trong tiết trời lạnh giá, cơn đường mùa đông âm ỉm cứ dần trôi lại phía sau...

_Hòa à, tớ đây!

_Mày làm cái đêch gì mà tao điện suốt từ hôm qua đến hôm nay mới nghe máy, lại còn tắt nguồn nữa, thằng chết dẫm - Giọng nó gắt lên qua điện thoại.

_Máy tao dính mưa, bị sập nguồn, giờ mới sửa được, chả điện luôn cho mày đây còn gì?

_Thế giờ mày đang ở đâu, bảo tối qua về tao đi có việc thì ẻo về, hại tao lại phải đi xe ôm.

_Đang ở nơi xa lắm...

_Này, có đi tự tử thì cũng phải mang xe về cho tao nhé! - Nó khản khoản.

_Tao cảm rồi! - Tôi đáp gọn lỏn.

_Cậu điên à, không phải chuyện đùa đâu!

_Làm gì mà căng thẳng thế, từ giờ đến tối tớ về đến nhà là được!

_Còn xe???

_Thằng tó này, thấy bạn như thế người thì không hỏi, cứ hỏi xe, thái độ vậy là sao?

_Ờ...thì sáng hôm qua tớ thấy bạn cũng ổn rồi mà.

_Ồn cái con khi! Thôi không nói chuyện nữa, tốn tiền, thế nhé! - Nói xong tôi cúp máy.

_Ai vậy anh?? - Nàng khẽ hỏi.

_À! Nó là bạn cùng phòng với anh, sáng hôm qua lấy xe nó đi, cu cậu chắc đang lo sốt vó. - Tôi phì cười. Rồi dịu dàng bước ra khỏi cửa hàng điện thoại, lên xe đi tiếp.

_Ui da đau!! - Nàng suýt xoa.

_Coi nào, không cẩn thận nhiễm trùng bây giờ!! - Tôi khẽ lườm nàng rồi tiếp tục dốc lọ Oxy-già vào bông chấm chấm lên vết thương của nàng.

_ Nhưng...nhẹ thôi anh! -Nàng nhăn nhó.

_ Ô hay! Cứ ngồi yên đi! - Tôi nạt lớn.

Nàng tỏ vẻ phụng phịu và không phục, tôi mỉm cười rồi lại cẩn thận chăm chút, lâu lắm rồi mới được thể hiện sự quan tâm với một người con gái, và còn gì tuyệt hơn khi đó là người mà mình đã mong đợi bấy lâu nay. Quán ăn buổi trưa tấp nập, sau khi mua ít đồ y tế tôi tạt vào đây ăn trưa và tiện thể xem lại vết thương của nàng luôn.

_ Hình như quần áo khô rồi thì phải - Nàng chống cằm tủm tỉm cười.

_ Ừ thì trời hanh mà, lại đi đường gió lộng như thế lại không khô mới lạ! - Tôi lúi húi kéo ống quần nàng xuống sau khi băng lại xong rồi cẩn thận đi lại bót cho nàng.

_ Nhìn em tệ lắm hả? - Nàng bối rối vuốt lại mái tóc đã hơi xơ đi vì mưa, gió và bụi đường.

_ Tệ bình thường...?! - Tôi mỉm cười. Dù có như nào thì nàng vẫn luôn điểm lẹ trong mắt tôi, mặc định rồi mà.

_ Giờ mới để ý anh có râu này! - Nàng bỗng cúi xuống nâng cái cằm lởm chởm của tôi lên, cũng đã mấy ngày không cạo rồi.

_ Kinh không? - Tôi cầm tay nàng cọ cọ vào.

_ Eo, đậm thế! - Nàng rút tay lại

_ Nhưng em thích hình ảnh trưởng thành này của anh hơn, nhìn ra đáng đàn ông, hi!

_ À sao hôm qua không xin bà cái bộ cô Tấm ngày xưa em mặc mà làm kỷ niệm nhỉ? - Tôi nháy mắt trêu, lảng sang chuyện khác.

_ Ừ nhỉ, em quên, nhớ ra thì đã tiện thể xin luôn cho anh cái quần bộ đội ấy nữa rồi! -Nàng cũng lè lưỡi tinh nghịch.

_ Thôi để lần sau nhé..- Tôi trêu mếu nhìn nàng.

_ Lần sau...?? Biết khi nào? - Nàng bối rối lẩn tránh ánh nhìn của tôi.

Lòng trùng xuống một cảm giác nặng nề khó tả, vậy đấy. Một dấu hỏi mơ hồ vẫn đang tồn tại giữa hai chúng tôi, khó cắt nghĩa được lắm. Nhưng mà với cái hiện tại này thì tôi cũng mặc kệ quá khứ, mặc kệ tương lai bất kể thế nào. Nếu đây là giấc mơ thì tôi mong đừng bao giờ tỉnh giấc, tôi sợ cảm giác lại phải đi tìm, phải nhung nhớ...lắm rồi.

_ Thôi mình đi! - Tôi bước ra xe, có lẽ tôi cũng sợ phải trả lời cái câu hỏi:"Biết khi nào" ấy lắm, tốt nhất là chỉ biết lúc này thôi. Nàng cũng im lặng bước theo, có lẽ nàng cũng đang loay hoay nghĩ câu trả lời cho riêng mình chẳng?

Chúng tôi lại tiếp tục cuộc hành trình...chẳng biết với nàng thì sao, nhưng tôi vẫn đang loay hoay kiếm tìm...trong cả những kỷ niệm, những giấc mơ, liệu có một nơi nào đó có thể đem chúng tôi trở lại với nhau không...??

_ Còn khoảng chục cây nữa là tới thị xã rồi!- Tôi nhẩm tính.

_ Ô bạn bè cũ không biết hôm nay có đưa nào về không nhỉ? Em nhớ mọi người quá...cả thầy cô nữa, không biết thầy Như mình đã về hưu chưa nhỉ? - Nàng bồi hồi.

_ Anh cũng không biết, chúng nó đưa đi học, đưa nhập ngũ, đưa đi công nhân, hôm nay ngày thường chắc cũng khó gặp đưa nào, chỉ vào thứ 7 chủ nhật thì may ra...

_ Sơn đạo này thế nào anh?

_ Nó đi Cộng hòa Séc rồi, năm kia trước khi nó đi bọn anh cũng tạt về thăm trường đợt hè. Hàn huyền đủ thứ chuyện.

_ Cậu ấy lúc nào chả nhiều chuyện nhất lớp! - Nàng phì cười.

_ Ấy vậy mà lần này nó cũng nghiêm túc lắm, nhón rồi mà! - Tôi cũng cười theo.

_ Không biết nó có nhớ gì đến Sếp của nó ko nhỉ? -Nàng khẽ đưa tay véo má tôi, chẳng biết nói nó hay ám chỉ tôi nữa.

_ Có chứ thừa Sếp! Nó còn bảo anh đi tìm Sếp dù xa tận chân trời cũng không được để Sếp chạy thoát - Tôi cao hứng nói.

_ Điều quá! - Đang véo nhẹ bỗng nàng siết mạnh hơn

_ Ái đau..Thật mà, ko tin bao giờ gặp nó hỏi biết liền! - Tôi suýt xoa. Rồi về sổ thốc ga vọt lên.

_ Đi cẩn thận...ngã em! -Nàng hót hoảng ôm chặt lấy tôi.

_Cứ ôm chắc lấy anh thì suốt cuộc đời này em khỏi sợ gì luôn - Tôi ngoảnh lại nháy mắt.

Nàng im lặng không nói gì, xe đã ra đến quốc lộ rồi. Vậy đấy, cứ mỗi lần nói chuyện thân mật một chút thì lại rơi vào bế tắc. Cảm giác nàng bối rối cứ như sau cái lần đi học muộn phải leo tường vào vậy? Chẳng biết làm sao để tháo gỡ những khúc mắc này nữa.

Muốn xoa dịu những ưu phiền thì phải biết rõ dự khởi nguồn của nó...mà sự khởi nguồn cho những nỗi đau của chúng tôi nó bắt đầu từ đâu nhỉ?

Nếu những giọt nước mắt là một cách biểu hiện vụng về cho một niềm hạnh phúc vô bờ, thì nụ cười cũng có thể che dấu hoàn hảo những tận cùng của nỗi đau. Giả như mình đừng lụy quá, cứ suy nghĩ đơn giản cho dễ sống thì hay biết mấy, nhìn lại hơn hai năm dài đằng đẵng, sao cứ phải ngóng trông để rồi chuốc lấy muộn phiền..???

Cuộc sống vốn đã chẳng trọn vẹn mới mình ngay từ lúc sinh ra, nhưng mình vẫn vui vẻ sống được, cuộc sống cứ trôi qua phẳng lặng, rồi bất gặp những gợn sóng đầu tiên...Em bắt đầu bước vào cuộc đời tôi, cùng vụng về nếm trải thứ tình yêu bông bột của tuổi thơ ngây, ngu ngơ đắp xây những hoài bão, mộng tưởng những hy vọng hảo huyền. Tình yêu non trẻ đáng ra chỉ như vậy mà thôi, nhưng một phút nông nổi đã suýt biến tất cả thành cơn ác mộng, rồi chúng tôi có thể vượt qua và hiểu nhau hơn, đồng cảm với nhau trong những sóng gió đầu đời, bếp lửa và nhà tranh mình chứng cho lời thề ước, và những giọt nước mắt lại đến phía sau, bởi những rào cản gia đình nên đã không đến được với nhau, người đi kẻ ở chỉ còn nỗi đau ở lại...tôi chẳng hối hận vì nghiệm ra một điều là mãi mãi...chân lý của cuộc đời sẽ chỉ có mình em.

Vậy nên cái từ giả như chỉ có thể vô tình xuất hiện trong những suy nghĩ rối bời, chứ nó chẳng thể đại diện cho cõi lòng tôi.

Phải chăng ấy là tình yêu? Nó rắc rối khi ngay cả chính người trong cuộc cũng không thể hiểu nổi những tâm trạng của mình, nếu chỉ đơn giản theo một công thức: Tình yêu = Cảm xúc về Tâm hồn tạo ra Tình bạn + Cảm xúc về Tri thức tạo ra lòng Kính trọng + Cảm xúc về Thể xác tạo ra lòng Ham muốn, thì lại đơn giản quá, nhưng thực tế nó chẳng theo một lo-gic nào cả...

Mong chờ bao năm rồi nàng bất ngờ xuất hiện, khác xa với những tưởng tượng của tôi về một buổi gặp gỡ vỡ òa trong sự khác khôi nhớ thương, nàng lạnh lùng và vô cảm, xuất hiện bên cạnh một người tự xưng là bạn trai, tôi những tưởng có thể sống lại rồi chết đi luôn được...

Và cũng chẳng hiểu sao chúng tôi lại cùng tìm về một nơi in dấu bao kỷ niệm, tôi thì đang trong tâm trạng tuyệt vọng, về đây để bầu vùi lại những mảnh hồi ức, những hy vọng đang dần vỡ vụn...còn nàng thì sao?

Chúng tôi như vô thức quay lại mái nhà tranh năm xưa, quay lại những con đường ngày nào, chúng tôi bên nhau, trong cả những ảo tưởng về dĩ vãng và cả những giấc mơ. Những lời nói thân thiết, cử chỉ quan tâm nhau bỗng dưng ủa về. Nhưng vẫn đang ở một giới hạn nào đó...

Đôi lúc chúng tôi cảm tưởng như ngày xưa đang trở lại, nhưng đôi lúc lại thấy có một khoảng cách vô hình đang hiện hữu.

Phải chăng những khúc mắc, những câu hỏi chưa có lời giải đáp, và môi trường mới, những con người mới mà nàng phải đối mặt đang dần hình thành nên bức tường ngăn cách, cản trở chúng tôi trở lại để viết tiếp câu truyện cổ tích năm nao...?

Chẳng có thể cắt nghĩa được điều gì, khi cánh cửa chỉ cho phép chúng tôi được nắm tay, chữ "Tình" trong kiếp nhân sinh, đó là thiên đường hay địa ngục..??

Bỗng chợt nhớ đến một bài thơ trong một cuốn tiểu thuyết kiếm hiệp mà tôi đã từng đọc, tự nhiên phần nào đó vận vào chính định mệnh của hai chúng tôi:

Hỏi người dưới thế tình là chi?

Hẹn nhau sinh tử cùng đi

Ai ngờ Nam- Bắc phân ly nào nùng

Gió rét lạnh... cõi lòng chùng bước

Hạnh phúc đâu mà chuốc biệt ly?

Tựa trung là kẻ tình si!

Nam nhi tuyệt vọng, nữ nhi tuyệt tình!

Chàng có nói: Lộ trình muôn dặm!

Em hãy chờ, áo gấm hoàn hương!

Nhưng mà, núi tuyết trời sương!

Tầm thân cô quạnh biết đường nào đi...?

Tình yêu có thể nhìn về nhiều góc độ, trạng thái khác nhau, nhưng đối với riêng tôi nó như là một cách tạo hóa ám ảnh lên vạn vật không chỉ con người, để rồi hạnh phúc hay đau khổ đôi khi lại phải để cho số phận chọn thay, mọi thứ cũng chỉ gói gọn trong một chữ duyên mà thôi.

Và con người thì muôn đời vẫn thế, thêm yêu nhưng sợ ly biệt, qua bao ly biệt rồi lại chỉ muốn thêm một lần nữa được yêu...

_Chỗ này thay đổi nhiều quá!!! - Nàng đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh Ga.

_Cảnh vật thay đổi, nhưng hồi ức thì không? - Tôi rút tay túi quần ngoảnh nhìn làn đường ray xa hun hút. Bỗng thấy một nhân ảnh chạy vụt qua mắt mình, chạy theo làn đường ray...thất thểu...một nhòai, rồi gục ngã...

_Hồi ức?? Em ko hiểu? Sao anh lại đưa em tới đây? - Câu hỏi của nàng xóa tan những hình ảnh dĩ vãng năm xưa đang hiện về trong tâm trí tôi.

Nhà ga ở thị xã thì lúc nào cũng chỉ lác đác một vài khách, chứ không tấp nập như Hà Nội. Nơi đây đối với nhiều người thì nó cũng chỉ là một địa điểm trung chuyển lên xuống tàu thôi, nhưng đối với tôi thì nó in dấu một kỷ niệm buồn mãi mãi chẳng thể nào phai nhòa được, thực sự đúng là tôi chẳng có định hướng gì cụ thể khi tới đây cả, trên đường về Hà Nội đi qua tự nhiên tôi muốn rẽ vào, có lẽ tôi đang muốn định nghĩa lại những xúc cảm của mình, bởi tôi biết cả tôi và nàng đều vẫn đang bị ngập trong một mớ tâm trạng lẫn lộn không thể hiểu và nắm bắt được.

Chúng tôi đang được ở bên nhau sau hơn hai năm xa cách và tạm bằng lòng với điều đó, còn mọi câu hỏi vướng mắc trong từng ấy năm cũng chẳng buồn suy xét nữa. Có thể tìm lại được những phút giây thoải mái, một chút cảm xúc như ngày xưa, sau cú sốc khi gặp lại nàng và trải qua những lúc tuyệt vọng thì tôi còn mong gì hơn nữa...tôi chỉ muốn ngày hôm nay nó cứ kéo dài mãi...dài mãi...

_Anh đang nghĩ gì vậy? Sao không trả lời em??? - Tôi giật mình ngoảnh lại, thấy nàng khẽ nhúm mày. Tôi mỉm cười nói:

_Em còn nhớ bức thư em viết cho anh ko? Trước khi em vào Nam ý!

_Sao không nhớ...?

_Tại sao lại đột ngột như vậy? - Tôi quay sang nàng.

_Em cũng ngỡ ngàng đâu có khác gì anh, từ lúc em biết mình sắp phải xa anh tới lúc đi cũng chỉ gói gọn trong 3 ngày ngắn ngủi, em mong được gặp lại anh chỉ ít là một lần thôi cũng được, nhưng ba ngày không thấy anh tới lớp, em nghĩ là anh muốn tránh mặt em...- Giọng nàng hơi nghẹn.

_Tránh mặt....?? - Nụ cười của tôi bỗng chuyển sang tê tái.

_Em muốn được gặp anh trước khi đi, muốn được nhìn thấy anh, không cần nói gì cũng được, chỉ cần nhìn thấy anh thôi...mấy buổi học cuối em luôn nhìn về chỗ anh ngồi, luôn ngóng ra cửa lớp để hy vọng nhìn thấy anh tới...nhưng...- Nàng nức nở, nước mắt lưng tròng.

_Có nhiều chuyện khó thể nói hết được...- Tôi trù mến đưa tay gạt những giọt nước mắt đang lăn dài trên má nàng. Rồi nhẹ nắm lấy tay nàng đi về phía đường ray.

_Giả như em biết anh cũng nhớ em và muốn gặp em đến nhường nào? Ba ngày ấy đối với anh cũng là những ngày ác mộng kinh khủng! Tiếc là số phận trêu ngươi, tất cả những gì anh có thể làm được là chạy theo làn đường ray này và tuyệt vọng nhìn đoàn tàu dần mang em đi...-Tôi nói, đưa mắt nhìn, hình ảnh hai thằng thất thểu trong buổi chiều âm ỉ hôm ấy bỗng nhiên lại hiện về rồi nhòa đi theo những xúc cảm xót xa.

_Hôm ấy anh cũng chạy ra đây...anh đuổi theo em ư...?- Nàng thẳng thốt.

_Thằng Sơn nó tới sớm hơn thì anh đã có thể gặp em rồi...giả như...-Tôi đang định nói tiếp thì nàng đưa tay chặn miệng tôi, rồi nàng ôm chầm lấy tôi... Chẳng thể kìm được nữa, tôi cũng ôm lấy nàng, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

_ "Hoàng tử mít ướt, đừng khóc nữa.." - Chẳng biết nàng đang nói, hay là lời thì thầm từ trong sâu thẳm tiềm thức của tôi vọng về, tôi chẳng thể phân biệt nổi nữa, đó là câu đầu tiên trong bức thư nàng viết cho tôi, bức thư ngày nào với những dòng chữ nhòe mực, nàng bảo tôi đừng khóc nhưng chính nàng cũng chẳng thể ngăn nổi những dòng lệ ấy...

Dịu dàng ôm lấy thân hình đang thổn thức của nàng, nhìn xa xa phía đường ray kia bỗng thấy chính hình ảnh mình ngày trước đứng đó và ngoảnh lại nhìn mình mỉm cười, rồi tôi hướng mắt về phía chân trời, nơi ấy đang có những tia nắng le lói hiếm hoi của mùa đông chiều rọi...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Điều giản dị

_Ai vậy nè??? - Thăng Hòa đầu tóc bù xù, ngó ra tròn xoe mắt.

_Bạn tao - Ngó điệu bộ của nó tôi suýt phì cười.

_Chào bạn, mình là...

_Rầm.!!! - Nàng chưa kịp nói hết câu thì nó đóng sầm cái cửa lại, tôi với nàng nhìn nhau bối rối, thấy trong nhà loạt soạt và nghe tiếng Hòa hô hoán.

_Dậy dậy! Hiếu nó dẫn em nào về xinh lém!

"Bố khỉ, chắc nhà lại như cái bãi rác, và mấy ông lại đang bát ngát bao la" Tôi nghĩ thầm trong bụng, biết thế đã chẳng đưa nàng về đây làm gì.

_Có bạn gái mà giờ mới dẫn về đây ra mắt xóm sao? - Anh Long cách mấy dãy cũng ngoái ra nhìn, rồi cả cái Hồng cũng nhoai ra hóng, rồi lại thêm mấy cái đầu nữa thò ra thụt vào, xóm trọ đang yên tĩnh bỗng xì xào huyền ảo. Cứ như chuyện tôi dẫn bạn về chơi là một sự kiện trọng đại lắm không bằng.

_Không ạ! Em...! - Tôi đỏ mặt gãi tai, quay sang nàng cũng đang đỏ mặt không kém.

_Hello bạn! Mình là Thanh. - Thăng Thanh chắc mới ăn vận lại quần áo chỉnh tề bước ra đơn đả.

_Mình tên Ngọc, thấy Hiếu có kể chuyện về các bạn rồi, giờ mới được gặp - Nàng mỉm cười.

_Bạn vào nhà đi, trời đang rét mà! - Cu Hòa đang vuốt lại mái tóc, chắc vừa chạy vào vuốt nước, nên đầu bết lại vì mấy ngày không gội, lấm tấm toàn gàu, nom phát kinh lên được.

Nàng có vẻ hơi ngại ngùng, nhưng cũng bước vào phòng, tôi bước theo, đi qua thăng Thanh thì nó ghé vào tai gần thắm mấy câu:

"_Con tó này, vãi thật, vớ đâu được em ngon thế, mấy hôm nay đi đâu..?"

Tôi chẳng buồn trả lời, lờn nó cái rồi bước vào kê ghế cho nàng ngồi. Vào phòng hồi như tổ cú, hằng ngày tôi quen rồi, nhưng bỗng hôm nay có sự hiện diện của nàng khiến tôi bối rối vô cùng, nhìn xuống gậm giường cơ man nào là quần áo bản hình như chúng nó vừa nhét vội nhét vàng xuống đấy, đảo mắt vào khu bếp vệ sinh thì một chồng bát cao như núi, vô mỷ tôm vớt vương vãi. Tôi thầm kêu khổ, biết thế điện trước cho chúng nó dọn dẹp thì đỡ ề mặt.

_Cuộc sống sinh viên nó lộn xộn vậy đó - Tôi gãi đầu chữa ngượng.

_Bọn tớ chờ Hiếu về giải quyết luôn một thể - Hòa bung 1 cốc nước ấm ra đưa cho nàng rồi nhìn tôi nháy mắt.

_Giải quyết cái con khỉ, chúng mày ăn liên quan gì tới tao? - Tôi bực mình.

_Thì chẳng có lẽ tao với Hòa lại Solo với nhau à? - Thăng Thanh cười khà khà.

_Tao không biết! - Tôi ngoảnh sang nàng, bắt gặp ánh mắt khó hiểu của nàng. Tôi liền phân bua:

_Bọn anh ở đây phân chia công việc bằng... đánh phỏm, ai thua làm tất!

_Hihi, thật á? - Nàng tùm tùm cười ra vẻ thú vị lắm.

_Thì toàn thành phần lười như nhau mà!- Tôi bữu môi nhìn 2 thằng bạn chết tiệt.

_Cả anh nữa hử? - Nàng liếc nhẹ sang tôi.

_Ờ thì...

_Không! Nó chăm lắm...hội nào cũng thua để được rửa bát mà!- Thăng Thanh cũng bữu môi mĩa.

_Ai hỏi mày đâu! - Tôi lừ lừ nhìn nó.

_Ngọc quen Hiếu lâu chưa? Sao không thấy nó giới thiệu với bọn mình bao giờ? - Thăng Hòa quay sang hỏi nàng.

_Thì bọn tớ...- Nàng ngại ngùng.

_Quen lâu rồi, bạn học cũ của tao, nhưng cổ ấy đang sinh sống trong Sài Gòn.- Tôi sớt ruột đỡ lời.

_Ai hỏi mà mày cứ dốp lời thế nhĩ? - Thăng Thanh được dịp trả đũa. Rồi nó tiếp tục phỏng vấn:

_Ngọc ra đây chơi à? Chắc vừa rồi ra xem Seagame hử?

_Ukm, mình ra xem, và kết hợp thăm họ hàng ở Hà Nội.

_Thế khi nào bạn vào?

_28 là mình lại bay vào trong đó, không xin nghỉ lâu được!

Nghe nàng nói vậy, bỗng dưng tôi thấy tim đập thình thịch, cảm giác hụt hẫng lại ủa về, vậy là chỉ còn 4 ngày nữa chúng tôi lại phải xa nhau rồi sao? Lần này thì biết khi nào gặp lại, nàng vào trong đó..với người con trai ấy...mọi chuyện sẽ thế nào??

_Hình như, nếu mình không làm thì bạn là nguyên nhân gián tiếp khiến thằng này tông vào xe rác cách đây không lâu thì phải? - Thăng Hòa nhìn cả tôi lẫn nàng tỏ vẻ nghi hoặc.

_Tông vào xe rác..? - Nàng khó hiểu quay sang tôi.

_A không...mày suy luận vớ vẩn! - Tôi đỏ dừ mặt. Nhớ lại hôm cổ vũ Seagame tôi chở nó, nhìn thấy nàng, không làm chủ được tay lái rồi bị xòe.

_Chuyện như nào vậy? -Nàng tò mò hỏi Hòa.

_Không có gì đâu em...nó huyền thuyên ý mà, ơ mà anh Kiên đâu rồi, nãy giờ quên mất! -Tôi lảng sang chủ đề khác.

_Phòng này có một ông anh nữa nhưng anh ý về quê có việc rồi, Ngọc có rảnh thì ở đây ăn cơm với tụi mình nhé, hôm nay ăn sớm còn lên phố đón Giáng Sinh chứ nhè? - Có vẻ như nhìn thấy vẻ khó xử của tôi nên Thăng Hòa cũng chuyển luôn.

_Cảm ơn bạn, nhưng để khi khác, mình tới chơi cho biết thôi, giờ mình phải về có việc! - Nàng trả lời.

_Không ở lại ăn cơm rồi về được sao? - Tôi đưa mắt nhìn nàng khản khoản.

_Thôi anh, chị họ em gọi nhờ cả chục cuộc chiều nay rồi, về sớm cho bác đỡ lo!

_Vậy từ hôm ấy tới nay em ở nhà bác à! - Bỗng nhiên tôi thờ phào, thấy nhẹ nhõm hẳn.

_Vâng! - Nàng nhìn tôi trả lời.

_Thôi được rồi, vậy nhà bác em ở đâu anh đưa em về! - Tôi đứng dậy.

_Em ra đầu ngõ bắt taxi cũng được mà - Nàng có vẻ bối rối.

_Thôi để Hiếu đưa bạn về, trách nhiệm của nó mà - Hòa huých nhẹ tôi, ra hiệu.

_Nhưng...- Nàng ngập ngừng.

_Chả nhưng gì cả - Tôi kéo nàng dậy bước ra ngoài. Nàng ngoái lại:

_Bữa cơm hẹn khi khác nhé, chào hai bạn!

_Ồ thì không lúc này thì đành lúc khác thôi - Hòa cười đáp lại.

_Về nhè - Thanh nói với theo.

Tôi bước ra nổ máy, nàng cũng lên ngồi sau.

_Ồ về sớm thế! - Lại tiếng bác Long, tôi ngoảnh lại, cả dãy lại mấy cái đầu ló nhỏ ngó ra, độ hóng ở cái xóm này đúng là...

_Vâng, em chào mọi người ạ! - Nàng nhỏ nhẹ.

_Ui giời, kệ họ! - Nói xong tôi về ga phóng đi.

Cái lạnh se sắt của những đợt gió mùa không làm nguội đi không khí Giáng sinh trên khắp phố phường Hà Nội. Đi trong nội thành vào giờ này, dù trời chưa tối hẳn nhưng ta vẫn cảm nhận rõ một mùa No-el đang tràn về trên khắp những con phố, những hàng cây và trên cả những khuôn mặt người hồng hồng rạng rỡ. Giáng sinh Hà Nội chưa bao giờ có tuyết và cũng không cần phải có tuyết. Cái lạnh đặc trưng ấy mới chính là bộ y phục tuyệt vời mà đất trời Hà Nội khoác lên để dự Giáng sinh. Từng làn gió đông, nếu ở trên nhưng cánh đồng sẽ dễ làm cho người ra phải run lên suýt xoa vì lạnh sau từng đợt, nhưng về đến thành phố thì nó lại mang một âm hưởng khác, lạnh một cách đặc biệt, có lẽ bầu không khí sôi động, háo hức mong chờ đã khiến nó ấm lại. Cái lạnh ấy không phải là cái lạnh dưới 10 độ mà nó chỉ là cái lạnh khiến cho các cô gái chun mũi hít hà mùi ô mai gừng ấm nóng, thanh niên quây quần bên nồi lẩu bốc khói nghi ngút, nhâm nhi ly rượu nồng, và cái lạnh ấy khiến em bé nào ra đường cũng phúng phính đôi má hồng dễ thương, cái lạnh

không làm cho các cụ lớn tuổi khổ sở vì đau nhức khớp mà vẫn có thể khiến họ cảm nhận được Giáng sinh cùng con trẻ... Trên những con phố, cửa hàng đã trang hoàng những cây thông, công chúa tuyết, ông già No-el. Đâu đâu cũng thấy vang lên những giai điệu rộn rã truyền thống của Giáng Sinh.

_Lâu lâu mới được thưởng thức bầu không khí này - Nàng có vẻ hào hứng.

_Ồ đâu cũng có mà em!

_Trong Sài Gòn thiết thòi hơn một chút vì không có cái lạnh như vậy, sự cảm nhận cũng không rõ rệt như ở nơi đây. - Nàng khẽ thở dài.

_Anh chẳng nhất thiết phải ở đâu, với anh nơi nào có em, nơi ấy có Giáng Sinh và cả mùa xuân nữa!

_...

_Sao em không nói gì vậy?

_Em cũng không biết nữa!

_Em có hối hận khi đã đi cũng anh 2 ngày qua không?

_Tất nhiên là không!

Tôi đưa tay ra sau cầm lấy tay nàng, đưa lên áp vào ngực mình.

_Anh biết mình còn phải đối mặt với nhiều thử thách phía trước, nhưng chỉ cần em luôn hướng về anh, thì anh nghĩ không gì là không thể vượt qua được...!

_...

_Đến đầu ngõ kia là dừng lại được rồi anh! - Nàng rút tay ra chỉ về con ngõ phía trước. Tôi ngoảnh vào, rồi đỗ xe.

_Đề em ở đây được rồi! Anh về đi! - Nàng bước mấy bước rồi quay lại nhìn tôi.

_Không! Em đi trước đi, rồi anh về! - Tôi đúp tay túi quần, đứng tựa vào yên xe, nhìn nàng lưu luyến.

_Anh cứ đi đi rồi em về mà - Nàng nhủ mảy.

_Trời tối rồi, em phải về hẳn thì anh mới yên tâm. - Tôi cứng giọng.

_Anh bước bình thật đấy! Kệ anh!- Nàng bực bội xoay người bước đi.

Tôi đứng nhìn theo nàng, bỗng nhiên hình ảnh ở đồn công an năm nào lại hiện về, 4 đôi mắt trẻ thơ chúng tôi nhìn nhau, mà chẳng biết đó là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau...giờ sau hơn hai năm, tôi lại phải đứng nhìn hình bóng năm xưa ấy đang dần vượt khỏi tầm mắt...xa nhau lần này, biết đến khi nào gặp lại...

Đi được một đoạn, bỗng nàng bần thần dừng bước, như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi quay lại nhìn tôi...từng cơn gió heo may khẽ cuốn đám lá khô xào xạc và cả mái tóc nàng..bỗng nàng ủa chạy về phía tôi. Thoáng một chút ngỡ ngàng, nhưng những yêu thương bỗng trào dâng cuộn sóng trong lòng không cho tôi lường lự thêm một giây nào nữa, tôi cũng bước nhanh về phía nàng..đưa tay đón lấy...chúng tôi ôm chặt lấy nhau, mọi xúc cảm như vỡ òa...với tôi nơi đây không còn là phố xá ngột ngạt, mùa đông rét mướt nữa...chỉ có thảo nguyên và hồ nước cùng với những tia nắng đang về.

_Không phải lần cuối mình gặp nhau chứ...anh...! Em không thể chịu nổi khi nghĩ về điều đó...em không biết phải làm sao...em!! - Nàng òa khóc nức nở.

_Tất nhiên rồi! - Tôi nhẹ vuốt mái tóc nàng.

_Lúc này anh chẳng nói đấy thôi, chỉ cần trái tim em luôn hướng về anh, mọi trở ngại giữa hai ta đâu thành vấn đề.

Nàng vẫn thôn thức trong lòng tôi, nhưng tôi biết nói gì hơn nữa, chẳng phải hạnh phúc đôi khi cũng là những giọt nước mắt sao?

Bỗng có ánh đèn pha chiếu dọi về phía hai chúng tôi. Một chiếc xe ô tô đang đi vào ngõ, chúng tôi tam rời nhau để nhường đường cho xe đi, nhưng chiếc xe lại dừng lại. Rồi cửa xe mở, có ba người hai nữ một nam bước xuống, bước lại phía chúng tôi.

_Ngọc!! Đã về rồi sao? - Một người con gái cất giọng. Tôi nhận ra cô ấy đi cùng với nhóm nàng hôm trước ở nhà hàng.

_Chị...!! - Nàng có vẻ bối rối.

_Lại là mày?! Em giải thích sao đây hả Ngọc? - Một tiếng nói hằn học cất lên.

Mọi người bước tới gần hơn nữa, tôi mới nhận ra người đàn ông vừa cất tiếng nói chính là Nhật Huy. Hắn trừng mắt nhìn tôi:

_Thằng chó đa sự này! Mày...- Chưa nói dứt câu hấn lao luôn về phía tôi.

_Không! Đừng .anh!!- Nàng hoảng hốt hét lên.

_Bịch!!! - Tôi đưa tay đỡ và nắm chặt cú đấm đang nhắm thẳng mặt mình. Rồi gạt ra.

_Bình tĩnh ông anh, không có lần thứ hai đâu, có gì cứ nói chuyện thẳng thắn! - Tôi nhìn thẳng vào mắt hấn nói.

_Tao không rảnh nói chuyện với mày! - Hấn bực tức quay sang Ngọc:

_Em nói đi, em bảo em về thăm bạn gái học cùng lớp cấp 3 ở Phúc Yên, sao giờ lại đi với thằng này? Sao hôm trước em nói là em không quen nó??
Thảo nào lúc anh bảo đưa em đi thì em lại nằng nặc đòi đi một mình? Em nói gì với anh đây? - Hấn tuôn ra một tràng.

_Huy từ hôm qua tới nay lo lắng cho em lắm đấy, cả hai bác nữa? - Bà chị khi nãy lại cất lời, mắt nhìn tôi dò xét.

_Em xin lỗi chị! - Nàng nhẹ nhàng trả lời.

_Thế tóm lại là em đi đâu? _Chị ý nghiêm giọng chất vấn.

_Thì đúng là em về Phúc Yên thật! Tôi qua em chẳng điện cho chị báo ngủ lại nhà bạn sáng nay về rồi mà. - Nàng bối rối phân bua.

_Thế còn cậu này?? - Chị lại quay sang nhìn tôi.

_Em tên là Hiếu, em cũng ở Phúc Yên, và cũng là bạn cùng lớp với Ngọc ạ - Tôi lễ phép.

_Là bạn trai em! - Bỗng nàng cầm lấy tay tôi. Tôi sửng người lại, tôi đang loay hoay tìm cách diễn giải hợp lý nhất cho nàng đỡ khó xử thì nàng lại nói ra luôn. Ngóảnh nhìn ba người kia đang tròn tròn mắt nhìn chúng tôi mà tôi chẳng biết phải làm sao cả!

_Em...! - Gã kia mặt tím bầm lắp bắp không nói nổi nên lời.

_Em làm sao vậy Ngọc? Có biết mình đang nói gì không? - Giọng chị kia thẳng thốt.

_Cậu ấy là bạn trai em từ hồi cấp 3, và bây giờ cũng vậy - Nàng trù mến nhìn tôi.

_Cô...cô...! Cô nghĩ cái gì vậy? - Nhật Huy đổi giọng, hấn gầm lên như con thú bị thương:

_Hôm trước thấy cô có biểu hiện không bình thường kể từ khi gặp hấn tôi đã sinh nghi, nhưng không ngờ cô lại có thể phũ phàng và trơ trẽn đến thế!!
Tôi thật không tài nào hiểu nổi? Cô đã nhận lời yêu tôi mới chưa lâu mà giờ đã trở mặt, cô không biết là đang đùa với ai đâu!!!

_Nhật Huy!! - Nàng nhìn hấn thờ dãi:

_Em biết là có lỗi với anh, nhưng em không thể dối lòng mình được, ngay từ đầu em đã không hề yêu anh rồi. Em biết anh và gia đình đã tạo điều kiện giúp đỡ bố em rất nhiều sau khi vào Nam, hai bác rất quý em, em biết. Em cũng rất quý anh, nhưng chỉ có vậy thôi, em nghĩ chính bản thân anh cũng hiểu điều đó mà!

_Tôi biết, nhưng tôi nghĩ chỉ cần tôi yêu cô là đủ, tại sao mới ra đây chưa đầy một tháng cô lại có thể...?? Nó! Cái thằng này...là ai.??? - Gã gào lên rồi chỉ thẳng vào mặt tôi.

_Mọi chuyện rồi sau này anh sẽ hiểu! Em...em yêu người này, yêu anh ấy từ rất lâu rồi, bây giờ và mãi mãi về sau vẫn vậy, xin anh! Đừng làm em phải khó xử nữa - Nàng nghẹn ngào, hai hàng nước mắt tuôn trào trên má.

_Ông anh à! Em và Ngọc thực ra đã yêu nhau từ năm cấp 3, nhưng biến cố gia đình Ngọc khiến chúng em phải xa nhau. Sau hơn hai năm đến giờ chúng em mới gặp nhau, mong anh hiểu và thông cảm cho Ngọc. Tình yêu mà không đến từ hai phía, chỉ là sự biết ơn, và vun vén của gia đình thì sẽ không bao giờ có được hạnh phúc - Tôi nhìn hấn dịu giọng.

_Cảm ơn! - Hấn quắc mắt nhìn tôi:

_Cái loại khổ rách áo ôm như mày không đáng để tao nói chuyện.

Tôi nghiêng chặt răng, nắm tay run lấy bẫy, không phải vì nàng thì tôi đã tương cho hấn mấy quả vào mồm rồi.

_Nói năng lịch sự đi anh, tôn trọng nhau một tí, em không phải chen ngang câu chuyện của anh, nhưng tình cảm của chúng em đã có với nhau từ trước khi quen anh rồi, anh lớn hơn tui em nhiều, đã đi làm rồi, ít anh ra anh phải biết lý lẽ hơn chứ - Tôi cố giữ bình tĩnh.

_Em sẽ ăn nói sao với bố mẹ em và cả bố mẹ anh? - Nhật Huy chẳng thèm đoái hoài gì tới thiện chí nói chuyện của tôi, hấn tiếp tục dồn ép nàng.

_Anh à, cảm ơn anh đã quan tâm em rất nhiều trong thời gian qua, nhưng em mong sự quan tâm ấy hãy như là một người anh trai, mong anh hiểu cho!
Còn về phân bố mẹ tui em có cách giải quyết, cuộc sống tương lai của em không phải là một cuộc trao đổi - Xiết chặt tay tôi hơn, nàng nhẹ nhàng giải

bày, nhưng thái độ dứt khoát.

_Ngọc!!! Em mới đi xa về chắc mệt rồi, thôi vào nhà nghỉ đi, mọi chuyện sẽ nói sau! Anh Huy vô nhà ăn cơm luôn nhé - Chị Ngọc cố gắng lắng câu chuyện sang hướng khác.

_Thôi thôi! Giờ anh đi có chút việc. -Nhật Huy nói, mắt vẫn không rời hai chúng tôi.

_Chuyện này giờ không bàn nữa, nhưng tôi nói để cho cô biết, cô mà không thuộc về tôi thì cũng chẳng thuộc về thằng nào cả! Hiểu chưa...-Nói xong hắn xoay người bước lại ô tô.

_Mày...!!- Tôi rít lên qua kẽ răng, định lao tới hắn nói chuyện phải trái thì nàng níu tay tôi lại, nhìn tôi lắc đầu. Nhật Huy lên xe lùi lại và phóng vụt đi. Không khí nặng nề bỗng bao trùm.

_Về thôi em, kéo hai bác đợi cơm - Bà chị kéo tay nàng bước đi.

_Ngọc....!! - Tôi đảo bước theo định nói gì với nàng, nhưng chẳng biết nói sao cả.

_Câu về đi! Nơi này không dành cho cậu đâu - Chị ấy liếc tôi, rồi lại kéo nàng đi tiếp.

_Anh cứ về đi! Em không sao..! Có gì em sẽ nhắn tin sau! - Nàng quay lại trấn an tôi rồi mắt hút vào sau cánh cổng.

Tôi cứ đứng nhìn theo, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Có lẽ giờ mới thực sự bắt đầu...Tạm tạm nhủ với lòng vậy tôi lên xe phóng đi, trời tối hẳn, gió bắt đầu rít mạnh hơn, như dự báo những bão bùng phía trước đang sắp tới...

_Nghĩ gì thế cu? Không ăn đi - Thằng Hòa vừa nhồm nhoàm nhai, hất hàm nhìn tôi.

_Tao không đói lắm - Tôi ngồi chống đũa trầm ngâm. Lúc này còn tâm trạng nào mà ăn nữa.

_Từ lúc mày về cứ kiểu gì thế, tưởng được đi chơi với người đẹp thì phải yêu đời hơn chứ?

_Không có gì đâu! Chỉ là tao mệt, vậy thôi! - Tôi ưỡn oải nói.

_Thế tối nay có rù bạn ý đi chơi Giáng Sinh không? Thằng Thanh nó lượn từ chấp tối với con vợ nó rồi đấy.

_Tao không! Ở nhà với mày cho mày đỡ buồn! - Tôi cười.

_Ồ hay! Lát tao cũng lượn rồi - Nó vênh mặt.

_Đi một mình làm gì, chán chết!

_Ai bảo tao đi một mình há???

_Đừng có rù tao đi, tao ở nhà đắp chăn cho sướng!

_Ai bảo tao rù mày đi!?- Nó gân cổ lên.

_Anh Hòa ơi, xong chưa..! - Bỗng tiếng cái Hồng gọi với sang.

_Đợi anh chút, xong ngay đây!

Tôi sững người ngạc nhiên, rồi gật gù nhìn nó dò xét:

_À thì ra mày...bố cái loại...!??

_Thì làm sao..há..làm sao?? - Nó cười ha hả, và nốt miếng cơm, rồi nhảy lên giường lúi húi thay đồ.

_Từ bao giờ thế, sao tao không biết nhảy? - Tôi nhìn nó hỏi.

_Mày thì biết cái quái gì, có người yêu thì cứ im im, nên tao cũng vậy thôi à! - Nó vớ chìa khóa, quàng vội cái khăn rồi chạy ra cửa, ngoái lại nhìn tôi:

_Không đi đâu thì dọn dẹp rửa bát hộ bạn, tiện thể thanh lý luôn chậu quần áo càng tốt, lát bạn về bạn mua quà cho.

_Tao đêch thềm!

_ Thế thì ra mua bộ bài mới đi đợi tao với thằng Thanh về nhà..hehe...! - Nói xong nó phi xe ra cổng đón cái Hồng

Tôi cũng quảng đồi dừa lên mâm, rồi phi lên giường chầm chần vớ ngay lấy cái điện thoại, mở ra soi tin nhắn, nhưng rồi lại thất vọng, từ lúc về tới giờ nhắn cho nàng mấy tin mà chẳng thấy hồi âm gì cả, lo quá. Mấy lần định gọi nhưng lại thôi, sốt hết cả ruột, thi thoảng có báo tin đến lại mừng mừng tủi tủi mở ra, nhưng rồi toàn tin tổng đài, hoặc tin chúc mừng của mấy đứa bạn, người mong đợi nhất thì chả thấy đâu. Chả biết có chuyện gì không nữa?!!

Bỗng có tiếng chuông điện thoại báo cuộc gọi đến, tôi lại khấp khởi nhìn, nhưng lại chẳng phải nàng, là số nhà mình:

_ Con nghe đây mẹ ơi!!

_ Làm gì mà mấy hôm nay không điện thế?

_ Con cũng bận quá, dạo này đang phải làm mấy chuyện đề cơ!

_ Bạn thì cũng phải điện về xem mẹ mấy sổng chết thế nào chứ!- Giọng mẹ có vẻ bức mình.

_ Hi, con xin lỗi mà mẹ!

_ Thế cuối tuần này có về không con?

_ Con chưa biết, chắc là có!

_ Nếu mà bận quá thì để tết dương về cũng được!

_ Vâng ạ.

_ Thế thôi nhé!

_ Khoan đã mẹ ơi...con bảo...!? - Đang định nói thì tút tút đầu dây, mẹ lúc nào cũng vậy, toàn chưa gì đã dập máy rồi. Tôi đang định hỏi mẹ về vấn đề đấy, mà giờ cũng chẳng biết nó còn quan trọng nữa hay không...!?

Lại có tiếng chuông reo...lần này chắc là nàng rồi, chẳng cần nhìn tôi bấm máy nghe luôn:

_ Em à! Sao giờ mới gọi!!

_ Em..em cái gì!? Sao mấy hôm nay mày nghỉ thế? Không đi làm à - Là giọng thằng Tú.

_ À..ờ!! - Tôi nhìn lại số thấy là số máy bàn của nhà hàng, liền chuyển giọng mệt mỏi:

_ Tao ốm mấy hôm nay, hôm qua điện xin phép anh Tuyền nghỉ rồi cơ mà!

_ Ốm thật không...mẹ! Làm mấy thằng chạy bọc cả mặt, ốm đếch gì mà khéo chọn ngày thế. - Nó gắt gỏng.

_ Thì thời tiết mà...hự...hự...- Tôi giả vờ húng hắng ho.

_ Em Nếp muốn hỏi thăm mày đây này, giữ máy nhé!

_ Thôi thôi...tao mệt...máy tao sắp hết pin rồi...thế nhé! - Nói xong tôi tắt luôn. Quảng máy lên giường bước ra ngoài cửa. Dãy nhà trọ vắng teo, chắc mọi người cũng đi ra đường hết rồi, chỉ có thằng tôi đây là ngồi tự kỷ một mình thôi. Chẳng biết giờ này nàng đang làm gì nữa...

Có tiếng chuông reo, tôi ngán ngẩm, chắc lại cái Nếp nó thấy tắt máy nó gọi lại, rõ là bức mình, kệ nó, gọi chán rồi thôi ý mà. Tôi bung mâm bát dừa ra giềng rửa, trời càng về tối càng lạnh ghê thật đấy, lại còn phải mó nước lạnh nữa, nếu như có nàng ở đây kể ra cũng đỡ biết bao, tôi khẽ cười thầm nhớ lại hôm qua hai đứa cùng rửa bát ở nhà bà. Có xa nhau, có ngại ngùng đi mấy chẳng nữa, thì cái gì đến nó cũng sẽ tự đến thôi, lẽ tự nhiên của tình yêu là vậy! Chỉ cần ở bên nhau thì mọi cử chỉ, hành động theo bản năng của ký ức sẽ tự bộc phát, ấy là chân lý của yêu thương, của nhớ nhung, của hai trái tim dù xa cách bao năm nhưng vẫn luôn hướng về nhau. Có lẽ nàng cũng đã chiêm nghiệm ra điều đó, nên mới dừng cảm đối mặt với tất cả mọi chuyện, khiến tôi cũng phải ngỡ ngàng.

Tôi bung mâm bát vào, thấy máy vẫn đang đổ chuông! Quái lạ, con dờ hơi này làm gì mà hôm nay gọi dai như đĩa, nhà hàng đang nhiều việc lắm mà...hay là. Sực nhớ ra, tôi lật bật chạy vào, bỗng vấp phải bậc thềm hăng một cái.

_ Chooanggggg...!! - Chồng bát rơi xuống vỡ tan tành. Tôi ngã sổng soài, nhăn nhó, may mà không chống tay vào mảnh vỡ nào, mặc kệ tôi nhao đến vỡ ngay lấy máy. Cuộc gọi vừa dứt, xem lại thấy 7 cuộc gọi nhờ, đúng thật là nàng rồi!!! Tôi bấm gọi lại ngay và luôn:

_ Anh đây, anh đây!

_ Làm gì mà em gọi mãi không nghe thế! - Giọng nàng có vẻ dỗi.

_ Thì anh cũng nhắn mấy tin có thấy em trả lời đâu, nên anh đi rửa bát! - Tôi cũng trách lại.

_Hihi, lại thua bài đúng không?

_Không, hôm nay anh rửa tình nguyện cho chúng nó đi chơi Giáng Sinh - Tôi liếc nhìn đồng bát vỡ ngổn ngang lè lười.

_Lúc này anh nhắn tin, thì em đang phải ngồi nghe 2 bác giáo huấn! - Nàng thờ dài.

_Vậy sao? Em có bị mắng không? - Tôi tỏ vẻ lo lắng.

_Có chứ sao! Cũng may là hai bác chưa điện cho bố mẹ em.

_Ukm, vậy tốt rồi!

_Nhưng sớm muộn bố mẹ cũng biết thôi!

_Vậy em định tính sao? - Tôi bỗng thấy hoang mang.

_Em chưa biết, khi đó hăng hay...mà anh không đi cùng các bạn sao?? - Nàng lảng tránh sang chủ đề khác.

_Chúng nó đi có người yêu, chẳng có nhẽ anh lại đi cùng được à?- Tôi thờ dài thườn thượt.

_Có buồn không?

_Buồn chứ sao không?

_Lên Nhà Thờ Lớn Hà Nội đi, em đang ở bờ hồ nè.

_Sao em lại được đi thế? - Tôi ngạc nhiên.

_Đi cùng gia đình bác mà!

_Còn gã kia đâu? - Tôi dò xét.

_Em không biết nữa, giờ...em không muốn nghĩ tới nữa...- Nàng ngập ngừng.

_Nhưng mà...điện cho anh không sợ mọi người biết sao? - Tôi ái ngại.

_Ngốc ă, phải chui vô nhà vệ sinh công cộng mới dám điện cho anh đấy, thôi lên đi, ở chỗ nào lát em nhắn tin. - Nàng sốt sắng giục.

_Được anh lên ngay...

_À nhưng mà này...mình không tiếp xúc với nhau nhé!!

_Nghĩa là sao? A không hiểu? - Tôi chột dạ.

_Trời, em phải chạy vào đây mới nói chuyện được với anh thì mình làm sao ở cạnh nhau được...Bác em vẫn chưa hết giận em mà!

_Thế thì như nào? - Tôi cũng chả hiểu ra làm sao nữa.

_Anh cứ lên đấy, đứng chỗ nào để em nhìn thấy anh, anh nhìn thấy em...vậy là đủ rồi! - Nàng thờ thề.

_Vậy sao? - Tìm tôi bỗng thất lại.

_Anh không muốn nhìn thấy em sao? - Nàng có vẻ thất vọng.

_Không phải, được rồi, anh lên, anh lên ngay. - Tôi gạt đi mọi suy nghĩ trong đầu, mới tầm này năm ngoái tôi từng ước có thể đi cả nghìn cây số để được nhìn thấy nàng trong một phút giây, vậy giờ này còn mong gì hơn nữa. Mọi khó khăn chỉ mới bắt đầu mà...ôi, từ chập tối đến giờ không gặp, mà nhớ...nhớ không thể chịu nổi nữa rồi.

Tôi vội khoác tấm áo rét, đi giày rồi quàng khăn vào, quét tùm đồng bát vỡ vào góc nhà, rồi phi ra ngoài ngõ bắt xe ôm.

Trời Hà Nội càng về đêm càng lạnh, nhưng có lẽ, đây là thời điểm duy nhất trong năm người dân mong muốn và hào hứng tận hưởng cái không khí lạnh này. Càng rét, người ta lại càng cảm thấy thú vị khi dạo chơi trong đêm Chúa giáng sinh. Các con đường hẹp xung quanh Nhà thờ lớn (Hà Nội) đã cấm xe đi lại từ chập tối 24/12. Người đổ dồn về nhà thờ mỗi lúc một đông, những ánh đèn nhấp nháy, những cây thông lấp lánh rực rỡ và dòng người đông đúc pha trộn màu trắng, đỏ mùa Noel vui mắt và tạo ra không khí đặc trưng của ngày lễ.

_Anh nhìn kia, đẹp quá - Một cô gái dắt tay người yêu, khẽ reo lên chỉ về phía Nhà thờ, nơi trung tâm của buổi lễ.

_Sao đẹp bằng em chứ.- Chàng trai hôn phớt nhẹ lên má cô gái, rồi hai người hòa lẫn vào đám đông.

_Phù..phù...!! - Tôi đưa tay lên hà chút hơi nóng cho đỡ lạnh, rồi lại rút điện thoại ra ngắm, chẳng biết nàng đang ở chỗ nào nữa, sắp tới giờ rồi mà.

Nhìn những đôi nam nữ tay trong tay, đi qua đi lại, đôi mắt ai cũng rạng ngời hạnh phúc mà tôi chạnh lòng.

_Anh ơi mua cho em quả bóng bay! - Một cậu bé cầm chùm bóng đến bên cạnh tôi mời chào.

_Không! - Tôi lạnh lùng xua tay.

_Đi mà anh, từ tối đến giờ chưa có ai mở hàng cho em! - Cậu bé khẩn khoản với anh mắt như van xin nhìn tôi, khiến tôi mềm lòng.

_Ừ thì cho anh một quả!

_10 nghìn anh ạ, anh lấy quả nào?

_Nào cũng được! - Tôi cũng chẳng để tâm đến, vừa rút ví trả tiền vừa nhìn tiếp xung quanh.

_Thấy anh đi một mình, cho anh quả hình trái tim cho sang năm có người yêu nhé, chúc anh Giáng sinh vui vẻ, cảm ơn anh! - Cậu bé cầm một quả bóng đưa cho tôi, rồi cười cười vẫy tay chào, sau đó mất hút vào trong đám đông.

"Nhóc nghĩ anh FA sao trời" - Tôi vừa nghĩ vừa cười thầm, nhìn quả bóng hình trái tim có in chữ Forever Love, cũng ý nghĩa đấy chứ nhỉ...

Người đổ về khu Nhà Thờ ngày càng đông, tôi cố căng mắt tìm kiếm mà chẳng thấy nàng đâu cả, thi thoảng cũng bắt gặp một vài hình bóng yêu kiều, nhưng khi đón đến lại gần lên lút ngó thì hóa ra lại không phải...Nỗi tuyệt vọng càng lúc càng lớn dần lên trong lòng.

Có lẽ đi cũng với gia đình ông bác khó tính ấy khiến nàng chẳng có cơ hội tiếp cận với tôi rồi...Mà giờ cũng chẳng biết hai thằng bạn quý hóa đang ở chỗ nào, kể ra gặp chúng nó cũng được, tôi đảo mắt xung quanh một lần nữa...

Bất chợt có tiếng chuông ngân vang, rồi giai điệu bản nhạc "Silent Night" thánh thót vang lên...

Tôi tuyệt vọng xoay người nhìn tứ phía, nào có quan tâm gì đến cái không khí này đâu cơ chứ, tôi phi tới đây chỉ có một lý do thôi mà! Đang lúc hoang mang nhất, bỗng tôi khựng người lại...Giữa những đám người đi tới đi lui, từ phía xa xa...một hình bóng quen thuộc đang dần hiện ra...có phải đó điều tôi đang mong đợi không?

Trong ánh đèn màu lung linh huyền ảo sắc sỡ sắc màu và giai điệu dịu dặt trang nghiêm của bản nhạc truyền thống Giáng Sinh...tôi ngỡ người đứng nhìn...người ấy cũng đứng nhìn tôi...

Cảnh vật xung quanh, từng dòng người qua lại trước mắt chúng tôi như mờ đi, nổi bật hơn tất cả, người ấy chính là nàng...

Nàng mặc một chiếc váy màu trắng tinh khôi, chiếc áo choàng dạ màu kem làm nổi bật chiếc mũ ông già Noel tinh nghịch trên đầu...trong bản nhạc đang ngân nga, nàng xuất hiện như một nàng công chúa cổ tích vậy, khác hẳn với lúc ban chiều còn lồi thoi sau một ngày đêm dầm sương gió với tôi...

Ánh mắt nàng nhìn tôi trìu mến, như lúc ngồi với nhau bên bếp lửa ở mái nhà tranh ngày xưa, không còn xa cách nữa rồi...Nàng đã thực sự trở về, công chúa mít ướt của tôi đã về...cảm giác thời gian như đang lắng đọng lại...chỉ còn lại tôi và nàng cùng với bản nhạc miên man bất tận như cộng hưởng với những cảm xúc của chúng tôi.

Giữa hoành khắc ngầy đại tôi bỗng vuột tay...quả bóng bay vút lên cao...cả tôi và nàng cùng nhìn lên, dòng chữ "Forever Love" bỗng trở lên lung linh giữa bầu trời Giáng Sinh huyền ảo...Mọi người xung quanh thấy quả bóng bay lên tưởng tôi thả cũng ồ ạt thả theo. Không khí bỗng như vỡ òa.

_Merry Christmas!!!

_Giáng sinh vui vẻ nhaaaaaaaaa....!!

_Chúc mừng năm mới!!!

_...

Từng lời hò reo, từng lời chúc tụng nhau cứ vang lên không ngớt, nhưng thế giới ồn ã vui nhộn này cũng không làm chúng tôi rời mắt nhau ra được, tôi thấy nàng khẽ mỉm cười, rồi đưa tay đặt nhẹ lên ngực, mỗi nhịp máy như đang muốn nói điều gì đó...Không kìm được tôi nhẹ bước về phía nàng...

_Làm gì mà cứ đứng ngây người ra thế em! - Giọng bà chị ban chiều lanh lảnh vang lên, dập tan khung cảnh thần tiên.

Tôi giật mình quay ngoắt người lại, và kéo chiếc khăn lên trùm lấy nửa khuôn mặt...May quá! Suýt nữa bị phát hiện rồi. Cái bà chết tiệt, sao xuất hiện "đúng lúc" như vậy chứ.

_Xong buổi lễ rồi, về thôi cháu, nhanh về sớm kéo lát không chen được đâu! - Giọng một người đàn ông đứng tuổi.

_Vâng ạ! -Giọng nàng không giấu được vẻ tiếc nuối.

Tôi kín đáo ngoái lại nhìn, thấy nàng cũng đang cố nhìn tôi, đôi mắt không giấu được niềm hạnh phúc hân hoan. Và tôi cũng vậy, dù có thể chỉ được nhìn thấy nhau trong giây lát, nhưng có thể cảm nhận được tình yêu chúng tôi dành cho nhau vẫn vẹn nguyên như thuở ban đầu, tôi còn mong gì hơn thế nữa...??

Thanh với Hòa ơi, hai bạn đang ở bên người yêu, nhưng hạnh phúc đối với hai bạn nó quen thuộc đến quá đỗi bình thường, còn tôi...ấy là sự bùng nổ, bùng nổ của nhớ thương, của hơn hai năm xa cách, của những của những khúc mắc mới được tháo gỡ, của sự bất chấp tất cả để đến với nhau...dù hạnh phúc ấy chỉ có thể trao nhau qua ánh mắt, nhưng nó là vô biên...các bạn làm sao mà so sánh được..nhì..???

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 27: Đừng buông tay

_Huych!!! - Tôi ngã sòng soài sau cú truy cản của cậu hậu vệ bên đội Thủy Lợi. Đội bạn có bóng ngay lập tức tổ chức phản công.

_Chết mẹ, rút...rút! - Thăng Bình hét hải chạy về

_Chuyền sớm éo chuyền! - Thăng Toàn chạy qua hét toáng vào tai tôi đang lồm cồm bò dậy.

_Mày chạy chỗ như thế thì chuyền bằng niềm tin à? - Tôi làu bàu.

Bóng được đội bạn mau chóng triển khai về phía khung thành chúng tôi, một đường chọc khe tinh tế loại bỏ hai hậu vệ tới chân tiền đạo của họ đang ở tư thế chống trái, cú ra chân cực nhanh khiến cậu thủ môn đội tôi chẳng kịp phản ứng gì..

_Xong rồi! - Tôi thảm la hoảng.

_Bịch!! - Bóng bật cột dọc dội ra, cả đội thở phào nhẹ nhõm. Đội bạn mà nâng tỉ số lên 2-0 thì trận này thua chắc, chỉ còn 10 phút nữa là hết giờ. Thăng Dũng lao tới đón bóng trước khi tuyến hai của đội bạn lao lên đá bồi, một cú ngoặt chân của nó thoát khỏi anh chàng tiền vệ đang lao lên đẩy.

_Bóng sớm đi Dũng! - Tôi chạy về, tạt ra biên chỗ thuận lợi nhất rồi ra dấu xin bóng.

Nó không chút lưỡng lự lấp bóng về phía tôi, hơi đuối tí, nhưng tôi cũng không chể được.

_Đằng sau kia! - Thăng Toàn la lên.

Tôi bình tĩnh gạt gót qua 2 chân cầu thủ đội bạn đang lao vào cướp bóng rồi khéo léo xoay người không chế lại, tiếp tục dẫn bóng đi vào trung lộ, vượt qua một người nữa.

_Bình gọi...Hiếu ơi, Bình gọi! - Tiếng thăng Trung phấm.

Tôi liếc sang cánh phải, thấy thăng Bình đang xâm nhập tới gần khu cấm địa, trâu bò thật, vừa chạy về cái đã thấy nó ở đấy rồi. Không chút đắn đo tôi thực hiện một đường xia bóng cho nó, đúng vừa tầm. Một cú sút bằng mu chân phải đưa bóng xoáy vào góc xa khung thành, thủ môn đội bạn nhoai người hết cỡ cũng không thể với tới được.

_Vàooooo!!! - Cả đội hét lên sung sướng. 1-1 rồi.

_Được đấy!! - Tôi chạy tới đập tay với Bình.

_Chuyền tốt lắm - Nó nhe răng cười

_Lúc này mày không ham bóng thì có phải 2-1 rồi không! - Thăng Toàn vỗ vỗ vào vai tôi giọng đầy phấn khởi.

_2 cái con khi! Tùy tình huống chứ! - Tôi nguyệt nó cái rồi chạy về khu đội nhà. Đưa tay vẫy vẫy.

_Hùng ra thay cho bạn cái, mệt vài!!

_Sao thế? Còn vài phút hết giờ rồi, đá cố đi! - Thăng Hùng trở mặt.

_Thôi...oái bỏ mẹ! - Tôi ngồi phịch xuống, cầm chai nước tu ừng ực.

_Nhanh lên có đá nữa không? - Mấy cậu đội bạn nhao nhao, giọng có vẻ bức.

_Ồ đây! - Thăng Hùng lật bật chạy vào. Đội bạn tiếp tục giao bóng từ giữa sân.

Tôi chống tay xuống ngẩng mặt thở dốc, rồi cúi xuống xăm soi vết xước bị ngã lúc nãy. Sau đó nằm dài ra bãi cỏ, nhìn trời.

"_Không biết giờ này nàng đang làm gì nhỉ"

Đấy, cứ rảnh ra tí là tôi lại nghĩ về nàng, cứ như một phần mềm lập trình mặc định sẵn trong đầu vậy, với tay lại đóng đồ lục lấy cái điện thoại giờ lên xem Có 2 tin nhắn và 3 cuộc gọi nhớ, đều là của nàng.

"Anh dậy chưa, tối qua lúc anh nhắn tin em đang nằm với chị nên không tiện trả lời?"

"Sao không trả lời em thế, dỗi à?"

Tôi mỉm cười bấm máy gọi lại.

_Dạ em nghe. - Giọng nàng khiến con mắt mờ của tôi tan biến ngay lập tức.

_Lúc này anh đá bóng mà, em dậy lâu chưa? - Tôi dịu dàng.

_Eo ui! Đá buổi sáng sớm hả, trời lạnh vậy mà...??

_Thì không thuê được giờ đẹp, phải đá tầm này thôi, chạy một chút là nóng người ngay ý mà! - Tôi cười cười.

_Vậy sáng nay anh không đi học à? - Nàng thắc mắc.

_Mai anh mới phải đi!

_Có một không? - Nàng tỏ vẻ quan tâm làm lòng tôi ấm lại.

_Một chứ...

_Thế sáng anh đã ăn gì chưa mà đá vậy?

_Ăn rồi, ăn từ đêm qua!!

_Gì mà từ đêm qua??

_Thế mới hay chứ! Một món ăn không chỉ khiến anh đủ sức đá banh, mà còn đủ cho anh đi suốt cuộc đời này với em - Tôi tủm tỉm.

_Món gì mà chẳng thấy mời em gì cả! - Giọng nàng phụng phịu.

_Em cũng đang thưởng thức đấy, món "Tình yêu" - Tôi nhẹ nhàng.

_Trời ạ! Anh vẫn leo mép thật đấy! - Dù qua điện thoại nhưng tôi có thể hình dung khuôn mặt kiêu diễm của nàng đang ứng đỏ.

_Không phải sao?

_Thì em...không biết - Nàng ngượng ngùng.

_Coi kìa! Khẩu vị đó đâu có lạ với chúng mình đâu? Thế em đang làm gì?

_Em đang chuẩn bị thay đồ, rồi lát cùng với nhà bác đi về trang trại của bác ý ở Hòa Bình chơi.

_Hôm qua em ngủ ngon không?

_Không...!

_Sao vậy???

_Em cứ nghĩ về anh...chẳng thể nào chợp mắt được.

_Anh cũng thế...!

_ Món quà của anh bất ngờ thật đấy, sau bao năm, anh vẫn lãng mạn và ngọt ngào như hôm nào...

_ Anh có chuẩn bị được gì đâu? - Tôi ngạc nhiên.

_ Ý nghĩa dòng chữ trên quả bóng mà anh thả lên trời đó, em chỉ hy vọng chúng mình sẽ được như vậy, bay cao, bay xa, và mãi mãi...-Nàng thở thê.

_À! À!! - Bỗng tôi thầm cảm ơn cậu bé bán bóng nọ, và thầm cảm ơn cái giây phút lơ đãng của mình vô tình đem đến một điều thật ý nghĩa.

_Thôi chị đang giục dưới nhà, có gì em nhắn tin sau nhá!

_Uhm, em đi đi, mà đã mum sáng chưa?

_Ui, cái món "Tình yêu" ấy tới qua anh cho em mum rồi, sáng nay lại mum nữa...em còn tâm trí đâu mà nghĩ đến thứ khác..hihi! -Tiếng nàng cười thánh thót như chim oanh, khiến đầu tôi lâng lâng.

_Coi kìa vừa chê người ta lẻo mép, thế mà...-Tôi hạnh phúc bốn cọt.

_Hiếu!! Cẩn thận bóng! - Tiếng thằng Hùng thảng thốt.

_Bốp...!! - Quả bóng với lực căng cực mạnh đập thẳng vào mặt tôi, văng cả điện thoại xuống đất, tôi nằm vật xuống, sao giăng đầy trời.

_Gọi cho đứa nào, mà nhìn mặt ngu ngu thế, không biết đường né à! - Thằng Dũng chạy đến cầm bóng, nhìn tôi nhe răng cười khá ó. Cả mấy thằng cầu thủ đội bạn cũng ha hả cười.

_Đứa cái đầu mày, tát chết cha mày bây giờ! - Tôi lồm cồm bò dậy, điện tiết. Rồi chẳng thèm quan tâm đến tụi nó, vội ngay lấy cái điện thoại lên.

_Alo...alo...!! - Không có tín hiệu trả lời, chắc cuộc gọi bị ngắt rồi, bỗng có tin nhắn đến:

"Em đi đây, đá xong nhớ mum cái gì nhé, món kia chỉ dành cho trái tim thôi, đừng quên cái dạ dày...yêu anh"

Sau đêm Noel, mọi người lại hối hả vào công việc, học hành, buôn bán...cái rét vẫn hoành hành trên mọi góc ngách Hà Nội, mọi người ra đường lúc nào cũng phồng thủ kín mít từ đầu đến chân để chống chọi lại, nhưng những đợt gió bất chợt ập đến vẫn luôn khiến cho tất cả phải rùng mình. Với riêng tôi thì chẳng nghĩa lý gì cả...đúng vậy, đối với tôi mùa đông năm nay âm áp biết bao nhiêu, dường như cái lạnh đang rần rần xa cùng với những trần trối, nhớ thương, muộn phiền kể từ khi người con gái ấy trở về, nàng đã đem mùa xuân đến sớm hơn trong lòng tôi...

_Xem ai đến kìa! - Thằng Tú nhìn tôi đang lúi húi dựng xe, bĩu môi.

_Ôm đầu thế nào cháu?! - Chú Thức bảo vệ tỏ vẻ quan tâm hơn.

_Cháu khỏi rồi chú ạ, cảm lạnh ấy mà! - Tôi mỉm cười nhìn chú.

_Ôm nhầm em xinh như mộng vậy mà cảm lạnh thì tao cũng thích - Thằng Tú ha hả cười. Tôi mặc kệ nó, bước vào trong thay bộ đồng phục. Chuẩn bị cho ca làm việc.

_Anh đã đỡ hẳn chưa, sao không nghỉ nốt hôm nay đi cho khỏe hẳn?? -Thay đồ xong vừa bước ra đã đụng ngay cái Nếp, thấy tôi nó sốt sắng hỏi.

_Anh ổn mà em! - Tôi cười trấn an.

_Mấy hôm nay chắc mọi người vất vả nhỉ?

_Uhm, cũng hơi mệt, nhưng có một chút thì cũng trôi anh ạ!

_Hôm nay chắc ít khách thôi, sau ngày lễ ai còn bụng dạ nào đi ăn uống nữa - Tôi vừa vớ cái chổi lông gà phẩy phẩy mặt bàn vừa nói băng quơ.

_Chắc là vậy rồi! À mà anh này...- Bỗng cái Nếp ngồi xuống quây rồi chống cằm nhìn tôi có vẻ thắc mắc.

_Sao?

_Cái chị hôm nọ...hình như anh và chị ấy quen nhau thật à?

_Hà...?- Tôi dừng lại ngoảnh lên nhìn nó ngạc nhiên.

_Em thấy lúc anh đi vào chị ấy cứ nhìn theo...em thấy đôi mắt của chị ấy có vẻ vừa lưu luyến vừa thiết tha, em cũng là con gái nên không làm được đâu, với lại anh cũng biết cả tên chị ấy mà!

_Không! Thật ra...-Tôi bối rối chẳng biết nói gì, đúng là con gái thường quan sát tinh tế thật, chẳng có như mấy thằng đầu đất kia.

_Hình như hai người là...-Nó nhìn tôi đầy vẻ nghi hoặc.

_Cô hôm nay đa sự quá đấy - Tôi bực bội ngắt lời.

_Ồ cái thằng Hiếu đâu rồi, không vào rửa rau à? - Tiếng anh Tuyền từ trong nói vọng ra, may quá, đúng lúc đang muốn thoát khỏi đũa nhiều chuyện.

_Đẩy em vào liền! - Tôi nhào bước vội vào, mặc kệ ánh mắt tò mò của nó.

Thực sự tôi chẳng muốn chia sẻ chuyện của tôi và nàng với ai cả. Vẫn còn nhiều điều phải giải quyết trước mắt, vẫn còn những chông gai đang chờ đợi, cuộc sống chẳng có thể nói trước được điều gì cả, tôi đã chiêm nghiệm ngay mấy ngày hôm nay rồi. Giờ điều chúng tôi chỉ có thể làm là cố gắng hết sức để bảo vệ tình yêu của mình trước những giông bão, cố gắng để không vuột tay nhau một lần nữa giữa cuộc đời mà thôi..

_Ủa! Bác xuống lúc nào thế!? - Vừa bước vào phòng đặt balo xuống giường đã thấy anh Kiên đang cúi húi dưới bếp rửa bát.

_Vừa đi làm về hả em, anh xuống đầu giờ chiều, lúc chú vừa đi làm - Anh ngoảnh lên nhìn tôi cười.

_Vâng, hai thằng kia đâu rồi anh?

_Chúng nó lượn ra hàng net rồi!

_Sao đánh hội sớm thế mà không đợi em về hả? Táo ở đâu thế này? - Thấy đĩa táo trên bàn tôi nhón một quả ngoạm luôn một miếng.

_Đưa em xuống cùng anh vừa qua chơi nó mua đấy, ăn đi!

_Ô, em tưởng ra tết nó mới xuống ôn thi tiếp mà!? - Tôi vừa nhai vừa hỏi.

_Nó cứ đòi xuống đi làm thêm rồi ôn!

_Vậy cũng được, nhưng xuống đây thì nó ở đâu?

_Thì qua trọ cùng với mấy con bạn nó ở Cầu Giấy mà!

_Vâng! - Tôi đưa tay với thêm quả nữa.

_Để phần cho hai thằng kia nữa, không tí về nó lại gào lên. - Anh Kiên vừa xếp bát vừa nhắc.

_Kệ chúng nó, về muộn mất phần. - Tôi vừa xực tiếp vừa nhe răng cười đắc ý.

_Mà tối qua làm gì rồi vỡ hết cả bát thế?

_Hai thằng lảm chuyện này, trưa nay em ra mua một đồng bát mới rồi mà, cũng đã đến lúc phải thay chứ - Tôi gãi đầu chữa ngượng.

_À hôm qua đưa em nào về thế? Chẳng thấy ra mắt anh gì cả! - Anh nhìn tôi tò mò.

_Bạn em...hi!! -Tôi đỏ mặt.

_Từ lúc ở cùng đến nay có thấy chú dẫn đưa nào về đâu? Chắc bạn "đặc biệt" lắm nhì?

_Tất nhiên! - Tôi vênh mặt.

_Hôm nào đưa qua đây anh xem mặt nhé, nghe Hòa với Thanh nó khen nức nở làm anh tò mò quá!

_Dạ...!! - Bỗng miếng táo tắc nghẹn ở cổ. Tôi bần thần.

Hôm nào là hôm nào?? 2 ngày nữa là nàng vào Sài Gòn rồi. Tình cảm mới nhen nhúm lại đã phải xa nhau, sao mà trở trêu vậy chứ? Xa nhau lần này không biết đến khi nào mới gặp lại đây, biết là vẫn có thể liên lạc thường xuyên với nhau được, nhưng sao có thể khóa lấp được nỗi nhớ chứ! Hai đứa vẫn còn 2 năm đại học ở phía trước rồi mới có thể đưa ra những quyết định quan trọng cho cuộc đời...Ôi 2 năm, lại là 2 năm..

_Táo ở đâu thế! - Thằng Hòa vừa về đã giật ngay miếng táo tôi đang cầm cho lên miệng nhai rôm rốp.

_Mây dạo này cứ như tắc nghẽn ý, sao cứ ngồi lẩn thẩn thế? Có cần tao đưa đi khám không? - Thằng Thanh bước theo sau nhìn tôi khó hiểu.

_Chắc đang nhớ em yêu ấy mà, anh vừa nhắc đến đã nghẹn rồi! - Anh Kiên hòa theo.

_Đẹp, đẹp hết, lo đại sự trước mắt đã! Hôm qua thiếu chân lại phải đi Giáng Sinh nữa nên chưa chót được, đồng quần áo kia giờ như nào? - Thằng

Thanh cầm bộ bài trên bàn trộn trộn khiêu khích.

_ Còn như nào nữa, anh Kiên cầm giấy bút ra đây! -Thằng Hòa trèo lên giường ngồi khoanh tròn.

_ Ý chú Hiếu thế nào? -Anh Kiên nhìn tôi.

_À...ừ...chơi thì chơi! - Tôi miễn cưỡng trả lời, rút máy ra kiểm tra xem nòng có nhả tin không, rồi cũng lên ngồi cùng chúng nó.

_Vây chiến thôi! - Thằng Thanh chỉ chờ có vậy, hào hứng trộn và chia bài...cuộc sát phạt mới lại bắt đầu.

Chẳng biết giờ này nòng đã ngủ chưa, tôi toàn phải chờ nòng chủ động nhả tin, để tránh sự truy xét của bà chị và gia đình ông bác khó tính kia, chúng tôi còn phải như thế này đến bao giờ nữa, đến bao giờ mới có thể thoải mái được yêu mà không còn vướng bận lo nghĩ gì? Tôi biết trong hoàn cảnh lúc này thì không thể nóng vội được, nhưng cũng chẳng thể gạt bỏ nhưng âu lo và trần trọc...

_Ê...ê...-Thằng Thanh đập đập vào vai.

_ Gì thế! - Tôi giật mình.

_Không ăn thì bốc, mà ăn thì ăn đi, làm đếch gì mà nghĩ lâu thế? - Nó bực bội.

_À ờ...! Đánh gì thế? -Tôi bối rối.

_Mười bích!

_À...không ăn được! -Tôi xem lại bài, rồi với tay bốc.

Ngoài trời gió vẫn rít ào ào, càng về đêm càng lạnh...

_Ồi! -Đang say xua xem một món đồ trong siêu thị, nòng hốt hoảng khi có một cánh tay kéo vào một góc khuất trong gian hàng quần áo, nòng đang định hét lên thì một bàn tay chặn miệng lại...

_Suyt...!-Tôi đưa ngón trỏ lên miệng nháy mắt ra hiệu bảo nòng im lặng.

_Anh làm gì ở đây thế????- Nòng tròn mắt tỏ ra hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi, đầu lại đội mũ lưỡi trai lụp xụp rất bí hiểm.

_Nhờ...mọi người nhìn thấy thì sao? - Nòng hoang mang ngó ra ngoài.

_Anh...-Nàng đang định nói tiếp thì bị tôi kéo lại và chặn câu nói đang định thốt ra đó bằng một nụ hôn nồng nàn...

Hơn hai năm cho một nụ hôn...!!! Phải, hơn hai năm kể từ đêm trăng hôm ấy, bên hồ nước...nơi lần đầu tiên nòng gọi tôi là anh...nơi lần đầu tiên chúng tôi gần gũi nhau...thân mật nhau đến độ suýt nữa tôi đã làm một việc có thể khiến tôi và cả nòng phải ân hận suốt đời...hơn hai năm, qua bao sóng gió, qua bao cách xa...mọi nhớ nhung yêu thương đã dồn nén quá lâu rồi. Thoáng chút sững sờ, đôi mắt đang mở to của nòng từ từ khép lại, đôi môi dần hòa theo nhịp với sự khát khao bùng cháy của tôi...cả hai cùng lịm đi trong nỗi mê ngọt ngào...

_Bé Ngọc đâu rồi? -Bỗng tiếng một người phụ nữ trung niên cất lên. Khiến tôi và nòng giật mình buông nhau ra, chúng tôi bàng hoàng nhìn nhau, nhưng không giấu được sự yêu thương vô hạn trong mắt...tìm tôi đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chắc hẳn nòng cũng vậy.

_Con không biết, em ý vừa mới ở đây mà? - Là tiếng bà chị.

_ Hay qua bên kia xem sao?

_Ừ, tìm nó nhanh nhanh rồi về cho kịp bữa trưa? - Bà bác sốt sắng giục. Rồi tiếng bước chân hai người dần đi xa. Chúng tôi thở phào nhẹ nhõm, may mà chưa bị phát hiện. Hôm nay ngày thường nên siêu thị cũng vắng khách.

_Anh...-Đôi má nòng đỏ bừng, môi khẽ mấp máy, dường như vẫn chưa hết sững sờ trước sự liều lĩnh của tôi. Thấy vậy tôi lại không kìm nén được, định cúi xuống...

_Thôi nào...! -Nàng khẽ đẩy nhẹ tôi.

_Anh liều thật đấy! - Mắt nòng long lanh nhìn tôi.

_Giờ như nào cũng được, kể cả trời đất sụp đổ...anh kẹ! - Tôi ôm chầm lấy nòng.

_Khoan đã nào...-Nàng lại đẩy tôi ra.

_Sao anh lại ở đây? Sao lại biết em ở đây??

_Anh ngồi quán nước trước ngõ nhà bác em cả buổi sáng nay đây, mãi mới thấy em ra, rồi lên taxi cùng bác và chị, nên anh bám theo...-Tôi nhìn nàng triu mến.

_Trời ạ! Anh đạp xe mà đuổi theo taxi sao?? -Lúc này nàng mới để ý đến cái đầu đang bết mồ hôi của tôi.

_Mùa đông đạp chút cho nóng người có sao, mấy lần suýt mất dấu, cũng may có nhiều đèn đỏ nên anh mới bắt kịp được! -Tôi nhoen cười.

_Và rồi anh theo em vào đây? -Nàng xúc động khẽ đưa tay gạt chút mồ hôi còn chưa khô hết trên má tôi.

_Ừ, mãi mới có cơ hội tiếp cận được em-Tôi nháy mắt tỉnh nghịch.

_Nhưng mà...anh đi như vậy, nhờ xảy ra điều gì, thì em biết làm thế nào? -Nàng ngược nhìn tôi, nước mắt lưng tròng.

_Em không phải lo về điều đó, anh là chuyên gia luôn lách mà..- Tôi cầm tay nàng trấn an.

_Anh cứ nói vậy thôi...hôm trước nghe Hòa bảo anh bị ngã xe cách đây chưa lâu...giờ ra ngoài đâu nói trước được gì đâu, anh mà có làm sao...em.em...!!! -Nàng nghẹn ngào.

_Thôi mà...! Anh biết lỗi rồi, lần sau anh không như vậy nữa...anh biết rồi mà...! -Tôi cuống quýt xin lỗi.

_Cũng tại em mà khiến cho chúng mình phải khổ sở thế này! -Nàng buồn bã nép vào lòng tôi.

_Đâu phải tại em đâu...đừng nói vậy mà...-Tôi ôm lấy nàng, vuốt ve mái tóc.

_Anh sẽ đợi em chứ?

_Anh sẽ đợi mà, đừng nói hai năm, mà 20 năm, 200 năm nữa...anh vẫn đợi -Tôi bồi hồi.

_Ngốc ạ, anh mà sống được đến 200 năm sao? - Nàng ngược nhìn tôi bĩu môi.

_Hi, nói thế bởi vì anh không tin là ông trời lại bắt chúng ta phải xa nhau lâu thêm một lần nữa -Tôi véo nhẹ lên má nàng.

Bỗng điện thoại nàng đổ chuông.

_Là bác em đấy, chắc ko tìm thấy em nên bác gọi! -Nàng cầm máy lên xem, rồi hấp tấp lau vội nước mắt, chỉnh lại đầu tóc.

_Em phải đi rồi...-Nàng rướn người hôn nhẹ lên môi tôi, sau đó xoay người bước ra ngoài.

_Này...từ giờ đến lúc em bay, liệu mình còn gặp nhau không? -Tôi nói với theo.

_Không biết được nhưng em sẽ cố...! -Nàng quay lại nháy mắt, rồi chạy vụt đi, tôi ngẩn ngơ trông theo cho đến khi hình bóng thương yêu khuất hẳn sau những quầy hàng.

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tuổi buồn như lá

Tôi trầm ngâm ngồi chống tay vào cằm, mắt vẫn hướng lên bục giảng, nơi thầy đang miệt mài với những đường lối chính sách, lý luận, thực tiễn...dường như tâm trạng tôi lúc này khó có thể đáp lại được sự nhiệt tình của ông thầy đáng kính, hôm nay là tiết cuối, không chỉ có tôi mà một số bạn khác cũng vậy. Thực tế ra cái môn lịch sử đảng này đối với cánh sinh viên tụi tôi chưa bao giờ là một môn thực sự cuốn hút ngoài tụi chuyên ngành như học viện chính trị, báo chí tuyên truyền...Vậy cho nên người giảng thì cứ giảng, ở dưới đại đa số đều thả hồn đi đâu hết cả thầy, đứa có điện thoại thì dám gửi nhắn tin, đứa thì ngồi vẽ nguệch ngoạc mấy hình vô nghĩa, đứa nào tỏ ra chăm chỉ lắm thì...giờ môn khác ra học, một vài thằng ngồi thì thảo bàn luận về trận ngoại hạng cuối tuần, hoặc chỉ trò bàn luận cái em xinh xinh ngồi ở góc trên kia đang lồi gương ra tút tát lại nhan sắc.

_Ê ku! - Thằng Toàn ngồi dưới búng búng vào lưng tôi.

_Gi? - Chẳng buồn quay xuống, tôi uể oải đáp.

_Chiều nay thế nào? -Nó thì thảo.

_Chắc tao không đi được, có việc rồi!

_Thế thì lấy đầu ra người nữa, hai thằng kia đã bận rồi giờ lại đến lượt mày!

_Ồi giờ, không đá hôm nay thì hôm khác - Tôi đứng đưng.

_Nhưng...

_Thôi thôi, không nhưng gì cả, tao đã bảo có việc rồi mà -Tôi bực bội ngắt lời nó. Thực sự lúc này tôi còn đầu óc đâu mà để ý đến những chuyện khác nữa, sáng mai là nắng bay rồi. Cảm giác xa cách đang cận kề khiến cho lòng tôi nóng như lửa đốt, mà sốt ruột hơn nữa là không biết làm thế nào để gặp được nàng trước khi chúng tôi lại tiếp tục cách xa nhau hàng nghìn cây số. Tôi thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn xám xịt và âm ảm, nắng sắp sửa mang theo nắng ấm đi để lại tôi tiếp tục chống chọi với cái lạnh của mùa đông và sự trống trải mênh mông trong lòng..

Sau buổi học tôi chẳng buồn về nhà, cứ đạp xe lòng vòng quanh Hà Nội chờ đến giờ thì đi làm luôn. Phải vậy thôi, với cái bộ mặt nặng trĩu nhưng ưu tư này thì tôi chẳng muốn trưng ra cho bất kỳ ai quen biết cả, một là chúng nó lại quăng vào mấy câu giễu cợt, hai là sốt sắng hỏi, mà tôi thì lẽ dĩ nhiên không thể trả lời bất kỳ câu hỏi nào liên quan đến tôi và nàng. Thế nên thà cứ lang thang, giải tỏa bớt những ngột ngạt còn đỡ hơn.

Mà có khi nàng nhắn hẹn chiều nay hoặc tối gặp nhau thì tôi cũng khỏi đi làm luôn, giờ tôi bắt cần hết, mọi tâm trí đều chỉ dành cho một mối quan tâm duy nhất...

_Tít...tít...!- Có tin nhắn đến. Đấy! Vừa mới nghĩ tới mà...

Tôi vội vàng dừng xe lại, chợt có tiếng phanh gấp đằng sau.

_Thằng điên, đang đi tự dừng dừng lại giữa đường, bố mày không phanh kịp thì mày xong đời rồi con ạ! - Chiếc taxi tránh rồi vọt lên, gã tài xế cố nhào ra cửa ngoài lại hất vào tôi một tràng. Sau đó hắn còn lăm bắm gì đó tôi nghe không rõ, mà tôi cũng chẳng quan tâm, "giỏi xuống mà tấn nhau chứ ngồi trên xe quạc mồm thì làm cái quái gì", trong thâm tâm tôi nghĩ thế dù biết mình sai rành rành, con muộn phiền nó lại biến tôi thành ra ngang ngược vậy. Lúí húi dất xe vào rồi rút điện thoại ra, mặt tôi bỗng ỉu xiu.

_ "Không về ăn cơm à ku?"- Là tin nhắn của thằng Hòa.

_Tao không ăn!-Tôi nghiêng rằng nhắn cho nó, chỉ muốn đập xừ cái điện thoại. Nếu là nàng thì tính mạng tôi lại coi nhẹ như lông hồng, nhưng là cái thằng bạn chết dấm này, vì nó mà suốt nữa tôi ăn trưa bằng bánh xe taxi rồi.

Nhắn xong cho nó, tôi xuống dựng hẳn xe lên vỉa hè, rồi đi vòng quanh vò đầu bứt tai, cuối cùng không chịu nổi nữa tôi lại rút điện thoại ra.

_Em đang làm gì? Ăn cơm chưa? -Dù biết tầm này nàng rất dễ một là ăn cơm, hai là đang ngồi quây quần trò chuyện với gia đình bác. Nhưng tôi cũng đánh liều nhắn cho nàng rồi hồi hộp đứng chờ.

Một lúc sau có tin hồi đáp, tôi run run mở ra.

_ "Em vừa ăn xong, anh đi học về chưa?"-Cái mặt đang căng tức của tôi xẹp xuống như quả bóng xì hơi, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, đúng là tin nhắn của nàng có khác.

_Anh vừa về, em đang ở đâu mà nhắn được cho anh vậy? -Tôi mừng tui trả lời nàng.

_ "Em đang trên phòng, đang ngồi uống nước với mọi người dưới nhà thì anh nhắn tin, may mà em đề phòng trước nên để chế độ rung, linh cảm là tin của anh nên em bảo lên phòng sạc pin..hihi"

_Nhờ là của gã kia thì sao? -Tôi nhắn lại trêu.

_Chắc không đâu, anh ý bay vào Nam từ hôm qua rồi.

_Thế sau buổi gặp hôm nọ anh ta có gặp em nữa không?

_Có gặp 1 lần.

Tôi sa sầm mặt, liền bấm máy gọi luôn cho nàng. Gì chứ cứ vấn đề gì liên quan đến cái gã khó chịu ấy là tôi lại ức chế kinh khủng khiếp, nên chẳng thể chờ nhấm nháy vài ba cái tin được, nàng nghe máy giọng có vẻ như là hơi lo lắng:

_Nhắn tin thôi anh, nói chuyện sợ mọi người...

_Anh ta có nói gì không? -Tôi nghiêm giọng cắt lời nàng.

_Anh ý chỉ bảo em suy nghĩ kỹ đi...-Nàng ngập ngừng.

_ Thế ý em thế nào?

_ Sao anh lại dành câu hỏi đó cho em? Cho đến giờ phút này anh vẫn còn đang nghĩ gì vậy? - Có lẽ tôi đã khiến nàng tổn thương. Tệ thật.

_ Không...anh chỉ...-Tôi lắp bắp.

_ Em đã dứt khoát chọn lựa vận mệnh của mình, tình yêu của mình...vậy mà có người lại không hiểu điều đó sao? -Nàng tủi hờn trách.

_ Thôi mà đừng giận, ý anh không phải vậy, anh chỉ muốn biết em trả lời anh ta thế nào thôi! -Tôi bối rối phân bua.

_ Em chỉ bảo là "em đã suy nghĩ rất kỹ rồi, em vẫn rất quý và tôn trọng anh nên em mới nói mọi chuyện rõ ràng sớm như vậy để đỡ phải mất thời gian và gây tổn thương thêm nữa, thế nên trước sau câu trả lời chỉ có một mà thôi", sau đó anh ý không nói gì mà bỏ đi.

_ Thế từ giờ đến tối nay...liệu có gặp nhau được không? - Tôi yên tâm chuyển đề tài.

_ Em cũng chưa biết được, đâu chỉ mình anh sốt ruột đâu...em đã nói là em sẽ cố mà...!

_ Ôi! Anh đang đếm từng giây đấy, em biết không? - Tôi thở dài.

_ Đếm hộ luôn cho em với -Nàng cười tinh nghịch.

_ Trời ạ, anh không đùa đâu - Tôi gất.

_ Nè! Chưa hỏi tội cái vụ hôm qua, hà có gì gất gồng người ta? -Nàng cũng gất yêu lại.

_ Hôm qua làm sao?

_ Đồ... ăn trộm trong siêu thị!

_ Ăn trộm? Đùa à? -Tôi ngớ người.

_ Còn không? Tự ý làm điều gì chưa được người ta cho phép là mang tính chất trộm cắp rồi -Nàng tỏ vẻ hình sự.

_ À! -Giờ tôi mới hiểu ra vấn đề.

_ Anh chỉ lấy lại những gì vốn dĩ thuộc về mình thôi mà! -Tôi vênh mặt.

_ Ai bảo thế...-Giọng nàng có vẻ ngượng ngùng.

_ Haha, có người đang đỏ mặt kìa, tự nhiên khai ra làm chi?

_ Nè! Mà anh mum chưa? -Nàng lảng chủ đề luôn.

_ Anh chưa...

_ Vậy kiếm gì mum đi, có gì em sẽ nhắn, em phải xuống không mọi người sinh nghi!

_ Được rồi, anh chờ em...

_ 200 năm nhé...-Nàng cười phá lên qua điện thoại.

_ Ấy đừng! Anh...-Chưa nói hết câu thì đã tút tút...

Ôi công chúa mít ướt của tôi, ngoài khóc ra thì cũng chẳng vừa chút nào, nhiều lúc muốn phát điên lên với nàng thật. Tôi mỉm cười nhét điện thoại vào túi, rồi lên xe phóng đi, vừa đi vừa chu mỏ huyệt sao, mới lúc nãy đầu óc còn đang tăm tối, giờ nhìn đâu cũng thấy một màu sáng tươi...đúng là thần dược của cuộc đời mình...

_ Anh uống gì ạ?

_ Cho mình ly nâu nóng, ít sữa - Đặt quyền menu xuống tôi ngược lên trả lời. Cứ lang thang hoài chẳng giải quyết được gì, trời thì lạnh, thời thì tạt đại vào quán cafe nào đó giết thời gian vậy chứ biết làm sao bây giờ.

_ Vâng anh đợi em một chút - Cậu phục vụ với tay lấy quyền menu, rồi quay vào trong, một lát sau quay ra với ly cafe nóng hổi.

_ Mời anh ạ!

_Ừ! Mình xin - Tôi mỉm cười, rồi nói tiếp:

_Bật chút nhạc gì đó cho đỡ buồn đi bạn!

_Anh thích nghe nhạc gì ạ?

_Có Trịnh Công Sơn thì tốt.

_Vâng anh đợi em chút!

Một lúc sau, chất giọng nữ trầm, liêu trai, trầm đục, đầy âm tính của Khánh Ly vang lên, xua tan không khí tĩnh lặng của buổi trưa, xoáy vào lòng những mặc niệm hoài cổ, diu dặt đi vắng..

"Trời còn làm mưa, mưa rơi mênh mang,

Từng ngón tay buồn,

Em mang, em mang, đi về giáo đường,

Ngày chủ nhật buồn, còn ai còn ai?

Đóa hoa hồng, cài lên tóc mây,

Ôi đường phố dài, lời ru miệt mài,

Ngàn năm, ngàn năm,

Ru em nồng nàn, ru em nồng nàn..."

Tôi chống tay nhìn ra đường, không khí vẫn ảm đạm. Từ lúc vào cuộc sống sinh viên tôi tự nhiên lại khoái nghe nhạc Trịnh.

Hay có thể từ lúc gặp chị ấy, sự trầm luân của một kiếp hồng nhan có lẽ đã khiến cái sự vô thường của cuộc đời nó ngấm vào những tư duy của tôi. Âm hưởng của nhạc Trịnh Công Sơn vẫn theo lối buồn, mơ hồ và lãng mạn, những tâm tình buồn bã và những thông điệp trong nhiều bài hát của Trịnh Công Sơn đã chịu ảnh hưởng rất nhiều từ nền tảng Phật giáo ở ông, tạo nên những ca khúc bất hủ, đầy triết lý và ám ảnh, sâu lắng về kiếp người, tình yêu, cuộc sống..

"Trời còn làm mưa, mưa rơi, mưa rơi,

Từng phiến băng dài, trên hai tay xuôi.

Tuổi buồn em mang, đi trong hư vô ngày qua hững hờ.

Trời còn làm mưa, mưa rơi, mưa rơi,

Từng phiến mây hồng, em mang trên vai.

Tuổi buồn như lá, gió mãi cuốn đi, quay tận cuối trời..."

Tôi nhấp ngụm cafe, rồi khẽ lẩm nhẩm hát theo, trời còn bao nhiêu lần làm mưa nữa trong cuộc đời tôi và em? Cuộc đời sẽ chỉ còn những hư vô, nếu em mang đi hết những giấc mơ êm đẹp..Rồi sẽ còn lại gì...một nỗi buồn như lá, để gió mãi cuốn đi ư...?

_Tít tít -Tôi với tay lấy điện thoại coi tin nhắn. Là của nàng..

Vậy là chúng tôi có thể gặp nhau trước khi nàng đi rồi. Tôi đứng dậy thanh toán tiền rồi bước ra ngoài, gió vẫn rít thê lương hòa nhịp theo điệu nhạc buồn sâu thẳm..

"Đóa hoa hồng tàn hồn trên môi,

Em gầy ngón dài, lời ru miệt mài.

Ngàn năm, ngàn năm,

Ru em muộn phiền, ru em bạc lòng.

Ru em muộn phiền, ru em bạc lòng..."

Lúc này tôi lại không thích nghe từ muộn phiền, tôi nay nàng sẽ đợi tôi mà...dù chỉ có thể gặp nhau trong giấy lát, nhưng sẽ là lời ru ngọt ngào....

_ Ôi, rét gì mà rét thế không biết! -Thằng Kha ngồi co ro ngoài cửa, lập cập than thở.

Tôi lúi húi lau sàn nhà, tranh thủ lúc đang vắng khách dọn dẹp qua một chút. Trong khi chờ đến lúc gặp nàng tôi tạt qua nhà hàng làm tí việc rồi xin về sớm, chứ mấy ngày hôm nay nghỉ nhiều quá cũng không ổn, mà từ trưa cho đến lúc tối tôi cũng chả biết phải làm gì cả, ngồi không càng nóng lòng. Đang sốt ruột lại nghe cái thằng này nó than vãn nữa, mệt thật.

_ Bình thường thôi mà, tao còn đang thấy nóng bỏ xừ đây, thanh niên hoi -Tôi quay ra giểu cợt.

_ Thế mai báo chị Hồng đổi cho mày ra chào mời khách nhá - Nó quay lại nhìn tôi lườm.

_ Không! Việc ai thì cứ an phận đi. -Tôi nhe răng cười.

_ Sợ thì đừng có mà đóp ra đây, sốt ruột -Nó nguyền tôi cái rồi quay mặt đi.

_ Hôm nay rét thật, mà hình như hôm qua em nghe đài báo tối nay còn có mưa to đấy - Cái Nép dừng việc sổ sách, ngẩng lên nhìn tôi nói.

_ Cái gì!! Mưa á? - Tôi sững sờ.

_ Vâng, anh không mang áo mưa à? Tối chờ em về rồi em cho mượn! -Nó lúng liếng nhìn tôi.

_ Tối nay à...- Tôi chẳng thèm đoái hoài đến nó, miệng cứ lảm nhảm rồi bản thân rút điện thoại ra coi lại tin nhắn của nàng.

"Tối nay khoảng 8h, gặp nhau tại Hồ Tây, đoạn gần chùa Trấn Quốc...đừng lỗi hẹn. Y a "

Chẳng biết mưa thế này liệu nàng có ra ngoài được không? Đen thật đấy, hay là tại trưa nay tôi nghe bài hát về mưa nên tối trời làm mưa luôn nhỉ? Ông trời ơi, ông thật biết cách đùa cợt đấy.

_ Nè khinh người thế -Cái Nép có vẻ bức.

_ Há!/? - Tôi giật mình.

_ À không! Tôi nay anh xin anh Tuyền về sớm rồi mà -Tôi nhìn nó cười.

_ Thế à, thế mà em cứ tưởng...

_ Ủ! Hôm nay anh có việc mà! -Nói xong tôi liền đi vào trong, để mặc nó với khuôn mặt tiu nghỉu.

6 rưỡi tối, có vẻ như là mưa thật, gió thổi mạnh hơn, và không khí càng xuống thấp. Vừa dựng xe trước cửa phòng xong tôi chạy luôn vào nhà, vứt balo xuống giường. Trong phòng chỉ có mỗi anh Kiên đang ngồi chơi Đế chế.

_ Mọi người đâu hết rồi - Vừa đi vào nhà tắm cởi đồ tôi vừa hỏi.

_ Anh không biết, về đã không thấy thằng nào ở phòng rồi! Mà trưa nay làm gì không về ăn cơm?

_ Mấy thằng trong đội rủ nhau đi ăn bún đậu mắm tôm, rồi em đi làm luôn -Tôi cúi xuống với vòi xả nước.

_ Rét thế này mà còn tắm à? -Anh Kiên ngạc nhiên.

_ Hôm nay làm mệt quá, mồ hôi ra nhiều, không tắm để tối nay gầy đàn cả đêm cho các ông nghe à, úi cha...mẹ...công nhận lạnh thật!!!! - Vừa dội gáo nước đầu tiên tôi nhảy căng lên suýt xoa. Nhưng mà cũng phải cố thôi, tâm lý đi gặp người yêu thì thằng nào chả vậy, bao giờ cũng muốn gần gũi đôi phương trong trạng thái bảnh bao nhất.

Tắm xong tôi mặc quần áo chỉnh tề, ra đứng trước gương chải chuốt lại.

_ Đi gặp bạn "đặc biệt" hôm nọ há? -Đang mãi chơi game anh ý cũng phải quay sang nhìn tôi tỏ vẻ thú vị.

_ Sao biết? -Tôi cười khề khà.

_ Mấy khi thấy chú chăm chút thế này đâu?

_ Hi, bác cũng nên lo thân bác đi, lớn đầu nhất mà cái khoản này lại để cho 3 thằng em qua mặt!

_ Các chú còi to thì cứ vượt thôi, anh có bảo sao đâu -Nói xong anh lại chăm chú vào màn hình.

_Thôi em đi đây - Ngược nhìn đồng hồ đã gần 7h rồi, tôi vội ra ngoài lấy xe rồi phi ra cổng. Từ đây lên đó mất khoảng 30 phút, tốt nhất là mình lên đó trước đợi nàng, rồi hù nàng một trận can tội trưa nay dám trêu mình. Tôi khoái chỉ cười tưởng tượng ra viễn cảnh ấy "dám bảo người ta đợi 200 năm à?"...

Bỗng một vài giọt nước hắt vào mặt, trời đã lác đác rồi. Đúng là mưa thật, may mà kịp về phòng lấy cái áo mưa của thằng Hòa, tôi dừng lại lấy áo trùm lên người, vừa mặc xong thì trời đổ mưa rào rào...

_Hiếu phải không nhì -Đang định đi tiếp thì có giọng nói phía sau cất tiếng hỏi.

_Vâng! Anh là...- Chưa kịp nói hết câu thì một cú đá vào giữa mặt khiến tôi choáng váng, chiếc xe đạp đổ kênh cang, còn tôi thì ngã lộn mấy vòng. Tôi vội vã đứng dậy theo bản năng, dù mặt vẫn chưa hết xây xẩm, đưa tay lên sờ mũi và mồm rồi nhìn xuống thấy nhoe nhoét máu.

_Loạt xoạt!!! - Có thêm mấy tiếng bước chân xung quanh nữa, tôi ngoảnh nhìn, xác định có 5 người đang bao vây mình.

_Sao các anh lại...-Không để tôi kịp nói dứt câu, một gã nữa rút một tuýp sắt, lao vào phang tiếp. Tôi vội xoay người tránh cú đánh chí mạng đang nhắm đầu mình, rồi vội vã cởi cái áo mưa ra cho đỡ vướng víu. Chẳng biết họ đánh nhằm hay chủ định, những cú phải phòng thủ trước đã rồi tính.

Sau khi cởi chiếc áo mưa ra tôi đã có thể quan sát tốt hơn, trong con ngõ vắng, dù trời đã tối hẳn, nhưng nhờ những ánh đèn cầu của mấy dự án thi công xung quanh cũng giúp tôi nhận diện khuôn mặt của những kẻ đang bao vây mình, toàn lạ hoắc, tôi chưa gặp bao giờ.

Trời vẫn mưa tầm tã, nước bắt đầu ngấm vào người lạnh buốt, nhưng tôi còn tâm trí đâu mà để ý, cả mấy gã kia cũng vậy. Tôi đang là mối quan tâm chủ yếu của họ.

Tôi thủ thế đề phòng, rồi gằn giọng.

_Các anh làm rồi, chúng ta không có quen biết, sao lại vô cớ đánh người?

Hai gã đang đứng phía trước đồng loạt lao lên, đấy là câu trả lời của chúng à? Tôi cúi người né cú đâm của gã lên trước, rồi thuận thế nhoai người giáng vào mặt gã tới sau một cú thật mạnh.

_Lên hết đi -Gã đầu tiên cất giọng hỏi tên tôi lúc nãy ra lệnh. Lập tức cả hội cùng lao vào. Không thể bao quát hết được, ngay lập tức tôi ăn luôn một tuýp vào vai từ phía sau. Nghiến răng chịu đau xoay người đáp lễ lại hấn một cước vào ngực, thì tên bên trái vung tay táng luôn vào mặt tôi một quả trời giáng khiến tôi lại một lần nữa nằm vật xuống đường. Tuy đang ê ẩm và hoa mắt, nhưng thoáng thấy một cục gạch bên vệ, tôi bật bò tới, cầm lấy và đập thẳng vào đầu gối thằng đang tranh thủ lao vào định sút vào bụng tôi.

_Ồi! - Hấn ngã xuống ôm gối lăn lộn. Với cú đập vào thẳng bánh chè ấy thì tôi tạm thời loại được một đối thủ. Tôi đứng dậy gần như ngay lập tức, tay lăm lăm viên gạch quắc mắt nhìn.

_Chúng mày muốn gì ở tao? -Tôi nạt lớn.

Với viên gạch trong tay thì bọn chúng có vẻ e sợ tôi hơn, kể ra trong bóng tối lờ mờ ánh đèn không rõ này, lại mưa nữa thì tôi cũng có cơ hội cầm chừng chờ xem có ai tới đề can thiệp. Mà trời thì mưa, lại rét, lại đang giờ cơm tối, mấy ai ra đường thời điểm này chứ, ở cái khu Cầu Diễn heo hút này lại càng ít có hy vọng, mà có thì chắc gì họ đã dám...Chúng quả thật đã tính toán thời điểm khá thuận lợi để ra tay với tôi.

_Thằng nào muốn ăn gạch vào đầu thì lên trước đi! -Tôi giờ viên gạch chỉ thẳng vào từng thằng một, chúng có vẻ chần chừ. Chúng đâu có nghĩ là tôi khó xoi như vậy.

Bỗng một ánh đèn pha ô tô bật lên dội từ phía sau nhóm người, chiếu thẳng vào mặt tôi, là cái ô tô đậu sát vỉa hè từ nãy giờ tôi không để ý, thoáng chút giật mình tôi giờ tay lên che mắt.

_Vụt...-Chỉ chờ có vậy gã cầm tuýp ném thẳng vào người tôi. Chẳng kịp tránh né tôi hứng trọn đầu tuýp đang theo đà xoay vô đầu, tôi luống cuống ném bừa viên gạch ra phía trước, nhưng chẳng trúng mục tiêu nào cả. Chưa định thần lại thì ăn luôn một cú song phi vào ngực khiến tôi tức muốn ngưng thở. Tôi lao đảo cổ gượng để không ngã thì lại hứng tiếp một đám vào bụng nữa, cú đám quá mạnh khiến tôi gục xuống hẳn...cả nhóm người được thể lao vào đâm đá túi bụi...

Trong cơn đau đớn tột cùng về thể xác khi là cái bao cát để bọn chúng hội đồng. Tôi bỗng nhìn thấy quang cảnh Hồ Tây, mưa...và nàng...nàng đang đứng co ro vì lạnh...

_Không!!! -Tôi thều thào hét lên. Rồi cố bò người dậy với tay về phía trước.

_Anh sẽ đến, sẽ đến mà...em có lạnh không? Đừng sợ...anh sẽ...-Tôi chưa kịp nói hết câu thì bị một gã đập vào đầu rồi dí mạnh xuống đất.

_Thằng này bị mê sảng rồi, có đánh nữa không anh?-Một người trong bọn cất giọng.

_Thôi, thế đủ rồi, anh ấy chỉ bảo đánh dần mặt, coi chừng án mạng đấy - Gã đang đè chân vào mặt tôi rút chân lên nói.

_Xong việc rồi đi thôi, lạnh chết chịu nổi nữa rồi! Lại đi thằng kia đi, đưa nó vào viện xem có vỡ xương bánh chè không?

_Ồ!

_Mẹ! Thằng chó này cứng đầu thật.

_...

_...

Tiếng bọn chúng dần đi xa, và cả tiếng ô tô cũng rời đi, khắp cơ thể đau nhức, người ướt sũng nước, mưa vẫn tuôn xuống, lạnh buốt...

Tôi lịm dần đi, nỗi đau thể xác đang giằng vò, nhưng với tôi, mọi nỗi đau nào có thể so sánh bằng nỗi đau này chứ...

...."Tôi nay khoảng 8h, gặp nhau tại Hồ Tây, đoạn gần chùa Trấn Quốc...đừng lỗi hẹn. Yêu anh"...

_Anh sẽ không lỗi hẹn...không lỗi hẹn...-Tôi thì thảo lần cuối cùng, trước khi mọi thứ dần chìm vào bóng tối..

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hy vọng cho những yêu thương

_Tình rồi!! -Cố giọng con gái, rồi một bàn tay mềm mại cầm khăn ẩm chấm chấm lên trán tôi. Là nàng ư...? Tôi hé mắt nhìn...đôi mắt đang nhòa dần hiện ra khuôn mặt chị Nhung cùng xóm trọ. Tôi ưỡn oải ngồi dậy.

_Cứ nằm yên em -Chị lấy tay chặn nhẹ lên người không cho tôi ngồi dậy, rồi nhúng vắt khăn thấm nhẹ lên mấy chỗ đau trên mặt.

_Chắc không phải đi viện đâu, ông lang lúc này bảo xương cốt không làm sao, chỉ chấn thương phần mềm và ngấm lạnh thôi mà - Giọng thẳng Thanh.

Tôi mệt mỏi đảo mắt nhìn, thấy cả Hòa và anh Kiên đứng xung quanh giường, rồi cái Hồng và mọi người trong khu trọ cũng đang đứng ló nhô cả trong phòng lẫn ngoài sân xi xào bàn tán.

_Cậu có sao không? -Hòa sốt sắng.

_Người cảm thấy thế nào em? -Anh Kiên nhìn tôi đầy lo lắng.

_Em, em ổn...! -Nói vậy nhưng tôi lại nhăn mặt, khắp người nhức nhối tê rần. Chân tay cảm giác chẳng thể nhấc lên nổi nữa.

_Thằng Quỳnh đi đổi ga thấy cậu nằm ngoài ngõ, nên hô hoán mọi người ra, tở với Thanh đang ngoài hàng net chạy về định gọi taxi đưa cậu đi viện, nhưng mưa quá chẳng gọi được cái nào, nên đưa cậu về đây, rồi nhờ chị Phương (chủ dãy trọ) gọi cho ông lang ở gần đây đến xem tình hình thế nào, may mà cũng không nặng lắm, chỉ có điều cậu ngất xỉu làm bọn tở lo sốt vó -Hòa ngồi xuống giường cầm tay tôi vừa bóp nhẹ vừa nói.

_Ồ, có bao nhiêu thằng gọi hết, mang cả đồ theo nữa! -Giọng anh Long oang oang ngoài cửa.

_Cái gì thế? -Tôi quay sang hỏi Hòa.

_Ông thầy lang bảo không phải cậu bị tông xe, mấy vết thương trên người cậu là bị đánh, chúng nó là bọn nào? Ở đâu? -Hòa nhìn tôi nghiêm trọng.

_Hội Nghệ An bạn anh sắp đến rồi, khoảng 2 chục thằng -Anh Long bước vào nhìn tôi.

_Tình rồi à chú, thằng nào đánh chú ra nông nổi này, gần đây có mâu thuẫn với đứa nào không!

_Không..em không sao! Bọn nó...-Đang định trả lời anh ý thì bỗng như sức nhớ ra điều gì, tôi ngồi bật ngay dậy, quên hết đau đớn.

_Mấy giờ rồi, bây giờ mấy giờ rồi?? -Tôi cuồng quýt hỏi.

_Gần 9 rưỡi, cậu thiếp đi khoảng tầm 2 tiếng gì đấy -Hòa rút điện thoại ra xem rồi trả lời.

_Điện thoại..điện thoại..tở đâu?? -Tôi hốt hoảng.

_Tở vớt trên bàn kia kìa, lúc thay quần cho cậu lòi ra thấy nó ngấm nước, chắc tạch nguồn rồi!

_Đưa tao mượn chìa khóa xe, nhanh...! -Tôi vịn vào thành tường đứng dậy rồi lao đảo bước tới tú lấy cái áo khoác.

_Trời! Đau vậy mà còn đi đâu em? -Chị Nhung ngạc nhiên nhìn tôi.

_Em phải tới một nơi! Em phải tới ngay lập tức...-Tôi vừa mặc áo vừa làm nhảm.

_Mày bị điên à! -Thằng Thanh bước lại kéo áo tôi.

_Chú đang đau thì cứ nằm đấy, anh sẽ lo việc này hộ chú, chú chỉ cần nói cho anh biết bọn nó là bọn nào, và ở đâu -Anh Long nhìn tôi xua tay.

_Bọn nó...-Bỗng nhiên tôi nhớ lại cái xe bật đèn pha chiếu vào tôi, dù đang chói nhưng tôi vẫn nhìn thoáng qua cái biển, rất quen...nhưng rồi tôi cũng chẳng muốn nghĩ thêm nữa, tôi cần phải đi, đó là điều quan trọng nhất đối với tôi lúc này.

_Không! Không phải em đi tìm bọn nó, anh không phải lo chuyện này đâu...Hòa! Chìa khóa xe chỗ nào?? -Tôi luống cuống đi tìm trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người cả trong phòng lẫn ngoài sân.

_Cậu cứ nằm nghỉ cho khỏe hẳn đã rồi sáng mai đi, chẳng có gì quan trọng hơn...

_Ở chỗ nào??? -Tôi quát văng lên ngắt lời, mắt trừng trừng nhìn, rung rung như muốn khóc.

_Cậu...! - Hòa trở mặt. Nhưng dường như thấy sự quyết tâm không thể lung lay của tôi, nó cho tay vào túi rút chìa khóa ra:

_Thôi được! Cậu muốn đến đâu tớ đưa cậu đi, chứ có chết tớ cũng không để cậu ra ngoài một mình vào giờ này được, anh Kiên! Giúp nó thay quần áo ấm vào.

_Ở đây làm sao thế, nó như vậy còn đi đâu?-Anh Kiên ái ngại can ngăn.

_Có em đi cùng rồi anh không phải lo! -Hòa trấn an.

_Thôi được rồi, phiền chị em ra ngoài giùm cái -Nói xong anh Kiên bước tới tú lấy đồ cho tôi.

Chị Nhung và cái Hồng nhìn tôi ái ngại rồi bước ra ngoài, sau khi thay đồ xong, tôi bước ra thì thấy Hòa đang đợi sẵn, cùng với cả bác Long, thằng Quỳnh, với mấy anh em ở xóm..cũng đang tư thế sẵn sàng đi cùng, xe thì kẹp ba, xe thì kẹp bốn.

_Cái gì thế này? -Tôi ngán ngẩm.

_Bọn anh sẽ đi cùng, lát nữa ở đâu thì gọi hội Nghệ An tụ tập -Anh Long nhìn tôi cương quyết.

_Ôi trời ơi! Em đã bảo là không mà -Tôi lắc đầu nguây nguẩy.

_Anh em sống chết có nhau mà, lên xe đi, cậu phải ngồi giữa đấy -Thằng Thanh vẫy.

Đang vội mà cứ phải nhùng nhằng với đám này thì đến bao giờ mới đi được, trời thì đã tạnh mưa, nhưng lại tăng độ rét, nằng thì...nghĩ tới đó tôi cũng chẳng thể chần chừ thêm được nữa.

_Thôi kệ mọi người đấy! -Tôi chán nản trèo lên xe Hòa, Thanh cũng trèo lên ngồi sau. Cả đám cùng nổ máy và phóng vụt đi, những người ở lại đứng nhìn theo với những ánh mắt đầy khó hiểu...

_Lên Hồ Tây à? Bọn đánh cậu nó ở...

_Đã bảo là không phải mà, cậu cứ đi đi - Tôi ngắt lời Hòa.

_Tao chả hiểu gì cả, đang đau ở nhà nằm đắp chăn cho sướng có phải hơn không? - Thằng Thanh ngồi sau run bắn người, khi một đợt gió táp vào. Xe đang đi nhanh, cộng hưởng với gió nữa khiến cái rét như nhân lên gấp bội.

_Ê, chỗ nào thế? - Anh Long đuổi lên đi song song với chúng tôi quay sang hỏi.

_Hồ Tây anh! - Hòa đáp.

_Chúng nó ở chỗ nào Hồ Tây? - Thằng Quỳnh, đi ngay sau cũng hỏi với lên. Tôi chán chả buồn trả lời thêm nữa.

Bỗng có tiếng nẹt pô ầm ầm, thêm khoảng 6 xe nữa từ phía Ngọc Khánh phi vào nhập cùng với đoàn. Xe nào cũng cân 2 với 3 người.

_Làm gì mà lâu thế? Tường tại mày không qua? Mà gầm ga vừa vừa thôi cơ động nó chộp hết cả lũ bây giờ - Anh Long bắt chuyện.

_Bọn em phải mượn thêm xe, có mỗi 3 xe thôi anh ạ - Một cậu đáng cao cao gầy gầy đi chiếc Wave tàu trả lời.

Hòa với Thanh quay lại gật đầu cười làm quen.

_Tụi Hấn ở mô? -Cậu đi chiếc Dream trợ chệ hỏi.

_Chịu chết, chưa có thông tin gì cả - Thăng Minh cũng đẩy trợ với tôi nói.

_Vậy ai bị đánh?

_Thăng em anh -Anh Long hát hàm về phía tôi.

_Từ từ, dừng lại đã! -Tôi liền bảo Hòa đỡ lại. Hòa vừa tạt vào vỉa hè vừa ra hiệu đoàn người tạt vào theo.

_Đỡ, đỡ tao xuống cái - Tôi bảo Thanh.

_Gi vậy em? -Anh Long tắt máy, rồi bước lại phía tôi.

Đến lúc này thì phải nói rõ ràng quan điểm thôi, dù đang rất sốt ruột, nhưng không thể lên gặp nàng cùng với cả một đám bầu xấu thế này được. Dù biết mọi người đang rất quan tâm, nhưng mà trong cái tình huống này đúng là dở khóc dở cười, tôi chưa nghĩ đến chuyện truy xét xem đám người kia là ai, và cũng chẳng có gì trả thù gì cả, mọi vấn đề tôi quan tâm nhất lúc này, họ đâu thể hiểu được??

Mưa đã tạnh từ lâu, nhưng nàng vẫn cầm chiếc ô đứng tần ngần nhìn về khoảng hồ nước mênh mông trước mặt, tâm trạng trống rỗng.

Có tiếng chuông reo, nàng vội cầm máy lên xem, sự thất vọng lại ánh lên trong mắt, chị lại gọi, gọi nhờ mười mấy cuộc nàng không dám nghe. Nàng nhìn đồng hồ, cũng đã hơn 10h rồi. Kề ra thì giờ về nói đại một lý do nào đấy là xong, nhưng nàng vẫn chần chừ...

Mọi tiếng bước chân rồi tiếng xe máy đổ lại, nàng đều quay lại nhìn bằng đôi mắt hy vọng, nhưng rồi lại thất vọng, lúc thì người bán hàng rong, rồi chị lao công, hoặc một vài khách du lịch đi qua...

Nàng chờ đợi một bàn tay bịt mắt, hoặc một cái hôn nhẹ nhàng từ phía sau kèm thêm câu xin lỗi...để nàng có thể trút những bức bối, tủi hờn, để nàng có thể đắm thụp thụp rồi dụi đầu vào ngực người ấy...hoặc nàng có thể khóc ngon lành mặc kệ người ta đổ dành...

Nàng vô thức rào bước thất thủ men theo hồ, mỗi một đợt gió qua, nàng lại rùng mình...

Nàng muốn khóc, đôi mắt đã rung rung rồi, nhưng lấy ai xoa dịu vỗ về đây??

_Em ơi!!! -Bỗng một tiếng gọi cất lên.

_Đồ đáng ghét! -Nàng vừa lẩm nhẩm vừa quay lại. Nhưng đây không phải là người mà nàng muốn dành lời trách đó, hai gã đang ngồi trên chiếc xe vừa đỗ lại đang nhìn nàng. Hối ôi, lúc này nàng cũng chẳng đủ tỉnh táo để nhận ra giọng nói của ai cả, sự mong đợi nhớ nhưng khiến nàng phản xạ theo một bản năng vô điều kiện như vậy, bất cứ một cái gì có thể hy vọng, nàng đều bầu vùi vào đó.

_Đi chơi với bọn anh nhé! -Một gã xuống xe tiến lại gần, miệng nồng nặc mùi rượu.

_Không! Tôi!..-Nàng sợ hãi lùi lại, rồi nhìn quanh. Máy bác lao công vừa loanh quanh ở đây lại đi đâu rồi? Phía ngoài được cách một khuôn viên thì thoáng cũng có một vài chiếc xe đang lao đi vội vã. Nhưng thật khó để họ có thể để ý và dừng lại được.

_Đi với bọn anh đi, đứng đây một mình làm gì cho chết lạnh ra -Hấn bước tới gần hơn, giọng khê đặc nát rượu.

_Không! Tránh ra! -Nàng hốt hoảng tránh cánh tay hấn đang quờ tới, rồi vụt chạy.

_Đi đâu cưng, chiều bọn anh đi, muốn bao nhiêu anh cũng cho. -Không kịp rồi, gã còn lại đã xuống xe từ lúc nào, chạy ra chắn ngang đường nàng.

_Các anh...! Cút ngay, không tôi la lên bây giờ...-Nàng xụp chiếc ô xuống rồi run rẩy đưa ra chắn phía trước, nước mắt lưng tròng.

_Giờ là ai để ý đâu cưng, lát nữa đi cùng bọn anh em khắc được là thoải mái...há..há. -Gã đằng sau ôm chặt lấy nàng.

_Khốn nạn! Buông ra! - Nàng hoảng loạn giãy giụa, cố gắng thoát khỏi vòng tay hấn. Nhưng không thể được.

_Ui chao, thơm quá! Tự nhiên lại vớ được bảo vật, đời nào anh buông -Gã cười phá lên đầy khả ố, rồi dúi cằm vào gáy nàng.

_Hự! -Bỗng gã la lên, buông nàng ra rồi lùi lại, thụp xuống ôm hạ bộ. Thì ra nàng đã thúc cán ô vào chỗ hiểm của hấn.

_Á à! Con đi này, mày đừng tưởng mày xinh mà có quyền kén chọn khách nhé, bọn bố mày không thương hoa tiếc ngọc đâu. -Gã kia tức giận xấn sổ lao đến.

_ Các người không lùi lại, tôi sẽ nhảy xuống! -Nàng liền nhào người bước lên lan can chắn ven mặt hồ, gương mặt hoảng sợ đến tột cùng.

_Ấy đừng, cô em, bình tĩnh nói chuyện, thế rồi cuộc cô em muốn bao nhiêu?? -Gã kia e dè giờ tay trấn an.

_Cút ngay -Nàng nức nở hét lên, rồi tuyệt vọng xoay người bước nốt chân kia lên, định gieo mình xuống.

"Anh...sao anh không tới! Sao anh tắt máy, anh bảo là không lỗi hẹn với em... tại sao?"

Nàng nhắm nghiền mắt lại, khuôn mặt thân thương của người ấy hiện lên trong tâm trí nàng, mỉm cười..

_Ê, ê đừng làm thế...đừng...hự - Gã kia chưa nói hết câu, bỗng cảm thán đau đớn.

_Bốp! Bốp! -Rồi liên tiếp tiếng kim loại đập vào thịt.

_Tau đánh chết mi! Thằng chó -Giọng một người miền trung chửi bới.

_Đừng làm thế bạn gì ơi! -Một người nữa la lên.

Nàng khựng người quay lại. Thấy 5 người đang cầm tuýp lao vào đánh hai gã xàm xỡ. Một người đang rút rìe gần đưa tay định kéo nàng xuống.

_Ngọc!!!! -Một giọng nói thân yêu mặc định trong tim nàng cất lên. Nàng nhìn về phía giọng nói ấy, thấy một đoàn xe vừa dừng lại..

Tôi cuống cuống nhảy vội ra khỏi xe, nhưng cái chân đau không có lực khụy xuống, cơ thể vẫn đang bải hoải làm tôi ngã vật ra...

_Bình tĩnh nào! Bạn! -Thanh đưa tay đỡ lấy tôi, rồi dịu tôi bước lại phía nàng. 5 người kia dừng tay không đánh, nhưng vẫn không chế hai tên đón mặt.

Tôi tập tễnh vịn vào người Thanh, đến gần nàng. Nàng vẫn đang đứng trên lan can nhìn tôi, sững sốt, ngỡ ngàng...hai hàng nước mắt tui thân tuôn trào.

_Anh không thất hứa mà!! -Tôi nghẹn giọng, rồi khỏi tay vịn thẳng Thanh rồi tập tễnh đi đến ôm lấy nàng.

_Anh! Em đã nghĩ là không còn được nhìn thấy anh nữa..em..em...!!! -Nàng ôm lấy đầu tôi òa lên khóc, bao nhiêu tủi phận nãy giờ bộc phát ra.

_Anh xin lỗi vì đã tới trễ, để em phải chịu nhiều áp lực! -Tôi dụi đầu vào lòng nàng, để mặc nước mắt tuôn rơi.

_Hòa giúp Hiếu đỡ bạn ấy xuống đã, ngã bây giờ -Anh Long lo lắng nói.

Hòa bước lại, cùng tôi đỡ nàng xuống khỏi lan can. Rồi dịu tôi, cùng nàng bước lại ngồi xuống ghế đá.

_Em! Sao em ngốc nghếch vậy, em định làm gì? Chẳng lẽ muốn anh đợi 200 năm thật sao? -Tôi quay sang lau nước mắt cho nàng trách móc.

_Anh! Sao anh lại bị như thế này? -Lúc này nàng mới nhìn kỹ và nhận ra những vết bầm trên mặt tôi.

_Giờ hai thằng này tính sao đây? - Một bạn trong nhóm Nghệ An hỏi.

_Đánh chết con mẹ chúng nó đi!!

_Cho bố mẹ nó khỏi nhận ra luôn! - Nhóm người đang không chế hai tên nhao lên, định đánh tiếp.

_Các anh cho em xin, cho em xin - Hai gã hốt hoảng giờ tay ôm đầu kêu van.

_Thôi không! Đừng đánh người nữa! -Nàng sợ hãi xua tay.

_Em muốn tha cho chúng nó à? -Tôi cố kiềm chế hỏi lại nàng, thực sự nếu người ngợm không bị đau chắc tôi đã lao vào tấn hai thằng khốn đầy chết đi sống lại thì mới hả được cơn giận đang bùng phát. Dù có bất kỳ hệ quả nào xảy đến thì tôi cũng bất cần.

_Vâng! Họ cũng say rượu quá, với lại họ chưa làm gì được em cả, chúng ta đã gặp nhau rồi, với em giờ đó là điều quan trọng nhất, em cũng không muốn thấy đánh nhau...anh nhé!! - Nàng khẩn khoản.

_Thôi các bạn cho chúng nó đi đi - Tôi quay sang nhóm bạn ý, gượng cười.

_Ơ!

_Địch mẹ!

_Cút!

Mọi người có vẻ vẫn chưa hả giận, đá vào người hai gã kia vài cú nữa, rồi né đường cho hai gã vùng dậy chạy ra xe nổ máy phóng trời chết.

_Sao không ở chỗ hẹn lại đi loanh quanh ven hồ làm gì, anh tới không thấy đâu, lại phải đi tìm, may mà đến kịp, nếu không... - Tôi cầm lấy tay nàng, chẳng dám nói tiếp điều dở trong đầu nữa.

Nàng rút tay lại rồi đưa lên xoa nhẹ những vết đau trên mặt tôi, chẳng quan tâm đến câu hỏi của tôi.

_Giờ anh nói em biết, sao anh lại như thế này đi?

_Anh...à! Anh bị tông xe...-Tôi ngập ngừng.

_Sao?? -Nàng hốt hoảng sờ nắn khắp người tôi.

_Không phải bị tông, mà là...-Thằng Thanh lên tiếng giải thích.

_Bị đâm xe! -Tôi vội ngắt lời nó, rồi khẽ nháy mắt.

_Cảm ơn anh Long, cảm ơn các bạn, giờ cho chúng em nói chuyện một chút nhé! -Tôi quay ra cảm kích nói với tất cả.

Khi này tôi đã dừng lại nói thẳng ra vấn đề là lên đây gặp nàng, nhưng mọi người vẫn bí mật bám theo xe Hòa, lúc đến nơi không thấy nàng, lúc tôi đang hoang mang không biết làm thế nào thì họ xuất hiện và tỏa đi tìm giúp tôi, may mà có họ không thì...

_Ồ! Được, ra kia ngồi tí đi chúng mày, vớt anh điều Thăng Long Quỳnh ơi!

_Thôi anh và các bạn về trước cũng được, hôm nào rủ tất cả đến xóm làm bữa để em có dịp cảm ơn ạ!

_Có gì mà phải cảm ơn!

_Bạn anh Long thì cũng như bạn tụi này thôi mà -Cả hội xua tay trước sự khách sáo của tôi.

_Chú cứ ở đây nói chuyện với bạn, bọn anh ra đằng kia hút mấy điều thuốc cho ấm người rồi lát nữa tất cả cùng về, anh hộ tổng được chú ra đây thì cũng phải có trách nhiệm đưa chú về tận phòng, Oké -Anh nhìn tôi cười, rồi khoát tay ra hiệu cho tất cả ra chỗ xe, chia nhau thuốc hút.

_Ồ còn hai thằng này...-Thấy Thanh với Hòa vẫn đang đứng tần ngần.

_Không nghe tớ nói gì à? -Tôi trừng mắt nhìn hai thằng bạn.

_À..ừ!!

_Cậu đang ngấm lạnh, trời hình như có sương, nhanh về sớm không ốm đấy -Trước khi chạy ra chỗ hội Anh Long, Hòa quay lại nhắc tôi.

_Được rồi bạn! Tớ không sao mà! -Tôi trấn an nó.

_Vậy anh của ra khỏi ngõ gặp đúng cái xe đang đi vào à? -Giọng nàng run run.

_Ừ! May mà anh kịp thời nhảy lên nắp capô, nếu không là chui xuống gầm xe rồi, hihi - Tôi hoa chân múa tay phết lác. Chuyện bị đánh nó nghiêm trọng hơn rất nhiều nên tốt hơn hết là không nên để nàng biết.

_Trời! Em đã bảo anh từ hôm trước rồi, anh có nghe em đâu!?

_Thì đó là tình huống khách quan mà!

_Em không biết...anh mà còn như thế..em..em!

_Ồ hay! Anh đã bảo là không sao rồi mà! -Tôi quàng tay ôm lấy vai nàng.

_Em rất sợ...anh hiểu không? -Nàng ngả đầu vào vai tôi.

_Anh hiểu mà! Nhưng anh đã không sao rồi, thôi mình đừng bàn đến vấn đề rủi ro này nữa nhé!! -Tôi nói lảng.

_Em cứ nghĩ là anh không đến, em gọi rồi nhắn tin không thấy anh trả lời...em mấy lần đã định về rồi, nhưng cứ lưỡng lự, sau đó buồn chân em mới rào bước lòng vòng, rồi gặp hai người kia...

_Vậy sao? -Tôi hôn nhẹ lên mái tóc nàng.

_Anh tới không thấy em, tưởng em về rồi, nhưng anh và mọi người vẫn tìm loanh quanh, rồi mượn máy Hòa lắp sim vào định gọi cho em, lúc đang định gọi thì nghe có tiếng đánh nhau, thế là anh tới...cũng may là mấy bạn kia đến kịp thời...cô nàng ngốc nghếch này chưa làm gì đại đột...nếu không...

_ Nếu không thì sao?

_ Chắc anh cũng nhảy theo luôn, đi tắm mát Hồ Tây định không rủ anh à...còn lâu...-Tôi cẩn nhẹ lên tai nàng, khiến nàng hơi rùng mình.

_ Em đã nghĩ ra đủ trò để trút giận, hành hạ anh cho bỏ ghét khi gặp -Nàng ngẩng lên đưa tay véo nhẹ vào má tôi.

_ Ai đau!! -Tôi suýt xoa.

_ Chết! Em quên...-Nàng mau chóng đèn lại cho chỗ bị véo một nụ hôn.

_ Giờ em muốn hành tây hay hành ta anh cũng chịu tất!

_ Người ngọm anh vậy, cho anh nợ đấy!

_ Em muốn làm gì anh cũng được, nhưng không được đại dột như vậy nữa nghe không?

_ Vậy em phải làm sao? Họ dám..họ dám.. -Nàng cắn chặt môi rầm rức. Cỗ lễ mại uất ức như vậy không thể giải tỏa hết ngay sau mấy câu đùa bỡn được.

Tôi chẳng biết nói gì, lại ôm lấy nàng..

_ Thôi mà! Được rồi, anh xin, chúng nó đã phải trả giá rồi...thôi mà em!

Chúng tôi xiết chặt nhau hơn rồi cùng nhìn ra phía hồ, mặt hồ vẫn gợn sóng sau từng đợt gió, nhưng lung linh bởi mọi ánh đèn chiếu dội xuống khiến nó trở nên huyền ảo. Điều tôi mong mỏi nhất mấy ngày nay đã trở thành hiện thực, thế nên lúc này mọi con đau, cái lạnh đều vô nghĩa với tôi.

_ Vậy em vào đó...khi nào lại ra đây? -Tôi bỗng bắn khoăn.

_ Em cũng chưa biết được, có thể hè, hoặc tết sang năm..

_ Lâu vậy sao?

_ Giờ chúng ta có thể liên lạc với nhau dễ dàng, nên nhớ lắm thì lên mạng nói chuyện, hoặc nhắn tin, hay gọi cho nhau được mà!

_ Uhm, ngày nào em cũng phải online nhé, rùi bật webcam cho anh ngắm em nữa nha!

_ Trời! Online chat chit nhiều thế thì lúc gặp lấy đâu ra chuyện để nói?

_ Vậy không nói nữa, chỉ ngồi nhìn nhau thôi!

_ Có lý đấy! -Nàng gật gù thú vị.

Bỗng máy có tin nhắn tới, tôi rút ra đọc, số của anh Long:

"Này, có cần thuê nhà nghỉ không, anh bảo thằng bạn anh chữa lại một phòng, không thì lát nữa không có đâu, trời rét này nó đông khách lắm"

_ Gì vậy anh?

_ À không!! -Tôi giật bắn người sau câu hỏi của nàng, vội nhét luôn máy vào túi.

_ Mọi người giục anh về rồi hả? Có khi anh cũng về sớm đi, anh cần phải nghỉ ngơi mà!

_ Không, mới ngồi được chút xíu mà!

_ Em cũng chỉ ngồi một lát rồi về thôi, nãy giờ chị gọi nhiều không nghe chắc đang sốt ruột lắm.

_ Vậy em bảo mọi người đi đâu?

_ Em bảo là đi lên phố mua ít ô mai về làm quà cho các bạn cùng lớp, rồi bắt taxi ra đây!

_ Sao không hẹn chỗ nào gần nhà tiện về có phải ko?

_ Nhưng chỗ này...-Nàng hướng đôi mắt nhìn ra phía hồ, tôi chợt hiểu ra ngay vấn đề. Đúng là khi yêu, những nơi dễ làm liên tưởng đến chốn kỷ niệm, bao giờ cũng dễ thương...ôi công chúa mít ướt của tôi...tôi nhẹ nhàng cầm nàng lên, nhìn đắm đuối..

_ Phải rồi!!

_ Có thể chứ!!

_ Cao trào rồi!!!

_ Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi....!!!

Nhóm bạn Nghệ An lần hội xóm trọ nhao nhao từ đằng xa, rồi vỗ tay theo nhịp cổ vũ, cái ông Long hô to nhất, cả hai thằng bạn không phải nổi khổ nhưng nổi cựa quãi cũng ngoác mồm... Bảo ra hút thuốc hóa ra lại theo dõi chúng tôi. Mà theo dõi thì cũng nên để yên cho người ta nhò cái, đằng này... Đứng là phá đám mà, khi nãy thì nhắn tin nói vớ va vớ vẩn, giờ lại... Tôi ngượng mặt định quay đi, thì nàng bỗng đưa tay chặn lại...rồi đặt lên môi tôi một nụ hôn...

_ Wêêêê!!!!

_ Huýt..huýt...

_ Lãng mạn thế!!

_ Tưởng được đi đánh nhau, ai dè được xem phim Hàn Quốc tường thuật trực tiếp...

_ Thế này thích hơn đánh nhau chứ...sau lần này phải hạ quyết tâm cưa đổ em Linh khu A1 mới được....!!!

_ Mi sao đủ trình, phải để tau.

_ Haha...

Những tiếng huýt gió, xì xào huyền não, cùng những tràng cười sáng khoái, không thể làm tôi mất tập trung vào đôi môi dịu ngọt này, hôm nay đừng nói bị đánh, mà có xuống 18 tầng địa ngục tôi cũng phải trèo lên để đến với nàng...

_ Giờ ai là kẻ trộm? - Vừa rồi môi nàng ra, tôi đã trêu.

_ Em cũng lấy lại thứ thuộc về em, thế là huề -Nàng đỏ bừng mặt, nhưng cũng không quên đáp trả lại.

_ Sao hôm nay...không ngại mọi người hử? -Tôi mỉm cười.

_ Nếu ngại thì...liệu mình còn cơ hội nữa sao? -Nàng e lệ.

Chợt máy của nàng rung lên.

_ Chết rồi, chị lại gọi nữa!

_ Vậy mình về thôi em!

_ Uhm, em gọi taxi đã!

_ Không phải gọi!

_ Sao..!

_ Chẳng sao với trăng gì cả! -Tôi ngoảnh lại vẫy vẫy nhóm bạn.

_ Hòa ơi! Cho mình dừng ở đây!

Hòa đỗ xe trước đầu ngõ, cả đoàn cũng dừng lại, mấy cậu trông có vẻ tổ lái được thể nẹt pô ầm ỉ.

_ O! Cái đêch! Chúng mày có để cho người ta ngủ không hả? -Anh Long ra dấu cho tụi nó im hết.

_ Em cảm ơn anh và các bạn nhé - Nàng xuống xe Hòa, rồi lễ phép chào anh Long và cả hội.

_ Không có gì em! Lúc nào rảnh qua khu trọ bọn anh chơi nhé.

_ Chắc chắn rồi ạ! -Nàng mỉm cười rồi bước lại phía tôi.

_ Anh phải giữ gìn sức khỏe nhé! -Nàng vừa nói vừa tháo cái dây chuyền có mặt ngọc màu xanh xanh rồi đeo vào cổ tôi.

_ Cái này...-Tôi bất ngờ.

_ Đây là bùa hộ mệnh đấy, bà ngoại tặng cho em, giờ em thấy anh mới là người cần nó hơn!

_ Nhưng!!! - Tôi đỏ bừng mặt.

_ Ai tin được lời anh, nên em phải có gì chắc chắn và đảm bảo chứ, lần sau cứ nhìn thấy nó là anh sẽ phải tự nhắc mình đi cẩn thận rồi - Nàng nhìn tôi trêu mếu.

_ Anh không thể...- Tôi ngập ngừng.

_ Anh phải nghe lời em, nếu không..!! - Nàng dứ dứ nắm đấm.

_ Nhưng anh chưa chuẩn bị được món quà gì cho em cả! - Tôi ngượng mặt gãi đầu.

_ Hôm nay em đã có món quà tuyệt vời nhất rồi mà - Nàng cầm lấy tay tôi nói.

_ À!! - Tôi liền cởi cái khăn đang quàng trên cổ, quàng vào cho nàng.

_ Trời ạ! Lát nữa đi đường gió lạnh thì sao! Anh đúng là...- Nàng khẽ cau mày, rồi toan cởi khăn ra quàng lại cho tôi.

_ Phải có gì để em nghĩ tới anh chứ..- Tôi đưa tay chặn lại.

_ Nhưng mà...

_ Đây cậu quàng khăn của tớ đi, bận mấy lớp áo nóng quá!- Hòa cởi khăn ra quàng về phía tôi.

_ Cảm ơn cậu - Tôi đón lấy, rồi quay lại nhìn nàng.

_ Sao! Giờ còn vướng bận gì nữa không em?

_ Còn chứ! - Nàng ngược nhìn tôi, mắt lại rung rung.

_ Còn nỗi nhớ em biết để đi đâu?- Nàng ôm lấy tôi, thổn thức, giây phút phải xa nhau thật nặng nề, cả hội tụ bạn cũng im bật. Không gian như chỉ có hai chúng tôi.

_ Coi nào! Chat, tin nhắn, email, gọi điện...trút hết vào đây cho anh! - Tôi mỉm cười ôm nhẹ nàng.

_ Vâng...Thôi anh về đi kéo muộn, em vào nhà đây - Nàng khẽ rời vòng tay tôi, lưu luyến nhìn.

_ Anh có những người bạn tuyệt vời! Bảo mọi người có dịp em sẽ về khu trọ anh nhé!

_ Tất nhiên rồi!

_ Mọi người đưa Hiếu về giúp em nhé, chào mọi người ạ. - Nàng cúi chào một lần nữa rồi xoay người bước vào trong ngõ. Tôi trân trân đứng nhìn...chỉ muốn chạy theo ôm thêm một cái nữa, nhưng giờ chẳng thể nhấc nổi chân lên được...bóng nàng dần khuất hẳn...tôi đưa tay lên nắm chặt mặt dây chuyền, lòng bồi hồi xúc động, rồi cảm giác hụt hẫng lại le lói trong lòng..

_ Về thôi còn đứng đó làm gì! - Thanh bước lại huých nhẹ vào người tôi.

_ Ủ! - Tôi lùi thúi quay lại chỗ xe Hòa đang chờ.

_ Ông bạn chắc kiếp trước tu đắc đạo nên kiếp này mới yêu được em xinh mà lại tình cảm đến vậy - Một người trong nhóm đùa giỡn cho không khí bớt buồn.

_ Ủ! Thế kiếp này mày đi tu đi.

_ Tao tu nữa thì lên thánh rồi, hehehe...

_ Thế mà giờ vẫn chả con nào thèm ngó!

_ Cứ chờ xem!

_ Anh lại cứ tưởng chú đi tới bến luôn chứ! - Anh Long cười.

_ Về thôi các bạn! Cảm ơn tất cả các anh em ngày hôm nay nhé! - Tôi chẳng buồn trả lời anh ấy nữa, lòng đang nặng trĩu thế này, còn tâm trạng đâu mà đùa cợt được.

_ Đã bảo không có gì mà! Ông khách sáo quá đấy.

_ Cậu làm bọn tớ ngưỡng mộ thật!

_ Giờ về tắm bỏ cho khô đi rồi chờ em ý ra! Tụi này đợi tin vui đấy!

_ Hahahaha...

Mọi người cùng cười lớn, rồi chúng tôi lên xe phóng vút đi, đêm đã về khuya. Lúc tôi đi trời đã lạnh, lúc về thì lại càng lạnh hơn, chẳng biết do thời tiết hay...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Mùa của nỗi nhớ

_ Vậy là cậu với Ngọc sau hơn 2 năm mới lại được gặp nhau? - Hòa cầm chai rượu lên rót tiếp.

_ Ủ! - Tôi trầm ngâm mân mê cọng rau sống.

_ Nghe chuyện của chú cứ như phim ý! - Anh Long gấp một miếng lòng bò vào mồm, rồi cầm chén đưa lên.

_ Thế sáng nay em yêu mấy giờ bay? - Thanh đưa chén cụng với mấy anh em, rồi quay sang hỏi tôi.

_ Lúc này nhấn tin báo chờ làm thủ tục. Giờ chắc chuẩn bị rồi - Tôi nhấp một ngụm.

_ Hết đi!

_ Thôi, đang đau tao không muốn uống nhiều! - Tôi đặt chén rượu xuống.

_ À! Ủ nhì, bạn quên mất!

_ Mà này, anh là anh nghi cái thằng Nhật Huy lắm, các chú có công nhận không? - Anh Long ra về đăm chiêu.

_ Giờ chuyện đó với em cũng chẳng quan trọng nữa!

_ Chú định không truy cứu thật à? - Anh Long ngạc nhiên.

_ Cũng chưa chắc đã phải, với lại nó ở trong Nam, truy cứu thì làm gì anh?

_ Thế nhớ lần này còn lần sau nữa, chúng nó lại tiếp tục thì sao!?

_ Em sẽ đề phòng hơn!

_ Thôi được, nếu chú đánh hơi thấy mùi nguy hiểm thì phải báo ngay với anh em, để mọi người còn hỗ trợ.

_ Vâng!

_ Tít..tít...! - Tôi cầm máy lên xem tin nhắn, là của nàng:

_ "Em ra phòng chờ rồi, anh giữ gìn sức khỏe nhé, vào tới nơi em alo sau, yêu anh"

Đọc xong tin tôi cầm máy bỏ vào túi.

_ Là của bạn ý à, sao không nhắn lại? - Hòa nhìn tôi khó hiểu.

_ Giờ có nhắn cũng đâu biết nói gì đâu! Sáng nay cũng đã gọi nói chuyện lúc ở sân bay rồi mà. - Tôi lấy đĩa gấp đồ ăn. Lúc này nên để cho nàng đi thoải mái, chứ càng nhắn càng lưu luyến mệt lắm, khi nào vào đến nơi liên lạc lại cũng được.

_ Này, thế bao giờ bạn ý ra?

_ Cũng chưa biết, có thể hè hoặc tết sang năm!

_ Yêu xa như thế khổ nhĩ - Thanh tỏ vẻ ái ngại.

_ Biết làm sao được! - Tôi thở dài.

_ À sao cậu không tính hè này làm chuyến Sài Gòn nhĩ?

_ Thì cũng đang tính mà, cứ ngồi chờ người ta ra Bắc thì chịu làm sao được!

_ Chuẩn đấy - Anh Long hào hứng vỗ đùi.

_ Đàn ông phải chủ động như thế chứ, làm thêm chai nữa nhé!

_ Dạ thôi, hôm nay em không uống được nhiều!

_ Hòa, Thanh sao?

_ Thôi anh, gọi cháo đi! - Hòa cầm chén lên uống nốt tí long đen.

_ Cho 4 cháo chị ơi, thêm bình trà nữa - Thanh quay vào trong gọi chủ quán.

Tôi ngồi gật gù trên băng ghế xe khách, hôm nay cuối tuần nên đông hơn mọi ngày, may mà chui hẳn vào bên bắt xe nên mới kiếm được chỗ ngồi. Dù cũng phải ních một hàng tận 5 người. Phải đứng một tuần sau khi nạng đi, tôi mới dám về thăm nhà, lý do cơ bản là cho người nó hỏi lại và mấy vết bầm trên mặt cũng lặn bớt đi. Không thì về nhà, với bất kỳ lý do gì đi chăng nữa thì mẹ cũng gào ầm lên.

Xa nhau đã hơn tuần, những ngày đầu chúng tôi gọi cho nhau liên tục, rồi lên mạng chat chit, nỗi nhớ cũng vui đỡ phần nào. Vì vẫn có thể hỏi han quan tâm, chia sẻ cuộc sống hằng ngày với nhau, chứ không như lần xa nhau trước. Bố mẹ nàng vẫn chưa biết chuyện chúng tôi đã gặp lại nhau, Nhật Huy không nói. Chẳng biết hẳn đã bỏ cuộc hay toan tính những gì, tôi cũng chẳng bận tâm. Tôi bảo nàng khoan hãy nói, bởi thực tế chúng tôi vẫn còn đang ở cách xa nhau và còn đang đi học, nên có nói tầm này cũng chỉ khiến mọi việc trở nên phức tạp chứ chẳng giải quyết được gì cả, trường hợp bất khả kháng là bố mẹ nàng có biết trước thì sẽ lựa cách giải bày sau, dù biết là sẽ rất khó trong hoàn cảnh này, nhưng cũng chẳng tìm ra hướng giải quyết nào tốt hơn. Hai đứa tự nhủ đến đâu thì đến, điều quan trọng là luôn giữ lửa cho tình yêu...đơn giản vậy thôi...

_ Nào bên xe Phúc Yên, ai xuống lên đây trước đi - Anh lơ xe quay lại giục.

_ Cho tôi xuống! Cho tôi xuống - Một bác đằng sau tôi vội đứng dậy.

_ Cả em nữa - Tôi cũng đứng lên rồi trèo, chen qua từng người một để bước ra cửa.

_ Lạch cạch! - Tôi với tay vào trong mở khóa cổng, hôm nay thứ 7 mà sao mẹ về muộn thế nhĩ, tôi đã điện từ sáng rồi mà.

Bước vào trong nhà, quăng mấy túi đồ xuống, lại mở tủ lạnh thấy có đĩa ổi tôi nhón một quả rồi ra phòng khách nằm dài lên ghế sofa gặm. Cảm giác về nhà bao giờ cũng thật dễ chịu và thoải mái, và lần về này lại càng thoải mái hơn sau khi xảy ra biết bao nhiêu là chuyện thì cuối cùng tôi đã tìm lại được tình yêu của mình... bỗng sức nhớ ra điều gì tôi vội ngồi dậy chạy vào phòng mẹ, lục lọi mấy tủ đựng chứng từ hồ sơ, tủ sách, hòm, va-li rồi lại ngó xuống gầm giường...loay hoay một lúc không thấy gì, tôi lại đi vào kho đồ cũ lục tiếp...quái lạ, mẹ có thể để đâu được cơ chứ???

_ Hiếu về rồi à? - Bỗng giọng mẹ từ ngoài cổng gọi với vào, tôi giật mình xếp lại đồng đồ, rồi phui quần áo cho hết bụi rồi đi ra mở cổng cho mẹ.

_ Xách hộ mẹ cái! - Mẹ đưa tôi hai túi hoa quả và đồ ăn. Rồi nhấn ga phóng xe vào cổng.

_ Sao hôm nay mẹ về muộn thế? - Tôi vừa đi vào vừa hỏi.

_ À, mẹ với chú Tuấn tín dụng ra xem cho con cái xe.

_ Xem xe? - Mặt tôi hớn hờ.

_ Mẹ mua xe cho con ạ? - Tôi mừng rỡ, sinh viên mà có xe máy đi học là oách lắm.

_ Cha bố nhà ông chỉ được có vậy là nhanh!

_ Mẹ định mua xe gì thế? - Tôi cuống quýt.

_ Mua Hon-da cho đảm bảo, mẹ thấy chiếc Future nhìn có vẻ được.

_ Không! - Mặt tôi tiu ngù.

_Xe đấy có cái đít như đít vịt, nom xấu lắm, con không thích đâu! -Tôi ngúng nguẩy.

_Ồ hay cái thằng, Hon-da nó là đối tác gửi tiền chỗ tao, mua lúc nào cũng được giá tốt, mày còn đòi hỏi gì?- Mẹ có vẻ bức.

_Nhưng con đã bảo không thích mà!

_Thế mày thích xe gì?

_Yamaha nó mới ra dòng Jupiter đẹp lắm, thanh niên phải đi xe đó mới được, đáng thể thao mà mẹ -Tôi hoa chân múa tay trình bày.

_Ôi trời! Xe đó chú Tuấn bảo tốn xăng lắm! Mà mày mua xe đấy làm gì, đủ đôn đưa xe lạng lách là tao cho nghỉ luôn!

_Con có bao giờ đưa xe đâu mà mẹ nói thế!

_Tao không biết!

_Đi mà mẹ, nhá! -Tôi ôm cổ mẹ nũng nịu.

_Thôi được rồi, để tao tính đã!

_Không phải tính đâu mẹ, thôi mẹ ngồi nghỉ đi, hôm nay con trai về nấu cơm cho mẹ ăn...-Tôi ba chân bốn cẳng chạy vô bếp.

_Đồ phải gió! Mà thứ sáu tuần sau về làm bằng đấy nhé, mẹ nhờ bác Hạnh nộp hồ sơ hộ rồi đấy -Mẹ nói với theo.

_Vâng ạ!!!!

_Làm gì mà từ trưa đến giờ em gọi không nghe máy thế? -Nàng giận dỗi.

_Anh đi với mẹ có chút việc, anh xin lỗi!

_Ồ! Anh đang ở nhà à?

_Ừ, anh về chiều hôm kia.

_Thế anh đã xuống Hà Nội chưa?

_Anh đang chuẩn bị xuống đây, em biết anh đang ở đâu không?

_Làm sao em biết được!

_Đang ngồi dưới tán cây bàng, trước cửa nhà em ngày xưa nè.

_Anh qua đó làm gì?

_Trước khi xuống Hà Nội, tự nhiên anh muốn đi qua những nơi này quá.

_Eo, sến sẩm chết đi được.

_Có gì mà sến, còn hơn cái người đưng cái là rơi nước mắt.

_Nè, cẩn thận đó nha!

_Tại em nói anh sến mà, thôi huề nhé. Em đang làm gì..?

_Em đang đợi mấy đứa bạn qua rồi đi bơi.

_Đi bơi??? Thời tiết này mà...à ờ...-Tôi sực nhớ ra là khí hậu trong Nam lúc nào cũng nóng.

_Cho anh đi với..! - Vừa buông lời đùa bỡn thì bỗng đột nhiên tôi tưởng tượng ra viễn cảnh nàng mặc bộ đồ bơi, khoi lên những đường cong gợi cảm giống như mấy cô người mẫu trong mấy quyển tạp trí, và trong mấy cái trang web đen mà bọn thằng Thanh (cả tôi nữa, hi) thi thoảng vẫn hay vào. Tự nhiên giữa mùa đông mà đầu lại nóng phừng phừng, cái suy tưởng từ đầu nó phát dần xuống người, rồi xuống cả...bên dưới nữa...

_Nè! Nè!! -Đang lim dim mắt thả hồn theo trí tưởng tượng, bỗng tiếng nàng gọi qua điện thoại làm tôi giật mình.

_Ồ! Anh đây...-Tôi bối rối trả lời, mặt đỏ bừng.

_Sao tự nhiên lại không thấy nói gì thế? -Nàng phụng phịu.

_À không! Em bảo gì cơ? Chắc nãy giờ sóng hơi chập chòn! -Tòì chống chế.

_Em bảo có muốn đi thì vào đây!

_Được rồi, em nhớ đây, anh sẽ vào!

_Không, ý em là bây giờ cơ -Nàng cười tinh nghịch.

_Đùa à, giờ làm sao vào được, anh sẽ thu xếp!!

_Có chắc không?

_Chắc chắn...

_...

_Thôi em đi đây! Có gì tối ra mạng nói chuyện sau nhé!

_Ừ! Anh cũng xuống Hà Nội đây.

_Anh đi gì xuống thế, xe khách à?

_Không, anh đi xe máy...-Tòì nhìn con Jupiter mới cầu cạnh còn chưa lấy biển tự hào.

_Lại đi xe Hòa à, đi đường cẩn thận đó nha!

_Anh biết rồi, có bùa hộ mệnh của em, còn lo gì nữa...

_Chỉ được cái lèo mép, thôi em tắt máy đây, bye anh!

_Ukm, yêu em..

3 tháng sau.

Bằng đi một khoảng thời gian, tòì đã bắt đầu quay lại cuộc sống thường nhật, đi học và làm thêm. Phòng đón nhận thêm thành viên mới là Lâm, bạn cùng lớp với Hòa, quê ở Hà Tây, 4 người thì hơi trật trội nên chúng tòì phải chuyển qua phòng khác cũng ở khu đấy nhưng rộng rãi hơn và có cả gác xép, Lâm tính tình hoạt náo, lại quan hệ bạn bè rộng nên suốt ngày lượn lờ, nó dường như chẳng mấy quan tâm đến chuyện học hành cho lắm. Vì với cái cơ ngơi xưởng gỗ lớn tại nhà thì tương lai của nó đã được định đoạt sẵn rồi, xuống Hà Nội học chủ yếu là để thoát khỏi sự quản lý của gia đình, thoải mái với những cuộc ăn chơi trác táng. Tính nó hào phóng, sống cũng hay, nên cũng mau chóng hòa nhập với chúng tòì.

_Cái gì?? -Đang nhấp ngụm trà đá tòì tí bị sặc. Tròn mắt nhìn Hòa.

_May be bé cái mồm hộ tao cái! -Hòa lăm lét nhìn xung quanh rồi nạt nhẹ tòì.

_Mấy...bao lâu rồi? -Tòì sốt sắng.

_Tao không biết, thấy nó bảo tháng này chậm hơn tuần rồi! -Nó lo lắng.

_Đi khám chưa?

_Chưa, tao lo quá.

_Mà chúng mày mới yêu được có mấy tháng, làm éo gì mà nhanh thế?

_Thì, gần nhau, chịu thể quái nào được.

_Thế ra mấy lần hội cùng phòng về quê hết, cái Hồng ở nhà một mình mày mò sang tâm sự đến tận khuya hóa ra là...?

_Ừ! -Nó cúi gầm mặt xuống.

_Sao không chia sẻ thông tin lẫn kinh nghiệm cho anh em với -Tòì nhìn nó tùm tùm cười thú vị.

_ Thôi, tao không đùa đâu! Giờ phải làm thế nào?

_ Lúc cậu ăn thì chả hỏi ý kiến anh em, giờ mới hỏi thì làm được gì, tao biết đâu được.

_ Tao..tao...!! Giờ mày cho tao lời khuyên cái -Nó lo lắng.

_ Ô! Tao đã va chạm cái vấn đề này bao giờ đâu mà khuyên với chả nhủ, cưới thôi.

_ Mày điên à! Tao với nó còn đi học, cưới cái gì?

_ Thế thì tùy mày thôi, hỏi anh Long ý, bác ấy lớn tuổi chắc biết.

_ Ô! -Nó gãi gãi đầu tỏ vẻ chán nản.

Thực ra tôi cũng đâu có biết gì đâu, chuyện yêu quan hệ với nhau đối với chúng tôi thì cũng chẳng xa lạ, nhưng vấn đề bầu bí thì quả thực là giờ tôi mới gặp ngoài đời, còn chủ yếu đọc qua mạng, sách báo hoặc mấy kênh tâm sự trên Radio...oái ăm thay giờ thằng bạn tôi lại vướng phải, thế nên tôi còn bất ngờ và bối rối hơn cả nó.

_ Ô hôm nay làm gì mà ăn muộn thế, lại còn thịnh soạn thế này nữa - Vừa bước vào phòng tôi nhìn cả phòng đang quây quần nhậu nhẹt.

_ Em chào anh ạ! -Thấy một ông anh cũng đang ngồi dưới chiếu, tóc vàng, ăn vận rất sành điệu ra dáng dân văn nghệ sĩ, tôi liền lễ phép.

_ Ủ, vào đây ngồi làm ly em! -Anh đơn đã mời tôi ngồi xuống.

_ Đây là anh Hùng, cùng quê với tớ -Lâm vừa đi vào bếp lấy bát ra đưa cho tôi, vừa giới thiệu luôn.

_ Còn đây là Hiếu, ở Vĩnh Phúc, ở cùng tụi em anh ạ!

_ Thôi thì Lâm nó vừa giới thiệu, anh với chú uống với nhau cái nhì!

_ Vâng, em mời anh ạ! -Tôi nâng cốc với anh rồi cạn chén.

_Mấy lần anh qua chơi, cả phòng anh quen hết rồi, còn mỗi chú toàn đi học với đi làm cả ngày nên khó gặp quá, hôm nay rủ anh em làm bữa ăn đêm, thì anh mới diện kiến được chú.

_ Chết, anh nói từ diện kiến làm em bớt mất 5 năm tuổi thọ rồi -Tôi cười cười, với chai rượu rót tiếp cho anh.

_ Nào anh em mình đồng khởi cái đi! -Thanh nâng chén lên.

_ Dzôôôô!!!!

Rượu được mấy tuần, cũng đã nóng máy, anh em có dịp cà kê câu chuyện. Tôi mới biết anh ý đúng là dân văn nghệ sĩ thật, sinh năm 76 là cựu học sinh cao đẳng nghệ thuật múa trung ương. Nhưng giờ anh không đi diễn mà chuyển sang làm bầu sô, chuyên tổ chức những chương trình sự kiện nhỏ ở các phòng trà, quán cafe, tiệc cưới hoặc nhà hàng nhỏ ở Hà Nội và tỉnh lẻ. Tính anh rất xởi lởi và khéo nói chuyện, nên chẳng mấy chốc mấy anh em đã như là thân thiết từ lâu lắm rồi.

_ Anh nghe thằng Hòa nó kể về thiên tình sử của chú! Khiến anh cảm phục quá! Chuyện của chú thuộc dạng hiếm có khó tìm trong thời buổi này đây!

_ Ấy! Bác lại trêu em rồi - Vừa nói tôi vừa đưa mắt lườm Hòa.

_ Cách xa nhau như vậy, chắc chịu nhiều thiệt thòi lắm nhì?

_ Dạ không! Tụi em vẫn nói chuyện qua mạng và gọi điện cho nhau suốt mà anh!

_ Ý anh nói vấn đề khác cơ!! -Anh nhìn tôi nháy mắt.

_ Vấn đề gì ạ?

_ Thôi chuyện người lớn anh đừng đem nói với trẻ con -Lâm cười ha hả. Rồi với tay rót rượu.

_ Trẻ cái sư cha mày - Tôi quay sang chửi nó.

_ Anh nói thế mà cậu còn thắc mắc, chứng tỏ cậu chưa đủ trình để hiểu -Thanh được thể trêu tiếp.

_ Thôi nào, nói nhiều, uống, uống...-Tôi đỏ bừng mặt, nâng ly khỏi xướng làng tránh vấn đề. Mấy anh em lại tiếp tục...

Rượu đã tàn canh, cả lũ đều say bí tỉ. Bất đũa lúc này hện làm hội, giờ chẳng ông nào còn đủ tỉnh táo để dọn nữa thì hội hè cái gì, anh Hùng với thằng Thanh nằm vật ra giường gáy khò khò, Lâm với anh Kiên cũng lết lên gác xếp ngủ, tôi với Hòa dài tạm chiếu xuống dưới đất, cuộn mấy bộ quần áo vào làm gối để nằm.

_ Còn thức không? -Tôi lè nhè hỏi Hòa.

_ Còn, đầu đầu quá, có ngủ được quái đâu, chả biết ông Kiên mua rượu pha còn hay sao ý -Nó ưỡ ưỡ đáp lời.

_ Thế nó đã bớt sốc chưa?

_ Giờ đỡ hơn rồi, hôm qua còn khóc suốt cả ngày, tao đỡ mãi không được.

_ Ủ! Thôi cô động viên nó thôi! Tâm này giữ lại đứa bé thì làm sao học hành được, cô thì cũng khổ cả hai đứa mày.

_ Thi đành vậy chứ sao, lúc ở chỗ phá, thấy mấy bà vào trước la hét. Nó suốt ngất mà tao cũng vãi cả đái.

_ Thế cơ à? Từ giờ chừa nhé.

_ Tao không biết -Nó thở dài rồi xoay lưng vào trong.

_ Thôi ngủ đi -Nó bảo tôi.

_ Ủ...-Tôi với lấy điện thoại, lúc này nàng gọi thì đang uống rượu, nàng bảo khi nào uống xong thì nhắn tin, tôi lại quên búng đi mất. Nhìn đồng hồ cũng đã gần 1h sáng, chắc giờ này nàng cũng ngủ rồi.

Thôi để sáng mai gọi lại vậy, chắc nàng không giận đâu...

Tôi hện lại báo thức rồi cũng chìm vào giấc mộng....

Bước vào giữa tháng 3, trời cũng đã ấm dần lên. Thi thoảng cũng có một vài đợt không khí lạnh tăng cường tràn xuống miền Bắc, nhưng không gây rét đậm rét hại nữa, người ta đã có thể cất dần những bộ áo rét to sụ để chuẩn bị cho những ngày hè ấm áp và năng động.

Tháng 3, thời điểm giao mùa có những yếu tố đặc biệt khiến cho ta cảm nhận được những cái đẹp rất riêng trong lòng Hà Nội:

Hoa ban nở rộ sắc tím phai

Lộc vùng hoài niệm những năm dài

Tán bàng cuối mùa còn sót lại

Nhánh sưa vương vấn nỗi nhớ ai...??

Những cô thiếu nữ tuổi đôi mươi với tay đón lấy nhành hoa sưa e ấp, như tình con gái trinh nguyên, ù vào đó vào những đam mê dịu ngọt và men say nồng nàn của mối duyên đầu.

Những cánh hoa sưa tinh khôi mong manh như tuyết trắng phủ đầy khiến Hà Nội bỗng trở nên lãng mạn và nên thơ hơn... Từng con phố nhẹ tênh, thông dong khẽ uốn tròn cái cảm giác mơ hồ, êm ái của mùi hương dịu nhẹ, chỉ kịp thoảng qua trong gió vẫn còn đọng lại một chút hơi hóm mùa xuân...quyện nhẹ vào một cảnh sưa gượng nở vợi trên cao, huyền hoặc lòng những lãng khách về một mùa mới về, mùa tình đây...mùa hoa sưa gọi lại những yêu thương, đọng cho ta thật nhiều hoài niệm về một chiều ai đánh rơi nỗi nhớ.

Tôi đưa tay hứng lấy một cánh sưa đang rơi xuống, nhẹ nhàng và nâng niu, lòng bồi hồi những cảm xúc...

_ Đang nghĩ gì vậy cu? -Lâm khuấy cốc cà phê đá nhìn tôi hỏi.

_ Mày có thấy hoa này đẹp không? -Tôi bản thân nhìn cánh hoa sưa trong lòng bàn tay, bỗng gọi nhớ tới người con gái phương xa...

_ Không! Với tao về đẹp nó nằm ở kia kia -Nó hát hàm chí về phía hai cô nữ sinh mặc áo dài đang đứng tạo dáng chụp ảnh.

_ Nói chuyện với mày chán chết -Tôi búng nhẹ cánh hoa lên, rồi cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm.

_ Tao thấy mày thi thoảng cứ ngơ ngẩn như dờ người ý, sống thực tế đi! Cứ mơ mộng nhiều hãm con mẹ nó người đấy!

_ Kệ tao!

_ Hay hôm nào đi chơi với bạn một buổi cho biết!

_Tao chẳng có thời gian đâu.

_Ồi giỏi! Nghỉ làm một hai buổi có sao đâu.

_Tao không thích.

_Mẹ! Mấy lúc nào cũng nghiêm nghị như ông già tao vậy, thanh niên tư tưởng thế mau già lắm.

_Ồ, chả biết thằng nào già hơn thằng nào!

_Nói chuyện với mấy khó chịu thật đấy...! À tao bảo này!

_Gi? -Tôi quay sang nhìn nó.

_Anh Hùng đang rủ bọn mình thuê một cái nhà 4 tầng gần trường múa, có hơn hai triệu thôi, 6 anh em dọn về đấy ở cho thoải mái.

_Hả, nhưng tao ở chỗ này quen rồi, toàn anh em chơi với nhau lâu, chả muốn chuyển.

_Ồi giỏi, có cách xa mấy đâu, hơn hai cây số, lúc nào về thăm chả được.

_Mày đi mà hỏi hội kia, chắc chúng nó cũng không đồng ý đâu.

_Chúng nó ok hết rồi, mỗi anh Kiên sắp tới anh chuyển qua Gia Lâm với đứa em nên không ở thôi.

_Hả! Cái eo gì tao cũng biết cuối cùng là sao?

_Thì chúng nó bảo tao thuyết phục mày, nên hôm nay mới rủ mày ra đây trao đổi chứ.

_Nhưng...

_Có gì mà nhưng, anh Hùng cũng có xa lạ gì nữa đâu, về đấy ở hẳn căn nhà 4 tầng rộng rãi thoải mái, có phải sướng hơn rúc ở xó xỉnh kia không. Ở với anh ý thì thoải mái được anh ý cho đi chơi theo đoàn diễn, được ngắm các em chân dài, còn gì bằng! -Nó cười cười vỗ vai tôi.

_Nếu chúng mày đã tự quyết với nhau thì còn hỏi tao làm gì.

_Ờ hay cái thằng này! Bọn tao tôn trọng nên mới hỏi ý kiến mày nữa chứ!

_Thôi tùy! Tao thế nào cũng được.

_Ờ, vậy coi như mày đồng ý rồi nhé.

_....

_Tính tiền chị ơi -Chẳng thấy tôi nói gì nó quay vào trong gọi thanh toán.

_Về thôi mày -Thấy tôi vẫn còn ngồi tần ngần nó liền giục.

_Ừ!!!

Tôi đứng dậy rồi cùng nó đi ra chỗ để xe, bỗng một cơn gió mạnh bất chợt ủa tới, kéo theo những cánh sưa rơi rụng xuống...như những bông tuyết trắng mùa đông..

(HẾT PHẦN 2 - MỜI ĐỘC GIẢ TIẾP TỤC ĐÓN ĐỌC PHẦN 3)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Sự khởi đầu

RANH GIỎI - PHẦN 3

Đầu tháng 7 năm 2004.

Lại thêm 4 tháng nữa trôi qua, quay đi quay lại đã đến giữa hè, trời oi ả. Thời tiết tháng 7 luôn là những ngày nóng bức, thậm trí còn là tháng có nhiệt độ cao nhất và nóng nhất trong năm, nhất là trong nội thành, lượng nhiệt tỏa ra từ những nhà cao tầng, từ mặt đường với ống xả khói bụi của các loại xe kết hợp vào với nhau khiến nhiệt độ luôn cao hơn hẳn so với các khu vực ngoại thành. Khiến cho không khí ngột ngạt đến tức thở, và cái nóng như thiêu đốt da thịt.

Vậy là chúng tôi xa nhau đã được hơn nửa năm, tôi không dám tưởng tượng nếu không có cách nào liên lạc được với nhau thì nửa năm ấy nó sẽ kéo dài hàng bao nhiêu năm nữa. Cũng may nhờ liên lạc thường xuyên, chia sẻ động viên nhau mà chúng tôi cũng dần quen với hoàn cảnh yêu xa này. Lịch trình vào Sài Gòn của tôi vừa phải hoãn lại vì chuyện ông ngoại lâm bệnh nặng rồi mất, nên chúng tôi đành phải chờ đợi cơ hội khác vậy. Hai đứa bảo nhau cùng tìm cách, nếu ai thu xếp được cơ hội thuận lợi hơn thì một là nàng sẽ ra Bắc, hai là tôi vào Nam.

Nhật Huy lúc này cũng đang tỏ thái độ sẵn đón trở lại, bởi cái máu sĩ diện nên hẳn đã không nói chuyện của chúng tôi cho bố mẹ nàng (on trời) mà hẳn muốn chinh phục nàng bằng chính khả năng của bản thân, bởi vậy có lẽ hẳn đã tính toán chúng tôi xa nhau vài tháng thì tình cảm sẽ nhạt dần, nên hẳn thi thoảng ghé qua rủ cả nhà nàng đi ăn, mua quà cáp mỗi lần hẳn đi nước ngoài về, rồi tạo mọi thuận lợi cho bố nàng trong công việc.

Hắn đang áp dụng công thức "Nhất cự ly, nhì tốc độ" huyền thoại, nhưng hẳn không biết là mọi động tĩnh của hắn nàng đều nói với tôi hết. Và nàng cũng luôn tìm cách lảng tránh tế nhị những sự quan tâm săn sóc của hắn, chỉ có bố mẹ nàng vẫn luôn mặc định chào đón hắn cứ như hắn đã là con rể tương lai rồi khiến nhiều lúc nàng khó xử, gọi điện cho tôi khóc rầm rức... Tôi cũng cố an ủi động viên nàng, nhưng thực sự trong lòng cũng không thể giấu nổi những âu lo.

Sau này qua tâm sự của nàng tôi mới được biết bố hắn là Tổng Giám Đốc một công ty đa ngành chuyên về xây dựng trong Sài Gòn, sau khi bố nàng đi tu nghiệp nước ngoài về liên tiếp chuyện làm ăn bị đổ bể, rồi người ta lừa mất hết cả vốn, chán nản lại lao vào cờ bạc nên phải bán nhà trả nợ, bố nàng đưa gia đình vào Sài Gòn và nhờ anh ruột (chính là bác ở Hà Nội hôm nàng ra thăm) giới thiệu tìm việc trong này, trước khi về hưu bác nàng làm trong bộ xây dựng, nên cũng không khó để tìm việc cho em trai, và qua mối quan hệ bố nàng tới làm trong công ty của gia đình Nhật Huy, rồi hẳn gặp nàng và tôi cũng không lấy làm lạ khi hẳn say nàng như điên điên, ngay lập tức hẳn tìm mọi cách lấy lòng nàng cũng như tác động để cân nhắc bố nàng thăng tiến trong công ty nhằm chiếm bằng được trái tim người đẹp.

Còn về phần nàng, sau khi chúng tôi chia tay vào cuối năm lớp 11. Gần như là nàng đã quyết tâm quên đi mối tình đầu để bắt đầu một cuộc sống mới với gia đình ở trời Nam, nhưng sau mấy tháng không thể loại bỏ hình ảnh của tôi ra khỏi tâm trí, nàng mới tìm cách liên lạc lại, khi ấy nhà tôi vẫn chưa có điện thoại, mãi tới khi tôi xuống học đại học mẹ mới lắp để cho tôi tiện liên lạc về nhà. Nên nàng cũng chỉ còn cách viết thư và gửi về địa chỉ nhà tôi, nàng bảo ngoài lúc học ra hầu như có chút thời gian rảnh là nàng lại ngồi viết, như một thói quen viết nhật ký vậy...

_Em viết gì trong những bức thư đó mà nhiều thế? -Khi ấy tôi tò mò hỏi nàng.

_Đầu thế gọi là nhiều, cả một bầu trời hoàng hôn, 365 lá thư ấy sao đếm hết được! -Nàng nửa đùa nửa thật.

Mỗi lần tôi hỏi nàng lại nói vậy, hoặc ý đại loại như vậy. Nên dần tôi cũng chẳng hỏi nữa, thực ra cũng thầm đoán sơ sơ rồi, nhưng cứ muốn nàng nói ra cho...sướng.

Mà nàng nói là đếm đủ 1 năm, tức mỗi ngày một lá (Thực ra không phải ngày nào nàng cũng viết, vì cứ rảnh là viết, nên vào những ngày chủ nhật hoặc ngày lễ, nghỉ hè có ngày nàng viết tận 4,5 lá), ban đầu gửi về địa chỉ nhà tôi, những cánh thư bay đi, mấy tháng không thấy hồi âm...nàng lại chuyển sang gửi địa chỉ lớp, những cánh thư vẫn mãi miết bay đi rồi trôi vào hư không...

Mỗi lần lớp trưởng từ trên phòng văn thư xuống nàng đều ánh lên hy vọng...nhưng thư phân phát hết rồi mà nàng không có, hoặc nếu có thì cũng chẳng phải là người đang mong đợi mà là những bức thư làm quen tán tỉnh của tụi con trai cả cùng trường lẫn khác trường...nàng thất vọng, nhưng không nản, nàng nghĩ có thể là bức thư nàng để lại cho tôi trước khi nàng ra đi đã khiến tôi bị tổn thương và tôi cũng đã dứt khoát không muốn quay lại nữa để làm một cậu con trai có hiếu, nên nàng cố viết để giải thích... viết để níu kéo...viết mãi...và dần dần từ những hy vọng nàng chuyển sang viết cho thỏa nỗi nhớ, đợi mong...rồi chuyển thành viết theo thói quen....cứ như thế...như thế...

Sự thờ ơ của tôi (lúc đó nàng nghĩ như vậy), khi vẫn không đáp lại những bức thư đã khiến nàng từ yêu thành tủi thân, từ tủi thân thành giận dữ, và từ giận giữ thành hận...mà công thức yêu với hận nó tỉ lệ thuận với nhau. Yêu càng nhiều thì...

Nàng ngừng viết sau khi đủ 365 bức, chính thức khóa chặt trái tim mình, một là để gạt tôi ra khỏi đầu óc, hai là tập trung cho kỳ thi Đại học, nàng không muốn phải vướng bận gì nữa cả...

_Sao em lại nhận lời yêu Huy? -Tôi thắc mắc.

_Lúc thi đại học xong, tâm trạng em trống rỗng, bước vào nhập học cũng vậy, em chỉ biết học và học, chẳng muốn nghĩ gì nữa cả, bố mẹ cứ vụn vào, nhưng em cố lảng tránh. Nhưng anh ấy không chịu bỏ cuộc, vẫn cứ xuất hiện. Những khi em buồn, anh ấy lại có mặt động viên an ủi, rồi mẹ em ốm, anh ý cũng ở viện chăm sóc cùng em, anh ý luôn lãng mạn mọi lúc mọi nơi, sẵn đón, chăm sóc chu đáo. Nhưng em không thể có cảm giác gì ngoài một người anh trai cả...

_Vậy thì sao? -Tôi sốt ruột.

_Dòng rã một năm như vậy em cũng thấy tội nghiệp anh ấy, rồi mẹ bảo "lấy người yêu mình có thể không viên mãn về tình cảm, nhưng hạnh phúc trong cuộc sống, với lại con cứ thử yêu nó xem, mẹ thấy nó rất tốt và chu đáo mà..." nghe mẹ nói vậy em thấy cũng có lý, với lại em vẫn chưa thể quên được anh, nên em muốn tìm cách khác thử xem, thế nên em tặc lưỡi nhận lời.

_....

_Sao anh không nói gì? -Thấy tôi im lặng nàng hỏi.

_À ừ!! Cái tai nghe đang chập chòn, rồi sao nữa em?

_Yêu nhau được mấy tháng, nhưng thực sự em rất khó xử, em cố tránh né, không thể tiếp nhận những thân mật của anh ấy được.

_Tại sao?

_Tại anh đấy!! -Nàng hờn trách. Qua webcam tôi thấy nàng cau mày tỏ vẻ giận dữ.

_Sao lại tại anh? Anh liên quan gì? -Tôi ngạc nhiên.

_Có thật không, thật không liên quan không...hôm sinh nhật em...ở hồ nước...buổi tối trăng sáng ấy...anh làm như vậy với em...liệu em còn cảm xúc với người con trai khác được sao?

_Hà!!! -Tôi giật mình.

_Em đã nghĩ cuộc đời này chỉ có anh...nên em mới viết thư. Không thấy anh trả lời...em...em....Nhiều lúc em nhắm mắt, kệ cho anh ấy hôn, những mỗi lần nhắm mắt em đều tưởng tượng ra khuôn mặt anh, em lại đẩy ra rồi bỏ chạy. Em không thể...không thể....anh hiểu không??? -Nàng òa khóc.

_Thôi mà! Thôi mà! Anh hiểu, đừng khóc nữa, anh hiểu mà, đây chỉ là nhắc lại, tâm sự lại thôi mà, sao phải khóc chứ - Tôi bối rối xua tay lên trước camera an ủi nàng. Rồi nhìn xung quanh, cũng may lúc này quán net đang vắng khách, có lúc đặc mấy thằng thì chúng nó ngồi hết bên ngoài cho thoáng, còn tôi dù phòng phía trong có nóng mấy thì cũng phải cố chui vào ngồi cho nó riêng tư, được thoải mái bày tỏ cảm xúc với nàng mà không bị người khác soi mói.

_Vậy sao lúc ở nhà hàng em lại cố tình như không quen biết anh?

_Lúc ấy em hận anh còn chưa hết, lại còn đang đi với mọi người cả anh Huy nữa, lúc ấy em nghĩ em viết cho anh từng ấy lá thư, mà anh không trả lời hỏi âm lấy một lá, thì có khác gì không quen biết...Nhưng sau khi anh đi vào rồi đi ra đưa quyển menu, ánh nhìn của anh khiến em bối rối, em tự hỏi lòng mình rằng, nếu người con trai kia vô tâm, tại sao ánh mắt lại thiết tha đến như thế? Tại sao mới gặp đã chạy ngay tới ôm mình như là đang đợi từ lâu lắm rồi, và cái nỗi buồn tuyệt vọng trong đôi mắt anh...nó...nó như vết dao cắt vào tim em, khiến em không thể chịu nổi, nó như phản biện lại những suy nghĩ của em về anh bấy lâu nay?

_Vậy sao? -Tôi đau đớn nhớ lại thời điểm lúc đó.

_Rồi đến khi anh nói đến mấy món ăn đấy...

_Rau cải luộc, gà rang, cà ghém, muối lạc, và...tình yêu! -Tôi mỉm cười nhắc lại, đến lượt tôi tuôn trào nước mắt.

_Thực sự lúc đó em phải cố gắng lắm để không khụy xuống, lúc đó đầu óc em quay cuồng, mất phương hướng hoàn toàn...em không biết phải nghĩ gì và làm gì nữa cả...mọi người tưởng em không được khỏe nên đưa em về...thực ra...lúc ấy...em đâu có muốn về...-Nàng thổn thức.

_Vậy là...

_Đêm hôm ấy em thức trắng đêm, trong đầu hiện lên muôn ngàn dấu hỏi, không thể ngủ được...tại sao thờ ơ với em bao lâu khi gặp nhau thái độ của anh lại như vậy? Rồi bao nhiêu thắc mắc khác nữa...thế là hôm sau em dậy sớm, bảo chị là về Phúc Yên thăm bạn...

_Rồi em đi tới hồ nước hả???...-Tôi bồi hồi.

_Không! Lúc đầu em bắt ta-xi định ra nhà hàng tìm gặp anh, nhưng em sợ anh không gặp, bởi hôm trước đó vì em mà anh bị anh Huy đánh, sau chút lưỡng lự em bảo tài xế về thẳng Phúc Yên, rồi nói anh ý đi ra hồ nước, lúc ấy em cũng không biết mình nghĩ gì nữa, cứ vô thức thôi..

_Vô thức ư!! -Tôi lẩm nhẩm, lúc ấy sau khi tỉnh rượu mình ra đó làm gì nhỉ? Ngay cả tôi giờ cũng chẳng thể hiểu nổi, có lẽ tâm trạng nàng cũng như vậy.

_Cũng có thể coi như em ra đó để tìm câu trả lời cho trái tim mình cũng được, đôi khi không thể tìm được đáp án cho hiện tại thì quá khứ sẽ cho ta gợi ý -Nàng nhoen cười.

_Và...!! -Tôi cũng cười theo.

_Và em thấy "đáp án" đang đứng một mình, hướng ra hồ hết, em cũng bất ngờ, không nghĩ là gặp anh tại đây.

_Lúc đó anh trông buồn cười lắm nhỉ?

_Buồn cười nhưng em cũng chẳng thể cười nổi.

_ Thế giờ đã có câu trả lời cho trái tim mình chưa? -Tôi nháy mắt.

_ Em đã có tất cả những thứ mình cần: -Nàng thỏ thẻ.

_ Còn anh lại tìm được ánh hoàng hôn của đời mình! -Câu này chuối quá, nói hơi ngượng mồm nên tôi đánh chữ lên cửa sổ Yahoo.

_ Thôi em xuống nhà đây, mẹ gọi xuống ăn cơm rồi -Nàng chu mỏ hôn gió tôi cái rồi tháo tai nghe, tắt webcam.

_ Ủ! Anh cũng về đây, phòng chắc cũng đang đợi - Tôi cũng tháo tai nghe ra rồi cầm điện thoại lên xem giờ.

_ Vâng! Hun anh nè -Nàng trả lời kèm biểu tượng mặt nụ hôn.

_ Mà này em ơi!

_ Sao anh?

_ Lần sau chat voice với webcam thì đừng có khóc, nhìn xí gái lắm -Tôi trêu.

_ Ai bảo tự nhiên gọi nhắc lại những ám ức trong lòng người ta làm gì! -Nàng đề biểu tượng nắm đấm.

_ Thôi hết chuyện để nói, cứ loanh quanh quay lại mấy lá thư rồi lại kéo theo bao nhiêu chuyện tiếp diễn, vậy cũng tốt, nó tháo gỡ nốt mấy vướng mắc còn sót lại, giúp chúng mình hiểu nhau thêm mà em.

_ Vâng! Mà lúc này, nếu em không nhìn lắm thì anh cũng giàn dụa nước mắt đấy thôi, còn cười ai, ở hàng net không sợ người ta chọc quê à? Biểu tượng cảm xúc tongue

_ Ờ thì...hi hi! Tầm giờ cơm này vắng khách mà. Có ai đâu! Biểu tượng cảm xúc grin

_ Thôi anh về đi! Em thoát đây! Có gì lát nhắn tin sau.

_ Ủ! Bye em!

Đợi nick "cong_chua_mit_uot..." của nàng out ra, rồi tôi mới cho "hoang_tu_mit_uot..." té nốt, lúc nào lên mạng cũng vậy!! Tôi muốn mình luôn là người đổi theo, che chở và bảo vệ...

Nhưng mà, bỗng tôi chợt nhớ lại, tại sao nàng gửi cả hai địa chỉ, cả ở nhà lẫn ở lớp cho tôi mà tôi lại không thể nhận được một lá nào? Nếu nhận ở nhà thì còn có khả năng mẹ bảo bác Thức làm ở bưu điện đem về cho, còn ở lớp thì sao nhỉ???

Ngồi thờ người một lúc thì lại có cuộc gọi, là anh Hùng. Thôi kệ về ăn cơm đã, chẳng muốn nghĩ mà cũng chẳng quan trọng nữa. Tôi đứng dậy thanh toán tiền net rồi bước ra ngoài, đã gần 7 giờ tối mà hơi nóng vẫn cứ hầm hập...tôi cởi áo ra vắt lên vai rồi lên xe phóng về...

_ Hai một...hai hai...hai ba...hai tư...hai...Hòa! Hòa...đờ đờ tao cái!! -Tôi cuống quýt.

_ Bảo nâng 60 thôi, cứ cố lên làm gì! -Hòa đang đứng gần liên lại đỡ hộ tôi cử nốt cho đủ số lần. Nâng xong tôi nằm thở hồng hộc.

_ Xong chưa anh ơi -Cậu nhóc đang đứng chờ có vẻ sốt ruột.

_ Rồi em vào đi - Tôi bật ngồi dậy, chạy ra chỗ để đồ với lấy chai nước tu ừng ực. Phòng tập thể hình dụng cụ đã ít mà lúc nào cũng đông, nên nhiều lúc phải chờ xếp hàng đến lượt.

_ Thôi về đi!-Tôi bước lại chỗ Hòa đang tập vai.

_ Đợi đã, tớ đã xong bài đâu.

_ Ờ thế bạn ra ngoài tí cho thoáng, trong này ngột quá, không thở được -Tôi bước lại phía gương, xoay người gồng gồng mấy cái, tạm hài lòng. Về cơ bản người tôi cũng to săn rồi nên chỉ tập 4 tháng cho cơ săn vào là được, xô với ngực đã có từ trước nên rút ngắn được giai đoạn. Ngắm nghía tự sướng tí rồi tôi cầm chai nước bước ra ngoài hành lang hóng tí gió.

_...Năm...sáu...bảy... chuyển ép ngực...một hai...

_...Năm...sáu...bảy...chân trái lên...một hai...

Tiếng chị huấn luyện viên thể dục thẩm mỹ bên cạnh cất lên theo nhịp nhạc sôi động, phòng thể dục thẩm mỹ với thể hình liền kề nhau. Nên các ông bên thể hình cứ nghĩ giữa bài là lại ra đi lộn vồn bên hành lang khu thẩm mỹ, vừa rửa mặt lại được thể khoe người đồ với các em. Tôi thì không lộn vồn, chỉ ra cửa đứng thôi, nhưng nhiều lúc cũng...tò mò giả vờ ngáp ngáp vờn vai rồi cũng tranh thủ liếc cái. Nhìn các em ý mặc đồ thun bó sát nhún nhảy như thể thì ai mà cảm lòng được, với lại mỗi lần nhìn trộm là tôi lại liên tưởng đến nàng, vì nàng cũng bảo nàng đang học múa bụng. Dù hai môn này chả liên quan,

chỉ có mỗi điểm chung là đồ tập nó mát mẻ, mà trí tưởng tượng của tôi nó phong phú sẵn rồi...thế nên...

_Ê!! -Hòa đập vào vai làm tôi giật nảy mình.

_Gì thế? -Tôi bức bối.

_Về thôi...úi chà...!! -Nó cũng phải tranh thủ đưa đôi mắt cú vọ sẫm sồi cái.

_Bé mặc bộ màu hồng...ui chao nhìn quả ngực kia -Nò đờ đẫn, rồi chép miệng.

_Thôi thôi! Lượn! -Tôi kéo tay nó.

_Sao, mày đứng ngắm này giờ phải để cho bạn thương thức tí chứ -Nó vẫn đứng ỳ ra.

_Mẹ! Ngắm thì tề nhì, liếc liếc thôi, mày cứ trở mặt hau háu thế ăn chửi có ngày! -Tôi sốt ruột.

_Ồ...! -Nó lưỡng lự giây lát rồi cũng theo tôi ra chỗ để xe.

_Này bạn...-Nó quay sang tôi.

_Gì thế?

_Của Ngọc liệu có...-Nó đưa hai tay lên làm điệu bộ như đang bóp xôi. Nháy mắt cười rất đều.

_Tao giết mày...!! -Tôi nộ khí xung thiên, cúi xuống rút cái dép.

_Ấy, tớ chỉ hỏi thế, cậu không trả lời thì thôi -Nó vừa chạy vừa cười ha hả.

_Đứng lại...!!

_Cậu bỏ cái dép xuống thì tớ đứng.

_Còn lâu!!!

_...

_...

Chúng tôi cũng đã dọn đến ở cùng với anh Hùng được khoảng 3 tháng. Lúc đầu là 5 anh em và anh Hùng nữa là 6, nhưng anh Kiên lại sang Gia Lâm ở, rồi Thanh nó tắt bật với dự án mở quán cafe chứng khoán của nó bên đường Hai Bà Trưng rồi cũng ở hẳn luôn đấy để tiện việc quản lý, thế là chỉ còn lại có 4 anh em ở căn nhà 4 tầng thênh thang.

Sau khi dọn đến ở đó 2 tháng thì anh Hùng đón thêm một thằng em nữa sinh năm 89 ở cùng quê tên là Thái lên học lớp tạo nguồn trong trường múa. Rồi lại tiếp tục cho thêm 3 cô diễn viên múa trong nhóm đến ở trên tầng 4 để đỡ tiền nhà, thành ra cuối cùng có tận 8 mạng cả nam lẫn nữ sống ở đấy. Nhắm thấy tình hình phức tạp tôi định bảo Hòa ra chỗ khác ở nhưng nó kêu lười chuyển nhà, ngại, rồi viện bao nhiêu lý do...cuối cùng tôi đành buông xuôi. Rồi dần dần cũng quen.

Nhưng đôi khi tôi vẫn luyến tiếc cái thời 4 anh em sống ở Cầu Diễn, vui vẻ, cả xóm đoàn kết yêu thương lẫn nhau, giờ tan đàn xẻ nghé hết, nghĩ mà đôi lúc cảm thấy buồn đến nao lòng.

Ở đây căn nhà diện tích chỉ có 24m2 nên mỗi tầng chỉ được một phòng + 1 vệ sinh, ba cô diễn viên múa ở tầng 4, tôi với Hòa một phòng tầng 3, Lâm với thằng em tên Thái ở chung phòng tầng 2, còn a Hùng ngoài phòng 3 cô kia ra thì phòng nào anh ý cũng ngủ. Tầng 1 làm chỗ để xe và đôi khi được trưng dụng làm nơi để anh Hùng dựng bài và tập cho các nhóm múa, nhảy. Nhiều lúc Hòa dẫn cái Hồng hoặc thằng Lâm đưa người yêu nó về ở lại qua đêm là mấy anh em lại phải dọn lại một phòng để cho chúng nó "tâm sự", thành ra việc học của tôi cứ hay bị xáo trộn, rất là khó chịu.

_Này! Chúng mày vẫn chưa sợ à?

_Mấy giờ rồi mà còn sợ với sệt -Hòa bước tới tú lấy ra một hộp bao cao su giờ lên.

_Có bảo bối này thì không phải nghĩ gì đâu cậu! Hôm nào máu quá không kịp xài thì ra hiệu thuốc làm viên về cho nó uống là khỏi lo -Nó nhìn tôi cười.

_Mà này! -Nó ghé vào tai tôi.

_Sao?

_Tớ thấy con Mai nó hay nhìn lên cậu đấy.

_Thì sao?

_Kiếm thời cơ thuận lợi mà xoi đi chứ còn gì nữa? Nó ngon nhất trong số mấy đũa múa, người đẹp chắc như cua gạch, lộc lá quá còn gì?

_Mày điên à? -Tôi đẩy nó ra.

_Cậu nghiêm túc bỏ mẹ, thanh niên cũng phải va chạm dần đi thôi, súng ống hai mấy năm chỉ để phun nước thì làm quái gì cho đời -Nó cười nhún nhún.

_Thôi thôi, cút xuống nhà mà xem phim với chúng nó, để yên tao học -Tôi xua tay, rồi lại cắm cúi vào quyển sách luật Doanh nghiệp.

_Ồ, bạn thương mày xa vợ nên muốn giúp mày...

_Này thì thương...-Tôi bực tức liệng ngay quyển sách vào người, nó cười ha hả rồi đóng sầm cửa lại khiến quyển sách đập vào cửa rồi văng xuống nền nhà.

_Bực mình thật! -Tôi càu nhàu bước lại cúi xuống nhặt quyển sách lên rồi quay lại bàn tiếp tục ngâm cứu. Nhưng chẳng thể lọt nổi chữ nào vào đầu...điên thật...

Tôi đặt quăng quyển sách xuống bàn rồi vò đầu bứt tai, sau đó ngồi thừ ra. Biết trước thà cứ ở xừ chỗ trọ cũ cho lành, sống chỗ phức tạp như thế này tôi chưa thể thích nghi được. Suốt ngày âm ỉ nhạc nhẽo mỗi khi anh Hùng đưa các nhóm về tập, rồi lại ăn nhậu, hút thuốc nên cả căn nhà ám mùi hôi không chịu nổi. Với lại anh với mấy bạn múa lúc nào cũng đi làm về muộn, toàn 11, 12h là gọi điện ý ới, và tôi thì luôn phải xuống mở cửa, chứ mấy thằng kia ngủ như chết biết gì đâu. Thế nên lúc nào về anh ấy cũng điện vào số tôi, nên nhiều lúc vừa chọn mắt đã lại phải lồm ngồm bò dậy đi xuống...

_Cốc..cốc..-Có tiếng gõ cửa, mẹ cái thằng đùa dai này. Tôi sấn sổ bước tới mở toang cửa ra.

_Tiên sư...ớ, Mai à! -May mà tôi kịp bưng miệng lại. Bạn này cũng thiêng thật, vừa nhắc tới đã...

_Sao vậy? -Mai tròn mắt nhìn tôi.

_À không, tớ tưởng Hòa, hi! -Tôi gãi đầu chữa nguơng. Bỗng sực nhớ ra mình đang coi trần nên quay lại lấy cái ao ba lỗ mặc vào rồi bước ra.

_Tìm Hòa à? Nó đang ở phòng dưới xem phim

_Không! Cái máy tính của tớ chẳng hiểu sao lại không vào được, Hiểu biết thì lên xem hộ tớ được không?

_À, ừ! -Tôi đóng cửa rồi theo Mai lên phòng.

_Đây này! Chẳng hiểu hôm qua cái Thúy với Yến nó nghịch thế nào mà giờ tớ bật lên toàn thấy màu đen với mấy dòng chữ trắng không.

_Ừ, để mình xem.-Tôi ngồi xuống kiểm tra tình trạng.

_Chắc bị lỗi win rồi bạn ạ -Nhìn thoáng qua là tôi hiểu ngay bệnh.

_Thế giờ phải làm sao?

_Mai có đĩa win XP nào không?

_Tớ không có, hồi xưa mua người ta cài luôn cho chứ tớ biết gì đâu?

_Thế đợi tớ xuống nhà lấy.

_Ừ, cảm ơn bạn.

Tôi xuống nhà lấy đĩa cài, bước lên đã thấy Mai đang ngồi dưới chiếu gọt táo, lúc này mới để ý bạn ấy mặc bộ đồ ngủ...Ồ thì mọi khi các bạn ấy vẫn mặc chạy lên chạy xuống, nhưng chỉ có thằng Hòa và Lâm, với cả thằng cu em kia là hay bình phẩm lung tung chứ tôi có bao giờ để ý tham gia vào đâu, thực ra nói không để ý cũng chẳng phải, tôi chỉ liếc thôi. Giờ mới có cơ hội nhìn kỹ bộ quần áo ngủ mỏng tanh với chiếc áo hai dây phò ra bờ vai trắng ngần và khuôn ngực đầy đặn lấp ló...chiếc quần cũng ngắn cũn cỡn để mặc cho đôi chân thon dài vươn ra...mái tóc vắt sang một bên vai thả xuống hững hờ...khuôn mặt trái xoan thanh tú...thằng Hòa nó nói cũng phải...Mai đẹp, nhưng so với nàng thì bạn ấy có vẻ sắc sảo và trải đời hơn, chứ không có nét thuần khiết như nàng được...

_Gi vậy!/? -Mai trở mặt nhìn khó hiểu.

_Hà, không..không có gì, đĩa đây rồi -Tôi giật mình bối rối như thằng trộm bị bắt quả tang.

_Hiếu ăn táo đã!

_Ừ, mai ăn đi, tớ phải cài trước đã, lâu đấy. -Tôi lập cập bước tới cho đĩa vào ổ, rồi thao tác.

_ Vừa sửa vừa ăn cũng được mà. -Mai đừng dậy bước đến cạnh tôi, rồi đặt đĩa táo vừa gọt lên bàn.

_Ừ, cứ để đấy cho tót! -Tôi không dám nhìn, mắt cứ dán vào màn hình, mồ hôi trên trán rịn ra.

_Không có thuốc độc đâu - Bạn ý cười lãnh lút.

_À không...tót, mà mấy bạn kia đi đâu rồi? -Tôi nói lảng.

_Chúng nó đi mua đồ rồi.

_Thế tối nay mấy bạn không đi diễn à?

_Không, hôm nay anh Hùng điều bọn cái Phương!

_Vậy à?

_Ừ, mà không thấy Hiếu hay đi cùng anh Hùng nhỉ, toàn Hòa với Lâm.

_Tớ không thích lắm.

_Sao lại không thích, vừa được xem hát hò nhảy múa, xem hài, xem chương trình miễn phí còn gì.

_Tớ còn phải học.

_Thế à?

Bỗng chiếc điện thoại để ở góc bàn rung chuông.

_Bạn có điện thoại kìa

_Ừ! -Tôi đang định cầm đưa thì Mai đã nhào người tự lấy. Mái tóc khẽ lướt nhẹ qua vai và cổ tôi nhồn nhột, thoang thoang mùi hương. Tôi hơi rùng mình, tai nóng bừng, vội vơ lấy miếng táo bỏ vào mồm nhai cho đầu óc nó phân tâm đi.

_Alo..

_Sao??

_Chỗ nào?

_Của tao nếu là body thì size nhỏ nhất..

_Ừ, đợi tao chút...

Mai nghe điện xong rồi bảo tôi.

_Hiếu cứ sửa cho tót nhé, tớ chạy ra chỗ Thúy với Yến xem cái váy! -Bạn ý nói xong chạy tới tủ lấy đồ rồi bước vào nhà tắm thay.

_Ừ, được được...-Ơi trời, đỡ phải khó chịu rồi. Tôi thở phào, miệng vẫn nhồm nhoàm táo, đưa tay lên quệt mồ hôi.

_Cảm ơn Hiếu nha - Thay xong đồ, Mai bước vội ra cửa, không quên quay lại chào tôi.

_Không có gì đâu mà! -Tôi cũng cười đáp lại, rồi tiếp tục dán mắt vào màn hình.

Loay hoay một lúc nữa thì cũng xong việc, tôi rút đĩa ra rồi tắt máy. Chạy vội xuống nhà, rồi vô nhà tắm xối ào ào lên người, phần vì nóng, phần vì muốn cho trôi hết những bức bối trong cơ thể. Xong rồi lau người bước ra chốt lại cửa rồi cũng chả buồn mặc quần áo nữa, tôi nằm xuống giường bật quạt, rồi vớ lấy điện thoại, bấm số của nàng..

_Em à...

_...

_Đang làm gì?

_...

_Nhớ anh không??

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chênh vênh

_Huýt...huýt...!!!

Cuối cùng trọng tài cũng đã nổi hồi còi kết thúc trận chung kết Euro 2004 giữa Hy Lạp và Bồ Đào Nha. Hy Lạp đã trở thành tân vương của Châu Âu bằng bàn thắng duy nhất đến từ cú đánh đầu cận thành của Charisteas.

_Ồi giò!!! - Tôi giờ tay ôm đầu không tin vào mắt mình.

_Mẹ kiếp!! áp đảo cả trận đấu, bao nhiêu cơ hội mà chả ghi được bàn nào, trong khi nó được hưởng mỗi quả phạt góc thì lại dzô -Hòa cũng bức tức lắm bầm

Quả thật kết quả không phản ánh đúng thực tế thế trận, suốt cả trận đấu, Bồ Đào Nha áp đảo hoàn toàn. Hy Lạp chỉ duy nhất một lần được hưởng phạt góc nhưng chính từ pha đá phạt góc ấy của đội quân "Pirate Ship", mọi chuyện đã được định đoạt. Phút 57, Basinas đưa bóng bổng vào khu cấm địa, Charisteas nhanh như cắt, bật cao hơn hẳn tiền vệ phòng ngự Costinha và đánh đầu cận thành chính xác mở tỉ số. Trong khi bên phía Bồ Đào Nha, những Simao, Rui Costa, Ronaldo hay Figo sẽ còn day dứt mãi không nguôi khi không thể tận dụng những cơ hội có được. Đặc biệt là pha xử lý thiếu tinh tế của C.Ronaldo ở phút 74 khi anh một mình băng xuống đối mặt với Nikopolidis nhưng lại đưa bóng đi vọt xa từ cự ly chỉ khoảng 8m.

Vì cả mấy thằng đều khoái Bồ Đào Nha, nên thực sự rất chán nản với kết quả cuối cùng này. Trên màn hình là Cristiano Ronaldo ngôi sao mới nổi của bóng đá Bồ Đào Nha đang nhỏ những giọt nước mắt buồn thảm.

_Tắt mẹ tivi đi -Hòa với lấy điều khiển tắt phạt. Rồi cầm chai bia rót vào mấy cốc.

_Này cái thằng Ronaldo đẩy trận này đá chán nhì, cơ hội ngon ăn thế mà không ghi được bàn - Lâm vừa xé mực bỏ vào mồm nhai nhóc nhách vừa nói.

_Em thấy thằng đấy còn lâu mới vươn tới được đẳng cấp của Ronaldo Brazil -Thằng cu em Thái cũng ngồi hóng vào.

_Ờ, thì hàng nhái lúc nào chả kém chất lượng! Thôi nào uống nốt đi rồi đi ngủ! -Tôi nâng cốc lên. Cả bọn cùng phát rồi uống, chả thằng nào thêm "Dzô" đầy hào hứng như trước trận đấu nữa...

Men bia cũng đã ngà ngà, có 4 anh em mà cũng làm già nửa kết, tôi với Hòa khật khưỡng lên phòng nằm, để mặc cho em Thái dọn dẹp.

_Này, đá kiểu phòng thủ rồi rình đón trộm ý chán nhì?-Hòa có vẻ vẫn chưa hết ám ức.

_Thì nó cũng là chiến thuật của người ta, thắng làm vua, thế thôi.-Tôi thờ dài.

_Mà lâu lâu cậu có gặp anh Kiên với thằng Thanh không?-Chán chủ đề bóng nó chuyển sang chuyện khác.

_Anh Kiên thì tao vừa ngồi trà đá cách đây mấy hôm, còn Thanh thì gặp suốt, tao cũng là hội viên trong Hội Quán Chứng Khoán của nó mà!

_Thế mà không rù mấy ông ý đến đây xem cho vui.

_Hôm trước tao cũng bảo, nhưng anh ấy bận. Còn thằng Thanh mày có thấy nó để tâm đến bóng đá bao giờ chưa?

_Ừ, thôi hôm nào có dịp về xóm rồi làm bữa nhậu rù tất cả anh em.

_Ờ! Thôi ngủ đi.

_Ok.

Đã chênh choáng sẵn nên hai thằng nhắm mắt cái là đã gáy khò khò rồi...

_*&%\$#*& -Đang mơ màng bỗng điện thoại lại réo. Theo phản xạ tôi bật ngay dậy, chắc lại a Hùng với hội múa về rồi đây. Tôi uể oải đứng dậy, tranh thủ vào nhà vệ sinh tè cái, lúc này uống đầy một bụng bia nhưng buồn ngủ quá quên chưa xả bốt, mà lần nào cũng về muộn thế này, cho ông anh đội chút vạy. Xong xuôi tôi bước ra với tay bật điện cầu thang rồi đi xuống.

_Ồ! Anh Hùng với Thúy và Yên đâu? -Nhìn thấy mỗi Mai đang đứng ngoài cửa. Hỏi vậy chứ tôi cũng chả ngạc nhiên lắm vì cũng đoán kiểu gì cũng lại đang nhậu rồi lên Bar, hoặc đi hát hò thôi, cái ngạc nhiên ở đây là thấy Mai hôm nay không tham gia.

_ Hôm nay sinh nhật chị Thu, tớ thấy mệt mệt nên về sớm -Mai vừa nói vừa lúi húi cời đôi xăng đan cao gót.

_ Thế à? Thế lát có về nữa không?- Tôi vừa đóng cửa vừa hỏi.

_ Tớ không biết, chắc không đâu.

_ Ủ!

_ Tớ có làm phiền giấc ngủ của Hiếu không?

_ Thì hôm nào chả vậy, quen rồi -Tôi đưa tay lên miêng ngáp.

_ Hihi, mà chỉ có mỗi Hiếu là gọi được còn mấy người kia ngủ lúc nào cũng say. -Mai nhìn tôi cười tỏ vẻ biết ơn.

_ Thôi đi lên đi, tớ tắt điện tầng 1 đây!

_ Ok - Mai cầm túi rồi bước lên cầu thang, tôi tắt xong cũng bước theo sau.

_ Cảm ơn Hiếu hôm trước đã sửa máy cho tớ nha!

_ Không có gì đâu, bạn lại khách...

Đang ngẩng lên trả lời bỗng tôi im bất cứng họng luôn, bởi đập luôn vào mắt là cặp đùi lấp ló sau chiếc váy đầm xê cách điệu cứ thập thò ẩn hiện sau mỗi bước chân uyển chuyển của Mai lên cầu thang, qua ánh điện mờ mờ nhìn thật sự...chà...rất khiêu khích...tôi đứng ngẩn tò te nhìn dần lên, nhìn đến vòng ba tròn trịa của bạn ấy qua chiếc váy bó sát thì tôi nhắm nghiền mắt lại không dám nhìn nữa, nghiêng chặt răng, bóp mạnh vào tay vịn cầu thang.

_ Hiếu còn đứng đây làm gì, không đi lên đi? -Thấy tôi đứng như tượng Mai quay lại hỏi.

_ À không!! -Tôi bối rối mở mắt ra.

_ Tớ xuống lấy bình nước đã, Mai lên nghỉ đi, muộn rồi. -Tôi nói một cách miễn cưỡng, rồi lăm lăm quay trở xuống, bắt điện tầng 1, bước lại chỗ bình nước rót một cốc tu ừng ực. Rồi đi loang loang đập đập tay vào trán. Bỗng thấy một bao thuốc vói cái bật lửa để cạnh cái bếp ga du lịch, tôi liền cầm lấy.

Thấy trong phim, lúc căng thẳng người ta hay xài cái này, nghĩ vậy tôi liền cầm lấy rồi mở cửa, bước ra ngồi bệt xuống thềm, rút châm một điếu.

_ "Có thấy gì đâu nhỉ?" -Tôi lẩm nhẩm, thực ra tôi có biết rít đâu, khói chỉ vào mồm ngậm cái rồi thả ra luôn, vì thấy cứ lờ lợm. Thế này mà bọn thằng Lâm với anh Hùng với mấy thằng nhảy Hip-Hop suốt ngày hút được mồi tài chứ, có cái quái gì đâu. Nàng mà biết mình tập tọe vớ vẩn thế này chắc là mình chết, nhưng hút điếu chắc cũng chả ảnh hưởng...tôi cười cười, rồi lén dim mắt rít tiếp, thể hiện phong thái như mấy anh chàng lãng tử Hồng Kông.

_ Ô! Hiếu cũng biết hút thuốc à -Giọng Mai bất ngờ vang lên phía sau khiến tôi giật thót người, hơi thuốc vọt luôn vào mũi và họng, tôi vạt ra ho sặc sụa, mắt cay xè.

_ Á à! Thì ra tập tành...-Mai phì cười, ngồi xuống vỗ vỗ vào lưng tôi.

_ Trời, khuya rồi sao không đi ngủ đi? -Vừa dứt con sặc tôi quay lại tròn mắt nhìn, rồi lại mắt mũi trợn ngược thẳng thốt quay đi ngay lập tức, lòng thảm than khô..."Mẹ ơi, lần này là...váy ngủ cơ đấy...!!!"

_ Tớ xuống lấy lọ muối ớt.

_ Tớ ngồi hóng mát chút -Tôi búng nửa điếu đang hút dở đi, rồi ngồi thừ ra, chẳng biết nói gì nữa.

_ Lên phòng tớ ăn xoài đi! Mở cửa sổ ra gió lồng lộng luôn.

_ Không, không, mấy món con gái tớ không khoái lắm. Cảm ơn Mai -Tôi xua tay.

_ Ô! Vậy tớ lên trước đây, ngủ ngon nhé. -Mai chào tôi rồi cầm lọ muối ớt đi lên.

Tôi khẽ thờ dài, ngồi nghĩ ngợi bâng quơ thêm lúc nữa rồi cũng đứng dậy đóng cửa.

Bước lên phòng thấy Hòa vẫn ngủ say như chết, tôi cời áo ra đi vào nhà tắm bật điện, chống tay lên bồn rửa mặt nhìn vào gương. Thấy khuôn mặt phờ phạc mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại có gì đó khàng khắc. Thực sự lúc này tôi cũng có một cảm xúc gì đó gọi lên trong lòng, trong người lại cảm thấy khó chịu như hồi mới dậy thì vậy. Chẳng lẽ mình lại nghĩ tới điều đó thật sao? Không phải chứ?

_ Tệ thật...-Tôi lẩm nhẩm. Rồi với tay lấy vôi hoa sen mở xả nước lên đầu...

Thị trường chứng khoán mới du nhập vào nước ta được khoảng 3 năm, được kỳ vọng sẽ là cú hích lớn cho nền kinh tế Việt Nam và là đòn bẩy quan trọng trên con đường hội nhập kinh tế toàn cầu. Thời kỳ còn non trẻ, khái niệm về chứng khoán có lẽ vẫn còn khá lạ lẫm đối với đa số người dân, ngoài vàng, gửi ngân hàng, hay đầu tư vào những dự án kinh doanh, thì họ chưa biết cái "Định chế tài chính cao cấp" này sẽ có lợi gì cho túi tiền của mình. Chỉ có những doanh nhân có đầu óc mang tầm vĩ mô, những người được đi tu nghiệp đào tạo ở nước ngoài, những người được tiếp xúc với những nền kinh tế lớn trên thế giới, hoặc những chuyên gia, người làm trong ngành tài chính...mới có thể hiểu chứng khoán nó là gì, méo mó ra làm sao, và ngoài ra còn có lớp trẻ năng động, ấy là cánh sinh viên tại tôi cũng đang mày mò.

Tôi đến với cái môn ngoại đạo này hoàn toàn là do thằng Thanh lôi kéo, ban đầu cũng chỉ là nó đưa một số tóm lược nhờ tôi viết bài rồi làm thơ để nó đưa vào diễn đàn, rồi dần dần tôi cũng thấy hay hay.

Thế là cũng mò lên Trảng Tiền học lớp cấp tốc về chứng khoán và thị trường chứng khoán, sau đó tham gia diễn đàn của nó với tư cách là một Admin, rồi cũng lao vào thử sức ở trang web đầu tư ảo VNStock, dù chỉ là tiền ảo thôi, nhưng cũng hồi hộp, cũng ôm đầu khi thấy những chỉ số đi xuống, khi những mã của mình đang đầu tư hiện thị mũi tên đỏ. Rồi vui sướng khi thị trường khởi sắc, số vốn ảo trang web cấp cho lúc đầu có tí ti lợi nhuận.

Ngoài diễn đàn, chúng tôi còn tổ chức Hội quán Chứng Khoán. Là nơi để sinh viên các trường, những bạn trẻ quan tâm và đam mê đến tài chính tụ tập giao lưu, chia sẻ những hiểu biết về nó. Sau đó Thanh mở quán cà phê chứng khoán kết hợp với Internet sau khi chúng tôi rời phòng trọ ở Cầu Diễn như tôi đã nói ở trước, thời gian khoảng 1 tháng đầu tôi cũng phải chạy qua hỗ trợ nó liên tục, cùng nó tổ chức những buổi hội thảo nhỏ, rồi tiếp khách, hướng dẫn giải đáp cho những thành viên mới ra nhập.

Biết tôi đang tham gia tìm hiểu sân chơi này, mẹ khoái lắm, đơn giản vì chứng khoán với ngân hàng nó cũng có nhiều cái giống nhau, cũng là những hình thức đầu tư về tài chính, và với kinh nghiệm của người làm ngân hàng lâu năm, thì mẹ cũng tư vấn cho tôi được nhiều vấn đề, về các luật, điều lệ, tính thanh khoản...v.v...mẹ nhận định khoảng vài năm tới sẽ là năm của chứng khoán.

Tôi cũng chưa đủ tầm để nhận định hay tiên đoán gì cả, tính tôi thích là làm, đam mê là theo đuổi, chứ chưa xét việc tương lai, mà nếu có xét thì chứng khoán cũng không đến lượt, bởi mọi xây dựng tâm trí liên tưởng đến tương lai tôi đều dồn hết vào một người...

_Sao! Em mặc bộ này nhìn thế nào? -Nàng lùi lại, rồi xoay người. Chiếc váy màu hồng khê bông lên.

_Đẹp!! Đẹp lắm -Tôi chống cằm nhìn qua webcam tùm tùm. Rồi gõ trả lời nàng.

_Đẹp thật không đấy?

_Thật mà!

_Ôi giá như mà có anh đi cùng.

_Rồi sẽ có dịp mà cung.-Nghe nàng nói vậy tôi cũng buột ruột lắm chứ, nhưng biết làm thế nào được.

_Dạ! Thôi em đi đây, hình như chúng nó đang gọi dưới nhà!

_Đi nhớ về sớm nha! Anh đọc báo mạng thấy tình hình an ninh trong đó cũng phức tạp lắm.

_Vâng! Em biết rồi!

_Ừ! Khi nào về nhắn tin cho anh!

_Vâng, iu x x x x

Nàng tắt webcam rồi thoát nick. Ôi, lễ hội ở trường tối nay nàng lại khiến cho bao cặp mắt ngẩn ngơ rồi, tôi thầm tự hào.

Mình có một báu vật quý giá đến vậy mà sao lại cứ phải mất nha những tư tưởng ấy nhỉ, bỗng nhiên tôi cảm thấy xấu hổ khi nghĩ lại nhưng suy nghĩ của mình mấy hôm trước. Cứ thế này thì thật không ổn chút nào, chắc mai ngày kia thu xếp về nhà, rồi về quê ngoại chơi ít hôm, dù sao cũng đang nghỉ hè mà. Tôi muốn rời xa những bon chen ngọt ngat này quá, với lại nghỉ hè đã gần hai tuần mà vẫn chưa thấy tôi mò về mẹ cũng đang la toáng lên rồi.

_Ê cu! -Thằng Hòa ngồi máy đối diện ngoài cô lên gọi tôi.

_Gì thế!?

_Làm trận đi, thằng nào thua mai trả tiền ăn sáng -Nó rù tôi oánh để chế.

_Đợi bạn một chút, bạn viết nốt bài thảo luận này đã!

_Ui zời! Suốt ngày chứng với chả khoán, nãy giờ tao tưởng mày viết xong rồi? -Nó bĩu môi dè bĩu.

_Đang viết thì Ngọc online...

_ Thế à, đâu, có chat webcam không bạn ngắm với. -Nó nhe răng cười.

_ Tao lại đập cho phát bây giờ!

_ Mà không trả lời "có" hoặc "không" được à, mà cứ suốt ngày đe bao lực với bạn thế -Nó tiu nghỉu.

_ Mà lúc nào cũng phải cho cái dép ngâm vào mồm thì mới bớt nói huyền thuyên -Tôi lườm nó.

Hồi cấp 3 thì có ông Sơn, lên đại học lại dính vào thằng bạn này. Hai ông giống nhau ở cái tính nói nhiều, ngắm gái, nhưng được cái sống nhiệt tình với bạn bè, thế nên trong phòng tôi với Hòa vẫn hay tâm sự chia sẻ với nhau nhất kể từ lúc tôi đến ở với mọi người sau khi rời khỏi nhà chú Phong.

_ Thế làm gì thì làm đi -Nhanh bạn đợi.

_ Đây, đây, tí ti nữa thôi.

Sau khoảng một lúc thì tôi cũng xong, soạn lại một lần nữa rồi gửi vào mail cho thằng Thanh.

_ Chiến được chưa bạn ơi -Tôi gọi Hòa.

_ Rồi, rồi, vào đi!! -Nó mừng rớt rít.

_ Ok.

_ Mà thằng nào thua sáng mai trả tiền ăn sáng đấy nhé, nhắc lại không quên.

_ Ờ, được thôi, tự nhiên có đứa mời ăn sáng, tội gì. -Nói xong tôi liền thoát nick rồi vào game.

_ Random nhé, chưa biết thằng nào mời đâu.

_ Ờ ờ xem!!!

_ Ô làm gì mà dọn dẹp quần áo thế -Vừa lên phòng thấy tôi đang lúi húi dọn đồ cho vào balo, Lâm ngạc nhiên.

_ Tớ về nhà ít hôm bạn ạ!

_ Thế à, nghỉ hè ở dưới này ăn chơi nhảy múa, về làm quái gì?

_ Thôi! Nghỉ không về bà già lại kêu.

_ Sao không lấy lý do ở lại học thêm tiếng Anh như tớ với thằng Hòa ý, vừa có tiền lại đỡ phải vác xác về nhà.

_ Nhà chúng mày còn có đông người, nhà tao có mỗi mình mẹ tao, dù thế nào cũng phải tranh thủ về chứ!

_ À, ừ nhỉ! Thế về bao giờ xuống bạn?

_ Tớ không biết nữa, có thể cũng tranh thủ tạt té về Phú Thọ thăm bà ngoại, ông vừa mất, về động viên bà tí.

_ Ừ, nhớ xuống sớm nhé.

_ Tớ đã bảo không biết mò, mà thằng Hòa đi đâu rồi nhỉ?

_ Chắc lại qua chỗ cái Hồng.

_ Anh Hùng với thằng cu Thái cũng đi từ sáng à?

_ Ừ.

_ Thế chào mọi người giúp tớ nhé, bye cậu.

_ Ok, bye.

Chào nó xong tôi bước xuống nhà, buộc balo vào xe.

_ Ô! Anh Hiếu đi đâu thế -Nhìn thấy tôi đang lúi húi dắt xe ra, cái Thúy trở mặt hỏi, Mai và Yến cũng đi theo sau, hình như họ vừa đi chợ về.

_Anh về quê em ạ! -Tôi gật đầu chào.

_Về nghỉ hè à anh? -Yến cũng sốt sắng hỏi.

_Ừ!

_Anh về lâu không?

_Anh cũng không biết, chắc khoảng vài tuần gì đấy!

_Eo ui lâu ghê, khô chị Mai em.-Hai đứa nó bám nhau cười khúc khích.

Tôi đỏ bừng mặt, khẽ liếc Mai. Thấy bạn ý cứ nhìn tôi chẳng biểu lộ cảm xúc, mà cũng chẳng nói gì cả.

_Thôi mình về, mọi người ở lại vui vẻ nhé -Tôi chẳng dám nhìn nữa, cũng chả dám nán ná nữa, liền đề ga phóng đi.

_Vâng, nhớ mua quà cho tụi em nhé. -Thúy với Yến nói với theo.

_Ok luôn!

Tôi phi ra đến khúc cua đầu ngõ, tranh thủ ngoái lại, thấy hội kia vào nhà hết, Mai vẫn đứng nhìn theo. Quái, sao mọi lần gặp tôi toàn chủ động bắt chuyện mà hôm nay chẳng nói gì, cũng chẳng chào hỏi gì cả...

Con gái đúng là lạ thật đấy...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cảm xúc và lý trí

Bước sang tháng 8 thời tiết đã dịu nhẹ bớt báo hiệu mùa thu đang mon men gõ cửa Hà Nội. Mặc dù nhiệt độ trong tháng này vẫn còn cao nhưng vẫn có những cơn gió nhẹ thổi qua khiến không khí cũng trở nên mát mẻ và đỡ ngột ngạt hơn nhiều.

Sau khoảng thời gian nghỉ dưỡng ở nhà, rồi tranh thủ về quê ngoại, tôi lại xuống Hà Nội, còn hơn tháng nữa là bước vào năm thứ 3 rồi. Nên cũng bảo mẹ xuống còn chuẩn bị, với lại thằng Thanh cũng đang giục nặng lên.

Vắng tôi có hơn hai ngày mà diễn đàn cứ lộn xộn hết vì không có người viết bài, cơ cấu lọc bài, về nhà còn mò ra hàng net được, chứ từ lúc về quê thì chịu chết. Bởi quê ngoại tôi nằm giữa một vùng hẻo lánh sông nước, núi đồi miền trung du.

_Bao giờ chú đi học? -Anh Long châm điếu thuốc rồi nhìn tôi hỏi.

_Dạ! Đầu tháng sau anh ạ!

_Thế không đi làm ở nhà hàng kia nữa à?

_Vâng! Đợt thi hết kỳ bận quá, rồi ông ngoại em mất nữa, nghỉ nhiều quá nên em nghỉ luôn.

_Thế không về nhà à?

_Có chứ! Thì em cũng vừa mới từ nhà lên đây, đang định về phòng thì thấy bác đi trên đường nên em gọi! -Khi nãy tôi từ nhà lên, trên đường về chỗ trọ thì gặp anh Long nên gọi anh ấy rồi rủ vào cafe hàn huyên tí.

_À! Thảo nào mà tay nải nhiều đồ thế, mà về được bao lâu rồi?

_Em về cũng được hơn 3 tuần anh ạ!

_Ồ mà anh tưởng chú có lịch vào Nam hè này cơ mà? Chưa triển khai à?

_Thì kinh phí chưa có nhiều -Tôi gãi đầu cười.

_Sao thấy chúng nó đồn chú với Hòa phe vé kiếm được một mớ cơ mà?

_Thì qua tết dương, tết âm, rồi từ đó đến giờ cũng ăn tiêu hết, còn lại được bao nhiêu đâu anh.

_À ừ, thanh niên anh em mình khó giữ tiền lắm.

_Vâng!

_Mà ở chỗ mới này thế nào? Đợt chú điện bảo qua chơi mà anh cũng bận quá.

_Chán lắm anh, chẳng vui như ở chỗ mình ngày xưa.

_Sao thấy Hòa bảo có nhiều cái hay ho lắm?

_Hay cái gì mà hay, nó nói linh tinh đấy.

_Thấy bảo suốt ngày ngắm các em chân dài thích thế còn gì!

_Thích gì đâu! Mà mọi người ở xóm đạo này thế nào anh? -Tôi chuyển chủ đề.

_Phòng chú chuyển được mấy tháng thì phòng thằng Quỳnh cũng chuyển, phòng chú có cặp vợ chồng mới vào, suốt ngày cãi nhau. Mấy lần anh tức suýt tấn cho thằng chồng kia một trận.

_Vậy ạ, buồn nhỉ? Giả như quay lại thời anh em mình quây quần ngày xưa có phải vui không?

_Ừ, thôi lúc nào rủ bọn thằng Kiên, Thanh, chú và Hòa về làm bữa ôn lại đi.

_Vâng, có gì em điện trước bác một hôm để bác chuẩn bị đăng cai.

_Ok chú, giờ anh về không chị đợi cơm.

_Vâng! Tính tiền em oi -Tôi gọi bồi bàn.

_Đề đây anh trả cho!

_Thôi, em gọi bác cơ mà, lúc nào bác mời em lại, có gì đâu!-Tôi nhìn anh cười rồi rút tiền đưa cho cậu phục vụ, sau đó hai anh em bước ra ngoài.

_A cu em! Xuống rồi à, về quê lâu quá, bọn anh nhớ chú chết đi được! -Vừa thấy tôi đỗ xe trước cửa, anh Hùng đang cúi húi với mấy ba lô đứng đó diẽn dưng tay ngang lên cười.

_Vâng anh! -Tôi chào anh ý rồi xách đồ bước vào.

Trong nhà cái Thủy cũng đang phụ giúp anh ấy soạn đạo cụ.

_Trời, đi tí mít vậy anh? Chị Mai nhắc anh suốt đấy -Nó nháy mắt trêu.

_Nhắc gì mà nhắc...mà sao hôm nay chuẩn bị sớm thế anh, lại đi tỉnh à?-Tôi rất dị ứng với mấy kiểu trêu vớ vẩn này nên chả muốn nói với nó nữa, nên quay sang hỏi anh Hùng.

_Ừ, hôm nay bọn anh đi Sơn Tây. Chú đi chơi không?

_Không, em ở nhà thôi.

_Ồ hay, cả nhà đi hết, chú mới xuống chẳng lẽ lại để chú ở nhà một mình.

_Không sao mà anh! -Tôi cầm balo vắt lên vai rồi định bước lên phòng thì đụng ngay thằng Hòa với Lâm đang đi xuống.

_Ồ bạn! -Lên lúc nào đấy. Thấy tôi Hòa mừng rỡ.

_Vừa lên xong.

_Đi chơi đi -Lại đến lượt thằng Lâm rủ.

_Thôi tao vừa mới xuống mệt bỏ cha.

_Đi ô tô mà cậu!

_Chịu...

_Hình như từ hồi đến đây ở anh Hiếu chưa đi theo đoàn lần nào thì phải -Cái Thúy thắc mắc.

_Ồ, mời chú còn khó hơn mời tổng thống -Anh Hùng nhìn tôi lè lưỡi.

_Thôi hôm nay đi đi, vẫn đang nghỉ hè, có phải học hành gì nữa đâu bạn. -Lâm khoác vai tôi.

_Đấy, lần trước chú toàn viện cớ học, lần này hết lý do nhé, tối nay có nhiều tiết mục chương trình hay, diễn xong anh mời các chú đi ăn thịt cò, ngon lắm. -Anh Hùng ra sức thuyết phục tiếp.

_Nhưng...-Tôi gãi đầu lưỡng lự.

_Không nhưng gì cả...-Anh cầm lấy balo của tôi rồi đưa cho Hòa.

_Chú cầm lên vứt vào phòng cho nó, nhân tiện giục hai con kia trang điểm nhanh lên, từ nãy giờ mà chưa xong!

_Vâng! -Hòa cầm balo chạy lên.

_Anh ơi xe đến rồi! -Thằng Thái từ đâu chạy về ngó vào gọi.

_Ồ ờ! Đi ra nhanh lên...còn phải đi mấy điểm đón người nữa cơ.

_Hiếu cầm anh túi đồ diễn nhé -Anh vứt cái búp vào lòng tôi rồi bước lại cầu thang ngoác mồm gọi to.

_Hai mẹ ơi, hai mẹ có nhanh lên cho con nhờ không?

_Vâng ạ, bọn em xuống ngay -Giọng cái Yến vọng xuống.

_Thôi nào ra xe đi không người ta đợi...kệ chúng nó ra sau- Anh khoát tay giục.

_Đi thôi, còn đứng tần ngần đấy làm gì -Lâm huých tôi.

_À ừ!

Sau chút lưỡng lự rồi tôi cũng ôm đồ bước theo mọi người ra chiếc xe 16 chỗ đang đợi ngoài đầu ngõ...thôi thì cứ đi một lần cho biết.

Khi này có bảo với nàng xuống tới nơi thì điện, mà lại gặp anh Long buồn chuyện, rồi về đây chưa kịp gọi thì lại...đành để lát nữa lên xe nhắn tin cho nàng yên tâm vậy.

_Ui chao!! Ai thế này? -Vừa ngó vào xe thấy tôi đang ngồi lù lù ở trong, cái Yến trở mắt.

_Xuống lúc nào vậy anh?

_Anh vừa mới xuống? -Tôi cười cười chào.

_Hôm nay đi diễn với tụi em cơ đấy? -Nó nhìn tôi thú vị.

_À, ừ...-Tôi gãi đầu.

_Anh Cường xem dự báo thời tiết chưa, em sợ tối nay mưa to thì chít - Nó ngó ngó lên trời làm bộ đưa tay hứng, khiến mọi người cười ồ lên, làm tôi vừa ngượng vừa bực.

_Thôi nào! Vào xe đi, đừng trêu người ta nữa -Giọng của Mai.

_Chị vào trước đi, ngồi luôn chỗ ý ý -Nó chỉ vào chỗ trống bên cạnh tôi.

Mai chẳng nói chẳng rằng, bước lên nhìn tôi gật đầu chào rồi...bước xuống phía dưới ngồi cạnh Thúy.

_Ồ, hôm nay người đẹp kiều quá cơ, không ngồi thì để em ngồi -Yến nói xong liền tới ngồi luôn chỗ cạnh tôi, rồi vỗ búp cái vào đùi tôi rõ đau.

_Ông anh! Quà bọn em đâu.-Nó nhăn nhó chìa tay.

_Thằng Hòa nó cầm vứt lên phòng rồi -Tôi nhăn nhó suýt xoa, cái con dờ người này đùa nhiều lúc quá trốn thật.

_Vậy lúc nào về campuchia nhá!

_Ừ

_Thằng Hòa đâu? -Anh Hùng sốt ruột.

_Bạn ấy đang khóa cửa anh ạ -Mai trả lời.

_Kìa, anh ý ra kia rồi - Thái chỉ về phía ngõ.

Sau khi Hòa yên vị trên xe rồi, anh Hùng liền bảo lái xe tạt qua mấy điểm đón thêm mấy ca sĩ cũng chưa tên tuổi lắm, rồi diễn viên xiếc và nhóm nhảy Hip-Hop hay đến chỗ tôi tập nữa.

_Bọn Hiệp gả đón ở đâu anh? -Chị ca sĩ tên Thu Trang hỏi.

_Không phải đón, nó thuê xe tự lái đi với mấy đứa diễn cùng -Anh Hùng trả lời.

Sau khi đoàn đã đông đủ, chiếc xe bắt đầu rời Hà Nội đi về phía Láng -Hòa Lạc...

Xe đi được khoảng 30 phút thì trời đã tối hẳn, tôi chống cằm nhìn qua cửa kính suy nghĩ mông lung. Về quê một thời gian khiến tinh thần sáng khoái hẳn, không khí trong lành mát mẻ khác xa chốn đô thành ồn ào khói bụi, cuộc sống đầy đầy những bon chen.

Tôi có điện cho nàng báo sau này về già hai đứa mình sẽ kiếm một mảnh đất ở quê, về trồng rau, nuôi gà, đào ao thả cá, sông cuộc sống thanh bình. Ngày chăm sóc ruộng vườn, tôi hai vợ chồng đàn hát, đối thơ, uống trà thưởng lãm trăng thanh gió mát. Khỏi nói là nàng khoái đến như thế nào trước viễn cảnh mà tôi vẽ ra như thật ấy. Ờ thì có thể ai đó bảo chúng tôi mơ mộng viễn vông, hoặc tiêu thuyết hóa cuộc sống quá, nhưng cũng cứ phải vạch ra để có mục tiêu phấn đấu, để không lung lay trước những thách thức cám dỗ của cuộc đời.

Đang suy nghĩ thì cái Yên bỗng gục đầu vào vai tôi, quay lại thấy nó đang ngủ. Mới đi được có tí mà đã ngủ rồi sao? Tôi liền lấy tay đẩy đẩy cho đầu nó ngả về phía Hòa cũng đang gật gù, nhìn xung quanh thấy mọi người trên xe đều đang tranh thủ chợp mắt chút...chỉ có một ánh mắt đang nhìn tôi, ấy là Mai. Bất ngờ 4 mắt chạm nhau khiến cả hai cùng bối rối, sao từ lúc tôi từ quê lên thấy bạn ấy cứ có vẻ gì đó là lạ, tôi chẳng thể cắt nghĩa được.

Mai có khá nhiều người săn đón, cái đó tôi biết, mà cũng toàn công tử con nhà khá giả đi xe đẹp đến cửa cảm, tôi cũng chẳng để tâm đến mấy chuyện ấy, bạn ý đẹp mà. Cuộc sống đi diễn, lẩn lộn kiếm tiền sớm khiến bạn ý dạn dĩ hơn nhiều so với tuổi, không hòa đồng, bộp chộp so với Thủy và Yên, nhưng cũng không đến nỗi kiêu căng khó gần, tóm lại là tính cách Mai phức tạp, tôi cũng chỉ chột được đến vậy mà thôi.

Khi này lên xe nhắn tin cho nàng, nàng cứ hỏi đi đâu? Đi cùng ai? Và có em chân dài nào đi theo không...Hihi, Mai Ngọc của tôi cũng đã biết ghen, biết quản lý tôi rồi đấy, nhưng tôi chẳng thấy khó chịu chút nào mà còn thấy hạnh phúc hơn, vì nàng có yêu, có quan tâm thì mới hỏi như thế. Cũng như tôi suốt ngày hỏi về tình hình gã Nhật Huy kia vậy.

_Tít..tít..-Bỗng có tin nhắn đến, trời! Nàng vẫn chưa buông tha tôi à. Tôi cười thầm cảm máy lên xem.

_ "Về quê có vui không?" - Không phải của nàng, là của Mai.

_ "Vui chứ, bạn không ngủ à?"

_ "Tớ không thấy buồn ngủ"

_ "Ừ"

_ "Sao mấy lần nhắn tin không trả lời?"

_ "À, chắc mấy đứa em nó cầm máy nghịch nó xóa, tớ có biết đâu" -Tôi bốc phét, thực ra mấy hôm về quê Mai có nhắn tin hỏi thăm, nhưng tôi không dám trả lời thật, một phần không biết nói gì, một phần tôi cũng muốn tránh không tiếp xúc qua lại với một người con gái khác. Quan hệ chúng tôi tốt nhất nên ở mức xã giao vừa phải thôi. Thực ra còn một phần nữa là đầu tôi lúc này cũng đang phát sinh nhiều tư tưởng khá phức tạp, mỗi khi tiếp xúc với Mai, nên lúc xuống đây thấy bạn ý có thái độ như vậy tôi cũng đã mừng thầm vì đỡ phải khó xử rồi, ai dè giờ bạn ấy nhắn tin khiến tôi lại rơi vào tình trạng bối rối.

_ "Thế à?" -Mai có vẻ nghi hoặc cái lý do này của tôi, tất nhiên.

Tôi cũng chẳng biết nói sao nữa cả, nên cũng không trả lời lại nữa. Cảm máy nhét vào túi. Xe đã tới thành phố Sơn Tây rồi.

_Đi thẳng ra chỗ rạp luôn à em ơi? -Lái xe quay sang hỏi anh Hùng.

_Không! Anh kiếm chỗ nào cho mọi người ăn tối đã.

Trả lời lái xe xong anh quay xuống gọi tất cả:

_ Dậy, dậy thôi các con ơi! Đến rồi.

_ Đến rồi à?

_ Ôi, đường xóc vãi!

_ Máy giờ rồi nhỉ?

_ Cảm cảm túi đồ nào!

Mọi người ủa ủa, rồi nhao nhao lên.

_ Giờ cả nhà ăn điểm tâm nhẹ nhè, lát diễn xong làm bữa liên hoan luôn -Anh Hùng nói với cả đoàn.

_ Ủ!

_ Ăn gì cũng được mà.

_ Anh xem có quán phở nào tạt vào nhè! -Anh Hùng bảo lái xe.

_ OK.

Sau khi ăn tạm mỗi người bát phở lót dạ, xe tiếp tục đưa mọi người đến Nhà hát trung tâm của thị xã. Lúc này khán giả cũng đã đang tấp nập mua vé, thực tế ra "ngôi sao" chính hút khách của buổi diễn này là ông Hiệp gã đang nổi tiếng ở chương trình "Gặp nhau cuối tuần" thôi. Nền trên băng rôn, tên và hình ảnh ông ý là to và nổi nhất. Đối với những show tình lẻ thì các diễn viên hài trên chương trình đang hot bậc nhất trên VTV3 luôn gây thích thú cho người dân, với lại giá cat-xe cũng không cao quá như các ngôi sao ca nhạc hạng A,B. Nên tổ chức show nhỏ này cũng vừa túi tiền người dân hơn, hạn chế thấp độ rủi ro.

Chúng tôi xuống xe, mau chóng bước vào sau cánh gà trước những cặp mắt tò mò của các em nhỏ, thanh niên và cả những người lớn tuổi. Cả đoàn nhanh chóng chuẩn bị phục trang, khoảng 8h là chương trình bắt đầu.

Anh Hùng giao nhiệm vụ cho tôi với Hòa trông coi đồ diễn và cả đồ đạc cho tất cả anh chị em trong đoàn. Nói cánh gà thực chất cũng chỉ là cái phòng lớn chắn trước sân khấu mà thôi, chỗ thay đồ phía trong cũng là một tấm bạt lớn dựng lên sơ sài. Ở trong cánh gà thì mỗi người một việc, mấy chị ca sĩ thì trang điểm tút tát lại, nhóm xiếc kiểm tra lại đạo cụ, mấy cậu nhảy Hip-Hop tranh thủ múa may ôn lại bài nhảy, mấy cô múa thì đã vào trong thay đồ. Anh Hùng đang đứng trao đổi với một người trung niên, có vẻ như là quản lý rạp hát, hay là hỗ trợ tổ chức chương trình tôi cũng không rõ lắm.

_ Uống nước không? -Lâm vừa chạy ra ngoài, xách về một túi nước lọc và nước ngọt, quảng cho tôi với Hòa mỗi thằng một chai Lavie.

_ Thanks cậu -Tôi đón lấy, mở nắp và làm một hơi.

_ Ở thế không có MC à? -Uống xong tôi nhìn nó với Hòa thắc mắc. Rồi lại làm ngum nữa.

_ Không, diễn chỗ tầng nhàn thế này thì anh Hùng kiêm luôn MC -Lâm trả lời xong, bước lại chỗ đoàn phân phát nước cho mọi người.

_ Ái chà! Nhìn em Mai của cậu kia!

Tôi nhìn theo Hòa về chỗ thay đồ, thấy 3 bạn múa bước ra, cả 3 đều mặc áo yếm và váy tứ thân. Tôi nuốt miếng nước đang ngậm đánh ực cái, trố mắt nhìn, chiếc áo yếm bó sát lộ ra khoảng lưng trắng ngần, với vòng eo thon của những thiếu nữ đang tuổi xuân thì, mang đến vẻ quyến rũ mê hoặc. Không cầu kỳ, cũng không diêm dúa nhưng vẻ mức độ gợi cảm, có thể nói, không thứ trang phục nào "qua mặt" được chiếc yếm đào. Mặc dù cả 3 cùng mặc nhưng tôi lại cứ dán mắt vào Mai thôi, nom bạn ấy nổi trội, vẻ đẹp sắc sảo bỗng trở nên dịu dàng và đậm thắm khác hẳn ở nhà, sau lưng lại có một vết bớt màu son như một nét chấm phá chết người giữa làn da trắng bóc...

_ Các ông làm ẹo gì mà cao su thế! -Bỗng giọng anh Hùng quát tháo, khiến tôi quay trở lại thực tại.

_ Nhanh nhanh hộ tôi cái! -Anh ý tiếp tục oang oang, hình như đang giục hội Hiệp gà thì phải. Họ diễn tiết mục đỉnh của chương trình cũng là tiết mục cuối, với lại là cái tên hút khách nên hình như họ tự cho phép cái quyền đến muộn hay sao ý?

_ Mấy show trước hay mời Xuân Bắc với Tự Long, hai cha đây thì chín chu đến sớm hơn -Hòa quay sang nói với tôi.

_ Thế à -Tôi thăm tiếc rẻ, trong các danh hài tôi khoái nhất hai người đó.

_ Nào nào! Mai, Yến, Ngọc ra đầu tiên nhè, Thu Trang chuẩn bị hộ anh! -Gọi điện xong, anh Hùng quay lại hỏi thúc. Rồi lại phía âm thanh cầm mic bước ra ngoài sân khấu, hình như giờ rồi.

"Xin chào tất cả quý vị khán giả đang có mặt tại nhà hát trung tâm thị xã Sơn Tây buổi tối ngày hôm nay. Cảm ơn quý vị đã bớt chút thời gian vàng ngọc đến đây để theo dõi và ủng hộ các anh em nghệ sĩ chúng tôi, hy vọng những tiết mục chương trình mang lại sẽ giúp quý vị có một buổi tối vui vẻ và thoải

mái...xin tất cả cho một tràng pháo tay được không ạ!!"

Tiếng vỗ tay rào rào sau khi anh ấy vừa dứt lời.

"Và để mở đầu cho chương trình, chúng tôi xin được giới thiệu nhóm Trúc Xinh, sẽ mang đến tiết mục múa dân gian đương đại được mang tên Vọng Nguyệt, mời quý vị cùng thưởng thức"

Lại tiếng vỗ tay rào rào. Anh Hùng giới thiệu xong liền bước vào, ra hiệu bên âm thanh bật nhạc, nhóm của Mai bắt đầu bước ra biểu diễn.

_Mày trông đồ hộ tao cái -Tôi liền quay sang nhờ Hòa, với cái máu mơ mộng sẵn trong người, tôi cũng tò mò muốn xem.

_Ok!

Chỉ đợi nó nói thế tôi chạy ra chỗ Lâm đang đứng ở góc, cạnh chỗ mấy cái đèn chiếu sáng nhìn ra sân khấu. Nhóm Mai đang biểu diễn uyển chuyển theo tiếng nhạc du dương mang âm hưởng dân gian, từng động tác nhẹ nhàng khoan thai, là lướt...giữa hiệu ứng khói và đèn, khiến tôi liên tưởng đến những cô thôn nữ thuở xa xưa đang nô đùa dưới ánh trăng huyền ảo, mang một vẻ tinh khôi, thuần khiết và thoát tục...

Tôi cứ đứng há hốc mồm xem, thực ra tôi cũng xem múa trên các chương trình tivi nhiều rồi, nhưng hôm nay lần đầu tiên được xem trực tiếp, mà đứng ngay gần các diễn viên chứ không phải ngồi dưới khán đài, nên quả thật không rời mắt được.

Mỗi khi Mai xoay người theo những động tác, tôi lại thấy bạn ý khẽ liếc mình với đôi mắt lúng liếng gọi mở những sóng tình vô hạn...chả biết đây là biểu cảm theo điệu múa hay là...nhưng cũng khiến tôi bối rối, chạy trốn ánh nhìn ra chỗ khác...rồi lại len lén nhìn lại khi bạn ý quay đi...

Cuối cùng tiết mục cũng đã xong, tiếng vỗ tay không ngớt lẫn cả tiếng huyýt gió ầm ĩ của những thanh niên cao hứng. Nhóm Mai cúi chào khán giả rồi bước vào trong...tôi và Lâm cũng khoái chí vỗ theo. Bất gặp tôi đang đứng vỗ tay, Mai khẽ mỉm cười, tôi cũng gật đầu cười tỏ vẻ tán dương.

_Nào nào! Vào thay đồ đi, lát nữa là bài Latinh số 4 nhé! Thu Trang chuẩn bị em ơi - Anh Hùng sốt sắng thúc giục. Rồi lại ra phía sân khấu giới thiệu tiếp:

"Cảm ơn sự nhiệt tình của quý khán giả đã nhiệt tình ủng hộ, và để tiếp theo chương trình sẽ là một sáng tác của nhạc sĩ Quốc Bảo, ca khúc "Em về tỉnh khô" với sự thể hiện của nữ ca sĩ Thu Trang"

Tiếng vỗ tay lại vang lên, và chị ca sĩ bước ra biểu diễn liên tiếp hai bài. Sau đó là đến tiết mục xiếc, rồi lại một anh ca sĩ ra hát, rồi nhóm nhảy Hip-Hop mang đến không khí sôi động cho cả trường trình, tôi cứ đứng xem mê mẩn, vỗ rất cả tay.

_Hay không? -Lâm đứng cạnh huyếch nhẹ tôi.

_Hay -Tôi trả lời nó, mắt vẫn không rời sân khấu.

_Thế mà mấy lần rủ cậu không đi!

_Ồ! Thì tao biết đâu! -Tôi xui xẻo xòa, thi thoảng có những trải nghiệm thế này cũng thấy thú vị ra phết.

Bỗng máy báo có tin nhắn đến. Tôi rút ra xem, là nàng nhắn hỏi đã về chưa. Tôi liền bước vào phía trong cho đỡ ồn ào, rồi gọi lại.

_Anh đây!

_Vẫn chưa về à?

_Chưa, còn nhiều tiết mục lắm.

_Có hay không?

_Hay lắm, bao giờ ra đây anh đưa em đi xem cho biết.

_Vâng! Anh liệu mà về sớm nha!

_Anh biết rồi!

_Thôi em đắp mặt tí, lúc nào về nhắn tin cho em nhé.

_Biết rồi mà cứ nhắc hoài.

_Cứ phải nhắc đây!

_Ừ! Thôi nhé.

_Vâng! Bye anh.

_ Bye em

Gọi xong tôi bước lại chỗ để đồ, thằng Hòa đang ngồi gật gù. Có lẽ đi nhiều rồi nên nó cũng không mấy hào hứng lắm. Tôi vớ lấy chai nước tu ừng ực. Bụng lại thấy đói đói, với dân thể hình và đang tuổi ăn như tôi thì bát phở khi này bỏ bèn gì, thôi cứ ra xem đã, đang định quay lại chỗ Lâm đứng thì nhóm Trúc Xinh của Mai bước từ phòng thay đồ ra, lần này là mặc váy đầm hiện đại, kiểu cách, đi bốt cao, chắc tiết mục sau họ diễn sẽ là nhạc dance.

_ Có hay không anh? - Thấy tôi Yên tíu tí chạy đến.

_ Hay lắm, tui em múa đẹp lắm - Tôi cười.

_ Đây, thế mà mấy lần rủ đi anh cứ không đi cơ.

_ Hi, có lẽ lần sau anh sẽ nghĩ khác.

_ Lần sau muốn đi là phải hối lộ tui này đấy nhé - Thúy cũng bước tới nháy mắt.

_ Ồ thì...-Tôi ngượng ngập gãi đầu.

_ Mấy đứa kia làm gì còn đứng đây? -May quá anh Hùng cứu nguy cho.

_ Đây, bọn em ra đây - Thúy với Yên hót hải chạy tới chỗ chuẩn bị.

_ Mấy đứa này lúc nào cũng như trẻ con! -Mai này giờ không nói gì, giờ mới bước lại đứng cạnh tôi mở lời.

_ Kệ chúng nó, tớ có để ý đâu.- Tôi quay sang nhìn Mai cười.

_ Hôm nay đi vui chứ?

_ Uhm, vui lắm!

_ Mai ra nào em ơi -Anh Hùng sốt sắng gọi.

_ Vâng! -Tiếng nhạc bắt đầu cất lên những giai điệu sôi động. Mai đưa tay lên gỡ bụi tóc cho xỏa xuống tự nhiên, rồi đưa cái dây buộc có hình chiếc nơ xinh xinh cho tôi.

_ Cảm hộ tớ nhé!

_ Ủ.-Tôi cảm lấy rồi đeo vào cổ tay, rồi lại đi ra chỗ Lâm đứng. Nhóm Mai bước ra sân khấu, bắt đầu vào nhịp với những động tác mạnh mẽ đầy khỏe gọi, như những vũ công samba vậy, khác hẳn với vẻ yếu điệu nữ tính thôn quê khi nãy. Tôi cứ như bị hút vào những vũ đạo hình thể tuyệt vời ấy.

_ Sắp chưa, làm éo gì mà giục nhiều thế! - Giọng the thé, nửa què nửa tỉnh không lẫn vào đâu được của Hiệp gà, tôi quay lại thấy anh ta cùng với hai cô gái nữa đang xách đồ bước từ cửa sau vào cánh gà.

_ Còn 4 tiết mục nữa, tôi chỉ sợ các ông đến muộn như cái đợt ở Việt Trì thì vỡ mồm. -Anh Hùng bước lại nói.

_ Thì cũng phải ăn uống đã chứ, trang điểm hóa trang đi các em ơi -Hiệp gà quay lại nói với hai bạn diễn vào chuẩn bị, sau anh ta cũng lại chỗ để đồ vứt balo xuống, mở lấy ra một cái quần rách tươm, thần nhiên cởi ra thay luôn, rồi ngồi bết xuống lõi đồ trang điểm ra bôi trát vào mặt.

Nhóm Mai cũng kết thúc xong phần trình diễn, cúi chào rồi chạy vào trong tiếng vỗ tay rồi cả huyết sáo ầm ĩ. Anh Hùng lại tiếp tục bước ra, lần này anh ý tự giới thiệu và thể hiện luôn ca khúc "Lời Yêu Thương" của Đức Huy.

"Ngày nhận nhịp về trên khu phố có cô em tung tăng đôi môi cười hoa thắm..."

Đây là lần đầu tiên được nghe anh ý hát trên sân khấu, công nhận hay thật. Tôi vừa vỗ tay vừa lẩm nhẩm hát theo.

"Anh muốn được cùng em, về miền biển vắng.

Mình sẽ sống những ngày Hè thơm nắng.

Dưới bóng dừa là lời, sẽ nói yêu em mãi

Sẽ nói lời yêu thương đã từ lâu anh giữ trong lòng hoài "

Toàn những lời ý nghĩa mà tôi muốn nói với nàng, hôm nào phải bảo anh ý dạy acoustic guitar bài này, để khi nào gặp nàng tôi thể hiện mới được...

Đã gần 10h đêm rồi, tôi ngồi ngáp ngán ngáp dài, nãy từ nhà lên chưa kịp nghỉ đã lại đi rồi, giờ thấy mệt mệt. Sau mấy tiết mục hát và nhảy của nhóm hip-hop nữa tôi ể oải quay lại chỗ trông đồ, trông cho Hòa chạy ra xem hải, tiểu phẩm đang diễn, những tràng cười không ngớt của khán giả một lúc lại vang lên giòn tan có vẻ rất hào hứng. Tôi cũng tò mò muốn chạy ra xem, nhưng chẳng có ai trông hộ cho mà đứng nhiều cũng mỏi chân. Nên cứ ngồi chờ hết chương trình rồi về vậy thôi. Thăng Thanh gọi nhớ mấy cuộc tôi không nghe, nó lại đang giục viết mấy bài thảo luận mới đây mà, mai viết cũng được chứ sao.

_Không ra xem nữa à? -Mai vừa tẩy trang qua loa, tới ngồi cạnh tôi hỏi.

_Không, nốt tiết mục này là xong hả?

_Ừ -Mai vừa nói vừa đưa tay lên vuốt tóc, mồ hôi bết lại những sợi tóc mai lên má và cổ bạn ấy...

_Của bạn này! -Tôi đưa Mai cái buộc tóc.

_Cảm ơn nha! -Mai cầm lấy rồi búi lại tóc.

_Có mệt không?

_Quen rồi mà!

_Khoảng mấy giờ thì về tới Hà Nội nhỉ? -Tôi rút điện thoại ra xem lại giờ.

_Không biết nữa, hình như lát có mấy người bạn anh Hùng ở đây mời cả đoàn ăn đêm rồi đi hát!

_ "Chết cha rồi" -Tôi thảm than thở. Thế này thì lúc nào mới về được.

_Sao có vẻ sốt ruột thế?

_Ồ! Không...2 đứa kia đi đâu rồi?

_Chúng nó vừa chạy ra ngoài kiếm gì ăn! Hiếu đói không?

_Tớ bình thường! -Tôi vừa dứt lời thì tiếng réo trong bụng phản bác lại luôn.

_Bình thường quá nhỉ? - Mai phì cười.

_Đi ăn gì đi, tớ mời -Bạn ý đứng dậy rủ.

_Thôi, đằng nào lát chả ăn!

_Ồi, còn đợi anh Hùng thanh toán cat-xe với mấy người tổ chức nữa, còn lâu. Đi...đi mà. -Bạn ý cầm tay tôi, lôi lên.

_Nhưng mà..làm gì có ai trông đồ. -Tôi lưỡng lự.

_Chị ơi ngó hộ em mấy thứ này nhé! -Mai quay sang nhờ chị ca sĩ đang ngồi nhắn tin.

_Ừ, đi đi!

Chỉ đợi có vậy, Mai lôi tôi xềnh xệch ra phía cửa sau luôn...tôi đành miễn cưỡng đi theo. Nói miễn cưỡng cũng hơi quá, vì cái bụng tôi nó cũng đồng tình mà....

_Vậy là cuối năm nay bạn đã ra trường rồi? -Tôi cầm túi nước mía đưa lên miệng hút. Sau khi ăn tạm bát bún ngan, hai đứa đi dạo loanh quanh cho thoáng.

_Ừ!

_Thế đã có kế hoạch gì chưa?

_Tớ định xin vào hai chỗ, Thăng Long và Tổng Cục, nhưng chưa biết thế nào cả.

_Bạn có thích nghề này không?

_Có chứ, tớ ước mơ từ bé mà, thần tượng của tớ là cô Lê Vi đấy.

_Vậy à?

_Ừ, hồi đi học tạo nguồn, tớ phải nhịn ăn cả ngày, khóc hết nước mắt mới thuyết phục được bố mẹ đó, hồi đó tớ còn bé nên bố mẹ không dám cho đi xa nhà.

_Ukm, cứ sống với đam mê thì tớ tin bạn sẽ sớm thành công thôi.

_Hy vọng thế! - Mai vừa nói vừa cao hứng bước tới phía trước, theo đúng nhịp bước của bale. Đôi tay uyển chuyển nhẹ nhàng vươn ra

_Sao phải hy vọng, chắc chắn chứ - Tò thích thú nhìn Mai đang ngầu hứng

_Ước mơ của bạn sau này là gì? -Mai nhìn tôi hỏi rồi kiễng chân lên xoay người. Nom giống kiểu mấy diễn viên trong vở "Hồ Thiên Nga" ý.

_Tớ à, có lẽ...

_Ồi...-Tôi đang định trả lời, thì thấy Mai loạng choạng, đang đi xăng đan cao gót mà lại làm động tác đẩy nên khó trụ.

_Cẩn thận!! -Tôi vội đưa tay nắm lấy tay Mai rồi kéo giật lại khiến cả người bạn ấy ngã luôn vào lòng. Hơi hóm con gái thơm nhẹ nhàng, cùng với thân hình mềm mại trong vòng tay, khiến tôi bần rần, trong khoảnh khắc tôi bối rối vô tự chủ...bỗng nhiên thấy những giọt sóng đang muốn trào dâng trong người...

_%\$#&*# -Đang lúc hoang mang thì điện thoại tôi đổ chuông, hai đứa giật mình tách nhau ra.

_Là anh Hùng gọi! Hình như xong rồi. -Tôi đỏ bừng mặt, bật máy nghe.

_Dạ em đây!

_Xong rồi hả anh!

_Vâng, bon em về ngay, đang đi ăn mà!

_Lát nữa em vẫn chiến đấu tiếp được mà bác, đói quá ăn lót dạ thôi mà!

_Vâng! Vâng!

Trả lời điện thoại anh Hùng xong tôi quay sang nhìn mai, thấy bạn ý vẫn đang có vẻ hơi sững sờ, khuôn mặt đỏ ửng. Quái, mình thấy nhiều lúc tập, các diễn viên nam vẫn bế vác, rồi cạ sát vào người các diễn viên nữ mà? Có gì lạ lắm quá đâu? Người sững sờ phải là tôi mới đúng, vì ngoài nàng và...chị ấy. Thì Mai là người thứ ba tôi tiếp xúc gần gũi đến vậy.

_Về thôi bạn, anh Hùng gọi. -Tôi cũng chẳng dám nhìn thẳng mắt bạn ý nữa, nói xong vội quay người bước đi luôn.

Sau khi thanh toán tiền show xong, anh Hùng chỉ cat-xe cho Hiệp gà về trước, mấy ca sĩ cũng đi nhờ xe của ông ý về luôn. Còn lại nhóm xiếc, nhóm múa và nhóm nhảy ở lại. Rồi mấy người bạn của anh Hùng, làm ở sở văn hóa của tỉnh mời cả đoàn đi ăn uống nhậu nhẹt, hình như mấy anh đó thường hay giúp anh Hùng mỗi khi anh ý mở Show lớn nhỏ ở đây thì phải. Nãy tôi cũng định về cùng xe với ông Hiệp, nhưng trật cứng rồi, nên đành phải ở lại. Thế là phải chạy ra chỗ nhà vệ sinh điện cho nàng báo về đến phòng, chuẩn bị ngủ rồi cho nàng yên tâm..

Cuộc nhậu say túy lúy, chén chú chén anh, làm quen, giao lưu, mời mọc các kiểu, tôi với cả Hòa và Lâm với mấy cậu Hip-Hop thì không nói làm gì, chỉ có mấy chị em đặc biệt là nhóm múa của Mai mới khô, cứ bị các ông ý ra gạ gẫm uống, không uống thì lại bắt gặp ánh mắt lườm nguyệt của anh Hùng, nên phải có. Yếu có về uống sung lắm, gái Hà Giang mà nên chưa xi nhê gì cả, chỉ có Mai với Thúy là tung búng thôi, tôi cứ nhìn Mai ái ngại, vì mỗi lần uống xong một chén là bạn ấy lại phải đưa khăn lên che miệng chực nôn. Mấy lần cũng muốn ra uống đồ, nhưng lại sợ khó xử với mọi người...nên nhiều lúc bầm Hòa với Lâm sang giao lưu với các anh ý, cho họ say thì đỡ phải gáy nhiều, nhưng mà các ông ý trâu bò quá, mời hết lần này lần khác mà vẫn như đổ vào cái thùng không đáy, thành ra chính mấy thằng tôi lại phê trước. Tôi với Hòa vào nhà vệ sinh móc họng 1 lần rồi, Lâm thì cũng ngáp nghé...

_Đừng uống nữa! -Nhân lúc mấy ông đang hàn huyên giao lưu với anh Hùng, tôi lại ngồi cạnh Mai ghé tai thì thầm, rồi ái ngại nhìn Thúy đang gục xuống bàn rũ rượi.

_Tớ biết rồi, nhưng...-Mai chưa nói hết câu lại đưa tay lên che miệng.

_Vào nhà vệ sinh nôn đi, đỡ nhiều đấy -Tôi bảo Mai.

_Ukm -Mai nhọc nhằn chống tay đứng dậy rồi loạng choạng bước đi. Tôi sốt ruột vội chạy ra đỡ tay bạn ấy.

_Ê! Ê! Thằng em đi đâu thế! -Một anh bụng béo phệ, mặt núng nính gọi.

_Bạn ấy say rồi, em dìu bạn ấy vào phòng vệ sinh. -Tôi quay lại trả lời.

_Người yêu chú à!? -Một anh khác hỏi.

_Không, không phải ạ! -Tôi bối rối.

_Sao mới uống có mấy chén mà đã say rồi à người đẹp!

_Để anh đưa vào cho!

_Đi..đi đi Hiếu! -Mai cuống quýt giục.

_Thôi để em đưa bạn ý vào rồi quay ra hầu tiếp các bác - Tôi nói xong vội vàng dìu Mai đi vào, mặc kệ ánh mắt xét nét của các ông ý.

_Oe..oe!! -Mai nhọc nhằn chống tay vào bồn cầu nôn thốc nôn tháo.

_Từ từ thôi -Tôi đứng vỗ nhẹ nhẹ lên lưng.

_Nước..cho tớ nước -Nôn xong Mai ngoảnh lên thều thào.

_Ừ! Đợi chút -Tôi vội chạy ra bảo phục vụ đưa cho chai nước suối, rồi chạy vào đưa cho Mai.

_Nhìn tởm lắm không? -Uống xong Mai nhìn tôi gượng cười.

_Không, không sao mà! Thế lần nào đi diễn cũng như thế này à?

_Không, mọi lần mệt thì về, cùng lắm là ăn lẩu vui vẻ thôi, đi nội bộ anh chị em diễn viên có ai ép ai uống đâu. Mấy anh này mấy lần trước cũng mời, nhưng show nhiều anh Hùng sợ mọi người mệt nên tế nhị từ chối, lần này chắc không từ chối được nên...-Mai thở dài.

_Thôi mình ra đi, chắc cũng xong rồi!

_Ừ, nhưng Hiếu cứ ngồi cạnh tớ nhé, mấy ánh mắt của các anh ý, tớ thấy sờ sợ.

_Được rồi, yên tâm mà! -Tôi trấn an, rồi cùng Mai bước ra.

_Nào! Người đẹp có uống được nữa không? -Vừa ngồi yên vị, thì đã có một ông cầm chén tới, lè nhè.

_Không! Em..

_Bạn ấy say rồi, em tiếp anh được không ạ? -Tôi vội cầm chén rót rượu đưa lên.

_Được! Được, nếu chú thích!

_...

_...

_...

Cuối cùng thì buổi nhậu cũng đã kết thúc, chẳng biết là mấy giờ nữa, mặc dù tửu lượng cũng đã được tôi luyện, nhưng chưa bao giờ tôi lại uống nhiều đến thế. Rồi khỏi nhà hàng, cả hội lại kéo nhau ra một quán Karaoke đã được đặt sẵn, mấy cậu Hip-hop thì nằm ngủ luôn tại xe cùng lái xe. Mấy em bên xiếc vào phòng Karaoke thì cũng ngồi gật gù, Thúy được Lâm dìu vào thì cũng nằm dài ra ghế, Mai cũng đã tỉnh tỉnh rồi, nhưng vẫn mệt, chỉ có Yến là vẫn sung, lên giao lưu hát hò với mấy anh kia, anh Hùng cũng say nhưng vẫn thể hiện được, Hòa thì thoáng góp vào một bài, Lâm thì ngồi phì phèo thuốc...Tôi ngồi dựa lưng vào thành ghế, mặt nóng ran xây xẩm, phòng đã kín rồi lại điều Hòa và khói thuốc nữa nên khó thở kinh khủng...tôi nhắm nghiền mắt, thờ đốc...

_Mệt lắm à -Một bàn tay cầm cái khăn ướt nhẹ nhàng chấm lên mặt, tôi mở mắt ra.

_Cảm ơn Hiếu nhé! -Mai nhìn tôi nhẹ nhàng nói.

_Không, có gì mà phải cảm ơn -Tôi trả lời, rồi với cốc sinh tố cam uống ừng ực.

_Hiếu không hát à!?

_Thôi, tầm này thờ còn khó nói gì hát với hò!

_Mệt quá thì ra xe nằm cũng được mà.

_Thôi, tớ không sao! -Khi này tôi cũng định nằm lại, nhưng có ông nào trớ ra xe mùi kinh tởm không chịu được. Nên lại vào, thế mà hội kia vẫn ngủ được mới tài chứ, chắc chúng nó vừa diễn xong mệt mà lại say quá rồi.

_ Bài này của chị à? -Cái Yến với mic đưa cho Mai. Tôi nhìn lên màn hình, là bài "Ước gì" của Mỹ Tâm

_Ừ, chị xin - Mai với lấy mic, rồi bắt đầu hát.

"Em đã sống những đêm trời có ánh trăng chiếu vàng

Em đã sống những đêm ngoài kia biển ru bờ cát..."

Hay thế! Tôi bật ngồi dậy. Nãy giờ bị tra tấn kinh khủng với mấy giọng hát của các ông kia và cả thằng bạn Hòa với cái bà Yến nữa nữa đã mệt lại càng mệt hơn, chỉ có anh Hùng là còn được, giờ bỗng nghe Mai cất giọng, trong trẻo và ngọt ngào, khiến tôi phải chú ý...mà không chỉ có tôi, cả phòng cũng yên lặng để nghe bạn ấy hát. Chẳng biết có tâm sự gì trút vào bài hát đó không, nhưng nghe cảm xúc lắm, kể ra bạn ý làm ca sĩ cũng ổn đấy chứ, tôi vừa nghĩ vừa gật gù thưởng thức.

Mai hát xong, cả phòng vỗ tay phấn khích.

_ Người đẹp hát hay quá!

_ Có anh ở đây rồi, sao phải ước -Mấy ông nhao nhao lên.

_ Bài tú của chị ấy mà! -Yến cười nói.

_Ồ kia! Hiếu, nãy giờ im quá -Đang nhón nháo thì anh Hùng lại mời mọc tôi.

_ Phải đấy, anh chọn bài gì đi em bấm cho -Yến quay luôn sang tôi giục.

_ Thôi! Em hát dở lắm -Tôi gãi đầu.

_ Hát hay không bằng hay hát mà cậu -Hòa đáp vào.

_ Hiếu hát đi -Mai đưa mic cho tôi với ánh mắt thiết tha.

_ Không, tớ có hát được đâu!

_ Thôi mà thằng em, lần đầu tiên đi chơi với bọn anh mà cứ để mọi người phải ngó lơ nhỉ? -Anh Hùng vẫn chưa buông tha.

_ Vâng! Thế thì...-Tôi quay sang Yến. Tự nhiên lại nổi hứng, có lẽ không khí thế này khó mà thoái thác được.

_ Chọn anh bài "Nhớ gấp ngàn lần hơn" của Nguyễn Phi Hùng!

_ Ok anh! -Yến cầm quyền danh mục bài hát rồi cầm điều khiển chọn luôn.

_ Đây, lên hân đây cho máu -Anh Hùng lại kéo tôi lên bục.

_ Thôi mà anh, em...-Tôi vừa nói vừa bị anh ý lôi xềnh xệch.

_ Sau đây ca sĩ mới được khai quật Trung Hiếu sẽ đem đến "Nhớ gấp ngàn lần hơn", mời các bạn thưởng thức. -Anh ý giới thiệu như ở trên sân khấu.

Tôi ngượng ngập định bước xuống thì tiếng nhạc đã cất lên rồi, thế là phải hát thôi...

"Từ những năm tháng đã sống để lại gì cho anh

Để lại những giấc mơ về em

Từ những giây phút đánh mắt anh vẫn còn tặng em

Những gì tốt đẹp nhất của anh...

Sẽ không tiếc ngày tháng

Sống bên cạnh em và ký ức vui buồn chung

Làm sao quên nụ hôn ban đầu

Những đêm trắng bước trong màn mưa..."

Tôi hát như dốc hết nỗi lòng, sẵn men rượu, lại đang nhớ...Ngọc ơi, liệu rằng em có biết....

"Từng tháng năm sống bên nhau

Nếu em được hạnh phúc

Anh không tiếc hiến dâng đời anh

Và những mộng ước mai sau nếu không chỉ là mơ

Anh vẫn muốn vì em đợi chờ..."

Có lẽ giờ này này nàng đã ngủ say rồi, những ký ức đã giúp đưa nàng về lại bên tôi, và tôi luôn nguyện sẽ không bao giờ để vượt mắt nàng thêm một lần nữa, dù có phải vượt qua bao nhiêu giông bão cuộc đời, tôi nguyện hy sinh tất cả chỉ mong luôn được nhìn thấy nụ cười xinh đó sau mỗi buổi sáng thức dậy, vì những giấc mơ đó, dù có phải đợi bao năm tôi vẫn đợi...vẫn chờ...

"Thì làm sao nghĩ anh vẫn là anh, nếu những lời hứa thoi không chân thành

Vì anh không khóc bao giờ, đâu có nghĩa trong anh thờ ơ

Dù anh vẫn sống khi anh có em, hay vắng em mãi mãi

Thì làm sao nghĩ anh sẽ đổi thay, nếu bỗng ngày mai em không thức dậy

Vì em luôn thấy anh cười, đâu có nghĩa không giọt lệ rơi

Người đàn ông trong anh nói không nhớ em, để mỗi ngày nhớ gấp ngàn lần hơn..."

Những giọt nước mắt trong tim luôn là những đau đớn nhất, vậy nên đôi khi nụ cười lại chính là thể hiện sự tận cùng của tuyệt vọng, nó giúp che giấu đau đớn, nhưng lại đào sâu hơn vết thương lòng, tôi chưa bao giờ nói là "không nhớ nàng", bởi với tôi nỗi nhớ nó đã là mặc định trong tâm trí rồi..

Tôi hát xong, cả phòng im lặng giây lát rồi vỗ tay rào rào...

_Được đấy ông em!

_Chú hát thắm thế, đang thất tình à?

_Hay quá, tưởng ca sĩ đi cùng chứ -Một ông anh cầm cốc bia lên mời tôi.

_Không, bác mĩa em rồi! -Tôi đón lấy cốc bia.

_Chắc lần tới anh mời mày đi diễn luôn nhì -Anh Hùng cũng cảm ly lên.

_Anh Hùng trả cat-xe cho nó đi -Lâm cười.

_Nhớ em yêu à? -Hòa ghé tai tôi thì thầm.

_Nào đồng khởi cái chúc mừng Hùng mới khai quật thêm được một ca sĩ tiềm năng -Ông anh trong hội kia hô lớn.

_Dzô!!!!-Cả nhóm cụng rồi nốc cạn.

Uống xong tôi đưa lại mic cho Hòa rồi bước lại chỗ ngồi. Mọi người lại tiếp tục hát.

_Anh Hiếu hát hay thế mà con Thúy nó vẫn ngủ như chết -Yến cười ha hả.

_Hay gì đâu, vừa tra tấn lỗ tai mọi người thôi mà. -Tôi cầm miếng dưa ăn cho đỡ lợm hơi bia vừa uống.

_Hay thật mà anh! Lát nữa lên thể hiện tiếp bài nào vui vui nhé, bài vừa rồi buồn quá.

_Ồ, thích thì chiều thôi.

_Công nhận là Hiếu hát cảm xúc quá, tâm trạng à? -Mai cũng quay sang dò hỏi.

_Không! Ý nghĩa hay hay thì hát thôi. -Tôi trầm giọng trả lời.

_Mai mời Hiếu một cốc nhé! -Mai cầm cốc lên.

_Ồ, uống rượu rồi uống bia nguy hiểm lắm -Tôi ngạc nhiên.

_Tớ cũng tỉnh rồi mà. Vội lại khi nãy ngồi nhậu chưa uống với Hiếu!

_Ừ, nhưng uống ít thôi -Tôi cầm hai cốc bia san ra chỗ khác, rồi cùng với Mai uống cạn.

Có lẽ sau bài hát tôi đã có thể hòa nhập hơn, thế là cứ lên nâng bia uống cùng với mọi người rồi say xưa hát, không rụt rè ngại ngần nữa, tâm này cũng tây tây hết rồi

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Mơ trong giấc mộng

Tôi nhọc nhằn bước vào phòng tôi nằm phịch xuống. Một thật, hơi men vẫn nồng trong người khiến tôi cảm thấy bài hoài vô cùng. Chắc lần này sẽ là lần cuối cùng tôi uống nhiều đến vậy, kinh lắm rồi. Cơ mà cái thằng Hòa đâu rồi nhỉ? Thôi kệ cha nó, tắm cái rồi ngủ cho lành.

Tôi ngồi dậy bước đến mở tủ ra... Ô hay? Sao lại toàn đồ con gái? Tôi sững sờ giấy lát rồi đảo mắt nhìn quanh phòng.

_ "Chết mẹ. vào nhầm phòng mấy bạn múa rồi" -Giờ tôi mới định thần nhìn kỹ lại đồ đạc trong căn phòng. Hoảng quá tôi vội bước ra cửa.

_Ồi - Đang lúc vội vàng tôi suýt đụng vào một người cũng đang bước vào, cả hai cũng giật mình la lên.

_ Mai à! Xin lỗi tớ say quá, vô nhầm phòng - Tôi gãi đầu cười chữa ngược, rồi né người Mai để bước xuống phòng mình. Nhưng bỗng Mai chặn tôi lại.

_ Gì thế? -Tôi chưa kịp ngạc nhiên thì đã bị Mai vít cổ xuống..

_ Hả! -Tôi sợ hãi đẩy ra, nhưng người tôi lại không có lực.

_ Từ từ đã! Mai...-Mồm tôi lắp bắp chưa nói hết câu thì đã bị đôi môi của Mai phong tỏa... Từng cái hôn vồ vập, gấp gáp khiến lý trí của tôi mềm nhũn, dục tính bỗng ồ ạt tràn về khiến tôi cũng dần đáp trả lại theo bản năng. Khi nụ hôn đã ướt át theo từng nhịp quỵt của hai chiếc lưỡi nóng bỏng đang khao khát, thì Mai đẩy tôi ngã ngửa ra giường.

Vẫn còn một chút tỉnh táo để nhận ra vấn đề, tôi cuống quýt xua tay.

_ Hiểu bảo này...chúng ta chỉ mới...-Nhưng lại một lần nữa lời nói của tôi bị ngắt quãng khi cả thân hình của Mai nhào xuống xuống người tôi, bạn ấy đang muốn là người cầm trịch cho bữa tiệc này sao? Mai ngồi lên bụng tôi, đôi mắt bạn ấy khó hiểu quá, vừa lạnh lùng không tỏ vẻ cảm xúc, nhưng những tia dục vọng vẫn bắn ra như muốn thiêu đốt tôi vậy, tôi đang băn khoăn thì Mai lại tiếp tục hành động, bạn ấy đưa tay vén chiếc áo thun tôi đang mặc, vén từ bụng vén lên rồi bịt luôn cả khuôn mặt tôi khiến tôi không nhìn thấy gì nữa cả. Tôi chưa kịp định thần thì lại một lần nữa đôi môi nóng bỏng ấy lại tìm môi tôi trong những khát khao mãnh liệt, lần này là qua chiếc áo thun đang vén phủ lên mặt, nhưng sự kích thích như nhân lên gấp bội. Do chẳng nhìn thấy gì nên bao nhiêu cảm xúc cứ mon man theo đôi môi của Mai, xuống đến cổ...tôi cắn chặt răng, xuống đến ngực...tôi ưỡn người thờ gáp...

Bỗng Mai dừng lại một lúc, bạn ấy vẫn ngồi trên bụng tôi. Nghe tiếng loạt soạt tôi vội đưa tay lật chiếc áo đang phủ lên mặt để quan sát, thì Mai chặn lại, rồi cầm lấy tay tôi đặt vào một nơi...trời...hóa ra bạn ý vừa cởi áo ra. Tay tôi run lấy bấy khi đụng vào bầu ngực căng tròn mà thì thoảng tôi cũng chỉ dám liếc mà thôi, sau giây phút sững sờ tôi bắt đầu tham lam khám phá bằng...cả hai tay...Mai khẽ thờ hất nhẹ như đang cố kìm nén cảm xúc...Nhưng tôi thì hết chịu nổi rồi, tôi chồm người lên định cho cái miệng khám phá nốt...thì Mai lại đẩy tôi nằm xuống, vẫn bị chiếc áo phủ lên mặt nên tôi không thể quan sát được sắc thái tâm trạng của bạn ấy.

Đang hơi ngỡ ngàng thì bỗng một cái cắn khá đau vào môi, tôi chưa kịp la lên thì môi bạn ấy mút nhẹ vào ngay chỗ vừa cắn và chiếc lưỡi lại nhẹ nhàng đóng vai trò xoa dịu, tôi đang mê mẩn hưởng những choáng ngợp của sự thay đổi ấy thì Mai khẽ thì thào...

_ Nằm đây đợi Mai!

_ Sao? -Tôi hơi hựt hắng.

_ Cũng phải tắm đã chứ, đi diễn mồ hôi ra nhiều, dơ lắm!

_Ừ -Tôi vội đưa tay lên định lật cái áo ra khỏi mặt.

_ Cứ để đấy -Mai lại chặn tôi lại.

_ Nhưng khó thờ lắm -Tôi than.

_ Khó thì cũng phải thờ đi, đêm nay bạn là tù nhân của Mai -Bạn ấy cười khanh khách, rồi bước vào nhà tắm. Tôi đành phải nằm yên mặt vẫn bị bịt kín bởi chiếc áo, sốt ruột nghe tiếng nước xả, cái sự hứng tình ấy nó khiến tôi trở nên ngoan ngoãn như một con cún con, chờ cô chủ ra ve vuốt vậy.

Bỗng có mấy hạt nước bắn vào mặt, thấm qua lớp áo...

_Thôi nào, đừng đùa!! -Tôi cười cười, chẳng biết Mai định làm gì nữa đây.

Không có câu trả lời, lại mấy hạt nước tiếp tục nhỏ vào.

_Nè đã bảo không đùa mà, Hiếu kéo áo xuống đây- Tôi nạt.

Vẫn không có hồi đáp, nước vẫn nhỏ, lần này có cả hơi lạnh đang dần lan tỏa...

_Trời! Lại còn mở cửa sổ ra nữa, nhờ có ai nhìn thì sao? -Tôi la hoảng, nhưng cũng không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng gió vi vu và hơi lạnh mỗi lúc một lạnh thêm. Bỗng chiếc giường tôi đang nằm trở nên gồ ghề, giống như đang nằm trên đất hay sao ý?? Tôi hoảng hốt kéo chiếc áo xuống khỏi mặt, mở mắt ra....

Tôi nhìn những giọt nước đang nhỏ xuống mặt mình như khi nãy, nhưng nó là từ những tán lá bàng...

Tôi hốt hoảng đứng bật dậy nhìn xung quanh...

Căn phòng và cả Mai bỗng dung biến mất tiêu...???

Thay vào đó...

Là gốc cây bàng...

Là chiếc cổng năm xưa...

Cùng với tôi một mình...

Và...trời! Lại thế nữa rồi...MƯA...

Mưa dày quá, không phải mưa nặng hạt, mà là mưa phùn. Khiến thời tiết vốn đã âm u lại càng ảm đạm hơn. Có một chút gì đó đượm buồn trong những giọt mưa, len lỏi qua từng kẽ lá, rơi rớt xuống lòng tôi gợi lên một cảm giác trống trải và buồn tênh. Tôi đứng tựa lưng vào gốc bàng, nép vào nỗi nhớ, giấu mình trong những kỷ niệm yêu thương...cảnh vật quen thuộc quá...chợt thấy lòng bồi hồi chất chứa biết bao những cảm xúc...

Nhà nàng vẫn như ngày xưa, như cái buổi ban đầu tôi đến làm báo tường, nơi khởi đầu cho tất cả mọi chuyện buồn vui, cay đắng, ngọt ngào bước vào cuộc đời của hai chúng tôi, nhưng nếu để lựa chọn lại, thì tôi vẫn chọn...

Tôi sẽ không thể xé đi những trang tuyệt vời nhất trong đời với bất kỳ cái giá nào...

_Cạch!! -Đang suy nghĩ miên man, bỗng cánh cổng bên cạnh mở toang. Một cô bé chạy vội ra vấp phải viên đá ngã sóng soài.

_Ngọc! -Tôi nhận ra hình dáng quen thuộc ấy, xót xa từ miền dĩ vãng năm nào lại ulla về bữa này.

Cô bé dường như không nghe thấy tiếng tôi gọi. Cô đứng dậy, ngẩng lên nhìn trời, mặc cho những hạt mưa phùn phả vào mặt...có phải đang muốn những hạt mưa giúp trôi đi những dòng lệ đang nhoe ướn hoen mờ???

_Ngọc! Phải em không? -Tôi định chạy lại thì loạng choạng suýt ngã. Cúi xuống nhìn thấy chân đang bị cột lại bằng một sợi xích, xích vào gốc cây bàng. Tôi bàng hoàng thấy mình không thể với được tới em...

_Anh đây, quay lại nhìn anh đi!! -Tôi gào lên tuyệt vọng.

Cô bé vẫn không phản ứng lại những tiếng gọi của tôi, cô đưa tay lên hứng những giọt mưa, nở một nụ cười tê tái. Tim tôi như bị bóp nghẹn bởi nụ cười đó...

Giữa cơn mưa và hơi sương, trong nỗi cô đơn đang muốn nuốt trọn thân hình nhỏ bé thân thương ấy...cô bé bỗng ngoảnh lại nhìn về phía tôi, những hạt mưa không ngưng trệ những giọt nước mắt nóng hổi đang lăn dài...

_Ngọc! Lại đây với anh, mình sẽ đi thật xa, thật xa...sẽ chạy trốn khỏi những ưu phiền...lại đây với anh...-Tôi mừng rỡ đưa tay.

Nhưng dường như cô bé đó không phải nhìn tôi. Mà là đang nhìn về phía cây bàng, nơi in hằn biết bao những kỷ niệm đau yêu...

_Nhìn anh đi em!! -Tôi đau đớn gào lên lần nữa.

Nhưng những cố gắng của tôi là vô ích...cô bé khẽ nhoen cười, một nụ cười buồn sâu thẳm, với đôi mắt chất chứa biết bao những đau thương...Rồi cô bỗng quay người chạy vụt đi, chạy vào trong làn sương, trong cơn mưa phùn vẫn đang tầm tã trải dài theo những hồi ức buồn bất tận.

_Ngọc!! Không!! -Tôi hoảng loạn hét lên. Bất lực nhìn bóng dáng thân thương ấy đang khuất dần...khuất dần...

Sự đau đớn lại bao trùm, theo những hạt mưa vô tình, lạnh lùng và tàn nhẫn. Tôi ngồi xuống gốc bàng, gục mặt xuống...hai hàng nước mắt nóng hổi tuôn trào.

Bỗng đâu đó văng vẳng lại tiếng hát sâu lắng miên man của một tình khúc bất hủ...

"Chiều mưa ngày nào

Sánh bước bên nhau

Tin yêu dạt dào

Mộng ước mai sau..."

_ Hay không Hiếu, đúng lúc trời cũng đang mưa nè! - Một giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng cất lên. Tôi giật mình ngoảnh lại, nàng ngồi tựa lưng vào tôi, đang lầm nhảm hát theo điệu nhạc...

"Cho ân tình đầu mối mãi mãi dài lâu

Cho duyên tình đầu đừng có thương đau..."

_ Nè! Rủ người ta trốn học thêm, để ngồi ngắm mưa sao? - Nàng bỗng dừng hát, rồi phụng phịu.

_ Không!!...Tớ!! - Tôi ngờ ngàng lắp bắp. Nhìn lại quang cảnh, gốc bàng biến mất từ bao giờ, chúng tôi đang ngồi tựa lưng vào nhau dưới một mái hiên.

_ Bài này buồn quá! Cỗ lễ nó đang hẹn hò với cơn mưa này Hiếu nhỉ? - Nàng cười, đưa tay giữ nhẹ những giọt nước còn đang vương trên tóc, rồi ngả đầu vào vai tôi.

_ Có lẽ thế! - Tôi trả lời nàng.

_ Mình chỉ nên hát về đầu của điệp khúc thôi nha, về sau trả nó lại cho bác Nguyễn Ánh 9, để bác ấy đưa nó về hội ngộ với nỗi buồn!

_ Nên như vậy! - Tôi mỉm cười, thấy lòng ấm lại.

_ Ô mà lúc sáng Hiếu hẹn Ngọc tối nay ra công viên làm gì? - Bỗng nàng ngẩng lên hỏi.

_ Hiếu đã bảo bí mật rồi mà! - Tôi đưa ngón trỏ lên miệng.

_ Sao mà phải bí mật! Lúc sáng đã tỏ về bí hiểm rồi, giờ hỏi cũng chả nói! Mà chẳng biết mẹ có cho đi không nữa?

_ Thì tớ đã bảo Ngọc rồi còn gì, tìm lý do dần đi!

_ Ghét thái độ thế nhỉ? Sáng nay bảo chiều gặp thì Hiếu kêu bận, sau đó lại chặn đường rủ người ta trốn học thêm. Hại người ta mưa ướt hết rồi đây nè, mấy tội đó còn chưa hỏi thì thôi! Lại còn xui người ta tìm cách nói dối ba mẹ...hay thật đấy - Nàng lườm rùi véo nhẹ vào má tôi.

_ Tại tớ sốt ruột, không biết Ngọc đã nghĩ ra cách gì khả thi chưa? - Tôi gãi đầu tỏ vẻ ăn năn.

_ Chưa! Mà chiều mưa không biết tối có mưa nữa không! Nếu tối mưa thì khỏi phải lý do lý trầu gì luôn á! - Nàng thờ dãi.

_ Tớ xem đài báo rồi, chỉ mưa chút xíu buổi chiều thôi, tối nay có khi còn có trăng nữa cơ, đẹp lắm. Đi mà...nhá! - Tôi xoa xoa hai tay nắn nỉ.

_ Xi! Người ta không tới đấy! - Nàng bĩu môi.

_ Đó là việc của Ngọc, việc của Hiếu là chờ đợi thôi!

_ Không ra thì sao?

_ Thì đợi qua đêm luôn!

_ Eo! Ngoài đó nhiều muỗi lắm! - Nàng lè lưỡi.

_ Kệ cho nó cắn! Có người chịu trách nhiệm rồi! - Tôi nháy mắt.

_ Hiếu ép người quá đáng...-Nàng đâm thùm thụp vào lưng tôi.

Tôi cười ha hả, bật đứng dậy tránh những cú đâm yêu của nàng. Tối nay là sinh nhật nàng, tại hồ nước ấy...tôi sẽ chuẩn bị cho nàng một món quà đã dày công chuẩn bị suốt cả tuần này, đảm bảo nàng sẽ bất ngờ cho mà coi. Nghĩ đến đó tôi cao hứng dang tay ra, ngẩng lên cho những giọt mưa tạt vào mặt...

_ Mát quá, sao phải trú mưa làm gì, Ngọc...-Tôi quay lại định rủ nàng đạp xe về trong mưa, nhưng sững sờ khi không thấy nàng đâu cả. Gốc bàng lại

quay trở lại, và chỉ còn mình tôi...

_Đùa à?? Đâu rồi? -Tôi hoảng hốt.

_Ngọc! Ngọc ơi!!! -Tôi lại la hét gọi tên nàng lần nữa. Sự tươi mát của cơn mưa vụt biến mất, thay vào đó là những lạnh buốt thấu tận tâm can...

_Hiếu! Dậy, dậy, về tới nơi rồi -Là giọng của Hòa.

_Mưa to vậy, làm sao mang đồ vào mà không bị ướt đây -Anh Hùng than thở.

Tôi mở mắt ra, từng hạt mưa đang đập vào cửa kính xe lộp bộp. Đã về tới đầu ngõ rồi sao? Tôi ngoảnh sang, bắt gặp ánh mắt của Mai đang nhìn tôi với vẻ sững sờ.

_Ngọc là ai thế? -Cái Yến ngồi sau thắc mắc.

_Thằng này nó hay ngủ mê ý mà! Chắc vẫn chưa tỉnh rượu! -Hòa cười cười.

_Thái ơi! Mày chạy vào nhà cầm mấy cái áo mưa ra cho anh -Anh Hùng giục.

_Vâng! -Thái mở cửa xe rồi đội mưa chạy mất hút vào trong ngõ.

_Ừa! Đưa mọi người về hết rồi à anh? -Tôi nhìn lại, chỉ thấy còn mỗi nhóm của chúng tôi ở trong xe.

_Ừ! Về tranh thủ ngủ cái, mệt quá rồi -Anh Hùng vừa đếm tiền đưa lái xe vừa trả lời.

Thái chạy vào một lúc rồi trở ra mang theo 3 cái áo mưa.

_Ưu tiên chị em và đồ diễn, anh em mình chịu ướt tí vậy. -Anh Hùng vứt một cái áo cho Yến, 2 cái còn lại để bọc đồ diễn và đạo cụ. Bọc xong anh vứt cho tôi với Hòa mỗi thằng một bọc, rồi quay lại chào lái xe.

_Tôi mai anh qua Đê La Thành đón nhóm mẫu trước cho em, rồi qua đây luôn nhé!

_Ờ!

Xong xuôi tất cả xuống xe, mưa mau thật! Con ngõ chưa kịp thoát, nước đã ngập đến cổ chân. Thúy, Yến và Mai phải tháo giày dép cao gót, đi chân đất, cả 3 cùng đội chung một cái áo mưa, thằng cu em Thái ôm đóng gậy gác mũ mũ, anh Hùng ôm đầu chạy ù vào, tôi với Hòa mỗi thằng cẩn thận ôm đóng đồ lị bi bõm theo sau...

_Này! Lúc này mơ mộng gì thế? -Hòa bắt chọt hỏi.

_Có gì đâu!

_Tưởng cầm tay là xong rồi ai dè cậu lại nói lung tung, thế là hỏng hết đại sự -Hòa tiếc rẻ.

_Đại cái tiền sư cậu! -Tôi quay sang gắt gỏng nó.

_Làm gì mà cáu bẳn thế, tớ nhìn thấy hết rồi! -Nó nheo mắt nhìn đều tôi.

_Thôi! Thôi, không nói nữa, đi nhanh kẻo ướt đồ anh Hùng lại chửi cho!

_Chết cha, quên mất còn đóng đồ mới giặt phơi trên sân thượng -Bỗng nó sực nhớ ra, liền vội vàng nhào bước nhanh...

_Uớt thì cũng ướt rồi, cẩn thận không rơi hết đồ của anh ý -Tôi nhắc nó, rồi cũng bước vội theo.

Đi có đoạn mà người ướt sũng như chuột lột rồi...tôi ngẩng lên nhìn trời...

Không phải mưa phũn sao...??

Giấc mơ khi này..?

Cuối cùng thì mọi người cũng lê lét về tới nhà, ai cũng mệt mỏi và ướt nhoét, may mà đồ diễn không làm sao. Kệ cho anh Hùng cẩn thận giờ ra kiểm tra lại, chúng tôi chạy lên phòng tắm rửa thay đồ cái đã.

Cái thằng Hòa khi này vừa nhớ đến đóng quần áo phơi, thế mà về đến phòng tắm xong đã lăn luôn ra giường gáy khò khò rồi, vô tâm đến vậy là cùng.

Bước từ phòng tắm ra, tôi vừa lau người vừa nhìn nó thờ dài, kể ra cứ vô tư như nó cũng sướng thật...

Lau xong tôi mặc tạm cái quần đùi, rồi lên sân thượng lấy đồ xuống, cũng may mưa chỉ hắt vào ướt mấy bộ phơi ngoài cùng thôi.

_Ồ! Hiếu chưa ngủ à?

Tôi quay lại thấy Mai cũng đang mang cái giỏ đựng quần áo lên.

_Minh chưa, phải kéo tụi này xuống không thì mai lấy gì mà mặc! -Sực nhớ lại giấc mơ khi nãy, tôi đỏ bừng mặt lảng tránh ánh mắt của Mai.

_Ừ! Cũng may là không ướt mấy -Mai vừa nói vừa với quần áo bỏ vào giỏ.

_Hết mệt chưa? -Tôi hỏi băng quơ, mắt vẫn không dám nhìn bạn ấy.

_Sao mà hết được! Chắc phải làm một giấc tới tận chiều quá.

_Ukm!

_Cảm ơn Hiếu nha!

_Về cái gì?

_Về tất cả, không có Hiếu hôm nay, thì...

_Ôi thôi! Bạn lại khách sao rồi! Lần sau ai mời không uống nữa là được.-Tôi vội ngắt lời.

_Nhưng mà toàn bạn bè làm ăn của anh Hùng, cũng khó -Mai thờ dài.

_Thì nói thẳng với anh ý!

_Tại vì cũng thi thoảng thôi mà, nên cũng khó nói, nếu biết trước họ vớ vẫn như thế thì tớ đã xin anh Hiệp cho về cùng rồi.

_Do mình cá thôi. Không uống thì cũng chả ai ép, kệ anh Hùng, có gì giải thích với anh ấy sau.

_Ừ! Tớ cũng sợ lắm rồi!

_À mà Mai này!

_Sao?

_Lúc nãy tớ ngủ mơ ấy, thực ra...

_Thôi Mai đi xuống trước đây!

Chưa nghe tôi nói hết câu Mai đã vội ôm giỏ quần áo bước xuống nhà. Tôi đang định nói rõ ràng với bạn ấy mọi chuyện, nói thẳng ra là tôi có người yêu rồi để dứt khoát quan điểm, đỡ phải khó xử nữa. Nhưng có vẻ như là bạn ý không hào hứng lắm với thiện chí của tôi thì phải, hay là bạn ý cố tình lảng tránh nữa...Tôi cũng chẳng thể đoán biết được, tôi định gọi bạn ấy lại, nhưng nửa muốn gọi, nửa không. Nên tôi cứ đứng tần ngần nhìn theo...

Thôi kệ vậy, khi nào có dịp thì sẽ nói sau...giờ đi ngủ đã, mệt lắm rồi. Nghĩ xong tôi ôm đồng quần áo, khép cửa rồi đi xuống.

Vào đặt giỏ quần áo xuống, tôi ngồi thừ ra giường. Nhớ lại giấc mơ khi nãy, những rạo rức bản năng với Mai, những kỷ niệm, mộng mị nó đan xen nhau lẫn lộn, dù chỉ là giấc mơ, nhưng sự kích thích, bàng hoàng cùng với những nỗi đau vẫn đang giày vò tôi cả ngoài hiện thực...

Với lại khi nãy, lúc về vào tắm, cởi quần "nhí" ra, tôi sững sốt khi thấy lại cái thứ nước sền sệt quen thuộc như hồi mình mới dậy thì...Tự nhiên thấy cuộc sống nó hỗn loạn và chệnh vênh thế không biết...???

Tôi đưa tay lên sờ đầu, rồi lại với lấy điện thoại, lưỡng lự...Tầm này nàng cũng đang ngủ say, thôi để sáng mai gọi vậy...Nghĩ thế tôi lại quăng điện thoại ra giường.

Nhìn thẳng bạn đang ngáy ngon lành mà tôi thèm quá, nhưng sao người cứ tỉnh như sáo, đáng lẽ mình phải ngủ mê mệt rồi mới phải chứ??

Tôi khê thờ dài, rồi bước xuống tầng 1, kia rồi, bao thuốc của anh Hùng vẫn yên vị chỗ đó. Tôi cầm lấy rồi trở lên phòng, mở toang cửa sổ ra rồi ngồi hẳn lên tựa vào khung cửa, rút thuốc ra châm hút, lần này không ngậm nhả nữa mà tôi rít thật, rít sâu...giờ chẳng có gì bầu víu nữa thì đành phải nhờ nó cho qua đêm nay vậy...

Mấy hơi đầu tôi ho nổ đom đóm mắt, nhưng dần dần phổi và cổ họng nó cũng tiếp nhận dần người bạn mới này, cảm giác nặng nề cũng vui theo từng làn khói thuốc...

_Hiệu nghiệm ghê -Tôi khẽ lẩm nhẩm, cầm điều thuốc đang đỏ lửa lên nhìn, rồi lại rút tiếp...

Trời đã lờ mờ sáng, mưa đã tạnh hẳn, tuy nhiên vẫn có một vài ánh chớp nhấp nháy từ phía xa...

_Cậu hút thuốc từ lúc nào thế? -Thanh nhìn tôi ngạc nhiên.

_Mới được mấy hôm? -Tôi ngửa mặt lên phả từng sợi khói mỏng lung vào khoảng không. Thấy đời vênh vác thế không biết.

_Sao bảo ghét mùi thuốc lăm mà?

_Sự đời yêu ghét, ghét rồi yêu nó vốn dĩ bình thường mà! -Tôi chống tay nhìn ra phía hồ Tây.

_Không phải đang có tâm sự gì chứ?

_Không...à mà cũng có!

_Cãi nhau với Ngọc hử?

_Không!

_Vậy chứ vấn đề là gì?

_Thôi, có nói ra mày cũng đếch hiểu -Tôi với lấy tờ "Đầu tư chứng khoán" đọc.

_Buổi hội thảo chuẩn bị đến đâu rồi? -Tôi chăm chú vào những dòng chỉ số, rồi hỏi nó.

_Chủ nhật tuần này triển khai -Nó cầm cốc cafe lên nhâm nhi.

_Này, thực ra tao vẫn chưa hiểu mày định hướng gì ở VNFinance?

_Thì vẫn là kênh giao lưu, chia sẻ thông tin hướng đến đối tượng sinh viên, rồi quan trọng vẫn là các nhà đầu tư. Khi đã thu hút được một lượng thành viên đông đảo, thì có thể phát triển thành một sàn giao dịch online.

_Ý mày là một kênh OTC?

_Ồ đấy, nó là như thế, không ảo nữa mà là thật luôn!

_Nhưng mà tao nghĩ nên chỉ chú tâm vào một hai mảng thôi, ôm nhiều quá, loãng sự tập trung mà hiệu quả lại không cao. Hết quán net, cafe, rồi lại thêm cả thương mại điện tử, hội quán, tao thấy chưa cái nào ra tằm ra món cả.

_Đếch, thì cái nọ hỗ trợ cho cái kia. Mày cứ hỗ trợ bạn đi, sau này cậu sẽ là đồng sáng lập viên của Công ty chứng khoán mà bạn đang ấp ủ đấy.

_Lại còn thế nữa, viễn vông vãi -Tôi bĩu môi.

_Cậu cứ chờ mà xem!

_Tao cũng chả ham hố đâu!

_Ờ hay, phải có tham vọng tí chứ, cậu muốn rút ngắn khoảng cách đến với em Mai Ngọc thì ít ra cũng phải có chỗ đứng nhất định, và quan trọng nhất vẫn là tiền!

_Chúng tao đâu có nghĩ đến cái đó!

_Thế thì nghĩ đến cái gì? Một túp lều tranh hai trái tim vàng à? Cậu đang sống ở thời đại nào vậy? -Nó dè bịu.

_Cũng không hẳn là như thế, tao chỉ đặt mục tiêu ở mức vừa phải, thực hiện được mới nâng cấp tiếp!

_Theo tớ thì mục tiêu trước mắt, cậu nên tuyên bố quyền sở hữu với em Ngọc đi -Nó nháy mắt.

_Nghĩa là sao? -Tôi chột dạ.

_Tớ nghe Hòa nói là thằng Huy nó đang mon men trở lại. Nó có lợi thế khoảng cách, sự gần gũi với gia đình Ngọc, nên không phải đơn giản đâu nha!

_Cái đó tao biết chứ, nhưng tao luôn tin tưởng ở Ngọc. Cô ấy sẽ không lung lay đâu.

_Sự đời biết làm sao được bạn! Cái gì mình chưa sở hữu thì vẫn chưa phải là của mình!

_Thằng điên này! Giảm sự trừu tượng giùm tao cái, nói chả hiểu cái mẹ gì!

_Đây nè, quả táo trên cành, cậu bảo nó là của cậu, nhưng cậu vẫn để đó không hái, chờ nó chín. Nhưng trong khi cậu chờ đợi thì thằng khác nó hái mất thì làm thế nào, nó gặm luôn một miếng vào đấy thì cậu có cam lòng ăn nốt không?

_Hả! Vấn đề này...? -Tôi ngập ngừng, giờ mới hiểu ý của nó muốn nói tới là gì.

_Cậu phải cắn một miếng đã, thì nó sẽ là của cậu!

_Nhưng...

_Nhưng cái gì nữa, cậu bao nhiêu tuổi? Ngọc bao nhiêu tuổi rồi? Thời buổi hội nhập, nên tình yêu nó cũng phải thức thời cho kịp với xu hướng chứ. Phải có một cái gì đó cơ bản làm nền tảng, và cái cơ bản ấy là sở hữu, không phải tình cảm mà thực tế hơn...

_Ý mày nói là thể xác?

_Đấy! Bắt đầu thông minh hơn rồi đấy -Nó vỗ tay.

Tôi trầm ngâm sau mấy lời đả thông tư tưởng của nó. Tự nhiên cũng thấy...có lý. Nhưng mà khoảng cách xa quá, biết khi nào mới được gặp nhau. Nhớ lại giấc mơ hôm nọ, nó như là một điềm báo vậy, như một lời cảnh tỉnh rằng nếu một trong hai chúng tôi đi lệch quỹ đạo của tư tưởng, thì muôn kiếp sẽ không bao giờ đến được với nhau...

Thực tế mà nói, dù cho tôi có mơ mộng tôn thờ lý tưởng yêu cao đẹp đến mấy thì sâu trong lòng vẫn tồn tại những bản năng của một thằng con trai đang ngập ngừng vào đời...vẫn có những ham muốn thầm kín chứ...mấy cái điều thằng Thanh nói nó như chạm vào nọc...khiến tôi không thể không suy nghĩ và đắn đo...

_Thôi về đi -Tôi đứng dậy.

_Ồ, cầm tài liệu này, viết hay vào nhá, hùng hồn vào. -Nó đưa tôi sấp giấy tờ.

_Ừ được rồi!

Tôi bước ra ngoài, một con gió heo may khẽ thổi đám lá lộc vừng bay xào xạc dưới chân. Vừa mới điện cho nàng hỏi sáng mà sao giờ lại nhớ quá...không phải bởi mùa thu chứ...??

_Và bây giờ là bộ sưu tập "dạ khúc mùa thu" do nhà thiết kế Huy Hùng sẽ mang đến cho quý vị những trải nghiệm mới về một mùa yêu thương đọng đầy những nỗi nhớ và hoài niệm, xin quý vị cho một tràng vỗ tay ạ - Anh Hùng nói xong liền đi vào hậu trường. Tiếng nhạc bắt đầu cất lên.

_Hường, Cúc ra trước! Hân với Dương chuẩn bị nhé.

Hai cô nàng chân dài với những bộ váy cách điệu sải bước ra ngoài sân khấu, gọi là sân khấu nhưng chính xác thì là một hồ nước với cái bục tròn ở giữa, chỉ có một con đường độc đạo duy nhất dẫn ra đó, và đấy chính là đường catwalk luôn. Khán giả ngồi xung quanh hồ vừa thưởng thức cafe vừa ngắm nhìn. Những bộ thiết kế có cái tên rất đẹp ấy thực tế lại toàn là đi thuê, hoặc anh Hùng cũng đặt may sẵn một đồng ở nhà, đi diễn ở đâu là lại lôi ra. Tất nhiên là sẽ không lặp lại ở cũng một chỗ, và hình như lôi đi lôi lại mặc đi mặc lại cũng chả thấy anh ý giặt bao giờ, có bản mốt thì hiệu ứng ánh đèn mờ ảo cũng khiến nó trở nên lung linh hết.

_Mấy con mèo của em Thúy hôm trước vừa chui vào làm tổ ở đồng quần áo ấy, em nào dị ứng lông mèo thì tới về tha hồ mà gãi -Hòa bấm tôi.

_Kính quá! -Tôi phì cười. Nền công nghiệp thời trang của anh ấy đúng là bá đạo nhất quả đất.

_Em Dương nhìn xinh thật, sao không đi thi hoa hậu nhỉ? -Nó đưa mắt nhìn mấy em đang đứng lố nhố trong cánh gà chờ đến lượt.

_Cậu đi mà hỏi nó! -Tôi với ly sinh tố cam uống, chẳng mấy quan tâm.

_Mà không biết nhóm Mai hôm nay diễn ở đâu nhỉ?

_Đi mà hỏi anh ấy! -Tôi chống cằm dõi ra sân khấu.

_Lúc chiều cậu đi gặp Thanh tớ thấy có thằng nào đánh cả ô tô đến đón Mai đi chơi đấy!

_Ồ, mày nói với tao làm gì nhỉ? -Tôi bực bội nhìn nó.

_Thì tớ thấy nó thích cậu thật mà, hôm đi Sơn Tây về chả cầm tay tựa vào nhau ngủ còn gì?

_Ai tính lúc say!!

_ Thế sao nó không cầm tay tớ? Tớ cũng ngồi cạnh mà!

_ Tao không biết, mày nói ít thôi! - Tòì gất lên.

_ Kể ra cậu không ăn được thì cũng tiếc thật, phải tay tớ thì..

_ Mẹ! Nhức đầu quá! - Tòì bực mình ngắt lời nó, rồi vùng vằng đứng dậy, cầm ly sinh tố ra chỗ khác ngồi.

Quái lạ, tòi đâu có thích Mai, nhưng nghe thằng Hòa kể lể mà sao tự nhiên thấy lòng bồn chồn và khó chịu thế nhỉ? Bỗng thấy hơi hụt hẫng...buồn cười thật...

_ Alo! Anh nghe nè - Tòì bấm máy trả lời cuộc gọi của nàng.

_ Sao giọng vẫn còn ngái ngủ thế? 9h sáng rồi đó.

_ Ủ, thì vẫn đang ngủ mà.

_ Thế thôi để anh ngủ tiếp nha!

_ Trời, gọi người ta dậy giờ lại bảo ngủ tiếp, vui thế?

_ Sao hôm nay không đi đâu mà ngủ nướng thế hoàng tử? - Nàng bồn cọt.

_ Không lát ra mạng gửi mail cho thằng Thanh thôi.

_ Vẫn chứng khoán đó hử?

_ Ukm!

_ Có đam mê nó hơn em không?

_ Gìờ ạ, hai thứ đâu liên quan gì đến nhau đâu, so sánh kỳ quá à!

_ Chẳng biết, thấy dạo này lên mạng nói chuyện, toàn để em chờ rõ lâu mới thấy trả lời!

_ Thế à, không nói làm sao anh biết mà rút kinh nghiệm chứ - Tòì cười xuề xòa.

_ Thôi không sao, em trêu vậy thôi, cái gì nó chính đáng em không để bụng đâu tình yêu ạ!

_ Vậy mới là Mai Ngọc của anh chứ - Tòì thom chùn chụt vào cái điện thoại.

_ Nè, đánh răng chưa mà đòi thom?

_ Vậy đợi anh đi đánh răng rồi vào thom tiếp nha!

_ Thôi khỏi, đợi lúc nào gặp nhau đi. Giờ nói chuyện đã.

_ Ôi, đừng nhắc gặp nhau nữa, anh lại sốt ruột.

_ Sao phải sốt ruột?

_ Thì biết đến khi nào mới gặp - Tòì thờ dãi.

_ Biết đâu đấy, cuối tháng này thì sao!

_ Cái gì!?? - Tòì ngồi bật dậy, tỉnh hẳn cả ngủ.

_ Em nói lại anh nghe! - Tòì hỏi dồn dập.

_ Ý, làm gì mà nôn nóng thế! - Nàng cười.

_ Không đùa đâu, em nói lại đi, cuối tháng này là như nào?

_ Như thế chứ còn như nào nữa! - Nàng tỏ vẻ bí ẩn.

_ Em nói rõ ràng giùm anh đi, ghét thế không biết.

_ Ghét thì thôi vậy, người ta cúp máy nha!

_ Ấy đừng, thôi mà - Tôi rồi rít.

_ Ghét nữa không?

_ Không mà, em nói lại anh nghe đi!

_ Có thể cuối tháng này em sẽ ra Hà Nội khoảng 3 hôm!

_ Thật sao...-Tôi đứng dậy chân tay bấn loạn lên.

_ Thật!

_ Em ra có việc gì? Mà đi cùng ai?

_ Ra chơi thôi! Em đi một mình.

_ Anh có nghe lắm không đấy? Bố mẹ cho đi à!

_ Tất nhiên bố mẹ sẽ không cho đi!

_ Ồ! Vậy thì làm sao em đi được? -Tôi thắc mắc.

_ Em có cách của em -Nàng cười bí hiểm

_ Ô, cách gì thế?

_ Em chưa nói đâu, mà đừng mừng vội nhé, chỉ là dự tính thôi, khi nào chắc chắn em mới báo cụ thể!

_ Thôi mà, phải chắc chứ, đừng làm anh hụt hững.

_ Kệ anh đấy!

_ Cuối tháng, em hứa rồi đó...

_ Nè, vẫn cái kiểu dồn ép người ta, biết thế đã không thèm nói -Nàng phụng phịu.

_ Thôi được rồi, nhưng em sẽ không muốn làm anh thất vọng phải không?

_ Ukm...

_ Ôi! Yêu quá -Tôi lại thòm tiếp vào điện thoại.

_ Thôi, nghe kinh quá, đánh răng rồi ăn sáng đi chàng!

_ Tuân lệnh! -Tôi nghiêm giọng.

_ Gì mà trịnh trọng thế?

_ Anh không biết, hôm nay em là bà hoàng, là cô tiên, là tất tần tạt những quyền lực trên trái đất này.

_ Léo mép vừa thôi! Em cúp máy đây

_ Ukm, yêu em!

_ Bibì anh!

Tôi đặt điện thoại lên bàn, chống tay ngẫm nghĩ, rồi không chịu được sự phấn khởi đang dậy lên trong lòng, tôi giờ hai tay ngửa mặt hét toáng lên...

_ Yeaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

_ Cái gì vậy! -Hòa bước vào phòng nhìn tôi trố mắt.

_ Mày sắp thần kinh tới nơi rồi! Hay đói là quá hóa mê sảng, ăn sáng đi - Nó lâu lâu rồi đặt túi bún đậu mắm tôm lên bàn, sau đó bước lại mở tủ lấy đồ.

_Tớ yêu cậu quá - Tớ nhào lại ôm nó, hôn chùn chụt vào má.

_Mẹ! Tôm quá! -Nó đẩy tôi ngã lăn quay ra giường, đưa tay chùi má.

_Mày lây nhiễm từ mấy thằng bóng lộn bên đoàn ca múa nhạc nhẹ rồi hả? -Nó nhăn mặt.

_Không! Tự nhiên hôm nay tớ thấy yêu đời quá đỗi bạn ạ!

_Có vụ gì sao?

_Ừ, trưa nay cậu thích ăn gì tớ chiều đãi.

_Vớ được quả nào ngon mà không rủ bạn thế? -Nó cau mày.

_Không phải vấn đề tiền, tự nhiên tớ thấy vui thôi.

_Ôi zoi, tao cũng đến chịu cái tính khí thất thường của mày! -Nó vừa nói vừa thay đồ.

_Đi đâu thế?

_Qua đón Hồng đi có chút việc!

_Trưa về không?

_Không biết được!

_Có gì alo cho bạn nhé!

_Ừ!

Thay xong đồ nó bước xuống, tôi thì vẫn vừa nằm vừa cười tùm tùm như thằng điên. Một lúc sau tôi bước vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân, rồi xử lý món đồ ăn sáng mà thằng bạn quý hóa mua về cho. Công nhận lòng vui phơi phới ăn cái quái gì cũng là son hào hải vị. Thế là cơ hội gặp nhau đã đến rồi, tôi vừa ăn vừa nhâm nhĩm...

Hôm nay mừng 9 dương rùi, vậy là còn 21 ngày nữa...

Cuối tháng 8, vào giữa thu mới hay chứ...còn gì tuyệt bằng..

Tôi cao hứng lẩm nhẩm hát, miệng vẫn nhồm nhoàm thức ăn:

"Tháng tám mùa thu, lá khoai vàng chưa nhỉ?

Từ độ người đi thương nhớ âm thầm

Có phải em là mùa thu hà nội

Tuổi phong sương ta cũng gắng đi tìm..."

Có phải chẳng từ hồi tôi xuống học hành trên Hà Nội này, mùa thu năm nay mới là mùa thu đẹp nhất...?

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tình bạn tri kỷ

_Ái chà, vụ này hot lắm nha - Hòa gật gù khoái chí.

_Lại chả không à! -Tôi đưa chén cụng với nó.

_Tóm lại là tao vẫn không biết mình đang mơ hay tỉnh nữa -Tôi khà hơi rượu ra rồi vợ đưa gấp miếng thịt chó bỏ vào mồm.

_ Nhưng có chắc không thể? - Hòa bắn khoăn.

_ Tao cũng không biết, có tin vui và hy vọng, thế là tốt rồi!

_ Ờ!

_ Đĩa chả của anh được chưa? Lâu thế em? - Tôi quay lại giục cậu phục vụ.

_ Đây, đây, em mang ra ngay ạ!

_ Thế Ngọc ra được mấy hôm - Hòa tiếp tục câu chuyện

_ Khoảng 3 hôm gì đó!

_ Bố mẹ không biết ra đây?

_ Không!

_ Ông bác ở Hà Nội chắc cũng không nổi!

_ Ủ! Thế thì 3 hôm cũng nhiều vấn đề ra phết đây - Hòa tỏ vẻ thú vị.

_ Vấn cái gì? - Tôi với tay rót tiếp rượu.

_ Họ hàng không biết thì ra đây Ngọc ở đâu? Cậu tính chưa?

_ Hà!

Tôi ngó người ngưng rót, đúng là tôi chưa nghĩ đến thật, vì thực tế nàng đã ra đâu, và mấy hôm nay mãi vui quá nên cũng chẳng để ý.

_ Việc đó... Lúc ấy hăng hay - Tôi ngập ngừng.

_ Không, phải tính trước đã!

_ À!! Đơn giản thế mà không nghĩ ra, cho Ngọc tới ở cùng Hồng mấy hôm - Tôi mừng rỡ sáng mắt lên khi nảy ra ý tưởng gỡ rối.

_ Mẹ cái thằng... - Hòa với tay đập bộp cái vào đầu tôi.

_ Sao?! - Tôi vừa xoa đầu vừa bực bội nhìn nó.

_ Thằng Thanh nó không nói gì với mày à?

_ Có chứ?

_ Mấy lời của nó mày xả hết vào bồn cầu rồi hay sao?

_ Thì tao hiểu ý của chúng mày, nhưng mà...

_ Đẹp con mẹ cái nhưng của mày đi, giờ là lúc nào mà vẫn còn cái tình yêu trong sáng ấy hờ! - Nó quạc mồm.

_ Nói bé thôi, đang đông người! - Tôi nạt khề, mắt lăm lét nhìn quanh.

_ Ôi zoi, toàn đàn ông, có ai đâu mà sợ! Uống đi

Tôi với nó lại tiếp tục làm mấy tăng nữa.

_ Cơ hội nó tới bất ngờ như thế, cậu phải biết chớp lấy thời cơ chứ! - Nó tiếp tục giáo huấn.

_ Nói thật là tao cũng chưa biết phải làm sao cả!

_ Vậy nên mới cần có kế hoạch cụ thể!

_ Kế hoạch gì?

_ Mày cứ để bạn nghĩ đã, nếu thành công thì khỏi cần phải lăn tăn về vấn đề thằng Nhật Huy nữa cho đau đầu.

_ Chúng mày chả hiểu gì cả, thực ra...

_Thực ra làm sao?

_Chuyện nó không phải đơn giản như thế đâu!

_Mày không nói thì bố tao biết được à!

_Như thế này này...-Tôi cầm chai rượu rót, rồi làm một hơi, đặt cách cái chén xuống bàn rồi mắt đắm chiều nhìn xa xăm.

_Hồi cấp 3, lớp 11, tao với Ngọc tuyết nữa đã đi quá giới hạn...

_Thật hả? -Nó tròn mắt nhìn tôi.

_Ukm! Cũng may mọi chuyện không đi quá xa, nhưng tao đã làm cô ấy bị tổn thương nặng nề sau chuyện ấy, tao không muốn lặp lại! Mày hiểu không? Tao nghĩ cứ nên để mọi chuyện nó đến theo cách tự nhiên và thời điểm thích hợp nhất, chứ cũng chẳng muốn gượng ép gì nữa!

_Ra là vậy! -Nó cũng cầm chén uống, rồi chống tay vào cằm nghĩ ngợi.

_Thế nên thật sự là tao rất bối rối, chúng mày đừng có kích vào nữa!

_Nhưng mà đó là chuyện hồi cấp 3, lúc ấy còn bé thì đương nhiên. Giờ hai đứa cũng bước qua tuổi 20 rồi, nên định hình nghiêm túc hơn chứ.

_Lúc nào chúng tao chả nghiêm túc.

_Thôi được rồi, kệ mày đấy! -Nó cầm chai rượu rót tiếp.

_Uống đi!

_Ukm

Chắc nó cũng bức bối với cái kiểu bảo thủ của tôi lắm, nên nó chẳng thêm nói gì nữa, tôi cũng kệ, hai thằng cứ ăn rồi uống, uống rồi ăn. Không khí trở nên trầm hẳn, thi thoảng mới có một vài tiếng dzô ở mấy bàn bên cạnh.

Sau cuộc nhậu buổi trưa no say phê phờn, tôi và Hòa tạt vào công viên gần đó hóng gió. Tiết trời mùa thu mát mẻ, nắng dịu nhẹ, không khí trong lành, gió từ hồ thổi vào mát rượi khiến tâm hồn trở nên thư thái hơn.

_Đã ghê! -Tôi vừa bước vừa ngẩng lên hít hà những hương sắc đầu thu ấy.

_Mẹ! Say vật vã ra rồi còn bắt bạn đi vất vương như chó đại ngoài đường thế!/? -Hòa lảo đảo đi bên cạnh, lè nhè.

_Đi bộ tí cho hả hết hơi rượu, đỡ say rồi về -Tôi khoác vai nó.

_Nhưng mỗi chân bỏ cha!

_Nếu biết thưởng lãm những khung cảnh tuyệt vời này thì cậu sẽ không thấy mỏi đâu.

_Thương cái con khỉ, tao đuối hết cả mắt rồi.- Nó vùng vằng gỡ tay tôi ra rồi bước lại chiếc ghế đá ven hồ nằm kènh xuống.

Tôi nhìn thẳng bạn, khe lác đầu cười. Rồi cũng bước lại chỗ nó, cúi xuống nhặt một viên đá lia nhẹ ra mặt hồ...viên đá nảy được mấy cái rồi chìm ngấm, những gợn sóng lăn tăn tan dần ra trả lại cho Hồ Ba Mẫu sự tĩnh lặng vốn có.

_Tứ lượng tớ với cậu ngang nhau, mà sao hôm nay yếu thế? -Tôi ngồi bệt xuống đám cỏ cạnh ghế đá nó nằm, khoanh tay lên đầu gối, tựa cằm nhìn ra hồ nói băng quơ.

_Không say, nhưng buồn ngủ -Nó đưa tay ngáp.

_Cậu này!

_Sao?

_Từ giờ đừng đề cập đến mấy chuyện đó nữa!

_Ồ, bọn tao cũng chỉ muốn mày rút ngắn giai đoạn mà mày lại không hiểu thì thôi, tao cũng đếch thèm tham gia vào nữa!

Tôi cũng chả buồn trả lời nó, ngả người nằm dài ra bãi cỏ, nhìn lên tia nắng chiếu lấp ló sau những vòm lá. Chúng nó đâu hiểu vấn đề yêu với tôi nó còn dựa trên sự tôn trọng, chứ đâu phải chiếm đoạt. Khó khăn lắm và còn phải nhờ đến những yếu tố may mắn, vòng quay của số phận thì chúng tôi mới có thể tìm về lại bên nhau, nên tôi không hề muốn lặp lại những sai lầm đại kỵ như ngày xưa nữa.

Dù cũng phải công nhận cái cách nghĩ của mình nó hơi lạc lõng với quan điểm chung của mấy thằng xung quanh mà tôi quen biết, và có thể còn lạc lõng

với cả chính quan điểm...của tôi nữa, tất nhiên nó chỉ là những tư duy phụ đang cố đục khoét cái lập trường mà tôi đã xây lên. Biết là như vậy nhưng tôi vẫn phải cố giữ vững để bảo vệ những yêu thương mong manh mà chúng tôi đang cùng vun đắp. Mặc kệ chúng nó nghĩ mình bảo thủ hay thế này thế nọ...giờ tôi cũng chẳng mấy bận tâm nữa. Cái quan trọng nhất đang choáng ngợp đầu óc tôi lúc này là chờ đợi cuộc hội ngộ lần tới với nàng mà thôi...

****.

Loanh quanh đã 5 ngày nữa trôi đi, đối với tôi cái từ "loanh quanh" ấy nó dài đằng đẵng vậy, nó là những nhấp nhôm, hồi hộp chờ đợi tin tức của nàng, nhưng mà mỗi lần gọi, nhắn tin, chat chit hỏi tình hình thì nàng cứ úp mở, thế mới điên chứ lị.

Hôm nay tôi về nhà, chán ở dưới này rồi, cứ ăn rồi nằm, tối lại đi hộ tống bê vác đồ với anh Hùng, thậm trí còn làm xe ôm đưa đón mấy em người mẫu, ca sĩ đi đến các tụ điểm diễn lê trong nội thành nữa mới khổ, mà các em ấy thì có vẻ bạo dạn kinh lên được, ngồi tốt lên xe là ôm eo, không thì cũng hôn nhiên tựa vào người như là bạn trai vậy. Hòa với Lâm thì khoái ra mặt, tôi thì...cũng khoái (nói không thích thì cũng chẳng phải với lòng), nhưng chỉ lúc đầu thôi, sau cũng thấy ngái ngái...nhất là những khi vô tình thấy ánh mắt khó hiểu của Mai.

Bạn ấy dạo này có vẻ xa lánh tôi thực sự, tất nhiên rồi, anh Hùng cũng đã buồn chuyện của tôi với hội cái Yến sau khi bị chúng nó lèo đèo tra khảo. Tôi nghĩ vậy là quá ổn cho cả hai chúng tôi để có thể cân bằng lại mối quan hệ, giúp tôi thoát khỏi những suy nghĩ lệch lạc đang nhen nhúm phát sinh...Thúy và Yến cũng ý tứ không trêu ghẹo gán ghép nữa vì sợ Mai và tôi khó xử.

Nhưng...tôi đến phát mệt với cái từ "nhưng" này lắm rồi. Vấn đề là mỗi khi tôi chở các em mẫu hoặc cưỡi đùa với mấy cô ca sĩ, thì cảm giác như đang bị ai xoáy tia nhìn vào mình, đôi lúc tôi bất ngờ quay lại và tóm được ánh nhìn đó...từ phía Mai. Mỗi lần như vậy tôi lại tăng lò đi chỗ khác...thực sự cái cách bạn ấy nhìn tôi cứ như là tôi đã làm điều gì đó có lỗi với bạn ấy vậy, điều đó làm tôi khó chịu ghê gớm..

Đã đang sốt ruột với nàng rồi lại còn cứ phải đi suy diễn mấy chuyện không liên quan khiến tôi phát ốm. Nên đành tranh thủ cuối tuần về ăn vạ mẹ mấy hôm vậy.

_ Alo! Mẹ về chưa?

_ Chưa!

_ Chết, con quên chìa khóa nhà dưới Hà Nội rồi.

_ Về tới nhà rồi à?

_ Vâng!

_ Thế ra chỗ mẹ lấy chìa khóa rồi cầm tiền ra chợ mua gì về nấu ăn đi, hôm nay mẹ về muộn.

_ Vâng ạ!

Tôi quay xe ra cơ quan mẹ lấy chìa khóa và tiền, rồi vòng ra chợ.

_ Cá chép bán thế nào u ơi?

_ 45 con zai ạ

_ U mỗ luôn cho con nhé, lát con quay lại lấy - Tôi đi chợ có bao giờ mặc cả đâu, chỉ đại một con rồi đi lại chỗ bán rau.

_ Cho cháu 2 quả cà chua, ít hành, thì là, rau ngổ!

_ Đây - Bà bán rau chọn rồi nhét tất cả vào túi đưa cho tôi.

_ Bao nhiêu tiền cô?

_ 5 nghìn.

Tôi móc ví ra trả...

_ Soạt!! - Bỗng có một bàn tay mau lẹ giật ví của tôi.

_ Địch! - Tôi giật mình la hoảng, nhưng cũng ngay lập tức đuổi theo thằng đó

_ Đứng lại!!! - Tôi quát lớn. Nhưng thằng chết tiệt ấy vẫn cầm đầu cầm cổ chạy.

Tôi bậm môi đuổi theo, nó chạy nhanh thật, cứ thoăn thoắt nhảy vọt qua những gánh hàng rau, luồn lách qua mấy dãy hàng thịt, rồi chui tọt vào khu quần áo ở tòa nhà chính giữa trung tâm chợ...

_ Bỏ mẹ! Mất đầu rồi! - Tôi thàn than thở.

Chạy vào khu này thì bó tay rồi, những hàng quần áo sát nhau, treo lung tung. Người thì ra vào đông đúc nữa, biết nó chạy hướng nào mà tìm. Tôi hoang mang đứng ngơ ngẩn nhìn tứ phía, mồ hôi vã ra như tắm. Đang lúc chắc mẫm là mất ví quả này rồi thì nhìn thấy nó đứng phía đằng cửa chính, quay lưng về phía tôi, dù người đi qua đi lại đông, nhưng cái áo màu đen in hình đầu lâu xương chéo sau lưng thì không lẫn đi đâu được vì trong lúc đuổi tôi cố gắng ghi nhớ đặc điểm nhận dạng mà. Ô kìa! Thằng khốn còn giờ giờ cái ví ngoe nguẩy lên như muốn trêu ngươi tôi.

_ Lần này tao cho mày chết. - Tôi nghiêng răng ken két, lao về phía nó.

Nó lại tiếp tục phóng vút đi khi tôi đang định áp sát khiến tôi lại phải tiếp tục màn rượt đuổi.

_ Dừng lại, cướp! - Tôi hét toáng lên, mong có ai đứng ra chặn nó giùm cái. Nhưng chợ chiều mọi người cũng đang mãi, khi họ vừa kịp định nghĩa cái câu nói của tôi thì tôi và thằng đó đã vọt qua rồi.

_ Điền thật! - Tôi tiếp tục cố tăng tốc...

_ Bộp!

_ Ôi - Đang cứ mãi nhìn nó không để ý, tôi va phải một bà chị vừa bước từ trong cửa hàng dép ra, cả tôi và chị ngã sòng soài.

_ Chết, em xin lỗi, chị có sao không? - Tôi luống cuống đỡ chị ấy dậy.

_ Mất với mũi để đi đâu vậy em! Chị ấy nhăn nhó!

_ Dạ em đang đuổi theo thằng vừa giật ví của em, em xin lỗi chị ạ!

_ Thế à! Chết, nó đâu?

_ Nó vừa chạy hướng kia kia, một lần nữa xin lỗi chị - Tôi cúi gập đầu chào chị, rồi lại xoay người đuổi tiếp.

Quả này thì mất dấu rồi, nó mất hút thật rồi. Đen thật, dạo này mình đang bị sao quả tạ chiếu vào hay sao ý, toàn việc chả đâu vào đâu cả ám vào người, nếu không có chuyện nằng chuân bị ra Bắc thì tôi cũng đến nỗi mất thôi.

Tôi vừa chạy vừa nhìn xung quanh, cuối cùng cũng chạy ngang qua cổng chính rồi...mẹ kiếp, có khi nó chuồn khỏi chợ rồi cũng nên!! Vừa chạy ngang qua cổng thì bỗng tôi khựng lại, rồi giật lùi lại ngơ ngẩn ra phía cổng nhìn...Ồ! Chẳng phải thằng chết tiết kia nó đang đứng giữa cổng đó sao, nó đứng xoay mặt ra ngoài nên tôi vẫn chưa thể nhìn được mặt nó. Nhưng cái áo thì lần thế quái nào được.

Tôi dón dến bước lại gần nó cách khoảng 2 mét, tay nắm sẵn cú đấm, định táng cho phát vào đầu. Nhưng bỗng trong đầu nảy sinh dấu hỏi, tại sao nó có cơ hội chạy thoát mà không chạy? Hay nó muốn giờ trò gì với tôi? Phải cẩn trọng mới được, kinh nghiệm...xem phim hành động nhiều không cho phép tôi sơ suất, có thể nó đang thủ sẵn hàng trong người, chờ tôi xuất thủ là bất ngờ ám toán luôn.

_ Đưa trả lại ví cho tao, hoặc ra công an - Tôi cất giọng dò xét.

_ Chạy khỏe đấy, vẫn đá bóng đều chứ hả! - Nó khẽ trả lời tôi, mặt vẫn không quay lại.

_ Mày nói gì...thằng...- Tôi đang định chửi, thì bỗng nhận ra giọng nói của nó khá quen thuộc.

_ Quay mặt lại đây - Tôi bước lại gần ngoái ngoái dò xét.

Nó tùm tùm xoay người lại...tôi ớ người...há hốc mồm.

_ Son!!!! - Tôi xúc động mạnh khi nhận ra thằng bạn nói khổ từ thuở học sinh. Nó béo hơn trước nhiều, ăn mặc bụi bặm lại còn để tóc dài nữa, hèn chi tôi nhìn không ra cũng phải.

_ Tưởng đại ca định tần thằng em này chứ - Nó dang tay ra.

_ Thằng chó này - Tôi mừng rỡ nhảy bổ lại ôm chầm lấy nó.

_ Về lúc nào? Mà sao mắt tích không thấy liên lạc gì với bạn bè cả? - Tôi cảm vai nó lắc mạnh. Mắt rom róm, không xúc động sao được khi gặp lại cái thằng trời đánh này chứ. Những trò nhất quỷ nhì ma, những kỷ niệm rách giời, và đặc biệt là cái nắm tay an ủi của nó ở nhà ga buổi chiều hôm ấy...làm sao mà tôi có thể quên được.

_ Em cũng vừa về được mấy hôm, đang định tối nay qua nhà đại ca hỏi thăm tin tức, thì lại gặp đại ca ở chợ này!

_ Mẹ kiếp, cái thị xã này vốn dĩ vẫn quá nhỏ bé cho tao với mày rồi! - Tôi cười cười, đập tay với nó.

_ Đại ca càng lớn càng phong độ, chả bù cho em! - Nó nháy mắt.

_ Phong cái khi gì, kiếm chỗ nào nói chuyện đi!

_OK

_Đâu!!! Là thằng nào? - Bỗng một đám lối nhỏ từ trong chợ đi ra, cô bán rau, u bán cá và cả bà chị tôi va vào dẫn theo hai ông bảo vệ chợ cùng với một cơ sở người tò mò đi theo hóng chuyện.

_Kia, thằng áo đen ý, tôi thấy nó giật ví của chú kia -Cô bán rau chỉ.

_Đúng rồi, thấy nó chạy em ấy đuổi theo mà.

_Gô cổ nó lại.

_Cho nó lên phường!

_Nhìn giống thằng Sơn nhà bà Định thế?

_Không phải chứ?

Đám người vừa nhao nhao vừa sấn sổ bước tới.

_Cái gì thế? -Tôi tròn mắt nhìn họ.

_Thằng này nó cướp ví của cháu à? -Một ông bảo vệ chìa túi cùi về phía Sơn.

_Không...à mà có! Nhưng trong lúc chờ mọi người đến cháu với nó đã kịp giải quyết, kịp làm quen, rồi thân nhau luôn rồi ả!! -Tôi quàng vai lên cổ nó, rồi cả hai thằng cùng xoay người bước đi, vừa đi vừa cười ha hả trước những cặp mắt tròn xoe của tất cả mọi người...

*****.

Phúc Yên đã có nhiều thay đổi chóng mặt khi lên thị xã từ hồi đầu năm nay, lại là một đô thị cửa ngõ của tỉnh, nơi tập trung nhiều cụm công nghiệp và các doanh nghiệp, tập đoàn lớn trong và ngoài nước, nên đã được tỉnh chú trọng đầu tư rất nhiều, khiến nó không còn là thị trấn yên bình như cách đây mấy năm nữa rồi, mà dần thể hiện bộ mặt ồn ào, sôi động của một địa phương giáp ranh Hà Nội đang phát triển.

Tuy nhiên, với tôi, thì lúc nào về cũng thấy lòng tĩnh lặng, nhẹ nhàng hơn rất nhiều, dù thay đổi về bộ mặt, nhưng bản chất cuộc sống và con người ở đây vẫn vậy.

Có câu nói"Khi ta ở chỉ là nơi đất ở, khi ta đi đất bỗng hóa tâm hồn", mà với tôi nơi đây lại in dấu những hồi ức ngọt ngào xen lẫn đắng cay của mối tình đầu, và những kỷ niệm thời học sinh thì tất nhiên là không bao giờ phai nhạt rồi, nên lúc nào tình cờ đi qua trường cũ vẫn phải bồi hồi ngoái lại nhìn.

Mấy cửa hàng trà đá gần trường đã được nâng cấp lên thành quán cafe, rồi một số quán bi-a chuyển thành cửa hàng internet, ờ thì cũng phải thay đổi cho kịp với thời đại mới chứ.

Tôi quay lại lấy rau và cá xong, ngoắc vào xe rồi cùng Sơn lượn về trường cũ. chúng tôi chọn một quán cafe chính là quán trà đá chúng tôi hay ngồi ngày xưa, đối diện với cổng.

Sau vài lời hỏi thăm sơ qua về tình hình hiện tại, hai thằng bắt đầu ôn lại những kỷ niệm một thời oanh liệt rồi cùng ôm bụng cười lăn cười bò, sau đó là chia sẻ những buồn vui trong từng ấy thời gian không gặp nhau...

_Đại ka nói thật chứ? Đã gặp sếp rồi sao? -Sơn nhảy bổ lên, rạng rỡ nhìn tôi.

_Ukm -Tôi gật đầu.

_Không hổ em gọi anh là đại ka, quá bá đạo!

_Bá gì đâu, cũng một phần may mắn nữa!

_Vậy à? Kể em nghe xem nào -Nó sốt sắng

_Từ từ rồi tao sẽ kể, chuyện dài lắm!

_Nhưng em rất bất ngờ đấy, cái đột trước khi em đi, nghe anh tâm sự rồi hứa hẹn em nghỉ chắc anh cũng chỉ hura băng quơ thôi, chứ người Bắc - người Nam thì làm sao có thể?

_Thì thế tao mới bảo là còn yếu tố may mắn nữa mà - Tôi cười.

_Sếp có thay đổi nhiều không?

_Cũng không thay đổi nhiều, nàg...à Ngọc chừng trạc hơn!

_ Lúc nào cho em nick chat của sếp nhé.

_ Tất nhiên rồi. Ngọc cũng hỏi thăm mày suốt mà.

_ Ôi! Sếp vẫn còn nhớ tới cái thằng cá biệt này sao? -Nó mừng rồi.

_ Có chứ! À mày về lâu không?

_ Em chỉ về 1 tháng thôi! Sao hỏi anh?

_ Ừ, cuối tháng này Ngọc ra bắc đấy!

_ Thế à, sếp ra làm gì thế?

_ Tất nhiên là gặp đại ka của mày rồi - Tôi vênh mặt vỗ ngực.

_ Chà, mới gặp lại nhau mà coi bộ tình cảm gần bó ghê ta!

_ Thì cũng gần 8 tháng rồi, mày tưởng yêu mà xa nhau trong từng ấy thời gian nó dễ chịu lắm à?

_ Thì em biết chứ!

_ Nhưng tình hình cuộc sống của mày thế nào rồi. Lúc này chưa hỏi kỹ...

_ Thì đây, về thăm nhà một tháng rồi em lại bay.

_ Nhưng hai năm rồi mới về mà sao về ít thế? Có con Tây nào nó ngóng bên đó à?

_ Thì em cũng chỉ tranh thủ về thôi mà! Làm gì có con nào đâu, à mà cũng có, nhưng bỏ rồi.

_ Thế à? Sao lại mới yêu đã thôi nhanh vậy?

_ Con gái Tây nó thoáng về yêu đương với tình dục lắm, cái đấy đâu có lạ lắm gì đâu.

_ Ồ, nhưng ít ra cũng phải về một vài tháng chứ! Bà già không kêu à?

_ Thì cũng than vãn, nhưng em đi lần này cũng chỉ tính làm thêm một năm, giải quyết xong hết mọi việc là em về Việt Nam hẳn, không sang đó nữa anh ạ
-Nó thờ dài.

_ Sao? Công việc không ổn lắm à?

_ Nói chung là phức tạp và nhiều vấn đề...mà thôi! Chuyển sang chủ đề anh với sếp đi, cứ tra khảo em thế? Sếp định ngày ra chưa hay mới chỉ dự tính cuối tháng thôi?

_ Thì đang dự tính!

_ Có chắc không?

_ Tao nghĩ là chắc

_ Hehe, vậy là em vẫn có cơ hội gặp lại sếp rồi!

_ Ừ, hôm nào Ngọc ra thì mày xuống chỗ tao chơi mấy hôm đi!

_ Vâng, tất nhiên rồi.

_ À đợi một chút - Tôi rút máy ra bấm số của nàng gọi.

_ Alo ạ, em đang nấu cơm mà, gọi chi giờ này vậy?

_ Nhớ thì anh gọi thôi -Tôi vừa nói vừa nháy mắt với thằng Sơn, nó hiểu ra ngay là tôi đang gọi cho nàng, liền cười cười tỏ vẻ thú vị.

_ Ngoài đó đang mưa sao?

_ Sao lại hỏi vậy?

_ Vì mỗi lúc mưa em lại thấy anh có vẻ không bình thường!

_ Nè, nhớ mà không bình thường sao? Vậy khỏi luôn nhá!

_ Thôi, đừng dỗi, em đùa đấy!

_ Thế tình hình ra sao? Chắc được bao nhiêu phần trăm rồi em?

_ 90% rồi - Nàng cười.

_ Nay không có đùa đâu nha, còn một người nữa cũng đang mong gặp em lắm đây này!

_ Há? Ngoài anh ra thì đâu có ai? Bác bá anh chị có ai biết em ra đâu mà mong? - Nàng ngạc nhiên.

_ Đây, nói chuyện luôn cho đỡ thắc mắc - Tôi đưa máy cho Son nghe.

_ Sếp à?? Em đây!

_...

_ Còn em nào nữa, không nhận ra giọng của em à?

_...

_ Ôi trời, tìm lại được người yêu là quên bết hết mấy thằng em, chán sếp thế!

_....

_ Thì em biết là nhiều thằng gọi sếp là sếp, nhưng thằng nào trong giờ kiểm tra hay ném giấy cầu cứu sếp nhất?

_....

_ Há há! Giờ mới nhớ ra à, vâng! Em Son "xù" đây

_....

_ Dạ em mới về mấy hôm, bữa nay ra chợ tỉnh cò gặp đại ka Hiếu của sếp!

Nghe nó nói mấy từ danh xưng lộn xộn của nó dành cho tôi và nàng mà tôi không nhận được cười.

_ Hehe, đại ka nói em nghe rùi, sếp không phải ngại đâu!

_...

_ Thế khi nào sếp ra ngoài này?

_...

_ Ok, em sẽ đợi để được diện kiến nhan sắc như thần tiên tí ti của sếp.

_...

_ Vâng! Thôi sếp nấu cơm đi, em với đại ca hàn huyên tâm sự đã!

_...

_ Vâng! Em chào sếp ạ.

Nói chuyện với nàng xong, nó đưa máy cho tôi. Tôi cầm xem lại giờ...

_ Về nhà tao đi, làm mấy chén - Tôi rủ nó.

_ Thôi, ông bà già em cũng đang đợi cơm ở nhà - Nó xua tay.

_ Ôi zoi! Điện về bảo ông bà ăn trước đi...không lằng nhằng...Hôm nay mẹ tao về muộn, tao phải ăn cơm một mình buồn bỏ cha...

Tôi quả quyết nói như ra lệnh cho nó, rồi đứng dậy gọi với vào trong:

_ Tỉnh tiền bác ơi!

Hai thằng đi về nhà tôi, dọc đường tôi tạt qua chợ cóc gần nhà mua chai rượu và thêm ít đồ nhậu nữa, rồi về nấu nướng. Hôm nay mẹ tôi phải họp rồi đi ăn cùng cơ quan luôn nên chắc về muộn.

Nấu xong, dọn đồ ra, trong cuộc nhậu hai thằng lại tiếp tục tám chuyện trên trời dưới bể, nhưng chủ yếu toàn chuyện của tôi, và chuyện linh tinh khác, chứ mỗi lần tôi quay qua hỏi chuyện của nó thì nó toàn lảng đi.

_Ái chà! Đại ca thay đổi kinh, ngày xưa có bao giờ đụng đến giọt rượu nào đâu mà giờ uống vãi thế - Nó đặt cạch chén rượu xuống, khề khà.

_Dòng đời xô đẩy thôi - Tôi mặt đỏ gay, vừa gấp thức ăn vừa nói.

_Nghe truyện của đại ka và sếp, em hâm mộ quá trời

._Hâm cái gì? Có ai muốn rơi vào hoàn cảnh như vậy đâu -Tôi thờ dài.

_Thì cũng phải trải qua thử thách mới trân trọng những thứ mình giành được chứ!

_Ê! Mày cũng văn hoa gớm nhỉ?

_Đại ca cứ nghĩ em chỉ là thằng cục xúc thôi à? Sau vụ cùng đại ka chạy đuổi theo sếp ra Ga, em cũng ước mình gặp được một tình yêu đẹp như vậy, để mà tôn thờ, để mà hy vọng vun đắp -Nó với chai rượu rót.

_Nghĩ được thế là tốt, thế mà không tìm được sao?

_Thì môi trường có đâu mà tìm, toàn gái Tây, gái Việt bên đó nó cũng khác gì Tây đâu, chúng nó chỉ thỏa mãn mình về mặt sinh lý, chứ còn để nghiêm túc cho một tình yêu đẹp thì vô vọng thôi.

_Vậy sao không tranh thủ về lâu lâu một chút, kiếm 1 em!

_Đại ka cứ đùa, tiếng tăm em ở đây lẫy lừng từ ngày xưa, đứa nào dám yêu!?

_Mày bị quan quá đấy, cứ thay đổi chín chu trong phong cách sống, thì lo gì không có

!_Em biết thế đã!

_Tao cũng thấy mày thay đổi nhiều mà! -Tôi nâng chén lên.

_Theo chiều hướng nào? -Nó cụng với tôi rồi nốc cạn.

_Có vẻ tích cực hơn, vì cách nói chuyện của mày không bộp chộp thô thiển như xưa nữa!

_Vậy à? -Nó cúi gầm mặt xuống, nhặt giọng.

_Ồ! Ăn đi chứ, uống hết chai này thôi nhá -Tôi rót nốt chỗ rượu còn lại vào hai chén.

_Vâng cứ kệ em! À mà đại ka với sếp có dự định gì cho tương lai chưa?

_Dự tính gì giờ này hử mày, giờ trước mất lo học cho xong đã, sau này có thể tự quyết định được kinh tế, có tiếng nói trong gia đình, lúc ấy mới nghĩ đến những điều xa xôi hơn.

_Vậy cũng còn lâu lắm -Nó lắc đầu ngán ngẩm.

_Thì biết làm sao được!

_Em chỉ mong được một ngày nhìn thấy đại ka và sếp sánh bước cùng nhau bước vào thánh đường, chắc chắn là một đôi tân lang - tân nương tuyệt đẹp - Nó gấp miếng thịt bỏ vào mồm nhai nhồm nhoàm, vừa nhai vừa ngước mắt lên tưởng tượng.

_Êo! Tao cảm động quá cơ, thôi uống nốt đi rồi ăn.

Hai thằng chót hạ nốt, ăn qua loa bát cơm rồi pha ấm trà, ra hè bật điện trái chiếu ngồi hóng gió cho thoáng. Buổi tối mưa thu, tiết trời mát mẻ. Cây hoa sữa trước nhà tôi tỏa hương thơm nồng, từng cơn gió nhẹ quện hương bay vào nhà mang lại cảm giác dễ chịu vô cùng.

_Mát thật đấy - Sơn rút bao thuốc ra châm, rồi ngửa mặt lên phả luồng khói, tỏ vẻ khoan khoái.

_Ồ, ở Hà Nội không được thoáng đảng thế này đâu. -Tôi cầm ấm trà rót.

_Thành phố lúc nào chả ngọt ngào, mà giờ cái thị trấn mới lên thị xã này cũng có vẻ không còn được như xưa nữa, em về thấy thay đổi hẳn.

_Thì tất nhiên rồi, cũng phải phát triển lên chứ.

_Dù sao em vẫn thích cái không khí thanh bình như ngày xưa hơn.

_Ồ, thằng này! Tao tưởng mày ưa náo nhiệt lắm cơ mà.

_Trải nghiệm đủ cái náo nhiệt rồi thì mới thấy quý làm sao cái sự tĩnh lặng và yên bình đại ka ạ. -Nó rít thuốc trầm ngâm.

_Mày đúng là khác xưa nhiều quá, mấy lời vừa rồi tao mà không chứng kiến tận mắt thì cũng không tin là nó có thể văng ra từ mồm mày. -Tôi nhấp ngụm trà cười.

_Thì như đại ka vừa nói lúc nãy, dòng đời xô đẩy mà -Nó cũng cười.

_Mà tao bảo này -Tôi quay sang nó.

_Dạ?

_Sao không cố làm thêm 1 năm nữa rồi về hẳn, đỡ tốn tiền đi lại. Về có 1 tháng rồi lại quay lại làm thêm 1 năm nữa, tao nghe bất tiện quá.

_Thì em đã bảo còn nhiều việc phải giải quyết mà.

_Mày nói từ giải quyết nghe trầm trọng vậy, cứ như là mày làm boss to lắm ở bên đó không bằng! -Tôi bĩu môi.

_Không, cũng là công việc thôi mà -Nó nhún vai.

_Lúc này mày bảo phức tạp...phức tạp quá thì nghĩ mẹ đi nếu cảm thấy không hiệu quả, về nhà tính hướng khác.

_Tóm lại là em cũng khó nói lắm -Nó rít hơi thuốc thật sâu.

_Đây chỗ bạn bè tao khuyên vậy thôi, đi nước ngoài có thể dễ thành công, nhưng yếu tố rủi ro nó cũng không ít đâu. Tóm lại là không đơn giản chút nào cả.

_Đại ka vừa nói cái điều mà em chiêm nghiệm ra khi mới đặt chân đến đó được mấy tháng.

_Vậy sao?

Nó chẳng nói gì thêm nữa, mà nhếch mép cười rồi vạch vai áo ra để lộ những hình xăm chi chít ở vai và một vết sẹo to tướng kéo dài từ bả vai phải xuống tận ngực.

_Cái gì thế? -Tôi thất kinh.

Nó thuận tay cời luôn áo ra, cả người nó chẳng chít vết sẹo, giữa ngực xăm một cái đầu sói đang nhe nanh nhìn phát khiếp.

_Mày..-Tôi trở mắt nhìn, lắp bắp không nói nên lời.

_Có những điều vượt qua cả sự tưởng tượng của em nữa mà, nên nói đại ka cũng khó hiểu -Nó bình thản.

_Mày qua đây không phải làm cho chú, mà đi làm xã hội đen à?

_Đại ka nói gì nghe kinh thế, nhưng cả hai đều đúng một phần -Nó giơ ngón tay cái lên, mắt háp háy cười nhăn nhờ.

_Mẹ mày cũng đồng ý sao?

_Mẹ em sao biết được, vốn dĩ em chả muốn nói với ai cả, vốn định giấu cả đại ka, nhưng giờ em nghĩ không biết trước thì cũng biết sau thôi, huống chi đại ca với em ngoài tình bạn còn thân như anh em.

_Vậy những vết sẹo và hình xăm mày giấu kiểu gì?

_Phải từ bỏ thói quen cời trần khi ở nhà, và luôn mặc áo có cổ thôi. Cùng lắm nếu bị phát hiện thì bảo bị tai nạn, con xăm hình là sở thích, ai biết đấy là đầu.

_Tao không thể hiểu nổi, thế rốt cuộc câu chuyện nó là như thế nào từ khi mày qua đó? Mày nói tao nghe xem?

_Có thời gian em sẽ nói mà, giờ em về cái đã, bà già đang gọi. -Nó mặc lại áo rồi đứng dậy rút điện thoại ra, máy đang báo rung cuộc gọi đến. Nó tắt trả lời rồi lại đút vào túi.

_Vẫn biết mày coi trời bằng vung, nhưng tao éo tưởng tượng ra mày lại...-Tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

_Làm gì mà nghiêm trọng thế? Về đây thì em vẫn mãi là thằng Sơn của sếp, là đàn em của đại ca thôi mà! -Nó cười cười xua tay. Rồi bước ra ngồi lên xe, tôi cũng chạy ra mở cổng cho nó.

nhìn nó.

_Ok! Khi nào đại ka xuống Hà Nội?

_Chắc mấy hôm nữa!

_Mai em đưa bà già đi về bên nội thăm họ hàng mấy hôm, khi nào em xuống Hà Nội em sẽ alo.

_Được rồi, lúc này tao nháy máy sang, lưu chưa đấy.

_Em lưu rồi mà!

_Ừ! Thôi về đi.

_Ok, chào đại ka.

Nó về ga phóng đi, tôi cứ đứng nhìn theo, trong đầu bao nhiêu là những thắc mắc. Quái thật, tính ra chưa đầy hai năm mà thằng bạn thân lại có thể thay đổi kinh khủng đến như vậy sao? Chú nó ở bên đấy làm công việc gì mà sao cả bố mẹ nó cũng không biết? Mà quan trọng nhất là vai trò của nó bên đó là làm cái quái gì?

Đứng ngẩn ngơ một lát rồi tôi cũng tặc lưỡi, bước vào nhà dọn dẹp. Thôi, có gì sẽ bắt nó kể rõ ràng mọi chuyện sau. Nếu sự việc nó dấn sâu vào những thứ nghiêm trọng quá thì tôi dứt khoát sẽ can thiệp, cùng lắm nó không nghe thì nói với bố mẹ nó giữ nó ở nhà không cho sang nữa là xong...

Chắc chắn là tôi sẽ không bao giờ có thể khoanh tay đứng nhìn nó tiếp tục đi vào con đường xấu.

Vì đơn giản dù hai thằng tính nết trái ngược nhau hoàn toàn, dù nó có là thể loại người nào đi chăng nữa...

Nhưng với riêng tôi, nó còn hơn cả một người bạn thân.

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trái tim người con gái

Năm 2004 là năm thứ 5 thị trường chứng khoán có tổ chức của Việt Nam đi vào hoạt động chính thức, với bối cảnh kinh tế - xã hội trong nước và thế giới tiếp tục có nhiều thuận lợi cũng như khó khăn, thách thức. Thị trường đã bắt đầu có những bước tiến đáng kể trong việc thu hút những nhà đầu tư cả trong và ngoài nước ở giữa quý 3 này, bởi sự hoạt động đã tương đối ổn định và chuyển nghiệp cũng như đạt được sự tăng trưởng nhất định về giao dịch và đầu tư chứng khoán niêm yết. Tính thanh khoản của thị trường đã được nâng cao kéo theo khối lượng giao dịch tăng mạnh theo từng phiên, các công ty chứng khoán mở rộng hoạt động nghiệp vụ, dần đã thu được kết quả kinh doanh và tiềm năng phát triển khả quan hơn rất nhiều, nếu so với cùng kỳ năm ngoái và xa hơn nữa là thời điểm mới bắt đầu thì đã có những bước tiến đáng kể.

Quan trọng là người dân cũng đã bắt đầu dành sự quan tâm đến hình thức đầu tư tài chính này, và Hội Quán Chứng Khoán của chúng tôi được khá nhiều nhà đầu tư đề ý và tới giao lưu, các buổi hội thảo liên tục được diễn ra.

Chính vì vậy nên tôi chỉ về được có 3 hôm là thằng Thanh gọi lời xuống cho bằng được. Vì cuối tuần trước tôi đã không tham gia vào chương trình hội thảo mới của Hội Quán rồi.

_Mày chừng cái biển vừa to vừa thô ở giữa thế này nhìn vương bỏ cha -Tôi quay sang thằng Thanh góp ý.

_Thế đề ở đâu?

_Tao nghĩ nên cho xuống tầng một, trên này chỉ nên cho cái băng rôn khẩu hiệu là được rồi.

_Hiếu xuống rồi à! Thứ 7 ẻo có chú chém gió nên nhạt như nước ốc! -Anh Bằng, một thành viên chủ chốt của ban quản trị VNFinace, sinh viên năm cuối Đại Học Kinh Tế Quốc Dân vừa bước vào phòng thấy tôi liền đơn đả.

_Em có việc phải về quê mà anh!

_Ồ! Chú xuống kịp là tốt rồi, quan trọng là buổi giao lưu ngày kia mới đặc biệt, vì đón tiếp một số nhà đầu tư là tài trợ chính cho chúng ta trong tháng 9.

_Vậy à anh?

_Giờ phải kiểm tại trợ thôi chứ cứ trông vào quán net với cafe thì lấy đâu ra kinh phí, tháng nào cũng âm thì vỡ hết mồm - Thanh nói chen vào.

_Ồ! Tao tưởng mày kiếm được hợp đồng môi giới béo bở lắm mà?

_Tạch rồi, mày không đọc bài báo hôm trước à?

_Tao có để ý gì đâu?

_Đệch, cứ có thằng nào tung mấy bài nhận định tiêu cực, dù nó éo nêu đích danh, nhưng nói về nước giải khát thì ngoài TRI ra còn công ty nào nữa đâu, nên ông ý chạy mất con mẹ nó dép luôn.

_Thế kiếm đâu ra mấy mảnh thường quân này thế?

_Đây đọc đi, trang 7-Nó bước tới bàn cầm tờ tạp chí Heritage Fashion của Vietnam Airlines quảng cho tôi.

Tôi cảm lật ra xem, tiếng Anh của tôi ở dạng tầm thường nên cũng không đọc hết được, chỉ thấy ảnh chụp ở quán cafe chứng khoán của thằng Thanh, và nội dung nôm na nói về một số sinh viên đam mê chứng khoán, thành lập hội quán cho những người có quan tâm đến thị trường, sinh viên và các nhà đầu tư tới giao lưu ở Hà Nội.

_Vãi thật! Ở đâu ra thế? -Tôi ngạc nhiên nhìn nó.

_Vợ tao chơi với một bà chị tên Thanh là phóng viên cho báo này. Gạ gẫm bà ý mấy lần mới được đấy. Nhờ bài viết này mà một số nhà đầu tư đi trên chuyến bay đã chú ý và quyết định liên hệ với chúng ta để tài trợ.

_Có mất xu nào không?

_Không, thị trường đang tiềm năng, nên những chuyên đề như thế này cũng nhận được khá nhiều sự quan tâm, bởi vậy bà ý viết miễn phí.

_Thế thì ngon quá còn gì nữa.

_Ừ! Quan trọng là buổi giao lưu tới phải làm sao để chứng minh tầm hoạt động của chúng ta, có như vậy mới thu hút thêm các nhà đầu tư khác để mất tới, hôm ấy mày nhớ rủ thêm lớp mày đến, có bạn bè nào lôi hết tới, càng đông càng tốt.

_Được rồi, ko vấn đề gì.

_Ồ mà ông Phuong với ông Thành đi đâu mà lâu thế nhỉ? Thuê mỗi cái máy chiếu mà đi mất hút từ chiều đến giờ. -Thanh quay lại hỏi anh Bằng đang lúi húi cuốn lại mấy sợi dây điện cho gọn.

_Anh chịu, điện xem!

_Điện có nghe máy quái đâu, bực thật!

_Thôi tao phải về phòng trọ vứt đồ đã, có gì mai tao qua. -Tôi bước lại lấy cái ba lô đeo vào người.

_Ừ, sáng mai qua càng sớm càng tốt, vẫn còn lu bu lắm!

_Ok! Em về đây anh ơi -Tôi chào anh Bằng.

_Ừ! Thanh đưa tài liệu cho chú chưa?

_Rồi anh ạ!

_Chiều mai là phải xong hộ bọn anh nhé!

_Vâng, tối em về viết luôn. Bye anh!

_Ukm

Tôi bước xuống tầng 1, quán internet ở dưới này cũng đông khách phết. Căn nhà thằng Thanh thuê mặt sàn 80m2, thì tầng 1 là internet, tầng 2 là cafe và cũng là nơi tổ chức hội thảo luôn. Còn tầng 3 với tầng 4 là nhà chủ ở. Quy mô hỗn loạn như thế mà nó xoay sở để duy trì được 4,5 tháng vậy là quá giỏi rồi, dù thì thoảng vẫn phải về xin ông già thêm tiền để bù lỗ.

_Về à anh? -Cái Linh ngồi trong quầy thanh toán thấy tôi bước xuống liền hỏi.

_Ừ! Hôm nay đông khách nhỉ.

_ Cũng bình thường thôi anh, lúc nọ lúc kia.

_ Ô mà cái bạn mới đến trông Net cùng em đâu?

_ Nó đi mua cái gì cho anh Thanh ý.

_ Vậy à! Thôi anh về nhé.

_ Vâng! Chào anh.

_ Chuẩn bị đi diễn à các cô em? - Vừa xuống xe khoác ba lô bước vào trong nhà đã thấy cái Thúy và Yến đang lúi húi đi dép, xúng xính váy.

_ Anh xuống rồi à! Hôm nay tụi em không diễn, anh Hùng cho nghỉ. - Yến ngẩng lên cười trả lời tôi.

_ Sao thế?

_ À! Hôm nay sinh nhật chị Mai, lát anh đi cùng với bọn em luôn nhé.

_ Sinh nhật Mai à...

_ Vâng! Anh Hòa với anh Lâm tí nữa về cũng qua đó luôn mà.

_ Thế à...

_ Anh đi thi cát đồ rồi à em nhé, đỡ phải đi xe ôm.

_ À...nhưng mà...-Tôi lúng túng. Đây, vừa mới xuống đã vớ ngay tình huống khó xử rồi.

Thấy tôi có vẻ lưỡng lự, Thúy liền trấn an

_ Không phải ngại đâu, tụi em không trêu nữa đâu, hôm nay chị Mai ra mắt bạn trai đây.

_ Thế à?

_ Vâng!

Bỗng điện thoại cái Yến đổ chuông, nó bật máy nghe.

_ Em đây, anh tới rồi à?

_...

_ Đây, đây, bọn em ra liền mà! Anh Hiếu vừa từ nhà xuống nè, em rủ anh ấy qua luôn nhé!

_...

_ Vâng, vâng!

Nghe máy xong nó sốt sắng giục.

_ Anh Hùng đến rồi, mình đi thôi, không mọi người đợi! Ồ mãi tận Hồ Tây cơ mà.

_ Vứt tạm balo ở bàn ăn ý anh! -Cái Thúy cũng sốt ruột.

_Ồ...-Tôi vẫn đứng như trời trồng

_Ồ thì nhanh, lên khố quá! -Yến giật balo vứt lên bàn rồi lôi tôi ra cửa.

"Ừ thì đi...có gì mà phải ngại" -Tôi nghĩ bụng rồi cũng ra ngồi lên xe... Ra đấy tý rồi về soạn nội dung phát biểu cho thằng Thanh cũng được.

Tôi đeo Thúy và Yến kẹp 3 phi lên Hồ Tây. Đang giờ tan tầm nên tắc kinh khủng, người với xe cứ chen nhau trật cứng.

_ Ừ! Sao anh không đi lối đường Lạc Long Quân có phải thoáng hơn không? -Yến ngồi giữa nói với lên.

_Anh quên mất, thôi lỡ rồi, giờ quay lại cũng đâu kịp. -Tôi ngao ngán.

_Kiểu này lên tới nơi khéo cũng gần 7 giờ tối rồi.

_Biết làm sao được.

_À! Bạn gái anh khi nào ra?

_Cuối tháng này!

_Eo ui, nghe anh Hùng kể về chuyện tình của anh, xúc động thật đấy, đem viết tiểu thuyết thì hay tuyệt vời luôn, cứ như là phim ý.

_Có gì đâu em!

_Thật mà, khi nào chị ấy ra cho tụi em nghĩa dung nhan chị ý nhé, nghe anh Hòa cứ suýt xoa làm tụi em tò mò chết đi được.

_Ukm. -Tôi bắt đầu thấy bức mình với cái mồm của thằng Hòa.

_Mà cũng tiếc thật, em thấy anh với chị Mai cũng đẹp đôi, thế mà...

_Mày có im đi không, nói ít thôi -Thúy ngồi sau cùng gắt lên, ngắt lời.

_Nhưng mà chị ấy có thích lão Tuấn kia đâu, hồi xưa còn trong ký túc, lần nào lão ý đánh xe đến chơi chị ấy cũng trốn như tránh tà...tao không hiểu tại sao nữa???

_Mày hiểu thế nào được mà hiểu.

Nghe chúng nó đối thoại nhau, bỗng tôi cảm thấy gọn gọn trong lòng. Nhưng mà cũng chẳng muốn nghĩ nữa...

_Bấm chắc vào...!! -Tôi nhắc hai đứa, rồi bấm môi phi xe lách lên vỉa hè.

Sau khoảng gần tiếng đồng hồ lượn lách, cuối cùng cũng thoát khỏi đoạn tắc. Yên liền tục điện cho anh Hùng hỏi chỉ đường, rồi hướng dẫn tôi đi. Chẳng biết anh Hùng hướng dẫn ra sao mà nó chỉ lung tung hết cả, đến Hồ Tây rồi mà phải làm một vòng gần hết Hồ, rồi quay đi quanh lại mãi, mới tới được chỗ cần đến, đó là một nhà hàng nằm gần công viên nước, khá rộng rãi, có cả sân hồ, tiểu cảnh non bộ, vườn treo các kiểu. Tối lại còn treo những lồng đèn nhỏ nhỏ xinh xinh đủ thể loại màu sắc, khiến khu vườn trở nên lung linh hơn.

Vừa gửi xe xong thì Hòa với Lâm cũng đến, hai thằng nó cũng tìm loang quanh mãi mới mò được tới đây. Thế là tất cả cùng bước vào, đang tầm giờ ăn nên khách khứa đông nghịt, chả biết chỗ nào mà lẩn. Yên liền điện anh Hùng xuống đón.

_Chúng mày bỏ ra đường hay sao mà lâu thế? -Đang đứng lớ ngớ lớ ngớ, thì thấy anh Hùng bước trên tầng 2 xuống. Thấy chúng tôi anh buông lời trách móc.

_Kẹt xe!! -Yên ngoác mồm cười.

_Ồ chỗ nào thế anh? -Hòa hỏi.

_Lên hết trên này, hôm nay thằng Tuấn nó bao trọn luôn tầng 2 rồi. -Anh khoát tay giục chúng tôi đi theo.

_Kính nhờ!! -Lâm vừa đi vừa lắc đầu lè lưỡi.

Chúng tôi bước lên trên, qua một cánh cửa trang trí bong bóng và hoa khá cầu kỳ bước vào một căn phòng lớn, chứa khoảng gần chục bàn mà bàn nào cũng kín người, giới văn nghệ sĩ thì đa số tôi cũng đã biết mặt, còn một số người khác nom có vẻ là dân làm ăn. Họ quay qua nhìn chúng tôi gật đầu chào xã giao rồi lại tiếp tục những câu chuyện đang dở trên bàn tiệc.

Anh Hùng dẫn chúng tôi tới một bàn còn trống, có vẻ như chỉ dành chờ chúng tôi đến. Bàn của Mai ở ngay giữa trung tâm, gần với cái bục trông như một sân khấu nhỏ, xung quanh cơ man nào là hoa với hộp quà, lúc tôi đi ngang qua thấy bạn ấy ngồi cạnh một anh mặc vest khá lịch sự và nom có vẻ thành đạt.

Nhìn Mai hôm nay lộng lẫy thật, cách trang điểm đơn giản càng làm tôn thêm vẻ đẹp tự nhiên vốn có, mái tóc tết búi trẻ cầu kỳ để buông những lọn tóc hồ hững xuống đôi vai trắng ngần, điểm xuyết thêm mấy bông hoa trắng li ti, một sự giao thoa hài hòa giữa cổ điển - hiện đại, sang trọng quý phái nhưng không lẫn át được vẻ ngây thơ, lại còn kết hợp với chiếc đầm cúp xòe màu đỏ, ren họa tiết hoa hồng gợi cảm, khiến mọi con người cảnh vật xung quanh như chỉ làm nền cho sự nổi bật của nhân vật chính.

Dường như bạn ấy cũng không để ý đến sự có mặt của chúng tôi mà đang thoải mái cười đùa với anh chàng kia và những người bạn tới chúc mừng.

Chúng tôi bước tới bàn ổn định chỗ. Tôi vừa kéo ghế ngồi xuống thì bỗng cảm thấy một cơn buồn man mác đang dõi theo mình...tôi ngược nhìn theo linh cảm thì cơn buồn ấy lại chạy trốn vào ly rượu vang, vào nụ cười đáp lại những lời đang chúc tụng.

_Xin phép cả nhà cho tôi được nói vài lời được không ạ!-Bỗng giọng anh Hùng cất lên cắt ngang những suy diễn của tôi. Anh ý luôn lên bục sân khấu từ lúc nào vậy?

Mọi người dừng ăn, dừng nói chuyện im lặng lắng nghe.

_Như chúng ta đã biết lý do chúng ta có mặt ở đây, hội ngộ cùng nhau trong buổi tối ngày hôm nay là gì rồi phải không ạ?

_Happy Birthdayyyyyyyy -Tất cả đều cùng hô lên đồng thanh và vỗ tay.

_Vâng! Đưa em thân thiết trong nghề, có cái tên rất đẹp, Lữ Ngọc Mai!!!!!! -Anh ý hô to tên của Mai rồi đưa tay hướng về phía bạn ấy. Mai đứng dậy cúi đầu cảm ơn xung quanh trong những tiếng "Ồ" trầm trồ. Chỉ có mỗi tôi là ngồi cảm như hén, tai nóng bừng.

_Hôm nay em ấy kỷ niệm mốc son 20 năm có mặt trên đời, chào những xinh tươi mới trong cuộc sống, xin tất cả hãy cùng đồng thanh hát chúc mừng nhé!

Tiếng vỗ tay rào rào hưởng ứng. Anh Hùng ra hiệu cho nhân viên nhà hàng tắt hết điện, trên màn hình lớn bắt đầu xuất hiện hình ảnh của Mai và nhạc điệu bài hát "Happy Birthday" vào nhịp. Mọi người cùng đồng thanh cất lời hát, vừa hát vừa vỗ tay, rồi có hai nữ nhân viên đẩy chiếc bàn có chiếc bánh sinh nhật to như núi, trên cắm 20 cây nến. Pháo sáng xung quanh bùng nổ lên chói lóa...anh Hùng vừa hát vừa bước lại ra hiệu anh chàng ngồi cạnh Mai dặt tay Mai bước lên bục.

_Xinh thế - Hòa thốt lên.

_Công nhận! -Lâm cũng há hốc mồm.

Tiếng hát và nhạc vừa dứt thì anh Hùng lại diễn tiếp vai trò MC chính.

_Cảm ơn tất cả các bạn, và giờ nhân vật nữ chính chúng ta đã lên đây rồi, tôi cũng xin giới thiệu người đứng cạnh...anh Hoàng Minh Tuấn, người chủ trì buổi tiệc hôm nay, cũng là nhân vật nam chính cho tuổi 20 của Mai từ giờ và mãi mãi về sau...

Tiếng vỗ tay lần tiếng huyết sáo hào hứng vang lên. Tôi cũng vừa cười vừa vỗ tay, dù sao cũng nên chúc mừng bạn ấy đã có một ngày vui tuyệt vời và ý nghĩa như vậy.

_Và giờ là đến tiết mục chính của buổi tiệc, Mai sẽ ước một điều ước và anh Tuấn sẽ giúp em thổi nến để điều ước sẽ sớm thành hiện thực.

Mọi người lại tiếp tục vỗ tay và cổ vũ. Tôi cũng đưa tay lên huyết sáo, không khí vui như thế này cơ mà. Đang huyết bỗng tôi im bất...bởi ánh nhìn buồn ấy...từ mắt Mai... dường như đang nhìn về phía bàn tôi kiếm tìm. Vì đèn điện đã tắt hết chỉ có chỗ bạn ấy là đang sáng bởi nến...khiến ánh mắt cứ với nhìn mãi thôi vào khoảng tối trước mặt...

_Ước đi! Ước đi...!!!!!! - Mọi người cùng đồng thanh giục.

Mai thôi tìm kiếm... bạn ấy chấp tay trước ngực rồi khẽ nhắm mắt lại, tôi thoáng nhìn thấy một giọt sương tràn ra khóe mi. Sau một vài giây, bạn ấy mở mắt ra và thổi nến, anh chàng tên Tuấn cũng ghé vào thổi, nến vừa tắt, đèn ở phòng lại bật lên kèm tiếng nhạc rộn rã...

Anh Tuấn rút trong túi ra một chiếc hộp màu đỏ sang trọng, mở lấy ra một sợi dây lông lánh màu trắng, có mặt là một viên ngọc hình trái xoan bao quanh bởi những họa tiết vàng chạm khắc cầu kỳ đeo vào cổ Mai.

_Một nụ hôn là cái kết hoàn hảo, cho khán giả mãn nhãn đi các em! -Anh Hùng cầm mic nhắc.

_Hôn đi! Hôn đi! -Mọi người nhao nhao lên vừa vỗ tay vừa cổ vũ.

Anh Tuấn có vẻ hơi bối rối nhìn Mai, còn Mai thì tỏ vẻ khó xử. Nhưng rồi sau một thoáng chần chừ bạn ấy cũng nhắm mắt đưa môi lên.

_Ồ! -Tất cả cùng hồi hộp dõi theo.

Anh Tuấn hớn hờ như đứa trẻ được quà, vội cúi xuống...nhưng trước khi chạm môi thì Mai đã hơi quay mặt đi, khiến nụ hôn dừng lại ở má. Mai đỏ bừng mặt cúi chào mọi người rồi bước xuống bàn.

_Ê ê! Ăn gian!

_Hôn thế không đạt yêu cầu rồi! -Đám đông bạn bè lại nhao nhao phản đối.

_Thôi được rồi! Công chúa của chúng ta hôm nay đang mắc cỡ, có lẽ họ sẽ cần chút riêng tư vào lúc khác, cả nhà cho tràng pháo tay nữa nào!-Anh Hùng vội cứu nguy.

Mọi người tuy không phục nhưng vẫn phải vỗ tay...

_ Và bây giờ xin mời cả nhà tiếp tục dùng bữa, chị Linh sẽ tiếp nối chương trình bằng ca khúc "Hai mươi" của nhạc sĩ Quốc Bảo tặng riêng cho Mai. Xin nhạc ạ!

Tiếng nhạc cất lên, chị ca sĩ tên Linh bước ra hát:

"Đón em về thấy chân trời đầy mây trắng

Gió xuân về em rực rỡ giữa rừng hoa.

Ngày vừa 20 em ủa vào đời đời vừa 20 xanh lạ..."

Không khí ồn ào của buổi tiệc lại quay trở lại, mọi người tiếp tục ăn, uống. Bạn bè quen biết thì sang mâm giao lưu nhau, hoặc ra bàn Mai chúc mừng.

Tôi với Hòa và Lâm đang đói mà nãy giờ đến chưa kịp đụng đĩa gì nên khỏi nói, ba thằng cứ hùng hục ăn như trâu, trừ lúc mấy đứa bên nhảy Hip-hop, hoặc một vài anh ca sĩ, xiếc, rồi những người khách lạ lẫm khác sang mời rượu thì mới phanh lại để tiếp, toàn sơn hào hải vị mà không cố ních cho no bụng kể cũng phí. Nhìn trên đĩa có cái đùi gà, tôi đưa đĩa gấp thì thằng Hòa cũng đưa đĩa nhắm vào, thế là cụng đĩa vào nhau, hai thằng liếc nhau gườm gườm, tôi nhàoai người lên đưa tay nhót luôn cái đùi trước khi nó kịp phản xạ rồi ngoác mồm cười đắc thắng trước đôi mắt hậm hực tức tó của nó.

_ Thôi con lạy hai bố, đây có như nhà mình đâu! -Lâm gàn.

_ Kệ chứ! -Tôi vênh mặt rồi đưa đùi lên cắn nhai nhồm nhoàm.

Đang nhai bỗng tôi lại dừng lại...ánh mắt quỵên những phiến muộn ấy vẫn dõi theo tôi. Tôi nhìn về phía Mai, bỗng cảm nhận một nỗi buồn vô hạn cứ xoáy vào mình. Tôi đỏ bừng mặt đặt cái đùi gà vào bát rồi cầm chén rượu lên uống ực cái cho đỡ ngượng.

_ Làm gì mà tự sướng thế? -Anh Hùng vừa đi giao lưu về, kéo ghế ngồi xuống.

_ Anh bảo này! -Anh ý ghé vào tai tôi.

_ Giờ các chú sang mời bàn thằng Tuấn hộ anh nhé!

_ Thế anh không uống à? -Tôi hỏi.

_ Anh vừa vật vờ ở đó nãy giờ, phê rồi. Giờ đến lượt chúng mày sang tiếp hộ anh!

_ Nhưng bọn em quen biết gì đâu -Tôi xua tay.

_ Thì giờ quen, nó cho anh độc quyền tổ chức những chương trình ca nhạc ở các buổi hội thảo của công ty nó đấy, sang hộ giúp anh cái! -Anh năn nỉ.

_ Ok -Hòa với Lâm cầm chén đứng dậy.

Tôi vẫn ngồi tẩn ngẩn...

_ Đi nào, tao cũng đi nên không ai ăn mất cái đùi của mày đâu mà sợ -Hòa vẫn chưa hết cay cú.

_ Đi đi! -Anh Hùng lại giục.

_ Vâng!

Tôi miễn cưỡng đứng dậy rồi cầm chén theo Hòa và Lâm sang bàn...của Mai.

_ Xin phép các bác cho em xin mấy chén rượu ạ! -Lâm cười cười đặt chén xuống bàn lễ phép.

_ Ok! Chào các chú em -Anh Tuấn tươi cười. Mọi người trong bàn cũng gật đầu chào. Một anh đứng lên cầm chai rót cho cả ba chúng tôi.

_ Xin tự giới thiệu em là Lâm, đây là Hiếu và Hòa, chúng em ở cùng chỗ trọ với anh Hùng và nhóm của Mai ạ!

_ Ủ! Lâm với Hòa thì anh gặp đôi lần rồi, còn Hiếu hôm nay mới gặp! -Anh Tuấn nhìn tôi làm quen.

_ Vâng, em cũng không hay ở nhà mấy. -Tôi vừa đón chén rượu từ anh kia, vừa cười nói.

_ Nào, nhân hôm nay sinh nhật Mai cả bàn cùng đồng khởi chúc mừng bạn ấy cái nhì? -Lâm cầm chén khởi xướng.

_ Chắc chắn rồi! Em uống nước ngọt thôi nhé -Anh Tuấn quay sang rót ly nước ngọt đưa cho Mai.

_ Không! Em uống rượu. -Mai không cầm ly nước ngọt mà với lấy chén rồi cầm chai rượu tự tay rót đầy.

_ Ô! Phải thế chứ!

_ Ngày vui của người đẹp mà! -Mấy anh cùng bàn thích thú.

_ Nào để em bắt nhịp nhé...một..hai...ba!!! -Lâm đếm

_ Dzô!!!!!! -Mọi người cùng đứng lên cụng chén và uống.

Tôi vừa uống vừa liếc Mai, thấy bạn ý làm một hơi hết luôn. Uống xong bạn ý nhắm mặt vội cầm ly nước ngọt lên nhấp một ngụm.

_ Uống ít thôi không say em -Anh Tuấn tỏ vẻ quan tâm

_ Em không sao -Mai thả người ngồi xuống ghế. Rồi chống tay lên cằm trầm ngâm.

_ Nào! Hiếu uống với anh cái nhĩ? -Anh Tuấn đưa chai rượu rót cho tôi.

_ Vâng! Em mời bác -Tôi cụng riêng với anh ý rồi uống.

Hòa với cả Lâm cũng bắt đầu giao lưu với từng người trong bàn một, sau đó lại đến lượt tôi.

Xong bàn Mai, chúng tôi tạt té thêm mấy bàn khác nữa rồi về chỗ mình, thằng nào cũng có vẻ tây tây rồi...

_ Xòa! Xòa! -Tôi vịn vôi nước rửa tay rồi vục lên rửa mặt. Vừa phải tranh thủ ra nhà vệ sinh điện cho nàng yên tâm

Lau mặt xong tôi bước ra ngoài, định vào tiếp nhưng nghĩ vào lại phải uống nữa cũng thấy ngán ngán, thế là tôi rảo bước ra vườn vừa hóng gió vừa chờ tan tiệc rồi về cùng mọi người luôn.

Tôi đi đến một chiếc ghế đá bên cạnh một cái hồ nhân tạo, dưới hồ trồng sen, những bông sen nở muện trắng muốt vươn lên, tỏa một mùi hương theo làn gió thoảng thoảng thật dễ chịu. Tôi ngồi xuống ghế đá tựa lưng ngửa mặt lên hít hà những hương vị hè còn sót lại.

_ Hiếu không uống nữa à mà ra đây? -Bỗng một giọng nói cất lên.

Tôi giật mình ngoảnh lại nhìn, Mai đứng đó từ bao giờ. Khu vườn đẹp đẽ và những bóng đèn lồng lung linh huyền ảo như tôn thêm vẻ kiều diễm của người con gái ấy, khiến không gian xung quanh trở nên lãng động trong khoảnh khắc.

_ À ừ...tớ...uống đủ rồi! -Tôi lấp bấp. Không dám nhìn nữa, lại quay lại nhìn những bông sen trên hồ.

_ Tớ không nghĩ là Hiếu lại tới...!-Mai bước lại gần hơn.

_ Có lẽ..tớ không nên có mặt ở đây -Tôi thờ dãi.

_ Không! Đừng nói vậy...

_ Thật mà!

_ Hiếu chẳng bao giờ hiểu được...

_ Hiếu gì cơ? -Tôi cúi xuống nhặt một viên đá cuội ném bâng quơ ra hồ.

_ Hiếu xuất hiện là một sự bất ngờ, nhưng lại là ý nghĩa duy nhất đối với Mai trong ngày hôm nay.

_ Gì? -Tôi thẳng thốt quay lại, nhưng đụng vào đôi mắt trĩu mến đó của Mai khiến tôi lại phải quay đi ngay lập tức.

_ Anh ấy có vẻ là một người đàn ông tốt! -Tôi vội lảng đi, cố gắng nhắc Mai đặt quan điểm về đúng chỗ.

_ Tất nhiên rồi -Mai vừa nói vừa bước tới bên mặt hồ.

_ Sen tháng 8, đẹp Hiếu nhĩ? -Bạn ấy cũng muốn xoay chiều hướng câu chuyện.

_ Ukm

_ Không rực rỡ như mùa hè, chỉ là một màu trắng nhạt, với hương thoảng thoảng, như lưu luyến...

Mai bỗng dừng nói, bạn ý cúi xuống, cố với lấy một đóa sen mọc gần bờ nhất.

_ Cẩn thận ngã, để tớ lấy cho -Tôi vội lập cập bỏ dép, xắn quần lên rồi bước tới lợi một chân xuống nước, ngắt lấy bông hoa rồi đưa cho Mai.

_ Cảm ơn Hiếu! -Mai đưa bông sen lên mũi hít hà, mắt ánh lên niềm vui thật sự chứ không có vẻ miễn cưỡng như ở bữa tiệc lúc này.

_ Không có gì! -Bỗng nhiên tôi cũng thấy vui lây khi nhìn vào đôi mắt ấy.

_ Bạn ấy thật may mắn!

_ Ai cơ? -Tôi bối rối.

_ Nghe Hòa kể chuyện của hai bạn mà tớ cũng không cảm được nước mắt!

_ Ôi! Có gì đâu -Tôi gượng cười gãi đầu.

_ Được trải nghiệm một tình yêu đẹp như vậy luôn là ước mơ của bất kỳ ai theo chủ nghĩa lãng mạn mà -Mai nháy mắt.

_ Tớ nghĩ chẳng ai muốn trải qua những thử thách như vậy để tôn vinh cái đẹp của tình yêu đâu, cái đẹp nó chỉ đơn giản là sự chân thành và luôn hướng về nhau.

_ Uhm

_ Thôi Mai vào đi không anh Tuấn với mọi người mong, tớ cũng chuẩn bị gọi mọi người về thôi.

_ Sao về sớm vậy, cũng chưa muộn mà -Mai có vẻ thất vọng.

_ Tớ còn phải làm mấy việc...

_ Vậy à?

_ Ủ! Tớ xin lỗi nhé, hôm nay đột ngột quá chưa chuẩn bị được quà gì...-Tôi ngượng ngùng.

_ Có chứ...-Bất ngờ Mai rướn người lên, đặt vào môi tôi một nụ hôn. Tôi chưa kịp phản ứng gì thì đã bị sự ngây ngất ủa về choáng ngợp luôn cả tâm hồn... Tôi sững sờ, mắt vẫn mờ thao láo.

Sau nụ hôn, Mai khẽ lùi lại nhìn tôi, một cái nhìn chất chứa bao yêu thương, xen lẫn tuyệt vọng. Hai dòng lệ tuôn trào...

_ Mai..-Tôi đang định cất lời thì Mai đưa tay bịt miệng tôi lại.

_ Hiếu...xin..anh! Đừng nói gì!

Tôi như bị đóng đá luôn tại trận bởi cái từ "anh" đọng đầy những thiết tha ấy.

_ Nụ hôn đầu đời với người con trai mà mình yêu...sẽ là món quà tuyệt vời nhất ...!-Đôi môi của Mai run run, rồi mím chặt như đang cố kìm nén cảm xúc.

_ Mai khiến anh làm điều có lỗi với Ngọc rồi, nhưng Mai đã bù đắp bằng điều ước lúc này, hy vọng Ngọc sẽ không giận...-Mai đưa tay quệt nhẹ nước mắt, mỉm cười.

_ Sao cơ? -Tôi không hiểu.

_ Điều ước lúc này của Mai, là mong hai người sẽ mãi mãi bên nhau...anh giúp Mai thực hiện nó nhé...

Nói xong Mai xoay người bước nhanh đi...

_ Tại sao...? -Tôi cúi gằm mặt xuống, hai tay nắm chặt. Cố ghìm những xúc động đang trào dâng.

Mai khựng người lại...

_ Tại sao lại là Hiếu? -Tôi ngước lên, thấy nhoi nhoi trong tim. Khung cảnh và cả bạn ấy đang nhòa dần.

_ Trái tim của người con gái, nó vốn sâu thẳm như đại dương mênh mông vậy, nên đôi khi chính chủ nhân của nó cũng không thể định nghĩa được!! -Mai ngoảnh lại nhìn tôi nhoen cười, đôi mắt đầm lệ.

Rồi bạn ấy lại quay người bước tiếp, đôi vai gầy khẽ rung thốn thức...

Tôi đứng nhìn theo cho đến khi bóng dáng bạn ấy khuất hẳn...

Những bàng hoàng, sững sờ, rồi cả nỗi buồn không thể cất nghĩa được cứ dồn nén lên nghẹn đắng...

Tôi nhìn ra phía hồ...

Những bông sen trắng vẫn tuyệt đẹp, đang rung rinh trước gió...

Nhưng sao sầu thảm và thê lương đến vậy...???

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Dị biệt

_Hòa à!

_Mày đi đâu thế? Sao này giờ điện không nghe máy?

_Ờ...tao đi có chút việc.

_Về trước mà cũng éo điện đóm gì cả, làm bọn tao tìm hết cả hơi!

_Sao! Có việc gì không?

_Không! Muộn rồi không về đi còn lượn lờ ở đâu thế?

_Thôi, cứ khóa cửa đi ngủ đi, lát tao qua chỗ Thanh ngủ, tiện làm nốt mấy việc.

_Ừ, mà không biết em Mai hôm nay làm sao mà lúc về thấy mắt đỏ hoe...vui thế mà...

_Thôi, tao cúp máy đây...

Tôi vội ngắt lời nó, tắt máy luôn. Rồi cầm chai rượu lên làm một ngụm, sau đó dỗi mắt nhìn xuống dòng sông Hồng đang cuộn chảy, cầu Long Biên lúc này vắng tanh, đêm đã về khuya rồi. Thưa thốt một vài xe đi qua đi lại, hoặc thì thoáng mới có một người gánh hàng rau củ bước qua...ném vào tôi cái nhìn lạ lẫm, có vẻ như cái thằng đang ngồi trên yên xe, gác cả hai chân lên thành cầu, lại cầm chai rượu là hình ảnh hiếm gặp hơn là mấy cặp đôi đang đứng ôm hôn hít nhau ở phía bên kia cầu thì phải.

Một vàn làn gió nhẹ man mác thổi qua, nhưng cũng chẳng làm dịu nhẹ bớt đi những tâm tư đang cồn cào trong lòng tôi. Tại sao tất cả những người phụ nữ tiếp xúc với tôi, đi qua cuộc đời tôi. Hầu như ai cũng vương vấn những ưu phiền, đón đau trong cuộc đời...nàng, Mỹ Uyên, Jenny, Mai...và kể cả mẹ tôi nữa...Biết là cái lẽ vô thường ở đời, cái duyên trong mỗi kiếp người khó có thể định đoạt những số phận buồn vui, nhưng tại sao cái sự buồn nó cứ ám vào tôi rồi vụn vào những người ấy.

Dù là trước hay sau khi gặp tôi, dù tôi không có làm gì sai, nhưng vô hình chung tôi vẫn cảm thấy mình như một ngôi sao sầu chiếu mệnh vậy.

Tôi lại đưa chai rượu lên làm ngụm nữa, bỗng thấy lợm kinh khủng, vội phụt ra luôn, nhìn chai rượu mới hết có chưa được 1/3. Chắc khi này ở buổi sinh nhật Mai cũng uống khá nhiều, nên cái dạ này nó từ chối tiếp nhận thêm nữa rồi...tôi đứng xuống, lấy đà ném mạnh chai rượu ra xa mắt hút xuống dòng sông.

Thôi thì về ngủ đã, nghĩ nhiều làm gì cho đau đầu, rồi nhờ có làn gió độc nó thổi qua cái lại lần quay đơ ra đấy thì vui. Tôi loạng choạng ngồi lại lên xe, gạt chân chống rồi nổ máy phóng đi...

_Vừa đi nhậu ở đâu à? -Thanh ra mở cửa cho tôi, thấy người tôi nồng nặc mùi rượu vội hỏi.

_Ừ! -Tôi vừa trả lời nó vừa dắt xe vào.

Quán Nét nó vẫn mở khuya. Nhưng tầm này cũng chỉ lác đác khoảng gần chục khách ngồi, buổi đêm thì chỉ có Thanh và mấy anh thay phiên nhau trông.

Tôi dựng xe bước vào, phòng nồng nặc mùi thuốc, thấy ông thì chơi game, ông thì chăm chú vào mấy truyện trong Coithienthai, ông thì xem phim sex...

_Đạch, thế viết được cái gì chưa? -Thanh đóng cửa xong, vào nhìn tôi sốt ruột.

_Làm gì mà nặng lên thế, lát nữa tao viết -Nói với nó xong tôi bước lại quầy, mở tủ lạnh ra lấy một chai nước tu ừng ực.

_Phê à chú? -Anh Thành - Sinh viên năm 3 Đại Học Tài Chính, cũng đang hau háu vào mấy cái hình mát mẻ, thấy tôi liền ngoảnh lên cười.

_ Cũng bình thường thôi anh, mấy chiếu thuê được chưa ạ? -Tôi cũng chọn một máy ngồi xuống bật lên.

_ Loanh quanh mãi cả buổi chiều nay mới thuê được, nhưng sáng mai nó mới mang tới!

_ Vâng!

_ Chú đi đâu mát mặt gần tuần nay thế?

_ Em về quê, lúc chiều mới từ quê lên em cũng tạt té qua đây luôn mà.

_ Thế bài vở soạn đến đâu rồi?

_ Lát nữa em viết, đợi cho nó rã rượu đã.

_ Mẹ, rượu chè thế này thì ông ngủ luôn đi cho lành, viết lách gì nữa - Thanh vừa châm thuốc vừa bực bội nói.

_ Mày sốt ruột làm gì, chiều mai tao khắc có cho mày là được...vút tao điếu thuốc! -Tôi đưa tay lên.

_ Việc nó gấp không sốt làm sao! -Nó rút một điếu quăng cho tôi.

_ Cứ bình tĩnh, đâu sẽ vào đó hết - Tôi với bật lửa châm, rồi khoan khoái nhả khói.

_ Ồ, thôi kệ, mày làm thế quái nào thì làm! -Nó ra sau quầy lấy cái giường gấp rồi đi lên tầng 2.

_ Làm tí không anh? -Tôi quay sang anh Thành khiêu khích.

_ Được, chú thích anh chiều, như nào đây?

_ Shang nhé -Tôi giao kèo rồi di chuột bật game lên.

_ Ok.

_ Ồ, anh Hiếu hôm qua ngủ đây à?

Tôi kèm nhèm ti hí mắt ra. Cái Linh vừa tới, nó nhìn tôi thoáng chút ngạc nhiên rồi bước tới góc nhà lấy cái chổi.

_Ừ! -Tôi ngáp ngáp rồi uể oải ngồi dậy. Kê 3 cái ghế vào với nhau ngủ đầu mỗi hết cả lưng, nhìn qua anh Thành và mấy ông khách khác cũng đang gục xuống bàn gáy khò khò.

_ Mấy giờ rồi em? -Tôi vươn vai cái, rồi đứng dậy, vắn sườn rắc rắc.

_ Khoảng 7 rưỡi rồi anh!

_ Sao hôm nay đến sớm thế!

_ Anh Thanh bảo qua sớm dọn dẹp ạ!

_ Ừ!

Tôi ngáp thêm mấy cái nữa rồi bước vào phòng vệ sinh, xúc miệng rửa mặt qua loa rồi bước ra cửa dắt xe.

_ Anh đi đâu thế?

_ À! Anh về lấy tài liệu, hôm qua lại mang về vút xừ ở nhà.

_ Vâng!

Đêm qua chơi game xong đang tính viết thì mới ngó ra là mấy cái tài liệu thằng Thanh đưa lại để balo rồi vút luôn ở nhà trọ...

Sau khi tạt qua qua Hoàng Cầu ăn sáng rồi rửa xe xong, tôi mới phi về nhà. Loanh quanh thế mà cũng gần 9 giờ rồi. Kiểu này chiều mà không xong thì thằng Thanh lại quạc cái mồm lên cho coi.

Về tới cửa gọi mãi mới thấy thằng Hòa xuống mở...

_Làm gì mà ngủ kinh thế?

_Một bỏ mẹ ra! -Nó đáp giọng vẫn chưa hết ngái ngủ.

_Ừa, anh Hùng với Lâm và thằng Thái đâu rồi? -Bước lên cầu thang đi qua tầng hai tôi ngó vào không thấy ai cả.

_À! Đang chuyển đồ hộ cho phòng Mai.

_Cái gì? -Tôi ngạc nhiên quay sang nó.

_Chuyển đi đâu?

_Hình như chúng nó thuê một phòng trên Đê La Thành, sáng nay hơn 7 giờ ông Hùng đã gọi tao dậy bê đồ rồi xuống rồi, bê xong tao khóa cửa rồi lại lên ngủ tiếp, nhức hết cả đầu...rượu với chả chè...-Nó lau bầu rồi bước vào nhà vệ sinh.

Tôi cứ đứng tần ngần...trong lòng dậy lên một cảm giác nao nao gì đó không thể cất nghĩa được.

Bản thân một lúc tôi liền bước lên trên phòng Mai, mở cửa ra. Đúng là đồ đạc đã dọn trống trơn hết, chỉ còn mỗi cái bàn...

Bỗng tôi sững người lại...

Trên bàn...

Là một bông sen trắng...đấy chẳng phải là cái bông mà tôi đã hái cho bạn ấy tôi qua sao???

Tôi bước lại...thấy bông sen đặt trên một tờ giấy, trên có ghi mấy dòng chữ...

Tôi run run cầm lên xem...

"Đêm qua anh không về...Mai lo lắm!

Nhưng chẳng dám hỏi ai cả, cũng không dám nhắn tin cho anh nữa, cũng may lúc cái Yến nó xuống lấy hộp đồ để có nói chuyện với anh Hòa, biết anh ngủ nhà bạn nên Mai mới yên tâm được.

Định không nói gì với anh, sợ anh lại suy nghĩ, nhưng lòng cứ không yên...

Cả đêm Mai cứ ngồi ngắm bông sen này...lúc ngủ cũng nâng niu ôm vào lòng... đối với Mai nó là món quà quan trọng nhất...

Anh đừng cười Mai nhé!

Bởi Mai biết đến sáng là sẽ phải trả nó lại cho anh rồi...vì cuộc đời có những thứ khiến cho trái tim mình thấy ấm áp vô hạn, nhưng càng giữ lại càng vương thêm những nỗi nhớ và tổn thương...

Một lời yêu khao khát nói, nhưng thật khó để thốt lên thành lời, nên đành phải cất vào một chiếc hộp có tên là "Hồi ức" vậy thôi!

Anh hãy sống thật hạnh phúc nhé...bên người ấy!

Tạm biệt anh!"

Tôi thờ người ra...với tay cầm bông sen lên. Bỗng một cánh hoa tách ra rơi nhẹ xuống sàn nhà. Một cảm giác hụt hẫng mênh mông lại ủa tới cuộn sóng trong lòng...

_ "Mai...em..." - Tôi khẽ lẩm nhẩm, nhưng chẳng thể nói được thêm gì nữa cả, trong đầu chỉ có thể định nghĩa được đến vậy mà thôi, hoặc muốn nghĩ thêm nhưng có một cái gì đó ngăn cản không cho nhưng xúc cảm khác bộc phát.

_ Ăn sáng chưa bạn?

Tôi giật mình quay lại, vo vội mẫu giấy nhét vào túi. Thằng Hòa vừa thay quần áo xong lên gọi.

_Tớ ăn rồi...! - Tôi đặt lại bông sen lên bàn rồi bước ra cửa.

_Thế lát có đi đâu không, để tớ cầm chìa khóa.

_Có, lát tớ sang chỗ Thanh.

_Ồ - Nó quay người bước xuống.

Tôi với tay khép cửa lại...nhìn bông sen trắng trên bàn khuất dần sau cánh cửa...

Và cả hình ảnh cô gái ngồi say sưa gọt táo, với mái tóc xoắn một bên vai trắng ngần...

Rồi cô ấy ngoảnh nhìn những tia nắng sớm đang chiếu dọi qua khung cửa sổ...đôi môi như cánh hoa anh đào khẽ hé nở nụ cười...

Tất cả vụt biến mất sau cánh cửa đóng sầm lại...

"Phải, sẽ chỉ còn là hồi ức..."

Tôi khẽ nếm một nụ cười buồn rồi rút tay túi quần bước xuống.

Chẳng có gì phải bàn về nét đẹp của mùa thu Hà Nội nữa, nó đơn giản là cảm hứng bất tận cho những câu hát, lời thơ đã đi sâu vào lòng người hàng thế kỷ rồi. Có những điều bình dị, lặng lẽ đến như một thói quen, như một vòng xoay bất tận từ ngàn đời xưa để rồi cứ ngỡ sẽ dễ dàng nhận ra mà không phải vậy. Những ngày chuyển mùa sang thu của Hà Nội chính là như thế. Phải hết sức tinh tế và tĩnh lặng, ta mới có thể cảm nhận được sự thay đổi trong cái tựa mình mơ màng của sự nồng nàn và da diết...tôn thêm cái vẻ trầm mặc bình yên vốn có của thủ đô.

Đi giữa lòng thành phố, hít hà bầu không khí dễ chịu mát mẻ, thưởng thức những tia nắng ấm áp và hương hoa sữa ngọt ngào, không ồn ào, không màu mè, mà quen thuộc và dịu dàng đến đón đưa, monoton cảm xúc tận sâu trong mỗi con người khiến ta không ý thức mà tự thấy yêu đời hơn. Cho ta một chút ngơ ngàng, gọi trong tâm hồn những sâu lắng, cảm thấy cuộc sống trở nên trữ tình và nên thơ hơn.

Thêm mấy ngày nữa trời qua, thời gian vẫn cứ nhắc ta về hẹn ước của những yêu thương, mùa thu thì vẫn vẫn vương trong lòng người hời hợt, trong cả những gánh hàng hoa chợ sớm chiều, trong những điều bình dị của sắc thu Hà Nội, trong sự vội vã của từng làn gió heo may, đắm say nhưng ai chót mang tâm hồn lãng mạn...

_Đại ka nghĩ gì mà ngẩn ngơ thế? Cuối tháng nó dài đến vậy sao? -Son khó hiểu nhìn tôi, rồi nó chấm đầu lọc thuốc vào cốc cà phê, sau đó đưa lên miệng thổi.

_Tất nhiên rồi -Tôi ngồi hờ hững nhìn ra đường.

_Cũng chỉ còn gần chục ngày nữa thôi mà -Nó xoay điều thuốc lên châm lửa.

_Nhưng mà vẫn chưa chắc chắn lắm, thế nên tao mới sốt ruột.

_Đại ca cứ bình tĩnh, sắp đã có dự tính thì không phải lo gì đâu -Son ngẩng mặt lên thổi từng vòng khói vào không trung.

_Ờ thì giờ biết làm sao được. -Tôi thở dài.

_Em cũng muốn có một người để mà nhớ, để mà mong, để mà sầu như đại ka mà sao cái số nó chó thể không biết được. -Nó nhún nhún cười.

_Mày cứ bập vào xem có sướng không? -Tôi bĩu môi.

_Kìa à..? -Son bỗng chỉ về phía cửa.

Tôi ngoảnh lại, thấy Hòa và Lâm vừa bước vào, đang đảo mắt nhìn xung quanh.

_Đây đây! Chỗ này! -Tôi giơ tay vẫy.

Hòa với Lâm bước tới, kéo ghế...

_Đây là Son, bạn thân từ hồi cấp ba, mới xuống đây chơi. -Tôi giới thiệu luôn.

_Còn đây là Hòa, đây là Lâm, ở cùng phòng với tao. -Tôi chỉ từng thẳng một.

_Chào cậu!

_Chào cậu!

_Hồi trước cũng đôi lần nghe Hiếu kể về cậu, giờ mới gặp!

_Thế à! Có vụ nhà vệ sinh không đấy?

Ba thằng nó cười ha hả bắt tay nhau làm quen.

_Son mới từ Cộng Hòa Czech về, tranh thủ lên đây chơi ít hôm cho biết Hà Nội, sẽ tá túc nhờ chỗ mình. -Tôi trình bày luôn.

_Ok, vậy là vui rồi -Hòa nháy mắt.

_ Tranh thủ trước khi đi, lên đây giải ngố cái, có gì hay hay bảo tớ nhé! -Son nhe răng cười.

_ Chuyện nhỏ -Lâm có vẻ khoái chí.

_ Hai thằng uống gì? -Tôi hất hàm.

_ Gì cũng được!

_ Cho thêm 2 nâu đá em ơi -Tôi ngoái vào trong gọi.

Thêm hai ly cafe nữa được bùng ra, bốn thằng lại tiếp tục hỏi han, truyện trò rôm rả, ba thằng nó tỏ ra khá hợp nhau, nhất là mấy cái khoản gái gú có vẻ hào hứng lắm. Chẳng mấy chốc tôi lại là thằng lạc lõng giữa những bàn tán của chúng nó...

_ Thế à, thích nhì? Lúc nào đi cho tớ đi cùng với -Son mừng rỡ.

_ Ủ, toàn em chân dài ngon lắm, tối nay đi luôn -Hòa hào hứng.

_ Tối nay không được rồi, anh Hùng đi show Lạng Sơn từ sáng, đến mai mới về. -Lâm chen vào.

_ Ô thế à? Tao biết đâu -Hòa tiếc rẻ.

_ Thôi để tối mai lên Hồ HaLe cũng được.

_ Ủ! Mà sao mấy hôm nay không thấy Mai đi diễn nữa nhì? Nhóm thêm đứa nào lạ hoắc. -Hòa tỏ vẻ thắc mắc.

Mấy ngày nay tôi không đi cùng với chúng nó, một phần vì bận cái buổi hội thảo diễn ra hôm thứ ba, một phần cũng ngại chạm mặt Mai. Giờ nghe nó nói vậy tôi cũng lấy làm chột dạ, liền đồng tai nghe.

_ Tao thấy anh Hùng bảo ông Tuấn không cho đi diễn ở những chỗ linh tinh, không cho mặc sexy nhảy dance nữa, giờ ông chỉ cài vào múa ở những chương trình hội nghị nghiêm túc thôi -Lâm có vẻ am hiểu.

_ Ôi trời! Mới yêu mà gia trưởng vậy sao?

_ Tao chịu, biết đâu được ý!

_ Mai là em nào thế? -Son cũng tò mò.

_ Em đấy xinh lắm, hỏi Hiếu ý -Hòa nhăm nháy sang tôi.

_ Sao lại hỏi đại ka? -Son quay sang tôi khó hiểu.

_ À ờ! Bạn ấy.... trước cùng chỗ trọ với chúng tao...-Tôi đỏ bừng mặt, lén ném về thằng Hòa cái lườm sắc như dao.

_ Ở cùng chỗ trọ...? -Son càng khó hiểu hơn.

_ À...thuê cùng một căn nhà 4 tầng, các bạn ý trước ở trên tầng 4 -Tôi vội giải thích.

_ Ờ! Ờ! -Son gật gù.

_ Mà thôi, về nhà vứt đồ nghỉ ngơi đã, rồi chiều đi chợ nấu cơm, tối hàn huyên sau -Tôi lảng luôn sang chuyện khác.

_ Ủ, giờ cũng 3 rưỡi chiều rồi. -Hòa vừa nói vừa đưa ly cafe lên làm nôt.

Về nhà cơm nước xong, chúng tôi lấy xe đi dạo phố buổi tối, mấy thằng cũng không uống nhiều lắm, chỉ hết có gần hai chai "cuốc lủi" rượu Làng Vân mà anh Hùng vác ở trên Bắc Giang xuống thôi.

Tiết trời buổi tối mùa thu mát mẻ trong lành cũng không làm bốn cái mặt thót đỏ gay dịu nhẹ bớt sự cồn cào của hơi men.

_ Công nhận Hà Nội về đêm đẹp đại ka nhì? -Son tựa cằm vào vai tôi, lè nhè.

_ Tất nhiên rồi!

_ Chắc khi nào về nước hẳn em sẽ xuống đây!

_ Nghĩ được vậy là tốt.

_ Vâng!

_ À mà này!

_ Sao hà đại ka?

_ Mà còn chưa kể cho tao mấy chuyện của mày đâu đấy nhé! -Tôi vẫn chưa buông tha nó.

_ Mẹ kiếp! Đại ka nhớ dai vãi, em tưởng đại ka không để ý nữa.

_ Tưởng cái con khi.

_ Mà đại ka biết nhiều làm gì, về đây em vẫn là thằng Sơn ngày nào thôi mà, đại ka cứ coi như vậy đi.

_ Thứ nhất, với tư cách là bạn thân. Thứ hai, vì cái "vinh dự" bị mày gọi là đại ka, tao cần phải biết

_ Ôi giời! Biết đại ka phức tạp vậy em giấu quách đi cho xong.

_ Vớ vẩn.

_ Ê ê! Làm éo gì phi nhanh thế? -Hòa đèo Lâm vọt lên đi ngang chúng tôi ngoái sang nói.

_ Có gì mà nhanh?

_ Từ từ thôi! Người đang nồng toản mùi rượu, mặt đỏ gay, mấy bác cơ động thấy là "yêu" luôn đấy! -Nó lè lưỡi.

_ Chắc không có đâu, tầm này cũng sớm mà. -Tôi trấn an nó.

_ Sớm thì sớm chứ, đề phòng vẫn hơn. Mà giờ đi đâu đấy? Cứ lượn ngoài đường thế này làm quái gì.

_ Thì làm nốt vòng bờ hồ, rồi lượn ra Hồ Tây uống cà phê cho mát. -Tôi gọi ý.

_ Phê phọt cái chó gì! Lâm có ý kiến gì hay không bạn?

_ Được rồi! Về Hà Đông đi.

_ Chỗ hôm nọ mày bảo ý hả? Hơi xa tí nhưng hay đấy!- Hòa nhìn tôi cười bí hiểm.

_ Gì thế? -Tôi hơi chột dạ.

_ Theo bọn tớ đi!

Tôi chưa kịp hỏi gì thì nó đã rẽ ga đâm thẳng sang Bà Triệu. Mẹ, lúc này thì vừa gần mình đi nhanh, giờ thì...cũng chẳng kịp suy nghĩ nữa, tôi cũng nhán ga đuổi theo nó.

_ Giới ạ! Làm gì mà phi xuống tận đây thế, xa bỏ mẹ! -Tôi ngược nhìn tòa nhà cao tầng sừng sững.

_ Đang rượu chè, đi đường nhờ trúng gió thì sao? Bạn đưa mày tới đây giải nhiệt đã, vói lại lâu lâu thằng bạn mới về chơi, phải kiểm chỗ nào hay hay tí chứ -Lâm ngoác miệng cười.

"Chắc lại bar chứ gì", tôi thầm nghĩ vậy rồi cũng tặc lưỡi gửi xe theo chúng nó. Chúng tôi bước vào tòa nhà, vừa bước vào sảnh có một anh chạy ra đón.

_ Các anh đi bốn người ạ?

_ Ủ! -Lâm trả lời.

_ Các anh dùng vé thường hay Vip ạ?

_ Vip chứ.

_ Vâng, mời các anh theo em ạ!

Anh ấy bước lại ấn thang máy, đợi một lúc thang máy xuống, anh ấy mời chúng tôi vào rồi cũng bước vào nhán tầng 6. Lên đến tầng 6, chúng tôi đi ra,

nhìn bên phải thấy một quầy lễ Tân. Có một chị đứng tuổi đang ngồi chăm chú ghi chép chép.

_Chị ơi, 4 Víp đầy đủ nhé! -Anh dẫn chúng tôi gọi lớn, rồi cúi đầu chào chúng tôi.

_Chúc các anh vui vẻ.

Sau đó anh ấy vào thang máy đi xuống.

_Ồ, tao tưởng lên bar? -Tôi quay sang Lâm thắc mắc.

_Lát nữa lên, bar nằm tầng trên cùng cơ mà, giờ phải chăm sóc sức khỏe đã rồi tí mới có sức mà nhảy chứ -Lâm nháy mắt.

_Nhưng chỗ này...

_Mày thắc mắc nhiều làm quái gì, mệt quá -Hòa ngắt lời tôi.

_Vé của anh đây! -Chị lễ tân xé 4 cái tích kê đưa cho Lâm.

_Của anh hết 2 triệu 400 nghìn ạ.

_Hả! -Tôi giật nảy người. Quái gì mà hết nhiều thế?

Lâm đang loay hoay rút ví thì thằng Sơn bước tới đập toẹt hai tờ 100 đô xuống bàn.

_Chết, mới đi chơi lần đầu ai lại để cậu làm vậy, mất mặt bọn tớ -Lâm định cầm hai tờ 100 đô đưa lại cho Sơn thì bị Sơn chặn lại.

_Gi mà lằng nhằng thế, tối các cậu mời tớ nhậu thì giờ đến lượt tớ mời lại. -Giọng Sơn có vẻ dứt khoát.

_Không phải thôi lại đâu -Nó quay lại nói tiếp với chị lễ tân.

_Vâng! Cảm ơn anh ạ! Ra đưa khách vào đi em -Chị ngoái lại căn phòng sát quầy gọi to.

_Dạ! -Một giọng con gái miền trong khẽ cất lên, rồi một cô gái tầm khoảng 19, 20 gì đó bước ra, nhìn khá xinh. Cũng ăn vận theo kiểu lễ tân.

_Mời các anh theo em ạ! -Cô gái bước tới nhỏ nhẹ, rồi hướng dẫn chúng tôi đi vào một căn phòng được bày trí khá sang trọng, với ánh đèn màu hồng dịu dịu.

Sau khi mời chúng tôi ngồi xuống bộ ghế sofa. Cô gái tiếp tục hỏi:

_Các anh xông trước hay xục trước ạ?

_Xục trước đi -Lâm trả lời.

_Ấm hay lạnh vậy anh.

_Ấm em à!

_Vâng đợi em chút xíu nha.

Cô gái liền bước ra đóng cửa, một lúc sau cô quay lại nhỏ nhẹ tiếp.

_Bể chuẩn bị xong rồi ạ, các anh qua bên này với em.

_Ai chà! Nhẹ hết cả người -Hòa tựa vào thành bể thở một hơi dài khoan khoái.

_Sao! Thế nào cu? -Lâm hất hàm nhìn tôi.

_Ồ! Cũng...được. -Tôi cầm ly trà gừng mật ong đặt trên thành bể lên nhấp một ngụm.

_Thế mà mấy lần rù đi éo đi!

_Tao biết đâu! Cơ mà có mỗi tám xục xông hơi mà sao đất thế? -Tôi thắc mắc.

_Đâu chỉ có vậy đâu.

_Vậy còn gì nữa? -Tôi tò mò.

Ba thằng nó nhìn nhau cười cười, rồi thằng Sơn quay sang tôi bĩu môi:

_Đại ka sống ở thành phố hai năm mà vẫn còn tò lăm

_Tớ đã bảo rồi, nó là số 1 mà -Hòa ngoác miệng cười.

_Còn gì lát nữa khác biệt -Lâm nháy mắt. Rồi vục tay xuống bể xục hất nước té lên người kỳ cọ.

_Nom cậu hồ báo thế này, coi trần ra đường khối thằng sợ vỡ mặt -Hòa lè lưỡi nhìn mấy hình xăm và vết sẹo trên người Sơn.

_Dọa được thằng nào mà sợ! -Sơn khề cười khẩy.

_Sao không xăm rông, hồ hay đại bàng mà lại xăm con sói.

_Tùy đẳng cấp thôi...vớ lại tớ là fan cuồng của Bắc Kiều Phong mà!

_Tớ cũng khoái xăm trổ lăm, nhưng mà về nhà ông bà già đề ra lóc thịt luôn á. -Lâm tỏ vẻ hăm dọa.

_Hay ho gì đâu cậu. -Sơn vớ ly trà gừng làm hộp rùi nói.

Xong được khoảng hơn 20 phút, thì cô gái ban nãy lại bước vào.

_Ồi! -Tôi đang tồng ngồng ngồi trên thành bể vội nhảy thụp xuống nước.

_Vào phải gỗ cửa chứ em! -Tôi cau mặt.

_Dạ...-Cô bé trở mặt nhìn tôi ngạc nhiên.

_Em thông cảm, thằng bạn anh nó là hàng nguyên tem -Lâm ha hả cười.

_Vâng...-Cô bé bụm miệng cười thú vị rồi hỏi tiếp.

_Các anh xong chưa, phòng xông đã chuẩn bị rồi ạ!

_Ok! Anh vẫn là Thu Linh nhé! -Lâm vừa nói vừa đứng dậy vớ khăn quần vào người.

_Còn 3 thằng bạn anh thì sắp xếp cẩn thận vào nha!

_Vâng ạ! Mời các anh qua.

Hòa với Sơn cũng đứng dậy quần khăn vào người rồi bước ra cửa.

_Ê! Còn ngồi đó làm gì mà?

_Nhưng...-Tôi ái ngại nhìn cô gái vẫn đứng đó.

Cô ấy hiểu ngay ra vấn đề liền tùm tùm cười đi ra ngoài để tôi đứng dậy quần khăn vào...

Chúng tôi tiếp tục theo cô gái nói giọng miền Nam ấy đi tới một dãy phòng mà lúc nãy chúng tôi vào thay đồ và cất đồ trong đó.

_Các anh vào xông hơi đi, em gọi các bạn ý qua liền ạ! -Cô gái lễ phép rồi xoay người bước đi.

Đợi cô gái đi xa, Lâm khề thì thảo với chúng tôi.

_Này! Vé bao gồm tất cả rồi, nhưng thoải mái thì bỏ thêm cho các em ấy khoảng một hai lít nhá.

_Nghĩa là sao? -Tôi đứng ngẩn ngơ.

_Thôi vào phòng đi ông! Hơi nhiều mệt quá! -Lâm nói xong đi vào phòng của nó đóng cửa lại.

Tôi lại tiếp tục đưa đôi mắt khó hiểu sang nhìn Hòa với Sơn.

_Đại ka bảo trọng! -Sơn tiếp tục điệu cười nham hiểm, rồi cũng vô phòng cạnh phòng Lâm.

_Có gì gọi bạn nhé! -Hòa nháy mắt rồi bước vào phòng đối diện với phòng tôi.

Ba thằng nó vô hết, chỉ còn mỗi tôi đứng như trời trồng. Kể ra thì tôi cũng không đến nổi ngu lăm mà không hiểu ra vấn đề, giờ rượu cũng đã tỉnh rồi.

Nhưng mà mọi thứ nó diễn ra đột ngột quá...thế quái nào mình lại vô đây cùng chúng nó được mới tài chứ???

Mà thôi kệ, cứ vào xông hơi đã...đăng nào cũng chưa hết con mệ với trận rượu lúc nãy mà. Tôi tặc lưỡi rồi cũng bước vào phòng mình.

Nhìn căn phòng khoảng hơn chục mét vuông, gần bằng phòng tôi, có cả điều hòa, giữa phòng đặt một cái giường đủ cho một người nằm, phía đầu giường khuyết một cái lỗ chỉ để vừa mặt một người úp xuống, và dưới cái lỗ ấy là một chậu sứ thả những bông hoa hồng trên mặt nước, ngoài ra còn có một cái bàn như bàn cafe, trên có một lọ sáp thơm và 2 chiếc khăn to cùng với mấy lọ tinh dầu, dầu gội, sữa tắm gì đó tôi cũng không rõ lắm. Cạnh bàn là một cái tủ nhỏ mà khi nãy tôi cất quần áo vào trong. Cuối phòng là một nhà tắm kính mờ mờ, chắc để xông hơi.

_Cộc cộc...!! -Đang đứng chống tay nhìn xung quanh phòng thì có tiếng gõ cửa.

Tôi giật mình vội chạy lại mở tủ lấy quần mặc vào...

_Cộc cộc! -Tiếng gõ lại tiếp tục.

_Đội tí!-Tôi cuống quýt kéo quần lên rồi bước ra mở cửa.

_Chào anh! -Lại là cô gái lễ tân lúc nãy. Lúc hướng dẫn chúng tôi thì cô ấy mặc bộ đồng phục khá chín chu như tiếp viên hàng không ý, nhưng giờ đã thay bằng một chiếc váy hai dây mỏng tang như váy ngủ, mái tóc buộc túm sau gáy gọn gàng.

_Em vào được không ạ? -Thấy tôi cứ đứng trân mắt nhìn, cô ấy khẽ nhú mày dò hỏi.

_À....ừ! Được! -Tôi nuốt nước bọt đánh ực cái rồi đi lại giường ngồi xuống, tìm đập thành thích.

_Em tên gì nhỉ? -Tôi gượng cười.

_Dạ tên Thơ ! - Cô gái xưng tên xong liền đi vào đóng cửa chốt lại.

_Ukm

_Ủa! Anh không xông hơi à? -Bỗng cô ấy nhìn tôi tròn mắt.

_Ờ...không...à mà có! -Tôi bối rối như gà mắc tóc.

_Sao đã mặc quần vào rồi dzậy?

_À...mình...! -Tôi đỏ bừng mặt gãi đầu.

_Hihi! Lần đầu tiên anh tới đây à?

_Ừ!

_Anh đừng sợ, em không ăn thịt anh đâu! -Thơ mỉm cười, rồi bước lại bàn đặt hai chiếc khăn ướt và cái túi xách nhỏ lên bàn, sau đó cầm khăn tắm đi vô nhà tắm bật xả khí xông.

_Anh cởi quần ra đi, mặc dzô đây là lát không có đồ mà thay đâu nha! -Thơ nói với ra.

_Ờ! -Tôi cứ ngồi bần thần.

_Em không nhìn nữa đâu...-Tiếng cười lãnh lút lại vọng ra.

Lưỡng lự thêm chút nữa rồi tôi cũng cởi quần dài ra, giữ lại cái quần chip để phòng có biến...ơ mà lý do thực tế hơn là cái "thằng quỷ nhỏ" nó đang muốn bật tung ra ngoài vì cái váy sexy để lộ những mảng da trắng bóc mà Thơ đang mặc từ nãy giờ rồi, thế nên tôi không thể để cho nó toại nguyện được.... Trái khoáy vậy không biết nữa...Tôi thàn than thở khi trên thì muốn kìm mà dưới lại cứ thích xông pha...

Tôi quần lại khăn rồi...tiếp tục đứng như trời trồng. Hoang mang kinh khủng.

_Ồ, anh không vào xông à? -Thơ ngo ra sốt ruột.

_Có...mà....em đi ra ngoài đi đã -Tôi cười như mếu.

_Giời ơi là giời, đàn ông chi mà nhát dử dzậy? -Thơ liền bước ra ngoài.

_Nè, nghi ngờ giới tính của anh rồi đó nha! -Cô ấy đứng khoanh tay nhìn tôi có vẻ nghi hoặc lắm.

Mặc kệ Thơ nói, tôi cũng chẳng buồn trả lời, lủi thủi bước vào trong nhà tắm, kéo cửa chốt lại. Rồi ngồi xuống cái ghế gỗ đặt ở giữa, thở phào...đến là mệt...

Ngồi chắc được khoảng vài phút thì hơi nóng hầm hập bốc lên khó thở vô cùng, tôi vội xích ghế ra phía cửa, ghé mặt lại cái ô thoáng để thở...

Cố thêm tí nữa thì tôi cũng không thể chịu nổi, vội mở toang cửa bước ra ngoài...

_Xong rồi à anh? -Thơ ngồi chỗ bàn, chống tay lên cảm nhìn tôi.

_Ừ!

_Có cần tắm không?

_Không!

_Vậy lau mồ hôi đi rồi nằm lên giường...-Thơ cầm khăn đứng dậy đưa cho tôi.

_Nằm...! Làm gì? -Tôi chột dạ.

_Trời! Bực mình với anh rồi đấy, nằm lên em mát-xa cho chứ còn làm gì nữa! -Thơ nhún mày nhìn tôi như sinh vật lạ.

_À ờ! -Tôi luống cuống lấy khăn lau người rồi bước lại giường nằm xuống.

_Nằm úp cơ!

Tôi lại lật bật xoay người, mặt úp vào cái lỗ khuyết trên đầu giường, nhìn xuống chậu hoa hồng phả lên hương thơm thoang thoảng.

"Ra công dụng của cái này là như vậy" giờ tôi mới hiểu kiểu cách thiết kế đặc biệt này.

Thơ cảm lạnh dầu lại thoa khắp tay và lưng tôi, rồi bắt đầu làm các bài mát-xa, bấm huyệt. Ô, bàn tay cô ấy đi đến đâu là tôi cảm thấy dễ chịu đến đó, hay thật. Thế mà giờ tôi mới được trải nghiệm, tự nhiên cái sự hồi hận vì đã theo bọn thằng Lâm vô đây lại dần tan biến theo sự khoan khoái đang lan tỏa khắp toàn thân, căn phòng tỏa điều hòa mát mẻ cộng với mùi hương thơm khiến tôi dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết...

Đang thiu thiu nửa tỉnh nửa mê, thì một bàn tay vỗ nhẹ vào mông tôi, chẳng biết mình vừa thiếp đi bao lâu nữa. Tôi hé mắt ngoái cổ lên...Thơ đang nhìn tôi lúng liếng.

_Xoay người lại đi chàng! -Cô ấy khẽ thốt, khiến mệnh lệnh ấy trở nên khó cưỡng vô cùng.

Tôi vội xoay người lại, bỗng hoảng hồn khi thấy cái khăn tôi quấn quanh người biến đâu mất tiêu, chỉ còn độc mỗi chiếc quần chip trơ trọi.

Tôi thảng thốt định bật ngồi dậy, thì bị bàn tay Thơ dí nhẹ xuống.

_Nằm yên -Thơ khẽ lườm tôi, rồi với lọ tinh dầu thoa lên ngực.

_Chu choa, anh có tập thể hình không?

_Có!

_Thảo nào...-Cô ấy khẽ vuốt xoa, rồi thoa xuống bụng, mắt cô ấy hơi chăm chú nhìn vào...phía dưới bụng tôi giấy lát, sau đó lại thoa tiếp xuống đùi và chân.

"Chết...!" -Tôi thảm la hoảng, cắn chặt răng. Mồ hôi rịn ra lấm tẩm trên trán. Người nóng phùng phùng theo từng cái lon mon khơi gợi của bàn tay ấy, cứ lướt nhẹ xuống chân rồi từ chân lại quay trở lại đùi, và cứ xoay quanh khu cấm địa. Bỗng táo bạo hơn, bàn tay khẽ luồn nhẹ vào cặp quần...

_Ồi! -Tôi không thể chần chừ được nữa, vội chộp tay Thơ giật lại.

_Gì thế? -Tôi ngồi dậy luôn, thở hắt ra, tròn mắt nhìn Thơ. Trống ngực đánh thành thịch.

_Coi nào, đau tay em, nằm xuống đi để em thư giãn cho.- Thơ nhoen cười.

_Thư giãn???? -Mắt tôi trở to hơn nữa, nhưng trong đầu thì đã nảy sinh câu trả lời rồi.

_Không! Không! Anh không có nhu cầu -Tôi vội xua tay.

_Trời, anh đã thoải mái rồi thì phải để cho nó thoải mái nữa chứ, tội nghiệp nó mà -Thơ nũng nịu nhìn xuống phía...dưới của tôi.

_Không...! -Tôi vội nhảy khỏi giường, bước tới mở tủ lấy quần.

Bỗng có tiếng chuông reo. May quá, chắc bọn nó xong rồi, tôi thở phào rút máy ra xem...bỗng mặt tái đại đi...nàng đang gọi...thôi xong, xong rồi! Tôi cuống cuống mặc quần vào, chưa kịp kéo lên cũng nhảy lò cò vội ra cửa, mở toang cửa lao ra ngoài...rồi bấm máy nghe gấp...

_ Đây, anh...!!!!

_ Bốp!! -Chưa kịp nói thêm thì tôi va vào một bóng người cũng đang hốt hải mở cửa nhao ra. Hai cái đầu cụng vào nhau tóe lửa, nảy hết cả đom đóm. Cả hai cùng ngã lăn quay ra đất, hai cái điện thoại văng tung tóe cả pin lẫn vỏ...

_ Mẹ...-Tôi nhăn nhó lồm cồm bò dậy kéo lại quần, nhìn kỹ lại, hóa ra thằng bạn Hòa chết dẫm, nó còn thê thảm hơn là chưa kịp mặc gì chỉ quần mỗi cái khăn.

_ Làm cái eo gì mà chạy ra như ma đuổi thế -Nó đứng dậy ôm trán suýt xoa đau.

_ Tao cũng đang định hỏi mày...

_ Thì đang...ây, thì cái Hồng nhà tao nó gọi...

_ Chết rồi! -Nó vừa nói tới đó thì hai thằng lại đồng thanh hoảng hốt la lên, rồi cuống cuống vò lấy máy với pin lắp vào...

Hòa lắp xong trước tôi. Nó vội gọi luôn cho cái Hồng.

_ Đây, đây..đang nghe thì làm rơi máy xuống cầu thang.

_....

_ Anh đang ở nhà mà...

_....

Tôi lắp xong cũng bấm số nàng luôn.

_ Làm gì vừa nghe đã tắt máy thế? -Giọng nàng có vẻ bức.

_ À, bị...máy ..bị sập nguồn! -Tôi lúng túng tuôn ra lý do thông dụng nhất.

_ Thật không? Sao có ai vừa hét vậy?

_ Ôi, bọn thằng Hòa với Lâm nó đang đùa nhau ý mà -Tôi vừa nói vừa bước ra chỗ góc đặt mấy cái chậu cảnh.

_ Anh đang ở nhà à?

_ Ủ!

_ Sơn xuống chưa?

_ Nó xuống rồi, anh vừa đón nó chiều nay xong.

_ Ukm, nhớ em ko?

_ Có chứ!

_ Thế mà cả tôi chả thèm điện, nhắn tin gì cả -Nàng phụng phịu.

_ Ôi, anh xin lỗi, mấy thằng vừa nhậu xong! -Tôi đỏ bừng mặt, bỗng nhiên thấy hổ thẹn và ghê tởm mình kinh khủng.

_ Uống ít thôi đó nha.

_ Anh biết rồi mà, giờ có uống nữa đâu! Thôi anh dọn dẹp rửa bát đã, lát anh gọi lại nhé.

_ Lại thua bài à?

_ Không, chúng nó say rồi, nên ngoài anh ra còn ai nữa đâu!

_ Ukm, xong gọi lại cho em đó, iu anh!

_ Yêu em.

Nàng vừa tắt máy cái là tôi liền tự tát vào mặt mình hai phát, vừa để cho tỉnh táo lại, và cũng vừa tự xỉ vả mình vì mấy lời nói dối trắng trợn vừa rồi.

Trần tình lại một chút rồi tôi quay trở lại phòng, thấy Hòa vẫn đang đứng nấn nỉ i ôi với cái Hồng. Cũng phải thôi, tư cách của nó hết bảo hành lâu rồi mà...

Tôi nhìn nó khẽ chép miệng, lắc đầu rồi mở cửa bước vào phòng.

_Bạn gái vừa gọi hử? -Thơ vẫn cái điệu ngồi chống tay lên cằm, ngồi chỗ bàn nhìn tôi hỏi.

_Ừ! -Tôi chẳng dám nhìn cô ấy nữa, bước lại chỗ tủ mở lấy nốt cái áo mặc vào, rồi rút ví lấy ra 2 tờ 100k đặt xuống bàn, sau đó đi ra cửa luôn.

_Chẳng có gã đàn ông nào vào đây mà giống anh cả! -Thơ lại cất giọng.

Tôi khựng người quay lại.

_Là sao?

Thơ chẳng trả lời câu hỏi của tôi, cô ấy lấy trong túi xách ra một bao thuốc, rút một điếu ra rồi bật lửa châm, thả khói, lờ mờ mắt nhìn tôi đầy thú vị.

Tôi còn đang khó hiểu thì bất ngờ Thơ cầm hai tờ tiền tôi đặt trên bàn lên dí tiếp mỗi lửa vào. Tiền cháy xèo xèo dóm lại bốc mùi khét lẹt của chất liệu polymer, rồi cô ấy quăng xuống nền nhà, thần nhiên rút hơi thuốc nữa.

_Sao cô lại...?-Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn.

_Ít ra chúng ta cũng có một điểm chung, sự khác người....phải không nào? -Thơ tủm tỉm cười.

_Không! Chẳng có điểm chung gì hết! -Tôi nghiêm giọng rồi bước ra đóng sầm cửa lại.

"Cái thằng chết toi Lâm, làm bỏ mày phí mất 200k" tôi vừa đứng vừa rửa thầm trong lòng. Mà sao một đứa con gái ở trong môi trường này lại chê tiền nhì, tiền tiện thì cũng bằng tôi ăn cả tuần chứ có ít ỏi gì đâu. Kể ra cô ấy cầm thì cũng chả tiếc, đằng này cư xử một cách kỳ cục... Càng nghĩ càng buốt hết cả ruột.

_Cạch! -Hòa mở cửa phòng đối diện tôi bước ra, quần áo cũng đã mặc chỉnh tề.

_Tỉ nữa thì vỡ mồm, may mà vẫn vờ được. -Nó nhìn tôi lè lưỡi.

_Chúng mày cứ đi linh tinh kiểu này thì có ngày nhạt rãnh chứ ở đây mà vờ vói chả mồm -Tôi nguyệt dài nó, rồi bước lại chỗ thang máy.

_Ê! Ê! Không đợi hai thằng kia à? -Hòa chạy vội theo.

_Đợi thì xuống nhà đợi, tao không muốn nán nà ở đây thêm một giây nào nữa. -Tôi đưa tay nhấn nút xuống.

_Không lên bar nữa à?

_Éo bar với chả bưng gì hết, về ngủ cho lành!

_Chán nhì...ô, mà kia không phải là em lễ tân xinh xinh đó sao? Em ấy làm cho cậu à? -Hòa ngoái về phía phòng tôi thốt lên tỏ vẻ ghen tị.

Tôi cũng nhìn theo nó, thấy Thơ vừa bước ra.

_Ừa! Không đợi các bạn sao hai anh? Qua phòng chờ bên này nè! -Thấy hai thằng tôi đang đứng chờ thang máy Thơ bước tới hỏi.

_Hay là...-Hòa quay sang tôi, nhưng nó chưa kịp nói gì thì cửa thang máy mở, tôi hăm hăm bước vào mặc xác nó.

_Ôi đợi tao -Nó vội chạy vào theo.

_Chào người đẹp nhé! -Nó cố nhoai ra vậy.

_Vâng, lần sau các anh lại tới nha! -Thơ bước qua chỗ thang máy, trước khi cửa thang máy đóng lại, cô ấy vẫn kịp quăng cho tôi một cái nhìn lúng liếng như lúc trong phòng khiến tôi sồn hết cả gai ốc.

_Cái gì?? Đùa à? -Lâm nuốt ực vội ngậm trà đá tròn mắt nhìn tôi.

_Đừng nó mà, tao thấy nó đi ra từ phòng Hiếu mà -Hòa khẳng định chắc như đinh đóng cột.

_Điên à, đứa đấy nó là em họ chị quản lý ở đấy, kiêu lắm, khách vip cỡ mấy order nó có bao giờ làm đâu, chỉ toàn hướng dẫn khách thôi, nhiều ông thích lắm nhưng cũng chịu, không sao gạ gần được -Lâm vẫn chưa hết nghi ngờ.

_Tao nói dối làm éo gì! Hồi thằng Hiếu mà xem!

_ Nó tên là gì? -Lâm quay sang hỏi dồn tôi.

_ Thor - Tôi làm ngượng trà rồi đáp.

_ Mẹ, thế thì đúng nó rồi - Lâm vỗ tay đánh bốp.

_ Sao hà cậu, phát biểu cảm tưởng xem nào? -Hòa tò mò.

_ Nhất đại ka rồi còn gì nữa -Son cũng chen vào.

_ Chúng mày thôi ngay có được không? Cứ đi lính tình mấy trò này sida có ngày -Tôi bực bội gắt lên.

Ba thằng nó ngó người nhìn nhau rồi lại ôm bụng cười ngặt nghẽo.

_ Điện à mà cười -Tôi đỏ bừng mặt quát lên.

_ Thế là nó không làm cho Hiếu rồi, không làm...-Lâm vừa nín cười vừa nói.

_ Thảo nào! -Hòa gật gù ra vẻ đã hiểu ra vấn đề.

_ Thế thì có xinh mấy thì cũng chán chết -Son bĩu môi.

_ Là sao? - Tôi khó hiểu nhìn cả ba thằng nó.

_ Nghe cậu nói thế là tớ biết cậu không được làm rồi, ở đây chỉ có "xào khô" thôi! -Lâm giải thích.

_ Xào khô là cái gì? -Tôi càng mờ tịt hơn.

_ Nghĩa là chỉ làm bằng tay thôi, chứ không có tới Z đâu mà si với chả đa.

_ À à! -Tôi gật gù tiếp nhận "kiến thức" mới.

_ Thế hóa ra nó chỉ mát-xa bình thường cho cậu thôi? -Hòa tiếp tục hỏi.

_ Ờ ờ!!! -Tôi cúi gằm mặt xuống, giấu nhem luôn chuyện suýt nữa cũng bị em Thor đó "xào khô".

_ Thế thì chán bỏ mẹ! Tưởng như nào chứ -Lâm khinh khinh ra mặt.

_ Thôi không nói chuyện này nữa, giờ về đã. -Tôi sốt ruột đứng dậy, cứ ngồi tán phét cái chủ đề này thì bao giờ mới về được đến nhà, còn phải điện cho nàng nữa cơ mà.

_ Thế không lên bar thật đấy? -Lâm cổ hủi lại.

_ Không là không! Nói nhiều! -Tôi dứt khoát rồi bước lại chỗ để xe của tòa nhà, đưa vé cho ông bảo vệ, rồi lúi húi tra chìa khóa vào.

Tôi quay xe rồi ngồi lên nỏ máy, đang định vọt xuống đường thì bỗng trong tầng hầm của tòa nhà một chiếc Camry màu đen phóng vọt ra, khiến tôi phải phanh lại để nhường đường, đợi chiếc xe đi qua tôi mới nhấn ga tiếp...nhưng bỗng tôi sững người lại...vội ngoảnh lên nhìn theo chiếc xe đó, cau mày suy nghĩ...cái biển xe ấy, mình đã gặp ở đâu?...2 lần rồi thì phải...? Không có lẽ...

_ Đi chưa đại ka? Nghĩ gì thế, lo sắp mắng à? -Son bước tới đứng cạnh tôi từ lúc nào.

_ À...không! Lên xe đi -Tôi tạm gạt bỏ suy nghĩ, giờ quan trọng nhất là phi về nhà ti tê với nàng đã, những việc nó đã qua lâu rồi bới lại làm quái gì cho đau đầu...

Đợi Son ngồi lên xong tôi rồ ga phóng vọt đi...loanh quanh thế mà cũng đã gần 11h rồi.

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đêm náo loạn ở vũ trường

Cả bọn phi về nhà thì cũng đã 11 giờ 45 rồi. Mở cửa cái là tôi chạy nhào nhào lên phòng, thả người xuống giường lấy máy gọi cho nàng luôn.

_Em nghe...

_Em ngủ chưa?

_Chưa, vẫn đang nằm chờ anh gọi lại nè.

_Anh xin lỗi nhé!

_Sao phải xin lỗi?

_Vi...đã để em đợi lâu

_Hôm nay anh làm sao vậy?

_Không...sao lại hỏi thế?

_Thấy giọng anh là lạ...có vẻ buồn buồn!

_Có lẽ nhớ em... -Tôi hơi ghen giọng. Lỡ có một chút mà cảm giác tội lỗi nó cứ giày vò, khiến tôi vừa thương nàng, vừa cảm thấy hổ thẹn.

_Thật không?

_Thật mà!

_Lúc nãy định báo tin cho anh...nhưng thấy anh bận nên lại thôi...

_Hà? Tin gì? -Tôi hỏi hộp.

_Hôm nay bao nhiêu rồi?

_21 rồi em..

_Vậy chuẩn bị đếm ngược đi, 7 ngày nữa.

_Sao?

_28 em ra.

_Thật không? -Suýt nữa tôi nhảy cẫng lên.

_Chắc chắn mà, em đặt vé rồi!

_...

_Nè, không nói gì vậy?

_Ôi! Anh nghĩ mãi mà chẳng tìm được ngôn ngữ nào lý giải được niềm hạnh phúc của anh lúc này cả! -Tôi mừng muốn phát khóc.

_Có gì mà phải xúc động thế, liệu lúc gặp em có lăn ra ngất không vậy? -Nàng cười.

_Dám lắm..

_Nè, ai kiêng được cái thân hình lực lưỡng của anh vô viện chứ?

_Hi! Cần gì vô viện, em luôn mang thuốc theo người mà, chỉ một liều là anh tỉnh như sáo ngay.

_Thuốc gì? Em biết đâu được?

_Đây này...chút -Tôi thom gió vào điện thoại.

_Hừ! Ai thêm điều trị cho anh chứ?

_Thôi mà, chỉ có loại biệt dược đặc biệt ấy đến từ duy nhất một người trên cõi đời này là em mới có thể chữa cho cuộc đời anh mà thôi, em biết điều đó mà.

_Xi! Ai tin được anh, cái miệng bẻm mép thế kia, không biết được ngoài đó có cô nào mắc lưới của anh không nữa?

_Làm gì có...-Tôi bỗng hơi chột dạ vì lời nói vu vơ ấy của nàng.

_Mà em chưa nói cho anh biết làm sao trốn được ba má ra ngoài này đâu đây?

_Ồ! Uýnh cho trận bị giờ, người ta sao phải trốn!

_Vậy em làm thế nào!?

_Xin đảng hoàng chứ!

_Nghĩa là sao?

_À! Mấy đứa trong nhóm chơi thân cùng em, trước khi bước vào kỳ học mới, chúng nó tổ chức về nhà Lê Chi ở Kiên Lương chơi, anh biết Lê Chi rồi còn gì nữa?

_Ừ, có nói chuyện với bạn ấy qua yahoo mấy lần. Rồi sao nữa?

_Em nhờ tụi nó đến xin phép ba má đi.

_À! -Tôi lơ mờ hiểu ra vấn đề.

_Nhưng em không đi cùng tụi nó mà ra ngoài này với anh, đúng không? -Tôi nói luôn.

_Thông minh ghê cơ. -Nàng cũng thơm gió qua điện thoại tán thưởng.

_Nhưng nhờ ba má gọi điện về nhà bạn ấy hỏi thì sao? -Tôi vẫn chưa hết lo lắng cho kế hoạch này của nàng.

_Nè, Mai Ngọc đâu có hư? Ba má chẳng có lý do gì không tin cả, nếu có gọi thì cũng chỉ điện cho em thôi à, với lại cũng dặn trước chúng nó cách đối phó rồi mà -Nàng phụng phịu.

_Không hư à? -Tôi phá lên cười.

_Nè! Trăm sự do anh, còn dám cười người ta nữa! -Nàng có vẻ bức.

_Thôi, anh đùa đấy, tại anh, tại anh tất, ngoan nào! -Tôi vội dỗ dành.

_Biết vậy người ta đã không thêm..

_Thôi mà, coi kìa, anh xin lỗi mà -Tôi ngắt lời nàng, tiếp tục vỗ về.

_Hừ! Hôm nào ra phải véo hai cái tai anh xoắn lại như vỏ ốc mới hả được giận!

_Được rồi, được rồi! Em muốn làm gì anh thì làm!

_Nhớ đó nha!

_Nhớ mà..lúc nào chả nhớ cơ chứ!

_Thôi em chuẩn bị ngủ đây, anh cũng đi ngủ sớm đi, uống rượu vào lại thức khuya không tốt chút nào đâu.

_Ừ! Ngủ ngon nha công chúa!

_Vâng, anh cũng vậy ha...nhớ mơ về em đấy.

_Tất nhiên, đừng mang mấy cái véo tai vào giấc mơ của anh nhé!

_Không, cái đó em thích áp dụng thực tiễn hơn!

_Người gì mà thù dai thế!

_Không biết, thôi anh ngủ đi! Yêu anh!

_Anh cũng thế, nhưng nhân thêm 1000 lần nữa!

_Hihi -Nàng cười hạnh phúc rồi tắt máy.

Tôi ngồi tựa lưng vào tường, thở phào rồi tùm tùm cười mãi nguyên, thế là đã có một cái mốc chắc chắn cho cuộc hẹn này, và chỉ còn 7 ngày nữa thôi.

Mà không, còn khoảng 5 phút nữa là sang ngày mới rồi, tính ra cũng chỉ còn 6 ngày nữa...

_ Gì mà cứ tùm tùm cười thế? -Hòa bước lên phòng, cởi áo vắt vào ghế?

_ Mà mày ăn cái áo gì mà đầu cứng như đá vậy? -Nó bước vào phòng tắm sẫm soi cái trán.

_ Mày tưởng tao không đau chấy? -Tôi cũng lấy tay nắn nắn chỗ u ở đầu.

_ Ôi, đi thế này nguy hiểm thật, mà cũng thấy thương thương tội tội nó quá. -Hòa cũng có vẻ hối hận.

_ Vậy thì đừng đi lung tung nữa, tao mà biết sớm chúng mày lòi vào đấy tao đã về ngủ quách luôn cho nó lành -Tôi thờ dài.

_ Ồ! Chắc tao cũng cách luôn. -Hòa rửa mặt xong bước ra nằm dài xuống giường.

_ Son với Lâm đâu? -Tôi cứ tưởng thằng Son sẽ lên ngủ cùng tôi để tôi có thể hỏi han về chuyện của nó.

_ Chúng nó xem phim được chút rồi lăn quay ra ngủ rồi. Tao ngồi thêm tí nữa thì cũng díp hết cả mắt lại - Hòa đưa tay lên miệng ngáp.

_ Thôi đi ngủ đi -Tôi đang định chia sẻ cho nó niềm vui của mình nhưng thấy nó uể oải quá nên thôi, với lại con buồn ngủ cũng đang kéo đến rất nhanh.

Chả buồn thay đồ gì nữa cả, tôi nằm xuống, chìm dần vào giấc ngủ...có lẽ sẽ là một giấc ngủ rất ngon...

Cộng Hòa Czech nếu xét về mặt địa lý thì nằm ở khu vực Trung Âu. Còn theo phân loại của Liên Hiệp Quốc thì nó lại trực thuộc khu vực Đông Âu. Với phần vị trí địa lý phía Đông giáp Cộng hòa Xlô-va-ki-a, Tây giáp với Cộng Hòa Liên Bang Đức, Nam giáp với Áo, Bắc chung biên giới với Ba Lan. Vào những năm cuối thế kỷ 20 đầu thế kỷ 21 lượng người Việt sang đây lao động và định cư khá đông, dần tạo nên các cộng đồng người Việt tại Czech nói riêng và khu vực Đông Âu nói chung. Với vị trí địa lý thuận lợi, dù không màu mỡ như Đức, nhưng nơi đây cũng là một trong những miền đất hứa dành cho những người Việt ôm mộng đổi đời khi sang đây, khoảng 30 - 40 nghìn người Việt tập trung ở các thành phố và thủ đô lớn tạo nên những khu chợ sầm uất, điển hình là "Sapa ở Prague và Praha", "Đà Lạt ở Zelezna Ruda", "Đồng Xuân ở Praha"...v.v.. bản sắc Việt ở trời Âu theo đó phát triển mạnh mẽ và ổn định vào thời điểm đó, nhưng đi theo đó là sự hoạt động ngầm của giới xã hội đen người Việt nói riêng và Châu Á nói chung cũng vuron vời liên kết với các băng nhóm bản địa thu tóm các hình thức làm ăn phi pháp ở khu vực Đông Âu này, như buôn lậu, ma túy, buôn người, bảo kê và tổ chức đưa người nhập cảnh trái phép qua biên giới các nước...v.v... Tất nhiên một núi có hai hồ đã khó sống, đằng này hồ từ đầu tràn về vô số kẻ từ các nhóm tội phạm trốn lệnh truy nã chạy sang đây, hay các băng đảng ở các nước khác cũng muốn dấy phần vào tạo nên những cuộc thanh trừng đẫm máu trong bóng tối khiến tình hình an ninh ở khu vực Đông Âu luôn tiềm ẩn những nguy cơ khó lường. Mặc dù chính phủ các nước cũng triệt phá nhiều nhưng chỉ là bề nổi của tảng băng chìm mà thôi, như quả bóng bóp chỗ nọ thì lại phình ra chỗ kia...

Ở Cộng Hòa Czech. Mặc dù Bộ Ngoại giao đã thắt chặt việc cấp thị thực dài hạn cho công dân Việt Nam nhằm đối phó với tình trạng gia tăng tội phạm có tổ chức trong cộng đồng người Việt ở quốc gia này và những hoạt động ngầm đi kèm với tiến trình cấp visa, nhưng vẫn có những kẻ hồ đồ để các băng nhóm lọt qua và tiếp tục nhúng tay vào các hoạt động phi pháp.

Chú của Son cũng là một trong những mắt xích quan trọng trong các đường dây buôn người, đưa người trái phép, đòi nợ, rửa tiền...v.v... Sang đây được 16 năm, từ một thằng ma cô chuyên buôn hàng lậu lật vọt tới các khu chợ, dần dần ông ta được giao chỉ huy một đám đàn em chuyên thực hiện móc nối với các chân rết ở các nước để thực hiện các phi vụ bản, thậm trí còn đi thu nợ và thanh toán những băng nhóm mafia gốc Á hoạt động trên khắp châu Âu.

Nhưng thường không ai có thể kham hết được công việc, mà Ông Trùm đứng đầu sẽ nhìn vào thực lực để giao một công việc chính cụ thể, trong quá trình làm, các nhóm sẽ tự hỗ trợ lẫn nhau...chú Son hoạt động mạnh trong "lĩnh vực" buôn người và đưa người với "doanh số" mỗi năm phải đón trên dưới 70 chuyến "hàng" chở khoảng 1.000 người, chủ yếu là người Việt Nam, Trung Quốc và một số ít từ châu Phi về Đức, từ đây phân tán khắp châu Âu, vì Đức vừa là trung tâm vừa là cửa ngõ để vận chuyển đi các nước như Ba Lan - Áo, Pháp, Séc, Slovenia, ngay cả khi chạy sang Anh cũng chỉ mất 12 tiếng. Nên dù nói trụ sở là Czech cũng chỉ là cách ve sầu thoát xác tránh những tai mắt của Interpol. Đức mới là "kho hàng" và gần như là nơi hoạt động chính. Thủ đoạn làm ăn của nhóm do ông chú Son chỉ huy là vô cùng tinh vi. Nếu là buôn người thì đường dây ông ý có các đại lý ở Trung Quốc, Việt Nam và các nước khu vực Đông Nam Á thực hiện gom "hàng", đó là những người có nhu cầu sang châu Âu để làm ăn sinh sống. Nếu là người có tiền, thân nhân tốt thì được hướng dẫn xin đi du lịch ở Nga bằng máy bay. Sau đó tách đoàn thì được đàn em ông ý ra đón rồi lại thuê máy bay tăng bo sang Đức. Còn nếu là thành phần xã hội đen trốn truy nã, hoặc có ti vết trong giới giang hồ không sống được ở Trung Quốc, Đài Loan, Ma Cao...v.v... hay Việt Nam, muốn sang Đức, phải chịu khó ngồi tàu hỏa xuyên sang Nga, rồi cũng được người của ông ta vớt về nằm tại Đức.

Khi những món hàng đã tới được Đức, nhóm của chú Son bắt đầu tiến hành phân loại, ai có địa chỉ của người nhà tại nước nào thì sẽ cho đàn em đưa đến tận nhà, tất nhiên bằng nhiều cách từ trốn vào thùng xe container (Hình thức đôi công), hoặc móc vòng kẹp vào gầm xe tải chui qua cửa khẩu để đến địa điểm đã định, còn những ai bơ vơ sẽ được nhóm buôn người này móc nối xin một xuất ở trại tị nạn tại Đức đợi cơ hội trốn ra ngoài làm ăn. Nhìn qua thì thấy đơn giản lắm, nhưng để tạo ra những đường dây chuyển người vào châu Âu cũng khó như lên trời, phải thông thạo tất cả các cửa khẩu, đường sá ngóc ngách, nhưng quan trọng nhất vẫn là bắt tay được với cảnh sát ở những nước mình làm. Khó nhất là đưa người vào nước Anh vì cảnh sát ở đây cực kỳ chặt, nên nếu không có sự giúp sức của mafia bản địa thì cũng rất khó để thực hiện. Thế nên cũng phải trải qua bao nhiêu năm lọc lõi trong giới giang hồ ở nơi đây với những mối quan hệ bản thủ, tốn cả tiền lẫn máu thì mới có thể tạo riêng cho mình một guồng máy để vận hành trơn tru đến như vậy.

Ngoài ra với mỗi quan hệ sẵn có cộng với thông thạo các lối đi hẹp cửa sau, ông ta cũng kết hợp luôn cả nghề tay trái, là buôn lậu rượu, thuốc lá, các mặt hàng công nghiệp tẩu đi các nước trong khu vực.

Việc làm ăn thuận lợi, nên lần nào chú Sơn về thăm quê cũng gắn mác Việt Kiều, doanh nhân hoành tráng lắm, chi tiền xây chùa, sửa sang đường làng ngõ xóm khiến ai cũng ngưỡng mộ...nhất là thằng cháu Sơn.

Thế nên nó mới nằng nặc đòi ông chú cho theo sang, và bố mẹ Sơn cũng đồng ý với hy vọng thằng con ngỗ nghịch sang đó sẽ được ông chú "dạy dỗ" mà nên người.

Nhưng cuộc đời có ai học được chữ ngờ đâu?

Sang đó chỉ một vài tháng, sau những ngày làm chân sai lật vật cho ông chú, Sơn dần dần trở thành một "đàn em" thân tín, được giao những nhiệm vụ quan trọng, dù sao đất khách quê người, thì ruột thịt vẫn dễ tin cậy hơn. Có lẽ chính vì thế nên ông chú muốn cái Sơn sang để vừa làm tai mắt, vừa dần chuyển giao công việc.

Bản chất của nó không xấu, chỉ bựa tí thôi, nhưng ham vui và phóng túng nên chẳng mấy chốc nó đã bị lóa mắt bởi những đồng đô-la kiếm được một cách quá dễ dàng. Thế là nó lún vào vũng bùn lầy nào không biết...

Những đồng đô-la bẩn và luôn vấy cả máu tanh...

Bởi cái gì nó cũng có giá của nó cả, mảnh đất béo bở, dễ làm ăn, kéo theo sự cạnh tranh khốc liệt từ các băng đảng châu Á khác nhảy vào Đông Âu. Đặc biệt là các tội phạm trốn lệnh truy nã như đã nói ở trên, với những tên tội phạm người Việt sang đây, ngay lập tức chúng trở thành những tên đầu gấu giang hồ khét tiếng, lập ra những băng nhóm xã hội đen với nhiều tội ác kinh người.

Ở các khu vực người Việt sinh sống, thay vì đoàn kết với những đồng hương của mình, bọn chúng lại ra sức ý mạnh hiếp yếu, cướp bóc tiền của của những đồng hương người Việt của mình, tổ chức các hoạt động bảo kê, thanh toán, cướp giật, chém giết lẫn nhau. Cộng đồng người Việt ở Ba Lan - Áo, Đức, Czech, Xlô-va-kia khi đó hết thấy đều bị chúng hành hạ khốn khổ nhưng tuyệt nhiên không ai dám khai báo, tố cáo những tên tội phạm này với Cảnh sát, vì sợ vạ lây nên đành "ngậm bồ hòn làm ngọt", nhắm mắt nhắm mũi cho những băng đảng này cướp bóc đi miếng cơm manh áo mà khó nhọc lắm họ mới kiếm được.

Và chúng còn tiến xa hơn nữa khi manh nha ý định tiêu diệt các hoạt động làm ăn ngầm đang diễn ra trong khu vực, không chỉ có chúng mà các băng đảng Châu Á khác cũng vậy. Đụng đến miếng cơm thì không thể khoanh tay đứng nhìn, không thể để bọn nó cả gan vào hang vuốt râu hùm được nên Ông Trùm chính thức chỉ đạo các cuộc thanh trừng...hủy động tất cả các tay chân bao gồm cả nhóm của ông chú Sơn, và thế là những cuộc loạn đã dẫm máu liên tục diễn ra...Sơn với bản tính hung hăng lì lợm sẵn có nên nhanh chóng "hòa nhập"...hệ quả là những vết sẹo chẳng chịt trên người nó, sẹo này chưa lành thì sẹo khác đã chồng lên rồi...

_ Ôi! Tao éo thể nào ngờ được, mày lại...-Tôi lập cập với bao thuốc, run run châm lửa.

_ Em chỉ kể sơ qua thôi, thực tế nó còn khốc liệt hơn nhiều -Sơn cười khẩy, cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm.

_ Mày định sống một cuộc đời không biết ngày mai sống chết ra sao đến lúc nào nữa? -Tôi nghiêm giọng.

_ Em cũng đâu ham hố gì đâu đại ka, mấy phen cận kề cái chết mới nhận ra mình cũng là thằng tham sống, thế nên em mới tính rút chân ra chứ!

_ Vậy sao không nhân tiện tranh thủ lần này về, ở lại luôn đi, sang đó nữa làm gì?

_ Có nhiều cái đại ka không hiểu được, đã bước vào mà bảo rút ngay không đơn giản, phải có thời điểm thích hợp, giải quyết xong xuôi một số việc...lúc ấy mới "lặn" được!

_ Tao không biết, nhà có mỗi mày là con trai, tính sao thì tính. -Tôi thờ dãi.

_ Em nghĩ được như vậy, nên em mới có dự tính từ bây giờ chứ!

_ Tao cũng không muốn can thiệp sâu vào chuyện của mày, nhưng còn nể tao, còn nghĩ tới tình bạn bấy lâu thì mày hãy nghe tao, còn không đừng bao giờ quay lại nhìn mặt tao nữa.

_ Đại ka yên tâm! À mà đêm qua đại ka điện cho sếp thế nào rồi? -Nó lái sang chuyện của tôi.

_ 28 này Ngọc bay ra!

_ Chắc không? -Nó mừng rỡ.

_ Ukm! Lần này thì chắc chắn rồi.

_ Hehe! Sắp được gặp sếp rồi, lần này em nắm được gót chân của đại ka, đại ka mà không ngoan là em kể vạ hôm qua cho sếp nghe đấy -Nó ngoác miệng cười ha hả.

_ Mẹ kiếp! Tại chúng mày rủ rê chứ tao đâu có muốn đi -Tôi gân cổ lên.

_ Thôi em đùa đấy, làm gì mà căng thẳng thế!

_Đùa cái gì mà đùa, lần sau chúng mày đi đâu mặc mẹ chúng mày!

_Hôm qua vào đó, nhìn thái độ của đại ka em vừa buồn cười, vừa thầm cảm phục.

_Thôi, thôi! Không nhắc lại chuyện đó nữa...mà sao bọn thằng Hòa nó đi đâu lâu thế nhỉ? Sắp quá giờ ăn trưa rồi còn gì! -Tôi rút điện thoại ra xem giờ, tỏ vẻ sốt ruột.

_Thôi cứ qua chỗ nào gọi món đã, rồi nhắn địa chỉ cho chúng nó!

_Ừ!

Hai thằng rồi quán cà phê, ghé luôn qua nhà hàng gần đấy, vừa gọi món xong thì Hòa về tới nơi, ngồi được một lúc thì Lâm cũng về nhập mâm. Anh Hùng với Thái đang trên đường từ Lạng Sơn về. Có mỗi mấy thằng với nhau mà suốt ngày rượu chè, sáng đi ăn đã rửa mồm vài chén rồi, giờ lại rượu nữa, đèn là mệt, nhưng mà thanh niên ngồi ăn cơm xong cũng thấy buồn mồm thật. Hướng chỉ bạn mới bạn cũ gặp nhau thế này...

_28 này Ngọc ra à? Chắc chứ - Hòa tròn mắt nhìn tôi.

Giờ ạ, tôi nghĩ chỉ tôi háo hức thôi mà với bọn nó cứ như là sự kiện gì đó không bằng.

_Cho một chai nữa em - Lâm quay lại gọi phục vụ, rồi nó hào hứng quay sang tôi.

_Thế là sắp được chiêm ngưỡng dung nhan "vợ" Hiếu rồi!

_Mày chả được nhìn qua webcam còn gì nữa -Tôi với đứa gấp đồ ăn.

_Nhìn ngoài đời chứ webcam mờ bỏ xừ!

_Vậy sắp ra ngoài này mấy hôm? -Son lại hỏi tiếp.

_Lần trước Ngọc nói là 3 ngày, nên chắc là 3 ngày thôi, tao quên không hỏi lại.

_3 ngày thì ngắn quá, tớ đang tính làm chuyến phượt Mộc Châu, rủ cả người yêu mấy thằng đi cùng nhau cho vui, cậu tính thế nào? -Hòa gọi ý.

_Đi bằng gì? -Tôi dùng đũa nhìn nó.

_Phượt thì dĩ nhiên phải bằng xe máy rồi.

_Ôi trời, xa và mệt bỏ xừ -Tôi vội lắc đầu xua tay.

_Mẹ kiếp! Cái đất Hà Nội này có cái quái gì đâu, loanh quanh 1 ngày thì hết vị. -Hòa ngán ngẩm.

_Ờ! Tao thấy hay đấy Hiếu, lâu lâu cho người yêu đi thăm thú mùa thu trên vùng cao, lãng mạn phải biết.

_Thế còn thằng này, để nó ở lại Hà Nội một mình làm sao được, mà cho nó đi cùng để nó tự kỷ à? -Tôi hất hàm sang Son.

_Ừ nhỉ? - Hòa búi rối gãi đầu.

_Ôi giờ! Đại ka với sắp cứ đi thôi, em ở lại khám phá Hà Nội cũng được mà! -Son cười hềnh hếch.

_Thôi! Ai lại rủ mày xuống đây rồi để mày bơ vơ thế tao còn mặt mũi nào nữa.

Đang nói chuyện thì đứa phục vụ cầm chai rượu ra, tích vào hóa đơn, rồi hỏi:

_Các anh có gọi thêm món gì nữa không?

_Ăn gì nữa không? -Lâm nhìn ba thằng hỏi.

_Cho đĩa thịt trâu xào rau muống nữa. -Hòa nhìn đứa phục vụ nói,

_Vâng ạ! -Nó tích thêm vào hóa đơn rồi đặt xuống bàn, sau đó quay vào trong.

_Thế cậu định như nào? -Hòa lại tiếp tục câu chuyện của tôi.

_Tao cũng chưa biết nữa!

_Hay cho sắp làm chuyến đi Hạ Long chơi đi, em tài trợ cho! -Son ghé tai tôi thì thầm.

_Điền à! -Tôi gạt phát luôn.

_Lâu lâu đại ka và sắp mới có cơ hội gặp nhau, phải biết trân trọng chút thời gian ít ỏi bằng những ngày thật ý nghĩa chứ -Nó nói tiếp.

_Ý nghĩa là việc của tao, không đến lượt mày phải lo -Tôi vừa nói vừa vặn nắp chai rượu và rót cho cả 4 thẳng.

_Uống đã -Tôi cảm chén lên.

Cả 4 thẳng lại tiếp tục đồng khởi...Đến một với chúng nó, hết thẳng Thanh, Hòa với Lâm, giờ lại tới lượt thẳng "đàn em nửa mùa" này nữa. Việc nâng ra đáng lẽ chỉ có vậy, nhưng chúng nó cứ làm cho mọi chuyện rối tung hết cả lên. Thực ra thì cũng cảm kích chúng nó thật, nhưng cái gì nó thái quá tôi cũng không thích. Truyền trò linh tinh thêm một lúc nữa, chai rượu cũng đã vơi hơn nửa.

_Thế tối nay như nào đây? -Hòa quay sang Lâm.

_À, tối nay anh Hùng đi hai show, một show Hồ HaLe, một show tỉnh. Chắc phải chia 2 ra hỗ trợ bác ý thôi, Hiếu thích cho Son đi đâu? -Lâm hất hàm hỏi tôi.

_Mày thích đi không? -Tôi hỏi lại Son.

_Tùy! Đi thì đi -Nó lưỡng lự lấy lệ, không dấu được vẻ hăm hở.

_Thế bọn tao đi gần thôi, đi tỉnh vật vờ tới đêm một bỏ cha. -Tôi cảm cốc nước ngô uống ừng ực.

_Ồ, thế lát anh Hùng về soạn đồ xong thì khoảng 9h cầm lên Hale Club cho bọn cái Yến.

_Ừ!

_Uống nữa không? Còn nhiều quá -Hòa chỉ chai rượu.

_Thôi, nhưc đầu lắm rồi -Tôi gằn.

_Ừ

_Thanh toán em ơi -Lâm vẫy tay gọi phục vụ.

Vũ trường Hale Club, hay gọi theo cách dân chơi chính là "Hồ Hale", vì nó trông ra Hồ Thiền Quang, cũng là một trong những tụ điểm ăn chơi có tiếng của đất Hà Thành.

Cách đây vài năm, đối với dân chơi thủ đô thì “mọi ngã đường đều dẫn đến New Century” nhưng ngôi vị bá chủ đó đang lung lay khi thời gian gần đây nổi lên những Escape, Hale Club...đang từng bước chiếm lĩnh thị phần kinh doanh đầy béo bở siêu lợi nhuận này.

Nếu như Escape có ưu điểm “đuổi khách” muộn nhất, khoảng 2 giờ sáng, và hệ thống âm thanh hiện đại, đầy chất "vũ trường" do thừa được một DJ ở Sài Gòn ra làm nhạc thì ở Hale Club chỉ trung thành với thể loại Techno (Electric dance music), điểm hút khách ở đây chính là các em ăn mặc hở hang (Toàn dance Sài Gòn) đứng dựa cột nhảy nhót tung bùng, trước những cặp mắt hau háu điên loạn vì rượu và có khi cả thuốc từ những trai thanh gái tú đang lác lác lư bên dưới.

9h15 tôi đeo Son dừng trước cửa, trên xe là túi đồ diễn anh Hùng đã soạn sẵn ra. Đây là lần đầu tiên tôi tới chỗ này, đập luôn vào mắt là ánh đèn rực rỡ làm sáng bừng cả một khoảng hồ Thiền Quang.

Sau khi gửi xe xong tôi khoác túi đồ, cùng Son đi vào, đang lơ ngơ thì có hai em lễ tân xinh xắn bước lại hỏi:

_Anh đi mấy người ạ? Có vé gửi rượu chưa?

_À không? Anh mang đồ diễn cho vũ công!

_Vậy à?

_Cứ cho anh một bàn đi, hai người! -Son bỗng cất lời.

_Hà? -Tôi quay lại nhìn nó.

_Đại ka cứ vào đưa đồ đi, rồi ra ngồi với em! -Nó cười.

_Nhưng mà...

_ Nhưng cái gì, thế nhé! -Nó khoát tay chào tôi rồi theo một em đi vào trong.

Thực ra tôi chả muốn vào đây tẹo nào, nhưng cũng vì chiều thằng bạn thôi, dự tính chỉ đứng sau cánh gà cho nó nhìn ra ngoài cho biết, thế mà quên bém đi mất bên kia nó cũng là một dân chơi chính hiệu...

_ Anh đưa đồ cho nhóm nào ạ?

_ À! Nhóm Galaxy của anh Hùng -Từ lúc Mai nghỉ, thì anh Hùng đổi tên nhóm thành ra như vậy.

_ Vâng! Thế anh rẽ bên trái đi sâu vào trong, đến cái cửa gỗ màu vàng, trong ấy là phòng thay đồ ạ.

_ Ủ, cảm ơn em!

Tôi đi theo sự chỉ dẫn đi vào, tới cánh cửa, tôi định đưa tay gõ, nhưng lại thôi. Rút máy ra điện cho chúng nó đã, tôi bấm số Yến.

_ Anh Hiếu à! Tự nhiên hôm nay điện cho em thía?

_ À...anh...mang đồ diễn cho tụi em! -Tôi ngập ngừng.

_ Vậy hử! -Nó hơi reo lên.

_ Ủ!

_ Anh tới chưa?

_ Anh đang đứng ngoài cửa phòng thay đồ nè.

_ Ô! -Nó tắt máy luôn.

_ Cạch -Cánh cửa mở, Yến ló mặt ra thấy tôi nhoẻn miệng cười.

_ Trời ạ! Gần tuần không gặp mà nhớ anh kinh! Vào đây.

_ Ủ!

Tôi bước vào trong, phòng nồng nặc khói thuốc.

_ Chào anh zai! -Thúy đang trang điểm cũng ngừng quay ra chào tôi. Ngồi cạnh nó là một bạn nữa lạ hoắc nom khá xinh xắn nhìn tôi gật đầu cười rồi lại tiếp tục chăm chú vào gương.

Tôi nhìn quanh phòng, thấy đứng lố nhố khoảng gần chục vũ công nữ khác (nếu gọi chuẩn hơn thì đám này chính là gái nhảy), người thì cũng đang tút tát lại nhan sắc, người cầm máy nhắn tin, người phì phèo thuốc...họ ném vào tôi cái nhìn lạ lẫm rồi lại tiếp tục vào những việc đang dở.

_ Ủ! Chào em! -Tôi đặt túi đồ diễn xuống.

_ Đạo này anh đi đâu mà mất hút từ hôm sinh nhật chị Mai thế? -Yến đóng cửa rồi bước tới đứng cạnh tôi.

_ À, anh cũng bận quá nên không đi với anh Hùng được -Tôi gãi đầu.

_ Anh Hòa với anh Lâm đâu!?

_ Chúng nó đi Thạch Thất với anh Hùng rồi.

_ Vậy à?

_ Ủ! Hôm nay đội anh Hùng chỉ mỗi tụi em diễn ở đây sao?

_ Vâng!

_ Anh đi một mình thôi à? -Thúy ngược lên hỏi.

_ Không, anh có bạn đang đợi ở trong Bar.

_ Thế ạ!

_ Ủ! Thôi anh để đồ đây nhé! Lát nói chuyện sau. -Tôi lúng túng khi thấy một chị vũ công thân nhiên cởi quần thay đồ, cứ như không có sự hiện diện của tôi vậy.

_Vâng! Lát diễn xong thì đi ăn đêm với tụi em!

_Ừ ừ! -Nói lấy lệ xong, tôi bước vội ra ngoài đóng cửa lại.

Tầm khoảng gần 10 giờ, tiếng nhạc điện tử mạnh dần, khách khứa cũng đã đông và bắt đầu nóng máy. Từng cánh tay hươ lên loạn xạ theo ánh đèn nhấp nháy, cộng hưởng với những tiếng hò hét đầy phấn khích mỗi khi DJ chuyển tông mix vào những cao trào. Trên bục nhảy cô gái nhảy càng uốn éo phô ra hết những động tác nhục thể phải dùng từ "dâm" thì nó mới đúng, khiến những cặp mắt ở dưới như muốn nổ tung ra.

Tôi bình thần cầm ly rượu nhấp một ngụm, rồi nhót quả nho bỏ vào miệng, cũng phấn khích đấy, nhưng cũng chỉ làm tôi lịm đi mất lắc lư chứ không đến nỗi điên loạn như mấy ông bạn bên cạnh.

_Trưởng thế nào chứ, như này quá bình thường -Son ghé vào tai tôi hét. Trong tiếng nhạc đập liên hồi ừ cả tai như thế này, đâu có hết mà không tập trung có khi cũng chả nghe nổi nó nói gì.

_Hả? -Tôi hét lại vào tai nó.

_Quá bình thường!

_Thế à?

_Bên em tầm này là bọn nó coi hết đồ rồi, có cả màn rút ruột lên người cho khách liếm cơ! -Nó vênh mặt.

_Kính bỏ mẹ! -Tôi lè lưỡi, rồi lại hươ tay lên theo tiếng nhạc.

_Thế nhóm của anh Hùng cũng nhảy như vậy à? -Nó thắc mắc.

_Không, các em ấy nhảy có bài, không gọi dục mà gọi cảm thôi, theo kiểu dance sport ý - Tôi giải thích.

_À! -Nó gật gù ra vẻ hiểu.

Cô gái phục vụ chúng tôi cầm lấy chai rượu lắc nhẹ rồi khéo léo đổ rượu vào hai ly, rồi cầm đĩa xia hoa quả bón cho tôi. Tôi vội đưa tay đón lấy, khách sáo cười cảm ơn, em ý lại xia miếng khác bón cho Son, Son há mồm đón rồi tiện thể cầm tay em ý kéo vào lòng, cùng nhún nhảy, khi nãy thanh toán được Son bỏ thêm cho một vé nên em ý nhiệt tình lắm. Trưởng chúng tôi mới từ "bên" về hay sao ý. Thực ra chỉ đúng với thằng Son thôi, chứ tôi cũng buột ruột bỏ xừ, có đĩa hoa quả với chai rượu mà nhắm tính số tiền nó thanh toán quy ra tiền Việt cũng phải 4 - 5 triệu gì đó, lại còn tiền bo nữa chứ!

Sau khoảng hai lần các gái nhảy đổi ca, thì tới lượt nhóm Yến ra diễn bằng một bài la-tinh đang khá hot. Có lẽ sự nhục dục đã hơi nhàm nên chương trình đổi mới bằng sự quyến rũ gợi cảm, thay đổi hương vị cho những đôi mắt đang đờ lờ bên dưới. Xét về độ xinh thì Yến với Thúy và bạn kia không bằng Mai, nhưng cơ thể cũng đẹp đấy chứ, và ở các em ấy có sự tươi trẻ năng động. Son vội rời em phục vụ kia ra để chú tâm lên sân khấu, bài nhảy đã bắt đầu. Những động tác quyến rũ không kém đám vũ công, nhưng không phô mà bài bản, rất đẹp...đám đông lơ nhố bên dưới lại tiếp tục hò hét vỗ tay liên hồi. Son cũng hào hứng vỗ tay theo.

Màn trình diễn của nhóm Yến kết thúc trong những tiếng huýt sáo tán thưởng không ngớt.

_Vào đây uống với bọn anh một ly! -Tôi vẫy tay gọi khi mấy em ý đang bước qua.

_Đây là Son bạn anh! -Tôi giới thiệu luôn.

_Đây là Thúy, còn đây là Yến, đây là...

_Đây là Hằng -Yến cười cười đỡ lời tôi.

Cô gái phục vụ ban nãy mang thêm ra 3 ly nữa đặt xuống bàn rót rượu vào. DJ lại tiếp tục với những bản mix mới.

_Nào, mời các em! Chúc một buổi tối vui vẻ nhé! -Tôi nâng ly lên hét to trong tiếng nhạc.

_Mời hai anh ạ! -Yến và hai em cũng nâng lên cùng với tôi và Son.

Sau khi truyện trò thoảng qua một lát và uống với chúng tôi thêm một ly nữa thì các em ý xin phép vào để chuẩn bị bài nhảy thứ hai.

_Đại ka hay đưa các em ấy đi diễn à? -Son ghé tai tôi hỏi.

_Không! Thi thoảng thôi! Chỗ này lần đầu tiên tao tới!

_Kể ra cũng hay đấy chứ -Nó nháy mắt.

_Hay gì mà hay!

_Sếp mà biết thì đại ka vỡ mồm! -Nó lừ đừ tôi.

_Tao có làm gì đâu mà vỡ mồm, mày chỉ vớ vẩn -Tôi nguýt nó.

Hai thằng lại tiếp tục uống, rượu vào khó kiểm soát, cả tôi cũng bắt đầu hưng phấn nhún nhảy theo tiếng nhạc. Nhưng vẫn đủ tỉnh táo để tránh né những cái lắc mông điệu nghệ cô tình và chạm của em phục vụ, chỉ có Sơn là nhiệt tình đáp ứng. Càng về khuya nhạc càng mạnh...sự phấn khích đã đẩy lên cao độ, có người nóng quá cởi phăng áo quay lên không, Sơn cũng nói hết cúc, phanh bộ ngực với những hình xăm và vết sẹo văn vận nom đến khiếp...nhìn loáng thoáng xung quanh thấy một vài cặp đôi xiết lấy nhau với những nụ hôn nóng bỏng, cuồng loạn...những bàn tay vô vấp luôn vào áo nhau, vào vấy nhau trong ánh đèn nhấp nháy...

Sau lần đổi ca nữa của các gái nhảy, thì nhóm Yến lại tiếp tục hâm nóng vũ trường bằng bài nhảy hiện đại theo một bản nhạc Hàn Quốc đã được remix.

Lần này các em ấy nhảy sexy hơn nhiều. Nhưng theo kiểu gợi mở chứ không phô toẹt ra một cách thô thiển như đám gái nhảy. Những cái mồm với những tiếng trầm trồ lại ngoác ra hết cỡ cùng con mắt hau háu cứ thế dôi lên bực...

_Chuẩn bị về đi -Tôi ghé tai Sơn, rượu ngấm vào nóng bừng hết cả người.

_Ồ! Còn sớm mà!

_Thôi! Các em ấy nhảy nốt bài này là xong, tao còn phải mang đồ về nữa!

_Vậy à! -Nó có vẻ tiếc rẻ.

Đang nói chuyện thì nhạc kết thúc, nhóm của Yến đã xong rồi, tiếng huýt gió hú hý ầm ĩ lại nhao nhao lên. DJ lại tiếp tục ra hiệu chỉnh nhạc. Tôi khoát tay ra hiệu Sơn đi ra ngoài, thì bỗng có tiếng huyền não phía gần khán đài...

_Buông ra! -Giọng con gái hét lên.

_Nào người đẹp uống với bọn anh một ly đã! -Một giọng đàn ông say xỉn lè nhè.

_Bỏ bạn ấy ra! -Lần này là giọng của Yến. Thoáng sững sờ tôi vội chạy lại xem tình hình.

Thấy một gã đàn ông đang ôm chặt cứng lấy Hằng, thành viên mới của nhóm. Yến thì đang cố gỡ bàn tay của hắn ra khỏi người Hằng.

_Làm gì mà khó khăn thế, bọn anh chỉ muốn thể hiện lòng hâm mộ thôi mà, một gã rút ví ra mấy tờ 500k giơ lên.

_Bỏ ra! -Hằng có vẻ sợ hãi thực sự.

_Khốn kiếp! -Tôi nghiêng răng ken két, toan lao vào thì một bóng người phóng vụt qua tôi nhanh như chớp.

_Bốp!!!! -Gã đang rút tiền cười nhếch nhếch ăn ngay một cú song phi vào giữa mặt. Ngã nhào xuống bàn rượu đổ vỡ tung tóe.

_Thằng khốn nào đây? Hự...-Một thằng nữa đang lái nhái giờ nắm đấm lên thì lãnh luôn một đấm vào bụng, gục xuống hẳn.

_Mẹ kiếp -Một tên cầm chai bia nhắm đầu Sơn bỏ xuống.

_Ồi! -Hắn la lên đau đớn. Tôi đã kịp thời túm tay hắn vật ngược ra sau. Tien tay túm tóc vật ngửa cổ hắn lên.

_Choang!!!! -Sơn cầm lấy chai bia trên bàn đập mạnh xuống mặt bàn, rồi giờ ra xung quanh.

_Thằng nào muốn chết thì nhảy vào? -Mắt nó long lên sòng sọc, sát khí kinh người, ngay cả tôi cũng rùng mình lạnh sống lưng, chưa bao giờ thấy nó như vậy.

Vội đôi mắt như thể cộng với chiếc áo phanh ra để lộ những hình sẹo với hình xăm, nhất là cái đầu sói đang trợn mắt nhe nanh thì bố bảo chả thằng nào dám vào nữa. Cả bọn đứng nhìn vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi.

_Mày buông ra hay để tao lóc gân mày trước!-Sơn quay lại chỉ thẳng đang ôm Hằng.

_Không, em...-Thằng đó buông ra ngay tắp lự, mồ hôi vã ra như tắm. Chắc cũng tỉnh rượu luôn quá.

Hằng vội sà vào lòng Yến và Thúy thút thít khóc.

_Toàn anh em với nhau, hiểu lầm thôi mà!! -Lúc này mấy gã Security với tay quản lý mới lật đật chạy vào.

_Mấy em nhóm anh Hùng là bạn anh à? - Tay quản lý hỏi Sơn.

_Ừ -Sơn quắc mắt nhìn. Mấy tay Security cũng không dám lao vào không chế.

_Anh thông cảm, đôi lúc trong này mọi người quá chén, khó kiểm soát được! -Hấn phân bua.

_Các ông làm ăn như con ***, để khách nát rượu quấy rối thế này thì ai dám tới đây diễn nữa? -Sơn gằn giọng.

_Anh thông cảm, đang có vụ việc ngoài cửa, nên mấy bảo vệ ra đó hết, chứ bình thường cũng có người đứng cạnh bực diễn! Mọi khi không có những việc như thế này xảy ra đâu!

_Thôi anh ơi! Chỗ này còn là chỗ làm ăn của anh Hùng nữa mà -Yến năn nỉ.

_Bọn em không sao -Thúy cũng thêm vào.

_Đây là tiền tao đền cho cái bàn bị đổ! - Sơn vứt nửa chai bia xuống, rút ví lấy ra mấy tờ 100 đô đặt toẹt xuống bàn, nhỏ bãi nước bọt rồi vừa đóng lại cúc áo vừa bước đi, chẳng thèm nhìn ai lấy nửa con mắt.

_Về thôi! -Nó buông thông một câu.

_Ồ! -Tôi vẫn chưa hết sững sờ, nhưng cũng vội thả cái gã mà mình đang khổng chế ra rồi đưa tay vẫy Thúy, Yến, và Hằng.

Cả 5 người chúng tôi bước ra khỏi vũ trường trước hàng trăm con mắt đang tròn xoe nhìn...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Giữa đôi dòng nước mắt

Ra khỏi vũ trường, tôi gọi taxi cho nhóm Yến, bảo Sơn ngồi lên taxi luôn, rồi tôi lấy xe máy đi theo. Cả bọn lượn ra Phùng Hưng rồi tạt bừa vào một quán lẩu. Hằng cũng đã ổn định tâm lý, khò thân con bé, mới đi diễn cho anh Cường được mấy buổi mà đã gặp phải tình huống oái ăm vậy, chẳng biết có còn cảm hứng với sân khấu vũ trường nữa hay không?

Gọi một nồi lẩu rồi thêm mấy món, có thêm chút rượu vào, chuyện trò bắt đầu rôm rả hơn. Sơn lại quay trở về là cái thằng hoạt náo, pha trò các kiểu khiến mấy em cười tít cả mắt. Gần như là quên luôn cái vụ lúc này.

Ngồi được một lúc thì hội anh Hùng, Hòa, Lâm và Thái cũng tới nhập bọn.

_Trời ơi! Có sao không em? Mọi khi đâu có xảy ra vụ việc như thế đâu cơ chứ!! Nghe thằng Hiếu điện mà anh sốt hết cả ruột! Vừa chửi thẳng Toàn "Pê dê" (Quản lý) một trận, mẹ nó chứ! -Anh Hùng vừa bước vào phòng đã trút một tầng bực dọc.

_Không em không sao! May có anh Hiếu với anh Sơn đây nên mọi chuyện không đến nỗi đi quá xa.- Hằng lên nhìn sang Sơn đầy cảm kích.

_Trong đây dạo này káo nháo lắm anh, chúng nó thuốc vào áo bựa lắm! -Lâm nói thêm vào.

_Em nghĩ chắc mình phải buông điểm này thôi anh, đã có dóp rồi thì kiểu gì chẳng có lần 2! -Yến nhìn anh Hùng ái ngại.

_Ồ! Mai anh lên làm việc lại với chúng nó. Không trần trnh thì mình lướt vậy chứ biết làm sao - Anh Hùng ngồi xuống với tay cầm chai rượu. Hòa, Lâm, Thái cũng ngồi nhập mâm luôn.

_Mời chủ em, tên Sơn à? -Anh Hùng nâng chén lên.

_Vâng, em Sơn ạ! -Sơn cũng nâng cụng với anh Hùng.

_Ồ! Thôi thì chén rượu này coi như thay lời cảm ơn đến chú nhé. -Anh Hùng cười.

_Không có gì, mời anh ạ! -Sơn nốc cạn.

Anh Hùng cũng uống cạn. Sau đó cả mâm đồng khởi. Và tiếp tục truyện trò.

_Thế là chú mới về nước à? -Anh Hùng chăm chú thuốc nhìn sang Sơn hỏi.

_Vâng!

_Về lâu không? Hay về hẳn luôn?

_Không, em chỉ về một tháng thôi.

_Thế à? Chắc bên đó làm ăn được hả?

_Cũng không tệ anh ạ -Son liếc tôi rồi trả lời anh Hùng.

_Có ngon không bảo lãnh tớ sang với -Lâm cười cười nửa đùa nửa thật.

_Cậu sẽ không thích đâu -Son đáp bằng quơ rồi cầm chai rượu rót tiếp.

_Thôi bọn em đủ rồi. -Yến giờ tay chặn.

_Ok -Son bỏ qua chén của mấy em

_Mấy đứa mệt thì về trước đi cũng được, hội anh còn ngồi hàn huyên chán, cũng muộn rồi đấy. -Anh Hùng nhắc nhóm Yến.

_Vâng! Thế các anh ngồi đây nhé, hôm khác gặp nhau sau.

Yến nói xong, Thúy và Hằng cũng đứng dậy chào. Rồi cả ba cô bước ra ngoài vẫy taxi.

_Ra vẫy hộ cho mấy em đi! -Thấy Son cứ ngoai ngoái nhìn theo, tôi nhăm nháy.

_Thôi! -Nó bẽn lẽn quay lại, mặt đỏ bừng. Trời đất, cái điệu bộ này từ lúc chơi với nó tới giờ tôi đâu có thấy.

_Nãy ngồi cùng taxi có bắt chuyện rồi chứ? -Tôi hỏi.

_Có!

_Thế thì sao phải ngại?

_Đại ka buồn cười nhĩ? Thôi uống đi -Nó vội cầm ly lên.

Tan cuộc rượu, mấy anh em về nhà. Pha ấm nước trà ngồi hàn huyên thêm một lúc rồi đi ngủ.

_Vào tắm đi cho mát -Tôi bước từ phòng tắm ra vừa lau người vừa nhắc thẳng Son.

_Vâng! -Nó nằm trên giường chăm chú vào cái điện thoại bấm bấm.

_Giờ này còn nhắn tin cho em nào thế?

_Không! -Nó quăng điện thoại xuống giường rồi cời áo bước vô nhà tắm.

_Mấy đại ka vừa báo rung trên bàn đấy, hình như sắp gọi -Nó vừa xả nước vừa nói với ra.

Tôi giật mình vội lại bàn cầm máy lên xem, thấy đúng vừa có 1 cuộc gọi nhờ, chết thật, nãy bảo về tới nhà gọi cho nàng mà quên bém đi mất, rượu với chả chè, tôi vội bấm gọi lại cho nàng luôn.

_Giờ mới về tới nhà hử? -Giọng nàng hơi ngái ngủ.

_Anh về từ nãy, nhưng ngồi uống nước với mấy anh em dưới nhà, giờ mới chuẩn bị đi ngủ nè!

_Lúc này mới sực nhớ ra có ai đó đang nằm chờ, buồn ngủ díp hết cả mắt mà không dám ngủ sao? -Giọng nàng có vẻ hờn dỗi.

_Hihi, anh xin lỗi mà, lâu lâu mấy anh em mới tụ tập đông đủ ngồi tán dóc... mà sao em không đi ngủ trước đi?

_Ai mà ngủ được khi mà chẳng biết anh uống rượu đi đứng về nhà thế nào chứ? -Nàng phụng phịu.

_Thôi mà, anh biết rồi!

_Biết cái gì, em đã bảo anh uống ít thôi, mà từ lúc chuyển ra ở với cái anh gì Hùng ý là lúc nào cũng thấy anh uống -Nàng trách móc.

_Anh cũng đâu có uống nhiều đâu, với lại cũng tại nhớ em quá, nên phải bầu vịu vào một cái gì đấy cho đầu óc nó đỡ phải trần trở nhiều. -Tôi nói huyền thuyên chữa cháy.

_ Nè, giờ lại xoay sang đồ lỗi cho người ta nữa? -Nàng tỏ vẻ gay gắt hơn.

_ Cũng đúng mà, em thử đếm từng giây từng phút xem có mệt không? -Tôi già mồm.

_ Thôi đi chàng, mệt với cái lưỡi không xương của anh thì đúng hơn! -Nàng phì cười.

_ Anh nói thật mà, sắp sửa qua ngày mới tính ra là còn 5 ngày nữa thôi!

_ Ukm....5 ngày nữa - Nàng cũng có vẻ háo hức.

_ Mà anh quên chưa hỏi lịch trình em ra được bao lâu?

_ Làm gì?

_ Thì để anh còn tính kế hoạch đi chơi chứ?

_ Trời, gì mà quan trọng hóa vấn đề thế? Đơn giản thôi anh!

_ Đơn giản như nào chứ?

_ Em chỉ cần đi dạo phố cổ, ngồi tựa vai anh ngắm hoàng hôn buông xuống Hồ Tây...thế là đủ cho những ngày bên nhau. Cần gì phải đi đâu mà kể với chả hoạch, nghe trình trình quá à!

_ Được rồi, em thích như nào thì sẽ như thế, đối với anh cũng chẳng quan trọng bởi nơi nào có em nơi ấy chính là "wonderland" của anh! -Tôi mỉm cười.

_ Ukm, chúng ta sẽ có hơn một tuần nhé...!!!

_ Hà!! Cái gì! -Tôi ù hết cả tai khi nghe nàng nói vậy.

_ Một tuần!!! -Nàng nhắc lại.

_ Trời, sao mà xin đi được lâu vậy!

_ Không phải tại em, tại kế hoạch của chúng nó còn về nhà bé Tư ở Cần Thơ chơi nữa, nên bắt buộc dĩ em phải theo thôi chứ biết làm sao?

_ Bảo với bố mẹ rùi hả?

_ Thì tất nhiên!

_ Ui chao, sao không đi luôn bé Năm, bé Sáu nào nữa cho tròn 1 tháng lun đi! -Tôi hào hứng hét lên đầy phấn khởi, tiện chân đạp luôn cái cửa nhà tắm.

_ Rầm!!!

Son đang xoa xà phòng, giật bắn người loạng choạng suýt ngã, may nó kịp vịn vào bồn cầu, hình như phản xạ của dân xã hội đen khiến nó luôn đề phòng trong mọi tình huống thì phải, nó tròn mắt nhìn tôi, rồi ngoác mồm.

_ Mẹ kiếp đại ka làm gì thế!

_ Một tuần, một tuần!!! -Tôi giờ ngón trỏ lên nháy mắt với nó.

_ Cái gì mà một tuần!?

_ Thôi tắm tiếp đi! -Tôi cười cười với tay đóng sầm cửa nhà tắm lại.

_ Gì vậy anh? -Giọng nàng qua điện thoại có vẻ khó hiểu.

_ Hà, không, anh trêu thằng Sơn ý mà!

_ Trời, đang nói chuyện với em mà còn giỡn được nữa!! Mà Sơn cũng chưa ngủ hả?

_ Chưa, hôm nay nó là anh hùng cứu mỹ nhân đấy!! Ngủ sao nổi!

_ Là sao?

_ Ui, chuyện dài lắm, hôm nào ra đây anh sẽ kể cho mà nghe!

_ Vâng, thế anh đi ngủ đi, khuya rồi!

_Ukm, ngủ ngon nhé, yêu em..

_Yêu anh..

Tôi thả mình xuống giường nằm, thờ một hơi dài đầy khoan khoái!

Trời! Những một tuần, hơn cả những gì mình có thể mong đợi. Có lẽ ông trời thương cảm tình duyên lận đận của chúng tôi nên tạo thêm lý do để chúng tôi có thể có thêm những khoảng thời gian bên nhau chăng?? Dù gì đi chăng nữa thì cũng là cơ hội để chất chiu thêm những yêu thương, những kỷ niệm gắn bó với nhau..

Tôi nghĩ ngợi lung tung một lúc rồi mắt cứ díp dần..

_Đại ka, đại ka nói gì mà một tuần...?

Giọng thằng Sơn từ nhà tắm bước ra văng vẳng, nhưng tôi đã gáy khò khò rồi..

Thêm một đêm nữa ngon giấc.

Ngày hôm sau tôi để Sơn ở nhà đi chơi với bọn thằng Hòa với Lâm. Hẹn gặp thằng Thanh bàn chút công việc của nó.

_Cái gì?? Mày suy nghĩ kỹ chưa? -Tôi sững người nhìn Thanh.

_Kỹ rồi, xác định làm chung mà có thằng luôn tỏ ra hơn người, bỏ đời thế này thì éo ổn đâu?

_Nhưng tao thấy anh Bằng có gì đâu, mày có làm không?

_Mày không ở cùng nên không hiểu được, tao với ông Phurong và ông Thành nhin nhiều rồi.

_Thế giờ gạt ông Bằng ra thì như thế nào? Cổ phần ông ý 25% đúng không?

_Ừ, cũng không phức tạp lắm đâu, ông ý thích làm thì ông ý làm, 3 anh em tao tách ra làm riêng..với cả mày nữa?

_Sao lại lôi tao vào?

_Ngoài mày ra giờ tao cũng có tin tưởng được ai nữa đâu, nhưng chắc chắn là ông Bằng sẽ tự rút thôi, bởi không thể trả được 75% còn lại cho 3 thằng được.

_Thế giờ ý mày là muốn tao đón 25% của ông ý?

_Ồ, bạn chỉ được cái nhanh hiểu ra vấn đề!

_Nhưng tao lấy đâu ra tiền! -Tôi thờ dài.

_Về nhà xoay bà già chứ, tao cũng thế! Bà già mày làm ngân hàng thì ắt sẽ nhạy cảm hơn với chứng khoán, càng dễ thuyết phục chứ éo như ông già tao, năn nỉ gây lười mới được.

_Nhưng quan điểm của bà già tao là trước khi ra trường thì tốt nhất không dính dáng đến làm ăn gì cả! -Tôi gãi đầu.

_Mày đã thử hỏi chưa?

_Chưa, nhưng tao thừa biết câu trả lời rồi, bà già tao bảo thù lắm. Với lại tao giúp mày được như thế nào thì tao giúp, chứ bảo tao tham gia vào thì nói thật chưa tính tới tiền bạc mà tâm lý tao cũng chưa có sự chuẩn bị gì cả.

_Mày cũng là hội viên từ lúc mới sáng lập, cũng là một trong số ban quản trị diễn đàn, có éo gì mà bờ ngỡ -Nó châm thuốc rồi khề nhứ mày nhìn tôi.

_Làm quản trị thì cũng chỉ viết bài cho chúng mày chứ có làm quái gì đâu, giờ bảo tao tham gia vào với tư cách cổ đông thì nó lại là vấn đề khác.

_Thôi được rồi, mày cứ suy nghĩ kỹ đi! Cuối năm nay là sàn giao dịch OTC của VNF sẽ chính thức đi vào hoạt động, bọn tao đang cần ổn định nội bộ trước rồi mới có thể triển khai tiếp được, chứ giờ đầu đá nhau thế này, mệt lắm. Tao cần một đũa đủ tin cậy và có khả năng như mày tham gia vào, vì tao chỉ tin được mày! -Nó thờ dài.

_Ồ, để tao xem nào đã - Thực ra thì tôi cũng máu lắm, nhưng nghĩ tới tháng nào cũng phải đem tiền nhà đi bù lỗ như nó và hai ông kia cũng thấy kinh.

_Ừ, hy vọng mày sẽ thông suốt được vấn đề, trước mắt khởi đầu bao giờ cũng khó khăn, nhưng tiềm năng là trông thấy rõ ràng, chỉ cần có thời gian thôi.

_Ồ! Tao hiểu!!

_Mà sắp sửa đến ngày Ngọc ra Bắc rồi còn gì nữa! -Bỗng nó chuyển ngay đề tài.

_Ừ! Còn 5 ngày nữa!

_Đã dự tính gì chưa?

_Thôi, tao mệt với chúng mày quá, đừng tham gia vào chuyện của tao nữa, kệ đi! -Tôi hơi gắt lên.

_Kệ sao được, như thế người ta lại nói bạn bè không biết đường bảo ban nhau! -Nó cười khà khà.

_Bảo ban cái con khi ý! Quan điểm của tao không giống chúng mày.

_Rồi mày sẽ phải thay đổi cách nghĩ thôi bạn ạ! -Nó nháy mắt.

_Nếu chúng mày đã trải qua chuyện của tao, thì chính chúng mày mới phải thay đổi cách nghĩ -Tôi nghiêm giọng vặn lại nó.

_Ồ, thôi thì tính cách do môi trường, quan điểm do dòng đời xô đẩy, ý bạn là thế phải không?

_Nó cũng chỉ đứng ở một góc độ nào đó, chứ không thể bao trùm để thành một châm ngôn sống được...còn nhiều thứ phức tạp lắm

_Địch, nói chuyện với mày đau đầu quá. Thôi thì tao kệ, mày cứ làm những thứ mà mày cảm thấy là đúng với lý tưởng của mày. -Nó vội xua tay.

_Tao cũng đâu có muốn nói, tại mày đã động đậy chứ! -Tôi cười.

_Thôi được rồi! Giờ tao qua trường đón "vợ" đây! -Nó đứng dậy với tay lấy cái cặp laptop.

_Ừ! Để tao trả tiền cafe, tao còn ngồi một lát đã.

_OK! Mày cứ suy nghĩ đi, có gì alo cho bạn sớm nhé!

_Ừ, được rồi!

_Mà hôm nao Ngọc ra thì mấy anh em rủ cả người yêu tụ tập một bữa nhé, bác Kiên dạo này cũng có "gì gì" rồi đấy!

_Thế hả? Vậy mà mấy lần ngồi uống trà đá có thấy ông ý tâm sự gì đâu?

_Được rồi, hôm nào gọi ông ấy mà tra khảo sẽ rõ, thôi bạn đi trước đây. Bye

_Bye.

_Son đâu rồi? -Vừa bước vào quán cơm, thấy có mỗi Lâm với Hòa, tôi vội hỏi.

Lâm vừa nhai vừa quay qua tôi trả lời.

_Không biết, thấy nó mượn xe tới đi lúc này, bảo đi có việc gì đấy!

_Thái và anh Hùng đâu?

_Ăn xong về trước rồi, cậu gọi cơm đi, ăn đĩa cho nhanh!

_Ồ! -Tôi bước lại chỗ quầy. Gọi một suất cơm, rồi bưng lại chỗ bọn nó ngồi xuống.

_Thấy từ sáng cứ nhăm nháy nhắn tin cho em nào ý, rồi trưa gọi điện tí toáy gì đó, sau đấy xuống mượn xe Lâm đi luôn, có nghi vấn hèn hò bạn ạ! -Hòa gật gù ra về khám phá.

_Cơ mà nó có quen đứa nào dưới này đâu? -Tôi ngạc nhiên.

_Biết thế nào được! Thôi kệ đi, dù sao cũng phải mừng cho nó chứ, làm tí bia không? -Lâm cao hứng.

_Thôi, bia bọt gì, suốt ngày bia rượu mệt lắm, ăn đi! -Tôi lắc đầu.

_Sáng nay thằng Thanh nó kêu qua có chuyện gì thế? -Hòa tò mò.

_Chuyện công việc của nó ý mà!

_ Nó định rủ cậu làm chung à?

_ Sao cậu biết? -Tôi dùng ăn ngẩng lên nhìn Hòa.

_ Có gì mà tớ không biết, đẹp đi, không phải dễ nuốt đâu -Hòa gàn.

_Tớ cũng đã quyết định đâu, mà thực tế ra tớ cũng chả hào hứng lắm, nó làm được cơ thì mới nói, đằng này toàn thấy thâm vào máu. Nên nói thật tớ cũng đâu có ham.

_Ừ! Vậy là tốt!

_Quan trọng là nếu là tiền của mình thì dám mạo hiểm, nhưng tiền xin bà già, rủi lỡ xảy ra cái gì thì mất hết lòng tin, sau này muốn quyết định việc gì cũng khó!

_ Chuẩn đấy!

Ba thằng tiếp tục ăn, sau khi xong bữa trưa, thì tạt ngay quán nước đầu ngõ ngồi trà đá một tí.

Lâm cầm điều thuốc lảo rít một hơi dài, rồi nhả khói ra, thấy nó hơi rùng mình, mắt trợn ngược rồi chống tay vịn vào gối, đầu cúi gằm xuống.

_Mẹ! Giờ còn chơi cả thể loại này nữa? -Tôi trở mặt.

_Nước...cho...tí nước -Nó đưa tay quờ quờ.

Tôi với cốc trà đá đưa cho nó, nó tọp ngum rồi nhắm mắt một lúc, sau đó mở ra thờ khoan khoái...

_Đã thật...! Làm tí không? -Nó đưa điều cho tôi.

_Không! -Tôi vội đẩy ra.

_Mày thì sao? -Nó lại đưa sang Hòa.

_Éo thêm! -Hòa lắc đầu lè lưỡi.

_Mà thằng Sơn nó có bảo đi mấy giờ về không? -Tôi bắn khoắn.

_Không, kệ nó, để thả rông một buổi xem cu cậu có câu được con cá nào không? -Lâm cười.

_À, thấy sáng nay Sơn nó bảo nghe cậu kể là Ngọc ra đây một tuần à cậu? -Hòa sực nhớ ra liền hỏi lại tôi.

_Ừ!

_Ngon quá còn gì nữa! -Lâm vỗ tay đánh bốp.

_Thế thì để tớ đặt lịch làm chuyến phượt Mộc Châu nhé! -Hòa sáng mắt lên.

_Từ từ đã, chúng mày làm gì mà cứ nháng hết cả lên thế -Tôi xua tay.

_Cậu cứ suy nghĩ đi, ý tưởng không tồi đâu -Hòa nháy mắt.

_Được rồi, còn 5 ngày nữa cơ mà! Tính trước làm quái gì!

Đang nói chuyện thì một chiếc taxi đỗ xích ngay trước ngõ, một bóng hình kiêu diễm mở cửa sau bước xuống xe.

_A! Chào người đẹp! -Lâm liền đưa tay vẫy khi nhận ra đó chính là...Mai.

_Ngon gió nào đưa bạn quay lại đây thế? -Hòa cũng bắt chuyện luôn.

_Ô! Sao hôm nay lại ngồi hết ngoài này vậy? Tớ qua gặp anh Hùng có chút việc -Mai cười đáp lại Lâm và Hòa.

Tôi cũng định mở lời chào, nhưng dường như Mai không hề quan tâm tới sự có mặt của tôi thì phải. Hình như tôi vô hình trong mắt bạn ấy hay sao ý.

_Ừ! Bọn tớ vừa ăn cơm xong ngồi trà đá hóng gió chút, anh Hùng đang ở phòng ý -Lâm nói.

_Tớ biết rồi, trước khi đến có điện cho anh ấy rồi mà. Thôi mọi người cứ ngồi chơi nhé, tớ xin phép! -Mai vẫy tay chào rồi bước vào ngõ. Cũng chẳng buồn nhìn tôi lấy nửa con mắt nữa.

Bóng Mai khuất hẳn trong ngõ, mà mùi nước hoa hàng hiệu vẫn thoang thoảng.

_Chà! Nom càng ngày càng xinh! -Lâm chép miệng.

_Tiếc cho ku Hiếu thế không biết -Hòa cũng suyt xoa.

Tôi chẳng nói gì, với bao thuốc lấy một điếu châm hút, nhà khói ra nghĩ ngợi...

Nhìn Mai giờ khác quá, không nói về ngoại hình sang trọng và quý phái ấy. Mà cái thái độ gặp tôi cũng đã quay ngoắt 180 độ, cứ như chưa hề quen nhau, có lẽ trái tim đã thôi gọn sóng rồi chăng?

Kể ra vậy cũng tốt, bởi nếu sự thay đổi ấy có thể khiến bạn ý hạnh phúc hơn, thì cũng sẽ khiến tôi đỡ phải khó xử và áy náy phần nào...

2 ngày nữa trôi qua...

Tôi lang thang trong siêu thị sách, tìm mua mấy quyển về chứng khoán để lấy thêm tư liệu. Mấy ngày nay loanh quanh lượn lò phở xá cafe với mấy thằng bạn cũng phát ngán, nên tìm cái gì đọc và nghiền ngẫm cho đỡ sốt ruột.

Thằng Sơn nó bỏ rơi tôi rồi, ngoài việc lang thang với chúng tôi thì cứ hờ cái là lại mượn xe tôi, Hòa, Lâm phóng đi mất hút. Tôi về thì cắm cúi vào cái điện thoại, thực ra tôi cũng chẳng bận tâm lắm, ngày hẹn càng đến gần thì đầu óc tôi đầu rảnh mà để ý đến mấy chuyện khác.

Chọn lựa được mấy cuốn, đang ngắm nghía thêm thì bỗng tôi thấy một bé gái khoảng hơn 3 tuổi đứng kiểng chân với với chỗ dây sách thiếu nhi và đồ chơi trẻ em.

Tôi liền bước lại hỏi:

_Cháu lấy gì chú lấy cho!

Em bé nhìn tôi rồi chỉ chỉ lên mấy hộp búp bê barbie. Tôi liền lấy một hộp xuống đưa cho bé.

_Con cảm ơn chú! -Cô bé nói giọng miền Nam, ôm hộp búp bê thích thú.

_Ừ! Ngoan lắm! -Tôi mỉm cười.

_Cháu đi cùng ai? -Tôi ngồi xuống nhìn bé bắt chuyện, tính tôi yêu trẻ con lắm cơ.

_Dạ, con đi cùng má và anh hai!

_Cháu ra ngoài này chơi hả?

_Dạ...!

_Vậy má và anh hai cháu đâu?

_Đằng kia! -Tôi nhìn theo hướng bé gái chỉ, thấy một cậu nhóc khoảng gần 10 tuổi đang đứng cắm cúi lật dở mấy quyển truyện tranh.

_Vậy ra chỗ anh hai cháu đi, đừng chạy lung tung trong này dễ lạc lắm đó!

_Dạ..!

Bé gái nhìn tôi cười, rồi chạy ra chỗ cậu nhóc tút tút.

_Anh hai ơi xem em có gì nè!

_Trời, nhà cả tú búp bê mà còn mua nữa sao? -Cậu nhóc quay lại nhìn.

_Nhưng em thích...

Tôi ngồi chống cằm nhìn, yêu thật đấy. Hồi nhỏ cứ lủi thủi một mình, ao ước có một đứa em để cưng nựng mà...

Sau này tôi mà lấy vợ sẽ sinh thật nhiều đứa trẻ dễ thương như vậy để bù lại... Nếu là con gái, giống nàng thì sao nhỉ? Ôi, hẳn là một em bé khá xinh xắn lắm.

Tôi rộn ràng thả trí tưởng tượng một chút rồi đứng dậy đi lại quảy thanh toán, sau đó đi ra cửa. Nhìn đồng hồ cũng tầm trưa rồi, mấy thằng chắc đang đợi cơm ở nhà.

Vừa bước ra cửa xoay thì một người đàn ông cũng bước vào song song với tôi.

_A! Ba...ba...-Bé gái reo lên.

_Xong chưa em, nhanh rồi đi ăn trưa, chiều anh còn có cuộc họp! -Người đàn ông sốt sắng giục.

_Vâng! Duy Đạt xong chưa, ba tới đón rồi nè -Giọng một người phụ nữ.

_Rùi má!

Gia đình họ hạnh phúc thật. Khiến tôi lại thả hồn theo viễn cảnh một ngày nào đó, được cùng với nàng dắt tay tụi nhỏ ríu rít đi chơi...ôì, phải bao lâu nữa nhi...??

Tôi bước ra khỏi cửa nhìn trời, từng tia nắng ấm chan hòa quyện theo những làn gió mùa thu man mát nhẹ thổi...

Thêm 2 ngày nữa trôi qua...

Thu thêm đậm đà trong hương hoa sữa nồng nàn, trong sự dịu dàng hoa cúc mong manh, trong những xanh ngắt bầu trời, trong lời thì thầm của từng làn gió heo may, thổi bay những lọn tóc mượt nhẹ trên đôi má hồng thiếu nữ...

Cây bàng lá đỏ hoe, tán lộc vừng khoe sắc vàng ươm gọi mong manh nhớ về những hoài niệm...miền ký ức thân thương.

Thu về ngập lối gieo thêm vào lòng những mong mỏi, vấn vương.

Quyện trong gió khơi gợi lên những dịu nhẹ giữa cuộc đời vô thường muôn lối...

Chợt bối rối thấy mình chênh vênh, lòng nhẹ tênh trong những nghĩ suy huyền hoặc, về sự trầm mặc của cuộc đời, về lòng người trần trở khi thu sang mỗi độ...

Đứng một mình giữa sắc thu nở rộ

Ở lưng chừng những xúc cảm dịu êm

Đã trải dài trong nỗi nhớ ngày đêm

Cuộn trong lòng niềm khát khao mãnh liệt

Dừng lại đi, những cách xa biệt.

Hãy trở về... hoàng hôn của dấu yêu

Để tia nắng dịu nhẹ cuối buổi chiều

Voi đi những nỗi buồn trong đôi mắt

Hãy thấp sáng duyên phận mình hui hắt

Bằng le lối những hy vọng năm xưa

Những kỷ niệm, tí tách dưới cơn mưa

Đừng nhạt nhòa, đừng trôi trong bão tố

Cảm ơn đời với hai chữ duyên số

Sắp đặt để chúng ta tìm thấy nhau

Vui lên em, vì đời rất nhiệm màu

Sự tình cờ, vòng xoay của số phận

Hy vọng rằng bao tháng ngày lận đận

Của một thời dang dở những yêu thương

Sẽ không còn xuất hiện trong con đường

Mà đôi mình cũng dắt tay đi tiếp...

_Đại ka làm thơ hay vãi!!!!

Tôi giật bản mình, ngoảnh lại. Thăng Sơn đang đứng sau chắp tay ngó ngó rồi nhún nhún cười.

_Giờ này còn chưa ngủ hả ông nội?- Tôi đỏ bừng mặt, lật vội trang giấy đang viết dở.

_Mẹ, khuya rồi mà đại ka cứ để cái đèn học sáng trưng như thế em ngủ làm sao được -Nó bước lại chỗ cửa sổ, rút châm một điếu thuốc.

_Thế à?

_Chứ còn sao nữa, sáng mai Sếp hẹn mấy giờ đón mà sao cứ phải trần trọc thế nhỉ?

_Ngọc bay chuyển 9h30

_Thế thì khoảng 10 giờ đại ka từ nhà đi, 11h kém tới đó là vừa.

_Ukm

_Có vậy thôi mà cũng phải trần trọc đêm hôm sao? Háo hức thế cơ à?

_Tao không biết, thế giờ đi ngủ được chưa?

_Dở giấc rồi khó ngủ lắm -Nó phì khói nhìn ra ngoài trời tối đen như mực

_Thế thì đến lượt tao ngủ! -Tôi đứng dậy bước lại giường rồi ngả lưng.

_Đại ka này!

_Sao hả?

_Em vùng vể chẳng biết diễn đạt như thế nào nữa. Nhưng có phải bỗng nhiên mình mong đợi được gặp một người, mỗi khi có tin nhắn đến chỉ mong là của người ấy nhắn, rồi nhìn nụ cười của người ấy, tự nhiên thấy lòng ấm áp hẳn...có phải...đây là yêu không? -Nó ngáp ngừng.

_Hả? -Tôi bật ngồi dậy.

_Mày...mày...mà cũng thốt ra được những lời này sao? -Tôi trở mắt nhìn nó, lấp bắp.

_Ồ hay! Em đang hỏi đại ka mà?-Nó chép miệng.

_Ừ! Thì đó đang ở khía cạnh rung động cảm xúc, nói ngắn gọn hơn là mày đang thích một ai đó!

_Từ thích tới yêu nó có xa không?

_Rất xa mà cũng rất gần, còn tùy thuộc vào sự đồng cảm giữa hai người, nếu sóng khỏe bắt tốt, một phát ăn ngay thì người ta gọi là tình yêu sét đánh. Còn nếu như lệch sóng, kiểu như chưa hiểu rõ nhau, hoặc còn ngại ngùng bởi những yếu tố khác thì còn phải mất thời gian đấy? -Tôi hoa chân múa tay giải thích.

_Vậy à?

_Mà tao thấy mấy hôm nay mày lượn suốt, mới quen em nào dưới này à? -Tôi chống cằm nhìn nó thăm dò.

_Thì...đại loại là như thế! Nhưng cũng chỉ là đi cafe, trò chuyện, xem phim. Càng nói chuyện lại càng thấy hai đứa có nhiều sở thích chung.

_Sở thích chung? Với một thằng bạ như mày sao? -Tôi phì cười.

_Em tần đại ka 1 trận bây giờ, em đâu còn là một thằng nhóc nghịch ngợm rách giời như ngày xưa nữa. -Nó đỏ bừng mặt.

_Thì tất nhiên, giờ đẳng cấp mày lên thêm mấy bậc cơ mà!

_Đại ka thôi giễu cợt em được không? Em đang nói chuyện nghiêm túc mà! -Nó gất lên.

_Thôi được rồi! Vậy cô bé đó là ai?

_Em chẳng nói nữa, đại ka làm em mất hết cả hứng! -Nó dụi thuốc rồi tắt điện, bước lại nằm phịch xuống cạnh tôi.

_Ổ cái thằng...có vậy mà cũng đổi.

_Chẳng đổi gì cả! -Nó xoay lưng lại phía tôi.

Tôi ngồi nhìn nó sững sờ một lúc rồi cũng nằm xuống. Quý thần ơi, cái biểu hiện này quen thế nhỉ? Phải chăng con tim nổi loạn của nó đang đập dội lại, cái máu lạnh sát thủ trong người nó đang dần âm áp lên chẳng...??? Nếu vậy thì có cơ hội cứu vớt cuộc đời lầm lạc của nó rồi. Tôi tìm tìm cười...nhắm mắt lại...

Đã sang một ngày mới...

11h trưa ngày 28/8/2004

Tôi đứng bối rối nhìn xung quanh,tính ra từ Phúc Yên nhà tôi mà tới sân bay chỉ có hơn chục cây, vậy mà đây là lần đầu tiên tôi đặt chân đến nơi này. Cũng tầm gần trưa, lượng người qua lại mỗi lúc một đông, loanh quanh chạy lên chạy xuống hỏi mãi mới tìm được chỗ cửa đến nội địa để đón người. Mà tầm này nàng phải xuống máy bay rồi chứ nhỉ? Nãy giờ sốt ruột gọi thì toàn thấy tắt máy ngoài vùng phủ sóng thôi.

Bỗng chuông điện thoại reo, tôi vội rút ra xem, là thằng Sơn gọi, không phải của nàng. Tôi khẽ chép miệng rồi bật nghe.

_Gì thế?

_Đón được sắp chưa?

_Chưa, đang sốt ruột đây!

_Cứ bình tĩnh đại ka, còn chờ lấy hành lý chán.

_Ờ!

_Bọn em đợi com hai người nhé!

_Thôi chúng mày cứ ăn trước đi!

_Trước làm sao được, đợi hai người về cùng ăn cho vui.

_Ừ! Cũng được, thôi nhé!

Tôi ngắt máy, rồi lại bấm gọi số của nàng, vẫn cứ "thuê bao" mới bực mình chứ.

Ồi! Mong mỗi mỗi tới ngày hôm nay, hy vọng đừng có chuyện gì đột xuất xảy ra làm lỡ kế hoạch chứ, lạy trời cho cái đầu óc giàu tưởng tượng của tôi bớt nghĩ đi được không nhỉ. Mà trước lúc ra sân bay nàng cũng điện cho tôi báo giờ đi rồi mà, nên chắc không vấn đề gì đâu...tôi tự trấn an mình thế, rồi bước lại chỗ dãy ghế chờ ngồi xuống.

Nhìn đoàn người đi từ cửa ra, xúc động ôm chầm lấy những người thân đang chờ đón. Mà bóng dáng thân thương vẫn chưa thấy đâu cả...mỗi khi có một bóng dáng cô gái trẻ nào đó loáng thoáng lẫn trong đám người đang đi ra, tôi lại đứng bật dậy ngó ngó, rồi lại thất vọng ngồi phịch xuống.

Ngồi một lúc lại bấm máy gọi, vẫn cứ "thuê bao"!! Hông rồi, tôi đứng dậy đưa mắt nhìn xung quanh tiếp.

Bỗng thấy một bé gái chạy ngang qua vấp ngã sóng soài dưới đất. Ô! Đó chẳng phải em bé tôi đã gặp ở siêu thị đó sao? Tôi vội vàng bước lại đỡ bé dậy.

_Cháu sao không?

_Đau!!! -Thấy có người hỏi han bé gái ngẩng lên meo meo, nước mắt lưng tròng.

_Ui, để chú đánh chừa con chuột nhé, làm ngã bé này! -Tôi đập đập tay xuống nền, rồi rút khăn ra chấm chấm nước mắt cho bé.

Em bé thôi khóc mà cứ đứng trân mắt nhìn tôi, hình như bé đã nhận ra tôi chẳng? Tự nhiên sao tôi lại thấy có một cái gì đó thân thương quá đỗi trong đôi mắt trong veo ấy.

_Bố mẹ cháu đâu? Sao lại chạy lung tung một mình thế này? -Tôi dịu dàng hỏi.

_Hông biết! -Em bé lại meo meo.

_Thế lúc này cháu chạy từ đâu tới đây?

_Con hông có nhớ!

_Thôi được rồi, đừng khóc, để chú dắt cháu đi tìm ba mẹ nha!

_Chú bé cơ...! Con mỏi chân quá à! -Em bé đưa tay lên.

Nhìn khuôn mặt dễ thương phụng phịu, khiến tôi bất giác không thể chống lệnh được. Tôi mỉm cười bế bé lên, rồi đi lòng vòng quanh sảnh xem có ai đang bị lạc trẻ con không, đi hết tầng 1 lại lên tầng 2, rồi lại xuống tầng 1, vẫn chẳng có ai tới nhận cả, cơ mà em bé này cũng kỳ quá, tôi là người lạ mới gặp có lần thứ 2 mà bé đòi bế, rồi cười nói tíu tít cứ như người quen vậy...

"Thôi kiểu này chắc phải qua chỗ bảo vệ, nhờ họ thông báo trên loa thôi" tôi đang tính cách cuối cùng thì bỗng em bé reo lên.

_A anh hai, anh hai!!!!

Theo hướng bé vẫy vẫy, tôi thấy cậu nhóc hôm nọ đang chạy tới.

_Trời ơi! Trà My chạy đâu để hai tìm hết cả hơi dzậy? -Cậu nhóc buông lời trách yêu cô em gái.

_Lần sau để ý em vào nha! -Tôi đặt em bé xuống rồi nhìn cậu nhóc ấy cười.

_Dạ, cảm ơn chú! -Cậu nhóc nhìn tôi ra vẻ biết ơn lắm.

Bất giác tôi nhìn cậu nhóc ấy không chớp mắt, giờ nhìn gần tôi mới để ý....sao giống thế nhi...???

_Ba ơi! Má ơi! Bé My ở đây nè!

_Đâu, trời ơi, bảo má đưa đi mua kem, mà loanh quanh chạy biến đi mất tiêu, làm má hết cả hồn à!

_Anh đã bảo nó chỉ chạy loanh quanh đây thôi mà!

Tôi nhìn lên thấy một người đàn ông trung niên và một phụ nữ nom còn khá trẻ đang đi tới. Cả hai đều ăn mặc rất sang trọng.

Bỗng một ánh chớp lóe lên trong đầu...tôi đưa tay dụi mắt, rồi thẳng thốt đứng bật dậy, quay ngoắt người lại bước vội đi ngay lập tức...

_Giờ mà nước mắt kèm nhem thế này, sợ lắm không con? -Giọng người phụ nữ tỏ vẻ lo lắng.

_Lần sau không được chạy lung tung nữa nhé gái cưng của ba! -Người đàn ông nạt nhẹ.

_May mà có chú kia bế đi tìm! -Tiếng cậu nhóc.

_Chú ấy dễ thương... -Bé gái bi bô.

_Đâu?

_Chú ấy đi rồi, chú mặc áo xanh xanh kia kia!

_Còn chưa kịp cảm ơn nữa!

_Chắc cậu ấy đang vội!

_Mà thôi ra chỗ làm thủ tục nhanh lên kẻo hết giờ -Người đàn ông sốt sắng giục cả nhà.

_Tạm biệt miền Bắc nha, hẹn gặp lại!

Đội họ đi xa rồi tôi mới ngoảnh lại nhìn, toàn thân run lẩy bẩy, một cái gì đó dồn lên nghẹn ứ ở cổ, rồi lại lan tỏa xuống ngực khiến tôi cảm thấy tức và khó thở...và nước mắt cứ thế tuôn rơi...từng giọt nóng hổi lăn dài trên má...

Cậu nhóc đó, giống hệt tôi lúc còn nhỏ!!!

Và người đàn ông ấy...ông ta già đi đôi chút, nhưng gương mặt đó sao tôi có thể quên được, vào ngày mưa...tại tòa án...năm ấy...

Tôi đưa tay lên bưng miệng cổ chặn tiếng nấc nghẹn đang chực phát ra...

Mọi thứ chao đảo nhòa dần...

Chợt một đôi bàn tay mềm mại dịu dàng bịt mắt tôi...

_Đang ngắm ai vậy? -Giọng nói thân thương mà tôi đang mong chờ khẽ vang lên.

_Ồ! Anh khóc đấy à? -Nàng vội bỏ tay ra khi đôi tay cảm nhận những giọt nước mắt đang chan hòa trên má tôi, nàng vội xoay người tôi lại.

_Sao nào anh, gì mà xúc động đến vậy? Chờ em lâu không? Khổ quá máy hết pin, nên cũng phải đi tìm anh chứ, đang định ra chỗ quầy dịch vụ gọi nhờ điện thì nhìn thấy anh...Giờ Mai Ngọc của anh đã về rồi nè! Thôi mà!! Cười lên, cười lên coi nào!!! - Nàng véo nhẹ vào má tôi, lay lay, nhưng mắt nàng cũng rom róm

_Sao mặt anh tái nhợt đi vậy?

_Anh ốm à?

Nàng đưa bàn tay đặt nhẹ lên trán tôi, lo lắng.

Tôi bàn thân cảm lấy tay nàng, áp vào má...rồi kéo nàng ôm vào lòng...ôm thật chặt...

_Anh...!! -Nàng cũng ôm lấy tôi. Vòng tay mềm mại khiến con nhói trong tim dịu bớt đi phần nào.

Bỗng dưng tôi muốn khóc...

Muốn khóc giữa hỗn loạn cuộc đời đang nghẹn ngào rồi bởi những vui buồn đan xen...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nhìn về phía hoàng hôn

Hồ nước trong veo, phẳng lặng và yên bình. Thi thoảng có một con gió cuốn nhẹ chiếc lá vàng rơi xuống mặt hồ tạo nên những gợn sóng lăn tăn khiến chú chim bơi cá lặn xuống mỗi chao cánh liệng qua. Buổi trưa chỉ có một chút nắng, bầu trời xanh ngắt đan xen những đám mây trắng bông bênh, hòa nhập với khung cảnh đồi núi in bóng xuống mặt hồ khiến cảnh vật đẹp như một bức tranh.

Cuộc sống đã gài vào tâm hồn những trần trở, suy nghĩ và lo toan. Nhưng mỗi khi trở lại đây, lại cảm thấy muốn buông xuôi thực tại để đắm chìm vào những nên thơ, những mộng mơ thuở bé...

Tôi đứng đút tay túi quần nhìn băng quơ ra mặt hồ. Đầu óc đang có tỏ ra trống rỗng để tạm thời quên đi những gì vừa trải qua.

_Nước mát quá nè anh!! -Phía xa xa, nàng túm váy lên rồi thả bước chân son xuống nước.

_Ui, nhiều cá con quá!

Nàng đưa tay vén nhẹ lọn tóc qua một bên tai, rồi cúi xuống nhìn thích thú. Mặt nước phản chiếu sắc trời lên khuôn mặt đang rạng ngời... khiến tôi ngơ ngẩn đứng nhìn.

Nàng vô tư quá, chẳng cần hỏi tôi đưa đi đâu. Trên đường cứ say xưa kể chuyện, những chuyện trong cuộc sống của nàng ở trong đó, chia sẻ những vui buồn tình nghịch chốn giảng đường, hay câu truyện cười, ngụ ngôn nào đó nàng sưu tầm được, có khi là cả những câu chuyện mà chúng tôi đã từng chia sẻ qua chat chit, nhắn tin...nàng cứ hồn nhiên thao thao bất tuyệt mà đâu có để ý là tôi chẳng nói lời nào suốt chặng đường, chỉ ậm ừ rồi thi thoảng cố gượng cười góp vui với nàng. Có lẽ niềm vui gặp tôi đã khóa lấp hết sự tỉnh tể vốn có của nàng mất rồi, cũng may bởi tôi đâu muốn nỗi buồn của mình làm cản trở niềm vui gặp lại nhau...

Tại sao tôi lại quay trở lại nơi đây??

Tuổi học trò với biết bao những kỷ niệm thân thương của mỗi tình đầu, cho đến giờ vẫn là duy nhất.

Cuối năm ngoái là sự trở lại chốn này với những tâm trạng ngổn ngang vụn vỡ, khởi đầu cho những điều kỳ diệu đem chúng tôi tìm về bên nhau.

Và giờ tôi lại muốn quay lại để gột bớt đi những nỗi đau của cuộc đời mình đang dày vò tâm trí.

Nhìn đôi môi xinh đang mỉm cười kia tôi biết là mình đã đúng...mong sao những vết thương lòng sẽ được khóa lấp đi dù chỉ là tạm thời để cho tôi có thể được sống những ngày hạnh phúc ấm áp bên ánh hoàng hôn mà tôi đã luôn dõi theo, mong đợi bấy lâu...

_Lại đây với em, cứ đứng đó làm chi vậy? -Nàng đưa tay vẫy vẫy.

Tôi mỉm cười bước lại phía nàng.

_Anh có chuyện gì sao? -Nàng khẽ nhủ mà nhìn tôi.

_Không!

_Sao từ lúc gặp, giờ em mới để ý thấy anh cứ khang khác! Mắt anh buồn quá, đó đâu phải anh mắt của người đang hào hứng cả tháng nay chứ???

_Lên đây...! -Tôi đưa tay về phía nàng.

Nàng nắm lấy tay tôi rồi bước lên bờ.

_Em không hiểu...-Nàng đang định nói, thì tôi đã đặt lên môi nàng một nụ hôn ngọt ngào.

_Có khác nữa không? -Tôi vuốt nhẹ mái tóc nàng, nhìn nàng âu yếm.

Nàng chẳng nói gì, nhìn tôi với đôi mắt long lanh chứa chứa xiết bao những yêu thương...rồi nàng kiễng chân vót cổ tôi xuống...

Chúng tôi lại tiếp tục thả hồn vào những cuồng nhiệt, bùng cháy của đôi tim yêu...giải tỏa hết những khát khao, mong nhớ bấy lâu nay.

Thực tại phũ phàng của cuộc đời ơi, xin hãy buông xuôi đi...đừng cuốn vào tìm tôi những gai góc ấy nữa...để tôi có thể sống những ngày thật hạnh phúc bên người con gái này...tôi ôm ghì lấy nàng, thả cho những mãnh liệt quện lấy chiếc lưới ngọt từ đôi môi anh đang mở ra đón nhận...

Bỗng nàng đẩy nhẹ tôi ra, đôi mắt mơ màng nhìn tôi. Má nàng ửng hồng...

_Anh...!!

_Gì thế? -Tìm tôi vẫn đẹp thành thịch.

_Em đôi rồi! -Nàng nhoèn cười, lại đưa tay véo nhẹ lên má tôi.

_Chết! Anh quên mất -Tôi rời vòng tay đang ôm nàng, rồi nắm lấy tay nàng.

_Về thôi! Chúng nó chắc đang sốt ruột đợi cơm ở nhà!

_Dạ!!

Chúng tôi bước lại phía xe, tôi đặt vali đồ của nàng lên đằng trước. Đợi nàng ngồi lên xong, tôi nổ máy phóng đi. Nãy giờ điện thoại để im lặng, chắc chúng nó đang gọi um lên rồi, kệ thôi...tôi đang thấy lòng thư thái và sáng khoái hơn rất nhiều.

_Anh nè...!! -Nàng ôm chặt lấy tôi, áp má vào lưng tôi.

_Gì hử em?

_Sao lại đưa em quay về đây?

_Anh muốn nhìn lại ánh hoàng hôn...

_Giữa buổi trưa sao?

_Ở đâu có em ở đây có hoàng hôn mà!! Chân lý rồi!!

Nàng im lặng không nói gì, có vẻ mấy lời huyền thuyên ấy của tôi cũng khiến nàng xúc động chẳng? Tôi cảm thấy tay nàng xiết chặt hơn...từ vòng tay ấy lan tỏa những hạnh phúc vô bờ bến...

Chiếc xe phóng vút đi, để lại những vệt khói mong manh.

Và bỏ lại cả những nỗi buồn phía sau...

Về tới Hà Nội, chúng tôi đến chỗ nhà hàng mà Lâm đã gửi địa chỉ. Sau khi gửi xe và gửi đồ của nàng ở dưới, tôi điện cho Lâm hỏi chỗ, rồi dắt nàng bước lên tầng 2.

_Trời ơi, còn tranh thủ đi đâu mà lâu thế?? - Vừa bước vào thang Hòa đã phủ đầu.

_Còn nhiều thời gian để tranh thủ mà hai em -Anh Long nháy mắt.

_Đẹp đôi quá cơ -Anh Hùng cũng cười.

_Cả nhà về hết cả hôm rồi đây này -Lâm ngoác miệng.

_Ồi! Sếp!!! -Thằng Sơn đứng bật dậy bước lại ôm chầm lấy nàng.

_Sơn đây à? -Nàng trở mặt nhìn nó.

_Sếp không nhận ra thằng em này sao? -Giọng nó run run, xúc động thật sự.

_Trời, thay đổi vậy sao Ngọc nhận ra?

_Ý sếp nói là em già hơn ngày xưa chứ gì?

_Không, ý tớ là chừng chạc hơn -Nàng cười.

_Thôi vào ngồi! Vào ngồi nhanh để còn khai mạc chứ, bụng sôi ùng ục rồi -Thằng Thanh sốt sắng.

Tôi và nàng bước lại bàn ngồi xuống.

_Khỏe không Hiếu? -Anh Kiên vẫy tay.

_Bác giấu kỹ quá đấy! -Tôi chỉ chỉ cái chị đang ngồi cạnh anh ấy nháy mắt.

_Hehe! Có thời gian gặp đâu mà giới thiệu -Anh cười cười giải đầu.

Tôi nhìn xung quanh bàn.

Trời ạ!! Đồng đủ cả, ông nào cũng dẫn bạn gái đi cùng...trừ mỗi thằng cu em Thái còn ít tuổi. Tất thấy người yêu của mấy anh em quen biết tôi đều đã gặp rồi, trừ mỗi chị "nhà anh Kiên" và...

_Bạn ngồi cạnh Sơn là ai thế? -Nàng ghé tai tôi thì thầm tỏ vẻ thú vị.

Tôi liếc nhìn...Hằng. Rồi lườm thằng Sơn. Bắt gặp ánh mắt dò xét của tôi, nó đỏ bừng mặt gãi đầu ngượng ngập cười.

_Thôi nào, rót rượu, rót rượu. Chị em ai uống được thì uống, không thì uống nước ngọt thôi để lát còn chăm sóc anh em!! -Anh Hùng bắt đầu oang oang.

_Đù người rồi, bụng đồ ăn ra đi em ơi!! -Lâm ngoái vào trong gọi phục vụ.

_Vâng ạ!

Sau khi đồ ăn đã được bưng ra, rượu đã rót đủ, anh Hùng lại tiếp tục.

_Thôi thì nhân sự kiện Dương Quá và Tiểu Long Nữ gặp nhau...chết quên, Hiếu và Ngọc gặp nhau, chẳng mấy khi anh em bạn bè tụ tập đông đủ thế này, có một vài anh em chưa biết nhau thì lát sẽ biết hết. Giờ đồng khởi cái nhè?

Tất cả cùng đứng lên đưa chén và ly ra.

_Nào, để anh quán ca nhè...một...hai...ba!

_Dzô!!!

_Hai...ba...!!

_Dzô!!!

_Ba...một...!!!

_Hết!!!

Tất cả anh em cùng cạn chén, rồi ngồi xuống. Bắt đầu truyện trò, hỏi han trên bàn tiệc...tất nhiên đa số chủ đề vẫn là xoay quanh câu chuyện của hai chúng tôi. Nhiều câu hỏi, trêu oái ăm tinh nghịch khiến chúng tôi đỏ bừng mặt, rồi cũng cười ngả nghiêng theo mọi người. Chưa bao giờ tôi thấy vui như thế, cả nàng cũng vậy.

Dần dần cánh chị em bị dồn hết lại ngồi cạnh nhau, để cho anh em chúng tôi được thoải mái "gần gũi" hơn.

_Này, từ bao giờ thế? -Tôi huych thằng Sơn, rồi hát hăm về phía Hằng đang ngồi trò chuyện với nàng.

_Thì hôm ngồi taxi, Yến nó chủ động xin số điện thoại, rồi lúc về tới phòng thấy Hằng nhắn tin cảm ơn, sau đó cứ nhắn tin qua lại thôi. -Son với tay cầm chai rượu rót.

_Sét đánh à? -Tôi cầm chén cụng với nó, hai thằng cùng uống cạn.

_Không! -Nó khà hơi rượu ra rồi nói tiếp.

_Vấn chi bạn bè thôi, nói chuyện thấy hợp nhau thì cứ nói, chứ em thấy chuyện của em, nó xa vời làm sao ý! -Nó trầm ngâm.

_Quan trọng là do mày thôi! -Tôi vỗ vai nó.

_Hiếu! Lại đây! -Anh Long vẫy vẫy.

_Nhất chú rồi đấy, qua mời mấy ông anh này một chén đi! -Anh Kiên khoác vai cả anh Hùng và anh Long, mặt đỏ gay.

_Thôi, các bác cứ giao lưu thân mật đi! -Tôi cười xua tay.

_Không được, chú cứ qua đây đi -Anh Hùng giục.

Tôi lật bật đứng dậy cầm chén qua. Nhường chỗ cho Hòa, Lâm và Thanh tới uống với Son.

Ân oán nghĩa tình lại tiếp tục trải dài trong men rượu. Thi thoảng thấy nàng liếc tôi liếc đầu ra hiệu không uống nữa... Bấy lâu nay quen uống thả phanh, giờ có người yêu bên cạnh gần mình, quan tâm và có một chút gì đó "quản lý" tự nhiên thấy âm ỉ thế không biết.

Nhưng mà lâu lắm mới có cuộc vui này, nở từ chối sao được.

Tôi chun mũi lê lưỡi trên nàng, rồi lại tiếp tục hết mình với cánh anh em, bạn bè...

Tính tôi sống nội tâm, lại thiếu thốn tình cảm từ nhỏ, nên tôi luôn trân trọng bất cứ sự chân thành nào mà tôi gặp được trong cuộc đời.

_Người yêu chú ra đây chơi lâu không? -Anh Long vừa châm thuốc vừa hỏi.

_Dạ, một tuần anh ạ!!

_Thế thì còn gì bằng nữa!

_Vâng! À anh với chị Nguyễn khi nào cười đấy? -Sợ bác ý lại nói kiểu kiểu như mấy thằng bạn, tôi vội xoay ngay chủ đề.

_Cuối năm em à, cũng chỉ còn 4 tháng nữa thôi! Các chú phải về trước hẵn mấy hôm để giúp anh nhé!

_Tất nhiên rồi, chúc mừng bác!

Tôi uống với anh ấy một chén! Chà, rượu đã bắt đầu khó nuốt rồi đây. Tôi vội với lấy bao thuốc trên bàn, chọt giật thót người khi thấy nàng đang hướng đôi mắt sẫm soi về phía mình.

"Chết, suýt quên" tôi la thảm trong lòng, nhưng mặt vẫn cứ thản nhiên cầm bao thuốc...đưa cho thằng Thanh.

Cứ mãi vui vui mà trong phút chốc đã quên bống đi "sự quản lý dễ thương" kia, cũng may là tôi cũng chẳng nghiện thuốc. Thi thoảng mới hút khi tâm trạng, hoặc uống rượu thôi.

_Nào, mấy anh em khu trợ cũ mình ôn lại kỷ niệm cái nhỉ? -Hòa cầm chai rượu tới rót cho anh Long, anh Kiên, Thanh và tôi.

_Cứ ôn cho lắm vào rồi lát nữa ai dọn những "kỷ niệm" đó cho các ông? -Chị Nguyễn người yêu anh Long bĩu môi.

_Phải đấy! -Cái Hồng ngồi cạnh cũng phụ họa theo.

_Ồ hay nhì! Đây là việc của anh em tôi -Anh Long cười khề khà.

_Uống rượu mà đưa bỏ đi cùng nó phức tạp vậy đấy! Thôi nào uống đi!

Mấy anh em lại làm tiếp vài tăng nữa, tôi nhần tít cả mặt lại. Lão đảo ngồi xuống, bỗng thấy ánh mắt lo lắng của nàng, tôi vội cố làm ra vẻ tỉnh táo, ním cười trấn an nàng.

Công nhận hôm nay tôi uống khá nhiều, có lẽ cũng do một phần bởi chuyện sáng nay gặp lại ông ấy...dù đã quay lại hồ nước và cố tự huỷ hoại mình, nhưng làm sao có thể gạt hết những hình ảnh người đó ngay được, nên tôi cố mượn cuộc vui và rượu để vui dập hẵn luôn những hình ảnh ấy trong đầu, để có thể thoải mái hơn trong những ngày tới.

Tôi thả dể nàng chứng kiến một thằng say vì vui được gặp lại nàng, vui với anh em. Chứ không thể dể nàng thấy lại đôi mắt thâm kia một lần nữa...

Tuyệt nhiên không thể để nỗi buồn ám ảnh ấy làm ảnh hưởng tới ngày vui này và những ngày sắp tới!

_ Gì vậy!? -Đang khập khùng từ trong nhà vệ sinh đi ra. Thì thằng Sơn bước vào chặn tôi lại, tôi liền lè nhè hỏi nó.

_ Đại ka cầm lấy, lát ra trả tiền! -Nó thì thâm rồi kín đáo dúi vào tay tôi một sấp tiền.

_ Mày điên à! Tao có mà! -Tôi bực dọc nhét lại vào tay nó.

_ Sắp tới còn chi nhiều, đại ka cứ cầm đi -Nó gạt tay tôi ra.

_ Không! Đồ dờ người -Tôi dứt khoát.

_ Đại ka nghe em đi, dù biết tình cảm đại ka với sếp là như thế nào rồi, nhưng thanh niên anh em mình cái máu sĩ diện lúc nào chả có!!

_ Tao đã bảo không mà! - Tôi vẫn cứ dúi lại vào tay nó.

_ Trời ạ, thì cứ coi như em cho đại ka vay, lúc nào cần em đòi! OK -Nó năn nỉ.

_ Không! Mày điên nó vừa thôi!

Đang giằng co thì có người bước vào, tôi giật mình buông nó ra, chỉ chờ có vậy nó chạy tót ra ngoài, ngoái lại cười:

_ Đại ka cứ nghe em đi, lớn vốn ở đây người ta lại tưởng anh em mình pê đê thì bỏ mẹ!

Tôi đứng ngẩn tò te nhìn theo nó. Rồi ngoảnh nhìn cái ông vừa vào đang vừa tè vừa quay qua ném cặp mắt tò mò lại phía tôi... tôi ngại ngùng nhét xấp tiền vào túi rồi bước vội ra ngoài.

Thâm tâm tôi chẳng muốn cầm tiền của nó một chút nào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy nó cũng có lý...

_ Ô! Bác Kiên với bác Long và thằng Thanh đâu rồi? -Quay lại bàn tiệc ngón ngang, không thấy mấy ông kia đâu tôi liền hỏi.

_ Anh Long đưa chị Nguyên về, chiều còn đi làm. Anh Kiên cũng có việc phải đi. Thanh cũng té rồi, vợ nó sợ nó say hay sao ý nên giục về -Hòa quay sang trả lời tôi.

_ Giờ anh cũng phải đi công chuyện, mấy đứa cứ về nhà nghỉ ngơi đi, tối có chương trình gì anh sẽ alo sau.-Anh Hùng đứng dậy.

_ Mấy em ở lại nhé, chị về trước đây -Chị Huyền người yêu anh Hùng cũng đứng dậy chào chúng tôi.

_ Vâng! Anh chị về ạ!

_ Em chào anh chị!

_ Giờ sao, có uống nữa không? -Tôi kéo ghế ngồi xuống hỏi mọi người ở lại.

_ Thôi anh! -Nàng đưa tay véo nhẹ vào đùi tôi.

_ Uống gì nữa, mặt mày như mặt trời xuống núi rồi, giờ tắt cả về nhà thôi, tao cũng say lắm rồi. -Hòa nói.

_ Ủ! Tính tiền em ơi -Tôi đưa tay vẫy phục vụ.

_ Thôi về, tao trả rồi -Lâm kéo Thủy người yêu nó đứng dậy.

_ Há! -Tôi tròn mắt nhìn nó, rồi quay sang nhìn thằng Sơn, thấy nó nheo mắt cười. Chúng nó phím nhau rồi à?

_ Sếp, có về mệt rồi, về nghỉ ngơi đã đại ka ạ!

_ Ủ! Về thôi -Hòa giục.

Tôi kéo nàng đứng dậy đi theo tụi nó, đến là mệt với mấy thằng bạn chết tiệt này, chúng nó nhiệt tình quá đâm ra lại khiến tôi ái ngại vô cùng.

Tất cả mọi người trừ ku em Thái tạt té vào quán net chơi game, còn lại về nhà hết, Hòa say quá về cái là phi ngay vào nhà vệ sinh tầng 1 nôn thốc nôn tháo, sau đó được Hồng dìu lên tầng 4 ngủ. Lâm mua ít hoa quả rồi rủ mọi người vào tầng 2 bật Karaoke hát hò.

Tôi ngồi được một lúc thì cũng thấy lợm giọng vội linh ra ngoài rồi chạy lên tầng 3...

_Oe oe!!! -Gục mặt xuống bồn cầu cố vũ cho đội "Li-vơ-phun" xong, cũng thấy nhẹ nhõm được một chút, nhưng con chệnh choáng vẫn còn.

Xả bồn cầu xong tôi vịn tay đứng dậy bước lại chậu rửa mặt vục nước tạt lên mặt cho tỉnh táo một chút...nhìn mình qua gương thấy mắt đỏ lừ...

Chưa bao giờ tôi uống như hôm nay, phải chi đừng có gặp ông ấy, đừng gặp ông ấy...

Tôi tưởng như nỗi buồn đã để lại bên hồ nước rồi...nhưng hóa ra tôi lại bị chính tâm trạng của mình đánh lừa.

Bỗng hình ảnh tôi qua gương phản chiếu méo mó nhòa dần, thay vào đó là gương mặt cậu nhóc ấy...và khuôn mặt dễ thương của bé gái kia...tôi có em u? Giấc mơ thuở nhỏ đã trở thành hiện thực...nhưng tôi lại không thể ôm ấp các em mình như một người anh...

Lỗi do người lớn chứ...tại sao chúng tôi lại phải chịu...???

_Sao rồi?

Tôi giật thót người, quay qua, thấy nàng đang đứng trước cửa nhà tắm từ lúc nào.

_Không! Anh...!! -Tôi ấp úng. Quay vội đi lén quệt nhẹ giọt nước mắt đang trực trào ra.

_Con trai các anh hay thật đấy! -Nàng cau mày lườm tôi, rồi bước lại với lấy cái khăn mặt, xả nước vò, rồi lau mặt cho tôi. May mà nàng chưa kịp để ý.

_Anh xin lỗi! -Tôi ngượng ngùng, nhưng lòng thì hạnh phúc vô cùng với sự ân cần đó của nàng.

Lau mặt cho tôi xong, nàng dịu tôi ra giường ngồi.

_Anh uống đi! -Nàng cầm cốc nước chanh trên bàn đưa cho tôi.

Tôi đón lấy làm một hơi, thấy đỡ đỡ hơn rất nhiều, nhưng đầu thì vẫn nhức như búa bổ.

_Anh nằm nghỉ một chút đi!

_Em đi đâu vậy?

_Xuống hát chứ đi đâu! -Nàng bước ra cửa, quay lại nhìn tôi tủm tỉm cười, rồi đóng cửa lại.

Tôi ngồi ngẩn ngơ một lúc rồi cũng thả người nằm xuống...

Oài lắm rồi...nên giấc ngủ tới rất nhanh....

Giấc ngủ mệt mỏi chẳng biết kéo dài bao lâu nữa... trong cơn mơ màng bỗng tôi cảm nhận một sự mềm mại tựa quây khế trong lòng...

Tôi cố hé đôi mắt mệt mỏi ra nhìn...rồi sững sờ mở trừng ra luôn. Nàng đang gối đầu lên tay tôi, thu mình nép vào tôi ngủ ngon lành...

Tìm tôi lại nhảy rộn ràng trong lòng ngực...tôi cố không dám thở mạnh...chỉ sợ sẽ làm vụt mất đi khoảnh khắc thiên thần ấy...

Tiếng hát oang oang của tụi thằng Lâm dưới tầng 2 không còn nữa, không gian im ắng...chỉ có tiếng tích tắc của cái đồng hồ báo thức trên bàn điểm nhẹ từng giây...tụi nó đi quái đâu nhì, hay cũng ngủ hết cả lũ rồi???

Tôi cũng chẳng quan tâm nhiều, bởi thế giới đối với tôi giờ chỉ dồn vào khuôn mặt thân thương kia, mắt nàng nhắm nghiền, đôi môi chúm chím...yên bình quá...

Tôi say xưa ngắm nhìn...chỉ muốn thời gian ngưng hẳn lại... cho khoảnh khắc này sẽ luôn là mãi mãi...

Bất giác tôi đưa tay vớt nhẹ những sợi tóc mai trên má nàng, rồi xiết nàng bằng một cái ôm nhẹ nhẹ...hết sức nhẹ nhẹ để nàng không tỉnh giấc...sau đó dịu dàng phớt nhẹ lên đôi môi chúm chím kia một nụ hôn run rẩy...chứ không có vồ vập như lúc này bên Hồ nước...hết sức nâng niu để không làm ảnh hưởng tới giấc ngủ yêu thương kia...

Rồi nụ hôn dừng lại trên trán nàng, tôi kề má vào đó, hít hà mùi hương thoang thoảng trên tóc...

Tôi mỉm cười nhắm mắt lại...

Thật hạnh phúc khi tới một ngày, những giấc mơ đã không chỉ còn là giấc mơ...

Tình yêu lấy đi của tôi nhiều nước mắt, nhưng cũng đem đến cho tôi những trải nghiệm ngọt ngào nhất mà đâu phải ai cũng có được. Có lẽ số phận luôn

công bằng cho những người dám vượt qua những tăm tối để tìm cho mình một lẽ yêu đích thực trong đời.

Giấc ngủ thứ hai kéo đến mới thật êm ái làm sao...

Cuộc đời cũng không đến nỗi bạc đãi tôi quá thể đáng, mang đến cho tôi những nỗi đau tột cùng thì cũng ngay lập tức xoa dịu tôi bằng tình yêu của người con gái này, nàng về mang theo những âm áp vô hạn, dịu dàng chườm vào những tổn thương trong trái tim tôi đang rỉ máu..

Số phận chắc cũng chỉ thử thách lòng kiên trì của tôi đến đâu thôi. Bởi những thứ đã tưởng như vượt khỏi tầm tay thì lại tìm về theo những cách mà tôi có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ tới. Dù phía trước vẫn còn đặt ra cho tôi nhiều thử thách lớn lao, nhưng chỉ cần có những khoảnh khắc này cũng đủ cho tôi thêm quyết tâm và nghị lực để vượt qua...khẳng định những điều tôi đã tin và tôn thờ...

Chỉ cần có nàng, mọi thứ sẽ lại dễ dàng được cân bằng. Tại sao tôi lại cứ phải trăn trở suy nghĩ mà làm chi?

Trong con mơ màng, bỗng tôi cảm nhận một cái chân gác nhẹ lên người...

Eo ôi! Công chúa mít ướt của tôi ngủ xấu quá...

Trong con vô thức tôi mỉm cười rồi cũng xoay sang ôm lại nàng...

Cơ mà sao rần chắc và to lù lù thế này nhĩ? Sự mềm mại yêu kiều ban nãy đâu rồi???

Tôi hoảng hồn sờ sờ nắn nắn cái lưng to như tấm phản rồi mở choàng mắt ra...

Giời ạ!! Là cái thằng chết toi Hòa...

_Mẹ kiếp!!! -Tôi vội đẩy nó ra, đập luôn cho một phát, rồi ngồi bật dậy.

_Gi thế?? -Nó hé mắt ra, giọng ngái ngủ lâu bầu.

_Ngọc..của tao...đâu? -Tôi thẳng thốt hỏi nó.

_Cái Hồng nhà tớ đưa về phòng trọ rồi, lát nữa lúc nào đi ăn thì qua đón! -Nó ngoác cái mồm ngáp ngáp.

_Tao tưởng mày ngủ trên tầng 4 cơ mà?

_Vừa phải nhường phòng cho thằng Lâm với vợ nó.

_Son đâu?

_Thì vẫn đang ngồi nói chuyện với Hằng dưới tầng 2!

Tôi quay nhìn đồng hồ, cũng đã 6 rưỡi chiều rồi.

_Dậy thôi! -Tôi đứng dậy cời quần áo rồi bước vô nhà tắm.

_Để bạn ngủ tí đã! -Nó uể oải.

_Ngủ gì giờ này nữa, tắm rửa rồi đi ăn thôi! -Tôi giục.

_Ờ!! -Nó cũng ngồi dậy cời đồ rồi vào tắm cùng tôi.

_Mẹ, trưa nay uống sợ thật!

_Ừ! -Tôi xối nước lên người rồi đưa vòi hoa sen cho nó để kỳ cọ.

_Câu say không? Tớ về nôn phát xong ngủ éo biết gì luôn.

_Tao cũng thế!

_Mà lúc nãy ở trong phòng với Ngọc có "gi gi" không? -Nó vừa xả nước vừa quay sang tôi tò mò.

_Sao cơ??

_Thấy Lâm bảo hai người ở trong phòng đóng cửa cả tiếng đồng hồ mà -Nó toét miệng cười.

_Việc của chúng mày à? Lắm chuyện! -Tôi vừa xoa xả phòng vừa gất gồng.

_ Cậu không phải giầu, anh em có gì mà ngại!

_ Tao ngủ mê mệt mà, biết gì đâu.

_ Thật không?

_ Thật cái mà cha mày! Thôi tắm nhanh lên, sốt ruột!

Tắm rửa thay quần áo xong xuôi, tôi với Hòa lấy xe qua đón nàng với Hồng. Sơn lấy xe Lâm đưa Hằng về để chuẩn bị tối đi diễn. Còn thằng Lâm thì...kệ cha nó, gọi mãi chả thấy nghe máy gì cả...chắc lại đang say sưa với "vợ" rồi.

_ Xong chưa? -Tối khu trọ cũ, tôi ngó vào phòng, thấy cái Hồng đang ngồi sấy tóc.

_ Tụi em xong rồi đây!!

_ Con gái các bà lúc nào cũng chúa lè mè! -Hòa bước vào bừa môi.

_ Lè mè cái đầu anh ý! -Hồng cau mày nguýt nó.

_ Ngọc..nhà anh đâu? -Tôi thấy thích thú yêu yêu với cách gọi mới này.

_ Chị ấy đang thay đồ!

_ Em đây! -Nàng bước từ phòng tắm ra.

_ Tinh rượi chưa anh?

Câu hỏi của nàng chẳng thể lọt được vào tai tôi, vì tôi đang sững người nhìn nàng...

Chiếc áo hai dây màu hồng mix cùng với chân váy đầm xòe công chúa ren màu kem phô bày vóc dáng một cách hoàn hảo, mái tóc buông thả tự nhiên xuống bờ vai trắng ngần...khuôn mặt mộc chỉ điểm một chút son lên môi thôi làm nổi bật thêm vẻ đẹp tự nhiên thuần khiết vốn có...

Nàng với mùa thu Hà Nội, vẻ nào đẹp hơn nhĩ??

_ Gì thế? Mặt em nhỏ à?

_ Hà!! -Tôi giật mình quay lại thực tại, cái đầu ảm ương của tôi lúc quái nào cũng có thể bay bổng được mới tài chứ.

_ Không!!! Minh đi được chưa? -Tôi đỏ mặt gãi đầu.

_ Đợi em thay đồ đã!! -Hồng bước lại tú lấy đồ.

_ Nhanh lên bà! -Hòa sốt sắng giục.

_ Alo!

_ Em đây đại ka!

_ Mày đang ở đâu thế, về đi ăn!

_ Đại ka với sếp cùng mọi người cứ đi ăn đi, em đưa Hằng đi diễn, lúc nào về ở đâu thì em gọi.

_ Nay, bạn bè gì mà nhiệt tình thế? -Tôi bừa môi mỉa nó.

_ Có gì đâu đại ka! -Nó cười hề hề.

_ Thôi được rồi có gì lát nữa alo nhé!

_ Vâng!

_ Sao hả? -Hòa nhún ga lên đi song song với tôi quay sang hỏi.

_ Nó bạn đưa em Hằng đi diễn rồi.

_Thằng này cũng gớm mặt đấy -Hòa chép miệng cười.

_ Còn thằng Lâm thì sao?

_ Kệ nó! Muộn rồi, 7 rưỡi rồi, chờ chúng nó xong chương trình thì đói mốc mồm à!

_ Thế giờ đi đâu?

_ Ngọc thích ăn gì? Để bạn ấy quyết định đi!

_ Em sao? -Tôi ngoái đầu lại hỏi nàng.

_ Em ăn gì cũng được mà!

_ Cứ nói một sở thích bất kỳ đi?

_ Thế thì bún chả nhé!

_ Ok

_ Bún chả thì lên Nguyễn Khuyến đi, tao biết mỗi quán ở đấy. -Hòa nói.

_ Ừ!

Chúng tôi hòa vào dòng xe tấp nập, trong khung cảnh lộng lẫy ánh đèn của Hà Nội về đêm, gió thu dịu mát khiến lòng phấn chấn và sáng khoái hẳn, quan trọng hơn nữa là được chở người yêu đi chơi, nên nhìn đời chỗ nào cũng thấy lung linh rộn rã hết.

Ăn uống xong xuôi rồi thì thằng Lâm mới gọi điện. Nó bảo anh Hùng hôm nay diễn trên vũ trường Hồ Gươm Xanh, anh ấy rủ lên đó chơi. Tôi từ chối thẳng thừng luôn, dù rất cảm kích nhưng tôi không bao giờ muốn đưa nàng vào những chỗ phức tạp với bao nhiêu những hình ảnh chướng mắt như vậy.

Rồi quán ăn chúng tôi lượn lên bờ hồ đi lòng vòng rồi tạt té vào quán cafe tiếp tục truyện trò.

Ngồi được 30 phút thì Hòa bảo đưa Hồng đi có chút việc. Nó nhăm nháy cho tôi tự hiểu là chúng nó muốn đề cho tôi và nàng chút không gian riêng tư, thằng này nhiều lúc cũng tâm lý đấy chứ nhỉ?

Tâm sự thêm một lúc tôi lại rủ nàng lấy xe dạo qua những con phố, hít hà hương hoa sữa thơm nồng...tận hưởng những mát lạnh êm dịu.

_Mấy năm rồi mới được sống trong không khí của mùa thu -Nàng ôm tôi thò thè.

_Anh thì lần đầu tiên mới được thưởng thức và thấy thu đẹp đến vậy. -Tôi nắm lấy bàn tay nàng xiết nhẹ.

_Mọi năm thì sao?

_Mọi năm đâu có em kề bên..

Tôi lái xe đi chậm chậm, loanh quanh đã ra tới Hồ Tây, đi một vòng rồi dừng lại con đường cạnh công viên nước.

_Đã hết mùa sen rồi anh nhỉ? -Nàng dặt tay tôi đi dạo ven hồ, nhìn những tán sen đã trơ trụi.

_Ukm

_Tiếc thật đấy

_Sao phải tiếc, tạo hóa sinh ra bốn mùa thì cũng phải ban cho mỗi mùa một vẻ đẹp riêng chứ, công bằng mà. Em ra vào mùa thu thì hãy tận hưởng vẻ đẹp của mùa thu đi!

_Bao giờ mới được cùng anh đi qua hết bốn mùa nhỉ?

_Hỏi mình còn học cùng nhau chẳng phải đã đi qua hết rồi sao? -Tôi cười.

_Hỏi đó nói làm chi!

_Anh nghĩ sẽ không còn xa nữa đâu!

Tôi kéo nàng ngồi xuống ghế đá. Nàng ngả đầu vào vai tôi, cùng ngắm nhìn những ánh đèn phản chiếu xuống mặt hồ.

_Chiều mai ra đây ngắm hoàng hôn anh nhé -Nàng thủ thỉ.

_Đầu cần phải chiều mai, mình cũng đang ngắm mà.

_Trưa nay bên hồ nước anh cũng bảo vậy? Giờ là đêm tối rồi?

_Em chẳng từng nói:"Nếu sau này chúng ta có xa nhau, mỗi khi nào nhớ đến em, anh hãy nhìn về phía mặt trời mỗi lúc hoàng hôn xuống...em sẽ đến..." còn gì?

_Anh vẫn nhớ...? -Nàng ôm lấy tôi trong bồi hồi những cảm xúc về hoài niệm năm xưa.

_Sao có thể quên được, giờ điều đó đã được nâng lên một tầm khác rồi?

_Như thế nào vậy?

_Có biết cách anh ngắm hoàng hôn khi chúng ta xa nhau không?

_Không?

_Nhắm mắt lại và nghĩ về em!

Tôi hôn nhẹ lên mái tóc nàng...chúng tôi nhìn lên bầu trời...không phải là những vì sao lung linh kia, cũng chẳng phải ánh đèn mờ ảo xung quanh hồ. Khung cảnh qua những yêu thương của chúng tôi lại là những tia nắng le lói cuối chiều...

Cả tôi và nàng..

Đang cùng nhìn về phía hoàng hôn...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Quay lại chốn xưa

Mùa đông năm 2003, vào cuối tháng 12. Tuyết rơi phủ kín mọi góc ngách thành phố Bratislava - cũng là thủ đô trực thuộc nước Cộng hòa Slovakia. Nhiệt độ trung bình lúc này khoảng -4 độ C, càng về khuya trời càng rét đậm. Người dân thành phố đã yên giấc sau khi đón một mùa Giáng Sinh rực rỡ, an lành.

Nhưng đằng sau sự yên bình đó... Có những con sóng đang lẩn khuất. Với những cuộc sống tách biệt với xã hội.

Tại một khu nhà kho cũ kỹ nằm trong hệ thống cảng quốc tế đường sông lớn nhất Bratislava, cũng là một trong hai khu cảng lớn nhất Slovakia. Một nhóm người đang đứng ngồi lổ nhổ trò chuyện dưới trời tuyết, sát ven tường nhà kho.

_Mấy giờ rồi nhỉ? -Một người bước ra đường ngó ngó đáng về sốt ruột.

_1h30 sáng rồi. - Son vạch tay áo ra xem đồng hồ. Rồi rút một điều thuốc châm, ngẩng cổ nhả từng làn khói mỏng tanh, nhìn những bông tuyết đang rơi dày đặc.

_Quá 20 phút rồi còn gì nữa?

_Frandskus, đi vào đi.

_Ông ta có biết bọn mình sắp chết cóng rồi không? - Một người nữa bước lại cầm bao thuốc trên tay Son.

_Enando, anh nôn nóng làm gì, việc của chúng ta là đứng đợi thôi -Son đưa Enando cái bật lửa.

_Vợ mới sinh hôm qua, hẳn có lý do để sốt ruột chứ. -Frandskus vừa bước vào vừa nói.

_Vậy à? Chúc mừng anh! -Son bắt tay Enando.

_Con trai hay con gái vậy?

_ Con gái.

_ Tuyệt, nó sẽ thừa hưởng mái tóc vàng và khuôn mặt xinh như mẹ nó, anh đã đặt tên chưa?

_ Adabel, sẽ là như vậy. -Enando rít hơi thuốc sâu, đôi mắt rạng ngời hạnh phúc.

_ Hay quá, một cái tên rất đẹp!

_ Cảm ơn cậu!

_ Khi nào anh sẽ về với công chúa nhỏ ấy?

_ Nốt đột hàng này, mình đã đặt vé chiều mai về Hamburg rồi.

_ Cho em gửi một cái hôn lên má thiên thần đó nha -Son nháy mắt.

_ Cho tớ gửi một cái hôn lên môi vợ cậu nữa! -Một người đang ngồi lau lau khẩu Makarov PM, cũng hào hứng chen vào.

_ Roswalt, tớ sẽ treo ngược cậu lên và búng bi cậu đấy -Enando quay lại lườm. Cả nhóm ồ lên cười ha hả.

_ Tới rồi kia! -Frandsus đưa tay ra dấu hiệu báo mọi người im lặng. Tất cả đều ngoảnh nhìn.

Chiếc Cadillac lăm lăm rẽ tuyết đi tới. Đỗ xích trước mặt nhóm Son đang đứng. Lái xe là một người da đen, anh ta mở cửa bước xuống rồi quay lại mở tiếp cửa sau. Chiếc giày da bóng loáng đặt xuống nền tuyết, một người đàn ông trung niên gốc Á bước ra ngoài. Cầm bật lửa xìt châm điếu xì gà. Ông ta đáng người dong dỏng cao, bận một chiếc áo bành tô màu xám tro, đội mũ phớt. Hai hàng ria mép con kiến được tia tốt cẩn thận, nhưng điểm nhấn trên gương mặt ông ta lại là vết sẹo kéo dài từ đuôi mắt trái xuống tới tận cằm.

Tiếp đó là một người gốc Á nữa tự mở cửa bước xuống, nom còn khá trẻ. Anh ta xách theo một chiếc vali màu đen.

_ Ngài Hoàng Kỳ, tình hình thế nào rồi? -Frandsus bước lại hỏi người đàn ông có vết sẹo trên mặt mang phong thái lãnh đạo ấy.

_ Lát họ sẽ tới, đang đi cùng Steve Nguyễn -Người đàn ông tên Hoàng Kỳ đó nheo mắt ngậm điếu xì gà, rồi nhìn xung quanh cảnh giác.

_ Chú yên tâm, cháu đã cho người khảo sát xung quanh rồi. Siegbert đang quan sát bao quát toàn khu vực trên cái trục cầu kia, có động tĩnh gì anh ta sẽ báo xuống qua điện thoại -Son lên tiếng.

_ Tốt lắm! -Hoàng Kỳ gạt gù tỏ vẻ hài lòng.

_ Nguyên tắc của chú mà, hướng chi đây lại là khách hàng mới! -Son nói tiếp.

_ Liệu có đáng tin cậy không thưa ngài? -Enando tỏ vẻ nghi ngại.

_ Ai chứ Steve thì tôi không phải lo nghĩ nhiều, với lại ông chủ đã duyệt đơn hàng này, chúng ta có lựa chọn sao?

_ Nhưng bình thường trễ 15 phút là chúng ta hủy kế hoạch, giờ đã quá 20 phút rồi.

_ Hôm nay tuyết rơi dày, họ không đi nhanh được, với lại còn phải thăm dò tình hình lũ côm trong khu vực nữa. Nên có chút ngoại lệ.

_ Vâng!

_ Cậu yên tâm, mai sẽ được về hội ngộ với vợ con. -Hoàng Kỳ mỉm cười.

_ Cảm ơn ngài.

_ Son! Ra đây chú bảo -Hoàng Kỳ khoác vai Son đi ra một góc.

_ Hôm trước điện về cho mẹ à? -Ông ta chuyển sang giao tiếp bằng tiếng Việt.

_ Dạ.

_ Bà ấy có nói gì không? Chú cũng chưa có thời gian hỏi.

_ Bà nội lại phải nhập viện

_ Thế à? -Ông ta khẽ nhướn mày lên, đôi mắt ánh lên vẻ lo lắng.

_ Mẹ hỏi tết này chú cháu mình có về được không?

_Ồ.

_Cháu bảo chưa biết.

_Có khi chú cũng sẽ lên kế hoạch, đã 1 năm rồi rồi.

_Thấy mẹ cháu bảo bà muốn gặp chú lắm.

_Uhm - Rít mạnh hơi xì gà, sự trầm ngâm hiện rõ trên gương mặt Hoàng Kỳ

_Thưa ngài! -Frandsus cất tiếng gọi rồi đưa tay vẫy phá tan bầu không khí im ắng đang bao trùm.

_Được rồi, biết vậy đã, mình sẽ trao đổi cụ thể vấn đề này sau! OK - Hoàng Kỳ vỗ vai Son rồi hai chú cháu bước lại chỗ chiếc xe.

_Gi vậy Frand?

_Steve vừa điện, bảo 5 phút nữa sẽ tới nơi!

_Ok, tốt rồi. Seigmund trèo lên nóc 2 chiếc container chồng lên nhau kia quan sát trực tiếp động thái đối tác -Ông ta bắt đầu chỉ đạo, sự lộn xộn bao nhiêu năm lẫn lộn chốn giang hồ khiến ông ta lúc nào cũng cảnh giác trước mỗi phi vụ.

_Vâng, thưa ngài! - Seigmund bước lại vách tường nhà kho bới tuyết lòi ra một khẩu M16 cùng với ống nhòm. Rồi mắt hút sau mấy chiếc container.

_Còn Son!

_Dạ!

_Bên phải cách khoảng 30 mét có dãy bê tông, cháu sẽ nấp ở đó. -Ông ta chỉ tay hướng dẫn.

_Không! Lúc nào cháu cũng ở cạnh chú mà! -Son cự lại.

_Ờ hay cái thằng, có gì đâu mà phải đứng cạnh!?

_Chẳng có gì nên cháu cũng không phải nấp.

_Thôi được rồi. Vậy thì Roswalt. Quan sát kỹ nhé!

_Vâng! -Roswalt cũng đi lại chỗ vách tường, cúi xuống bới tuyết cảm lên một khẩu M16 nữa. Sau đó chạy tới chỗ đã được chỉ định thay cho Son.

_Mày bắt đầu biết cãi lệnh chú mày từ lúc nào thế? -Hoàng Kỳ quay qua son trừng mắt.

_Cháu không thích thập thò, đàn ông lúc nào cũng phải quang minh chính đại chứ -Son tỏ vẻ nghiêm nghị.

_Mày...giống hệt tao ngày xưa! -Ông ta nhếch mép cười.

_Chú không hiểu cháu thì ai hiểu? -Son cũng cười, rồi rút bao thuốc ra.

_Cho tớ xin điếu cho ấm bụng nào! Lạnh cứng hết cả răng rồi! -Frandsus chia tay.

_Đây anh - Son rút một điếu rồi đưa bao thuốc cho Frandsus.

_Phụt...!!! Bụp....!!

Đúng lúc Frandsus nhào ra với lấy bao thuốc thì một tiếng gió rít lạnh ghê người văng lên. Bao thuốc rơi xuống đất, Frandsus run lấy bầy, từ cổ họng anh ta một dòng máu đỏ phụt ra, bắn cả lên mặt Hoàng Kỳ. Frandsus gục xuống trong sự sùng sốt của tất cả mọi người, mắt vẫn mở trừng trừng không kịp trấn trối.

_Súng bắn tia, súng bắn tia!!!! -Enando la lên thất thanh.

Cả nhóm người chẳng ai bảo ai, đều nằm rạp xuống ngay lập tức theo phản xạ rồi nhanh chóng trườn với lăn vào nấp sau chiếc xe.

_Phụt...phụt....!! -Thêm hai phát súng nữa, tiếng đạn va vào thân xe vọng lên chói chói.

Seigmund đang đứng trên nóc Container cũng vội nằm xuống. Rồi đưa ống nhòm lên nhìn, quan sát kẻ địch vừa ra tay hạ thủ Frandsus. Nhìn loanh quanh một lúc bỗng anh ta thấy một luồng sáng lóe lên, chiếc ống nhòm vỡ tan. Seigmund gục xuống thành cái xác không hồn sau phát đạn xuyên vào mắt bên phải. Tay súng bắn tia này cũng thuộc dạng tầm cỡ khi chỉ trong một thời gian ngắn đã hạ luôn hai mục tiêu ở cách xa nhau như vậy, đủ biết khả năng tinh chỉnh của hắn đã đạt tới mức tuyệt đỉnh. Hoặc cũng có thể chúng có tới hai tay súng?

_Pằng! Pằng! Pằng! -Liên tiếp loạt đạn súng trường vang lên, thành xe rung bần bật trước hỏa lực, tuyết bắn tung tóe.

_Hồng rồi, chúng ta bị phục kích! -Tựa vào thành xe rút ra một khẩu Beretta. Hoàng Kỳ nói tỏ vẻ nghiêm trọng.

Son cùng mấy người còn lại cũng rút súng ra. Nhưng hỏa lực địch vẫn dội tới liên miên khiến họ không thể trồi lên đáp trả được, mà có trồi lên cũng không thể xác định phương hướng của địch. Nên cả nhóm chỉ biết nép sát vào thành xe. Hứng chịu sự tấn công.

_Sao không thấy Siegbert báo cáo tình hình? Nó làm cái quái gì trên cái trục cầu ấy vậy? -Hoàng Kỳ cau gắt.

_Son điện cho nó xem? -Enando nói.

_Vâng! -Son lập bập rút điện thoại ra điện.

Chuông đổ, nhưng không có tiếng trả lời. Son gọi liên tiếp 3,4 cuộc nữa. Vẫn không có ai hồi đáp cả. Siegbert đã đi đâu?

_Hướng 11 giờ, trên nóc Container sát dây cống ngầm xây dựng, sau mấy thùng vật liệu -Ở chỗ nấp Roswalt nói vọng tới, xen lẫn tiếng nói là dồn dập tiếng đạn bắn từ Roswalt đáp trả lại kẻ địch.

Hỏa lực địch tạm thời bị ngắt, anh da đen lái xe cho Hoàng Kỳ vội đứng lên kê khẩu Type vào thành xe xả liên tục về phía Roswalt vừa chỉ điểm.

_Phụt...!! - Vừa xả được một loạt đạn, thì anh ta ngã vật xuống, óc với máu văng tung tóe lên nền tuyết trắng.

_Không được rồi, tay súng bắn tia nấp ở chỗ khác! -Hoàng Kỳ thở hồng hộc, mồ hôi lấm tấm rịn trên trán.

Mọi người đều biết rằng trên trục cầu, cái đầu của Siegbert đang treo lủng lẳng. Gã sát thủ đưa tay quệt hứng những giọt máu đang nhỏ tong tong từ cái đầu của Siegbert sau khi hạ thủ anh chàng da đen, đưa lên lưỡi liềm. Đôi mắt ánh lên sự phấn khích bệnh hoạn, rồi thích thú đối khẩu L115A3 AWM đã được lắp nòng giảm thanh xuống chiếc xe Cadillac. Đối với hắn, nhóm người Hoàng Kỳ như những con mồi dễ hấn thỏa mãn thú đi săn.

_Lúc này Frandscus không nhòai người lấy thuốc vô tình chắn trước mặt, thì giờ người nằm kia là tao rồi. Chúng nó muốn lấy mạng tao! -Hoàng Kỳ bậm môi, đôi mắt vẫn lên.

_Đây là một cái bẫy!! -Enando tức giận nói.

_Cái bẫy? -Son quay sang Enando.

_Chúng nó đã lên kế hoạch tỉ mỉ và chi tiết, vì vậy chúng nó mới bắt chúng ta giao dịch ở Slovakia chứ không phải Đức hay Cộng Hòa Séc. Bởi nơi này đồng bọn của chúng ta không nhiều. Lại không quen thuộc địa hình -Enando lý giải.

_Vậy sao chú...?? -Son lại quay lại nhìn Hoàng Kỳ, nó không hiểu một người kinh nghiệm giang hồ từng trải như chú nó lại có thể dễ dàng bị dụ đến như vậy.

_Thằng chó Steve Nguyễn, không ngờ nó theo tao từng ấy năm mà còn có thể quay lại đóp chủ! -Với cái đầu lơ lửng, Hoàng Kỳ nhanh chóng suy ra căn nguyên của sự việc.

_Tôi quan sát hành tung nó cả tháng nay, chỉ có nó mới thuyết phục được ông chủ duyệt đơn hàng này thôi. Tôi đã cảnh báo ngài rồi mà ngài không tin. -Enando thở dài.

_Tao đâu có thể ngờ, tao đã cứu mạng nó hai lần! -Hoàng Kỳ nghiêng răng ken két.

Ông ta không nghĩ một người đồng hương ông ta đã cứu giúp khi đang kề cận cái chết, rồi đùm bọc curu mạng hắn. Đã từ lâu mặc định như cánh tay phải của mình, thân thiết như ruột thịt. Lại có thể móc nối với kẻ thù để đưa ông ta vào bẫy.

_Chúng...chúng ta nên gọi cảnh sát không? -Người gốc Á xách vali đi cùng xe với Hoàng Kỳ khi này run lẩy bẩy. Anh ta cũng là người Việt Nam.

_Long à, cậu là người mới nên không hiểu! Vai trò duy nhất của cảnh sát trong cuộc chơi này là sáng mai tới đây hốt xác chúng ta, hạp báo, âm ỉ một thời gian. Rồi mọi thứ lại đầu vào đầy thôi - Hoàng Kỳ nở một nụ cười chua chát.

_Phải làm sao bây giờ? -Son mặt tái mét.

Đây là lần đầu tiên nó phải đối mặt với một cuộc độ súng, chứ không phải dao kiếm loạn đả như những lần trước. Vì mỗi lần có đụng độ mà phải sử dụng tới hàng nóng thì Hoàng Kỳ luôn gạt thẳng cháu ra ngoài. Vấn đề giờ đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát, khi một cuộc giao dịch tưởng như bình thường phút chốc đã trở thành một vụ thanh toán đầu máu, tình cảnh trước mắt khốc liệt ngoài sức tưởng tượng.

_Pằng!! Pằng!! Pằng...-Từng loạt đạn lại hướng về phía chiếc xe.

Bọn chúng điên cuồng bắn phá, không để cho nhóm Hoàng Kỳ ngóc đầu lên. Mà có ngóc đầu lên thì cũng làm mồi ngon cho tay súng bắn tia lợi hại kia thôi. Đến cả cơ hội chạy trốn còn không có, nói gì đến phản công lại. Lực lượng đã tử vong gần hết rồi.

_Bọn nó mà bắn trúng bình xăng thì chúng ta sẽ thành thịt hun khói hết cả lũ! -Dù có kinh qua bao lần vào sinh ra tử, nhưng Hoàng Kỳ cũng chẳng giấu được sự căng thẳng kinh hãi đang hiện rõ.

_Không thấy phía Roswalt bắn trả nữa, anh ấy cũng không ổn rồi! -Son hoảng loạn thật sự.

_Bây giờ như thế này nhé! -Enando hắng giọng.

_Câu có ý gì? -Hoàng Kỳ nhìn Enando hỏi.

_Khi hỏa lực dồn về phía tôi, mọi người chạy luôn vào kho, đằng sau có một cửa hậu để thoát thân.

_Enando, không được! -Son tròn mắt lên.

_Cứ ngồi đây thì đằng nào cũng chết cả, chi bằng một người chết để đổi lại mấy mạng sống sót, tìm cơ hội trả thù sau -Enando quả quyết.

_Cậu...- Ngần người nhìn Enando. Hoàng Kỳ cảm khái không nói nên lời.

_Ôn cứu mạng của ngài, giờ tôi mới có dịp đền đáp -Enando cười.

_Anh không nghĩ tới đứa con mới chào đời sao? Anh còn chưa gặp nó mà! -Son gắt lên.

_Adabel - Tươi đẹp và hạnh phúc, tôi nghĩ mãi mới ra cái tên này đây, hãy bảo với vợ tôi như vậy -Enando đặt tay lên vai Son nháy mắt. Rồi nhặt lấy khẩu Type của anh da đen đang nằm dưới lớp tuyết.

_Enando!!! -Son hét lên, nhưng không kịp nữa rồi, Enando lao ra khỏi chiếc xe, vừa chạy vừa bắn. Từng loạt đạn được phân tán bót về phía anh ấy.

_Nhanh! Nhanh, không có thời gian chần chờ đâu -Hoàng Kỳ lôi Son đứng bật dậy, cùng với Long chạy thật nhanh lại cửa kho.

Son chỉ kịp nhìn thấy hình ảnh Enando gục xuống giữa trời tuyết, vậy mà những loạt đạn vẫn cứ xả xuống như muốn phân xác anh ấy thành nhiều mảnh.

_Pằng! Pằng!

_Hự! -Long dính một phát đạn vào chân, ngã lăn ra đất.

_Hai người chạy đi, tôi sẽ làm khuất tầm nhìn của chúng nó -Long cố gượng dậy, lấy ra một quả lựu đạn, rút chốt rồi lia vào gầm xe.

_Bùm, bùm...!! -Một tiếng nổ vang rền, cùng với ánh sáng chói lòa, chiếc xe nổ tung. Sức ép hất văng Son cùng với ông chú về phía trước... tuyết và cả khói bụi văng tứ tung mặt mũi...

_Không!! Không!! -Son bật ngồi dậy, thở hổn hển.

_Gì thế này? Có đề cho tao ngủ không? -Tôi uể oải hé mắt nhìn nó, giọng ngại ngái.

Nó chẳng trả lời tôi, khuôn mặt vẫn chưa hết bàng hoàng. Nó đứng dậy bước vào nhà tắm, xả nước rồi vục lên té vào mặt.

_Gặp ác mộng hay sao thế? -Tôi ngồi dậy với bình nước trên bàn, mở nắp ra rồi tu ừng ực.

_Không có gì! -Nó đứng chống tay vào bồn rửa mặt, bàn thần nhìn vào gương.

Tôi nhìn đồng hồ, đã gần 5 giờ sáng rồi. Tối qua ngồi tâm sự với nàng trên Hồ Tây xong lại tụ tập lại với 3 cặp Hòa, Lâm, Son đi lên phố cổ ăn uống mãi đến hơn 12 giờ đêm mới tan hội. Đưa nàng qua chỗ Hồng xong, tôi về phòng tắm rửa thì cũng đã 1 giờ sáng. Một là nên ngả lưng xuống là ngủ vật lộn, thế mà đang ngon giấc thì thằng chết toi này cứ la hét. Đến là bực mình.

_Thôi ngủ đi! Mai còn có sức lượn lờ -Tôi lại nằm xuống.

_Đại ka cứ ngủ trước đi! -Nó bước lại bàn lấy bao thuốc.

_Kệ mày đây!

Tôi khép mắt lại, giấc ngủ tiếp tục ủa đến...

_Hoa của cháu này!

_Vàng cảm ơn cô! -Tôi cầm bó hoa, rút tiền trả. Rồi vội vàng nhảy lên xe.

Hẹn nàng 8 giờ qua đón, thế mà tít thêm một phát tới tận 10h. Dậy thấy bao nhiêu là cuộc gọi nhờ. Cái thằng chết tiệt Sơn lại đi đâu mất tiêu, không phải nó phá đám giấc ngủ thì tôi đâu đến nỗi mê mệt đến vậy. Thế mà khi dậy nó cũng chẳng thèm gọi tôi nữa. Điền tiết thế không biết.

_Cộc cộc! -Nàng vừa mở cửa ra thì một bó hoa to đã án ngữ ngay trước mặt.

_Gì thế này?

_Cho giống người lớn, em nhĩ! -Tôi ngó nhìn nàng, cười câu hòa.

_Xi, anh đừng tưởng với bó hoa này mà khiến em thôi bức mình -Nàng lườm khế tôi, nhưng cũng cầm lấy bó hoa, đi vào đặt lên bàn.

_Hồng đâu rồi? -Tôi bước vào ngó xung quanh.

_Em ấy lên trường có việc.

_Đợi anh lâu không? -Tôi tranh thủ ôm nhẹ nàng từ phía sau.

_Còn hỏi nữa! -Nàng gỡ tay tôi ra.

_Thôi mà, anh chỉ ngủ quên, có gì đâu mà giận với dỗi! -Tôi xiết chặt hơn, không để cho nàng cự quậy, rồi dúi vào gáy nàng.

_Bỏ ra! Buồn em! -Nàng cố vùng vẫy tránh né.

_Phải có điều kiện mới buông được, mình huề đi -Tôi thì thào.

_Ngủ gì mà em gọi bao nhiêu cuộc không nghe?

_Anh cũng chẳng biết nữa, đang ngủ thì ông Sơn ông ý gặp ác mộng, cứ hét toáng lên. Thế là anh tỉnh giấc. Rồi lại ngủ tiếp, chẳng hiểu sao lại mê mệt thế? Dậy cái là anh phi sang đây luôn còn gì nữa! Thôi mà! -Tôi tiếp tục trình bày với năn nỉ.

_Được rồi, sẽ hỏi tội sau! Giờ bỏ ra để em đi thay đồ -Nàng dịu giọng.

_Ok -Tôi thom vào má nàng một cái rồi buông nàng ra.

_Hôm nay mình đi đâu? -Nàng cúi xuống mở ba-lô lấy đồ, rồi quay sang tôi hỏi.

_Em thích đi đâu nào? -Tôi ngồi xuống giường ôm lấy con gấu bông rồi búng búng vào mũi nó.

_Em đang hỏi anh mà?

_Đi dã ngoại nhé! Hà Nội ngọt ngào quá...

_Uhm, cũng được.

_Được quá đi chứ! -Tôi nháy mắt.

_À! Em bảo!

_Sao cơ?

_Về nhà bà chơi đi.

_Hà!?

_Em muốn về thăm bà!

_Ừ, được được! Vậy thay đồ nhanh lên, muộn rồi đấy.

_Dạ!

Nàng bước vào nhà tắm. Nàng nhắc tôi mới sực nhớ ra là sau cái lần tôi với nàng về vào mùa đông năm ngoái, tôi chỉ quay lại thăm bà thêm đúng một lần vào dịp tết nguyên đán. Còn lại bằng đi từng ấy tháng cứ mãi mê theo những việc học hành, hội quán chứng khoán mà chẳng có thời gian, về nhà cũng chỉ tranh thủ. Việ lý do vậy chỉ là một phần, chứ nói thẳng ra là tôi cũng quên khuấy đi mất. Thôi thì lần này về có cả nàng về cùng nữa, chắc bà sẽ vui lắm mà tha thứ cho cái sự vô tâm của tôi.

Mỗi lần nhắc đến bà, lại nhớ đến nụ cười móm mém với đôi mắt hiền từ. Trong những trang hồi ức của cả tôi và nàng, hình ảnh bà như một sự che chở

lớn lao, ôm ấp vỗ về tuổi thơ của chúng tôi. Khi chúng tôi đang run rẩy ngỡ ngàng trước những sóng gió đầu tiên của cuộc đời.

Những hình ảnh bình dị mộc mạc ở mái nhà tranh năm ấy. Nó như một khoảng lặng yên bình, ấm áp trong tiềm thức của hai đứa. Góp phần nuôi dưỡng mỗi tình thơ ngây ngô và đại khờ. Định hướng cho những lý tưởng sau này của chúng tôi. Không chỉ là yêu mà còn là những nhận thức, tâm niệm khác về cuộc sống, tình người...

Vì lẽ đó, dù không có mối quan hệ ruột thịt nào. Chỉ là sự tình cờ gặp giữa sự sắp đặt của số phận, nhưng chúng tôi vẫn luôn gọi "bà" một cách đầy tôn kính và thân thương.

Sau khi cũng nằng đi chọn mua mấy món đồ mang về tặng bà. Chúng tôi rời thủ đô, tôi cho xe đi chậm chậm trên cao tốc Thăng Long - Nội Bài. Cũng không cần gấp gáp lắm, về đó vẫn kịp bữa trưa mà. Nên cứ vừa đi vừa tận hưởng những mát lạnh êm dịu của tiết thu nơi ngoại thành.

_Tôi qua em ngủ ngon không?

_Lạ nhà, mãi tới gần sáng mới chợp mắt được một chút.

_Thế sao dậy sớm vậy? 7h30 đã thấy cuộc gọi nhờ đầu tiên rồi.

_Có ai vô tâm như anh đâu cơ chứ -Nàng có vẻ vẫn còn ảm ức tôi lắm.

_Khô quá, Sơn nó dậy nó cũng chẳng gọi anh nữa! -Tôi than thở.

_Thế hôm nay Sơn đi đâu vậy?

_Nào ai biết!

_Hay là lại qua chỗ cô bé tên Hằng đó?

_Có lẽ vậy.

_Em thấy cô bé ấy cũng xinh xắn đấy chứ.

_Uhm

_Sơn mà có người yêu, như hồi xưa sẽ là thông tin bom tấn của lớp mình đó -Nàng bật cười khanh khách.

_Anh với em không phải bom tấn sao?

_Ồ, ngoài Sơn ra thì có ai biết chuyện của chúng mình đâu?

_Ai bảo thế? Nó đâu có giữ được cái mồm. -Tôi bĩu môi.

_Vậy sao?

_Sau khi em đi, từ hôm đó tới bề giảng là cả lớp biết hết. Anh phải còn phải chịu sự "quan tâm" nhiệt tình của chúng nó sang tận nửa học kỳ 1 lớp 12 đấy. Rồi dần dần chúng nó mới đề cho anh yên -Tôi thờ dãi.

_Khô thân anh -Nàng vòng tay ôm lấy tôi.

_Khi ấy mới thấy cái câu ca dao ngày xưa của các cụ vận vào mình cứ gọi là chuẩn đét.

_Câu ca dao nào cơ?

_ "Gió đưa cây cải về trời - Rau răm ở lại chịu lời đắng cay" -Tôi ngâm nga.

_Eo ui! Em cũng đến là nê cái sự liên tưởng của anh đấy!! -Nàng cười lảnh lớt, dúi mặt vào lưng tôi.

Tôi nhún gáy, chiếc xe tiếp tục lao đi vun vút giữa những cánh đồng lúa xanh mướt đang kỳ trở bông.

Sau một chặng đường khoảng gần 70 cây số. Chúng tôi cũng đã tới căn nhà quen thuộc, cảnh vật vẫn không khác mấy, đây cái giếng tôi với nàng từng cùng nhau rửa bát. Căn bếp ấm áp trong cơn mưa đêm năm nào vẫn toát ra những mộc mạc đơn sơ, cạnh đó là đôi rãnh với quang gánh được xếp ngay ngắn. Tôi với nàng bồi hồi đứng nhìn khung cảnh đó, nhìn từng góc sân mảnh vườn. Như muốn sống lại cùng với những ký ức ngọt ngào.

_Bà ơi! -Nàng tíu tít chạy lại gõ cửa.

_ Bà ra xem ai về nè! - Tôi cũng mỉm cười gọi to.

Đứng chờ một lúc không thấy có động tĩnh gì.

_ Hay bà đang ngủ nhỉ? - Nàng quay lại nhìn tôi thắc mắc.

_ Em cứ gọi thử xem nào!

_ Nhưng nhờ đâu làm mất giấc ngủ của bà thì sao? - Nàng ái ngại.

_ Trời, thấy tội mình về bà vui còn không hết, không dám trách phạt đâu.

Tôi bước lại gõ cửa tiếp.

_ Bà ơi! Bà ơi bà!

Vẫn chỉ có sự im lặng nuốt lấy tiếng gọi thiết tha của tôi. Bỗng cánh cửa he hé.

_ Hình như không chốt trong.

Tôi liền đẩy nhẹ, rồi ngó vào. Chợt sững người lại.

_ Gì vậy anh? - Nàng cũng ngoái vô trong. Và cũng sững sốt không kém.

Đồ đạc trong nhà đâu hết, chỉ còn bàn ghế gãy đổ ngổn ngang với cái giường và chiếc tủ thờ cũ kỹ bụi bặm bám đầy. Mạng nhện giăng tứ tung.

_ Bà đi đâu rồi? - Nàng thảng thốt.

_ Làm sao anh biết. - Tôi lấy tay rẽ lớp mạng nhện, bước hẳn vào trong.

_ Chỗ này đã lâu không có người ở! - Tôi đưa mắt nhìn xung quanh.

_ Hay cô chú đón bà đi rồi.

_ Chắc là vậy, thôi mình đi ra thôi! - Tôi dắt nàng ra rồi đóng cửa lại.

_ Anh gần đây mà cũng chẳng biết gì sao?

_ Ờ...thì hồi tết anh vào chơi, vẫn gặp bà mà! - Tôi lúng túng gãi đầu.

_ Từ tết??? Tới giờ là mấy tháng rồi?

_ Thì anh cũng mãi quá, nên không thu xếp được!

_ Vậy sao lúc nào chat hay gọi điện em hỏi thăm bà, anh vẫn ậm ờ nói thi thoảng vào cơ mà?

_ Ờ! Anh nói vậy à? - Tôi bối rối tránh ánh mắt đầy trách móc của nàng.

_ Chứ còn sao nữa! - Nàng càng gay gắt hơn.

_ Thôi mình đi ra đường hỏi thăm loanh quanh hàng xóm xem có thông tin gì không. Đứng đây tranh cãi đầu ích gì? - Tôi cố gắng giảm bớt không khí căng thẳng.

_ Cô chú hỏi ai đấy?

Đang định bước ra thì thấy một phụ nữ tầm khoảng hơn 50 tuổi, đặt gánh rau chỗ công rồi đi vào nhìn chúng tôi dò xét.

_ Bác ơi, cho cháu hỏi cụ Chiêm đi đâu rồi ạ?

_ Cô chú là gì của cụ? - Người phụ nữ vừa phe phẩy quạt cái nón vừa hỏi.

_ Dạ...chúng cháu...là cháu ạ?

_ Sao hôm đám tang không gặp cô chú nhỉ?

_ Đám tang? - Tôi khựng người lại, bàng hoàng.

_Cụ ấy mất cách đây 4 tháng rồi? -Người phụ nữ thở dài.

_Sao ạ? -Nghe thấy giọng nàng nghèn nghẹn. Tôi liền quay lại đỡ lấy thân hình đang muốn khụy xuống của nàng.

_Thôi nào, bình tĩnh đã em!

_Bà...! -Nước mắt nàng đã lưng tròng. Nàng mấp máy môi, tiếng gọi run rẩy ngất quãng trong sự thổn thức.

_Bà cũng đã cao tuổi rồi em à? -Tôi cố gắng an ủi, nhưng lòng cũng rối bời. Sự hụt hẫng tiếc thương cũng đã tuôn trào qua hai khóe mắt rung rung.

_Bác ơi! Có thể chỉ cho chúng cháu chỗ bà an nghỉ được không ạ? -Tôi ngậm ngùi quay sang người phụ nữ.

_Đi vòng ra sau nhà, lên quả đồi. Các con cụ ấy thể theo nguyện vọng nên đưa cụ lên đó -Người phụ nữ đưa tay chỉ.

_Dạ! Con cảm ơn bác!

Tôi cúi chào người phụ nữ, rồi dìu nàng đi theo chỉ dẫn. Bước lên quả đồi, qua những tán lá tràm. Đi gần tới đỉnh thì thấy một ngôi mộ cô độc lạnh lẽo nằm lơ lửng một mình, những vòng hoa đã xác xơ...từng làn gió thổi bay tứ tán theo cả những nắm lá tràm khô, khiến cảnh vật thêm lương vô cùng.

_Bà ơi!!! -Nàng quỳ sụp xuống òa khóc. Lúc này dù có cứng rắn tới đâu thì tôi cũng chẳng thể ngăn được những giọt nước mắt đang chảy dài trên má.

_Con xin lỗi, bấy lâu nay con đã không về thăm bà! Con xin lỗi! -Tôi cũng quỳ xuống, nghẹn ngào.

Chúng tôi thả cho những nước nở tuôn rơi...Một đời người phúc hậu, hiền lành là thế. Mà cuộc sống tuổi già cũng chẳng được vui vầy cùng con cháu, khi thác xuống chỉ còn lại nắm mồ bơ vơ giữa vùng núi rừng heo lánh...

Mối nhân duyên giữa chúng tôi - những đứa trẻ ngày ấy với bà. Hẳn là sẽ còn ám ảnh chúng tôi theo suốt cuộc đời, như một điểm lạnh trong tâm. Xoa dịu bớt những gai góc của số phận, giúp chúng tôi mở lòng ra với nhau. Điều đó đã được minh chứng khi chúng tôi đang băng khuông giữa những dòng xoáy, bồi rồi trước sự đùa cợt của định mệnh vào mùa đông năm ngoái. Khi tình cờ gặp lại...

Chúng tôi đã tìm về với bà khi những tổn thương, nhưng nghi hoặc hiểu lầm đang đẩy chúng tôi cách xa nhau. Như những đứa trẻ chạy về bên mẹ tìm kiếm sự an ủi vỗ về. Và ở đây, chúng tôi đã chạm vào những khởi nguồn của dĩ vãng yêu thương, bắt đầu tháo gỡ bế tắc để tìm lại con đường. Tìm lại ánh hoàng hôn năm nào.

Giờ quay lại...nụ cười móm mém với ánh mắt triu mến ấy đã không còn nữa. Những hình ảnh của căn nhà chỉ còn gọi lại những hoài cổ mà thôi. Tôi ân hận vì đã không thường xuyên vào thăm bà, nhưng giờ có hối tiếc thì cũng đã muộn mất rồi.

_Bà! Chúng con sẽ nhớ bà lắm!

Tôi vừa quệt nước mắt vừa lấy tay lấp đất, chôn những món quà mà chúng tôi vừa mua tặng ngay cạnh mộ bà. Cũng chỉ là chiếc khăn, tấm áo nâu, đôi vòng niệm phật.

_Ồ dưới đó có lạnh, thì bà nhớ quàng khăn với mặc áo vào nhé! -Tôi thủ thủ như đang nói chuyện, rồi xoa tay rũ đất đứng dậy.

_Lạy bà rồi về thôi em! -Tôi quay sang nàng vẫn đang đứng thất thần.

Chúng tôi quỳ xuống lạy bà. Chẳng có nén hương nào cả. Nhưng sự thành kính nhất tâm trong chúng tôi ngút tận trời xanh. Chắc bà sẽ hiểu cho tấm lòng của hai đứa.

Quỳ lạy xong chúng tôi lưu luyến đứng nhìn lại ngôi mộ một lần nữa. Rồi cùng nhau trở xuống, mới chỉ qua trưa mà sao trời không một chút nắng, chạng vạng như chiều vậy. Ấm đạm và buồn tẻ như cõi lòng chúng tôi.

Xuống tới chân đồi. Bỗng tôi nghe văng vẳng một giọng hát ngân nga bằng tiếng dân tộc bản địa...tiếng hát ê a từ miền hoài niệm sâu thẳm vang vọng trong không gian tĩnh mịch. Tôi hơi sững người lại khi nhận ra giai điệu quen thuộc ấy. Chẳng phải mùa đông năm ngoái, khi tiễn chân chúng tôi bà cũng đã hát bài này sao?? Dù không hiểu nghĩa, nhưng giai điệu dập dìu thiết tha ấy vẫn khắc khoải trong nỗi nhớ của chúng tôi...

Tôi ngoảnh lên nhìn về phía đỉnh đồi.

_Anh cũng nghe thấy sao?

Tôi quay sang nàng, thấy nàng đang nhìn tôi.

_Bà đang chúc phúc cho chúng mình! -Tôi nhoen cười.

Dù tiếng hát đó là thật hay chỉ là hồi ức đang ủa về với những suy tưởng, nhưng chúng tôi cùng nghe được. Còn gì chứng minh cụ thể sự đồng điệu giữa hai tâm hồn, hai trái tim hơn điều này chứ?

_Chúng con sẽ hạnh phúc! -Tôi đưa tay hướng lên đỉnh đồi nói thật to.

_Chúng con sẽ quay lại! -Nàng cũng nghẹn ngào nói theo.

Sau khi chào bà lần nữa, chúng tôi dắt tay nhau ra xe...tùng tia nắng đang le lói xuyên qua những đám mây tạm xua bớt đi những u ám nặng nề.

_ Giờ mình đi đâu anh?

Xe chạy được một đoạn nằng cất tiếng hỏi.

_ Về Hà Nội thôi. Hòa nó nhắn tin về đề bàn kế hoạch.

_ Kế hoạch gì?

_ À! Chúng ta sẽ có một buổi đi chơi xa xa tí cùng với mọi người.

_ Đi đâu?

_ Anh cũng chưa biết nữa!

Qua những con đường năm xưa để trở về. Chúng tôi đi chậm chậm trong nỗi buồn vẫn chưa thể nguôi ngoai, và những kỷ niệm thì cứ lưu luyến như muốn níu giữ.

Nhìn con đường và cánh đồng lúa, phảng phất hình ảnh hai cô cậu học trò đèo nhau trên chiếc xe đạp, nói cười tíu tít trong ánh chiều tà năm xưa...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nguyên tắc cuối cùng

Rời Phúc Yên, tôi với nàng trở về Hà Nội. Về tới nhà trọ của chúng tôi chỉ có Hòa với Hồng ở nhà, anh Hùng vẫn mải mê với lịch show dày đặc. Lâm thì đi đón bạn gái, Sơn vẫn bật tắt từ sáng. Nàng và Hồng rủ nhau đi chợ chuẩn bị cho bữa tối, tôi cùng Hòa qua phòng tập thể hình.

Tạm thời gác những nỗi buồn thương để bắt đầu lại những ngày vui vẻ ít ỏi bên nhau vậy.

_ Hai người đi đâu từ sáng đến giờ thế? - Hòa cầm chai nước tu ừng ực, hắt hàm hỏi tôi.

Tôi gác cái tạ đẩy lên giá, nằm dài thở hồng hộc.

_ Sao?

_ Đi loanh quanh thôi, đang mệt cứ hỏi nhiều! - Tôi ngồi dậy vớ cái khăn lau những giọt mồ hôi đang đổ dài trên ngực.

_ Uhm, lúc chiều tao đã bảo rồi đấy. Lát đợi Lâm về, trong lúc ăn tối bàn tính xem sáng mai như thế nào!

_ Như thế nào? Chúng mày cứ úp úp mở mở tao cũng chẳng biết đâu mà lần - Tôi đứng dậy nhường chỗ tập cho một anh. Rồi lại bàn cầm chai nước đi ra cửa.

_ Thì vẫn kế hoạch tao nói với mày hôm lâu lâu ý -Hòa cũng bước theo sau.

_ Đi Mộc Châu đó hử?

_ Ừ!

_ Đi thì đi thôi, có gì mà phải bàn! - Tôi ngồi phịch xuống ghế nghỉ tu một ngụm nước, trả lời nó.

_ Ngọc thì sao?

_ Ôi giờ, mày không phải hỏi. Tao đi đâu thì nàng...Ngọc đi đấy!

_Ồ! Vậy là tốt rồi. Mà sao lúc về thấy mắt Ngọc đỏ hoe thế? Nhìn sắc thái mày cũng có vẻ không ổn, hai đứa vừa cãi nhau à?

_Không! Không phải - Tôi xoa tay.

_Thế thì sao?

_Mày đa sự quá đấy. Mà từ sáng đến giờ thằng Sơn nó đi đâu rồi?

_Tao cũng không biết!

_Thế đã nói kế hoạch với nó chưa? Xem nó có đi không?

_Điện nó có nghe máy quái đâu. Nó thì chắc đi thôi, còn xem em Hằng có thu xếp được không.

_Ừ!

_Chúng nó xuất phát sau chúng mày, nhưng có tiềm năng về đích trước đấy - Hòa nheo mắt cười.

_Kệ, tao không quan tâm! - Tôi đồ búng mặt lườm nó.

_Mà đã rủ hội thằng Thanh với anh Kiên chưa? - Tôi hỏi lại nó.

_Tao điện rồi, hai ông ý không đi được. Thanh thì rõ rồi, lúc quái nào nó chẳng mê mải với công việc. Anh Kiên mai về quê, nhà có đám giỗ.

_Chán nhì? Còn anh Hùng với anh Long thì sao?

_Hai ông ấy khỏi phải rủ, nói đi bằng xe máy là các ông ấy chạy mất dép rồi.

_Trời! Vẫn đi bằng xe máy à? - Tôi tròn mắt nhìn Hòa.

_Thì tao đã nói trước rồi còn gì! Đi dã ngoại phải đi xe máy mới thú vị chứ.

_Thôi được rồi, như thế nào cũng được. Vào tập hết bài đi rồi về không mọi người đợi com.

_Ồ!

Tôi với Hòa về phòng. Thấy com đã dọn ra rồi. Hai thằng lên tắm rửa rồi xuống ăn cùng mọi người. Sơn điện về báo mọi người cứ ăn trước đi, nó không ăn. Từ tối hôm qua đến giờ cảm giác nó cứ là lạ làm sao ý. Nhưng từ lúc dậy có gặp được nó đâu mà hỏi. Với lại trong ngày cũng xảy ra một sự kiện buồn khiến tôi cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để tâm nữa.

Sau khi dùng xong bữa tối. Cả hội ngồi thống nhất với nhau lại kế hoạch. Chốt lại vẫn là đi Mộc Châu bằng xe máy. Trước mắt là có tôi với nàng, Hòa - Hồng, Lâm - Thủy, 3 cặp chắc chắn đi. Còn Sơn thì lát nữa nó về sẽ hỏi lại.

Bản tính kỹ càng xong cả hội lại kéo nhau ra siêu thị mua những đồ dùng cần thiết để trang bị cho chuyến đi.

Cao Nguyên Mộc Châu nằm cách Hà Nội 190km, thuộc tỉnh Sơn La. Nổi tiếng với những đồi chè đồng cỏ mênh mông ngút ngàn. Có thể nói Mộc Châu là nơi tập trung nhiều nhất tài nguyên du lịch của Sơn La và vùng núi Tây Bắc - Bắc Bộ. Khí hậu là tài nguyên du lịch đặc biệt có tính đặc thù của Mộc Châu. Vì thế đây là địa điểm lý tưởng cho những cuộc hội hè, đi chơi dã ngoại của giới trẻ chúng tôi.

Đó là những thứ tôi chỉ biết qua sách báo, trang mạng. Chứ cũng chưa từng đặt chân đến nơi này bao giờ, nên thực sự cũng thấy rất háo hức với chuyến đi này.

_Làm gì mà lâu thế, mấy bà ý định mua hết cả siêu thị hay sao vậy? -Lâm xem đồng hồ tỏ ra sốt ruột.

_Con gái mà! -Tôi chống tay lên bàn khuấy khuấy cốc sinh tố.

Thực ra chúng tôi cũng chẳng hứng thú lê lét theo các nàng qua hết gian hàng này đến gian hàng khác. Nên ba thằng rủ nhau ra quầy cafe ngồi đợi.

Nàng cũng đã bớt suy nghĩ về sự mất mát hôm nay. Tôi mong là vậy, cuộc đời gặp nhau cũng đã là một cái duyên, chúng tôi sẽ luôn trân trọng những kỷ niệm ấm áp bên người bà đáng kính ấy. Mong bà trên thiên đường sẽ luôn dõi theo, phù hộ chúng tôi, cho chúng tôi thêm nghị lực và bản lĩnh để vượt qua những sóng gió vẫn đang ở trước mắt.

Trong cuộc đời có những ngưỡng thử thách cảm tưởng như sẽ đẩy con người ta vào tận cùng của sự tuyệt vọng. Nhưng chỉ cần có một niềm tin để bầu vuu vào, để mà hy vọng thì mọi thứ cũng không đến nỗi chấm hết. Nói thật tầm giờ này năm ngoái tôi cũng chưa thể nghĩ rằng tôi và nàng lại có dịp hội ngộ nhau sớm như thế. Tôi chỉ có thể phát triển lý tưởng của mình theo hướng là sẽ học xong, vô trong Nam tìm việc, rồi sẽ lần mò tung tích của nàng. Chứ không hy vọng gì vào mọi cuộc gặp sớm hơn cả dự kiến, và đương nhiên là cũng chưa mơ tới giấc mơ trở về... Đúng là con tạo xoay vần khiến cho

tôi không thể không tin vào cái chữ duyên trong vòng quay của số phận.

Và vì cái chữ duyên ấy mà tôi thêm cơ sở để đương đầu với thử thách, chuẩn bị những dự định cho những hy vọng lớn lao trong tương lai.

_Ra rồi kìa! - Hòa cất tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Nhìn về hướng cửa ra siêu thị thấy ba nàng đang khệ nệ mỗi nàng xách hai túi to đùng. Chúng tôi vội chạy lại đỡ hộ.

_Khieep, mua nhiều thế này, mai buộc vào đâu? - Lâm lẽ lười.

_Phải chuẩn bị kỹ chứ, nhờ đâu trên đó không có thì sao? - Thủy vội lý giải.

_Cứ làm như chuẩn bị dọn hẳn lên rừng sống không bằng ý - Hòa cũng chen vào.

_Ý tưởng hay đấy chứ. - Tôi tùm tùm cười đặt hai cái túi nàng vừa xách lên ghế.

_Thế thì phải làm thêm 3 cái lều bạt nữa. - Lâm nháy mắt.

_Thôi đi! Em không thích sống như thổ dân đâu! - Hồng phì cười.

_Ngồi nghỉ cái đã, mọi người uống gì không? - Hòa đưa mắt hỏi 3 nàng.

_Cho em sữa chua đánh đá đi! - Hồng ngồi xuống ghế, với tờ giấy ăn thăm thẳm mồ hôi.

_Em sinh tố bơ! - Thủy cũng nói theo.

_Còn em thì sao? - Tôi rút khăn ra chấm chấm mồ hôi trên trán nàng.

_Nước cam ạ! - Nàng nhỏ nhẹ.

_Eo ui! Anh Hiếu tình cảm thế, chẳng bù cho anh Hòa chút nào - Hồng vừa nói vừa đưa mắt lườm Hòa.

_Thôi đi! Người ta cả mấy năm mới gặp nhau, tôi với bà ngày nào chẳng đụng mặt. Tính cù phải thể hiện bằng cái khác chứ! - Hòa cười ha hả.

Sau khi gọi nước uống cho 3 nàng. Chúng tôi ngồi trò chuyện thêm một lúc rồi về nhà cất đồ.

Mọi việc coi như thu xếp tạm ổn. Lâm chở Thủy về phòng lấy quần áo. Còn hai cặp tôi và Hòa lại rù rê nhau đi lượn lờ phố xá.

Lượn lờ chán, chúng tôi lại tạt vào cafe ngồi buôn chuyện. Hà Nội có thể rộng lớn và dễ gây choáng ngợp với bất kỳ ai mới bỏ ngõ đặt chân xuống, như tôi cách đây mấy năm trước vậy. Nhưng sống ở đây quen rồi thì mọi thứ nó lại trở nên trật hẹp, loanh quanh luẩn quẩn tí là hết cả thành phố.

Quán cafe nằm trên một con phố giữa trung tâm Hà Nội. Càng về tối càng đông khách, chúng tôi chọn một góc dưới tầng một, chỗ có thể nhìn ra đường nhìn ngắm dòng xe cộ đi qua đi lại. Tiếng nhạc không lời du dương vang vọng trong không gian, xen giữa những tiếng xì xào trò chuyện của mọi người trong quán.

_Hai anh chị dự tính sau này thế nào? - Hồng đưa mắt hỏi tôi và nàng.

_Dự tính gì? - Tôi hỏi lại.

_Thì một người ở trong Nam, một người ngoài Bắc. Phải quy về một mối chứ! - Nó cười.

_À! Còn xa lắm, còn tùy theo định hướng công việc ra sao đã - Tôi quay sang nhìn nàng rồi trả lời nó.

_Chị Ngọc thích sống ở đâu? - Nó lại tiếp tục phỏng vấn nàng.

_Chị à...- Nàng ngập ngừng.

_Vâng!

_Thì... anh ấy ở đâu chị ở đấy thôi!

_Hihi, đúng là tình yêu lớn, nhưng hạnh phúc lại đơn giản nhỉ?

_Suy nghĩ từ cái đơn giản trước rồi mới có tiền đề phát triển những thứ lớn lao chứ! - Nàng cười.

Tôi đưa tay qua nắm lấy tay nàng xiết nhẹ. Nghe được mấy lời đó của nàng, dù cũng chẳng lạ lắm, nhưng vẫn khiến lòng tôi lại cảm thấy rộn ràng. Đúng

là trong tình yêu, nếu để tính thì việc trước mắt vẫn là được ở bên nhau. Nhưng để bước tới cái việc trước mắt còn bao xa, vượt qua bao trở ngại nữa thì tôi cũng chẳng thể biết được, chẳng đường phía trước còn dài. Nên giờ hãy cứ tận hưởng bàn tay mềm mại êm ái này đã...

_ Thế còn hai bạn thì sao? - Nàng hỏi lại Hồng.

_ Bọn em hả?

_ Ủ?

_ Chị hỏi anh Hòa ý, chứ em thì chịu - Hồng lè lưỡi.

_ Sao lại hỏi anh? - Hòa giải đầu.

_ Thế chẳng lẽ chị ấy lại đi hỏi cái bàn chắc?

_ Ờ...thì còn phải ra trường xem công việc thế nào đã chứ!

_ Tao thấy chúng mày ra trường phát báo luôn về nhà vài chục mâm luôn, cần quái gì phải xem xét! - Tôi xen ngang vào.

_ Thôi đi ông! Cứ làm như đơn giản như mớ rau hàng cá không bằng. Xong rồi ngồi ôm nhau vắn răng ra sống qua ngày à? - Nó nguyệt tôi một cái thật dài.

_ Có sao đâu, trời sinh voi trời sinh cỏ mà!

_ Ngày xưa thôi, chứ cái thời buổi voi nhiều hơn cỏ thế này thì không áp dụng được đâu.

_ Mà này!

_ Sao?

_ Sau này mấy cặp trong hội mình mà cùng sống trong một thành phố thì hay nhỉ? - Tôi hào hứng.

_ Ờ! Thi thoảng có biến anh em còn chạy sang nương tựa vào nhau để sống! - Hòa ngoác miệng cười.

_ Thế chị em chúng tôi làm bình vôi cho các ông chắc! - Hồng bĩu môi.

_ Mặc kệ các ông ý tự kỷ với nhau, chị em mình lại có cơ hội thả phanh đi chơi, chị nhỉ? - Nó quay sang nàng nói tiếp.

Nàng không trả lời, mà cứ tùm tùm cười. Tuy là cái viễn cảnh ấy còn xa lắm. Nhưng lời ra bình luận cũng thấy vui vui ngồ ngổ.

_ Ồ! Ai như anh Tuấn và...-Bỗng Hòa chỉ tay về phía cửa.

Tôi ngoái ra nhìn, chợt đứng hình trong giây lát. Có hai vị khách vừa bước vào, chẳng phải anh Tuấn và...Mai đó sao.

_ Hello người đẹp, tối nay không đi diễn à?! - Hòa vội đưa tay vẫy vẫy.

Hai người cũng đã nhận ra chúng tôi. Họ liền bước lại, chả hiểu sao tìm tôi lại nẩy tung tung trong lòng ngực.

_ Lâu lắm kể từ hôm sinh nhật Mai mới gặp hai cậu - Anh Tuấn đơn đã bước tới.

_ Đạo này thế nào thằng em? - Anh ý bắt tay Hòa.

_ Dạ em vẫn bình thường thôi.

_ Vẫn ở chỗ Hùng à?

_ Vâng!

_ Mấy lần định rủ Hùng và các chú đi nhậu, nhưng anh cũng mãi quá!

_ Lúc nào bác rảnh thì ới cái bọn em qua liền!

_ À! Còn bạn này...-Anh ấy đưa tay về phía tôi.

_ Hiếu, hôm ấy nó cũng uống với anh mà! -Hòa nhắc.

_ À ừ! Hiếu, hôm ấy đông quá, anh say cũng chả nhớ gì, có mỗi Hòa với Lâm và Thái là anh hay gặp nên nhớ thôi. Vẫn khỏe chứ em?

_Vâng! Em chào anh!! Em vẫn khỏe ạ - Tôi lập cập đứng dậy bắt tay anh ý. Rồi lên nhìn Mai, thấy Mai đang chăm chú nhìn...nàng.

_Hai bạn nữ này là? - Anh Tuấn đưa mắt nhìn nàng với Hồng tò mò.

_Đây là Hồng, bạn gái em. Còn đây là Ngọc, bạn gái Hiếu mới từ trong Nam ra - Hòa liến thoắng giới thiệu.

Hồng với nàng vội đứng dậy chào. Tôi tiếp tục liếc Mai dò xét, thấy bạn ấy vẫn không rời mắt khỏi nàng.

_Ái chà, hôm nay đẹp trời đưa người yêu đi chơi hợp lý đấy nhỉ? - Anh Tuấn cười.

_Anh có rảnh không ngồi luôn với bọn em cho vui? - Hòa tiếp tục nói. Thằng này nó không cất được cái mồm đi cho tôi nhờ cái.

_Thôi, các em cứ ngồi đi, anh đang có nhóm bạn chờ trên tầng 2 rồi! - Anh Tuấn xua tay.

_Kia em! Gặp lại bạn cũ sao ít nói thế? - Anh ấy lại quay sang Mai.

_Uhm...Chào các bạn! Thôi mình lên đi không mọi người đợi... anh! - Buông lời chào có vẻ lầy lẹ xong, Mai vội kéo tay giục anh Tuấn.

_Ồ! Các em cứ ngồi nhé, có dịp hôm nào anh em mình sẽ tụ tập làm bữa!

_Vâng ạ!

_Em chào anh!

Tạm biệt chúng tôi xong, Hai người bước lại chỗ cầu thang đi lên lầu 2. Mai vẫn thế, vẫn như cái lần gặp lại tại quán trà đá đầu ngõ. Vẫn không thềm liếc tôi đến nửa con mắt, nhưng lần này dường như mọi sự quan tâm bạn ấy đều dồn hết vào nàng. Công bằng mà nói xét về góc độ nhan sắc thì bạn ấy với nàng mỗi người mỗi vẻ, một chín một mười. Có gì đâu mà phải sẫm soi nàng kỹ thế làm gì nhỉ? Con gái đúng là phức tạp thật.

_Ê ê! - Hòa đưa tay hươ hươ trước mặt tôi.

_Hả - Tôi giật mình.

_Làm gì mà ngẩn tò te thế?

_À không! Tao đang nghĩ xem thằng Sơn nó làm quái gì mà chưa thấy gọi lại - Tôi đỏ bừng mặt, vội lấp liếm. Cũng may mà nàng không để ý đến thái độ đó của tôi.

_Thì điện cho nó hỏi xem!

_Ừ!

Tôi rút máy ra điện cho Sơn.

_Em nghe nè! -Nó bắt máy.

_Mày đang ở đâu thế?

_Đang ở Nhôn!

_Sao lại phi xuống tận đó?

_Thì hôm nay Hằng diễn dưới này mà.

_Lúc nào về?

_Lát nữa ạ!

_Hôm nay mày đi đâu mất tăm mất tích thế?

_À,..em đi có chút việc thôi mà!

_Hòa nó bảo gì chưa?

_Bảo rồi, em cũng đang tính. Thôi ở đây ồn quá, lát em về nói chuyện sau nhé.

_Ồ!

_Nó bảo sao?

_Lát về nói sau! - Tôi nhét máy vào túi, trả lời Hòa.

_ Thế nó đang ở đâu?

_ Còn phải hỏi nữa!

_ Hehe...Có khi yêu em Hằng thật rồi cậu ạ! - Hòa gật gù cười thú vị.

_ Chịu thôi, nó kín như bưng ý. - Tôi cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm.

_ Cái anh lúc này là người yêu chị Mai à? - Hồng lại đưa câu chuyện về chủ đề mà tôi không muốn nhắc lại.

_Ừ! - Hòa nhanh nhẩu giải đáp.

_ Bạn tên Mai ý quen với mọi người à? - Nàng cũng tham gia vào.

_Ừ! Bạn ấy ngày xưa thuộc nhóm mưa anh Hùng đó. Nhóm Mai ở cùng nhà trọ với bọn tớ mấy tháng rồi mới chuyển ra. - Hòa trả lời nàng.

_ Thế sao không thấy anh nói gì? - Nàng quay sang tôi.

_ Thì... có gì đâu mà nói! - Tôi lúng túng tiếp tục cầm ly cà phê lên uống. Trong lòng thầm rủa cái con Hồng đa sự.

_ Thôi về đi, tối nay nên đi ngủ sớm để lấy sức cho chặng đường dài ngày mai! - Thấy thái độ tôi như vậy Hòa vội đánh lảng.

_ Uhm! Tính tiền em ơi! - Tôi như chết đuối vớ được cọc, vội quay lại gọi phục vụ.

Rời quán cà phê. Tôi với Hòa đưa nàng và Hồng về phòng trọ của Hồng. 4 người ngồi nói chuyện thêm một lúc nữa thì tôi cùng Hòa đi về cho hai người ngủ sớm. Cứ nghĩ tới buổi đi chơi xa đầu tiên mà ai cũng có vẻ háo hức lắm.

Về đến nhà trọ chúng tôi. Lâm với Thủy đã ôm nhau lên tầng 3 gây khò khò từ lúc nào rồi. Còn cậu em Thái với Sơn đang ngồi xem tivi dưới tầng 2. Anh Hùng chắc tối nay lại ở chỗ chị Huyền.

_Sao? Tình hình thế nào rồi? - Tôi ngồi xuống với ấm trà rót, rồi hỏi Sơn.

_ Chắc em không đi! - Nó vẫn ngồi nhìn tivi mặt có vẻ trầm ngâm.

_Sao thế, Hằng bạn à?

_ Em cũng chưa bảo Hằng, chỉ là không muốn đi thôi!

_ Ờ hay cái thằng này, cả hội đi hết mà ở nhà làm quái gì?

_ Chắc mai em về Phúc Yên!

_Sao vậy bạn, đi cùng cho vui chứ chẳng mấy khi! - Hòa cũng tham gia vào thuyết phục.

_ Thôi mọi người cứ đi đi, hôm nào về mình lại xuống!

Tôi ngồi nhìn nó mà chẳng biết nói sao cả. Tự nhiên vắng nó lại thấy hụt hẫng làm sao ý. Nhưng ý nó đã quyết như vậy cũng chẳng muốn thuyết phục thêm nữa làm gì.

Cả bọn chẳng ai bảo ai, ngồi xem phim thêm một lúc rồi tôi bỏ lên phòng tắm rửa. Sau đó ngã lưng luôn.

_Hoàng Kỳ! Không ngờ lại có ngày thê thảm như thế này! - Gã đàn ông nói tiếng Việt bước tới trước mặt Hoàng Kỳ cười nhạt.

Hoàng Kỳ ngồi tựa lưng vào tường, nhắm nghiền mắt. Cổ nén con hổ hằn. Bên cổ trái ông ta một mảnh sắt găm vào khá sâu, có lẽ là hậu quả của vụ nổ khi này. Tuyệt vẫn rơi dày đặc.

_Bấy lâu nay ông sẵn lòng bọn tôi, chắc không nghĩ có ngày lại chôn chui lùi như một con chuột cống nhỉ? Càng này rộng lắm, chúng tôi đã phong tỏa hết rồi, đây là địa bàn của chúng tôi. Ông có chạy xa mấy cũng không thể thoát được đâu! - Gã ngồi xôm xuống, dùng mũi súng nâng cằm Hoàng Kỳ lên.

_ Chúng mày đã mua chuộc Steve Nguyễn như thế nào? - Hoàng Kỳ mở trừng mắt ra, nhìn thẳng vào gã đàn ông kia gằn giọng.

_Tiền, và quyền quản lý các phi vụ ở Bratislava này. Đơn giản một cách không ngờ đúng không? - Giã nhéch mép.

_Đại ca chúng tôi đã sớm nhận định, chỉ cần túm gáy được thằng mà ông tin tưởng nhất. Thì coi như ông đã nằm trên thớt rồi - Gã tiếp tục nói.

_Tao nghĩ trước khi nó nhìn thấy viễn cảnh thiên đường kia. Thì chúng mày đã mở cánh cửa địa ngục rồi. - Hoàng Kỳ cười khẩy.

_Đương nhiên, những thằng phản bội. Chỉ có thể lợi dụng chứ không thể trưng dụng. Tôi sẽ sớm đưa nó xuống suối vàng cùng ông để ông xử lý. Còn quyền quản lý khu vực này sẽ thuộc về tôi, sau khi tôi xách cái đầu ông về cho đại ca ngâm rượu.

_Chúng mày có giết tao, thì cũng sẽ có người khác lên thay thôi. Chúng mày cũng sẽ giống như tao, sẵn rồi lại bị sẵn. Đó là quy luật rồi!

_Tôi không cần biết. Việc trước mắt là nhâm nhi cái chết của ông đã.

Gã đàn ông nói xong đứng dậy, lên đạn rồi chĩa khẩu súng lục vào đầu Hoàng Kỳ.

_Còn một chút tình đồng hương, tôi sẽ tiễn ông nhanh mà không đau đớn gì cả. Chứ để lát nữa đồng bọn tôi chạy tới đây, đặc biệt là tay sát thủ mà đại ca đã thuê kia, ông mà rơi vào tay hắn thì sẽ sống không bằng chết! Lên đường...

_Phụp...!!

Gã đàn ông chưa nói dứt câu, thì một bàn tay từ phía sau vọt ra bịt mồm. Chưa kịp định thần thì gã đã cảm nhận một lưỡi dao sắc lẹm đang lách vào những thớ thịt trên cổ. Sau sự nóng hổi của những tia máu bắn ra, cái lạnh cũng đến rất nhanh. Không phải do thời tiết... đó là cái lạnh của tử thần...

_Khắc...-Đó là từ trần trời duy nhất có thể thoát ra từ cái mồm đang ọc máu. Gã đàn ông gục xuống.

Son cúi nhặt khẩu súng rơi dưới đất, giắt vào quần rồi bình thân chùi con dao dính máu vào vạt áo.

_Cháu ra tay chậm quá, suýt nữa nó thổi bay đầu chú rồi! - Hoàng Kỳ ngẩng lên nói.

_Chú chẳng bảo cháu là khi sự hưng phấn giết người đang lên cao độ, là lúc người ta không đề phòng nhất còn gì. Cháu phải lựa đúng thời điểm chứ - Son mỉm cười, ngồi xuống đặt tay lên vai Hoàng Kỳ.

_Còn đi được không chú? -Nó hỏi tiếp.

_Chúng ta đi được bao xa rồi? -Hoàng Kỳ hỏi lại.

_Không xa lắm, chắc chỉ tầm một cây số là cùng - Son trả lời.

_Gã này là gã đầu tiên đuổi kịp chúng ta, rồi bọn chúng sẽ kéo tới rất nhanh thôi. - Hoàng Kỳ thở dài.

_Vậy chúng ta còn ngồi đây làm gì nữa! - Son sốt sắng xốc nách Hoàng Kỳ dậy.

_Chú không ổn rồi cháu! - Hoàng Kỳ khẽ nhăn mặt, gượng đẩy tay Son ra.

_Sao ạ! - Son lo lắng.

_Ngồi xuống để chú nhìn mặt cháu nào! - Hoàng Kỳ vẫy.

Son cảm thấy khó hiểu, nhưng nó cũng ngồi xuống. Hoàng Kỳ đưa tay đặt lên vai Son nhìn nó triu mến.

_Đáng lẽ chú không nên đưa cháu sang đây, là lỗi của chú! - Ông ta khẽ nói, sự hối hận hiện rõ trên đôi mắt.

_Kia chú, chính cháu đòi sang mà!

_Nhưng ngay từ đầu cháu đã không biết cuộc sống bên này nó như thế nào, chú có lỗi với mẹ, với anh chị. Chỉ vì những toan tính nhất thời mà vô tình đẩy cháu vào vòng xoáy tội ác bên này.

_Dù thế nào thì cháu cũng đã lựa chọn rồi, giờ chú nói vậy làm gì! Chúng ta phải chạy thoát khỏi đây đã rồi sẽ nói chuyện này sau. - Son cũng đặt tay lên vai Hoàng Kỳ trấn an.

_Chú không thể đi được nữa.

_Vậy để cháu cùng chú đi...chúng ta...

_Chúng ta không có nhiều thời gian đâu, cháu nghe chú này! - Hoàng Kỳ nghiêm giọng ngắt lời Son.

_Dạ.

_Chú đã từng bảo cháu về 13 nguyên tắc tồn tại trong thế giới ngầm này đúng không?

_Vâng!

_Và chú đã chỉ cho cháu 12 nguyên tắc rồi!

_Vâng ạ!

_Nguyên tắc thứ 13 chỉ khi nào sử dụng chú mới nói. Giờ là lúc cháu dùng đến nó. Để có thể quay lại cuộc sống bình thường ở Việt Nam.

_Nguyên tắc đó là gì ạ? - Sơn tròn mắt.

_Chết! - Hoàng Kỳ buông gọn lòn một câu lạnh lùng.

_Chết...chết...là...như thế nào ạ? - Sơn sững sốt, miệng lắp bắp. Khi này giết gã kia bình thường không một chút ghê tay. Mà giờ nó cảm thấy gai ốc nổi lên bần rùn khắp toàn thân.

_Để yên nghe chú nói!

_Dạ!

_Ngay từ đầu, mọi thông tin của chúng ta ở Việt Nam chú đã xóa sạch. Ngày trước mỗi khi về nước chú đều qua 2, 3 nước trung gian ở Đông Nam Á, rồi mới bí mật về Việt Nam. Tất cả cũng để tránh những nguy hiểm cho người thân của mình. Bây giờ chúng ta thất thế, cần nhớ lại nguyên tắc số 9, ta sắp thành mối ung nhọt phải loại bỏ của ông chủ. Và là mục tiêu săn đuổi của kẻ thù. Ta sẽ cho chúng điều chúng cần... muốn không bị săn đuổi, mục tiêu cần phải chết.

_Vậy giờ mình làm thế nào ạ? - Sơn băn khoăn.

Hoàng Kỳ mỉm cười, bói bói đồng tuyết sát ven tường, để lộ ra một đường ống dẫn khí đốt vào trong dãy nhà kho bên cạnh.

_Đây là lối thoát của cháu.

_Còn chú?

_Chú sẽ mở ra lối thoát đó. - Hoàng Kỳ rút trong người ra một quả lựu đạn.

_Không! Không! Chú định làm gì??? - Sơn thảng thốt.

_Cởi áo khoác trên người ra! - Hoàng Kỳ gằn giọng.

Sơn tròn mắt, nhưng nó cũng lập bập làm theo.

_Cả giày, súng với dao nữa!

Dù khó hiểu nhưng chưa bao giờ thấy chú nói giọng điệu như vậy, Sơn tháo tiếp đôi giày ra cùng với vũ khí.

_Hơi lạnh, nhưng càng chạy nhanh sẽ càng nóng người, cháu hãy làm như thế!

_Còn chú?

Hoàng Kỳ không trả lời mà rút trong người ra một tờ tiền và cái bút. Hý hoáy ghi rồi đưa cho Sơn.

_Gặp người này, chỉ cần nhìn thấy ký hiệu đánh dấu trên mặt trước tờ tiền này ông ta sẽ biết là chú. Ông ta sẽ cho cháu một thân phận khác, mặt sau là mã số kết sắt và địa chỉ ngân hàng. Hãy cùng ông ấy ra rút và cho ông ta một nửa số tiền trong đó để ông ta xóa dấu vết, giúp cháu ẩn mình trong khoảng vài tháng và đảm bảo cho cháu chiếc vé để trở về quê hương. Ông ta bảo gì thì cứ làm như thế, hiểu không?

_Ông ta là người Việt Nam ạ?

_Không, ông ta là người Cộng hòa Séc. Nhưng chú tin tưởng ông ta hơn bất cứ người Việt Nam nào bên này, nên mới đặt cho ông ta cái tên tiếng Việt như vậy! Ông ta cũng không phải xã hội đen, nhưng có thể làm được rất nhiều việc. Cháu chỉ cần nghe ông ta thôi. Giờ đi đi...chạy thật nhanh và thật xa.

_Chú định làm gì?

_Chú sẽ cho người dân thành phố này chứng kiến một màn pháo hoa mừng Giáng Sinh rực rỡ nhất trong đời. - Hoàng Kỳ rút điều xì gà hút dở ban nãy ra châm, rồi nhả khói tò vè hào hứng.

_Cháu... cháu không thể để chú ở lại đây được! - Sơn ghen ngào. Cái sự máu mủ ruột thịt nơi đất khách quê người khiến nó phút chốc lại trở nên yếu mềm.

Bỗng từ đằng xa có tiếng bước chân, và tiếng xì xào huyền ảo. Có vẻ nhóm người kia đã đến rất gần nơi hai chú cháu đang ẩn nấp rồi.

Hoàng kỳ vội cầm lấy khẩu súng Son vút xuống đất khi nãy rồi đưa lên nhằm về phía Son.

_ Nếu cháu không chạy, chú buộc phải bắn cháu. Đẳng nào thì cháu cũng sẽ chết!

_ Chú...! - Son sợ hãi lùi lại.

_ Tình cảnh này cháu thừa biết là chú không nói đùa! - Hoàng Kỳ cương quyết. Ông ta lên đạn rồi lại hướng về hướng Son.

_ Chạy!!!! - Ông ta quát.

Son giật mình, rồi xoay người cầm đầu cầm cổ chạy. Chạy theo bản năng sinh tồn, bởi nó quá hiểu những gì chú nó vừa nói. Có thể nó đã hiểu từ lúc nãy, nhưng sự lưu luyến thân thuộc vẫn huyền hoặc níu chân nó ở lại. Giờ chú nó đã dứt khoát như vậy, nó tự biết phía trước chỉ có một con đường duy nhất dành cho nó.

"Chết để trở về"

Cái lạnh từ lớp tuyết nhanh chóng thấm qua đôi tất. Thấm vào gan bàn chân lạnh giá, và cả những bông tuyết đang tạt vào mặt kia nữa. Sự buốt giá tê cứng đang dần ngấm vào người. Nhưng nó cũng không màng... nó hiểu điều duy nhất nó có thể làm cho chú nó lúc này là chạy càng nhanh, càng xa càng tốt.

Bỗng nó cảm thấy đất trời rung chuyển. Nó hăng đà ngã lăn ra, xoay mấy vòng. Nó cố gượng dậy nhìn... chỉ thấy phía trước một quang sáng chói lòa, sáng rực một góc trời Bratislava. Cả dãy nhà kho đều phát nổ lan sang mấy dãy nhà kho khác theo một dây chuyền...

"Chạy...chạy...!" - Chưa kịp sững sốt thì tiếng chú nó lại vang vọng trong tâm thức. Nó lại đứng dậy chạy tiếp.

Nó mãi miết chạy, chạy không ngừng nghỉ. Trong tâm trí nó, cái thị trấn yên bình hiện lên rõ rệt. Nó sang đây để làm gì? Kể cả khi biết công việc của chú, nó vẫn cố chấp ở lại, nó tìm cái gì trong những khốc liệt, đau thương và tàn nhẫn này?? Bỗng nụ cười triu mến của bà, của bố mẹ, của tất cả những người thân ulla về theo dòng suy tưởng. Rồi cả nụ cười tinh nghịch của đám bạn năm xưa, nhưng trò chơi ấu thơ bình dị và mộc mạc...hồi ức nay đã không chỉ cách xa theo thời gian mà còn cách xa tới gần nửa vòng trái đất.

"Mai đá ở sân nào thế?" - Tiếng nói thoang thoảng, và nụ cười quen thuộc của thằng bạn nôi khổ mà sau này nó cả nể gọi bằng đại ka hiện lên sau cùng.

Nó nhớ lần cuối trước khi nó đi sang đây, hai thằng quay trở lại ngôi trường cũ mến yêu, hồi tưởng lại những hoài niệm. Và giờ những hình ảnh đó lại cũng đang là những hoài niệm..

Bỗng nó bật khóc...

Đã lâu lắm rồi, những giọt nước mắt mới quay trở lại...

_ Này! Làm sao thế?

Son mở mắt ra. Thấy tôi đang nằm tròn mắt nhìn nó. Đang ngủ nửa đêm mắc tè không chịu được. Dậy xả xong đi vào nằm, nghe tiếng sụt xịt ngoảnh lại thấy nước mắt nó rịn rịn trên khóe. Sợ nó lại gặp ác mộng như đêm trước tôi vội lay gọi.

_ Em không sao! Tưởng đại ka ngủ rồi! - Nó bối rối nằm xoay người lại.

_ Có gì muốn nói với tao không Son?

Không thấy nó trả lời. Tôi thờ dãi, vất tay lên trán nhìn lên trần nhà. Phải chăng trong tâm trí nó đang có một cái gì đó đấu tranh dữ dội lắm nên mới có thể đẩy một thằng cục súc khô khan như nó vào tâm trạng như vậy? Phải chăng cuộc sống của nó bên đó có những điều nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi? Nhưng dù có là gì đi chăng nữa, nó chẳng chịu chia sẻ thì tôi cũng chẳng biết làm gì để tâm sự với nó cả.

_ Đại ka này! - Bỗng nó cất lời phá tan bầu không ý im ắng.

_ Sao nào? - Tôi như mở cờ trong bụng. Rốt cuộc thì nó cũng đã chịu chia sẻ.

_ Em ôm đại ka ngủ nhé!

_ Hà! - Tôi hơi thất vọng kèm theo một cảm giác khó hiểu dè dặt.

_ Ồ được. Đêm nào ngủ mày chẳng gác tao.

Chỉ đợi có vậy nó quay lại quàng tay qua người tôi.

_ Có lẽ em đã yêu Hằng rồi! - Nằm được một lúc nó lại mở lời.

_ Chắc không?

_ Em nghĩ là chắc!

_ Cho nó biết chưa!?

_ Em cũng không biết phải làm thế nào nữa. Chúng em đồng cảm, nhưng hai đứa ở hai thế giới khác nhau hoàn toàn. - Nó thờ dài.

_ Mà quan điểm như thế là rất dở!

_ Sao ạ!

Tôi đưa tay lên nắm nhẹ vào cánh tay nó đang quàng qua ngực mình.

_ Ngủ đi! Sáng mai dậy sớm qua đón Hằng đi cùng với mọi người. Tao sẽ cho mày biết mày thuộc về thế giới nào.

Hai thằng chuẩn men ôm nhau ngủ kể cũng lạ. Nhưng đôi khi những cái ôm là sự cần thiết để sẻ chia những nỗi lòng, những tâm trạng đang rối bời. Tôi chẳng biết cuộc sống trong thế giới ngầm của nó phức tạp và khốc liệt đến nhường nào, bàn tay của nó vấy máu đến đâu?

Nhưng tôi biết chắc một điều... nó là bạn của tôi... và sẽ mãi là như thế.

Đang nghĩ ngợi thì tiếng gáy khò khò của nó xen ngang. Tôi ngoảnh nhìn, thấy nó ngủ ngon lành từ lúc nào rồi.

"Thế giới mày thuộc về chi đơn giản có vậy thôi Sơn à! Không có máu, nước mắt, và những con ác mộng!"

Tôi mỉm cười nhắm mắt, tiếp tục thiếp đi trong tiếng tích tắc đồng hồ...

Đã qua ngày mới rồi...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lý lẽ của tình yêu

_ Mày làm cái quái gì thế?

Tôi trở mắt nhìn thẳng Hòa cúi húi cuốn túi giấy bạc nướng đã bọc mấy miếng thịt tẩm ướp gia vị vào ống xả rồi buộc lại cẩn thận.

_ Đạc sản đấy, hôm trước tham khảo ông anh dân du lịch bụi chuyên nghiệp, ông ấy chỉ cho món này.

_ Chín được không? - Tôi tò mò.

_ Tầm khoảng 70km là ăn được rồi!

_ Nhưng mà kinh lắm, bụi đường bắn bỏ mẹ! - Tôi lè lưỡi.

_ Bọc qua một lớp giấy nướng rồi lấy đầu ra mà bụi!

_ Thế mày không tính mấy cái chất độc hại từ pô nó ám vào nữa à. Ăn vào lỗ tẩu hóa nhập ma thì sao?!

_ Không chết được đâu mà sợ! Mà 2 thằng kia đi mượn xe lâu thế nhỉ? 7h sáng rồi đấy!

_ Chắc đang về rồi mà - Tôi cũng nhìn đồng hồ.

Sáng nay Sơn dậy sớm cũng với Lâm qua chỗ Thanh mượn xe, cuối cùng thì nó cũng đã quyết định đi cùng với chúng tôi. Có lẽ đây là cơ hội tốt nhất để nó có thể nhìn nhận lại mọi vấn đề trong cuộc sống để mà đưa ra những quyết định quan trọng cho tương lai sau này của chính bản thân nó. Giờ tầm tuổi này rất khó có thể khuyên nhủ ngoài chính bản thân nó nhận định ra được cái gì mới là tốt cho cuộc đời.

Tôi với Hòa buộc gá đồ đạc vào xe xong xuôi rồi thì Lâm mới phi xe về cùng với Thủy. Chỗ nhứt yếu phẩm còn lại xe Lâm chở nốt. Lâm bảo qua đón Hồng và nằng trước rồi hẹn Sơn ở cầu Trắng Hà Đông. Sơn qua đón nốt Hằng, tất nhiên rồi. Vậy là mọi thứ đã xong đầu vào đây.

Chúng tôi qua chỗ khu trọ của Hồng thì cũng đã 7 rưỡi sáng. Hôm nay thời tiết thật đẹp, không khí mát mẻ quện một chút nắng ấm buổi sớm báo hiệu một ngày lý tưởng cho một chuyến đi dài.

_ Mọi người ăn sáng chưa? - Nằng bước ra, vừa buộc lại búi tóc ra đằng sau cho gọn vừa hỏi.

_ Chưa! Có bánh mỳ rồi mà - Tôi vừa quay xe vừa mỉm cười ngấm nằng. Chiếc quần Jean bó sát với cái áo thun màu đỏ in cờ Việt Nam, đồng phục của chúng tôi đây. Nom nằng cá tính và năng động chứ không còn vẻ dịu dàng thường thấy nữa. Về nào cũng làm nằng nổi bật giữa bao người, đối với riêng cá nhân tôi thì là như vậy.

_ Cái gì thế này? - Hồng tròn mắt nhìn pô xe của Hòa.

_ Thịt nướng pô! - Hòa ngoác miệng.

_ Anh toàn nghĩ ra mấy trò quái gờ thế?

_ Cứ bừa mồm đi, lát nữa mở ra thom lừng thì đừng có mà sờ vào! - Hòa lừ mắt.

_ Thôi khởi hành đi! Đến giờ hoàng đạo rồi! - Lâm sốt sắng giục.

_ Xem lại bản đồ chưa đây? - Tôi hỏi lại.

_ Cứ đi đi, vừa đi vừa lần mò. Lạc thì hỏi, sao phải nghĩ!

_ Nhanh không thằng Sơn nó đợi. - Hòa cũng tỏ vẻ sốt ruột.

_ Ok ok! Mộc Châu thẳng tiến nào!

Sau khi mấy nằng đã yên vị chỗ ngồi. Chúng tôi bắt đầu cuộc hành trình.

Đến cầu Trắng. Chưa thấy Sơn đâu, cả hội đứng đợi một lúc mới thấy nó xuất hiện. Cũng may chúng tôi đã cẩn thận mua thừa 2 chiếc áo đồng phục cho hai đứa nó rồi. Không thì cả hội đồ chơi choét mỗi chúng nó lạc lõng thì xấu hết cả đội hình.

_ Lâu thế cậu? - Lâm hất hàm hỏi.

_ Còn phải thuyết phục mãi người ta mới chịu đi - Sơn vừa liếc lại đằng sau nhìn Hằng vừa cười.

_ Trời ạ! Bỏ quách mấy buổi diễn đi, bảo với anh Hùng show này Sơn nó trả hậu hĩnh hơn nhiều - Hòa cũng cười ha hả, bước lại đập tay với Sơn.

Hằng cúi gằm xuống mặt đỏ bừng. Lí nhí chào mọi người.

_ Thôi đừng trêu em ý nữa. Đi nào! - Tôi liền giải nguy, bình thường em ý đã ít nói rồi. Mấy cái thằng này chả bao giờ ý tứ gì cả.

Thế là nhân số đã tề tựu đông đủ. Chúng tôi nhắm hướng Quốc lộ 6 thẳng tiến. Thực ra chưa thằng nào biết đường cả, nhưng sáng nay dậy sớm cũng đã nghiên cứu qua sơ đồ hành trình rồi nên cứ thế mà đi thôi.

Vì là mạng tính chất phụt nên chúng tôi cho xe đi chậm chậm. Vừa đi vừa nói cười rôm rả, chỉ trừ ngắm cảnh.

_ Ngọc ơi!

_ Gì vậy Hòa?

_ Cứ phải ôm Hiếu chặt cứng như vậy à?

_ Hà..tớ! - Nằng ngại ngần rút vòng tay đang ôm eo tôi lại.

_ Việc của mày à? - Tôi quay sang lườm nó.

_ Không tớ thấy mò hôi cậu vãi ra như tắm, nên quan tâm hỏi vậy thôi!

_ Có thằng kém miếng khó chịu rồi! - Lâm phi xe lên đi song song với chúng tôi cũng tham gia vào.

_ Sao phải khó chịu! Minh nhĩ? - Hòa tùm tùm quay lại nhìn Hồng.

_Tập trung nhìn đường đi ông!

_Ái đau! - Hòa suýt xoa khi ăn một cái véo vào eo đau đặng của Hồng.

Tôi nhìn qua gương chiếu hậu, thấy đôi Son và Hằng cũng đang vừa đi vừa nói chuyện tíu tít đằng sau. Không khí thật vui vẻ đúng tính chất của một buổi dã ngoại.

_Ồ đây là chỗ nào rồi anh? - Nàng bỗng hỏi.

_Anh không biết, nhưng còn khoảng 16km nữa là tới Xuân Mai. - Tôi vừa liếc cột cây số bên đường vừa trả lời.

_Thế mấy giờ nữa thì mình tới nơi?

_Anh chịu, dự tính khoảng đầu giờ chiều, mà cũng chưa biết được.

_Minh ăn trưa ở Cao Phong hay là đến đèo Đá Trắng ăn luôn một thể? - Lâm tiếp tục bàn bạc kế hoạch.

_Đến đèo đi, lên tới đỉnh đèo là thịt chín rồi. -Hòa vội trả lời.

_Của mày tắt máy, tao không thèm! - Tôi bĩu môi.

Chúng tôi tiếp tục cho xe đi chậm chậm, thi thoảng tạt té vào quán nước bên đường cho các nàng giải quyết nhu cầu vệ sinh. Con gái nên lúc nào cũng ngại ngần mấy vấn đề đấy chứ mấy thằng tôi thì cứ theo truyền thống thiên nhiên cho mát mẻ.

Tới khoảng giữa trưa là đến chân đèo Thung Khe, nằm giữa Cao Phong và Mai Châu của Hòa Bình, trên Quốc lộ 6. Con đèo đi qua những vực đá dựng đứng, không quá dài và quá dốc nhưng nổi tiếng nguy hiểm. Đặc thù nơi đây theo như chúng tôi tìm hiểu thì buổi sớm là bầu trời trong trẻo, buổi trưa là nắng gắt trời xanh, buổi chiều dịu dịu với ánh nắng chiều và đêm là sương mù giăng khắp lối.

Mặt trời đã đứng bóng, nhưng cái nắng mùa thu dịu nhẹ cũng khiến chúng tôi đỡ mệt mỏi phần nào.

Sau khi mấy thằng rủ nhau đi "đánh dấu" địa bàn những nơi đã đi qua, tranh thủ xin mấy chai nước để phòng ngừa lúc lên đèo máy nóng quá thì đổ vào cho dịu bớt. Chúng tôi bắt đầu chinh phục chương ngại khó khăn đầu tiên.

Từ Phú Cường, Tân Lạc, con đèo bắt đầu đi mãi dần lên cùng cảnh sắc Hòa Bình thay đổi không ngừng. Đèo dốc chỉ khoảng 7, 8 và cao nhất tầm 10 độ chạy xuyên qua những dãy núi thấp. Quanh cảnh núi đồi chập chùng với thung lũng xanh mát lạnh. Từ xa, đã thấy đỉnh đèo bên dốc đá trắng, nơi luôn có sẵn vài lán bán ngô, bán cơm lam cho khách dừng chân nghỉ ngơi và ngắm cảnh.

Thung Khe không có những dốc đứng, không có những khúc cua tay áo cháy phanh nhưng lại nguy hiểm bởi những chiếc xe tải ngược xuôi mỗi ngày cùng màn sương mù đặc quánh mỗi chiều xuống và buổi sớm cản trở tầm nhìn. Nghe nói vào mùa đông, những ngày sương mù giăng phủ trên đây, sẽ rất là nguy hiểm cho bất kỳ phương tiện nào đi qua. Cũng may là giờ đang vào mùa thu, trời quang, nên tầm nhìn cũng thuận lợi. Tuy nhiên cũng không dám đi nhanh vì một bên là vực thẳm, sợ xảy tí thì đúng là chẳng biết thế nào mà lẩn. Ở Thung Khe một ngày như đã nói ở trên là bốn mùa tươi đẹp. Buổi sớm khi mây trời còn bàng lảng là vô vàn giọt nắng xiên qua biển mây bỗng bẽn bẽn với màu xanh mát mắt. Buổi trưa là nắng vàng rót mật trên mọi ngả đường cùng mây trắng, trời xanh. Buổi chiều là không khí mát mẻ dễ chịu với ánh nắng chiều và mặt trời nhảy nhót sau mỗi khúc cua. Buổi tối là mây luôn xà thấp trên mọi ngả đường, người đi đường nhìn không rõ vật cách mình trong tầm một mét, lạnh cóng đôi bàn tay.

Chúng tôi lên vào tầm trưa nên say xưa thường thức ánh nắng vàng, cùng với cảnh sắc núi đồi trùng điệp. Phía dưới là những thị trấn, làng bản đang dần thu nhỏ với những cánh đồng bát ngát trải dài mênh mông bất tận về phía chân trời.

Lên tới đỉnh đèo, thị trấn du lịch Mai Châu đã dần dần hiện ra. Cảnh đẹp tự nhiên này đãi ngộ du khách mỗi khi dừng xe nơi đỉnh dốc. Gió thổi lồng lộng, chúng tôi dựng xe đứng say xưa ngắm nhìn.

_Hú hú hú!! - Hòa đưa tay lên miệng hú văng lên có vẻ rất hứng khởi.

_Sắp thành vượn chưa? - Hồng đứng cạnh phì cười.

_Hôm trước xem trên mấy diễn đàn có ảnh mấy em sơn nữ tắm tiên, không biết ở chỗ nào nhỉ? - Lâm thắc mắc.

_Cái đầu anh lúc nào cũng chỉ nghĩ được đến vậy thôi sao? - Thủy bĩu môi nhìn Lâm

_Đó cũng là một đặc sản mà, phải thưởng thức chứ.

_Vậy anh đi tìm sơn nữ, tôi đi tìm trai bản!

_Ý kiến hay đấy nhỉ - Hòa toe toét cười.

_Hoa gì vậy, đẹp quá!

Hằng suýt xoa cảm mấy bông hoa dại Sơn vừa hái. Đôi mắt rạng rỡ.

_Anh cũng không biết! - Son mỉm cười gãi đầu.

Tôi không tin vào mắt mình nữa, cái thằng khi gió này cũng lãng mạn đấy chứ. Mỗi tội là không biết cách nói chuyện, chứ phải tôi mà là nó, sẽ thêm mấy câu lãng mạn bay bổng nữa vào thì bảo đảm cô em kia chết đứ đừ.

_Có một không em? - Tôi đứng xoay lại nhìn nàng, rồi đưa tay vén những sợi tóc rối gió đang thổi bay ngang qua đôi má ửng hồng vì nắng.

_Cũng không một lắm! - Nàng mỉm cười.

_Cảnh vật hùng vĩ quá anh nhỉ!?

_Uhm, và yên bình nữa! -Tôi đứng tựa vào yên xe, nắm lấy tay nàng. Nhìn ra khung cảnh bao la đất trời Tây Bắc.

Sau khi dừng chân thưởng lãm phong cảnh nơi Thung Khe. Chúng tôi tiếp tục hướng đến đèo Đá Trắng.

Nếu đèo Thung Khe cuốn hút vì tầm nhìn vọng cảnh thì đèo Đá Trắng lại níu chân vì dãy quán lá mới với làn khói bếp lảng vảng bên những triền núi. Chỉ chạy xuôi thêm qua một mỏm núi, sườn núi đang bên tay phải thì giờ ở bên tay trái. Dãy quán lá bán hàng của người Mường chủ yếu bán ngô nếp luộc, cua đá, mấy canh phong lan. Có người thì gọi dãy quán này là chợ đèo vì đủ thứ được bán như chợ nhưng chủ yếu là quán dừng chân cho khách uống bát nước ngô, nhâm nhi bắp ngô nếp luộc, thưởng thức các món đặc sản núi rừng. Đèo có tên gọi là Đá Trắng vì mạn sườn núi phía đông toàn đá trắng đắp lên thành đèo. Phía dưới thung lũng gọi là “Bãi Dê” với lô xô những tảng đá đen lớn nhỏ rải rác giữa đồng cỏ bao la. Từ trên đỉnh đèo nhìn xuống giống như một đàn dê đang thông dong gặm cỏ.

Chúng tôi dừng lại tại một quán nhỏ ven đường trên đỉnh đèo. Làm mỗi người một bát nước ngô ngọt dịu. Sau đó gọi thêm mấy món com lam, thịt nướng. Thằng Hòa trưng món thịt ốp pô của nó ra, cũng thơm thật. Nhưng ngoài nó với thằng Lâm thì chẳng ai dám đụng đũa vô.

_Cứ nghỉ ngơi đã, xuống chân đèo đi tiếp là tới Mai Châu, thêm 60km nữa là Mộc Châu rồi. - Lâm nằm dài ra chiếu, gối đầu lên đùi Thủy, vừa xia răng vừa nói.

_Có kíp không? Sợ tôi không thuê được nhà nghỉ thì tính sao? - Hòa nhấp ngụm trà rồi bắn khoả.

_Mày cứ phải lo, ở đó đây. Khắc đủ 4 phòng! - Lâm nháy mắt.

_Tao xem trên mạng thấy cũng đâu có mấy đâu mà mày kêu đây. Loanh quanh lại vật vờ thì khổn nạn!

_Làm gì đến nỗi, cùng lắm là ra nhà sàn ngủ cho dân dã.

_Ôi giời, tùy mày!

Tôi dựa vào vách nghe hai đứa nó nói chuyện. Sau khi ăn uống xong, thì cả hội ngồi nghỉ lại cho đỡ mệt. Nhìn qua nàng đang tựa vào vai tôi ngủ ngon lành, chắc nàng cũng thấm mệt rồi. Có lẽ đây là lần đầu tiên nàng đi xa lại bằng xe máy như vậy. Đến tôi còn cảm thấy ư ờai nữa mà.

Hồng với Hằng thì đã nằm dài trên tấm phản gỗ ở góc quán ngủ từ lúc nào rồi. Son ra ngoài cửa quán châm thuốc hút. Rồi đứng ngắm cảnh vật dưới chân núi, nhìn xa xăm như nghĩ ngợi điều gì đó.

Gió vẫn thổi vào mát rượi. Tôi nhẹ đỡ nàng nằm xuống gối đầu lên đùi tôi cho đỡ mỏi. Nàng khẽ cựa quậy rồi hé mắt lên nhìn tôi.

_Ngủ đi em...! - Tôi mỉm cười rồi lấy tay âu yếm vuốt nhẹ lên mái tóc nàng.

Nàng nhìn tôi giây lát rồi lại nhắm nghiền mắt, tiếp tục chìm vào giấc ngủ dờ dang. Tôi bản thân nhìn hàng mi cong vút, đôi mày lá liễu hơi nhíu vào phụng phịu mà thấy lòng nhẹ bẫng một cảm giác hạnh phúc khó diễn tả được thành lời. Nếu chỉ có tôi và nàng, chắc tôi cũng chẳng thể cảm lòng được mà không đặt lên đôi môi chúm chím kia một nụ hôn...

Tôi cảm thấy như thế giới đối với tôi đang chỉ gói gọn trong khoảnh khắc này vậy!

Nghỉ ngơi khoảng vài tiếng đến tầm 5h chiều. Chúng tôi rời quán, bắt đầu đồ đèo. Lúc xuống khá nguy hiểm nên tắt cả cái số nhỏ nhất, nhả phanh cho xe trôi từ từ xuống chân đèo. Qua đoạn "cột cò" chúng tôi thẳng tiến vào trung tâm huyện Mai Châu. Nhìn công-to-mét tầm khoảng gần 150 cây. Bình thường mà đi chắc chỉ khoảng 4,5 tiếng là tới nơi, nhưng chúng tôi đi chậm. Vừa đi vừa nghỉ, dò đường và ngắm cảnh. Nên loanh quanh cũng mất cả ngày.

Vừa đi vừa hỏi đường thêm khoảng 60km nữa. Chúng tôi tới thị trấn nông trường Mộc Châu khi trời đã chuẩn bị nhá nhem tối.

Mộc Châu là 1 thị trấn du lịch đẹp nằm trong lòng Sơn La thuộc vùng đồi núi Tây Bắc Việt Nam, nơi hội tụ rất nhiều di tích lịch sử văn hóa. Khí hậu điển hình mát mẻ ôn đới của cao nguyên đẹp nhất vùng Tây Bắc cùng với khung cảnh yên bình mang lại cho chúng tôi một cảm giác thư thái dễ chịu sau một

chặng đường dài hàng trăm cây số. Có địa thế thuận lợi với phía Tây giáp với Lào, phía đông giáp Hòa Bình và phía Nam giáp với Thanh Hóa. 1 vị trí có thể nói là đắc địa, cùng với khí hậu và thổ nhưỡng tuyệt vời. Đặc biệt với 12 tộc người sinh sống như người Thái, người Mông, người Kinh và một số dân tộc thiểu số khác như người Lào, người Hoa, Kơ Mú, Tày... Đặc điểm này đem đến cho thị trấn miền Tây Bắc này sự phong phú về các phong tục tập quán, nhiều lễ hội dân tộc vùng miền đặc sắc liên tục được diễn ra. Đúng là một nơi lý tưởng để du lịch và khám phá.

Có khám phá thì cũng phải để ngày mai. Giờ nhìn ai cũng có vẻ mệt mỏi lắm rồi, mặc dù sự hào hứng vẫn còn, nhưng trước mắt là kiếm chỗ nghỉ ngơi, tắm rửa và ăn uống đã.

_Thế này là thế nào?? - Hòa bực dọc ngồi chất ván thẳng Lâm.

_Tao biết ngay mà, mày cứ nói cứ như là hát hay ý, cuối cùng cũng chẳng đâu vào đâu. - Nó gân cổ câu gắt.

_Ai biết đâu được. Chắc đang là mùa thu nên khách du lịch mới đổ về đông thế này! - Lâm thờ dãi.

_Dờ bỏ xừ ra! Tao đã bảo nghỉ một tí thôi mà ngồi vật vờ mấy tiếng đồng hồ, giờ thích nhỉ?

_Thôi đi ông, không phải ra nhà sàn ngủ là may lắm rồi, kêu ca cái gì?

Tôi nằm dài trên giường. Mặc kệ hai đứa nó cãi nhau. Cả hội loanh quanh mãi mới kiếm được cái khách sạn còn phòng. Nhưng chỉ còn mỗi hai phòng giường đôi. Nàng cùng với Hồng, Thủy, Hằng ở cách chúng tôi ba phòng. Vậy là cũng ổn rồi mà cái thằng Hòa cứ nặng xì ngầu hết cả lên.

_Thế lúc trưa thằng nào nói là sẽ có đủ 4 phòng hả?

_Ờ hay! Tao cũng đâu muốn thế! Điều kiện khách quan nên phải chấp nhận chứ?

_Không tranh luận nữa chúng mày! Đi đường đã đủ mệt rồi! - Nghe chúng nó cãi nhai điếc tai quá nên tôi chen vào.

_Chẳng lẽ bốn thằng ôm nhau ngủ à? Vô lý - Hòa vẫn tỏ vẻ bất phục.

_Mày khùng nó vừa thôi! Ở nhà tí còn chưa đủ hay sao? - Lần này thì tôi câu thật sự.

_Tớ thì không sao, nhưng muốn tạo điều kiện cho cậu với Sơn thôi!

_Điều kiện cái con khỉ! Kệ tao! - Tôi cầm cái gối ném mạnh về phía nó.

_Thôi được rồi! Tạm thời cứ nghỉ tạm đây, mai tính sau, tắm cái đã - Lâm đứng dậy cởi áo bước vào nhà tắm.

Tôi cũng cởi áo ra cho đỡ ngột ngạt, rồi bước ra ngoài lan can. Thấy Sơn đang đứng hút thuốc nhìn xuống đường. Tôi cũng thèm thèm định làm điếu, nhưng nghĩ tới việc đang đi chơi với nàng nên lại thôi.

_Vào chuẩn bị tắm rửa đi rồi đi ăn! - Tôi nhắc Sơn.

_Vâng!

_Hôm nay thế nào? Vui chứ? - Tôi bước lại đứng cạnh nó, hỏi dò.

_Tất nhiên rồi! - Nó rít một hơi thuốc, nhả khói rồi quay sang tôi mỉm cười.

_Tao nghĩ khoảng thời gian này là thời điểm thích hợp để ngỏ lời đấy - Tôi nháy mắt với nó.

_Em cũng chưa biết nữa!

_Có gì khó quá cứ bảo tao, tao sẽ tư vấn cụ thể cho - Tôi khoác vai nó.

Nó im lặng không nói gì. Hai thằng nhìn xuống thị trấn đã xầm tối. Khách khứa du lịch với cả người dân bản địa vẫn ngược xuôi tấp nập. Cũng đông đúc nhưng không ồn ã như Hà Nội, sự khác biệt là không có tiếng xe cộ khói bụi ô nhiễm. Chỉ có những tiếng xì xào chào hỏi, trao đổi và mua bán.

Cuộc đời nếu không vì những mưu sinh, toan tính, khẳng định mình, vươn lên trong xã hội. Thì thiết nghĩ những nơi heo lánh như thế này sẽ là chỗ lý tưởng để sinh sống. Nhưng có lẽ chỉ là cách nghĩ thích hợp khi đã về già, hết tranh đua với đời thôi. Còn với lớp trẻ chúng tôi, thì cũng chỉ là một nơi khám phá, trải nghiệm, tạm xa rời thành phố đông đúc ngột ngạt để hòa mình vào những thiên nhiên dân dã này.

Sau khi tắm rửa nghỉ ngơi một lúc. Chờ các nàng rũ bỏ hết bụi đường, tút tát lại nhan sắc xong. Chúng tôi chưa đi ăn vội mà đi tản bộ lòng vòng quanh thị trấn. Ngắm nghía những sản vật mộc mạc chốn núi rừng. Thích thú nghe tiếng khèn Mông của một chàng trai bản địa đang say xưa biểu diễn.

“...Tiếng khèn Mông chênh vênh vách đá, vút lên tha thiết bồi hồi, đất trời một thoáng chơi vui...” Âm thanh kỳ diệu rung động cõi lòng, dẫn dắt người nghe ngược thời gian về với thuở hồng hoang, kỳ vĩ, gọi về những hoài niệm cổ xa xôi. Tiếng khèn có lúc mạnh mẽ giàu chất thượng võ, song cũng giàu chất thơ ca... Chàng trai nhảy nhót đưa chân, xoay vòng bên cô son nữ má đỏ môi hồng đang lúng liếng đôi mắt nửa ngại ngùng nửa rạo rờ, ẩn chứa những trăn trở yêu thương vô hạn.

Tôi nắm tay nàng say xưa thương thức những tình tự dịu dặt thiết tha quện trong nhưng âm hưởng thăng trầm đơn sơ. Tình yêu nguyên bản từ thuở khai thiên lập địa nó chỉ đơn giản có vậy mà thôi. Theo dòng thời gian phát triển của xã hội loài người mà bản chất đã dần thay đổi. Chỉ có những nơi xa rời cuộc sống hiện đại đầy bon chen, toan tính thực dụng mới có thể giúp ta cảm nhận lại được những thuần khiết nguyên thủy của thứ tình cảm mà tạo hóa đã ban tặng cho vạn vật ấy.

Khăn Piêu em dệt tặng người

Tiếng khèn anh cũng trao lời yêu thương

Rừng sâu núi thẳm mờ sương

Không ngăn nổi bước dặm trường tìm nhau

Chiếc khăn đừng để bạc màu

Tiếng khèn đừng để u sầu xót xa

Hẹn ước rừng núi bao la

Cho duyên nồng thắm cho ta rạo ngời

Nắm tay đi hết cuộc đời

Hạnh phúc chỉ có những lời giản đơn...

Chẳng gì có thể quý hơn

Duyên yêu thắm mãi chẳng sờn, chẳng phai...

Biết bao nhiêu chàng trai cô gái đã nên duyên vợ chồng từ tiếng khèn Mông, từ chiếc khăn Piêu ấy. Bất kể những khác biệt về chủng tộc tập quán, họ tự tìm đến với nhau, trao gởi những chân tình mộc mạc, giản dị, đắm thắm thôn quê bằng tất cả trái tim.

_Nhìn cô gái kia thật hạnh phúc anh nhỉ?

_Còn em thì sao? - Tôi vòng tay qua eo nàng kéo nhẹ vào lòng mình.

_Anh có biết thổi khèn không? - Nàng tủm tỉm cười.

_Ôi! Em làm anh tưởng tượng ra nếu em mặc bộ váy xúng xính của cô ấy. Thì anh cũng sẽ thổi khèn và nhảy nhót như chàng trai kia. Tiếng khèn qua anh thổi có thể nó sẽ mang âm hưởng của rock, pop, jazz hoặc tạp nham những gì anh có thể thổi. Nhưng định nghĩa duy nhất chỉ có chúng mình hiểu thôi, em nhỉ?

_Định nghĩa gì vậy? - Nàng tròn xoe mắt.

_Nó cũng tương tự như gà rang, cà ghém, muối lạc và...- Tôi thơm nhẹ lên má nàng thay cho điều cuối cùng muốn nói.

Nàng ngượng ngùng ngả đầu vào vai tôi. Tôi đang mừng rỡ ra đôi mắt nàng và đôi mắt của cô son nữ kia. Chắc cũng không khác nhau là mấy, ấy là niềm hạnh phúc đang hiện hữu qua cửa sổ tâm hồn.

_Tờ đói rồi các cậu ơi! - Hòa có vẻ sốt ruột.

_Mấy lúc nào cũng chỉ có ăn thôi à? - Tôi nhủ mảy quay sang nó.

_Thôi đi ăn đi, còn cả ngày mai và tối mai nữa mà! Có thực mới vực được đạo! - Lâm cũng sốt sắng.

_Ờ thì đi! - Tôi cũng miễn cưỡng theo ý kiến của chúng nó.

Chúng tôi đi lòng vòng tìm Sơn với Hằng, thấy cả hai đang chọn mua mấy món đồ lưu niệm. Sau đó quay lại cái nhà hàng sát với khách sạn chúng tôi thuê phòng. Gọi món và không quên một vò rượu cần.

Nhà hàng về đêm khách ra vào tấp nập. Chỗ này có lẽ đông khách nhất thị trấn. Khách khứa thì đủ các loại thành phần Tây - ta. Khách du lịch và cả

người bán địa. Điều dễ nhận thấy nhất là hầu như bàn nào cũng có một vỏ rượu để giữa chiếu, mọi người ngồi xoay tròn xung quanh.

_Này cứ thử mà xem, ngon tuyệt! - Hòa dúm cần rượu về phía Hồng.

_Thôi, em không uống đâu! - Hồng xua tay.

_Rượu này nhẹ mà! - Thủy với lấy cái cần uống một ngụm.

_Đến đây mà không thưởng thức món này thì hơi phí! - Lâm vừa gấp thức ăn vừa nói.

Tôi cũng làm một hơi. Rượu có mùi thơm của các loại lá rừng, vị ngon, ngọt nhẹ.

_Em uống không? - Tôi hỏi nàng.

_Không! Em có bao giờ uống rượu đâu!

_Rượu nhẹ mà. Uống như coca ý, em cứ thử mà xem! - Tôi cố nài thêm.

Nàng lưỡng lự giây lát rồi cũng kê miệng vào uống. Hơi nhăn mặt chút xíu, nhưng cũng gật gù tấm tắc.

_Sao hả? - Tôi nhoen cười.

_Cũng ngon!

_Đấy thấy chưa, đã bảo rồi còn không nghe! - Hòa được thể quay sang khích Hồng.

_Nói nhiều thế nhì? Uống thì uống! - Hồng giật phắt cái cần trên tay Hòa làm một ngụm lớn. Thấy nó hơi lợm giọng một chút rồi cảm cốc nước ngọt lên uống lấy uống để.

Son và Hằng thì không sôi nổi lắm, cứ thì thầm to nhỏ bàn tán với nhau với nhau rồi cũng nhâm nhi rượu cùng chúng tôi.

Cả hội ngồi ăn uống nói chuyện rôm rả một lúc, vỏ rượu đã cạn. Lâm gọi thêm mấy chai rượu mặn ra để mấy thằng ngồi nhậu tiếp, mặc kệ ánh mắt lườm nguyệt của mấy cô nàng. Đang cao hứng mà.

Gần mãi không được, mấy nàng bức dọc mặc kệ chúng tôi ngồi chén tạc chén thù với nhau. Các nàng rủ nhau đi ra ngoài chợ ngắm nghía mua đồ.

Đang uống rượu cần nhè nhẹ lại chuyển tông sang rượu khác mạnh hơn. Được hơn 3 chai thẳng nào thẳng đấy đã thấy tây tây. Mặt đỏ phùng phùng.

Cố thêm 2 chai thì tôi không chịu nổi nữa. Liên bảo chúng nó dừng lại để mai còn lấy sức mà đi chơi.

Bốn thằng đứng dậy thanh toán tiền rồi lão đảo diu nhau bước ra khỏi nhà hàng. Đi tìm gọi các nàng.

Về tới khách sạn, cả nhóm tập trung lại một phòng. Chia hội rủ nhau đánh bài bồi nhọ nôi, mỗi cặp đôi là một chân đánh phỏm. Không kiếm được nhọ nôi thì xuống mượn lễ tân cái bút dạ. Để cho các nàng đánh, mấy thằng ngồi cạnh cổ vũ, ai thua thì...người yêu phải chịu. Nàng có vẻ không thông thạo món này lắm nên chỉ khoảng một tiếng là mặt tôi đã nguệch ngoạc trông như hề tuồng rồi. Thảm không để đâu cho hết.

Ngồi thêm một lát thì con buồn ngủ kéo đến díp hết cả mắt. Tôi giơ tay xin hàng. Thấy nàng cũng có vẻ mệt mệt nên hai chúng tôi dừng chơi. Để cho 3 cặp còn lại tiếp tục sát phạt nhau. Tôi đưa nàng về phòng.

_Em đi ngủ sớm đi cho đỡ mệt.

_Vâng! Tội nghiệp anh! - Nàng tủm tỉm cười nhìn gương mặt thảm hại của tôi.

_Có sao đâu, vui mà!

_Về rửa mặt rồi đi ngủ nhé! Bảo mọi người cũng nên đi ngủ sớm đi, đừng thức khuya quá! - Nàng kiễng chân hôn nhẹ lên môi tôi rồi bước vào phòng.

_Như thế này chưa đủ! - Tôi vội cầm tay nàng kéo lại.

_Sao?

Lời thề ước chưa thốt ra hết thì tôi đã ôm ghì lấy nàng. Đặt lên môi nàng một nụ hôn thật sâu.

Mấy vết mực trên mặt tôi lại tiện thể phân phối loang lổ trên mũi và má nàng. Nom ngộ không thể tả được.

_Vậy anh mới ngủ ngon được! - Tôi mỉm cười đưa tay quệt nhẹ mấy vết mực đó trên gương mặt diễm lệ.

_Em đi vào đi!

_Vâng!

_Ngủ ngon nhé!

_Anh cũng vậy!

_Sáng mai gặp lại.

_Vâng! Sáng mai...

Cứ đứng lưu luyến nhìn nhau một lúc. Rồi tôi dứt khoát với tay đóng cửa vào. Sau đó đi về phòng. Chị vụ phụ khách sạn đẩy chiếc xe chất đầy chăn gối đi qua. Nhìn tôi như sinh vật lạ.

Về tới phòng, thấy 3 cặp kia vẫn đang ngồi hò hét có vẻ vẫn còn hăng say hơn thua lắm. Hằng cũng đã hòa đồng chứ không còn bẽn lẽn ngại ngùng như hồi sáng nữa.

Tôi cố bước vào nhà tắm đánh răng xúc miệng, rồi lau mặt. Cái mực quai gờ gì mà càng lau lại càng boang lỏ mới tãi. Thôi kệ, ngủ đã, sáng mai dậy rửa mặt sau. Oái lăm rồi. Tôi đi ra rồi nằm dài trên chiếc giường bên cạnh, mặc cho những tiếng huyền não của lũ bạn, tôi dần thiếp đi trong hơi men vẫn còn nồng. Chốt lại một ngày với chặng đường dài một nhòai...

_Này! Này!

_Gi thế? - Tôi bực bội quay lại đằng sau nhìn cái thằng vừa đập tay vào đầu mình.

_Cô vào lớp kìa! Còn ngủ à?

_Hà!! - Tôi giật mình đứng bật dậy. Thấy cả lớp đã đứng chỉnh tề, và tôi đang là trung tâm của mọi ánh nhìn, đặc biệt là đôi mắt nghiêm nghị của cô chủ nhiệm mới. Hôm nay là buổi đầu tiên sau khai giảng bắt đầu cho những năm cấp ba tiếp theo của cuộc đời học sinh.

_Mời các em ngồi! - Sau khi xét nét lại tác phong của cả lớp. Cô ra hiệu cho tất cả ngồi xuống.

_Tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Nguyễn Thị Dung. Sẽ là giáo viên chủ nhiệm của các em trong ba năm học sắp tới.

Cả lớp vỗ tay rào rào.

_Những năm cấp ba sẽ là những năm bản lề rất quan trọng đối với các em trước ngưỡng cửa cuộc đời, vì vậy tôi mong các em hết sức tập trung cố gắng trong từng môn học để tạo cho mình hành trang vững trãi trên con đường bước vào cánh cửa đại học.

Cả lớp lại tiếp tục vỗ tay.

Sau khi cô nói thêm về những phép tắc, kỷ cương, nắn gân chúng tôi. Cô bắt đầu phân bổ ban cán sự. Lớp trưởng sẽ là Minh, đã có thâm niên làm lớp trưởng trong các nhiệm kỳ cấp 2.

_Mai Ngọc! Em sẽ làm lớp phó học tập!

Bạn nữ vừa được ban sắc chỉ. Sau giây lát ngỡ ngàng, vội đứng lên cúi chào trong tiếng ồ suýt xoa của cả lớp.

_Xinh quá!

_Tên lại đẹp nữa!

_Nghe nói thì vào cấp ba bạn ấy nằm trong số những người đạt điểm cao tuyệt đối đó.

Từng tiếng xì xào bàn tán không ngớt. Tôi không quan tâm lắm, ngồi chống tay vẽ nguệch ngoạc mấy hình vô nghĩa lên bàn. Con gái ngủ vẫn chưa buông tha đây mà. Thôi từ giờ cách, vào năm học rồi chắc không dám thức khuya luyện mấy món kinh thư bí kíp của bác Kim Dung nữa.

_Các em trật tự!! - Cô gõ mạnh thước kẻ xuống bàn, cả lớp giật mình im phăng phắc.

Sau đó cô tiếp tục truyền thánh chỉ xuống. Sao đó, lớp phó lao động, tổ trưởng dần dần được điểm mặt chỉ tên.

_Này! - Cái thằng vừa đập vào đầu tôi ban nãy lại kéo áo.

_Gi nữa đây? - Tôi bực dọc quay xuống.

_Làm quen nhé, tớ tên Sơn - Nó nhe răng cười đưa tay.

_Ừ! Hiếu! - Tôi bắt tay với nó, thấy cũng có tí thiện cảm.

_Em kia đứng dậy! - Tiếng cô quát lớn khiến tôi giật thót người vội quay lên. Thấy cô đang trừng mắt nhìn mình.

_Dạ! Em ạ!

_Không phải em thì ai?

Tôi vội lật bật đứng dậy, mặt đỏ phừng phừng.

_Em tên gì?

_Dạ! Hiếu ạ!

_Cả họ lẫn tên?

_Hoàng Trung Hiếu ạ!

_Được rồi! - Cô hý hoáy đánh dấu vào sổ.

_Hai tuần tới em sẽ đi giặt giẻ lau bảng, đây là hình phạt cảnh cáo cho tội quay xuống nói chuyện riêng trong lớp, em có ý kiến gì không?

_Dạ không ạ! - Tôi lí nhí trong cổ, tai nóng bừng. Chỉ muốn đất trời nứt ra có kẻ nào cho tôi nhảy xuống, và trước khi nhảy cũng phải đập cho cái thằng đa sự đằng sau một phát cho bỏ tức.

Giờ ra chơi, tôi bắt đầu công việc công ích đầu tiên của đời học sinh cấp ba. Giặt giũ vò xong tôi uể oải cầm cái giẻ lau bước về lớp.

Cái thằng tên Sơn đang đứng ở hành lang, thấy tôi liền bước lại.

_Này! Tớ xin lỗi nhé, tại tớ mà cậu...

_Không có gì! - Tôi cộc lốc ngắt lời nó rồi ngừng nguẩy bước vào lớp.

Quảng cái giẻ lau lên bàn giáo viên rồi bước về chỗ ngồi. Nghĩ ngợi lung tung. Lớp ồn ào như cái chợ vỡ, bạn cũ bạn mới hỏi han nhau. Những thằng nghịch ngợm thì đuổi nhau tán loạn. Tôi chẳng màng, mới đầu năm đã xúi quẩy rồi. Không biết sáng nay bước ra cửa bằng chân trái hay chân phải mà đen thế không biết nữa.

Bỗng một bàn tay đập nhẹ lên vai tôi...

Lại cái thằng...

_Bạn ơi!! - Một giọng nói nhỏ nhẹ thoảng như gió. Khiến khuôn mặt đang cau có của tôi dịu lại trước khi ngẩng lên.

Và tôi sững người khi nhìn nụ cười như một bông hoa đang hé mở.

_Hoàng Trung Hiếu phải không? "Người giặt giẻ lau", cho mình xin ngày tháng năm sinh nhé!

Bạn ấy... không phải gọi là nàng mới tương xứng với nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn này. Tôi vận luôn những ám ảnh của mớ tiểu thuyết kiếm hiệp vào suy tưởng của mình. Nãy giờ cứ mãi uể oải bức bối mấy chuyện không đầu nên giờ tôi mới có thể để ý kỹ càng hơn...

_Cho mình xin ngày tháng năm sinh! - Nàng cầm quyền danh sách lớp. Hơi cau mày nhìn tôi.

_À ừ! - Tôi giật mình quay lại thực tại. Tự nhiên thấy mình quá lố thật.

_11/11/1984 - Tôi vừa trả lời vừa cười chữa ngượng.

_Cảm ơn! - Nàng đáp gọn lỏn rồi quay ngoắt đi.

_Mai Ngọc à! - Tôi nuốt miệng gọi theo.

_Sao? - Nàng quay lại nhìn tôi.

_Bạn tên Mai Ngọc?

_Ừ! Có gì không? - Nàng tỏ vẻ khó hiểu.

_Không có gì! - Tôi mỉm cười.

Nàng lại nhíu mày nhìn tôi một lần nữa, trước khi quay sang hỏi thông tin của mấy bạn khác.

"Mai Ngọc" - Tôi chống tay lên cằm nhìn theo nàng, lẩm nhẩm. Đó là lần đầu tiên tôi muốn ghi nhớ tên của một người con gái trong tâm trí của mình...

"Người giặt giẻ lau" oi! Có những thứ không giống như bụi phấn, càng lau sẽ càng loang rộng ra trong tiềm thức. - Một giọng nói thô thê văng vẳng bên tai.

Tôi mở mắt ra. Nhìn trần trần lên trần nhà. Tâm trạng lại tiếp tục trải dài miền man với những kỷ niệm bất chợt ủa đến trong giấc mơ.

Tôi chống tay ngồi dậy nhìn xung quanh. Sơn đang gáy khò khò bên cạnh, giường bên Hòa với Lâm cũng đang vật vờ ngủ. Tôi nhào ra bàn cầm điện thoại xem đồng hồ.

"Cũng đã 3 rưỡi sáng rồi!"

Bất chợt tôi đứng dậy đi tới mở cửa bước ra ngoài phòng. Tôi tiến đến đứng trước cửa phòng nàng, tôi chẳng biết mình đang nghĩ gì nữa. Tôi đưa tay định gõ cửa, nhưng rồi lại buông thõng xuống. Cứ ngập ngừng như vậy. Giờ này chắc nàng đang ngủ say rồi, cả mấy cô kia nữa. Mình quấy rầy họ làm gì nhỉ?

"Giấc mơ ơi, mi đem kỷ niệm quay lại làm gì cơ chứ? Để cho ta lại nhớ và thêm, thêm một nụ cười, thêm một vòng tay, thêm một ánh mắt trêu mến như lúc này đưa nàng về đây!! Những ngày qua tưởng như đã đủ cho từng ấy tháng ngày nhớ mong, nhưng sự thật giờ tôi lại bắt đầu quay sang một lý lẽ khác. Tôi còn muốn nhiều hơn thế nữa. Tôi muốn những yêu thương này sẽ mãi ở lại...mãi mãi...! Phải chăng đã đến lúc mình cần phải làm một điều gì đó...??"

Tôi xoay người lại, dựa vào tường. Rồi từ từ ngồi bệt xuống hành lang. Hai tay bấu chặt đôi vai.

_ Bao giờ cho đến sáng mai...?

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Những khoảnh khắc bên nhau

_ Dậy đi anh!

Tôi hé đôi mắt kèm nhèm ra, thấy nàng đang ngồi đầu giường. Bàn tay đặt lên trán tôi.

_ Còn không cả rửa mặt nữa! Vấn đề cái bộ mặt nhem nhuốc này thì mà nào dám dọa anh chứ? - Nàng tùm tùm cười.

_ Mọi người đi đâu hết cả rồi? - Tôi đảo mắt xung quanh phòng rồi hỏi nàng.

_ Đang ở bên phòng, anh vẫn mệt lắm sao? Lần sau uống ít thôi nhé!

_ Mấy giờ rồi em?

_ Gần 8 giờ sáng rồi!

Nàng đứng dậy bước lại phía cửa kéo rèm. Ánh nắng ban mai buổi sớm ủa vào phòng. Nhưng đôi mắt của tôi thì cứ dán vào nàng. Những tia nắng như chỉ làm tôn thêm vẻ rực rỡ của chiếc váy hồng nàng đang mặc. Tô điểm lên làn da trắng muốt thêm nét xuân thì lộng lẫy.

_ Anh xem! Một ngày đẹp trời như vậy, chúng ta sẽ đi đâu nào? - Nàng ngoảnh lại, vẫn nụ cười mím khiến tôi cứ mê mải, mà chẳng buồn trả lời.

_ Sao thế?

_ Không có gì! Lại đây với anh!

Nàng quay lại giường ngồi xuống cạnh tôi.

_ Vẫn còn đắm đuối với chiếc giường này lắm sao? Những tia nắng kia không kéo anh rời xa nó được à?

_Không! - Tôi ngồi dậy rồi kéo nàng vào lòng.

_Tối qua em ngủ ngon không?

_Cũng bình thường, từ hôm ra đây, có đêm nào giấc ngủ không chập chờn đâu! - Nàng khẽ dụi vào lòng tôi.

_Anh cũng vậy! Đêm qua cũng trần trọc quá! - Tôi nhẹ vuốt lên mái tóc rồi xuống bờ vai trắng ngần. Không dám nói cho nàng biết nửa đêm tôi cứ lón vón ngoài hành lang mãi mãi về phòng ngủ.

_Quen với sự có mặt của em, quen hơi em rồi! Nên cứ rời xa một chút là lại nhớ! Tệ thật - Tôi than thở tiếp.

Nàng không nói gì mà luồn tay qua người tôi. Một tay đặt nhẹ lên khuôn ngực rắn chắc của tôi.

_Sáng nào em cũng có thể đánh thức anh dậy như thế này. Bao giờ nhỉ? - Tôi dụi vào mái tóc nàng.

_Lúc ấy không có nhẹ nhàng như thế này đâu, em sẽ lôi cổ anh dậy đó. - Nàng tình nghịch véo vào ngực tôi.

_Mà tự nhiên hôm qua anh lại mơ về ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau đấy?

_Vậy sao? Chắc có lẽ tại anh chưa rửa mặt, nên hồi ức nhắc anh nhớ về cái giẻ lau bảng chứ gì? - Nàng phì cười.

_Em liên tưởng hay nhỉ? Mặt anh mà giống cái bảng sao? Tại ai mà nó ra nông nổi này hử?

_Thì cái gì nó cũng có lý do chứ! Thôi vào đánh răng, rửa mặt rồi thay đồ đi anh. Không mọi người đợi!

_Ừ!

Tôi đứng dậy bước vào nhà tắm. Sau khi vệ sinh cá nhân xong xuôi, bước ra thấy nàng đang cúi húi chuẩn bị đồ cho tôi.

_Mặc thử cái áo em mua hôm nọ xem nào có vừa không?

_Ôi, màu hồng hả? Nhìn cứ thấy thế nào ý! - Tôi lè lưỡi nhìn chiếc áo phong nàng đang cầm trên tay.

_Không có sự lựa chọn cho anh đâu, mặc cho đồng bộ với em. - Nàng khẽ lườm.

_Sao em không chọn màu khác ý? Lát chúng nó cười anh chết! - Tôi vẫn đắn đo.

_Không ai cười cả. - Nàng dướn người lên, rồi luồn chiếc áo qua đầu tôi.

_Cái tay đâu? - Nàng nói như ra lệnh.

Tôi đành miễn cưỡng xỏ tay vô. Sau khi mặc xong cho tôi, nàng đứng ngấm ngấm.

_Màu hồng, nhưng kiểu body này cũng mạnh mẽ mà, anh thấy chưa?

Tôi chẳng nói chẳng rằng, lại kéo nàng ôm vào lòng.

_Gi vậy, để em ra ngoài mà thay nốt quần đi còn gì, muộn rồi còn lần chần làm chi nữa? -Nàng cố đẩy tôi ra.

_Anh phải ăn sáng đã chứ? - Tôi càng ghi chặt hơn.

_Ăn sáng???

_Phải rồi! - Tôi đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Nàng thoáng lưỡng lự đôi chút rồi cũng thả lỏng người. Đôi môi hé mở đón nhận những âu yếm nồng nàn của tôi. Tôi càng được thể, táo bạo hơn. Tôi ngồi xuống giường, kéo nàng xuống theo, rồi nằm dài ra giường, đôi môi vẫn không ngừng ngấu nghiến. Nàng theo đà nằm xõa lên người tôi, có chống cự. Nhưng không thể thoát ra được. Bỗng nàng cắn nhẹ vào môi tôi.

_Gi vậy? - Tôi liền rời môi nàng, nới vòng tay.

Nàng chống tay lên ngực tôi rồi gượng dậy ngồi trên người tôi. Khẽ đưa tay vén sửa lại mái tóc, đôi má ửng hồng. Nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Đôi má ửng hồng nhũn nhặn.

Tôi nhìn nàng giây lát rồi đưa tay lên định kéo nàng xuống...

_Rầm!!! -Bỗng có tiếng mở cửa mạnh.

_Có nhanh lên cho mọi người đi ăn không? Sắp chết đói cả lũ rồi đây này! - Là giọng thằng Hòa oang oang.

Cả hai chúng tôi giật mình vội rời nhau ra.

_Chị Ngọc ơi! Anh Hiếu dậy chưa? - Cái Hồng lẳng xẵng chạy vào.

Nó tròn mắt nhìn hai chúng tôi đang bối rối ngượng ngập, nàng thì chỉnh lại váy, vuốt lại tóc. Tôi thì vội lấy cái điện thoại giả vờ xem đồng hồ.

_Anh xong rồi, bảo mọi người đi! - Tôi cố nở một nụ cười, nhưng đôi mắt chắc không thể giấu được sự tức tối với hai con kỳ đà chết tiệt này.

_Anh thay nốt đồ đi, em ra ngoài trước đây.

Nàng vừa nói vừa đứng dậy bước vội ra ngoài.

_Mày có lời cái con này ra cho tao thay quần không? - Thấy hai đứa nó vẫn đứng nhìn tôi dò xét, tôi bực mình gắt.

_Ồ, nhanh lên nhé, bạn đói lắm rồi!

_Mọi người đợi anh ở dưới nha!

Chúng nó nói xong, bám nhau cười. Rồi hú hí đi ra ngoài.

Tôi ngồi thừ giây lát rồi cũng đứng dậy vội lấy chiếc quần để thay.

Sau khi ăn sáng xong. Chúng tôi tìm một quán cafe ngồi bàn bạc kế hoạch đi chơi. Cả hội thống nhất đi thác Dải Yếm trước.

Vì đang vào mùa mưa, cho nên Thác Dải Yếm cũng vào thời điểm đẹp nhất của nó. Nước từ suối Vặt và các nguồn khác dồn về đổ xuống dòng thác như những dải lụa trắng xóa. Đến Dải Yếm mùa này mới thực sự thấy được sự hùng vĩ của dòng nước.

Thác Dải Yếm còn có tên gọi khác là "thác Nàng", nằm tại xã Mùòng Sang. Sở dĩ thác mang tên là Dải Yếm vì theo truyền thuyết, thác là dải yếm của người con gái cứu chàng trai thoát khỏi dòng nước lũ.

_Cảnh đẹp và sự tích cũng đẹp nữa anh nhì? - Nàng thích thú cúi xuống đưa tay mon nhẹ lên làn nước trong vắt.

_Nước mát thật đấy - Hồng xắn quần lội hẳn xuống suối.

_Thời nay không có yếm, anh em mình mà rơi xuống là chết chắc! - Hòa cười cười pha trò.

_Sao mà chết, thời nay con gái còn có thứ dai hơn cả yếm ấy chứ! - Lâm nháy mắt tình nghịch.

_Là cái gì vậy? - Tôi quay lại nó thắc mắc.

_Tớ bảo này, nếu đối chiếu sự tích vào hiện tại. Lỡ có xảy ra sự việc như truyền thuyết nữa thì thác này chắc chắn sẽ có tên là...

Nó kéo hai thằng tôi ghé tai vào thì thầm.

_Nên đổi tên là...

_Thác Xu-Chiêng

Cả hai thằng nó bật ngửa ra cười ha hả ra chiều khoái chí lắm. Tôi thì đỏ bừng mặt. Nàng với Hồng cũng ngoảnh lên nhìn khó hiểu.

_Chuẩn chuẩn!! Đúng tên mang đậm bản sắc dân tộc luôn! - Hòa đưa ngón cái lên ra vẻ tâm đắc lắm.

_Chúng mày chỉ được cái báng bổ là tài thôi! Vớ va vớ vẩn! - Tôi trừng mắt nguyệt dãi. Rồi bước ra chỗ Sơn với Hằng.

Thấy Sơn cầm máy ảnh chụp cho Hằng đang tạo dáng trên gành đá ven suối tôi liền bảo nó.

_Đưa máy đây tao chụp cho cả hai!

_Gì ạ? - Nó quay lại nhìn tôi cò vè bối rối.

_Bước ra đứng cạnh em ấy đi! - Tôi giật phắt chiếc máy ảnh trên tay nó rồi ra hiệu.

Sơn hơi lưỡng lự chút, rồi cũng bước ra đứng cạnh Hằng. Tưởng chúng nó bắt sóng rồi mà sao cái thằng này vẫn cứ nhát gừng thế nhì? Chẳng giống với

về hùng hổ của nó thường ngày chút nào.

_Sát vào! Sát vào! - Tôi đưa tay lên giục. Mắt nhòm qua ống kính.

_Cái tay của mày sao tao nhìn nó thừa thải thế hả Sơn?! - Tôi ngẩng lên bĩu môi.

Sơn lúng túng, nhưng rồi cũng vòng tay qua eo Hằng.

_Được rồi được rồi! Hằng ơi, đầu em giống con ma-nơ-canh quá! Thể hiện cái gì nó mềm mại hơn đi!

Thấy tôi nói vậy Hằng sau một thoáng đỏ mặt, cũng ngả nhẹ đầu vào vai Sơn.

_Chuẩn chuẩn! Nhìn anh này, chuẩn bị chụp đây, đứng yên nhé! Thế thể - Tôi nói cứ như là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp vậy. Chụp liền cho chúng nó mấy kiểu.

Sau đó đôi Hòa với Hồng cũng lại nhờ tôi chụp. Rồi đến Lâm và Thủy. Cả hội say sưa vừa ghi dấu những khung cảnh đẹp vừa nói chuyện.

_Bây giờ tới lượt tao! Lại đây em! - Tôi đưa máy ảnh cho Sơn rồi đưa tay vẫy nàng.

Nàng liền bước lại, tôi cúi xuống xắn quần rồi bỏ dép ra, sau đó bế thốc nàng lên lợi xuống suối.

_Gi vậy anh, ngã ướt hết bây giờ! - Nàng thẳng thốt bầu chặt tay vào vai tôi.

_Không ngã đâu đừng lo. - Tôi liền trấn an.

_Em thả lỏng người ra, nhìn anh này - Tôi nhỏ nhẹ.

Nàng làm theo lời tôi nói, đôi mắt đắm đuối nhìn. Kể ra nàng làm mẫu ảnh cũng chuyên nghiệp quá ấy chứ.

_Ồ cái thằng kia, mày làm cái gì thế? Chụp đi! - Thấy cả hội đang đứng ngẩn tò te nhìn chúng tôi, cả cái thằng phó nháy Sơn nữa, tôi sốt ruột giục.

_Đây! Đây! - Nó vội đưa máy ảnh lên.

_Nào đại ca với sếp nhìn lại đi, được rồi, em chụp đây!

Nó nháy cho chúng tôi hai kiểu. Sau đó tôi bế nàng ngồi lên hòn đá to giữa suối tạo dáng chụp tiếp mấy kiểu nữa.

Sau đó cả hội nhờ một anh chàng Tây ba-lô cũng đang thưởng ngoạn phong cảnh chụp cho cả hội một kiểu tổng kết thác Dải Yếm. Rồi xuống suối chơi đùa tạt té nhau. Nó giòn chán chê chúng tôi mới rồi thác, tiếp tục hành trình khám phá thiên nhiên Tây Bắc nơi Mộc Châu.

Điểm đến tiếp theo của chúng tôi chính là nông trường Mộc Châu. Với những đồi chè xanh mướt bạt ngàn, và thảo nguyên với cánh đồng cỏ mênh mông bất tận.

Trước hết là nói về những đồi chè. Cao Nguyên Mộc Châu nổi tiếng với những đồi chè xanh mướt trải dài trên những quả đồi. Nói đồi chè Mộc Châu là cảnh đẹp thiên nhiên ngắm thấy đúng, mà bảo là nét đẹp nhân tạo cũng chẳng sai bởi chính bàn tay của những con người, những công nhân nông trường chè đã tạo nên những tuyệt tác đó như đồi chè hình chữ S, đồi chè hình trái tim trên đường đến Ngủ Động Bản Ôn...

Choáng ngợp tầm nhìn của chúng tôi là một màu xanh tươi tràn đầy sức sống trên những triền đồi. Cộng hưởng với bầu không khí mát mẻ của mùa thu, nhưng con gió thoảng khiến đồng xanh của chè cao nguyên mang tới một cảm giác bình yên, êm dịu. Không gian của hương đồng gió nội làm những ngọt ngào nơi đô thị phồn hoa hiện đại vụt tan biến trong tâm trí của chúng tôi.

Những đồi chè trùng trùng điệp điệp trên những con đường quanh co khúc khuỷu chạy từ đồi này sang thung lũng kia, cảnh quan cứ luân chuyển liên tục, mỗi khúc quanh lại mang một vẻ đẹp khác. Một cảm nhận khác.

Tới đồi chè hình trái tim, ngoài các du khách thập phương, còn thấy lác đác một vài cặp đôi lên đây chụp ảnh cưới nữa.

Chúng tôi tiếp tục hòa mình vào những dòng người đổ về đây ngắm cảnh. Ngắm nghía những tác phẩm nghệ thuật khác do những công nhân tạo nên. Tất nhiên không quên lưu lại những khoảnh khắc đáng nhớ vào ống kính.

Rời đồi chè, chúng tôi tiếp tục trải nghiệm những bãi cỏ xanh mướt trên thảo nguyên rộng lớn ở nông trường. Cả hội nằm dài xuống triền cỏ cùng ngắm nhìn bầu trời xanh ngắt điểm lác những tán mây trắng bồng bềnh đang trôi về phía chân trời.

_Khung cảnh cũng gần giống như hồ nước chỗ mình em nhỉ? - Tôi nắm tay nàng thủ thỉ.

_Vâng! Nhưng nơi đây rộng lớn hơn nhiều!

_Rộng lớn, nhưng nó không mang lại cho anh những xúc cảm như ở chốn cũ - Tôi bồi hồi.

_Tất nhiên rồi! Với em không có nơi nào sánh bằng, mãi mãi là như vậy...

Nàng nằm xích lại gần. Tôi ngả cánh tay ra cho nàng gối đầu lên.

_Cạch! - Có tiếng máy ảnh. Tôi ngoái lên nhìn.

_Cứ nằm yên như thế, rồi! - Lâm đang cầm máy chụp chúng tôi.

_Hôn nhau đi!

_Hả? - Tôi bối rối khi thấy nó đề nghị như vậy.

_Toàn bạn bè không phải ngại, nhìn tao đây này! - Nó kéo cái Thủy đang đứng cạnh hôn chụt cái vào môi.

_Phải đấy, làm kiểu đề đòi đi cậu! - Hòa cổ vũ.

Tôi liếc sang nàng, thấy nàng cũng quay sang nhìn. Đôi mắt nửa ngại ngùng, nhưng cũng nửa đồng tình. Thế là tôi cũng chẳng chần chừ, đặt nhẹ lên môi nàng một nụ hôn.

_Ô yeahhhh!!!

Cả hội nhao nhao đồng thanh cổ vũ.

_Lâu lâu nhé! Máy kiểu cơ! - Lâm tranh thủ bấm liên hồi.

Chẳng qua là giữa khung cảnh lãng mạn này thì cảm xúc ủa đến thôi. Chứ có mấy con mắt đang nhìn thì cũng ngại thật. Tuy nhiên chẳng dễ mà có dịp lưu lại những khoảnh khắc yêu thương này cho nhau.

Sau khi chúng tôi thực hiện xong phân cảnh bắt đầu dĩ này. Chúng nó suýt xoa nhìn thấy đẹp nên lại bắt tôi làm nhiếp ảnh để chúng nó diễn tiếp.

_Nào, mày bỏ cái tư thế ngồi như Phật ấy đi! - Tôi luôn miệng nhắc móc thẳng Sơn. Tới lượt đôi của nó, chúng nó vẫn chưa chính thức chốt hạ tình cảm nên nhìn hai đứa nó lúng túng như gà mắc tóc mà tức cười.

_Quảng tay qua vai! Đấy, như thế! - Tôi liên tục hiệu chỉnh để tạo dáng cho chúng nó.

_Hôn đi! Hôn đi! - Máy đưa lại nhao nhao lên giục.

Nhưng có vẻ như là cảnh này hơi quá sức với những đứa đang tìm hiểu nhau. Nên thằng Sơn cũng chỉ dám hôn nhẹ lên má cái Hằng. Tôi chưa kịp nhảy thì hai đứa nó đã rời nhau ra, mặt mỗi đứa đều ngoảnh đi một hướng, đỏ như gấc chín.

Cả hội lại được một phen tha hồ chế diễu, trêu chọc đến khổ. Phải đến khi tới nạt lớn, rồi nhắc nhở về bữa trưa, chúng nó mới buông tha.

Chúng tôi trở lại thị trấn, dùng bữa trưa muộn. Rồi về phòng nghỉ ngơi, đến khoảng 2 giờ chiều, lại tiếp tục tranh thủ khám phá. Thật sự hơi tiếc vì tâm này lên hoa đã quý chưa nở, hoa cái cũng chưa rộ, hoa mận thì đã tàn để có thể tận hưởng được hết những nền thơ lãng mạn nơi đây. Nhưng chúng tôi vẫn hài lòng với những gì mình đã trải nghiệm.

Buổi chiều chúng tôi dành thời gian cho Động Sơn Mộc Hương trước, rồi qua rừng Thông Bản Áng. Hành trình leo núi Pha Luông sẽ rời lại vào sáng mai, đó sẽ là địa điểm chốt lại Mộc Châu trước khi chúng tôi trở về Hà Nội.

Buổi chiều, Bản Áng hiện lên với những ngôi nhà sàn truyền thống ẩn hiện bên những tán cây xanh tươi, dòng suối uốn lượn. Thăm khu du lịch sinh thái hồ rừng thông, chúng tôi không khỏi ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của hồ nước rộng mênh mông nằm sát ngay cạnh rừng thông trải dài trên dãy đồi đất feralit đỏ nâu tạo thành cảnh quan tự nhiên tuyệt đẹp.

Khí hậu cao nguyên Châu Mộc dường như càng tạo lên vẻ lung linh cho hồ rừng thông bản Áng. Khung cảnh tĩnh lặng, mặt hồ khoác lớp sương mỏng tinh khôi của chiều tà. Sương kéo về, tiết thu khẽ se lạnh như thả hồn cùng bước chân lãng du, làm vui đi những ồn ào của cuộc sống thường nhật. Nghe nói nơi đây đẹp nhất là những đêm trăng, bóng thông soi xuống mặt hồ, tiếng thông gieo vi vu, vang vọng đâu đó tiếng sáo gọi bạn tình.

Bởi vậy nên người ta vẫn thường hay ví nơi đây như Hồ Xuân Hương của Tây Bắc vậy.

Chúng tôi thuê mỗi cặp một con thuyền đạp vịt, tiến ra giữa hồ. Hôm nay thời tiết chiều lòng thật, hoàng hôn dần buông xuống. Mặt hồ phản chiếu ánh nắng vàng sớt lại cuối chiều ánh lên những lớp sương mỏng manh, một cảnh tượng kỳ lạ và đẹp chưa từng thấy bao giờ. Huyền ảo và nền thơ là tất cả những gì chúng tôi có thể lắng đọng lại trong những giác quan.

_Ôi, lại là hoàng hôn! - Nàng bồi hồi cảm thán.

_Nó khác với những gì chúng ta từng thấy em nhi? - Tôi dừng chân đạp, thả cho con thuyền trôi tự nhiên trên mặt hồ.

_Anh! Nhìn kia! - Bỗng nàng véo nhẹ lên đùi tôi.

Tôi ngoảnh nhìn theo hướng nàng chỉ, qua ô cửa sau của chiếc thuyền. Phía đằng xa thấy Sơn và Hằng đang...hôn nhau. Hôi môi mới kinh. Thằng này nó ngo lời rồi hay sao ý? Có lẽ vậy, với khung cảnh này mà không làm một cái gì đó lãng mạn thì chẳng phải có lỗi với thiên nhiên lắm hay sao?

Tôi đưa tay che mắt nàng.

_Em cũng đa sự ghê! Lo chuyện của mình đi! - Tôi kéo nàng lại.

_Có muốn nói gì với anh không? - Tôi âu yếm nhìn nàng.

_Còn gì để nói nữa...anh! - Nàng cũng nhìn tôi, đôi mắt lúng liếng.

Chúng tôi lại thể hiện cảm xúc với nhau qua bờ môi. Hoàng hôn dần bao phủ những thặng hoa bất tận của yêu thương, những miên man ngọt ngào khiến thời gian bỗng ngưng tụ lại trong khoảnh khắc...

_Tao chụp được rồi nhé! Hiếu Hòa ơi, săn được rồi! - Tiếng thằng Lâm ngoác miệng cười ha ha.

Tôi với nàng quay lại nhìn, thấy thuyền Lâm đang áp sát thuyền của Sơn. Lâm đang hươ hươ cái máy ảnh lên ra về khoái chí lắm.

_Tối nay Sơn khao rửa "tình yêu" anh em oiiiiiii! - Hòa cũng hào hứng nói to.

Chúng tôi cùng cười những tràng giòn tan trong sự bối rối của hai đứa bị bắt quả tang. Hồ nước rung rinh như đồng tình với những tươi vui hạnh phúc của các đôi trẻ đang yêu trong giọt nắng cuối chiều.

Tổng kết lại một ngày tuyệt vời chẳng có gì hay hơn là trên bàn nhậu. Trong hơi men nồng, mấy thằng say xưa tán phét về những điều lý thú mới được khám phá trong ngày. Mấy nàng cũng cao hứng buôn chuyện bên vò rượu cần, nàng nào mặt cũng ửng hồng.

Sơn với Hằng đã hòa đồng hơn rất nhiều. Có thể nhận thấy rõ niềm vui và hạnh phúc trong đôi mắt của hai đứa sau khi vượt qua những ngại ngùng để đến với nhau. Phải chăng đó là một cột mốc quan trọng trong cuộc đời Sơn để có thể giữ nó ở lại với cuộc sống vốn dĩ thuộc về nó. Chứ không phải thế giới ngấm phức tạp bên Đông Âu?

_Tình hình sao rồi? Chia sẻ cho tao biết đi!

Tranh thủ ra nhà vệ sinh, tôi vội hỏi nó.

_Như vậy rồi mà đại ca còn hỏi! - Nó gượng cười.

_Chính thức rồi đấy?

_Vâng!

_Vậy là giờ tao không phải mất công khuyên nhủ mày nữa! Đúng không?

_Em cũng chưa biết phải nghĩ như thế nào nữa, nhưng em không hối hận khi đến với Hằng. Đời em chưa bao giờ trải qua những cảm xúc tuyệt vời này!

_Giờ mày đã có thêm sự lựa chọn rồi! Tao tin là mày biết mình phải làm gì? Hãy sống một cuộc sống đúng nghĩa Sơn ạ. - Tôi vỗ vai nó.

_Em hiểu... thôi mình ra ngoài uống tiếp chứ!

_Tất nhiên rồi.

Sau cuộc nói chuyện chóng vánh. Chúng tôi lại trở lại bàn nhậu. Sự cao hứng của niềm vui luôn là chất xúc tác để đưa thêm chất men vào người. Chúng tôi uống nhiều, nói nhiều hơn hôm qua, hôm nay đổi sang món rượu Sán Lùng. Mấy nàng cũng chẳng gàn, vì biết có gàn thì cũng thế mà thôi. Với lại rượu cần tuy nhẹ, nhưng cũng đủ khiến hội con gái các nàng lưu luyến rồi.

Bởi vậy nên chẳng mấy chốc mà mấy thằng đều say mềm người. Khó khăn lắm các nàng mới diu được chúng tôi về phòng. Tôi về tới phòng cái là nằm vật ra chẳng biết trăng sao gì nữa luôn...

_Đã bảo uống ít thôi, anh chẳng chịu nghe em gì cả!

Trong cơn mê man vẫn nghe loáng thoáng tiếng nàng trách móc, rồi có bàn tay mềm mại chườm khăn ướt vào trán. Một cốc nước chanh có ống hút kê vào miệng, tôi vô thức mút chùn chụt, từng dòng nước mát lạnh cũng phần nào vơi bớt đi cái cồn cào trong người. Nhưng cũng chẳng làm tôi mở mắt nổi

trong sự vật vã...

Tôi chỉ loạng choạng bưng tỉnh khi nhận thấy mùi hương thoang thoảng của nàng vẫn còn ở bên mình. Và thân hình mềm mại quen thuộc khẽ cựa quậy trong lòng. Chẳng lẽ tôi lại mơ lần nữa sao?? Không phải vậy chứ!?

Tôi vội mở mắt ra, đầu vẫn nhức như búa bổ theo mỗi nhịp giật ở hai bên thái dương. Trong bóng tối, tôi chẳng nhìn thấy gì, ngoài tiếng điều hòa vẫn đang ro ro chạy.

Nhưng vòng tay tôi vẫn đang ôm một người. Không phải thằng Hòa đâu! Tôi nhẹ nhàng rón rén sờ nắn lại một lần nữa, tấm lưng mềm mại với vòng eo thon đã khẳng định điều đó rồi. Tôi tỉnh hẳn luôn.

Chẳng lẽ mọi người đã cơ cấu lại chỗ ngủ để cho mấy nàng tiện chăm sóc người yêu sao??? Tôi tạm bằng lòng với câu hỏi đi cùng câu trả lời luôn ấy.

Nhưng để chắc chắn tôi vẫn đưa tay lên véo mạnh vào má mình một lần nữa.

"Không phải là mơ" - Sự đau đặng khiến tôi mừng rỡ khôn tả. Tôi lại vòng tay qua ôm lấy nàng. Nín lặng nghe hơi thở đều đều đang phả vào ngực mình.

_Anh làm gì thế, ngủ đi!

Bỗng tôi nghe tiếng thì thảo ở giường bên, là giọng cái Thủy.

_Anh không ngủ được! - Thằng Lâm cũng thì thảo có vẻ gấp gáp.

_Nào! Vô duyên!

_Thôi mà...

_Em đã bảo thôi, nhờ hai người kia biết thì sao? Để tối mai đi!

Tôi nín thở nghe hai đứa nó thậm thụt với nhau.

_Không tối mai được... hai đứa nó ngủ say rồi!

_Anh say rồi... đã bảo không uống mà, bực cả mình! - Cái Thủy cáu gắt.

_Say mới khổ thế này! - Lâm vẫn năn nỉ.

Tôi thấy có tiếng loạt soạt. Tim bỗng dưng nhảy thình thịch trong lồng ngực.

_Nào! Nào! Làm cái gì thế...

Cái Thủy đang nói bỗng im bặt. Tôi nghe tiếng thằng Lâm suyt khe khẽ.

_Buông em ra...ôi! - Tiếng kêu rên của Thủy như kiểu đang bị bịt mồm hay sao ý. Tôi đóng tai đoán vậy. Bất giác mồ hôi tôi vã ra, mặc dù điều hòa đang để nhiệt độ lạnh.

Từng tiếng hỗn hển mặc dù đã có kìm, nhưng trong không gian tĩnh lặng. Làm sao mà không nghe thấy cơ chứ. Hai cái đứa chết tiệt này...

_Hự! Hự! Hự - Tôi vội giả vờ húng hắng ho.

Có tác dụng ngay, tiếng hỗn hển im bặt tức thì. Hình như chúng nó đang nghe ngóng tình hình.

_Em đã bảo rồi mà, buông ra đi!

_Nó chỉ ho thôi chứ có gì đâu!

_Anh ấy sẽ tỉnh nếu em la lên bây giờ đây này - Cái Thủy dứt khoát.

_Thôi được rồi, được rồi. Tối mai nhớ đền cho anh đấy nhé! - Thằng Lâm cũng phải xuống nước.

Chúng nó thì thảo lần nữa xong, thì nghe thêm vài tiếng loạt soạt. Rồi không gian tĩnh lặng lại quay trở lại. Tiếng điều hòa chạy lại độc quyền phát ra âm thanh duy nhất trong phòng. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi đã dẹp yên được "chiến sự" bùng phát trong đêm.

Nhưng tôi đâu thể ngờ, giải giáp được nguy cơ ở nước ngoài. Thì tình hình trong nước lại rối ren. Bộ đồ ngủ mỏng manh nàng đang mặc khiến tôi cảm nhận rõ rệt cơ thể nàng hơn bao giờ hết.

Nằm được một lúc, cố ngủ mà đầu óc lại phản chủ. Cứ tỉnh như sáo vậy.

Tôi thấy căng thẳng theo...rất nhiều nghĩa. Bất giác tôi đưa tay vuốt nhẹ lên tấm lưng ong của nàng. Nội chiến trong nước dần âm ỉ bùng phát theo xúc cảm của bàn tay đang lướt nhẹ theo đường cong tuyệt mỹ. Tôi như muốn ngưng thở khi bày tay mon đến... dừng lại nơi đùi nàng. Làn da nõn nà và mát rượi ấy không khiến bàn tay của tôi dịu nhiệt hơn... mà nó càng khơi lên những bút dứt đang ngày càng rõ rệt trong đầu.

Tôi nuốt nước bọt đánh ực...

_"Chắc nàng ngủ say rồi, không biết gì đâu... mình mình..."

Dường như có một giọng nói, hay một sự thôi thúc nào đó đang giục giã trong đầu tôi vậy.

Nó làm bàn tay tôi run lấy bầy, mồ hôi nơi lòng bàn tay rịn ướt. Và nó khiến ngón tay tôi rụt rè luồn khe vào chiếc quần sooc ngủ của nàng...

Bỗng một bàn tay mềm mại đưa lên bịt chặt mồm tôi. Tôi chưa hết ngỡ ngàng, thì bỗng cảm nhận một phát cắn đau điếng vào vai. Nếu không có bàn tay đang bịt chặt lấy mồm tôi thì tôi đã hét toáng lên rồi.

_Ngủ đi!! - Tiếng nàng nhẹ nhàng thoang thoảng bên tai. Chẳng lẽ này giờ nàng cũng thức sao?

_Anh đau quá! - Tôi suýt xoa. Nước mắt trực trào ra, đúng là đau thật. Lúc chiều đôi môi của nàng ngọt ngào là thế mà sao giờ nàng cắn tôi một cách không thương tiếc.

_Cho đáng đời anh! - Nàng đưa tay véo má tôi một lần nữa. Rồi nằm xoay người lại. Kéo cánh tay tôi vòng qua người nàng rồi giữ chặt như để phòng tôi manh động lần nữa.

_Anh xin lỗi...anh... - Tôi dụi vào mái tóc nàng tỏ vẻ hối hận.

_Không nói nữa! Anh ngủ đi...

Nghe nàng nói vậy tôi không dám phát biểu thêm gì nữa cả. Bên giường bên, thằng Lâm đã gáy khò khò. Tôi nhẹ ôm nàng, mọi sự hưng phấn đã bị dập tắt ngấm từ lúc bị nàng cắn rồi. Con buồn ngủ lúc này nó mới kéo đến...

"Sáng mai đừng trách tội anh nhé, anh biết lỗi rồi!"

Tôi ngượng ngùng lí nhí trong họng rồi nhắm mắt lại...

Mùi hương con gái trên người nàng đưa tôi chìm dần vào giấc ngủ êm đềm...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Mãi mãi tuổi hai mươi

Vết cắn đau điếng của nàng lại có thể khiến mọi hưng phấn trong lòng tôi tắt ngấm một cách nhanh chóng, và dần dần nó lại trở thành một dư âm ngọt ngào dễ thương đưa tôi vào trong giấc ngủ êm đềm. Giờ tôi cũng chẳng phải là một cậu học sinh ngây ngô như mấy năm về trước nữa, những va vấp cuộc đời cũng có tí chút thành tựu trải nghiệm mà tôi cũng chả biết tiêu cực hay là tích cực. Nhưng những thứ tôi tôn thờ thì không có bản năng tự nhiên nào có thể xô ngã được. Tôi tin hay là tôi đang bầu víu vào niềm tin đó? Chẳng biết cắt nghĩa ra sao nhưng thôi hãy gạt hết những mông lung trong tâm trí để tận hưởng những ngày tuyệt vời này bên nàng cái đã...

Sớm hôm sau chúng tôi chủ động dậy thật sớm, khởi động hành trình chinh phục Pha Luông huyền thoại. Sờ dĩ phải dậy thật sớm để vừa đi vừa tận hưởng cảnh sắc mùa thu Mộc Châu ẩn hiện trong lớp sương mù đầy thơ mộng, và quan trọng là phải xuống núi trước khi mặt trời lặn theo như lời hướng dẫn của anh lễ tân nhà nghỉ.

_Này! Hôm qua chúng mày làm cái quái gì thế!? - Vừa rửa mặt tôi quay sang hỏi Lâm đang đánh răng.

_Hà!!! -Nó giật mình, phụt cả ngụm nước đang ngậm trong mồm ra.

_Mày... mày không ngủ à? - Nó lắp bắp.

_ Ngủ cái tổ sư bà mày, mày lục đục cả đêm như thế tao ngủ làm sao? -Tôi hẳn học.

_ Tao tưởng chúng mày ngủ rồi chứ! -Nó gãi đầu đỏ mặt tía tai.

_ Ái chà...! -Bỗng nó nhìn tôi cười nham hiểm.

_ Tưởng cậu thể nào chứ, chó chê mèo lắm lông!

_ Mày đang nói vớ vẩn gì thế? -Tôi chột dạ.

_ Cái gì đây? -Nó chỉ chỉ vết răng trên vai tôi.

_ Cái này...? -Lần này đến lượt tôi bối rối.

_ Cậu du kích còn cao thủ hơn cả tớ, đểch nghe động tĩnh gì bên giường cậu! Thế mà...- Nó cười ha hả.

_ Mày đừng có vớ vẩn! Tao... Ngọc không có gì đâu. -Tôi cuống quýt xua tay.

_ Thế à?

_ Thật mà! Thôi nhanh lên, còn thay quần áo, không thì không kịp đâu.

Vừa nói tôi vừa bước vội ra ngoài, bỏ mặc nó đang đứng nhìn theo đầy nghi hoặc. Biết thế sáng mặc xù cái áo vào, giờ mang tiếng mà chẳng được miếng nào. Đến là khổ, còn nằng nỡ, sáng dậy hình như có vẻ vẫn đang dồi hay sao ý. Đó mới là điều tôi lo ngại nhất.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong xuôi, ăn sáng xong, chúng tôi bắt đầu hành trình khám phá mới.

Núi Pha Luông, hay còn gọi là Bờ Lung, (Tiếng Thái là núi lớn) có độ cao gần 2.000m ở khu vực biên giới Việt-Lào, nằm ở phía đông huyện Mộc Châu, tỉnh Sơn La. Từ ngàn đời nay, địa danh Pha Luông luôn in đậm trong tâm trí mỗi người dân ở Mộc Châu với đỉnh núi sừng sững thâm u, những ngôi nhà vách gỗ, mái lợp tranh ẩn hiện trong sương mù lưng núi.

Đỉnh Pha Luông nằm cách Mộc Châu khoảng 70 km, nằm tại xã Tân Xuân, Chiềng Xuân với độ cao 1500 m. Ở độ cao ấy, Pha Luông đang là một điểm đến hấp dẫn với giới trẻ chúng tôi. Chinh phục ngọn núi này đòi hỏi lòng quả cảm và sức bền của những người có đam mê khám phá thực sự.

Chúng tôi đi theo quốc lộ 43 hướng đi cửa khẩu Loóng Sập khoảng 20 km, sau đó rẽ vào lối đi Mường Ve thêm chừng 7 km hết đoạn đường nhựa thì chúng tôi đã tới bản Pha Luông. Nơi đây được phủ kín sương trắng xóa. Vượt qua mấy đoạn đường khúc khuỷu nữa chúng tôi tiến thẳng vào đồn biên phòng gửi xe, tiếp đón chúng tôi là những người lính biên phòng đồn Pha Luông. Nghỉ ngơi và uống những chén trà nóng, tôi cũng hơi bất ngờ bởi sự thân thiện cởi mở của những người lính biên phòng nơi đây. Sau khi trình giấy phép, để lại giấy tờ tùy thân, chúng tôi bắt đầu hành trình leo núi. Các đồng chí biên phòng dễ mến không quên nhắc nhở chúng tôi hết sức thận trọng về đường đi.

Khởi đầu là những lối mòn, vượt bản vượt nương đồi trong sương sớm. Nơi đây được bao phủ bởi lớp sương mù đặc quánh. Mặt trời của buổi sáng sớm le lói chiếu những tia nắng yếu ớt trên rặng cây, dưới lớp mây mù.

Và sau nửa giờ leo bộ, vượt lên trên những tầng mây mù là một không gian thoáng đãng. Lớp mây đặc quánh như nước lũ cuộn chảy, dần tan xa dưới ánh nắng chói chang. Đâu đó những dân bản đi làm nương làm rẫy, cần mẫn bên nương đồi khúc khuỷu dốc cao vời vọi.

_ Nè! Sao ít nói thế? Vẫn còn giận anh à? - Tranh thủ lúc nghỉ ngơi bên một triền đá tôi quay sang nài nỉ cầu hòa. _Không! Em mệt... -Nàng rút khăn ra khề lăm chầm những giọt mồ hôi đang lăn dài trên đôi má ửng hồng. _Lần sau anh không thể nữa, xin mà! -Tôi năn nỉ. _Mấy lần sau rồi? -Nàng cau mày vẻ mũi tôi đi qua đi lại. _Thôi thôi, anh xin, vết cắn hôm qua vẫn chưa hết đau đâu.- Tôi vạch cái áo phông ra, khoe dấu răng vẫn in hằn trên vai, lè lưỡi. _Còn phải cắn một bữa nữa cho cân -Nàng phì cười tinh nghịch. _Vậy để dành tới nay nhé... -Tôi nháy mắt bí hiểm, thăm nghĩ tới những đường cong và làn da mát rượi. _Còn lâu nhé! -Nàng bĩu môi, chắc nàng thừa biết tôi đang suy diễn điều gì rồi.

_ Với tốc độ rùa bò thế này thì chắc phải qua trưa mới lên đến đỉnh mất -Lâm vừa bước tới cắt ngang câu chuyện của chúng tôi vừa cầm chai nước tu ừng ực.

_ Với 4 thằng mình thì chắc giờ đang ngồi trên đỉnh Pha Luông đánh phôm rồi, nhưng mà... -Hòa vừa nhai bánh mỳ nhồm nhoàm vừa nói. _Nhưng sao? - Chưa nói hết câu thì bị cái Hồng ngắt lời. _Nhưng cảnh đẹp quá nên phải đi chậm mà tận hưởng chứ sao? -Hòa vội nói lảng. _Chứ không phải ông định nói tụi này vương chân vương cẳng sao? -Cái Hồng cau mặt. _Ai dám, tự mình nghĩ ra nhé! -Hòa cười ha hả.

_ Thôi tao can chúng mày, một ngày không đối nhau vài lần không chịu được à? -Tôi chen vào.

_ Chụp choẹt tí đi rồi đi tiếp, kéo lúc mặt trời lặn không biết đường nào lần mò xuống núi thì thành người rừng cả lũ hết bây giờ! -Lâm giục.

Chúng tôi chụp vài cảnh lấy lệ, chứ mặt ai cũng phờ phạc nên chẳng có tâm trạng nào chụp ảnh. Sơn với Hằng sau đêm qua thấy quần quýt nhau hằn, không biết đã sơ mũi gì chưa. Tôi cũng chưa có thời gian ngồi riêng với nó để hỏi bởi cái Hằng lúc nào cũng kè kè bên cạnh. Thôi thì việc ai người nấy làm, nhưng mà cái kiểu hành sự bất chấp hoàn cảnh và dư luận như thằng Lâm tôi hôm qua thì tôi không chấp nhận được. Sáng nay định giáo huấn nó thì bị nó vịn lại về "vết tích" trên vai khiến tôi hóc luôn chẳng nói năng được gì, nhưng dù sao nó cũng phải biết ý tí chứ, bí quá thì thuê mẹ phòng khách đi cho... tôi đỡ khổ.

Cảnh sắc đồi núi hùng vĩ trùng điệp khiến choáng ngợp bất cứ ai đặt chân đến nơi này.

Chỉ trong một buổi sáng ở đây, chúng tôi chứng kiến nhiều kiểu thời tiết khác nhau. Có khi đang nắng trong xanh, bất chợt mây kéo giăng mùn mịt. Khám phá thiên đường mây ở Pha Luông làm cho bước chân leo núi của cả nhóm như quên đi thời gian, mệt nhọc. Chúng tôi cứ đắm chìm vào mây, vào cây cỏ thiên nhiên hoang dã, vào những bông hoa dại bắt mắt bên lối đi, ngẩn ngơ trước những cảnh tượng hùng vĩ của thiên nhiên, và đúng như thằng Lâm nói khoảng gần 2 giờ chiều chúng tôi đã chạm đỉnh Pha Luông cao vợi vợi. Ngửa mặt lên trời hay quay mặt sang bốn bề chỉ là mây và mây.

Khi mây tan cũng là lúc ta thỏa sức phóng tầm nhìn về thảo nguyên Mộc Châu, bắt tận với gió núi, mây trời, thả hồn vào cảnh sắc tuyệt vời độc nhất vô nhị nơi núi rừng Tây Bắc.

Tôi ôm nàng ngồi trên một phiến đá, say mê phóng tầm mắt thưởng lãm những tuyệt sắc của đất trời.

_Em à... -Tôi khẽ thì thầm trong tiếng gió. _Dạ! _Giận nữa không? _Giận đã không để anh ôm! _Cảnh hoàng hôn trên đây chắc đẹp lắm, anh nghĩ vậy! _Hắn rồ! _Nhưng tiếc là mình không thể đợi được tới lúc đó! _Hôm qua ngắm trên hồ ở Bản Áng còn chưa chán sao? _Chưa... chừng nào tạo hóa không còn cảnh hoàng hôn nữa, khi ấy anh mới hết yêu em. _Lại hót rồ! -Nàng nói vậy nhưng cũng khẽ ngả đầu vào vai tôi. _Khô một nỗi là em lại nghiện cái khiếu hót hay của anh mới chết!-Nàng nũng nịu. Có vẻ như đã xuôi xuôi rồi.

Kể ra nếu không ngại mấy đứa đi cùng, nếu chỉ có tôi với nàng. Thì tôi cũng chạy ra sát bờ vực, hướng về phía mây ngàn vô tận mà hét thật to những câu nói yêu thương dành cho nàng cho giống với những tình tiết thường có ở phim Hàn hay những tiểu thuyết tình cảm, dù có sến sảm. Nhưng chẳng còn cách nào hơn để bày tỏ những con sóng cảm xúc tình yêu đang trào dâng trong lòng.

Giờ thì chỉ có cái ôm xiết chặt trong niềm hạnh phúc vô biên, khẽ hôn lướt nhẹ lên môi nàng, rồi cùng nhau tận hưởng khoảnh khắc tất cả thế giới đang ở trong tầm tay. Những điều mà giờ này năm ngoái tôi còn đang trần trọc đến thôi chứ chẳng dám nghĩ là nó có thể trở thành sự thật nhanh đến vậy.

Kệ cho mấy đứa bạn, mấy cặp đôi đang say xưa chụp ảnh. Chúng tôi muốn chất chiu tận hưởng khoảnh khắc hạnh phúc này, cả hai đều không muốn nghĩ đến chuyện vài ngày tới nàng sẽ lại vào Nam, và chúng tôi lại tiếp tục xa nhau mà chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại...

_Cách... cách...!

Nghe tiếng máy ảnh, tôi ngoảnh lại, thấy Hòa đang hướng máy về phía chúng tôi chụp.

_Cứ ngồi quay ra phía trước cho tự nhiên! -Nó giơ ngón tay cái lên nháy mắt cười. _Hai người từ lúc lên đây, lúc nào cũng dính lấy nhau ý! -Cái Hồng đứng cạnh nói. _Kệ chúng tôi. Đi ra chỗ khác chơi đi! -Tôi xua tay. _Lại đằng kia chụp mấy kiểu tập thể đi, không chơi tách nhóm ăn mảnh đâu! -Hòa khoát tay ra hiệu. _Mảnh cái con khỉ! -Tôi tiếp tục xua chúng nó như xua tà. _Thôi ra với mọi người đi anh! -Nàng mỉm cười nhìn tôi.

Nàng nói thì chẳng cần đến câu thứ hai. Tôi kéo nàng cùng đứng dậy rồi cùng với Hòa và Hồng bước lại chỗ nhóm bạn. Lâm đang ngồi tựa vào một tảng đá, lấy mũ che lên mặt ngủ ngon lành. Hằng với Thủy đang dờ dờ ăn ra vừa ăn vừa nói chuyện. Sơn thì đang hí hục cầm dao khắc nguyệt ngọc lên vách đá.

"Ngày...tháng...năm Đại ca Sơn - Hằng, cùng với đại ca Hiếu - sếp Ngọc, Hòa - Hồng, Lâm - Thủy đã chinh phục nóc nhà của Tây Bắc"

_Mây đúng là non sông khó đổi bản tính khó rồi -Tôi phì cười trước cái sự trẻ con của nó. Kinh qua bao va chạm xã hội, thế giới ngầm, mafia chính hiệu... Thế mà giờ nó lại quay lại với cái thằng Sơn ngộ nghĩnh năm nào... tôi bỗng bồi hồi xúc động nhớ lại cái lần cùng nó về thăm trường lần cuối trước khi nó đi, và giờ sau mấy năm nó quay trở lại, bản chất nguyên sơ vẫn là vậy...

_Được không đại ca! Mất bao công sức mò lên đây thì cũng phải lưu lại dấu ấn gì cho hậu thế chứ! -Nó cười ra vẻ tâm đắc lắm. _Thủy ơi, lòi thằng kia dậy ăn uống đi rồi còn trở xuống chứ! -Hòa gọi Thủy kêu Lâm dậy. _Lúc này cao hứng tợp mấy ngụm rượu, giờ ngủ say tít rồi, kệ anh ấy đi! -Cái Thủy lắc đầu. _Không phải tại rượu đâu, chắc tối qua nó hoạt động quá sức trèo đèo, leo núi... hôm nay lại leo núi trèo đèo nữa thì oái là phải thôi! -Tôi bĩu môi trêu.

Cả nhóm cùng phá lên cười, mặt cái Thủy thì đỏ bừng như gấc.

_À! Em có ý tưởng này!

Cái Hồng sực nghĩ ra điều gì đó, vội bỏ cái bánh mỳ đang gặm dở xuống rồi mở túi đồ lấy ra thỏi son, viết kẻ mắt. Sau đó chạy lại chỗ Lâm đang say giấc nồng, lật mũ ra, cẩn thận rón rén... tô lên môi và nguyệt ngọc lên mặt thằng Lâm.

_À được, hay đấy! -Hòa cũng cầm cái bánh mỳ Hồng đang ăn dở đặt lên tay Lâm, để chai rượu ở giữa háng nó. _Chúng mày làm trò quý gì thế? -Tôi cứ tròn xoe mắt nhìn chả hiểu bọn nó định làm gì. Nàng thì phì cười tỏ vẻ thú vị. _Còn cái này nữa mới hay nè! -Cái Thủy tưởng phản đối trò nghịch mà mấy đứa đang áp dụng lên người yêu nó nhưng hóa ra nó lại đồng tình, và còn thêm thắt cái vòng nguyệt quế tết bằng hoa, rồi cài mấy bông lên tai Lâm. _Như này nữa mới hoàn hảo! -Sơn bước lại cẩn thận gỡ khuy áo phang ngực Lâm ra.

Rồi cả bọn đứng cười khoái trá trước thằng bạn khốn khổ đang say giấc nồng. Mà không biết mình đang biến thành tác phẩm pha trò mới của mọi người.

_Giờ làm kiểu tập thể được rồi nh? - Hòa hào hứng. _Nhưng không có ai chụp ảnh, đoàn lúc nãy họ vừa xuống núi rồi, giờ còn mỗi chúng ta thôi! -Son nhìn quanh thờ dãi. _Thôi mọi người đứng lại đố đề Ngọc chụp cho! -Nàng tuy thú vị trước mấy trò nghịch ngợm sinh viên tiêu biểu này, nhưng cũng không khoải lưu dấu ấn mình trong cảnh đó lắm thì phải.

Thế là cả bọn bước lại chỗ Lâm, tạo đủ mọi động tác cột nhà cho nàng chụp, rồi mỗi đứa chụp riêng vài kiểu. Thăng Lâm bỗng chốc trở thành "ngôi sao bắt mắt dđ" trên đỉnh Pha Luông.

Sau khi chụp chán chê, cả nhóm bắt đầu ngồi ăn uống tiếp. Thủy chỉnh trang lại bộ dạng cho Lâm vẫn đang ngủ say, tuy nhiên vẫn để vết son lòe loẹt trên mồm nó, không tẩy trang.

_Mấy quả hình này độc đó nha, về in phóng ra dán khắp phòng nh! -Hòa cười ha hả. _Thôi đừng, nó mà biết nó lại sùng cồ lên đấy! -Tôi gàn. _Có gì mà sùng cồ, vui mà! -Thủy cười bí hiểm.

_Có gì vui vậy?

Cả hội ngoái lại, thấy Lâm đang vuron vai ngáp dài, mắt vẫn còn dại dại trong con ngái ngủ.

_Đi khám phá thiên nhiên như ông thì thà đừng đi còn hơn -Hòa trề môi. _Một bỏ cha ra, bấu bở gì, trên đường lên đây cũng ngắm cảnh chán chê rồi! -Lâm uể oải bước lại, ngồi xuống cầm chai nước tu ừng ực. Rồi cầm khoanai giò ăn.

_Mặt tôi nhọ hay sao mà các vị cứ nhìn thế?

Thấy mọi người cứ nhìn nhìn trong trạng thái khô sở vì phải nín cười. Nó ngừng ăn, thắc mắc.

_Không! Không có gì đâu, ăn nhanh rồi xuống! -Tôi vội quay đi chỗ khác. Cái môi nguyệt ngọc son choe choét của nó đang nhòm nhoàm nhìn tếu không thể tả được.

_Em đi "hái hoa" đây! -Hồng vừa che miệng ngăn cái tiếng "hi hi" đang trực phát ra, vừa đứng dậy. ("Hái hoa" là một từ thông dụng trong giới học sinh - sinh viên đạo ấy, nó bắt nguồn từ chương trình gặp nhau cuối tuần trên VTV3, chỉ khái niệm... đi tè) _Thủy, đi với tớ cho vui! _Ừ! -Thủy không biết đang nhin cười hay nhin tè lâu quá hay sao mà cũng đứng phất dậy luôn. _Em.em đi nữa! -Hằng ít nói nhất cũng vội đứng dậy. _Chờ Ngọc với! -Nàng cũng đứng dậy chạy theo 3 đứa kia ra mấy lùm cây um tùm khuất sau một tảng đá.

Mấy nàng con gái từ trước đến giờ và ở đâu cũng thế, đi vệ sinh cũng phải rừ rê nhau cho có hội có cặp, thế mới hay chứ.

_Đại ca còn nhớ vụ.... -Son ghé vào tai tôi thì thầm. _Mấy im mồm đi cho tao nhờ!! -Tôi dỏ mặt tía tai cất ngang lối nó. Vụ nhà vệ sinh năm xưa là một kỷ ức bựa và xấu hổ mà tôi muốn xóa bỏ nhất trong đời học sinh đầy ngây ngô và mộng mơ của mình. _Khô, thăng Lâm nó làm mấy đứa cười không được mà vài cả tè! -Hòa cũng thì thầm.

Tôi bụm miệng nhìn thăng Lâm vẫn đang say sưa ăn, mà không hiểu sự tình thế nào.

_Mà gần 3 giờ rồi đấy, chuẩn bị xuống thôi không thì không kịp đâu. -Son mở điện thoại ra xem giờ sốt sắng giục. _Ừ! -Tôi cũng đồng tình. Nhưng mà hôm nay chúng ta về Hà Nội thì không kịp rồi, kế hoạch lên đây kéo dài thời gian quá nhiều so với dự kiến, giờ xuống đến chân núi thì cũng tối mịt rồi còn đâu. -Hòa tỏ vẻ ái ngại. _Tớ có ý kiến này! -Lâm nói. _Gì hả? -Tôi quay sang nó. _Sáng mai đi thăm Hang Chiều, Hang Mỏ Luông. Rồi chiều về Hà Nội đi. Ý các cậu sao? _Nghĩa là ở lại thêm một tối nữa hả? - Tôi gãi đầu. _Ừ! Thì đằng nào chả phải ở lại, tối về làm sao được, đi đường đèo buổi tối nguy hiểm lắm. _Được đó, đằng nào mai cũng về, thì đi chơi luôn, thấy ông Lễ Tân bảo chỗ đó cũng đẹp lắm mà. -Hòa đồng tình ngay. _Son, ý kiến sao? -Tôi hất hàm nhìn Son dò hỏi. _Em thì sao cũng được mà. _Được, vậy thì thống nhất thế đi.

Sau khi đợi mấy nàng con gái ghi "dấu ấn" trên đỉnh Pha Luông xong xuôi. Lâm cũng ăn xong, cả hội thu dọn gói gém rác rưởi, hành lý, rồi tất cả cùng xuống núi. Tạm biệt nóc nhà huyền thoại của Tây Bắc.

Hành trình lúc xuống, đường có vẻ thuận hơn nên cũng đỡ mệt so với lúc trèo lên, tuy nhiên khi đặt chân đến đồn biên phòng, thì cũng sầm sầm tối rồi. Mọi người vào giao lưu chuyện trò với các đồng chí biên phòng một lát rồi chào thân ái và quyết thắng. Tất cả lên xe trở về nhà nghỉ.

Suốt cả một ngày leo núi, nên ai cũng mệt nhoài. Tắm rửa xong, mấy nàng con gái ra thị trấn mua ít đồ ăn về ăn tạm. Rồi mọi người thống nhất đi ngủ sớm, để giữ sức cho hành trình ngày mai nữa.

Hôm nay không uống rượu, nhưng cơ cấu nhân sự giường ngủ vẫn sắp xếp như hôm qua. Dù sao thì cũng đôi cặp hết cả, đi với nhau mấy ngày cũng quen rồi, nên nàng với Hằng cũng hết ngại ngùng. Khiến tôi và Son phần khởi hấn.

Lâm đã được tôi giáo huấn thêm kỹ càng lúc tối, mà không giáo huấn thì đêm này cũng chẳng lấy đâu ra sức mà mò mẫm như hôm qua nữa. Thậm trí nó đặt lưng lên giường là ngáy khò khò như chết luôn rồi.

_Em à! _Dạ! _Ngủ chưa? _Sắp rồi anh!

Nằm ôm nhau trùm chăn kín đầu. Tôi quay sang hỏi nàng.

_Mấy hôm nay có điện về nhà không em? _Em vẫn điện thường xuyên mà! _Ừ! _Không điện sợ ba má sốt ruột, hỏi thăm tùm lùm là lộ hết! _Ba ngày nữa là lại xa nhau rồi. _Ngủ đi anh! _Anh sẽ lại nhớ em đến chết mất thôi! _Thôi mà! -Nàng đưa tay lên che miệng tôi lại. _Em không muốn nhắc đến

chuyện đó đâu! _Nhưng... _Thôi mà! -Nàng đặt lên môi tôi một nụ hôn. _Chúng ta vẫn còn mấy ngày nữa bên nhau, hãy tận hưởng và đừng nghĩ gì nữa cả, được không anh? _Ừ! -Tôi ôm chặt lấy nàng. Có lẽ nàng cũng như tôi, mỗi một khoảnh khắc qua đi, là thêm một sự luyến tiếc. Chỉ mong thời gian cứ kéo dài mãi mãi, nhưng biết là không thể. _Những ngày qua, bên anh, bên những người bạn tuyệt vời. Tuổi trẻ của em đang có những khoảnh khắc đáng sống nhất trong đời! -Nàng thủ thỉ. _Nó là mãi mãi... -Tôi mỉm cười. _Mãi mãi bên nhau... -Tôi nói tiếp _Vâng...! Mãi mãi tuổi hai mươi! -Nàng vừa nói vừa rúc vào lòng tôi.

Cuộc đời dù sao cũng đã ưu ái mà cho chúng tôi tìm lại được về bên nhau, dù đã trải qua biết bao khắc nghiệt của số phận. Thế nên chẳng có gì mà không tin đến một ngày, một lời thề ước, cho hai con người trong một cuộc đời, sẽ là mãi mãi...

_Ngủ ngon "công chúa mít ướt"! _Ngủ ngon "hoàng tử mít ướt"!

Hôn nhau lần nữa trong lời thì thầm thoang thoảng hương vị ngọt ngào và say đắm, chúng tôi chìm dần vào giấc ngủ êm đềm...

_Renggg...Renggg...!!!

Đang say trong giấc nồng bỗng có tiếng chuông điện thoại réo inh ỏi. Tôi ti hí đôi mắt kèm nhèm ra, trời đã sáng đâu mà có ai gọi sớm thế nhỉ? Chắc điện thoại của thằng Lâm. Tôi với nó đều dùng Nokia 8250 lại để kiểu chuông như nhau nên cũng chả biết của thằng nào, nhưng tôi thì có ai gọi vào giờ này chứ? Chỉ có nó hay lượn lờ đi chơi thôi...

_Nghe điện đi mày, để chuông kêu mãi điếc cả tai! -Tôi vừa ngái ngủ vừa gắt, rồi lại ôm nàng, kéo chăn đắp. Tiết trời buổi sớm trên đây nhiều sương nên se lạnh thật. _Của mày chứ đâu phải của tao. - Bên kia giường thằng Lâm cũng lười dậy. Máy của cả hai thằng đều để sạc pin trên bàn. _Vớ vẩn, tao thì làm gì có ai gọi! - Tôi bực mình. _Đề em nghe cho! - Cái Thủy vội mở dậy, tôi tự nhủ thầm rửa thằng Lâm"Đồ ngu, con nào mà gọi lúc này thì mày vỡ mồm với nó".

_Alo... _Ai ạ?? _Dạ..dạ... _Anh Hiếu ơi! Gọi cho anh, là máy của anh! -Thủy bước lại đưa máy cho tôi. _Sao cơ?? -Tôi chợt dạ, cầm lấy điện thoại xem số. Là số máy lạ, nhìn lại đồng hồ mới 4 rưỡi sáng. Quái, ai mà gọi cho mình lúc này cơ chứ? Tôi bối rối ngồi hẩn dậy đưa máy lên nghe.

_Alo! _Hiếu phải không cháu! - Bên kia là giọng một người đàn ông trung tuổi. _Vâng, chú là ai ạ? _Bác Phan đây, cháu đang ở đâu? _À, cháu lại cứ tưởng ai, sao bác gọi cháu vào giờ này ạ?

Bác Phan là một khách hàng hay đến cơ quan mẹ giao dịch, cả hai vợ chồng bác đều chơi thân với mẹ, lúc này tôi mới nhận ra giọng bác khi hết con ngái ngủ.

_Ừ! Cháu đang ở đâu? _Cháu đang ở Hà Nội ạ! -Tôi bốc phét, nói đi chơi bác ý lại bảo với mẹ thì tôi đòi. _Cháu về nhà ngay có việc hệ trọng!

Tai tôi như ù đi, tim đập thình thịch. Cảm giác hồi hộp xen lẫn lo âu bỗng chốc xâm chiếm đầu óc trong cảm giác bất an bủa vây.

_Về, bây giờ ạ...? Có chuyện gì vậy bác? _Không...có chuyện gì... nhưng cháu về ngay đi! - Giọng bác Phan có vẻ ngập ngừng càng khiến tôi gấp gáp. _Bác phải nói cho cháu biết chuyện gì đang xảy ra chứ. Bác đang ở đâu? _Bác đang ở nhà cháu. _Bác...mẹ cháu... đâu? -Tôi bật dậy luôn khỏi giường trong trạng thái hoảng loạn thật sự. Nàng cũng đã tỉnh từ lúc nào nhìn tôi đầy lo âu. _Mẹ cháu không sao, nhưng bác cần cháu về nhà ngay, được chứ! -Bác Phan tiếp tục hỏi thúc. _Bác, nhưng cháu... cháu đang ở tận Mộc Châu ạ! _Sao lúc này cháu bảo đang ở Hà Nội? _Không... cháu...cháu đang...đi hội trại cùng lớp ạ. -Tôi lắp bắp nói bừa. _Thôi được rồi, ở đâu thì cũng cấp tốc về ngay càng sớm càng tốt, về ngay nhé! _Vâng ạ!

Tôi đang định hỏi thêm thì đầu bên kia tắt máy, tôi rối trí ngồi phịch xuống giường như thằng mất hồn. Chuyện gì nghiêm trọng vậy? Sao bác ấy lại đang ở nhà mình? Mẹ đâu?

_Có chuyện gì vậy anh? - Nàng cũng tỏ vẻ sốt ruột. _Không! Không có gì đâu! - Tôi quay lại nhìn nàng khẽ mỉm cười trấn an, rồi cầm máy bấm số của mẹ. Tay tôi run lẩy bẩy, mồ hôi rịn ra lấm tấm trên trán. Hay mẹ biết mình đi chơi với nàng sao? Thôi thì cứ gọi cho mẹ hỏi là rõ ràng nhất, mẹ có mắng chửi nữa thì cũng đâu có bằng vụ ở đồn công an dạo trước đâu.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không..."

Số của mẹ không gọi được. Lần này tôi kinh hoàng thật sự, chẳng lẽ mẹ gặp chuyện gì à?

Tôi mím chặt môi bấm lại số bác Phan để gọi.

_Alo... _Bác cho cháu gặp mẹ cháu!!! Mẹ cháu đâu?? - Tôi nói như mèo. _Bác đã bảo là mẹ cháu không sao, cháu cứ về nhà đi... -Bác Phan đang nói thì có tiếng loạt soạt ở đầu máy bên kia.

_Con à!

Là giọng của mẹ, tôi như trút được cả ngọn núi Thái Sơn đang đè lên người.

_Vâng con đây! Nhà mình có chuyện gì vậy mẹ? -Tôi nghẹn giọng như muốn khóc. _Mẹ không sao! Con về ngay nhé, đi đường cẩn thận. _Con về ngay đây nhưng mẹ không nói thì làm sao mà con không suy nghĩ cho được? _Con ơi... mắt hết rồi -Bỗng mẹ nức nờ. _Mất??? Cái gì mất?? -Tôi lại thấy trời đất quay cuồng. _Cướp... nhà mình bị cướp con à... _Hả??? - Tôi run bắn người lên. _Nó vào tối hôm qua... nó lấy hết rồi... -Mẹ nghẹn ngào. _Mẹ!!!

Mẹ có làm sao không?? - Tôi đâu có quan tâm gì đến chuyện tài sản ngoài sự an nguy của mẹ ra. _Mẹ... mẹ chỉ bị xây xát chút thôi... bác Phan đã đưa mẹ vào viện băng bó rồi...mẹ ổn...nhưng...nhưng...- Mẹ òa khóc. _Trời ơi!!! -Tôi nắm mạnh tay vào tường tứa cả máu. Nước mắt tuôn rơi trong uất ức và đau đớn thấu tận tâm can.

_Anh!! Anh sao thế?? -Nàng vội chạy lại ôm chầm lấy tôi, luống cuống giữ tay tôi.

_Sao vậy cậu? - Lâm cũng sốt sắng. _Để em sang gọi mọi người dậy - Thủy vội mở cửa chạy ra ngoài.

_Con...con đang ở cùng ai vậy? -Mẹ gặng hỏi. _Con đang ở cùng nhóm bạn? _Vậy con báo các bạn đưa về chứ đừng về một mình, con về nhà an toàn là mẹ yên tâm rồi. _Mẹ... nó là ai? Là những ai? -Tôi nghiêng rằng. _Mẹ không biết, chỉ có một người thôi, nhưng nó bịt mặt, mẹ không biết là ai cả? -Mẹ lại khóc. Rồi nói tiếp trong tiếng thốn thốc ngắt quãng. _Nhưng nó... nó biết con, biết tên con... nó bảo nếu mẹ báo công an, nó sẽ giết con...nên mẹ...nên mẹ chưa dám báo, mẹ mới chỉ gọi cho vợ chồng bác Phan, con về nhà an toàn rồi mẹ mới tính tiếp được, chứ giờ mẹ không thể suy nghĩ được gì nữa...

_Mẹ đưa máy cho bác Phan nói chuyện với con.- Tôi gạt nước mắt. _Bác đây cháu! _Mọi sự cháu xin nhờ bác bá giúp đỡ mẹ cháu ổn định tâm lý trong lúc này! Giờ cháu sẽ về ngay ạ...-Tôi khản khoản. _Mẹ cháu đã giúp đỡ vợ chồng bác nhiều, giờ lúc hoạn nạn cháu đừng nói chuyện nhờ vả khách sáo gì cả, hiểu không? Hãy về nhà an toàn trước đã cháu nhé! _Vâng ạ! Cháu cảm ơn bác!

Tôi tắt máy, lúc này phải tỏ ra cứng cỏi chút cho mẹ yên tâm, chứ tâm trí tôi đang thật sự rối bời và hoảng loạn. Chưa bao giờ có thể hình dung ra mình lại gặp phải biến cố này trong cuộc đời. Thủ phạm là ai? Sao hẳn lại biết tôi? Mẹ tôi mua căn nhà này từ đầu năm 2003 sau khi tôi chuyển sang ở cùng với hội thàng Hòa, anh Kiên đến nay cũng được hơn năm rưỡi rồi, chưa từng xích mích với hàng xóm láng giềng, tuy xung quanh xóm cũng có mấy thành phần nghiện ngập, nhưng chúng nó chỉ trộm cắp vặt ở nơi khác, chứ không táo tợn vào cướp trắng trợn như vậy? Nhưng nói chung cũng không thể loại trừ khả năng chúng nó vật thuốc quá mà làm liều.Thôi thì cứ về nhà càng sớm càng tốt xem sự thể thế nào đã. Phỏng đoán ở đây cũng chẳng ích gì. Tôi vội vàng mặc quần áo.

_Có chuyện gì vậy bạn? -Hòa xô cửa bước vào, cả Sơn, Hằng, Hồng cũng sốt sắng vào cùng với Thủy. _Đại ca? Đã xảy ra vấn đề gì? -Sơn lại gằn tôi gặng hỏi. _Xin lỗi mọi người, mình có việc nên phải về trước rồi. Không thể đồng hành tiếp được. Ngọc, em ở lại cùng các bạn! Khi nào về Hà Nội thì điện cho anh nhé. - Tôi quay sang nàng dặn dò. _Anh đang nghĩ cái gì thế? -Nàng tròn xoe mắt nhìn tôi. _Anh xin lỗi! Anh sẽ đền cho em sau, giờ nhà anh có việc hệ trọng thật sự em à! -Tôi cầm lấy tay nàng nói. _Em muốn biết trong đầu anh đang nghĩ gì? -Nàng giận dỗi gạt tay khỏi tay tôi. _Em... -Tôi bối rối. _Anh nghĩ em sẽ để anh về trong tâm trạng này ư? Anh nhìn lại anh đi, còn các bạn anh nữa, họ sẽ để anh về một mình sao? -Nàng cắn chặt môi, hai hàng nước mắt lưng tròng. _Nhưng... _Không có nhưng gì cả, đi tất cả cùng đi, giờ về thì tất cả cùng về! Đơn giản vậy thôi - Nàng quả quyết. _Sếp nói chuẩn đây đại ca à! Đại ca sẽ không thể ra khỏi căn phòng này nếu không lôi mọi người đi cùng. -Sơn vỗ vỗ vào vai tôi. _Nhưng mọi chuyện không đơn giản như mọi người nghĩ đâu.-Tôi thờ dãi. _Dù chưa rõ sự tình nhưng nghe loáng thoáng và cả biểu hiện của cậu thì tớ nghĩ vấn đề phải nghiêm trọng lắm mới khiến cậu kích động đến như vậy. -Lâm ái ngại. _Chúng ta là một đội hoàn chỉnh, thiếu đi một người thì chẳng còn hứng thú gì nữa, Hang Chiêu, Hang Mỏ Luồng, hay hang hóc gì đó nữa để dành lần sau đi. Giờ cậu có đi vào địa ngục hội này cùng theo cùng, được không? -Hòa khoác vai tôi. _Dù chuyện có to bằng trời, chúng tớ cũng sẽ cùng cậu đối mặt! -Lâm nghiêm túc. _Nhưng mà... -Tôi vẫn lưỡng lự. _Đại ca đang làm mất thời gian đấy! -Sơn cắt ngang lời tôi. _Thôi được rồi, mọi người thay đồ đi, trên đường về mình sẽ kể sau - Tôi cũng chẳng muốn nán nã đôi co với đám bạn đa sự nữa. Muốn để nàng ở lại vì không muốn nàng lo lắng, và cũng không muốn sự việc phá hỏng đi chuyến ra Bắc lần này của nàng, nhưng xem ra tôi mới là kẻ đuối lý.

Tất cả nhóm cùng vội vàng thay đồ, dọn dẹp hành trang. Rồi mau chóng khởi hành về Phúc Yên.

Mộc Châu lúc ấy là hơn 5 giờ sáng rồi... tôi hận không thể mọc cánh để bay ngay về nhà lúc này...

Chúng tôi bỏ qua tiết mục ăn sáng. Trả phòng nhà nghỉ rồi rời khỏi Mộc Châu. Đi với tốc độ nhanh nhất có thể, trên đường đi tôi tóm lược sơ qua tình hình, mà thực tế tôi cũng chỉ biết gói gọn trong cái tóm lược ấy chứ cũng chẳng biết thêm gì hơn. Đến 8h sáng khi đang nghỉ ở đèo Đá Trắng, tôi điện tiếp về nhà thì bác Phan nói là đã báo công an sau khi biết tôi đang ở Mộc Châu cùng nhóm bạn chứ không phải đang ở Hà Nội. Hiện tại đội hình sự vẫn đang khám nghiệm hiện trường ở nhà tôi, tinh thần của mẹ đã ổn định hơn, sau khi lấy lời khai xong thì đang truyền nước. Tôi tạm thời yên tâm hơn.

_Em à! Khó quá, mẹ anh đã đủ lắm rồi, em đừng khóc nữa được không? -Tôi quay lại phía sau gất gồng.

Bốn chiếc xe phóng như bay trên đường trong vội vã. Khắc hẳn với sự hào hứng lúc đi, lần này khuôn mặt ai cũng tỏ vẻ khản trương. Khung cảnh nắng gió vẫn rực rỡ, nhưng thay vào sự hồ hởi háo hức là những lo lắng nặng trĩu bao trùm.

_Khô thân bác, phụ nữ lại ở nhà một mình thân cô thế yếu. Chắc bác sợ lắm! - Nàng vẫn cứ sụt sịt sau lưng tôi. _Anh đã sốt ruột lắm rồi, xin em đừng nói nữa! -Tôi ngậm ngùi. _Em thương bác quá anh à...! _Vậy thì lát nữa về nói với mẹ anh sau. Giờ để yên cho anh tập trung lái xe đi.

Nàng im lặng không nói thêm gì nữa, mà khẽ tựa má vào lưng tôi.

_Cứ duy trì tốc độ thế này thì khoảng trưa là về tới nhà thôi. -Lâm phóng vọt lên nói. _Ừ, cũng may đường hôm nay vắng. -Hòa nói với theo từ phía sau. _Đại ca! Ở Phúc Yên anh có xích mích với thằng nào không? Hay là ở Hà Nội??? Em đang tính đến ngoài cướp tài sản ra thì có thể có yếu tố tư thù cá nhân ở đây - Sơn cũng nhún ga đi ngang hàng với tôi hỏi với sang. _Tao không, lúc này đừng hỏi tao cái gì cả! _Em chỉ cần biết thằng nào thì khỏi cần công an! -Sơn hần học. _Mày đừng nói nữa! Tao mà biết thì tao... -Tôi gồng mình nhấn mạnh ga. Thật sự cảm phần thằng khốn nào đã gây ra chuyện này. Tận trong thâm tâm muốn băm vằm nó thành trăm mảnh cho hả giận, nó đánh nó giày xéo mình không sao, nhưng đụng tới mẹ mình là đụng tới điều thiêng liêng nhất trong cuộc đời, sao có thể tha thứ được. Trong cơn giận dữ và uất ức lúc này tôi chỉ nghĩ được đến vậy.

Từng làn khói bụi mịn mù cuộn lên theo những chiếc xe đang lao đi vun vút trên con đường giữa hai bên là cánh đồng lúa xanh mướt. Nắng vẫn chan hòa, gió vẫn thổi... nhưng với tôi...hay nói đúng hơn là trong lòng tôi thì lần này không phải giông bão nữa mà là cơn đại hồng thủy đang ập đến cuộc đời.

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Trong màn sương mù

Đến khoảng tầm một giờ chiều chúng tôi đã có mặt ở nhà, gương mặt ai cũng phờ phạc vì bụi đường nắng gió sau chặng đường dài. Nhưng dường như mọi sự mệt mỏi đều dồn hết vào những lo lắng đang trĩu nặng trong tâm trí mỗi người.

Trước cổng nhà tôi đứng lố nhố hàng xóm láng giềng vẫn đang xì xào bàn tán.

_Hiếu nó về rồi này!

_Sao về muộn thế cháu...?

_Khỏi thân mẹ cháu quá!!

_Nhà mỗi hai mẹ con... nó đi học nên mẹ ở nhà có một mình... tội nghiệp!!

Tôi loạng choạng rẽ đám đông cũng những lời hỏi thăm dồn dập, chạy xộc vào trong. Hai anh công an hình sự mặc thường phục đang đứng giữa sân bàn bạc ghi ghi chép chép.

_Hiếu phải không? - Một anh thấy tôi liền hỏi luôn.

_Vâng ạ!

_Đi đường xa có mệt lắm không?

_Em không ạ! Mẹ em đâu rồi anh?

_Di em vừa đưa cô vào viện, cô ấy mất nhiều máu và bị sang chấn tinh thần...

_Trời ơi!! -Tôi khụy xuống. Dọc đường đi cứng cỏi là thế, vậy mà giờ thấy chân tay như bủn rủn, không còn chút sức lực.

_Không sao, vết thương phần mềm thôi, không vấn đề gì đâu em, cứ nghỉ ngơi là sẽ mau bình phục. -Một anh vội xốc nách đỡ tôi dậy.

_Bác có làm sao không đại ca? - Sơn cũng chạy vào cùng nàng và nhóm bạn.

_Tình hình sao rồi? - Hòa sốt sắng.

_Đây là các bạn em à? -Một anh hình sự hỏi.

_Vâng ạ!

_Cứ bảo các bạn đứng ngoài đã!

_Vâng! -Tôi đưa mắt nhìn nàng khẽ gạt đầu trần an, rồi đưa tay ra hiệu bảo mọi người ra ngoài.

_Rồi, cứ để mẹ em nghỉ lát vào viện thăm sau. Giờ vào nhà chúng ta làm nhanh thôi, anh cần lấy thêm lời khai của em nữa!

_Vâng!

Tôi đi theo hai anh hình sự vào trong nhà. Có một bác đang ngồi trong bàn xem giấy tờ cùng bác Phan, tôi nhận ra đó là bác Long, phó công an thị trấn.

_Về rồi à cháu! - Bác Phan mừng rỡ khi thấy tôi.

_Cậu ấm không phải lo gì cả nhé, ngồi xuống đây làm chén nước đã! - Bác Long vẫy tay.

Tôi bước lại bàn ngồi xuống cùng hai bác, tranh thủ nhìn xung quanh. Ngoài phòng khách vẫn bình thường, tuy nhiên thoáng qua trong phòng ngủ thấy

chấn mẩn đỏ đặc ngồn ngang, trước cửa phòng ngủ là một vũng máu nhỏ. Chỉ thoáng thấy vũng máu, tôi đã lạnh sống lưng, nước mắt ứa ra. Cầm chén nước chè bác Long đưa mà tay run lấy bầy, nước sóng sánh hết cả ra ngoài.

_Coi nào! Nhà mỗi cháu là đàn ông trụ cột, phải cứng cỏi lên chứ! -Bác Long vỗ vai tôi.

_Mẹ... mẹ cháu...! -Tôi meo máo.

_Trong viện có đi Thúy cháu với bà rồi, mẹ cháu chỉ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là ổn thôi -Bác Phan vội trấn an tôi.

_Các bác đã điều tra hiện trường kỹ và tung quân đi khoanh vùng những đối tượng khả nghi rồi. Nhưng bác vẫn cần xác minh thêm về các mối quan hệ của cháu cả ở Phúc Yên lẫn Hà Nội. Chúng ta bắt đầu luôn nhé! - Bác Long đưa tay vẫy một anh hình sự bước lại ngồi xuống bàn, giờ cặp lấy biên bản và bút ra.

_Bình tĩnh chưa nào?

_Dạ rồi!

_Uống hớp nước đi!

_Dạ vâng ạ! -Tôi run run cầm chén nước chè lên nhấp một ngụm, đầu óc thực sự vẫn mông lung và hoảng loạn.

_Chúng ta bắt đầu thôi...

Mẹ về nhà khoảng 6h chiều như mọi ngày, tôi đi học nên ở nhà chỉ có một mình. Mẹ cầm com buổi sáng cho cả ngày luôn. Căn nhà của mẹ con tôi ở là nhà cấp 4, cả sân vườn vào khoảng hơn 200 mét vuông, bếp và khu nhà tắm - vệ sinh tách biệt hẳn với nhà chính.

Ăn qua loa cho xong bữa tối, mẹ xuống tắm rửa. Sau đó lên nhà chính, xem xét lại công việc giấy tờ thăm định trong ngày rồi ra ghế salon ngồi xem tivi. Đến khoảng gần 10h, mẹ đang ngủ gật thì bất chợt nghe có tiếng động lạ như tiếng kim loại rơi trong phòng ngủ.

_Lại chuột rồi! Hôm qua đã cắn nát một góc đệm, bức mình thật! -Mẹ lầm nhảm, rồi cầm lấy cái chổi bước vào phòng.

Mẹ vào phòng, toan bật điện lên! Thì bất chợt một cánh tay đẩy mẹ ngã dúi dụi. Đập cả đầu vào tường.

_Chị Cải ơi...cứu... cứu.... -Choáng váng. Mẹ chỉ kịp kêu lên mấy tiếng theo phản xạ gọi bác Cải hàng xóm. Thì bị một bàn tay bịt chặt mồm.

Đưa con gái nhỏ nhà bác Cải khoảng 4 tuổi, đang rửa chân ngoài giếng nghe tiếng, vội chạy ra sát bờ tường kiễng chân lên ngó. Nhưng không thấy gì. Nó vội chạy vào trong nhà... Bác Cải đang xem phim.

_Mẹ...mẹ...con nghe...! -Nó bập bồm.

_Rửa chân rồi thì lên giường ngủ đi, lần sau còn nghịch bần nữa là tao cho ăn roi đấy. -Bác Cải quay lại cúi gắt.

_Dạ...- Nó sợ hãi vội nhảy tót lên giường trùm chăn.

Trong nhà tôi, tên cướp đang loay hoay trói mẹ tôi bằng dây sạc điện thoại. Mồm mẹ đã bị hấn nhét rě nên không kêu la gì được nữa. Mẹ vùng vẫy chống cự, vượt được một tay ra khỏi tay hấn, mẹ vùng đâm mạnh vào mặt tên cướp đang trùm mũ len và khẩu trang kín mít.

_Á! Tao giết mày, tao giết mày! -Hấn bực bội, nhưng vẫn không quên gằn tiếng cho méo đi.

Hấn điên tiết rút một con dao thái lan ra vùng vào tay mẹ, cắt một đường. Mẹ đau đốn rút lại, tiếp đó hấn kẻ dao vào mặt mẹ, vì đang sốt ruột và tức giận nên cú tì khá mạnh, khiến chỗ môi mẹ cũng bị cắt một đường nhỏ nữa.

Lần này thì mẹ nằm im trước sự hung bạo của tên cướp. Hấn mau chóng trói mẹ lại rồi lần mò tìm cầu dao sập xuống. Trong nhà tối om. Chỉ còn ánh điện đường ở cột điện bên ngoài công chiếu vào.

_Mày kêu la lần nữa thì mày chết, cả thằng Hiếu cũng đi theo luôn, hiểu không? - Hấn tiếp tục kẻ dao vào cổ.

Mẹ khẽ gật.

Hấn liền rút cái giẻ trong miệng mẹ ra.

_Nói tao nghe, chìa khóa kết để ở đâu?

_Trong túi xách... - Mẹ thờ hờn hờn. Máu từ miệng chảy ướt cả cổ.

Hấn vội lao lại bàn, khua tay loại xa lần mò túi, lục lọi vớ được cái điện thoại, hấn bật lên soi tìm chìa khóa. Thấy có ít tiền hấn vội nhét vào túi quần.

_Mã số là gì!? - Tìm được chìa khóa, hấn bước lại ngồi xuống hỏi mẹ tiếp.

_Tôi vừa mở lúc chiều nên không cần mã. -Mẹ mệt mới trả lời.

Hấn vội bước lại kết, mở ra. Số tiền mẹ thu nợ lúc chiều chưa kịp nộp Ngân hàng, cùng với hơn hai cây vàng mẹ tích góp được, và tiền dành dụm vào khoảng gần 100 triệu, hấn vơ hết, vơ luôn cả giấy tờ đất nữa. Hấn hấp tấp đổ toàn bộ tư trang trong túi mẹ ra, nhét tiền vàng và giấy tờ vào túi. Sau đó bước lại phía mẹ ngồi xuống kề dao vào cổ.

_Những gì ngày hôm nay tao lấy, tao sẽ trả đầy đủ, coi như tao mượn mày. Mày mà báo công an là mày sẽ chết, thằng Hiếu sẽ chết và tao cũng chết! Mày hiểu tao nói chứ? - Hấn khề gần từng tiếng

_Mẹ gạt đầu! -Nước mắt trào ra khi nghĩ đến tôi.

_Tôi ở đây chưa bao giờ gây thù oán với ai, thậm trí còn làm nhiều việc thiện, tích đức. Xin anh để tôi sống tôi nuôi con tôi, anh muốn lấy gì anh lấy. - Mẹ nghẹn ngào.

Có lẽ những lời nói của mẹ khiến hấn động lòng, nên hấn bỏ dao ra khỏi cổ mẹ.

_Bông với thuốc sát khuẩn để ở đâu? - Bỗng hấn hỏi.

_Trong ngăn kéo! -Mẹ ngạc nhiên, không hiểu hấn định làm gì? Nhưng vẫn trả lời.

Hấn bước lại mở ngăn kéo, lấy túi bông và ôxi-giã. Ngồi xuống rửa qua loa vết thương trên mặt mẹ và tay mẹ, rồi băng lại. Sau đó lại kề dao vào cổ mẹ lần nữa.

_Những gì ngày hôm nay tao lấy, tao sẽ trả khi nào làm ăn được! Mày hãy nhớ, nếu báo công an là 3 mạng, hiểu không? Tao đã vào đường cùng rồi, nên tao có thể làm tất cả.

Mẹ gạt đầu.

Sau đó hấn lại nhét dè vào mồm mẹ rồi bước lại chỗ tư trang lúc nãy đổ trong túi sách của mẹ, lấy chìa khóa xe cùng với chìa khóa cổng, nhét điện thoại của mẹ vào túi và bước nhanh ra phòng khách, dắt xe ra ngoài.

Sau khi hấn phóng xe đi mất, mẹ nằm một lúc rồi lịm dần, lịm dần trong hoàn loạn và kiệt sức vì mất nhiều máu.

Mẹ thiếp đi một thời gian, đến khoảng 2h sáng thì mẹ mới tỉnh. Mẹ cố lén lại sát cạnh tường cửa phòng. Lấy tay miết dây trói vào đó, mẹ tỉ mẩn miết cho đến khi dây trói đứt ra. Mẹ vội rút dè khỏi miệng, rồi lao lại chỗ điện thoại bàn. Nhấc máy lên gọi công an...

"Nếu mày báo công an, tao sẽ giết thằng Hiếu..."

Câu nói của hấn văng vẳng trong tâm trí, khiến mẹ khựng lại, rồi buông rơi điện thoại. Mẹ quỳ xuống khóc tức tưởi.

Khóc một lúc lâu, mẹ lại cầm điện thoại lên gọi cho tôi. Nhưng rồi mẹ chợt suy luận.

"Hấn biết tên con mình, không khéo hấn đã có đồng bọn theo dõi dưới Hà Nội, nếu gọi con, con sốt ruột chạy về. Chẳng phải đồng bọn nó sẽ theo sát và thủ tiêu trên đường sao? Không, không được!"

Mẹ lại một lần nữa buông điện thoại xuống, và ngồi thử người ra. Bản lĩnh của một người phụ nữ cứng cỏi hai chục năm nuôi con một mình khiến mẹ bỗng tỉnh táo lại. Ngẫm nghĩ một lúc rồi mẹ nhấc máy lên gọi cho bác Phan, là khách hàng chơi thân với mẹ.

Vợ chồng bác tức tốc đến ngay sau đó.

Sau khi bàn bạc kỹ càng, đến khoảng 4 rưỡi sáng, Bác Phan gọi cho tôi để thông báo sơ qua tình hình...

_Ban đầu thủ phạm định cưa song sắt phía sau nhà để đột nhập. Nhưng có lẽ hấn đã có cơ hội đột nhập dễ dàng hơn khi mẹ cháu xuống nhà bếp ăn cơm và tắm rửa.

Sau khi lấy lời khai của tôi xong, bác Long dẫn tôi ra sau nhà chỉ một cái cửa sắt vức chổng chơ dưới đất.

_Hấn đã lên vào phòng ngủ và chui vào gầm giường ẩn nấp, hấn định chờ đến đêm mới ra tay, nhưng có lẽ hấn sợ ý làm rơi con dao, đánh động mẹ cháu nên hấn hành động sớm hơn dự kiến. -Bác Long vừa phi phèo thuốc vừa diễn giải cặn kẽ cho tôi.

_Bác cho cháu xin một điều! -Tôi vẫn chưa hết run.

_Thủ phạm là người quen, hấn biết cháu hoặc mẹ cháu...- Bác Long rút một điều ra, rồi bật lửa châm cho tôi. Tiếp tục lý giải.

_Vâng ạ!

_Nó đã theo sát mẹ em nhiều ngày, am hiểu đường đi lối lại, biết mẹ em đi đòi nợ, cầm tiền về nhà. Và hành động, không loại trừ nó có đồng phạm nữa.
- Anh Úy, một trong hai cảnh sát hình sự ban nãy đón tôi từ cổng nói.

_Các bác đã chốt danh sách những kẻ khả nghi chưa ạ? - Tôi rút một hơi thuốc sâu, quay sang bác Long hỏi.

_Đương nhiên là những thành phần tiền án tiền sự, nghiện ngập ở địa phương đã được đưa vào tầm ngắm. Theo dõi di biến động của chúng rồi, cháu yên tâm. Sẽ sớm tìm ra thôi! -Bác Long trả lời tôi.

_Nhưng bác muốn mở rộng điều tra cả các mối quan hệ của cháu nữa, để không bỏ lọt bất kỳ đối tượng khả nghi nào. -Bác chậm rãi nói tiếp.

_Vâng! Cháu..cháu...

_Sao hà, muốn vào thăm mẹ chứ gì? -Thấy tôi có vẻ sốt ruột, bác Long cười.

_Vâng ạ!

_Vậy giờ cháu vào đi, nhưng mấy người bạn đi cùng cháu cũng cần lấy lời khai!

_Nhưng họ đi cùng cháu ở Mộc Châu mấy ngày nay mà bác! - Tôi bối rối.

_Đương nhiên các bạn cháu không thể là hung thủ, nhưng bác cần lấy thêm lời khai của họ để có thêm hướng điều tra.

_Dạ vâng, nhưng bạn gái cháu mới từ Sài Gòn ra, cô ấy không biết gì đâu ạ! -Tôi gãi đầu, tôi không muốn nàng phải ngồi để trả lời những câu hỏi chẳng liên quan. Vì nàng có ở đây đâu.

_Bé gái xinh xinh đó phải không? -Bác Long nháy mắt.

_Dạ... - Tôi đỏ bừng mặt.

_Được rồi, vậy cháu đưa cô bé đó vào thăm mẹ đi! Việc ở đây để bác và lính của bác làm tiếp.

_Dạ vâng! Cháu mong bác sớm tìm ra hung thủ để đưa nó ra ánh sáng -Tôi trừng mắt, nắm chặt tay.

_Tất nhiên rồi, thôi đi đi cháu!

_Vâng! Cháu chào bác, em chào anh ạ!

Cúi đầu chào mọi người xong, tôi bước ra cổng. Bảo Sơn, Lâm, Hòa, Hồng, Thủy, Hằng vào tiếp công an. Tôi tôi cùng nàng và bác Phan lên xe của bác ấy, đi ra bệnh viện thị trấn.

Vừa bước vào phòng tôi thấy mẹ nằm trên giường, trông mẹ như già đi mấy tuổi. Tiều tụy hẳn, một bên mặt và cánh tay băng bó kín mít...

_Mẹ, mẹ ơi!!! - Tôi gào lên trong nước mắt rơi lã chã. Chạy vội đến bên giường, quỳ phục xuống, nắm lấy tay mẹ.

_Con... con đã về rồi!!! - Mẹ cũng khóc nức nở.

_Vâng! Con đã về, con xin lỗi vì đã không ở bên mẹ, bảo vệ mẹ...-Tôi đập đập đầu vào thanh giường trong nỗi xót xa vô bờ bến.

_Mẹ không sao... mẹ lấy làm may vì con đã không ở ấy, nhờ đâu con có làm sao, thì...mẹ...mẹ biết sống làm sao?? - Mẹ nghẹn ngào chặn đầu tôi lại, đưa tay vuốt tóc.

_Mẹ còn đau lắm không? -Tôi run run đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt mẹ. Trong lòng đau như đứt từng khúc ruột.

_Mẹ cháu đỡ nhiều rồi! Khỏe, sáng nay đi mới biết, vội bắt xe xuống đây ngay, không dám nói cho bà ngoại biết, các cậu cũng đang thu xếp công việc và trên đường về đây rồi - Di Thủy khẽ đưa tay lau nước mắt, bùi ngùi.

_Thôi không sao là tốt rồi, giờ cướp giết như điên, thằng này nó còn có nhân tính! Coi như của đi thay người, tính mạng là quan trọng cháu à -Bá Sử, vợ bác Phan lại đỡ tôi ngồi dậy bên giường mẹ.

_Ai kia? Bạn con à? - Bỗng mẹ hướng ra cửa, hỏi tôi.

_Dạ...con... con chào bác...!

Nàng đang đứng lấp ló sau lưng bác Phan, liền bước ra, quyết vội những giọt nước mắt. Chào mẹ tôi.

_Cháu... cháu là.... -Mẹ cố lục tìm trong trí nhớ.

Hình ảnh cô bé trong đồn công an năm nào bỗng nhiên hiện về trong ký ức giữa những hỗn độn sóng gió cuộc đời.

_Cháu... -Mắt mẹ sáng bừng lên.

_Vâng... con là Ngọc...! -Nàng mím chặt môi như muốn kìm nén con xúc động. Hình ảnh mẹ tôi cũng là lần cuối cùng nàng nhìn thấy tôi trước khi vào Nam, như nhắc lại một hồi ức đẹp mà buồn sâu kín trong cuộc đời nàng..

_Ngọc...Mai Ngọc??? -Mẹ tôi sững sờ giây lát, rồi khẽ cười.

_Con lớn quá, thay đổi nhiều, bác không nhận ra, giờ đã là một thiếu nữ trưởng thành rồi.

_Vâng ạ! Bác... bác đã chờ nhiều chưa ạ?

_Bác chờ nhiều rồi con à, con ra đây từ khi nào? -Mẹ gượng ngồi dậy... Tôi chưa kịp đỡ thì nàng đã nhào bước đến đỡ mẹ ngồi dậy.

_Bác cứ nằm cho đỡ mỏi ạ! -Nàng nhẹ nhàng.

_Thôi, con để bác ngồi, nằm nhiều cũng khó chịu. -Mẹ tôi trả lời rồi giữ lấy tay nàng hỏi tiếp.

_Bố mẹ con có khỏe không?

_Dạ, ba má con khỏe ạ.- Nàng vừa ngồi xuống bên giường vừa trả lời.

_Con ra đây từ khi nào?

_Con ra được mấy hôm rồi bác ạ!

_Chắc ra cùng bố mẹ à?

_Không...con... con ra một mình ạ! -Nàng hơi cúi xuống tránh ánh nhìn của mẹ.

Và ánh nhìn của mẹ lại chuyển hướng sang tôi đầy soi mói. Cứ như kiểu "Mày lại rù rê con gái nhà người ta rồi" ý.

Tôi thì cúi gằm hẳn xuống, mặt đỏ phừng phừng. Thảm trách nàng không biết nói dối một tí trong tình huống này. Nghĩ tới liên hoàn tạt và cái xích năm xưa, tôi bỗng rùng mình, hai má nóng ran.

_Bác à, con xin lỗi, chúng con về muộn quá, để bác phải lo lắng! - Vẫn giọng nhẹ nhàng thủ thủ, nàng phá tan bầu không khí hơi căng thẳng trong phút chốc.

_Không! Không sao, các con đưa Hiếu về an toàn là bác yên tâm rồi! -Mẹ nhìn Nàng, lần này ánh mắt dịu lại và có phần trìu mến.

Như năm xưa, dù cả hai đứa đều trốn nhà, dù bây giờ... cũng na ná thế, thì thằng con trai của mẹ vẫn luôn là kẻ tội đồ. Mẹ luôn nghiêm khắc là vậy.

_Ồ, mẹ tưởng Hòa và mấy người bạn nữa về cùng con cơ má, chúng nó đâu cả rồi? - Mẹ lại quay sang hỏi tôi.

_Dạ, Hòa với mấy đứa bạn của con đang lấy lời khai và giúp công an mở hướng điều tra. Chắc chúng nó xuống bây giờ mẹ ạ!

_Ừ!

_Mà các cháu đã ăn uống gì chưa, để đi về nấu cơm. - Di Thúy xen ngang.

_Dạ, bọn cháu cũng chưa, nhưng không thấy đói ạ!

_Không đói thì cũng phải ăn, sắp tới còn nhiều việc phải làm, không ăn thì lấy sức đâu? - Di nhủ mày nhìn tôi.

_Các con phải ăn, nghe mẹ đi! - Mẹ ân cần.

_Vâng, vậy đi về đi chợ đi. Chúng con sẽ ở đây trông mẹ.

_Ừ, thế nhé. Ra đây đi bảo! - Di Thúy vừa bước ra ngoài vừa vẫy tôi.

Tôi lật đật đứng dậy theo đi ra ngoài.

_Ra căng-tin bệnh viện mua cháo về cho mẹ ăn, từ sáng đến giờ mẹ cháu chưa ăn gì, chỉ truyền nước thôi. Chắc cũng đói rồi! -Di bảo tôi.

_ Dạ vâng! Để cháu ra mua!

_ Mà này...

Tôi đang định đi thì dì kéo lại.

_ Sao ạ dì?

_ Người yêu đó hả, xinh thế, cái thằng cháu tôi nom vậy mà khá. -Dì cười cười, vẹo mũi tôi lắc qua lắc lại.

_ Ái... đau cháu...

_ Mỗi ngày nào tao còn bế đồ hỏn trên tay, đái khai um cả nhà mà giờ sắp lấy vợ rồi! Lại vớ được con bé xinh như mộng -Dì tiếp tục huyền thuyên.

_ Thôi mà dì, đừng trêu cháu nữa, cháu đi đây... -Tôi lại đồ bùng mặt lần nữa, gạt tay dì ra khỏi mũi, rồi quay đầu chạy vội thoát khỏi bà dì ruột lấm chuyên. Đến là mệt.

Tôi và mẹ ngày xưa sống nhờ vào đùm bọc bên ngoại lúc tôi mới sinh, nên trong mắt dì và các cậu, tôi lúc nào cũng chỉ là thằng trẻ ranh đen như chấy, suốt ngày cời truồng chạy lông nhông ngoài bờ đê bên bờ sông Lô ngày xưa.

Mua cháo xong, tôi cầm về phòng. Bác Phan và bá Sử cũng về từ lúc nào, chỉ còn nàng đang ngồi trò chuyện với mẹ tôi thôi. Phải công nhận là nàng khéo, mới đi có mười phút mà nàng đã có thể nói chuyện thân mật với mẹ, chẳng còn cảm giác ngại ngùng ban đầu nữa. Khuôn mặt mẹ như giãn ra, hết mệt mỏi, thần thái cũng khá hơn nhiều. Tôi cứ đứng trước cửa phòng nhìn mà quên cả mang cháo vào cho mẹ.

_ Anh! Đưa em...! -Quay ra nhìn thấy tôi, nàng vội đứng dậy đỡ lấy bát cháo và cả thìa.

_ Rót cho em cốc nước nữa!

_ À ừ! -Tôi làm theo lời nàng như một cái máy. Rót nước và bưng lại chỗ nàng và mẹ.

_ Bác phải ăn hết bát này thì con trai bác mới hết lo lắng, dọc đường về anh ấy cứ nhấp nhồm hoài! -Nàng đưa thìa cháo lên miệng chu môi thổi. Rồi cẩn thận bón cho mẹ.

_ Cảm ơn cháu... bác ngại quá... -Mẹ vừa ăn vừa nói.

_ Sao phải ngại, bác cứ coi như cháu là con... con cháu trong nhà đi! - Nói đến từ con nàng thoáng ngập ngừng, đôi má hơi ửng hồng.

Tôi sao không biết điều nàng vừa liên tưởng thoáng qua theo lời nói ấy. Tôi tủm tỉm cười, chống tay lên giường nhìn nàng. Nàng liếc qua tôi, thấy thế thì đôi má ửng hồng dần chuyển sang đỏ lựng.

_ Bác phải ăn hết thì...con trai bác mới vui!! - Sự bối rối hiện lên trên khuôn mặt nàng dễ thương không thể tả.

_ Con bác vui, vậy cháu có vui không? -Mẹ tôi cũng bắt mạch và đùa luôn.

_ Con bác vui... thì cháu...cháu cũng vui...! -Nàng không dám nhìn vào mắt mẹ, hơi lí nhí trong cổ họng câu trả lời.

_ Thôi mẹ bớt nói và ăn nhanh đi cho nóng, để nguội ngắt không ngon đâu! -Tôi liền ra tay giải cứu nàng.

Mẹ liếc xéo tôi một cái, rồi lại chuyển sang nàng bằng ánh mắt âu yếm. Ngoan ngoan để nàng bón cháo.

_ Rengggg...Reenggg...!!

Bỗng chuông điện thoại của tôi reo. Tôi vội cầm máy lên xem, là Sơn gọi.

_ A lô! - Tôi bấm nghe.

_ Tình hình bác sao rồi đại ca?

_ Ừ, mẹ tao ổn rồi, chúng mày xong chưa?

_ Xong rồi, công an về hết rồi. Sếp cũng ở đó cùng đại ca à? Bác có nói gì không?

_ Không, Ngọc đang cho mẹ ăn cháo...

_ Ái chà! Được đấy, tập chăm mẹ chồng đi còn gì nữa, nó cười ha hả.

_ Không đùa nữa, chúng mày có vào đây không? - Tôi vừa nói vừa bước vội ra ngoài, sợ nàng và mẹ nghe thấy.

_ Tui em vào thăm bác sau, giờ có việc cần bàn gấp với đại ca đây.

_ Việc gì?

_ Giờ đại ca ra quán cafe ở cổng viện được không? Em với Hòa và Lâm đang ở đó.

_ Hồng và Thủy với Hằng đâu?

_ Chúng nó đang nấu cơm dọn dẹp ở nhà với đi đại ca. Đại ca ra đây luôn nhé!

_ Ờ được!

Nghe cuộc gọi của nó xong, tôi liền quay lại phòng.

_ Mẹ cứ ăn đi nhé, con tạt về nhà có chút việc.

_ Ủ, nhưng đi một mình có ổn không? - Mẹ lo lắng.

_ Mẹ không phải lo, bọn cướp nó giờ đang cao chạy xa bay rồi, nó còn lảng vảng ở quanh đây thì tốt quá! - Tôi cứng giọng.

_ Tốt cái gì mà tốt... - Mẹ trừng mắt nhìn tôi.

_ Hi! Con đùa đấy, có Hòa đợi ở cổng đưa con về rồi, mẹ đừng lo.

_ Ủ, vậy về rồi tranh thủ ăn đi cùng được.

_ Vâng ạ!

_ Em ở lại trông mẹ... anh một lát nhé! - Tôi dặn nàng.

_ Anh cứ về đi! - Nàng mỉm cười gật đầu.

Tạm biệt mẹ và nàng tôi bước vội ra cổng. Chạy vào quán cafe đã thấy mấy thằng bạn đang ngồi trong đó.

_ Có việc gì vậy? - Tôi kéo ghế ngồi xuống và hỏi luôn.

_ Đi ngay vào vấn đề nhé! - Sơn hát hàm sang bên Hòa.

_ Ủ - Hòa gật đầu. Nhìn tôi vẻ khá nghiêm trọng.

_ Đại ca, những thằng đánh đại ca vào cuối năm ngoái! Đại ca còn nhớ mặt chúng nó không? - Sơn rút một điều thuốc ra châm, phì phèo khói, nheo mắt nhìn tôi.

_ Những thằng...?? - Tôi ngờ ngàng quay sang Hòa, nó lại gật đầu ra điều đã nói với Sơn mọi chuyện.

Chẳng lẽ chúng nó đang tập trung vào bọn này là nghi vấn ư? Sao có thể? Trong đầu tôi lại hỗn loạn những mớ bòng bong.

_ Đại ca cứ nói những gì mình biết. - Sơn tiếp tục hỏi thúc.

_ Nhưng chúng mày định làm gì? - Tôi chột dạ.

_ Làm gì việc đó tính sau, đại ca đã khai với công an về bọn chúng chưa?

_ Tao chưa, vì tao nghĩ việc xảy ra đã lâu nên chúng nó cũng không đáng dấu.

_ Tốt, Hòa cũng không khai, em muốn chơi với chúng nó theo luật của em. - Sơn nhếch mép.

_ Thôi đi, việc đã có công an lo, chúng mày nhảy vào làm gì? - Tôi xua tay.

_ Em nghĩ chúng nó 90% liên quan đến thằng Nhật Huy, xâu chuỗi sự kiện lại nhé. Đại ca bị đánh khi đang chuẩn bị đi gặp sếp ở Hồ Tây, chúng nó lại biết tên và biết cả nơi trọ của đại ca, trong khi từ trước đến giờ ngoài việc ăn với học đại ca không hề xích mích với ai. Chỉ có gã Nhật Huy đã từng gặp đại ca và sếp. Và bây giờ sếp ra Bắc, chúng ta đi chơi, chuyện xảy ra lần này còn lớn và mức độ nguy hiểm hơn, đòi làm gì có nhiều trùng hợp thế? - Sơn nhún vai.

_ Cái này...! - Nghe nó nói tôi mới vỡ lẽ ra nhiều điều mà từ trước đến giờ tôi không thể nghĩ tới. Có lẽ sự từng trải giang hồ khiến nó dễ dàng nắm bắt và

suy luận trong sự vụ này.

_Xét tình tiết hung thủ bằng bỏ cho mẹ đại ca, cho thấy hấn sợ mẹ đại ca bị nguy hiểm tính mạng. Hấn khá cẩn thận trong hành động, nhưng chi tiết này cho thấy hấn không phải là cướp chuyên nghiệp, nếu cướp chuyên nghiệp hấn đã bỏ mặc mẹ đại ca mà tẩu thoát nhanh sau khi lấy được tài sản rồi. Nên em nghĩ ngoài cướp ra hấn có mục đích khác.

_Ừ! -Tôi bần thần nghe nó nói. Thấy cũng có lý.

_Quay trở lại chuyện cũ. Đại ca có nhớ mặt bọn chúng không? Chỉ một thằng thôi!

_Lúc ấy, trời mưa rào, tối nhập nhoạng, tao chỉ nhớ mang máng một thằng có khuôn mặt lưỡi cây có hình xăm con bọ cạp ở mu bàn tay.-Tôi cố lục lại trí nhớ, chỉ có gã định chạy tới sát tôi thì bị tôi đập gạch vào chân, ngã ra ôm cẳng chân là tôi nhớ rõ. Còn mọi thứ vẫn rất mờ mờ lung lung, dù sao cũng già nửa năm rồi..

Hung thủ vẫn đang trong bức màn bí mật....

Vì kẻ cả có nhớ ra cũng biết tìm chúng nó ở đâu....

Đột nhiên tôi chợt nhớ ra một chi tiết, chiếc Camry phóng từ đường hầm ở khu giải trí cao cấp mà lần trước lúc Sơn mới xuống Hà Nội chúng tôi vào đó mất-xa. Nó có chung biển số với chiếc xe đã dọi đèn pha vào tôi khi tôi bị bọn kia đánh hội đồng..

Nếu những vấn đề trên liên kết lại thành một thể thống nhất, và hung thủ đang nhắm vào tôi chứ không phải mẹ tôi. Thì ắt hẳn tôi sẽ phải đối mặt với cuộc đụng độ kinh thiên động địa sắp tới... liên quan đến..

"Ngọc" - Từ trong tiềm thức tôi lại gọi tên nàng.

Ông trời ơi! Đừng tàn nhẫn đến như vậy...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hung thủ lộ diện

Buổi tối hôm ấy, sau khi cơm nước xong, tôi bảo Ngọc với dì vào viện với mẹ. Tôi cùng với Sơn, Hòa và Lâm lấy lý do "phụ công an điều tra" phi xuống Hà Nội. Hồng với Thủy ở lại trông nhà còn Hằng bận lịch diễn không nghỉ được nên cũng xuống cùng chúng tôi. Sau khi đưa Hằng về chỗ trọ, chúng tôi bắt đầu theo kế hoạch đã bàn kỹ với nhau từ trước.

Biết là mẹ sẽ không đồng ý việc tôi đi lung tung nhưng trong lúc này cái sự nôn nóng muốn tìm ra hung thủ khiến tôi cũng chẳng bận tâm nữa. Dù sao thì từ lúc tôi về mẹ cũng đã ổn định cả về tinh thần lẫn sức khỏe rồi. Cũng may các cậu chỉ xuống thăm trong chốc lát, biết mẹ cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng và công an cũng đang điều tra nên các cậu về ngay sau khi ăn cơm. Nếu không chắc chúng tôi cũng khó kiếm lý do để đi.

Sâu chuỗi tất cả sự kiện và những tình tiết, chúng tôi mở hướng điều tra đầu tiên là nhắm vào nơi tôi đã bắt gặp chiếc xe Camry nọ cách đây hơn chục ngày.

- Ái chà, không nghĩ là anh sẽ quay lại đâu! - Thơ tròn mắt khi thấy tôi vừa từ trong thang máy bước ra.

- Cho anh một vé Vip, không cần trả lại. - Tôi rút ví cầm tiền đưa cho cô lễ tân.

- Vâng, cảm ơn anh! Thơ sắp người cho chị nhé? - Cô lễ tân mỉm cười với tôi rồi quay sang Thơ.

- Không cần, hôm nay anh sẽ oder em được chứ? - Tôi nháy mắt với Thơ đang đứng cạnh quầy, cố làm bộ dạng cợt nhả nhất có thể.

- Anh có say không? - Thơ từ ngạc nhiên chuyển sang sững sờ.

- Nhìn anh đâu có giống người say!?! - Tôi khẽ nhún vai cười.

- Sao hôm nay em thấy anh xử sự là lạ!? Đối với anh chàng rụt rè, nghiêm túc lần trước em gặp chẳng có liên quan.

- Em đang làm mất thời gian đó! - Tôi tỏ vẻ sốt ruột.

- Được rồi, được rồi, để em chuẩn bị phòng xông hơi đã! - Từ trạng thái ngạc nhiên rồi ngỡ ngàng, Thơ chuyển tông sang điệu bộ là lướt như đạo nọ.
- Không cần xông, anh... làm luôn! - Dù đã chuẩn bị tâm lý và điệu bộ kỹ càng, nhưng nói đến từ "làm luôn" tôi vẫn thấy ngượng mồm. Khẽ lảng tránh ánh mắt của Thơ tôi nói tiếp:
- Vẫn phòng cũ, anh vào tắm trước nhé!?
- Không, phòng đó có khách rồi! Anh vào phòng 505 đi!
- Ủ, chỗ nào thế?
- Cuối hành lang rẽ trái, ngay đầu đó anh. - Thơ đưa tay chỉ.
- Ủ! Anh đợi em nhé!

Nói xong tôi rào bước vội đi.

Tôi vào đúng phòng như chỉ dẫn của Thơ, ngồi xuống ghế đợi, cẩn thận rút điện thoại ra tắt nguồn, rồi nhờ đang nói chuyện nàng lại gọi hỏi han thì hổng hết việc. Mặc dù lúc này trước khi lên đây đã điện trước cho nàng để phủ đầu rồi, nhưng cần tắc vô ý này, dè chừng trước vẫn hơn.

Chỉ vài phút sau đã có tiếng gõ cửa.

- Vào đi em!

Tôi nói chưa dứt thì cửa đã mở, Thơ bước vào. Lần này cô ấy mặc còn sexy hơn cả lần trước với cái váy ngắn cũn, liền với một dải yếm buộc qua cổ để hở mảng lưng trắng ngần, cộng hưởng với mùi nước hoa sực nức nữa. Tôi đang định mở lời, thì Thơ ngồi phịch ngay vào lòng tôi quàng tay qua cổ.

- Bảo vào tắm mà sao chưa tắm? Hay... muốn em tắm cùng sao!? - Thơ nũng nịu rồi gần như ngay lập tức ghé luôn vào môi tôi.
- Từ từ đã em! - Tôi hoảng quá quay vội đầu né đôi môi nóng bỏng của Thơ nhưng vẫn chạm vào má.
- Làm sao vậy? Tưởng anh thế nào? - Thơ nhú mồm nhìn tôi.

Tôi muốn đẩy cô ấy ra nhưng lại sợ hổng việc, mà cứ để cô ấy ngồi trong lòng thế này thì cũng khô. Tôi vội lập cập rút bao thuốc trong túi áo ra rồi lại lập cập loay hoay tìm bật lửa. Lúc này cầm bao thuốc ở dưới quần vội quá quên khuấy mất.

- Chàng để em! - Thơ với cái túi xách lấy bật lửa rồi nhón lấy điếu thuốc của tôi đưa lên miệng châm, nhả khói ra rồi mơ màng nhìn tôi đầy khiêu khích. Sau đó để lại điếu thuốc lên môi tôi, không quên đưa tay mon nhẹ một đường là lướt từ má ra sau gáy tôi, rồi dừng lại ở dải tai mãn mê.

Tôi sờn hết cả da gà, vội rít một hơi thuốc thật dài, mắt vẫn để ý những hành động của Thơ một cách... đề phòng.

Bỗng Thơ vụt đứng dậy, tôi chưa kịp thở phào thì cô ấy quỳ xuống tháo thắt lưng và cởi cúc quần tôi ra.

- Anh đã bảo từ từ mà! - Tôi vội chộp lấy tay Thơ, tim nhảy tung tung trong lồng ngực, mặt đỏ phừng phừng.
- Xem anh kia, lại quay về bản chất như hôm nọ rồi! - Thơ ngước lên nhìn tôi cười tủm tỉm.
- Nhưng như vậy em mới thích! - Cô ấy gạt tay tôi ra rồi toan lách cặp quần của tôi thò vào trong.
- Ấy đừng! - Tôi đứng phắt dậy rồi lúi húi đóng lại cúc quần.
- Chúng ta nói chuyện trước đã! - Tôi đỡ Thơ đứng dậy rồi để cô ấy ngồi xuống giường.
- Anh là gã đàn ông khó nắm bắt nhất mà em từng gặp đấy! Chẳng thể hiểu nổi anh nữa! - Thơ khẽ cau mày nhìn tôi.
- Thực ra... hôm nay anh vào đây có chuyện muốn nhờ em. - Tôi nghiêm giọng.
- Nhờ em? - Thơ tròn xoe mắt nhìn tôi.
- Phải!
- Em có gì để anh nhờ ngoài cái thân xác này ra chứ? - Cô ấy bật cười.
- Anh nghĩ là em sẽ giúp anh được việc này. Và anh sẽ không để em phải thiệt thòi. - Vừa nói tôi vừa rút ra hai tờ 100 đô thẳng Son đưa khi nãy đặt lên bàn.

Thơ chẳng buồn liếc số tiền lấy nửa con mắt, cô ấy vẫn chăm chú nhìn tôi.

- Anh cứ nói!

- Thực ra, anh muốn biết mấy người khách đi con Camry biển 29X-**** họ có đến đây thường xuyên không?

- Anh cần gì ở họ?

- Việc làm ăn thôi. - Tôi nói bừa.

- Làm ăn mà lại không biết liên hệ, phải vào đây tìm hiểu sao? Nói dối cũng phải hợp lý chút chứ cung!?

Tôi cứng họng trước những lời vắn vẹo của Thor.

- Anh cứ nói thật cho em nghe. Mà nếu có xích mích gì thì tốt nhất đừng nên đụng vào đám người đó. - Thor nghiêm giọng.

- Vấn đề không phải xích mích! Anh đang có việc... Mà thôi, không vòng vo nữa. Anh cần thông tin và mong em giúp anh chứ đừng hỏi nhiều. - Tôi dứt khoát.

- Thôi được rồi, em sẽ không hỏi. Nhưng tiết lộ thông tin khách Vip trong này là điều tối kỵ. Anh nên hiểu điều đó! - Thor nhún vai.

- Vậy nên anh mới không để em phải thiệt! - Tôi cầm sổ tiền trên bàn rồi... run run cẩn thận nhét vô khe ngực cô ấy theo những gì thằng Sơn nó dặn dò.

- Nếu giúp anh sẽ còn gấp nhiều lần hơn nữa! - Tôi nháy mắt.

- Anh nghĩ em cần tiền? - Thor tủm tỉm nhìn tôi.

- Không phải sao?

Bỗng dưng Thor bật cười khanh khách rồi chuyển sang cười ngất nghẻo trước đôi mắt khó hiểu của tôi.

- Đồ ngốc ạ! - Cô ấy dí ngón trỏ vào trán tôi.

- Em đã nói rồi, anh khác với những gã đàn ông vào đây thì em cũng khác với những đứa con gái trong này. - Cô ấy chuyển xuống bóp hai má tôi rồi rút hai tờ tiền tôi vừa nhét vào ngực cô ấy ra bỏ vào túi áo tôi.

- Vậy chứ giờ anh cần phải làm sao? Nếu em không giúp thì chúng ta cũng chẳng còn gì để nói nữa. - Tôi bực bội đứng dậy rồi toan mở cửa bước ra ngoài.

- Tới mai... Tôi khựng lại khi nghe Thor thốt lên từ phía sau.

- Họ hay đến vào tối thứ Ba và thứ Sáu, giờ giấc không ổn định nhưng muộn nhất là 22 giờ. Em chỉ biết có vậy! - Cô ấy nói tiếp.

Tôi ngoảnh lại nhìn cô ấy, trong lòng mừng rơn. Nhưng lẫn trong đó là những điều khó hiểu về cô gái này.

Đột nhiên cô ấy bước lại ôm đằng sau lưng tôi.

- Em giúp anh, nhưng nếu anh có làm sao thì lại chuyển thành em hại anh. Vậy nên anh đừng để em phải hối hận về quyết định này. - Thor khẽ nói.

Có lẽ cô ấy sợ tôi sẽ bị toán người kia làm hại, trong giọng điệu của cô ấy ẩn chứa bao nhiêu là lo lắng lẫn quan tâm khiến tôi cảm kích vô cùng. Bất giác tôi định đưa tay lên nắm lấy tay cô ấy, nhưng những hình ảnh của nàng vụt qua trong đầu khiến tôi dừng lại. Dù hành động của tôi chỉ là động thái cảm ơn đơn thuần trước sự quan tâm, ngoài ra không có gì cả nhưng ngưỡng giới hạn đặt ra trong tâm trí không cho phép tôi làm điều đó.

- Cảm ơn em! - Tôi gỡ tay cô ấy ra rồi xoay hẳn người lại.

- Sẽ không có vấn đề gì xảy ra cả, em đừng lo! - Tôi mỉm cười trấn an.

- Thôi anh về nhé! - Tôi khẽ gật đầu chào Thor

-Anh...

Thor nhấp máy môi định nói thêm gì đó với tôi nhưng tôi đã quay vội đi rồi. Đứng đợi thang máy, tôi ngoảnh nhìn về phía hành lang, thấy Thor cũng bước ra nhưng dừng ở cuối hành lang nhìn theo tôi, khuôn mặt với những biểu cảm khác lạ. Nó... Nó khá giống với đôi mắt của nàng mỗi khi nàng nhìn tôi... Chẳng có lẽ???

Không! Tôi vội ngoảnh đi, gãi đầu. Minh và cô ta mới chỉ gặp có hai lần, vội lại làm sao lại đi so sánh nàng với cô gái đó chứ? Thật thiên cận!

Cũng may cửa thang máy đã mở, tôi bước vội vào, không dám nhìn lại lần nữa.

Việc cấp bách trước mắt là báo tin cho mấy thằng bạn đang ngồi đợi ở quán trà đá dưới kia đã.

Xuống dưới quán nước, sau khi tôi nói về những thông tin quý báu có được từ Thor, chúng tôi bàn bạc lại một lần nữa, thống nhất tối mai có mặt ở đó từ 6 giờ chiều để theo dõi tung tích đám người kia. Sau khi bàn bạc xong, cả hội lại quay trở về Phúc Yên.

- Này! - Đang đi trên đường thì Lâm vỗ vai tôi.

- Gì hả?

- Tin tức vẫn còn mông lung lắm. Giả như cậu làm tới tí nữa thì có khi chẳng cần phải ngóng đâu!

- Tới cái con khi. - Tôi bực dọc.

- O, phải hy sinh vì đại cục chứ!?

- Hy cái quái gì? Lần sau mày lên mà hy!

- Nó đã chấm cậu rồi thì chỉ có cậu, chứ nếu là tớ thì không phải bàn. - Lâm cười sằng sặc.

- Thôi mày im miệng cho tao nhờ.

Nói xong tôi nhấn mạnh ga lên đi song song với Sơn và Hòa. Sợ cả nhà sốt ruột, chúng tôi phóng nhanh hết mức có thể trên con đường cao tốc dài hun hút.

Vừa mở cửa phòng bệnh nhân, thấy mẹ đã ngủ từ lúc nào. Di Thúy cũng dài chiếu ngủ trên đất. Nàng đang ngồi phía đuôi giường chống tay vào cằm, đôi mắt nhắm, hơi gật gù.

- Em! - Tôi dón dón bước vào, khẽ lay nàng.

Nàng mở bừng mắt. Nhìn thấy tôi, nàng định nói thì bị tôi bịt miệng lại.

- Suyt! - Tôi đưa ngón trỏ lên miệng ra dấu im lặng rồi kéo nàng ra ngoài.

- Sao anh về muộn thế? Mà máy kiểu gì em điện không được? - Vừa bước ra cửa, nàng đã nói với giọng hơi trách móc.

- Anh đã điện trước báo về muộn rồi mà! Đi cùng các chú công an theo dõi nghi phạm, phải tắt máy chứ em!? - Tôi bốc phét.

- Làm em lo gần chết! - Nàng có vẻ xuôi xuôi.

- Đã bảo không sao rồi mà. Thôi, giờ về nhà ngủ, để đi ở đây được rồi.

- Không được!

- Làm sao?

- Anh về đi, để em ở ngoài này với bác.

- Có đi ở đây rồi, em ở lại làm gì?

- Về nhà cũng đâu có chỗ ngủ? Đông người mà.

- Sơn về nhà nó ngủ, Hằng xuống Hà Nội rồi, Lâm với Thủy thuê nhà nghỉ, ở nhà chỉ còn Hòa và Hồng thôi.

- Nhưng..

- Không có nhưng gì cả! Di sẽ chăm sóc mẹ các vấn đề vệ sinh tốt hơn em. Với lại cái phòng bé tí tận ba người, không khí bức bối cũng không tốt cho mẹ. Em nghe anh! - Tôi vừa ngắt lời nàng, vừa lý giải. Rồi không chờ nàng phản ứng thêm nữa, tôi bước lại ngó nghiêng cẩn thận trong phòng một lần nữa, biết chắc là mẹ đã ngủ ngon rồi, tôi cẩn thận khép cửa rồi kéo nàng đi.

Về đến nhà, thấy Hòa với Hồng đã ngủ ở giường của tôi. Tôi bảo nàng vào phòng mẹ, rồi tôi xuống nhà tắm rửa. Soi gương, tôi giật mình khi thấy một vết son mờ mờ nơi má. Tôi cuống quýt vục nước lên rửa mặt, cũng may lá nó mờ và cũng chỉ là một vết chứ không định hình hẳn vết môi nên nàng cũng không để ý, nếu không thì tôi tiêu đời rồi. Vì vậy tôi càng tắm rửa kỹ càng, muốn tẩy sạch hơi hóm của Thor trước khi vào ôm nàng cho đỡ mặc cảm tội lỗi.

Tắm rửa xong, vào thấy nàng nằm trên giường nhưng mắt vẫn mở. - Sao không ngủ đi em? - Tôi vói tay tắt điện rồi trèo lên giường nằm cạnh nàng.

- Em không ngủ trước được. - Nàng vòng tay qua ôm lấy tôi.

Tôi cũng vòng tay ôm nàng, cảm nhận từng đường cong và làn da mát rượi qua lớp áo. Bỗng trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Thor với những món trón, trong lòng tôi lại dậy sóng và bức bối. Chết thật! Tôi vội vùng dậy.

- Anh sao thế?

- Anh... Anh quên chưa tắt điện nhà tắm! - Tôi đỏ bừng mặt lấp bắp rồi vén màn chạy tuốt xuống nhà tắm. Lại vục nước lạnh lên té vào mặt nhưng có vẻ như vẫn chưa xuôi lắm. Tôi chống tay lên bồn rửa mặt, nhìn mình qua gương, rồi gần như vô thức, tôi luồn tay vào quần...

Đã lâu lắm rồi... Tôi khẽ nghiêng răng.

Không vì mấy cái việc điều tra thì tôi cũng chẳng đến nỗi phải khổ sở thế này. Tôi không muốn để nàng phải khó xử như cái hôm ở Mộc Châu nữa, cơ mà muốn kìm nén cũng khó...

Thôi thì đành lại phải nhờ "nó" vậy! Tôi khẽ thở dài, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Xong xuôi, tôi lại tắm lại một lần nữa. Đầu óc giãn ra thoải mái hẳn, tôi lại vào nằm ôm nàng.

- Ngủ ngon! Em yêu... - Tôi hôn nhẹ lên trán nàng.

- Anh tắt điện gì mà lâu thế? - Nàng dụi đầu vào lòng tôi.

- À, anh... anh đi vệ sinh. Chà biết... lúc chiều tối con Hồng nó nấu cái món cá gì mà anh ăn chẳng quen, đau bụng gần chết. - Tôi lấp bắp.

- Sao lúc này ra công viện không mua thuốc uống đi? - Nàng ngẩng lên lo lắng.

- Không sao! Anh ổn mà! Thôi em ngủ đi, muộn lắm rồi!

Tôi kéo đầu nàng áp vào ngực.

Một ngày một mối khép lại, cái câu "Anh xin lỗi" vẫn cữ lớn vòn trong đầu tôi trước khi chìm vào giấc ngủ say...

Sớm hôm sau, tôi với nàng dậy sớm. Nàng nấu cháo rồi cùng tôi mang vào viện cho mẹ. Tôi ở lại viện đợi mẹ ăn cháo xong rồi lại để nàng ở đó, còn tôi chạy ra quán cà phê chỗ thắng Sơn hẹn. Tối nay thì Lâm và Hòa đã có mặt ở đó.

- Bên công an họ đã có kết quả gì chưa đại ca? - Sơn quay sang tôi hỏi.

- Chưa có gì. Lúc sang có một anh vào hỏi han một lát rồi lại về. Quá trình điều tra họ không kể cho mình đâu nên không hóng được gì cả! - Tôi nói.

- Em bảo này, chiều nay em với Hòa và Lâm xuống nằm vùng ở Hà Nội luôn, đại ca ở nhà lo cho mẹ, có gì bọn em sẽ báo.

- Không được! - Tôi phản đối luôn.

- Đại ca chẳng hiểu gì cả. Chúng nó đã biết mặt đại ca, đại ca mà loanh quanh ở đấy, tình cò chúng nó vô tình nhìn thấy, chẳng phải đánh rần động cò sao? Chúng nó chưa biết mặt em với Hòa và Lâm nên sẽ thuận lợi hơn nhiều. Lúc này chúng ta đang ở thế chủ động, đại ca đừng đánh mất lợi thế đó vì cái thói anh hùng rom! - Sơn chậm rãi lý giải.

Tôi ngồi thờ người ra, thấy nó nói chuẩn không thể bắt bẻ được cái gì.

- Cứ thống nhất như thế đi Hiếu! Nôn nóng quá là hỏng hết việc. - Hòa xen vào.

- Thôi được rồi, nhưng có thêm thông tin gì mới phải điện ngay cho tao nhé! - Tôi đành đồng thuận với kế hoạch của chúng nó.

Sau khi đã thống nhất, tôi quay trở lại bệnh viện, còn Sơn, Lâm cùng với Hòa quay về nhà tôi.

Tôi vào viện ngồi với mẹ, đến trưa thì Hồng đem cơm vào cho di Thúy rồi rủ tôi cùng nàng về ăn cơm. Tôi tranh thủ ghé cửa hàng mua chai rượu.

Về đến nhà, thấy mâm cơm đã dọn sẵn, Hòa với Lâm và Thủy đang ngồi đợi.

- Sơn đâu? - Tôi thắc mắc.

- Nó về nhà nó rồi, ngồi xuống ăn đi. - Hòa vẫy.

- Gọi cho nó bảo sang đây ăn cho vui! - Tôi rút điện thoại ra.

- Không phải điện, chắc nó ăn ở nhà rồi, tao điện có được đâu. - Hòa lắc đầu, không quên nhón cái đùi gà vừa ăn vừa nói.

- Thế để tao sang gọi nó. Em và Hồng cứ vào ngồi trước đi.

Nói xong tôi bước ra xe.

- Ôi trời, có bữa cơm mà rách việc làm gì!? - Lâm xoa tay.

- Mất công mua chai rượu, thiếu nó còn gì là vui nữa? - Tôi cười cười rồi quay xe nổ máy phóng đi.

Son đứng trầm ngâm trước tủ phi phèo điều thuốc như đang suy tư một điều gì đó. Sau đó nó bước lại giường nằm xuống tiếp tục hít thuốc.

Châm và hít thêm vài điều nữa, nó lại đứng dậy bước tới trước tủ. Nó cứ đưa tay lên cánh tủ rồi lại bỏ xuống như lưỡng lự một điều gì đó.

Rồi bỗng ánh mắt nó ánh lên cái nhìn sắc lẹm. Nó kiên quyết mở khóa tủ, bới trong đồng quần áo ra một chiếc hộp. Nó cầm lên đặt xuống giường, mở ra, trong đó có rất nhiều tiền. Nó rút một xấp ra nhét vào túi rồi lại châm điều thuốc nhìn chiếc hộp. Nhìn một lúc, nó lại đi lòng vòng, châm thuốc hút tiếp. Sau đó nó bước lại bỏ hết đồng tiền ra giường rồi lấy ra một vật được bọc vài khá kỹ.

Nó cầm vật đó lên rồi cẩn thận mở lớp vải ra. Mở hết mấy lượt vải, vật đó hiện nguyên hình là... một khẩu súng lục đen ngòm. Nó nheo mắt nhìn khẩu súng, vẫn đốt thuốc như điên rồi với lấy mấy mảnh vải lau lau.

- Sang nhà ăn cơm nhanh lên, mọi người đang đợi! - Tôi mở toang cửa ngõ vào.

Son cuống quýt giấu vội khẩu súng ra sau lưng nhưng tôi đã kịp nhìn thấy thứ công cụ giết người đó, thứ mà tôi chỉ thấy trong phim ảnh.

- Cái gì thế? - Tôi quát mắt nhìn nó.

- Không, không có gì đâu đại ca! - Nó tỏ vẻ bối rối ra mặt.

- Mày đưa tao xem thứ mày vừa cầm! - Tôi đưa tay ra.

- Em đã bảo không có gì mà!

- Nếu mày không đưa thì đừng sang nhà tao, đừng bao giờ nhìn mặt tao nữa! - Tôi cau tiết quay ngoắt đi luôn.

- Đại ca, từ từ đã... - Nó vội gọi với theo.

- Sao? - Tôi lạnh lùng ngoảnh lại nhìn nó.

Nó chẳng nói chẳng rằng đặt khẩu súng lên giường, mặt tỏ vẻ bất phục.

Tôi đóng cửa lại rồi bước tới cầm khẩu súng lên loay hoay một lúc.

- Mày tháo hết đạn ra cho tao! - Sau một hồi không tìm cách nào tháo ra được, tôi lại đưa cho nó.

- Đại ca!

- Tao bảo tháo ra, không nói nhiều! - Tôi quát lên.

Nó lưỡng lự giây lát rồi cũng cầm khẩu súng, mở chốt, hạ băng đạn xuống.

Tôi lập tức giật lấy băng đạn trên tay nó rồi giật luôn cả khẩu súng. Nhét cả hai thứ vào túi quần xong rồi ngồi xuống cạnh nó.

- Son này! - Tôi thờ dài.

- Sao đại ca?

- Mày ở bên kia có như thế nào, cuộc sống va chạm chém giết ra sao nhưng khi về Việt Nam, về lại cái mảnh đất này, mày vẫn chỉ là Son, là thằng Son bạn chí cốt của tao, là thằng ngó trộm nhà vệ sinh, đá bóng thì chuyên lăn ra ăn vạ, sút phát nào chết chim phát đấy, là thằng nghịch ngợm phá phách nhưng khi quay lại trường cũ thì cặm cụi quét dọn, là thằng đã nhắc tao phải tìm được Ngọc trước khi đi xa... Mày... mày chỉ nên là vậy thôi... - Nói đến những lời cuối tôi nghẹn giọng.

- Đại ca!!! - Nó quay sang nhìn những giọt nước mắt đang lăn dài trên má tôi, khuôn mặt thẳng thốt.

- Mày còn gọi tao được hai tiếng như vậy thì mày phải nghe tao! - Tôi quàng tay khoác lên vai nó.

- Cái thứ này... nó không được xuất hiện ở đây. Nó không có lý do gì để xuất hiện. Mày hiểu tao nói không?

Son cúi gầm mặt xuống.

- Tao biết mày vì tao có thể làm mọi thứ. Nhưng mày phải hiểu nếu mày có vấn đề gì thì tao có thể sống trong vui vẻ đến hết cuộc đời này sao? - Tôi tiếp tục nói.

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả! - Tôi ngắt lời nó.

- Chúng ta chỉ nên điều tra, sau khi nắm bắt được tình hình, nếu xác định được thủ phạm là chúng nó thì báo với công an để họ giải quyết, ngoài ra không được hành động gì thêm... Son, nghe tao. Nghe thằng "đại ca" này một lần được không?

- Em... Em...

- Son!!! - Tôi bóp mạnh vào vai nó.

- Bất kể tao đang có những biến cố khủng khiếp nhưng tao vẫn đang có tất cả. Mẹ, Ngọc và những người bạn, đặc biệt là mày. Xin mày, đừng lấy đi của tao cái thằng đã ở cạnh tao bên đường Tàu năm nào. Xin mày đấy! - Tôi khẩn khoản lay lay nó.

- Đại ca! - Nó bối rối cúi gầm mặt. Tôi thấy một vài giọt nước mắt lấm chấm dưới sàn nhà. Đó là lần đầu tiên tôi thấy nó rơi lệ thật sự.

- Thôi chúng ta về nhà đại ca nhanh không mọi người đợi. - Bỗng nó đưa tay quệt nhanh qua mắt, quay sang nói với tôi, rồi đứng bật dậy bỏ đồng tiền vương vãi trên giường vào hộp rồi nhét vào tủ, sau đó bước ra cửa.

- Nhanh lên đại ca! Em đói lắm rồi! - Thấy tôi vẫn đang ngồi nhìn, nó liền quay lại giục.

- Ồ, được rồi.

Tôi liền đứng dậy rồi cùng với nó đi xuống nhà, khóa cửa rồi bước ra xe.

Dọc đường tôi và nó tạt qua một con kênh, nhìn quanh không có ai, tôi rút khẩu súng và băng đạn ra ném xuống nước.

- Tùm!

Son có vẻ vẫn suy ngẫm điều gì đó khi nhìn khẩu súng chìm ngấm trong dòng nước. Chẳng muốn nó nghĩ ngợi manh nha thêm điều gì nữa, tôi kéo nó lên xe rồi hai thằng phi về nhà.

Ăn cơm xong đến đầu giờ chiều, tôi lại điện cho anh Đăng, là anh hình sự lúc sáng vào viện thăm mẹ tôi để hỏi han tình hình nhưng câu trả lời vẫn là "Bọn anh đang điều tra", "Đang khoanh vùng" và... chấm hết.

"Cứ loanh quanh thế này chắc cũng chẳng ăn thua gì!" Tôi tự nhủ. Có lúc lại nghĩ bụng "Hay là mình nói thêm thông tin này nhỉ?" nhưng rồi lại thôi. Mọi thứ vẫn còn mơ hồ lắm, nhờ nói ra lại nhiều loạn thông tin thì cũng chẳng giải quyết được gì. Chỉ bằng cứ "Điều tra theo hướng chúng tôi mở ra", tôi muốn cái thằng gây ra chuyện này phải chính tay tôi đưa nó ra ánh sáng. Cái sự hiểu thẳng trẻ con trong tôi cứ nghĩ như vậy.

Khoảng 4 giờ chiều, Son, Hòa cùng Lâm lên đường xuống Hà Nội. Trước khi đi tôi còn cẩn thận kéo thằng Son ra một góc lục lọi người nó thêm một lần nữa, biết chắc nó không còn mang theo thứ gì tôi mới để cho nó đi.

Đến tối, tôi đứng ngồi nhấp nhòm không yên. Mong đợi cuộc gọi từ phía Son, Hòa hoặc Lâm mà mãi không thấy.

- Làm gì mà anh cứ đi ra đi vào thế? - Nàng thấy thái độ kỳ cục của tôi liền hỏi.

- À không! Ngồi nhiều nó khó chịu ý mà! - Tôi gãi đầu cười cười trước ánh nhìn khó hiểu của nàng.

- Anh ra ngoài chút cho nó thoáng! - Không muốn để mẹ và nàng thấy bộ dạng đó của mình, tôi bước vội ra ngoài.

Ngồi xuống cái ghế ở hành lang, tôi lại rút điện thoại ra.

- Gần 22 giờ rồi mà chưa thấy gì - Xem giờ xong tôi lẩm nhẩm. Toan bấm số gọi Son nhưng rồi lại thôi vì nó đã dặn trước là sẽ chủ động gọi về.

Đến gần 24 giờ, sau khi nàng với Hồng và Thủy ngủ say, tôi dón dẹn dậy bước ra ngoài sân.

Không cưỡng lại những nồn nóng và sốt ruột nữa, tôi bấm máy gọi cho Sơn.

"Thuê bao quý khách..."

Không liên lạc được với nó, tôi lại gọi cho Hòa và Lâm, số nào cũng "Tò te tí".

"Biết thế đã chẳng nghe lời chúng nó, khi thật!" Tôi nghiêng rặng thâm nhũ trong đầu. Điện tiết sút mạnh vào bậc thềm rồi lại ngồi thụp xuống nhấn nhó ôm chân. Sau đó tôi ngồi hút thuốc ngay tại bậc thềm một lúc. Bấm gọi thêm mười mấy cuộc nữa chia đều cho cả ba thằng mà vẫn không liên lạc được. Chán nản tôi bước vào nhà, vào giường và leo lên nằm cạnh nàng, vắt tay lên trán nghĩ ngợi mông lung.

Bỗng có ánh đèn nhấp nháy chỗ bàn, hình như điện thoại của nàng có cuộc gọi. Tôi vội nhồm dậy với lấy. Nàng để chế độ im lặng nên máy chỉ báo đèn. Là ai gọi vào giờ này nhỉ? Tôi liền cầm lên xem.

"A Huy" Tôi sững sờ đến choáng váng, dụi mắt lại lần nữa. Tên lưu trên danh bạ này không có lẽ là gã Nhật Huy kia sao??? Chắc chỉ có thể là hắn. Tôi thầm quả quyết.

Tôi không dám nghe vì sợ hắn biết nàng đang ở bên tôi. Hắn mà biết thì kiểu gì bố mẹ nàng cũng biết việc nàng nói dối để ra đây với tôi, như thế thì mọi thứ sẽ không thể cứu vãn nổi.

Bọn thằng Sơn nó làm cái quái gì chứ??? Tôi đặt điện thoại xuống, gã Nhật Huy ấy gọi liền ba cuộc mới thôi.

Tôi mở máy nàng ra xem tin nhắn và cuộc gọi. Tin nhắn thì không có gì ngoài bạn bè nhắn báo tình hình sắp vào học và hỏi han. Tôi bấm xem lại cuộc gọi đi và đến, không thấy nàng nghe hay gọi cho cái số lưu "A Huy" kia. Nhưng đến cuộc gọi nhờ thì thấy gã kia gọi cho nàng một cơ số, từ cách đây mấy hôm nhưng nàng không nghe.

Tôi tạm yên tâm nhưng tròng lòng lại dấy thêm mối nghi hoặc về việc gã Nhật Huy có liên quan đến vụ án. Chẳng lẽ không gọi được cho nàng nên hắn tức tối và hành động chẳng???

Tôi lại bước ra ngoài gọi tiếp cho Sơn, Lâm và Hòa vài chục cuộc nữa nhưng không thể được.

"Nếu có xích mích gì thì tốt nhất đừng nên đụng vào đám người đó." - Bỗng giọng của Thor văng vẳng, tôi chết điếng cả người.

Trời ơi! Không có lẽ tôi đã hại các bạn tôi sao? Họ mà có chuyện gì bất trắc thì cả đời này tôi sẽ mãi sống trong ân hận và day dứt mất.

Mồ hôi tôi toát ra như tắm. Tôi điên cuồng gọi nhưng vẫn là những tiếng "Tò te tí" và "Tút tut" kéo dài như muốn xói tung ruột gan tôi ra.

Tôi vào nhà lấy ra bao thuốc, châm hút rồi lại ngồi thứ người. Cách khoảng 30 phút lại gọi vào số của ba thằng, lại châm thuốc hút. Cứ luẩn quẩn như vậy cho đến chập choạng sáng. Trong tâm trạng hoảng loạn và rối bời, tôi nhìn đồng hồ, gần 6 giờ sáng rồi.

An nguy của các bạn là trên hết. Tôi không thể lưỡng lự hơn được nữa, tôi bấm máy gọi anh Đăng.

- Alo! Hiếu à em!? - Đầu bên kia bắt máy.

- Vâng! Anh ơi...

- Anh tính đợi đến 7 giờ sáng rồi mới báo tin nhưng chú lại nồn nóng quá!

Tôi đang định nói thì anh Đăng ngắt lời nói luôn một lèo rồi cười ha hả.

- Sao ạ anh? Tin gì ạ? - Tôi vội đáp thành thịch.

- Bọn anh bắt được hung thủ rồi, lúc ba giờ sáng nay.

- Thật ạ? - Tôi như vỡ òa ra.

- Ủ, lát khoảng 8 giờ 30 em qua đồn nhé!

- Hung thủ... Hung thủ là... ai ạ? - Tôi hỏi hớp.

- Khá bắt ngờ, em cũng biết nó đấy! Nó đã đến nhà em rất nhiều lần!

- Ai vậy anh? - Tôi sốt sắng hỏi dồn.

- Thằng Hùng con nhà ông Tích trong Xuân Hòa đó em!

- Sao cơ??? Không thể nào! - Tôi sững người sững sốt.

Hùng là một khách hàng vay vốn chỗ mẹ tôi, sinh năm 78, anh ta có vợ làm giáo viên cấp II, rất hiền lành chất phác, thi thoảng hay vào biếu mẹ tôi gà và gạo. Đã từng tiếp xúc với anh ta mấy lần, còn ngồi nói chuyện nữa, tôi không tin một người có ngoại hình sáng sủa và tính cách rất hiền lành, thậm trí khá rụt rè lại có thể gây ra chuyện tày trời này.

- Bọn anh cũng bắt ngờ nhưng tang chứng vật chứng đều đầy đủ. Xe máy nó cầm dưới Hà Nội, bọn anh đang cho người xuống thu hồi về. Lát nữa 8 giờ 30 qua đồn anh sẽ kể chi tiết cho. Trước khi đi báo với mẹ em để cô yên tâm nhé.

- Vâng ạ! Nhưng... - Tôi đang định nói thì anh Đăng tắt máy.

Tôi ngồi xuống chống tay lên cằm nghĩ ngợi, sự thật phơi bày ngoài tầm suy nghĩ của tôi.

Nhưng còn hội thằng Sơn, chúng nó theo dõi đám người kia thì sao? Không lẽ đã đụng độ? Trong đầu tôi hiện lên muôn vàn dấu hỏi.

Tôi toan nhắc máy điện cho anh Đăng báo về việc này để anh can thiệp thì bỗng máy báo tin nhắn đến. Tôi cầm lên rồi thờ phào. Là Sơn! Tôi như trút được gánh nặng đang đè lên tâm trí suốt cả đêm, tôi liền cầm đọc.

"Bọn em vẫn đang theo dõi, tạm tắt máy, có gì em sẽ chủ động gọi."

Đọc xong tôi liền bấm số nó gọi luôn để báo tình hình để chúng nó về nhưng lại "Tò te tí". Gọi lại cho cả Hòa và Lâm cũng không được. Chúng nó đang chơi trò gì vậy? Hùng thủ đã lộ diện rồi mà!

Thôi thì trước mắt gọi nàng và Hồng dậy rồi cùng mọi người vào viện báo cho mẹ đã. Chúng nó không sao là mình yên tâm rồi.

Tôi nhấn một tin để lúc nào nó bật máy ra thì sẽ nhận được: "Bất được thủ phạm rồi, về ngay!", sau đó bước vào nhà.

Trời đã sáng hẳn, như công lý đã được thực thi sau bóng tối mịt mù...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Trở lại ký ức buồn

Sau khi tôi vào gọi tất cả mọi người dậy thông báo sơ qua tình hình. Tôi cùng với nàng, Hồng và Thủy mau chóng sửa soạn để ra viện. Chúng tôi mua một bát cháo mang vào, đợi mẹ ăn xong rồi mới báo tin công an đã bắt được hung thủ.

Cũng như tôi, mẹ ngỡ ngàng khi biết thủ phạm là Hùng. Không tin nổi một người như anh ta lại có thể gây ra chuyện tày trời này. Ngay lập tức mẹ sốt ruột đưa tôi vào đồn công an. Tôi bảo mẹ ở lại tỉnh dưỡng mẹ nhất định không chịu nghe.

Sau một hồi đấu tranh tôi đành chào thua trước sự cương quyết của mẹ. Vậy là tôi gọi taxi đưa tất cả cùng đi luôn.

Đến nơi, cũng phải ngồi chờ hơn 30 phút, tới giờ làm việc, giao ban xong xuôi. Sau khi làm mấy thủ tục, tôi cùng mẹ được một đồng chí đưa vào khu tạm giam.

-Cô ơi! Cô...

Vừa thấy tôi diu mẹ bước vào phòng, đang ngồi Hùng đứng bật dậy, nhưng bị khựng lại vì tay bị còng vào ghế. Anh ta gọi mấy tiếng rồi đập đầu xuống bàn, sau đó gục quỵ xuống òa khóc nức nở như trẻ con.

-Hùng! Bình tĩnh và ngồi ngay ngắn lên! -Đồng chí công an đi cùng vội bước lại xốc nách anh ta dậy, nghiêm khắc nhắc nhở.

Tôi đỡ mẹ ngồi xuống, đối diện với anh ta. Hùng không dám nhìn mẹ tôi, mà cúi gằm mặt xuống.

-Cô không bao giờ có thể nghĩ là con! -Mẹ thờ dãi nhìn Hùng.

-Cô ơi! Con sai rồi, xin cô...con quẫn bách quá nên nghĩ quẩn, mong cô mở cho con một con đường sống với! -Anh ta ngước lên, nước mắt đầm đìa, nghẹn ngào nói.

-Chuyện là như thế nào vậy anh? -Tôi nhíu mày cất giọng hỏi. Thật ra nếu không đang ở đồn, chắc tôi đã nhảy bổ vào cái thằng đã gây ra những đau đớn và sợ hãi tột cùng cho mẹ tôi, khiến tôi hoang mang và mất ăn mất ngủ mấy hôm nay rồi.

Hùng sinh năm 81, hơn tôi mấy tuổi. Anh ta có cái mũi khá trắng trẻo và đẹp trai, ăn nói hiền lành lại có duyên nữa. Chính vì thế chỉ trong 2 năm học ở một trường trung cấp dưới Hà Nội, Hùng đã kịp cua được một cô gái rất xinh là người Hà Nội chính cống. Chạy rồi bỏ đất Hà Thành phồn hoa để về làm dâu ở một nơi làng quê heo hắt.

Vợ làm giáo viên của một trường cấp 2 trong Xuân Hòa, tuy chưa có con cái, nhưng gia đình khá yên ả.

Hùng làm hợp đồng cho một xí nghiệp ở địa phương được 1 năm rưỡi thì xí nghiệp giải thể. Anh ta quyết định mở một công ty máy tính để kinh doanh, có vay ở chỗ mẹ tôi 40 triệu cộng với vay mượn bạn bè người thân bao nhiêu nữa thì tôi cũng không rõ.

Tuy nhiên ở thời điểm đó, ngành IT ở dưới Hà Nội thì cũng khá phát triển rồi với những cửa hàng Internet mọc lên như nấm, nhưng ở một nơi dân trí vẫn còn bở ngỡ về mạng. Thị trấn như là không có tiềm năng, thì thoảng mới có một vài đơn hàng lật vặt ở các cơ quan. Những cái đó không đủ để trang trải tiền lãi và thuê mặt bằng. Hùng bí bách cứ vay chỗ nọ đập chỗ kia, rồi cuối cùng cũng không trụ được, phải thanh lý toàn bộ và ôm một đống nợ.

Anh ta được một số người bạn tư vấn đi lao động xuất khẩu ở Hàn Quốc để trả nợ. Nhưng số tiền để lo cho vụ đó cũng khá lớn, trong khi bản thân vẫn còn đang nợ chồng chất. Gia đình cũng chỉ có căn nhà đã thế chấp để vay vốn ngân hàng, mấy thửa ruộng cũng chẳng có giá trị gì. Anh ta đến nhà tôi nhờ mẹ tôi giúp, nhưng do mấy lần chậm trễ. Gốc chưa trả, đã quy thành nợ xấu. Nên mẹ tôi có muốn cũng chẳng thể giúp được.

Dần dần bị các chủ nợ lẫn ngân hàng thúc giục, thời gian nộp hồ sơ đi xuất khẩu lao động đã cận kề. Trong lúc bí bách anh ta đã nghĩ quẩn. Đến nhà tôi nhiều lần, biết mẹ tôi ở nhà một mình, anh ta bắt đầu nhắm vào nhà tôi.

Bỏ công sức gần 1 tuần theo dõi để nắm địa hình cũng như sinh hoạt của mẹ tôi và người dân xung quanh. Chờ đến lúc thời cơ chín muồi, anh ta đã hành động.

Đáng lẽ ra phi vụ đã trót lọt, vì ngay từ đầu công an đã loại Hùng ra khỏi danh sách nghi phạm, vì bản thân chưa có tiền án tiền sự. Gia đình tuy không khá giả, nhưng cũng là kiểu mẫu gia đình văn hóa ở địa phương, nợ nần thì tuy chủ nợ thúc giục, nhưng do khéo miệng nên cũng không đến nỗi âm ỉ và để công an phải chú ý. Hùng đã tính toán rất kỹ, những dấu vết để lại hiện trường ngoài cái cửa sắt ra thì hầu như không có manh mối gì thêm.

Vụ án sẽ đi vào bế tắc, và nếu như công an có truy ra thì cũng có thể khi ấy Hùng đã ung dung bên Hàn Quốc rồi.

Hùng tính toán như vậy, nhưng không bằng trời tính. Trong lúc đang trên đường xuống Hà Nội để tẩu tán tài sản vừa cướp được. Vào lúc 23h48, gần nửa đêm Hùng có điện một cuộc gọi về số máy bàn nhà hàng xóm, nhờ nhắn với vợ anh ta là anh ta đang có việc đột xuất dưới Hà Nội nên phải sáng mai mới về được.

Anh ta đã dùng ngay điện thoại của mẹ tôi để thực hiện cuộc gọi đó. Rồi tháo sim ra vứt đi.

Chỉ duy nhất một cuộc gọi ấy, đã khiến anh ta phải tra tay vào còng. Trong lúc vụ án đang gặp nhiều trở ngại khó khăn, thì bác Long lục lại hồ sơ xem xét lại các tình tiết, và đề ý đến tình tiết hung thủ cầm theo điện thoại của nạn nhân. Bác đã nhanh chóng cho người liên hệ với tổng đài Mobi Phone yêu cầu trợ giúp đội điều tra phá án. Tổng đài mau chóng in ra lịch sử các cuộc gọi từ số máy mẹ tôi trong khoảng 1 tuần. Và số máy cuối cùng gọi đi là một số máy bàn, ở trong Xuân Hòa, cuộc gọi thực hiện sau khi hung thủ gây án và rời đi khỏi nhà tôi khoảng 45 phút.

Mẫu chốt vụ án đã được tháo gỡ, kẻ tình nghi thực sự đã lộ diện. Sau khi bàn bạc kỹ, thống nhất cách thức đánh án. Đến khoảng nửa đêm, các trinh sát đã mật phục xung quanh nhà Hùng, khi đã nắm chắc thông tin đối tượng đang ở trong nhà. Bác Long cùng một trinh sát mặc thường phục đi vào gõ cửa.

Gõ mấy lần mới nghe tiếng lạch cạch. 2 người nhìn nhau khẽ gật đầu rồi chuẩn bị sẵn tư thế trấn áp tội phạm.

-Ai đấy? - Cửa chưa mở, giọng một người phụ nữ hỏi với ra.

Bác Long cùng anh lính hình sự điều chỉnh lại tư thế bình thường.

-Chúng tôi là công an hình sự đang điều tra một vụ cưỡng đoạt tài sản có liên quan đến chồng chị. Mong chị hãy hợp tác. - Bác Long đặt hăng rồi đồng dục nói.

-Sao cơ!?? - Người phụ nữ khá thẳng thốt. Cửa mở ra, cô ấy nhìn bác Long rồi cả anh lính với về nghi hoặc.

- Chú không đùa đấy chứ, chồng cháu... - Cô ấy nấp máy môi, khẽ run run nói.

-Đêm hôm chúng tôi không gõ cửa người dân để đùa cợt - Bác Long giơ thẻ ra, rồi chẳng đợi người phụ nữ phản ứng thêm, bác ấy và anh lính hình sự xộc luôn vào nhà.

-Cạch...cạch... - Có tiếng cửa mở dưới nhà dưới, rồi tiếng bước chân chạy huỳnh huých.

-Sếp, đối tượng đang tẩu thoát cửa sau! - Anh lính hình sự trẻ la lên.

Tưởng bác Long và anh lính sẽ sốt sắng đuổi theo, nhưng không. Bác Long bình thản ngồi xuống bàn uống nước.

-Pha ẩm trà đi! - Bác Long hắt hàm bảo anh lính trẻ. Rồi điềm nhiên rút thuốc ra châm.

Vợ của Hùng đứng như chôn chân giữa nhà, sắc mặt tái mét.

-Khang, nó ngọt sang hương cậu đấy!!!! - Bên ngoài náo động tiếng bước chân dồn dập. Rồi tiếng huyền náo ầm ĩ.

Chỉ một thoáng sau đã thấy 3 anh lính hình sự khác áp tải Hùng vào nhà, người anh ta lăm lem đất cát. Tay đã bị trói gập ra sau bằng còng số 8.

-Anh!! Thế này là thế nào??? - Vợ Hùng quỳ sụp xuống, òa lên khóc nức nở.

Hùng cúi gằm mặt xuống, không trả lời và cũng không dám nhìn ai.

Anh lính hình sự đi cùng bác Long mở cặp lấy ra một tờ giấy đọc lệnh bắt và khám xét nhà.

-Mọi chứng cứ đã đầy đủ, hy vọng cậu sẽ hợp tác với chúng tôi, thành khẩn khai báo để hưởng sự khoan hồng của pháp luật. - Bác Long nhấp một ngụm trà rồi nghiêm nét mặt nhìn Hùng.

-Tang vật cậu để ở đâu?

-Dưới bếp! -Hùng vẫn cúi gằm mặt, lí nhí.

Bác Long cùng với hai người đi theo Hùng xuống dưới bếp. Bất ngờ anh ta giật tay ra khỏi tầm khống chế của hai anh lính, rồi lao mạnh đầu vào tường toan tự vẫn.

Bác Long phản ứng cực nhanh, lao theo túm cổ áo anh ra giật lại, rồi vật ngửa anh ta ra đất.

-Lúc gây án sao không nghĩ đến có ngày hôm nay? Nhưng với tội trạng này mà nghĩ đến cái chết thì không đáng đâu cậu trai trẻ. - Bác Long chậm rãi nói.

-Tang vật cậu để chỗ nào? - Bác Long hỏi lại một lần nữa.

Hùng nước mắt lưng tròng, nhìn về phía chiếc bình ga.

Bác Long ra hiệu hai anh lính lại lật chiếc bình ga lên, dưới đáy bình ga là điện thoại của mẹ tôi, cùng với một số vòng vàng, nữ trang.

Số tiền mặt theo như anh ta khai sau này là đã đem trả bớt nợ, xe thì đã mang xuống cầm ở một cửa hiệu cầm đồ trên đường Láng dưới Hà Nội.

Ngay trong đêm đó Hùng đã được áp tải về đồn.

-Cô ơi, cô cứu con, cô cho con một con đường sống với. Con... biết tội của con là không thể tha thứ!! Nhưng con xin cô.... - Hùng vẫn tiếp tục đập đầu xuống bàn khóc lóc.

-Lúc mày kẻ dao vào cổ mẹ tao, thì mày nghĩ sao?? -Tôi đập mạnh tay xuống bàn rồi chỉ thẳng vào mặt hấn quát lớn.

Hùng giật bắn người, rồi lại cúi gằm mặt xuống, nước mắt rơi lã chã.

Anh công an đưa tay ra hiệu cho tôi giữ bình tĩnh.

-Thôi được rồi, cháu cũng không phải loại táng tận lương tâm. Lúc cháu rửa vết thương và băng bó cho cô, cô cũng nghĩ trong thâm tâm cháu vẫn có sót lại một chút tính người. Nếu cháu thành tâm hối cải, và thành khẩn khai báo. Thì cô sẽ viết cho cháu một cái đơn xin giảm án...

-Không được, con không đồng ý, nó phải bị trừng phạt thích đáng!!!! -Tôi quay sang ngắt lời mẹ.

-Con à, phạm là con người ai cũng có những suy nghĩ nông nổi và lệch lạc, nhất là thanh niên, đôi khi không kiểm soát được thì sẽ trượt dài trong những sai lầm. Đánh người chạy đi chứ không đánh người chạy lại, thù nên côi không nên oán thì cái tâm của mình nó mới được thanh thản. -Mẹ nhìn tôi nói.

-Nhưng...! - Tôi thờ dãi, mẹ nói cũng có lý. Nhưng vẫn còn quá sớm để có thể nuốt trôi những phần uất và đau đớn trong lòng tôi mấy ngày qua.

_Con thử nghĩ mà xem, nếu không phải Hùng mà là tên cướp chuyên nghiệp nào khác, liệu mẹ có còn được ngồi đây nữa không hay là nằm dưới ba gác đất rồi?? -Mẹ tiếp tục lý giải cho tôi.

-Vâng ạ! Con hiểu! -Tôi khẽ gạt đầu rồi ngoảnh nhìn đi chỗ khác, nghĩ mông lung.

Hùng vẫn cúi gằm mặt xuống, mím chặt môi. Nước mắt vẫn chảy dài, đôi vai run lên bần bật. Có lẽ hấn đã thực sự hối hận với những gì mình đã gây ra.

-Thôi, giờ cô và em cứ về. Để bọn cháu tiếp tục củng cố lời khai rồi hoàn tất hồ sơ để tòa án cùng viện kiểm sát sớm thụ lý và khởi tố. - Anh công an

đứng dậy mời tôi và mẹ bước ra ngoài.

Tôi dìu mẹ đi ra khỏi phòng tạm giam, thấy một người phụ nữ đang đứng đợi ở ngoài. Khuôn mặt đầy lo lắng và tiêu tụy.

Vừa thấy tôi và mẹ đi ra, chị ta vội bước lại quỳ xuống khóc nức nở.

- Cô ơi, cháu không nghĩ anh Hùng nhà cháu lại có thể gây ra những việc tày trời như thế, mà nạn nhân lại chính là cô. Mong cô mở lượng hải hà nói đỡ cho chồng cháu với, chồng cháu cũng chỉ là vì quần bách nên mới nghĩ quần. Những thứ chồng cháu đã lấy của cô, cháu sẽ cố gắng thu hồi và trả lại cô đầy đủ, chỉ mong cô... mong cô giúp chúng cháu. Không thì cháu... cháu cũng không sống nổi.

- Cô đã nói với Hùng rồi, chỉ cần thành tâm hỏi cái, thì cô sẽ viết đơn xin giảm án. Cháu đừng lo nghĩ gì cả.

- Cháu... cháu đợi ơn cô! - Người phụ nữ gục mặt xuống đất.

Tôi liền lại đỡ chị ấy dậy. Lòng cũng thương cảm thay cho người phụ nữ này.

- Chị không phải làm như thế, dù sao cũng là chỗ quen biết, gia đình em sẽ không gây khó dễ! Chị yên tâm! - Tôi nhẹ nhàng trấn an.

Sau đó tôi và nàng cùng với Hồng, Thủy đưa mẹ quay trở lại viện.

Đến gần trưa thì Sơn, Hòa và Lâm đã trở về. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hỏi chúng nó làm cái quái gì mà suốt từ chiều qua tới hôm nay tắt máy, điện không được, nhắn tin cũng không trả lời thì chúng nó cứ ngập ngừng úp mở. Tôi cũng kệ, dù sao bắt được thủ phạm cũng đã cởi bỏ hết những tâm trạng đang đè nặng lên tôi trong mấy ngày qua rồi, nên tôi cũng chẳng bận tâm đến chuyện đó nữa.

- Hết nào!!! - Hòa cầm chén rượu đưa lên.

Chúng tôi chạm, rồi uống cạn. Bữa cơm trưa khá muộn, nàng cùng với Hồng và Thủy mang cơm vào cho di Thúy rồi ở lại trò chuyện với mẹ. Còn bốn thằng thì ngồi nhâm nhi, mấy ngày qua là tổng hợp của bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn. Cuối cùng mọi thứ đã rõ ràng minh bạch nên tâm trạng thằng nào cũng thoải mái hơn rất nhiều.

- Đời chẳng ai học được chữ ngờ, giờ mới thấy thâm thúy! - Lâm với đũa gấp, vừa ăn vừa nói.

- Nếu như thằng này nó mà không gọi về nhà nó đêm hôm ấy là cũng căng đấy chứ! - Hòa với chai rượu rót tiếp.

- Nói chung giờ công an mình nghiệp vụ cao lắm, sớm hay muộn thôi. - Tôi mặt đỏ phùng phùng gật gù.

- Nhưng mà chúng mày cũng làm tao lo gần chết, theo dõi gì thì cũng thi thoảng điện về báo lại tình hình chứ! - Tôi đưa chén lên.

Mấy thằng nó cũng đưa chén lên, lăm lét nhìn nhau. Tôi thoáng thấy chút bối rối trong đôi mắt của cả ba thằng.

- Bọn em... quên mang sạc theo, mấy thằng nào cũng hết pin cả. Mãi đến sáng mới mua sạc để nhắn tin lại cho đại ca đấy thôi... - Sơn hơi ngập ngừng.

- Vậy sao tạo gọi lại ngay lúc đấy vẫn tò te tí!? - Tôi hỏi vặn nó.

- Thì... - Nó gãi đầu.

- Thôi nào uống đi! Giờ đã bắt được hung thủ rồi, hỏi nhiều làm quái gì!!! - Hòa vội đưa chén cụng.

Mấy thằng lại cạn tiếp chén nữa, rồi thêm mấy chén nữa... rồi thêm chai nữa.... sau đó là bắt đầu nói chuyện trên trời dưới biển trong hơi men...

Chẳng biết tôi ngủ gục ngay tại chiếu từ lúc nào. Mang máng trong con say, thấy có 2 người khiêng mình vào giường, đắp chăn. Rồi tôi cứ thế thiếp đi...

Tôi chỉ tỉnh dậy khi cảm thấy cổ họng đắng ngắt, khát nước kinh khủng.

Mở mắt ra thấy xung quanh tối đen, chẳng biết đã là mấy giờ rồi. Trong đêm vắng vắng tiếng đồng hồ vẫn tích tắc đều đều.

Sực nhớ ra mình ngủ quên, tôi không vào viện với mẹ, tôi vội bật ngồi dậy.

Sực nhớ thêm điều gì nữa, tôi đưa tay quờ quạng xung quanh.

Không có ai cả??? Thân hình êm ái quen thuộc kề cận bên tôi mấy hôm nay....

Nàng đâu rồi?

Tôi mệt mỏi ngồi hẳn dậy rồi vén màn bước ra khỏi giường. Đi ra ngoài phòng khách bật điện lên. Nhìn cái giường ở phòng khách cũng không có ai, chăn gối xếp gọn gàng, bọn nó cũng đi đâu hết rồi?

Tôi lấy bình nước tu ừng ực, nước chảy xuống đầu là thấy mát rượi tới đó, cảm giác khô họng vệt tan biến.

Cái lũ bạn chết tiệt, rồi cả nàng nữa. Đi đâu mà lại để mình nằm lại một mình thế này. Tôi thọc tay vào túi quần rút điện thoại ra....

-Đoàng!!!! - Một tiếng sét rền vang trời, khiến tôi giật thót cả người. Đánh rơi luôn cả điện thoại, pin và máy văng mỗi thứ một nẻo.

Bỗng tôi nghe tiếng mưa rào rào như trút nước ở bên ngoài... Lẫn trong tiếng mưa... hình như...có tiếng khóc....

-Ngọc! Ngọc! - Tôi hoảng hồn bước lại mở toang cửa ra, ánh chớp nhè nhàng, từng hạt nước bắn vào mặt lạnh buốt. Tôi vội đưa tay vuốt mặt.

-Ngọc! Em...- Vuốt mặt xong tôi bước hẳn ra gọi nàng, nhưng chợt dừng lại khi thấy quang cảnh xung quanh không phải là nhà mình nữa.

Tôi đang đứng ở cái ga tàu quen thuộc năm xưa... Xung quanh ảm đạm vẫn như ngày nào...

Chợt tôi thấy bên kia đường ray, một người con gái đang đứng nhìn tôi.

Tôi đưa tay dụi mắt, định thần lại. Là nàng chứ ai.

-Ngọc! Sao em lại ra đây?? - Tôi thở phào, đưa tay bước tới đón nàng.

-Tu... tu... tu....!!! -Bỗng tiếng còi tàu hú vang khiến tôi giật mình lùi lại. Một đoàn tàu phóng vút qua.

-Đợi anh tí nhé, anh qua với em ngay đây!! - Tôi đưa tay lên miệng, cố nói to để át tiếng xình xịch của đoàn tàu, rồi giơ tay lên vẫy vẫy.

Nhưng sao đoàn tàu dài thế không biết, nó cứ chạy mãi, chạy mãi, chẳng biết khi nào mới đến toa cuối. Khiến tôi sốt ruột kinh khủng.

-Khốn thật! -Tôi nghiêng rặng, nắm chặt tay.

Nhưng rồi toa cuối cùng của đoàn tàu cũng vút qua. Tôi chưa kịp mừng rỡ thì sự hốt hoảng lại bao trùm tâm trí... vì nàng đã không còn đứng ở bên kia đường ray nữa rồi.

-Không! Không thể nào!! - Tôi choáng váng, vội nhào xuống đường ray. Thảng thốt nhìn quanh, rồi chạy theo đoàn tàu...

Tôi cứ chạy mãi, chạy mãi... đến khi không còn sức lực nữa... tôi mới gục xuống, nhìn đoàn tàu đi xa, phả lại làn khói đen bay phảng phất trên nền trời đỏ thẫm của ánh hoàng hôn đang sắp lụi tàn...

-Một lần thôi! Chỉ một lần đã là quá đủ rồi!

-Ngọc ơi! Anh xin đây!! - Tôi gào lên trong tuyệt vọng, hình ảnh đoàn tàu cùng ánh hoàng hôn cứ nhòa dần theo làn nước mắt đang trào dâng trên khóe mi.

-Đã bảo uống ít thôi! Không thấy anh vào bác cứ hỏi!

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Tôi mở bừng mắt ra. Thấy nàng đang lấy chiếc khăn đắp nước lạnh chấm chấm lên trán tôi.

-Anh mơ gì mà cứ gào lên vậy? Làm em hết cả hồn! - Nàng thở dài.

Tôi vội vùng dậy chạy ra ngoài phòng khách. Thấy giường chiếu chăn màn vẫn xếp gọn gàng.

-Hồng với Thùy đâu rồi? -Tôi sững sờ khi thấy quang cảnh giống như trong giấc mơ vừa nãy.

-Tất cả đều xuống Hà Nội lúc chập tối rồi! Cả Sơn cũng đi cùng. Lúc mọi người vào tạm biệt mẹ anh, bác cứ hỏi anh đâu? Sơn phải nói anh uống chút rượu, lại mệt mỏi mấy ngày nay nên ngủ rồi thì bác mới yên tâm.

Tôi lại bước ra mở cửa, trời cũng đang đổ mưa! Xung quanh tối đen như mực.

Tôi đứng bần thần, chẳng biết đâu mới là hiện thực, đâu mới là giấc mơ nữa???

-Đừng nghĩ nhiều nữa anh, mọi chuyện đã qua rồi mà! - Nàng nhẹ nhàng bước tới ôm tôi từ phía sau.

Tôi xoay người lại rồi ôm chặt lấy nàng...

-Anh...

-Đừng nói gì nữa cả! - Tôi thì thầm, cắt ngang lời nàng.

-Tim anh đập mạnh quá...

-Đừng nói mà...

Trong ánh chớp nhấp nháng là tiếng mưa rơi tí tách, nó như xoáy vào tâm can tôi một dự cảm không lành. Vẫn rất mơ hồ để cắt nghĩa được điều đó là gì?

Tôi chỉ biết ôm nàng, và mong sao đó chỉ là dự cảm mà thôi...

Nhưng sao tiếng còi tàu... nó vẫn cứ văng vẳng từ đâu vọng lại...

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Đối mặt với hiểm nguy

Tôi tâm niệm dù cuộc sống phía trước có như thế nào đi chăng nữa. Cũng chẳng nên bận tâm mà làm gì, đơn giản là những điều tôi cần trong đời vẫn đang ở bên tôi. Tạm nghỉ vậy cho qua đi những âu lo không đáng có...

Sáng hôm sau chúng tôi dậy sớm ra viện để làm thủ tục rồi đón mẹ về nhà, bác sĩ báo sức khỏe mẹ đã ổn định nhiều, các vết thương đã khô miệng, tinh thần thì đã hoàn toàn bình phục. Thậm chí tỉnh dưỡng vài ngày là có thể đi làm được, buổi trưa thêm cả cậu Cảnh, cậu út nhà tôi thu xếp công việc xuống chơi ít hôm.

- Em sao vậy?

Từ sáng đến giờ thấy tâm trạng nàng có vẻ là lạ. Nhìn tôi vô tư cười đùa với cậu, mẹ và đi với đôi mắt hạnh phúc, nhưng ẩn sâu trong đó có một chút gì buồn bã xen lẫn với tiếc nuối. Nên tranh thủ lúc nàng xuống bếp nấu cơm trưa, tôi lên xuống, ôm nàng từ phía sau hỏi dò.

- Sáng mai 7h là em bay rồi! - Nàng không ngoảnh lại nhìn tôi mà vẫn cắm cúi thái rau. - Sáng mai!? - Tôi hơi sửng người, nhưng chợt nhớ ra là thời điểm 1 tuần đã cận kề, mấy ngày với bao nhiêu mớ cảm xúc lẫn lộn đan xen trong đầu mà tôi quên khuấy đi mất. Mà cũng có thể là tôi cố tình không muốn nghĩ đến.

Nhưng thời gian vô tình đâu có hiểu cho những trần trở của nhân sinh. Thấm thoát đã qua một tuần... một tuần... Điều gì phải đến cũng đã đến...

Tôi lặng người. Nghĩ đến chuyện lại sắp sửa xa cách nhau cả nghìn cây số mà lòng nôn nao.

- Em... đặt vé rồi à? - Tôi trầm ngâm. - Thì vé khứ hồi mà anh! - Nhanh quá! - Vâng! Úi...! - Bỗng nàng khẽ vuốt xoa. Hình như nàng cũng đang mãi chạy theo những dòng suy nghĩ như tôi nên vô tình thái trượt qua tay.

- Có sao không em? Phải để ý chứ! - Tôi cuống cuồng xoa người nàng lại, cảm ngón tay đang rỉ máu của nàng đưa lên miệng mút. Mùi hành sống với tôi xộc lên mũi cay xè...

- Đau lắm không? - Tôi vuốt xoa thoải phù phù. Mắt tôi hơi rung rung.

- Mùi vị hành tôi sống dễ chịu quá! Anh... Tôi định nói thêm một câu pha trò gì đó để xua tan bầu không khí nặng nề đang bao trùm. Nhưng chợt khựng lại khi thấy những giọt lệ trào ra từ đôi mắt nàng đang mờ to nhìn tôi.

- Kia!! Sao thế!! - Tôi cuống đưa tay quệt nhẹ những giọt nước mắt đang lăn dài trên má nàng.

- Sao những niềm vui lại qua nhanh vậy anh? - Nàng hơi nghẹn ngào.

- Thôi mà, những ngày qua, và cả những kỷ niệm xa xôi khi xưa nữa, nó sẽ không bao giờ trôi đi trong cuộc đời chúng ta! Mà nó sẽ mãi ở lại... ở đây này... - Tôi cầm tay nàng áp vào ngực mình.

- Sẽ ở lại, và sẽ vun đắp cho tình yêu của chúng ta, em hiểu không? Hãy tin vào nhưng điều tốt đẹp ấy, thì thời gian sẽ chẳng là gì! - Tôi bồi hồi nói tiếp.

- Em hiểu, nhưng sao vẫn không thể không cảm thấy buồn? - Nàng ngả đầu vào vai tôi.

- Sẽ còn gặp lại, nhiều... nhiều nữa... rồi sẽ đến một ngày không điều gì có thể chia cắt được chúng ta! Em à! - Tôi dịu dàng vuốt nhẹ lên mái tóc nàng.

- Hai đứa kia nấu cái gì mà lâu thế? Tao sắp chết đói đến nơi rồi!! - Bỗng giọng cậu Cảnh oang oang từ nhà trên nói vọng xuống.

Hai chúng tôi giật bắn người, rời nhau ra.

- Đây đây! Cháu xào nót thịt bò là xong rồi cậu ạ! - Tôi vội trả lời cậu.

- Tường chúng mày đang xào "mắm đá" dưới đó chứ? - Không ạ... cậu có làm tí cay cay không? - Đương nhiên rồi, tao cũng muốn xem tư lượng của thanh niên phố nó ra làm sao! - Cậu Cảnh khoái chí cười khà khà. - Ok cậu!

- Em đi rửa tay đi, để anh làm nốt cho! - Tôi quay sang nàng mỉm cười. - Thôi để em làm, anh xào cái gì cũng mặn chát, em nghe Hòa kể rồi! - Nàng tỏ vẻ không đồng tình lắm. - Nãy giờ có muối đã mặn sẵn rồi mà, anh không dám cho thêm gì nữa đâu! - Tôi nháy mắt trêu nàng. - Nào! Rửa tay và dọn bát đĩa đi! - Thấy nàng còn ngần ngại tôi liền giục.

Nàng hơi lờm tôi, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn đi rửa tay và dọn mâm.

Không khí u ám bắt chợt ủa đến lúc này đã vụt tan biến. Cứ bình thường như thế này có phải hay hơn không? Tôi vừa thái hành vừa ngẫm nghĩ...

Cũng may có mẹ nên ông cậu ruột không bắt uống nhiều, chỉ thấy hơi tây tấy thôi. Chứ quá chén tí lại lăn quay ra ngủ như hôm qua thì...

Sau khi ăn cơm xong, đầu giờ chiều tôi chở nàng đi loanh quanh thị trấn cho thoải mái đầu óc.

Chúng tôi đi qua những con đường quen thuộc khi xưa, đi qua mái trường cũ. Thả hồn vào những kỷ niệm thân thương của một thời học sinh với mối tình đầu ngọt ngào dấu yêu.

Lòng vòng chán rồi lại theo những bản năng hoài niệm dẫn lối, chúng tôi lại đi thẳng ra hồ nước.

Hai đứa nằm dài trên bãi cỏ, ngắm những bông mây trắng bồng bênh trôi trên bầu trời xanh ngắt.

- Nếu không có gì thay đổi thì lần sau sẽ đến lượt anh! - Tôi thù thù.

- Đến lượt anh làm sao? - Nàng chống cằm xoay sang nhìn tôi. - Đến lượt anh làm người nói dối chứ sao? - Tôi tùm tùm. - Anh cứ khai gọi những mặc cảm tội lỗi trong lòng em vậy, thì anh cứ làm kẻ nói dối suốt đời đi. - Nàng đưa tay véo má tôi. - Cũng chẳng sao cả, anh không ở gần mẹ. Nên chắc cũng chẳng phải tìm lý do như em đâu! - Tôi nháy mắt. - Vậy thì bao giờ??? - Anh cũng chưa biết, nếu lịch học không nhiều thì có thể là trước tết, nếu không thì sau tết, chậm nữa thì hè cho thoải mái! - Hè thì lâu lắm! Trước hoặc sau tết đi, bao giờ trời trở lạnh thì vào đó trốn rét... với em! - Nàng nhoeo cười. - Biết vậy đã! - Tôi vừa nói vừa quay sang đặt lên môi nàng một nụ hôn nhẹ nhàng, rồi kéo nàng đứng dậy. - Thôi về nhà chơi với mẹ chút rồi lát anh đưa em xuống Hà Nội.

Bỗng nàng kéo giật tôi lại khiến tôi mất đà lại ngã ngửa ra thảm cỏ. Nàng vùng dậy ngồi luôn lên bụng tôi.

Tôi ngo ngằn nhìn đôi mắt nàng đang nhìn mình đắm đuối, hai má hơi ửng hồng, gió thổi một vài lọn tóc bay ngang khuôn mặt kiều diễm nổi bật trên nền trời xanh...

- Em...!

Xúc cảm từ đầu lại ủa về, tôi gượng dậy định ôm lấy nàng thì bỗng nàng chống tay lên ngực tôi ghì lại.

- Gì vậy...? - Tôi đang định hỏi thì nàng đưa ngón trỏ dán miếng ugo ở chỗ đứt tay lúc trưa chặn miệng tôi lại. Sau đó nàng khẽ vén những lọn tóc mây trên đôi má hồng, rồi chậm chậm cúi xuống... môi anh đào hơi hé mở...

- "Ồi trời đất ơi!" - Tôi thàn than thở trong... cái sự mừng mừng tủi tủi. Rồi cũng vội nhắm mắt lại, chu mỏ lên chuẩn bị đón nhận nụ hôn hứa hẹn sẽ rất cháy bỏng của nàng.

Nhưng mãi chẳng thấy gì? Quái lạ... chỉ cảm nhận mùi hương trên tóc nàng đang xoa xuống trán mình. Tôi vội ti hí mắt ra...

Thấy khuôn mặt nàng đang áp sát gương mặt mình, đôi mắt trĩu mến lúng liếng khi này lại chuyển đổi sang chút tinh nghịch.

Chưa kịp hiểu thì bỗng nàng cúi hẳn xuống, nàng hôn thật. Nhưng cũng chưa kịp sướng thì nàng lại cắn mạnh vào môi tôi, sự ngọt ngào phút chốc biến thành đau đớn.

- Ái!! - Tôi la lên. Hành động đáng yêu này thì dĩ nhiên chẳng thể giận nổi, nhưng cũng phải đáp trả chứ. Tôi vội đưa cả hai tay lên định ôm nàng ghì xuống, nhưng nàng nhanh như sóc vụt đứng dậy rồi chạy đi khiến tôi chụp hụt vào khoảng không.

- Sao lại đối xử với anh vậy? - Tôi cũng ngồi dậy đưa tay chấm chấm lên môi vừa suýt xoa vừa phụng phịu ra về hờn dỗi.

- Em "đánh dấu địa bàn" để khi vào Nam sẽ yên tâm là không có cô nào có thể đặt môi lên đó được! - Nàng vừa chạy vừa ngoảnh lại lè lưỡi trêu.

- Đầu cần phải làm thế chứ! Đứng lại anh bảo đã! - Tôi vùng dậy đuổi theo nàng.

- Còn lâu!

- Đẳng nào anh chả bắt được, em có chạy đến cùng trời cuối đất cũng không thoát được đâu!

- Thử xem!

....

- Đùa, chạy gì mà nhanh thế, đợi anh với!

- Không!!!

Chúng tôi đuổi nhau chạy vào rừng trầm ven hồ, tiếng cười khúc khích của nàng lảnh lót giữa những tiếng chim hót, lẫn vào tiếng lá thu bay xào xạc...

Ôi.. đã hai mươi tuổi mà có cản trở con thế không? Nhưng mà quả thật là yêu... yêu không chịu nổi...

Đùa giỡn thêm một lúc nữa, chúng tôi trở về nhà.

Ngồi nói chuyện với mẹ, cậu và đi đến khoảng gần 5 giờ. Thì tôi xin phép gia đình đưa nàng xuống Hà Nội để mai nàng còn ra sân bay. Thực ra nhà tôi ra sân bay còn gần hơn từ trung tâm Hà Nội ra đó, nhưng tôi và nàng cũng muốn xuống tạm biệt hội bạn. Và cũng muốn có thêm chút thời gian riêng tư, chất chiu thêm những khoảnh khắc ngắn ngủi ở bên nhau. Dù sao mẹ cũng đã đỡ nhiều, lại có cả cậu và đi ở bên nên tôi cũng yên tâm.

Lúc tạm biệt, thấy mẹ cầm tay nàng, muốn nói một điều gì đó với nàng. Nhưng rồi lại thôi, chẳng lẽ mẹ lại định khuyên nhủ chúng tôi nữa sao?

Tôi nghĩ không phải vậy, vì mấy ngày ngắn ngủi vừa qua, ánh mắt của mẹ dành cho nàng cũng giống như... mẹ nhìn tôi vậy. Cảm nhận như thế chẳng biết có đúng không nữa, nhưng ít ra khoảng cách đã không còn. Với cách cư xử khéo léo, tình cảm, và dễ thương của nàng thì ai nỡ ghét chứ nhỉ?

Chúng tôi đi được một đoạn, đến chỗ rẽ tôi ngoảnh lại, vẫn thấy mẹ, cậu và đi đứng trước cổng tần ngần nhìn theo. Chẳng biết người lớn nghĩ sao về tình yêu của chúng tôi nữa. Nhưng tôi hy vọng sau mọi chuyện vừa qua, những trở ngại về phía gia đình tôi sẽ hoàn toàn được gỡ bỏ.

Xuống tới Hà Nội thì cũng hơn 6 giờ, trời đã nhá nhem tối. Tôi về chỗ nhà trọ, cửa khóa. Gọi cho thằng Hòa... không thấy nó nghe máy.

- Bọn này mấy hôm nay chúng nó làm sao ý nhỉ?

- Chắc đang đi trên đường thôi. Hay cứ về chỗ Hồng để em thu xếp đồ trước đã anh! - Ủ, đành vậy chứ biết làm sao? Chẳng biết chúng nó làm gì hay đang ăn mảnh ở đâu nữa? - Tôi lắc đầu rồi ngán ngẫm quay xe.

- Thôi kệ chúng nó đi em! Chắc là cũng muốn mình có thời gian riêng tư ở bên nhau ý mà! - Vừa đi trên đường, tôi vừa hào hứng nói chuyện. - Nhưng cũng phải tạm biệt các bạn ấy chứ! - Chắc lát nữa chúng nó sẽ gọi lại ngay thôi mà! Tối nay em muốn ăn gì nào? - Em chẳng muốn ăn gì cả... - Phải ăn chứ, xong rồi tụ tập với chúng nó đi hát Karaoke cho vui. - Uhm... đi hát cũng được! - Sao lại thế rồi? - Thấy nàng có vẻ trầm ngâm, tôi khẽ thờ dài. - Lúc chiều ở hồ em vui lắm cơ mà, giờ đừng có nghĩ gì cả nữa! Vào trong đây chúng ta vẫn giữ liên lạc thường xuyên. Có sao đâu! - Tôi nói tiếp. - Thì em đâu có buồn nữa đâu... - Em không phải là người biết giấu tâm trạng, anh biết điều đó chứ! - Thôi anh đừng nói nữa, em sẽ vui mà, em hứa! - Ủ, anh không muốn chất chiu những giây phút ngắn ngủi còn lại bên nhau cho những muộn phiền than thở. Em...

- Kétttt!! Kéttttssssss.....!!

Đang định nói tiếp thì bỗng một ánh đèn pha bật lên chói lòa trước mắt, khiến tôi giật mình phanh gấp đến cháy đường. Nàng từ phía sau theo đà va vào người tôi khiến tôi loạng choạng suýt ngã.

- Cái quái gì thế? - Tôi đưa tay lên che mắt. Trời đã gần như tối hẳn nên ánh đèn dọi vào khó chịu vô cùng.

Bỗng tôi thấy một vài bóng người mở cửa xe bước ra. Rồi lại có tiếng bước chân xung quanh, tôi ngoảnh lại đằng sau, thêm một nhóm nữa nhả nhanh cũng khoảng mười mấy hai mươi người đang tiến tới. Chỉ trong chốc lát, chúng tôi đã bị bao vây.

Tim tôi đập thình thịch, cảm giác hồi hộp dần đè nặng và choáng ngợp cả tâm trí. Chỗ đoạn đường này đi qua khu quy hoạch đô thị mới ở Mỹ Đình gần cầu Diễn, nên lúc nào cũng vắng vẻ. Hình như còn một đoạn nữa là đến cái đoạn tôi bị đánh hội đồng năm xưa, chẳng có lẽ nào...

Lúc này không có nhiều thời gian để nghĩ ngợi, điều quan trọng nhất là sự an nguy của người con gái tôi yêu.

Tôi vội gạt chân chống, rồi kéo nàng ra khỏi xe, giấu nàng sau lưng, rồi quắc mắt nhìn quanh.

- Máy người muốn gì? - Tôi khề gằn giọng.

- Vẫn cứng giọng như ngày xưa nhỉ? - Một giọng nói cất lên.

Tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh cho nàng yên tâm, nhưng mồ hôi đã lấm tấm trên trán. Cái giọng của gã "Đại ca" trong đêm mưa rét mướt vào cuối năm ngoái không lẫn vào đâu được.

Chính là chúng nó, và lần này còn đông gấp mấy lần trước!!

- Anh! Máy... người này... là ai?? - Giọng nàng có vẻ hoảng. Bàn tay run run bấu chặt lấy vai tôi.

- Tình cảm quá nh? Tôi chưa bao giờ thấy em gọi cái từ "anh" nó tha thiết đến thế! Đáng tiếc là nó lại không dành cho tôi! - Một người vừa mở cửa xe bước ra vừa nói.

- Ô, cậu đã bảo ở trong xe để chúng tôi lo vụ này, lộ diện làm gì?? - Gã "đại ca" quay lại phía người vừa cất tiếng nói.

Người đó đưa tay ra hiệu cho gã không nói nữa, rồi bước hẳn ra trước mũi xe.

- Nhật Huy! Sao... sao... anh lại xuất hiện ở đây? - Nàng sững sờ. - Điện cả trăm cuộc em không nghe, nhắn tin không trả lời... em cho anh lý do để anh không xuất hiện đi. - Nhật Huy găm lên, trong tiếng găm của hắn ẩn chứa một cái gì đó uất ức. Như một con thú bị thương vậy. - Tôi đã phải cho người về tận nhà bạn em điều tra, rồi lần mò theo dấu vết em ra tận đây, tôi đã... tôi đã đối xử với em, gia đình em thế nào? Tại sao lại là nó... tại sao?? - Hắn có tỏ vẻ đau khổ và tuyệt vọng cùng cực.

- Nhật Huy! Tiền và sự quan tâm không thể làm nên tình yêu! Anh hãy... - Mày câm miệng! - Hắn chỉ tôi, nạt lớn. - Tôi vẫn còn sự tôn trọng với anh, nên anh đừng... - Bốp!!!

Tôi đang định nói tiếp thì thấy xây sầm mặt mày, sao giăng đầy trời. Một gã từ đằng sau đã nện ngay cái ống tuýp vào đầu. Tôi lảo đảo, nhưng cố gượng để không gục xuống.

- Anh!!! Không, dừng lại!!! - Nàng ôm chầm lấy tôi òa khóc nức nở. Giờ tay về phía gã kia, gã đang có ý định bồi thêm cú nữa, nhưng thấy nàng che chắn cho tôi nên lại hạ tuýp xuống.

- Anh... anh không sao!! - Tôi đứng thẳng người dậy. - Nhật Huy, đàn ông như mày thì chỉ có thể tìm được một tình yêu tiền bạc, chứ không bao giờ có được một trái tim chân thành, hiểu không? - Tôi vừa nói vừa đẩy nhẹ nàng ra, tôi biết hắn và đồng bọn sẽ không bao giờ dám làm tổn thương nàng. Nên không muốn nàng đứng gần mình. - Anh đừng nói nữa, anh chạy đi, chạy mau đi! - Nàng gào lên trong nước mắt.

- Vừa rồi chỉ là cảnh cáo, anh cho em một cơ hội nữa để cứu hắn thoát khỏi cảnh tàn phế suốt đời, hãy theo anh về! - Nhật Huy đưa tay về phía nàng, giọng khản khản. - Được rồi! Em đồng ý, anh hãy để cho anh ấy đi! - Nàng trả lời một cách dứt khoát. Rồi bước lại phía Nhật Huy. - Ngọc!! - Tôi quát lên. - Anh... mẹ đang đợi ở nhà! Anh hãy nghĩ tới điều đó, em xin anh đấy! - Nàng ngoảnh lại nhìn tôi, nghẹn ngào. - Không được, anh không muốn nghĩ gì nữa cả, mắt em một lần nữa đối với anh còn khó chịu hơn cái chết gấp trăm nghìn lần!! - Tôi cương quyết bước tới kéo tay nàng lại.

- Cho nó toại nguyện đi! - Nhật Huy khề nhếch mép.

Nhóm người chỉ chờ có thế, vội lao về phía tôi.

- Không!!! - Nàng thẳng thốt hét lên trong sự sợ hãi cùng cực.

Tôi một tay nắm chặt lấy tay nàng. Một tay thì nắm đấm thù thế. Trong lúc này tất thấy những tai họa kể cả cái chết bỗng nhẹ như lông hồng.

- Đại ca!!! Sếp!!! Tránh ra.... - Một tiếng nẹt pô từ phía sau vang lên.

Tôi theo phản xạ vội đẩy nàng sang một bên, chỉ nghe tiếng xe máy gầm rít vèo qua...

- Huych! Huych! Rầm!!! - Chiếc xe hất tung vài người trong nhóm côn đồ, rồi lao thẳng vào mũi ô tô. Hai người ngồi trên xe ngã nhào ra đất.

- Mẹ!!!! Có tự sát cũng phải nói với bạn trước để bạn còn chuẩn bị tinh thần chứ! - Hòa lồm cồm bò dậy, nhăn mặt, miệng lải nhải.

Son không nói gì, lẳng lặng đứng dậy, bình thần phui bụi.

- Mày là Nhật Huy? - Son quắc mắt nhìn về phía hắn gằn giọng. - Mày... - Bốp!!! - Nhật Huy đang khệnh khạng mở miệng thì Son đã lao tới quai luôn một đấm. Hắn ngã ra ôm mặt lăn lộn dưới đất, rồi nhổ ra cả răng lẫn máu.

- Chúng mày còn chờ gì nữa hả!

Gã "đại ca" kia vội sốt sắng ra lệnh. Tất thấy bọn chúng lại đồng loạt lao lên.

- Vút!!! Bốp!! - Một tiếng rít xé gió, sau đó lại đến lượt gã "đại ca" ôm trán gục xuống.

Mấy tên vừa định lao lên khựng lại, sợ hãi nhìn quanh không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Cái món này mang xuống làm kỷ niệm không ngờ lại có ngày hữu dụng ra phết! - Giọng anh Long với điệu cười ha hả không lẫn vào đâu được.

Tôi ngoảnh lại nhìn thấy anh Long và một nhóm khoảng hơn chục người, có cả Lâm trong đó đang bước tới. Anh Long vừa đi vừa tung hê cái... báng súng cao su dùng để bắn chim ngày xưa ra về tâm đắc lắm.

- Anh à! Đã xác định bọn này chính là bọn đã chặn đánh Hiếu năm ngoái, lúc mà chuẩn bị ra điểm hẹn với Ngọc. - Hòa rút một cái tuýp sắt sau lưng ra, rồi chỉ trỏ vào đám người.

- Năm ngoái...? - Nàng sững sốt quay sang tôi. - Sao anh nói là bị tai nạn?

Tôi không nói gì, mà cũng chẳng biết trả lời nàng ra sao nữa, chỉ lẳng lặng nhìn xung quanh đánh giá tương quan lực lượng, thủ thế đề phòng.

- Tôi có thể làm tất cả vì em, nên bất cứ chứng ngại nào tôi cũng sẽ dẹp bỏ hết, hiểu không? - Nhật Huy đã đứng dậy từ lúc nào, rút chiếc khăn ra chấm chấm mấy vệt máu ở miệng. - Chúng mày để bọn ranh con đùa giỡn từ nãy giờ mà không thấy nhục sao? Làm gì đi chứ? - Hắn nhổ bãi nước bọt rồi quay sang tên "đại ca" cũng đang ôm đầu đứng dậy.

- Cậu không cần phải nói! - Tên "đại ca" hẳn học rút trong người ra một chiếc phở. Cả bọn gần hai chục thằng như ngầm hiểu mệnh lệnh cũng rút ra thẳng thì phở, thẳng thì dao bắm, với một tay cầm tuýp lăm lăm.

- Giờ em hãy về với anh! Thì tất cả mọi người sẽ lại ôm nhau thấm thiết thay vì đổ máu, quyết định là ở em! - Nhật Huy lại nhìn nàng tiếp tục thuyết phục.

- Bữa tiệc chỉ mới bắt đầu thôi Huy à! Đừng vội đắc ý! - Sơn khẽ cười khẩy, rồi rút trong người ra một vật tròn tròn bằng nắm tay. Khi nó lơ lửng, tất thấy ai nấy đều giật mình kinh hãi khi thấy đó là một quả lựu đạn. mấy tên kia mặt biến sắc hẳn.

- Sơn!! Mày... - Đại ca với sếp... chạy đi! - Nó cắt ngang lời tôi. - Không, tao không đi, mày bỏ ngay cái thứ đó xuống. - Nhận thấy sự việc đã nghiêm trọng ngoài tầm kiểm soát. Nó đã hứa hẹn với tôi, đã vứt khẩu súng đi, tại sao vẫn còn cái thứ vũ khí giết người còn kinh khủng hơn gấp trăm lần kia. - Đại ca!! Em đã không còn đường lùi rồi!! Sự an nguy của Sếp là trên hết, đại ca đừng bảo thù nữa được không? - Nó nghiêm giọng.

Bỗng Hòa bước lại gần đặt tay lên vai tôi.

- Đưa Ngọc đi, việc còn lại hãy để chúng tớ... lo liệu! - Cái từ "lo liệu" nó hơi nói khê, kèm theo một cái nháy mắt đầy ẩn ý. - Nhưng!!! - Tôi ngập ngừng. - Không có nhưng gì cả, đừng để những cố gắng của tất cả mọi người trở thành vô ích. Xin cậu đấy!!

Tôi hết nhìn Hòa rồi lại quay sang nhìn Sơn, bắt gặp đôi mắt kiên định của nó. Thì cũng chẳng chần chờ nữa, tôi dặt tay nàng bước lại xe. Có mấy tên lao ra chắn đường.

- Tránh ra! - Sơn quát lên, rồi đưa tay toan rút chốt. - Được rồi, được rồi! - Tên "đại ca" cuống quýt xua tay, rồi hất hàm ra hiệu bọn kia lùi lại.

- Ngọc!!!! - Nhật Huy cố gọi nàng, có vẻ hắn vẫn chưa cam tâm lắm.

Nhưng nàng không thèm nhìn hắn lấy nửa con mắt. Lẳng lặng theo tôi ngồi lên xe.

- Anh vẫn chưa cho bố mẹ em biết việc em trốn ra ngoài này đâu! Nghĩ kỹ đi! - Hắn vẫn già mồm.

Cũng chẳng thấy nàng phản ứng gì, tôi cũng mặc kệ hắn đứng đó lăm lăm. Tôi nổ máy phóng đi, lúc đi qua chỗ anh Long cùng với Lâm và nhóm chiến hữu Nghệ An năm xưa. Tôi thấy anh Long đưa tay lên trán chào theo kiểu nhà binh, kèm theo một cái nháy mắt trấn an nữa.

Dù sao anh Long cũng là người lớn tuổi, nên sẽ có những hành động chín chắn hơn. Sự việc vẫn còn nhiều điều làm tôi khó hiểu, nhưng lúc này tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào hay nghĩ sao cho đúng cả, thôi đành phó thác cho những linh cảm của mình vậy.

"Sơn ơi, mày đã hứa với tao, đã hứa là sẽ sống một cuộc sống khác. Thì mong mày đừng làm tao phải thất vọng.."

Tôi định ngoảnh lại nói to với Sơn những điều đang nghĩ trong đầu, nhưng thấy tình cảnh có vẻ không hợp lý lắm nên lại thôi, tôi nhả ga mạnh, chiếc xe phóng vút đi vào màn đêm..

Ra khỏi nội thành tôi đi không định hướng, bỏ lại bạn bè đối mặt với hiểm nguy là điều tôi không bao giờ muốn. Huống chi mọi sự cũng đều bắt nguồn từ tôi. Nhưng tôi cũng chẳng biết phải làm gì khác khi mọi thứ đã đi quá xa... Tôi không hề muốn nàng thấy cảnh đâm chém đâm máu, và trên hết là sự an toàn của nàng..

Nhưng thực sự đang đi trên đường mà lòng tôi cứ như lửa đốt, chốc chốc lại đi chậm chậm lấy điện thoại ra xem có tin nhắn gì không??

Đã gần một tiếng trời qua rồi mà chẳng thấy gì.

Tôi dừng xe lại, giữa cánh đồng ngô. Bóng đêm mịt mù bao trùm, ngẫm nghĩ một lúc.

- Em à!!! - Tôi gọi nàng, trong lúc này tôi quyết định sẽ tìm một chỗ an toàn, để nàng ở đó nghỉ tạm, rồi quay lại xem tình hình thế nào. - Em!! - Tôi lay lay cánh tay nàng vẫn đang ôm chặt lấy mình. Nàng vẫn ngả đầu vào lưng tôi từ nãy giờ, dọc đường cũng chẳng thấy nàng nói gì, mà tôi cũng chẳng nói chuyện vì trong đầu mãi nghĩ. Đến lúc này gọi không thấy nàng trả lời. Nàng đang ngủ sao!?

-Ngọc!!! - Tôi sốt ruột gỡ tay nàng ra, bỗng thấy thân hình nàng mềm oặt đổ nhào xuống.

-Trời!! - Tôi hoảng hồn, la lên thất thanh. Vợ xoay người lại đỡ, cả người và xe đổ nhào xuống. May mà tôi kịp thời nằm dưới che chắn cho nàng khỏi va mạnh xuống đường.

Dù người đập mạnh xuống đất khá đau. Nhưng lúc này tôi còn màng đến những điều đó sao?

Tôi vội đặt nàng xuống lay gọi, nhưng không thấy nàng tỉnh, nàng vẫn thờ. Nhưng sắc thái có vẻ khá nhợt nhạt.

- Ngọc, đừng làm anh sợ.....!! - Tôi luống cuống áp má mình vào má nàng, rồi tiếp tục gọi.

Nhưng mà nàng... nàng cứ ngủ mãi thôi...

- Khônggggggg!!!!

Tôi ngửa mặt lên trời gào lớn trong sự hoảng loạn đang choáng ngợp cả tâm hồn, rồi cuống cuồng bế nàng lên, chạy ngược lại hướng mình vừa đi, con đường cứ sâu hun hút trong màn đêm... như những biến động cứ tiếp diễn bao trùm lên cuộc đời...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chạy trốn thực tại

- Chú! Chú ơi!!

Đang bế nàng hối hả đi. Thoáng thấy có ánh đèn xe máy đang đi tới, tôi lao vội ra giữa đường vừa chặn vừa gọi rồi rít.

Chiếc xe thắng gấp ngay trước mặt, tôi nhắm tịt mắt lại.

-Thằng điên này! Mày muốn chết à? - Một người quát lớn. Giọng cũng không phải già lắm.

- Anh ơi, giúp em với, ở gần đây có trạm xá bệnh viện nào không ạ? - Tôi cũng chẳng để tâm, bước lại hỏi dồn dập.

Có hai người ngồi trên xe, qua ánh đèn họ cũng phần nào hiểu được sự tình.

- Sao thế? Có chuyện gì vậy? - Người ngồi sau xuống xe bước lại hỏi.

- Bạn em, em cũng không biết làm sao nữa? Có bệnh viện trạm xá nào gần đây... anh... các anh giúp em với! - Tôi vừa nói vừa thờ, giọng như meo.

- Ở đây à? Thế thì qua trạm y tế xã Ngọc Liệp đi - Anh ấy liền chỉ dẫn.

- Các anh có thể chở tụi em đi đến đó được không ạ? - Tôi mừng rỡ.

- Ủ! Mày đứng đợi ở đây nhé! - Người cầm lái quay sang người ngồi sau nói.

- Không phải đợi đâu, anh có thể đi xe của em! - Tôi sốt sắng giục.

- Xe của cậu? Ở đâu?

- Ngược lại khoảng một đoạn anh ạ!

- Xa không?

- Chắc vừa rồi em cũng đi được khoảng nửa cây gì đó.

- Thế thì nhanh, không thàng nào lại dất mắt bây giờ!

- Vâng!

Tôi vội bế nàng ngồi phía sau xe, anh cầm lái vội quay xe.

- Ê! Ê! Chìa khóa đâu? - Anh ngồi sau vội chạy theo gọi giật lại.

- Đây anh... à mà...hình như... à, em vẫn cầm ở xe!

- Cái đêch! - Thấy tôi trả lời vậy anh ấy thốt lên rồi cầm đèn cầm cổ chạy về phía chiếc xe của tôi.

Đi được khoảng 15 phút thì chúng tôi tới trạm y tế xã. Cũng may là vẫn còn người trực, tôi mau chóng theo chỉ dẫn của bác bảo vệ bế nàng vào một phòng còn trống, đặt lên giường.

Một lát sau đã thấy bác bảo vệ dẫn hai chị y tá chạy vào phòng.

- Bệnh nhân bị làm sao? - Một chị cất tiếng hỏi.

- Em cũng không biết nữa, chị chị làm ơn! - Tôi vội túm ngay chị ấy van lơn.

- Làm gì mà cuống quýt lên thế, đi ra ngoài để chúng tôi thăm khám và sơ cứu. - Chị ấy bực dọc gạt tay tôi ra.

Hai anh đưa chúng tôi vào đây vội bước ra ngoài.

- Cả cậu nữa!! - Thấy tôi cứ đứng tần ngần, chị ấy lại trừng mắt.

- Em ở lại không được ạ? Em là bạn trai mà! - Tôi đỏ mặt gãi đầu.

- Bạn gì thì cũng ra, môi trường đông người không tốt cho bệnh nhân bị ngất xỉu, cậu hiểu không!? - Chị ấy xua tay.

- Vâng! Tất cả xin nhờ hai chị ạ! - Tôi lí nhí nói rồi cúi đầu chào, xong lồm lũi quay người bước ra.

- Ê! Lại đây làm chén nước! - Vừa bước ra cửa nghe tiếng gọi, tôi ngoảnh về hướng đó, thấy hai anh kia đang ngồi cùng bác bảo vệ.

Tôi bước lại, mệt mỏi ngồi xuống.

- Nước cháu! - Bác bảo vệ rót một chén đưa tôi.

- Cháu xin ạ! - Tôi đón lấy chén chè nóng. Nhấp một ngụm rồi run run đặt xuống bàn. Bỗng chẳng hiểu sao nước mắt tôi cứ lăn dài, sống mũi cay cay, tôi cúi gằm mặt xuống, tay nắm chặt. Cổ kìm tiếng khóc đang trực bộc phát ra.

- Đừng có lo lắng quá! Chắc không sao đâu em à! - Anh đeo tôi vỗ vai an ủi.

- Vâng! Vâng, em không sao? - Tôi sụt xịt quệt nước mắt.

- Bác cho con xin điều thuốc ạ! - Tôi vừa nói vừa với lấy bao thuốc đặt trên bàn.

- Ủ! Cứ tự nhiên cháu!

- Con cảm ơn bác - Tôi cầm điều thuốc châm, rít một hơi dài cho tạm tạm đi những căng thẳng và lo âu đang đè nặng trong lòng.

- Hai em từ đâu qua đây? Mà bị ngã xe hả?

- Em từ Hà Nội, ở đây là...

- Đây thuộc Quốc Oai - Hà Tây em!

Tôi hơi ngớ người ra, biết Quốc Oai là chỗ nào? Lúc tâm trạng đang rối phóng bừa đi mà chả biết là đi đâu nữa.

- Chỗ này cách Hà Nội bao xa anh?

- Khoảng hơn 30 cây.

- Em cảm ơn hai anh ạ! Không có hai anh thì em không biết phải làm sao nữa! - Tôi nhìn hai ân nhân của mình nói với giọng cảm kích vô cùng.

- Ôi giờ, thanh niên khách sáo làm cái quái gì! - Một anh cười ha ha.

- Cậu tên gì? - Anh kia hỏi tôi.

- Em tên Hiếu.

- Anh tên Hoàng! Còn đây là Thức.

- Vâng, hai anh chắc là người ở đây?

- Chỉ có Thức thôi, anh là người Hà Nội.

Giới thiệu xong, chúng tôi ngồi trò chuyện được một lúc thì chị y tá ban nãy ra đứng trước cửa phòng gọi.

- Người nhà bệnh nhân vừa vào đầu rồi nhĩ?

- Đây! Em đây ạ! - Tôi vội đứng dậy.

- Em xin phép hai anh nhé!

- Ừ, vào xem tình hình bạn ra sao đi! Bọn anh cũng lượn đây, muộn rồi! - Anh Hoàng cũng đứng dậy bắt tay tôi.

- Chăm sóc cô bé cho tốt vào nhé! - Anh Thức nháy mắt.

- Vâng, một lần nữa em cảm ơn hai anh rất nhiều ạ!

- Đây, lại khách sáo rồi, cảm cái quái gì, có duyên mà còn gặp lại, mời tụi này bữa nhậu là được rồi! - Anh Hoàng nháy mắt.

- Vâng, vâng! Tất nhiên rồi ạ! - Tôi gật đầu lia lịa.

- Thôi vào đi em!

- Vâng, em chào các anh!

Tạm biệt hai người anh vừa mới quen xong tôi chạy vội vào trong phòng.

- Tình hình sao rồi chị? - Vừa vào phòng, thấy nàng đang nằm trên giường, đang truyền nước. Tôi liền quay sang hỏi chị y tá.

- Bạn em vừa gặp một chấn động về tâm lý nào đó, gây căng thẳng và lo lắng quá mức, khiến choáng váng và loạn nhịp tim dẫn tới ngất xỉu, chứ không có vấn đề gì đâu. Chúng tôi đã tiêm một liều an thần và truyền nước, cứ để cô bé ngủ đến sáng là sẽ hồi phục hoàn toàn. Em ở đây, có vấn đề gì thì qua phòng trực gọi nhé. - Chị ấy vừa thu dọn dụng cụ y tế vừa nói.

- Vâng ạ! Em cảm ơn chị nhiều!

- Không có gì đâu! Khép cửa vào cho chị!

- Vâng!

Tôi đi theo chị y tá ra cửa, sau khi chị đi khỏi tôi đóng cửa lại rồi bước lại giường.

Nàng đang ngủ say, sắc mặt đã hồng hào hơn rất nhiều. Tôi ngồi xuống cạnh giường vuốt tóc rồi cầm tay nàng. Có lẽ nàng chưa bao giờ phải trải qua những chuyện kinh hoàng đến vậy? Mọi thứ cứ liên miên, hết chuyện gia đình tôi, chăm sóc mẹ tôi mấy ngày, xuống Hà Nội chưa kịp hoàn hồn thì lại đụng độ bọn Nhật Huy, rồi những bí mật phơi bày khiến nàng bị sốc. Có lẽ trong mắt nàng dù không yêu nhưng vẫn luôn kính trọng Nhật Huy như một ân nhân hoặc một người anh trai. Nên bộ mặt thật của hắn đã làm nàng choáng váng, rồi đến lượt Sơn xuất hiện với quả lựu đạn. Rồi sự lo lắng bố mẹ biết chuyện nữa... tất cả đều quá sức chịu đựng đối với nàng...

Càng nghĩ càng thương nàng vô hạn. Tôi cúi xuống đặt lên má nàng một nụ hôn, rồi cẩn thận nằm xuống cạnh nàng.

Chợt tôi lại ngồi bật dậy khi sức nhớ ra điều gì đó. Tôi vội rút điện thoại ra gọi cho Sơn... lại thuê bao, gọi tiếp cho Hòa và Lâm, rồi cả anh Long nữa... đều không liên lạc được. Những lo lắng lại ùa về, tôi cứ ngồi thừ ra hàng giờ đồng hồ mà không biết phải làm sao cả. Muốn quay lại xem tình hình ra sao nhưng cũng không thể để nàng ở lại một mình trong lúc này.

- Không! Không, đừng lo cho em... chạy... chạy đi!!! Anh...

Chợt nàng la hoảng khiến tôi giật mình. Tôi liền quay lại cầm lấy tay nàng giữ chặt, với khăn chấm chấm mồ hôi đang rịn trên trán nàng. Nàng vẫn nhắm nghiền mắt, đôi mày nhíu lại tỏ vẻ lo lắng tột độ.

- Có anh ở đây, ở đây rồi... - Tôi vừa nói vừa nằm xuống cạnh nàng, quàng tay qua ôm lấy nàng.

Muốn ngủ một chút mà không thể nào nhắm mắt được, trong đầu cứ luẩn quẩn những lo lắng cho nàng và cho cả nhóm bạn nữa.

- Reeceeng! Reeceeng!

Nghe chuông điện thoại reo tôi vội ngồi dậy chớp lấy điện thoại, là Hòa gọi. Tôi định đứng dậy đi lại góc phòng nghe vì sợ nói chuyện lại đánh động nàng, nhưng tay nàng vẫn nắm chặt lấy tay tôi như sợ tôi đi đâu mất, nên tôi đành ngồi lại.

- Tình hình sao rồi, làm gì mà gọi không nghe máy! - Tôi thì thảo qua điện thoại.

- Cậu đang ở đâu? Chỗ nào? - Phía bên kia Hòa cũng hỏi dồn dập.

- Cậu trả lời tở trước đã! - Tôi sốt ruột.

- Ổn rồi, được mời lên phòng uống nước. - Hòa ha hả cười.

- Là sao?

- Bọn tớ sắp xếp hết rồi, Hồng với Thủy đi báo công an có một vụ gây rối trật tự công cộng. Cậu vừa đi khỏi thì công an dân phòng ập đến hốt hết cả lũ.

- Trời đất, thế còn trái lựu đạn thì tính sao???

- Quả lựu đạn là thật nhưng chỉ có vỏ thôi, của thằng Lâm nó sưu tầm ý mà. Phải chơi cách này để tránh đổ máu vô ích.

- Thế giờ vẫn đang ở trên phòng à?

- Ủ, bác của Lâm vừa tới báo lãnh và nộp phạt hành chính. Đang chờ, giờ mới được cầm điện thoại là gọi cho cậu luôn.

- Thế bọn Nhật Huy đâu?

- Bọn nó đi từ lâu rồi, chả biết sao vào ngồi một tí nó điện cho ai đó. Thế là tụi nó được thả hết. Trước khi đi nó còn quay lại cười khẩy bọn tớ mới đau, Sơn điên lắm. Nhưng đang trong phòng nên chẳng làm gì được. Ở trong phòng bị thu giữ hết điện thoại không liên lạc được, sau cái Thủy và Hồng phải phi về Thường Tín gọi bác của Lâm cũng là trung tá công an xuống. Giờ chờ làm các thủ tục xong là cả hội về. À Sơn ra rồi đây này, nói chuyện với Sơn không?

- Có, đưa máy cho nó đi!

- Alo! Đại ca à!

- Ủ, mày làm tao lo gần chết. Nhưng cũng không làm tao thất vọng, thực sự rất cảm ơn mày! Không thì tao... tao cũng chẳng biết phải làm sao nữa.

- Ổn huệ gì! Đại ca với sếp đang ở đâu?

- Đang ở ngoại thành, nãy giờ không điện được cho mày mà tao đứng ngồi không yên.

- Sếp ổn chứ, đại ca?

- Ủ, Ngọc cũng bị chấn động tâm lý. Nhưng giờ ổn rồi, đang ngủ.

- Em bảo này, xem xét thái độ thì bọn Nhật Huy có vẻ chúng nó vẫn chưa bỏ qua đâu. Đại ca với sếp tạm thời lánh đi đâu đó một hai hôm rồi về!

- Nhưng mai là Ngọc ra sân bay rồi!

- Kiểu gì chúng nó chả cho người lớn vồn ở sân bay, em theo dõi chúng nó suốt mấy hôm nay. Bọn nó cáo lắm, nếu không bị chúng nó đánh lạc hướng, và đại ca bất ngờ xuống Hà Nội thì mọi chuyện đã theo chiều hướng khác. Chính thằng Nhật Huy sẽ ăn cháo hành.

- Vậy giờ tính sao?

- Thì cứ như em bảo đi, đại ca với sếp tạm lánh đi chỗ khác đã! Em sẽ đặt vé máy bay cho sếp, và lo liệu mọi thứ cho.

- Ủ, thôi được rồi, tạm nghe lời mày. Cho tao gửi lời cảm ơn anh Long và các anh em khác nhé!

- Đại ca không phải cảm ơn! Đại ca đang nợ tất cả một bữa nhậu đó, mọi người sẽ đợi. Thế nhé!

- Ủ!

Tôi tắt máy, thờ phào nhẹ nhõm. Giờ mới thực sự yên tâm hẳn, tôi lại nằm xuống cạnh nàng. Lúc này mới thấy buồn ngủ kinh khủng khiếp. Tôi nhắm mắt lại... thôi thì... mai hãy tính tiếp.

Tuy mệt mỏi và thèm ngủ, nhưng giấc ngủ cứ chập chờn. Thi thoảng lại giật mình bởi những ám ảnh cứ quấy rầy trong giấc mơ. Rõ rệt nhất là khuôn mặt và nụ cười đều cang của gã Nhật Huy. Tôi lại ưỡ oải ngồi dậy, với tay lấy điện thoại ra xem giờ, cũng đã gần 5 giờ sáng rồi. Gà nhà ai đang gáy báo hiệu một ngày mới bắt đầu, xen vào đó là tiếng chim hót líu lo cùng với tiếng đập cánh lạch xạch bên ngoài cửa sổ.

- Em đang ở đâu đây?

Tôi mừng rỡ quay lại, nàng đang mở mắt nhìn tôi, rồi lại nhìn xung quanh.

- Em tỉnh rồi, tốt quá. Biết hôm qua anh lo lắng thế nào không? - Tôi nhào tới ôm ghì lấy nàng.

- Em xin lỗi... em...

- Thôi, đừng nói gì nữa cả, anh hiểu, anh hiểu mà!!

- Vì em mà anh phải chịu nhiều áp lực như vậy, em đâu có biết, thế mà ngày xưa khi đợi anh ở Hồ Tây, em đã trách anh rất nhiều... - Nàng nghẹn ngào.

- Anh đã bảo không nói mà, chuyện đã qua mình đừng nhắc lại nữa?

- Anh ơi! Có còn đau không? - Nàng ngẩng lên, nước mắt đầm đìa. Rồi đưa tay lên sờ nhẹ đầu tôi.

- Bị trầy chút xíu thôi, có xá gì đâu! Giờ quan trọng nhất vẫn là em! - Tôi lấy tay quạt nước mắt cho nàng.

- Em chẳng biết nữa. Lúc lên xe cứ thấy trời đất quay cuồng, em sợ... em chỉ biết ôm chặt lấy anh... ôm thật chặt... rồi mọi thứ cứ thế tối sầm lại.

- Không sao, không sao. Giờ mọi chuyện đã ổn rồi.

- Chết rồi! Son... Son... - Bỗng nàng giật mình thảng thốt.

- Đã bảo không sao mà! - Tôi lại ôm chặt lấy nàng.

- Lúc đêm Hòa và Son đã điện cho anh rồi, mọi chuyện đã giải quyết xong. Không ai bị làm sao cả. Anh sẽ nói sau, giờ anh cần em bình tâm lại... được không? - Tôi vừa nói vừa vuốt nhẹ lên tóc nàng.

- Nằm xuống, còn sớm mà! - Tôi nhẹ nhàng dìu nàng nằm xuống, rồi lấy chăn đắp lên.

- Anh à!

- Sao em?

- Em... em không muốn về nữa...

- Sao cơ? - Tôi sững sờ.

- Em không muốn về, em đang linh cảm một điều gì đó rất xấu... rằng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa... thêm một lần... em sẽ không thể chịu nổi... anh ơi! - Nàng nắm chặt lấy tay tôi, run rẩy, hai hàng lệ lại tuôn rơi.

- Em đừng nói gở, sẽ không có chuyện đó... không bao giờ! - Tôi cũng cầm chặt tay nàng.

- Mai chúng ta sẽ tỉnh tiếp. Anh cần em bình phục hẳn, công chúa của anh!

- Không mít ướt nữa à? - Nàng nhướn cười, đưa gạt nước mắt.

- Không! Mấy ngày qua em đã rất bản lĩnh, em không còn là công chúa mít ướt nữa! - Tôi cũng mỉm cười.

- Lên đây nằm với em! - Nàng vén chăn ra.

Tôi cũng lên chui vào chăn nằm với nàng. Định đỡ đầu cho nàng gối lên tay tôi.

- Không! - Nàng gạt tay tôi ra, rồi kéo tôi xuống, chủ động đỡ đầu tôi.. gối lên tay nàng. Rồi nàng âu yếm ôm tôi vào lòng.

- Gì thế? - Tôi thoáng ngạc nhiên.

- Anh mệt rồi, ngủ tiếp đi... - Nàng thả thả, xoa khẽ lưng tôi rồi hôn nhẹ lên vết thương đang sưng u một cục, máu bắt lại trên tóc tôi.

Tôi dúi vào ngực nàng, khuôn ngực đầy đặn phập phồng với hương thơm thoang thoang khiến tôi cảm thấy thư thái và dễ chịu vô cùng. Giấc ngủ lại kéo

đến rất nhanh... lần này là một giấc ngủ ngon thật sự.

Chẳng biết ngủ thêm được bao lâu nữa. Nhưng tôi lại choàng mở mắt khi thấy sự trống trải... tôi hoảng hồn bật ngồi dậy. Nàng đi đâu mất rồi???

Chợt tôi thấy một vài cái đầu nhô lên phía đuôi giường, mấy đứa trẻ con ngó lên, thấy tôi đang nhìn, chúng nó cười khanh khách rồi riu rít chạy ra ngoài.

Tôi nhìn ra ngoài cửa, ánh nắng đang hắt vào phòng. Tôi vội với tay lấy điện thoại xem giờ, đã gần 8 giờ sáng rồi.

Nàng đã đi đâu? Tôi hoảng hốt tung vội chăn ra, lúi húi đi giày rồi chạy ra ngoài cửa. Từng tia nắng chiếu dội khiến tôi lóa mắt, tôi lấy tay che rồi nhìn xung quanh...

Rồi tôi thở phào.

Giữa sân nàng đang đứng chia kẹo và bím bím cho một lũ trẻ con.

- Cô ơi! Chú ấy dậy rồi! - Mấy đứa trẻ vừa chạy từ phòng ra chỉ chỉ về phía tôi. Nàng nhìn lên, mỉm cười. Rồi lại vừa chia kẹo vừa say xua trò chuyện với bọn trẻ.

Tôi đứng đút tay túi quần, say mê nhìn ngắm nàng. Giữa ánh nắng chan hòa, nàng và lũ trẻ, cùng với khung cảnh cây cối xung quanh. Tất cả đều đẹp như một bức tranh thiên đường vậy.

- Bạn gái hay người yêu vậy em?

Tôi quay lại thấy chị y tá đang khoanh tay đứng cạnh.

- Dạ, bạn... à không! Người yêu chị ạ!

- Xinh quá nhỉ! Nhìn hai em rất đẹp đôi đó! - Chị ấy vừa nói vừa tùm tùm cười.

- Vâng, em cảm ơn chị ạ!

- Chị đã khám lại lúc sang rồi, em ấy đã bình phục hoàn toàn. Không còn gì phải lo nữa nhé

- Dạ! Chị cho em thanh toán viện phí!

- Bạn ý thanh toán rồi, giờ hai em đi đâu?

- Giờ tụi em về chị ạ!

- Nhà có ở gần đây không?

- Không, chúng em ở Hà Nội.

- Ừ, thôi đi đi, nhớ sau này đừng có làm gì để bạn ấy phải buồn nhé! Thể chất bạn ấy khá yếu nên không chịu được những tổn thương tinh thần lớn đâu.

- Tất nhiên rồi chị!

Chị y tá chào tôi, rồi đẩy xe dụng cụ thuốc men đi.

- Ngọc ơi! - Tôi đưa tay vẫy.

- Xuống đây đi! - Nàng cũng đưa tay vẫy lại.

- Thôi chúng ta đi kéo muộn...- Tôi sốt sắng giục.

- Uhm! - Nàng quay lại chào lũ trẻ. Rồi bước lại phía tôi, tôi dắt tay nàng bước ra nhà gửi xe. Lũ trẻ vẫn tíu tít chạy theo sau.

- Thích trẻ con đến thế cơ à? - Tôi cười cười.

- Vâng!

- Có muốn sở hữu một đám nhóc quậy như thế này không? - Tôi nháy mắt.

Nàng đỏ bừng mặt ngượng ngùng quay đi, không nói gì. Tôi khoái chí cười ha ha.

- Còn cười, người ta đã không nói rồi... - Nàng bực bội quay sang véo vào hông tôi một cú đau điếng.

- Ái! - Tôi suýt xoa nhảy ra.

Mấy đứa trẻ thấy vậy phá lên cười.

- Thấy chú bị bắt nạt thích lắm hay sao mà cười! - Tôi tiện tay bẻ một đứa nhỏ nhất lên.

- Cô mua bím bím với kẹo cho tụi cháu, nên tụi cháu không bệnh chú đâu! - Một đứa thò lò mũi xanh đang nhai bím bím nhồm nhoàm, nói.

- À! Ra vậy, biết mua chuộc tụi trẻ để đổi phó với mình, sợ quá! - Tôi liếc nàng.

- Máy đứa, chú bắt nạt cô nè! - Nàng ngồi thụp xuống giả vờ meo mào, đưa tay lên dụi dụi mắt.

Lũ trẻ thấy thế xông vào tấn công tôi luôn. Cả đứa tôi đang bế cũng đầm đẫm tôi tay nhỏ xiu vào vai tôi.

- Ôi ôi! Tha cho chú... - Tôi vừa chạy vừa làm ra vẻ nhăn nhó khổ sở.

- Thế đã ngoan chưa? - Nàng vừa cười khúc khích vừa nói.

- Ngoan rồi, ngoan rồi! - Tôi rối rít.

- Chú ý ngoan rồi! Các con đừng đánh nữa nha, yêu nhảm!

Nàng nói vậy bọn trẻ mới dừng, cũng vừa ra đến chỗ để xe. Tôi dắt xe ra cổng, chào bác bảo vệ.

- Chào lũ nhóc nhé, cô chú đi đây! - Tôi xoa đầu lũ trẻ.

- Cô ơi, cô có quay lại đây nữa không?

- À... có chứ! Các con phải ngoan nghe lời bố mẹ thì lần sau cô lại mua nhiều kẹo và bím bím nữa nha! - Nàng âu yếm nhìn lũ trẻ.

Lũ trẻ nhảy cẫng, reo lên thích thú.

- Chú mà còn bắt nạt cô thì cứ báo với bọn cháu nhé!

- Tất nhiên, có mấy vệ sĩ đáng yêu thế này thì ai dám bắt nạt cô chứ! - Nàng vừa nói vừa liếc tôi thách thức.

Tôi bĩu môi, rồi ngồi lên xe. Nàng cũng ngồi lên, chúng tôi vẫy tay chào lũ trẻ một lần nữa rồi rời khỏi bệnh xá. Tâm trạng của cả hai đều rất thoải mái như chưa hề xảy ra những sóng gió tồi tệ, mọi lo nghĩ đều vụt tan biến hết.

Chúng tôi đi giữa cánh đồng, gió man mát thổi, nắng dịu nhẹ thật khoan khoái và dễ chịu.

- Em à!

- Dạ...

- Trễ giờ bay mất rồi!

- Thì sao anh?

- Giờ mình đi đâu?

- Anh đi đâu em theo đó...

- Thật chứ?

- Đừng hỏi lại! - Nàng ôm lấy tôi, rồi áp má vào lưng tôi.

- Đừng có "ngủ" như tối qua nhé... anh bế em nặng lắm đó, mệt gần chết!

- Không nói trước được đâu? - Nàng bật cười.

- Vậy giờ công chúa thích đi đâu! Tại hạ sẽ thực thi mệnh lệnh!

Nàng dướn người lên thì thào vào tai tôi.

- Nơi nào có chàng hoàng tử bị muỗi đốt đứng dưới trăng...

Nàng cứ nói mộng lung như vậy tôi cũng chẳng biết đầu mà lần, nhưng lời nói của nàng khiến tôi nhớ lại một kỷ niệm luôn hằn sâu trong ký ức có lẽ sẽ theo tôi đi suốt cuộc đời.

Hoàng tử bị muỗi đốt dưới trăng? Chẳng phải là cái lần tôi đứng đợi nàng ở công viên trong ngày sinh nhật nàng đó sao...?

Đi vắng đã xa mà ám ảnh thì vẫn luôn hiện hữu..

Tôi trầm ngâm lái xe... những dòng hoài niệm lại ủa về trong đầu, đọng lại cuối cùng là đôi mắt buồn sâu thẳm của nàng đang nhìn ra phía hồ... trong đêm trăng ấy...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Một lần và mãi mãi

Trong mỗi cuộc đời, chắc hẳn ai cũng đều theo đuổi một giấc mơ cho riêng mình, lãng mạn, viễn vông hay thực tế với cuộc sống?? Đôi khi giấc mơ ấy lại là những điều mà mình đã đánh mất, hay nó tự xa rời cuộc đời ta? Thật khó để chiêm nghiệm, nhưng đã trót theo đuổi thì đó luôn là một nỗi khắc khoải trong lòng, dù có chôn chặt trong tiềm thức thì nó vẫn ám ảnh ta đến suốt cuộc đời...

Giấc mơ của tôi là những gì tôi đang có, đang hiện hữu. Dù đang phải trải qua những biến cố khủng khiếp, dù cho ranh giới giữa con ác mộng và một giấc mơ yên bình chỉ là một sợi chỉ mong manh, dù vẫn chưa thể thoát khỏi tâm trạng rối bời về một con đường chưa biết điểm kết thúc sẽ ra sao...

Nhưng đã mơ được đến lúc này, tại sao không cố níu giữ...?

Tôi nghĩ nàng cũng vậy. Tình yêu và một chút nổi loạn của tuổi trẻ, khi niềm tin bị tổn thương nó sẽ trở thành sự bất cần...

Nói nôm na ra là chúng tôi đang mặc kệ tất cả...

-Nước này! - Bà bán nước hơi gắt lên khi thấy tôi đang ngồi ngẩn tò te.

-Dạ! Con xin! - Tôi lập cập đưa tay đón chén trà nóng hổi, nhấp một ngụm.

Nhìn ra đường lác đác một vài chiếc xe tải chở đất chạy qua cuốn theo khói bụi mù mịt, nắng đã chiếu rọi khắp muôn nơi.

-Nghe giọng cháu không phải người địa phương? - Buồn mồm bà bán nước bắt chuyện.

-Dạ!!!

-Lên Tam Đảo chơi hử?

-Tam Đảo? Đây gần Tam Đảo ạ? - Tôi buông chén nước.

Thực ra tôi đi không có định hướng, cũng tính quay trở lại Phúc Yên, nhưng sợ gã Nhật Huy sẽ lần theo dấu vết mò về đó thì mọi chuyện sẽ khó kiểm soát hơn. Thế nên tôi đưa nàng quay trở về hồ nước, đi lòng vòng ngắm cảnh. Rồi cứ thế đi miết, đến gần trưa qua một thị trấn nhỏ heo hút, chúng tôi dừng lại để mua ít nhu yếu phẩm.

Dù cũng là một địa danh ở trong tỉnh, nhưng tôi chỉ thi thoảng nghe tới Tam Đảo là một địa điểm du lịch địa phương, chứ chưa có dịp đến bao giờ.

_Khoảng hơn hai chục cây tính cả đường đèo dốc. - Bà bán nước vừa lau bàn vừa trả lời tôi.

-Dạ vâng ạ! Cảm ơn u!

-Chắc đưa người yêu đi chơi chứ gì? - Bác xe ôm bên cạnh vừa làm bi thuốc Lào, miệng phả khói khè khè góp chuyện.

-Dạ! - Tôi đỏ bừng mặt.

-Hai cháu từ đâu tới?

-Cháu cũng ở gần đây thôi ạ!

-Mùa này lên đó là chuẩn rồi! Tam Đảo một ngày có đủ bốn mùa, nhưng đêm thì hơi lạnh đó.

- Vậy ạ?

-Ừ, đường đèo dốc hơi khó đi. Cháu phải mua một chai nước để đổ máy và ống xả, không thì cháy máy đấy.

-Vâng, cháu cảm ơn bác.

Tôi gật đầu cảm ơn bác xe ôm tốt bụng. Rồi lại nhấp ngụm trà, nhìn ra đường nghỉ ngơi tiếp. Lúc sáng điện về hỏi thăm tình hình của mẹ, rồi nói dối là phải ở lại nghe ngóng lịch chuẩn bị cho kỳ học năm thứ 3 để mẹ yên tâm và không hỏi han gì nhiều. Sau đó tiếp tục điện cho hội Thăng Hòa. Thấy Hòa báo mất dấu vết của hội Nhật Huy, nên không rõ tình hình ra sao. Bảo chúng tôi cẩn thận, có gì thì alo ngay cho chúng nó.

-Cho con xin điều thuốc!

-Đây!- Bà bán nước bóc một bao thuốc, rút một điếu đưa cho tôi.

Đang phi phèo, chợt một bàn tay giật lấy vút ra xa. Sau đó một cái véo tai đau điếng.

-Ái!!! - Tôi nhăn nhó.

-Nghiện ngập quá nhỉ? Lần này bắt quả tang, hết đường chối cãi nhé! - Nàng lườm tôi với vẻ nghiêm khắc.

-Anh xin lỗi, tại em đi lâu quá nên anh sốt ruột! - Tôi vừa rồi rít xoa tai, vừa nói.

-Vậy hóa ra là lỗi của em à! Đưa nốt cái tai bên kia đây! - Nàng cau mày.

-Thôi được rồi, anh xin! - Tôi nhảy dựng lên né cú véo tiếp theo của nàng vừa cười.

-Có mua được gì không? -Tôi vội nói lảng.

_Chợ ở đây chẳng có gì ăn hết, có chút bánh và hoa quả thôi - Nàng thở dài.

_Ôi về chuyện quá, anh đã bảo là không đói rồi mà - Tôi vừa nói vừa nhìn túi bánh nướng nước bọt ừng ực.

_Xấu quá! Chẳng nói thật lòng mình bao giờ - Nàng đưa tay véo nhẹ lên má tôi.

_Thật không? - Tôi giữ bàn tay lại, áp vào má nhìn nàng triu mến.

-Ừa, còn túi nào nữa mà nhiều thế này!?

-Thì mấy thứ linh tinh với cả quần áo, đồ lót... của anh và em! - Nói đến từ cuối nàng đỏ bừng mặt quay đi.

-O! Làm sao em biết size của anh? - Tôi nheo mắt cười.

-Hỏi nhiều! - Nàng gất.

_Ngày xưa bà mà cho tôi cầm tay, thì lão chồng bà có mà ăn cám - Bác xe ôm nhìn hai chúng tôi rồi liếc bà bán nước bốn cọt.

_Mẹ! Sắp lên chức cụ đến nơi còn nói chuyện ngày xưa! - Bà bán nước cong cớn.

_Chẳng phải à, hồi ấy ông a ông ọ, chê nhà tôi ít trâu ít ruộng, theo cái lão khèo khọt được mười năm thì lão ngóm củ tôi.

_Chứ không phải hồi ấy lão mê tít cái mông cong tón của con vợ lão rồi bỏ con này hả!! - Bà bán nước đập bàn cái rầm.

_Ấy làm gì mà nóng, hay giờ hai đứa mình rõ rã nong nia cặp lại với nhau nhé??

_Giờ ông có mà cặp đất với giun!

_Biết được à, nhìn tụi trẻ tình tứ mà tôi thấy hùng hực như thời trai tráng ý - Bác xe ôm ưỡn ngực khề khà.

_Lão thì mấy ngáp....- Đang định nói tiếp, nhưng nhìn chúng tôi đang mắt tròn mắt dẹt, bà bán nước ngưng giọng.

_U cho con tính tiền ạ! - Tôi kéo nàng đứng dậy, cố nín cười.

_5 quả trứng vịt, một cốc nước, một điếu thuốc! Tám ngàn!

_Hả, anh bảo anh không thích ăn trứng cơ mà? -Nàng tròn mắt nhìn tôi.

_Thì...anh đói quá!- Tôi gãi đầu.

_Rò là Trư Bát Giới - Nàng bữu môi.

Tôi là lười. Thanh toán tiền, mua thêm một chai nước lọc loại to rồi chúng tôi dắt tay nhau ra chỗ để xe.

-Anh mua thêm nước làm gì thế? - Vừa ngồi yên vị lên xe nàng đã tò mò hỏi.

-Để đổ vào máy cho khỏi cháy? - Tôi nháy mắt.

-Em không hiểu!

-Cứ đi đi, rồi sẽ hiểu! - Tôi tùm tùm cười bí ẩn.

-Đi đâu?

-Bí mật!

Công nhận đường lên Tam Đảo quanh co thật, và lại dốc nữa, suốt cả đoạn đường xe chỉ có đi được số 2. Nhưng khung cảnh thì đẹp mê hồn. Nắng chiếu dọi lên những tán lá ứa vàng, chim hót líu lo. Càng lên cao không khí càng trong lành mát rượi.

-Xèo xèo!!! - Tôi lấy chai nước đổ vào máy, từng làn khói nghi ngút bốc lên.

-Còn xa không anh? - Nàng ngồi lên một phiến đá ngược nhìn con đường dốc sâu hun hút lên phía trên đỉnh núi, tò vè sốt ruột.

-Anh cũng không biết! Theo công-tơ-mét thì chắc mình cũng đi được hơn nửa đường rồi.

-Em thấy ở đây có nét gì đó khá giống Đà Lạt!

-Ừ, một ngày nó cũng có bốn mùa mà! - Tôi vặn nắp rồi bỏ chai nước vào túi, gác lên xe. Sau đó bước lại ngồi cạnh nàng.

Chợt thấy nàng mân mê chiếc điện thoại xem cuộc gọi nhờ.

-Sao anh thấy chuông đổ nhiều mà không thấy em nghe cuộc nào!

-Em cũng chưa biết phải trả lời sao nữa! - Nàng thờ dãi.

-Mẹ gọi à?

Nàng gật đầu rồi ngồi trầm ngâm.

Tôi khoác vai nàng, kéo nhẹ vào lòng. Chúng tôi lại chẳng ai nói với nhau câu nào nữa. Mỗi người đang theo đuổi những suy nghĩ riêng, và có lẽ điểm chốt cuối cùng là những lo âu vẫn đang âm ỉ trong đầu, muốn cố quên mà không thể quên được. Giấc mơ cũng không khóa lấp đi thực tế, ngày mai sẽ ra sao...??

Chuyến đi này là chạy trốn hay thách thức với số phận? Tôi cũng chẳng rõ nữa. Vì giờ mọi thứ vẫn đang rất rối bời.

Ngồi thêm một lúc, chúng tôi lại tiếp tục hành trình...

-Được rồi! Mời anh chị lên phòng 506! - Cậu lễ tân cầm chứng minh thư rồi đưa chìa khóa phòng cho tôi.

-Sao lên cao thế? - Tôi hơi nhăn mặt. Vừa lên tới nơi, sau chặng đường đèo mệt mỏi lại phải leo nữa thì thật sự ngán ngẫm.

-Anh ơi, phòng đó mở cửa sổ ra là nhìn được toàn cảnh thị trấn, và nhìn bao quát được cả một vùng, đẹp lắm. Nhưng nếu anh không thích thì em đổi cho.

-Thôi được rồi, không phải đổi! - Tôi xua tay khi nghe cậu lễ tân trình bày, cũng khá hợp lý đấy chứ.

Hỏi han thêm về các địa điểm đi chơi, ăn uống xong tôi với nàng lên phòng.

Vào phòng, vứt đồ đạc qua một bên. Tôi nằm vật xuống giường, giờ mới cảm thấy chân tay rã rời.

-Bạn ấy nói đúng đấy, đẹp quá anh à! - Nàng mở cửa sổ, bước ra ngoài lan can say xưa nhìn ngắm.

-Ôi, giờ anh chẳng còn tâm trạng nào mà lãng mạn nữa... chỉ muốn ngủ một giấc thôi.

-Chàng thi sĩ trong anh chạy trốn đi đâu rồi? - Nàng ngoảnh lại cười.

-Anh cũng không biết, sau giấc ngủ anh sẽ gọi hân về.

Tôi vừa nói vừa ngồi dậy, tháo giày. Vội lấy đôi dép, rồi bước vào nhà tắm..

Sau giấc ngủ sâu, tôi tỉnh giấc. Vội điện thoại xem giờ, cũng đã gần 8 giờ tối rồi. Thảo nào trời tối đen, lúc này mới thấy bụng sôi sùng sục trong con đói meo. Tỉnh ngủ một giấc rồi đi ăn, sau đó lượn lờ chút, thế mà...

Tôi vội tay bật đèn ngủ lên. Nhìn sang nàng vẫn đang ngủ ngon lành. Định đánh thức nàng dậy, nhưng rồi lại thôi. Tôi bước lại tủ lạnh, mở lấy chai bia, rồi mở cửa bước ra lan can, chống tay tựa một ngum. Mát lạnh, tôi thở ra một hơi dài khoan khoái rồi nhìn xuống.

Đúng là đẹp thật, khung cảnh thị trấn Tam Đảo hiện ra lung linh và thơ mộng làm sao. Những ánh đèn sáng rực đan xen giữa những tán cây. Phóng tầm nhìn ra xa là thành phố Vĩnh Yên rồi quang cảnh những thị trấn thị xã xung quanh điểm chấm ánh điện nhỏ li ti, bầu trời hôm nay có đủ cả trăng sao nữa. Tất cả tạo nên một cảnh tượng bao quát hùng vĩ và mênh mông trải dài về tận phía chân trời.

Có tuổi hai mươi đầy khát khao

Mênh mông hoài bão với ước ao

Một thuở yêu thương... một thời nhớ

Một đời hẹn ước với trăng sao...

-E hèm!!!

Đang lẩm nhẩm mấy câu thơ, chợt giật mình bởi tiếng đặng hắng nhẹ nhàng đằng sau.

-Hân đã về rồi sao? - Nàng từng bừng bước lại đứng cạnh tôi. Khẽ đưa tay vén nhẹ mái tóc huyền. Đôi mắt long lanh hào hứng nhìn xuống.

-Ban ngày đã đẹp rồi, cơ mà cũng không thể so sánh với đêm được.

-Sao? Đang xúc cảm mà lại không nói gì? Đừng bảo em phá đám nhé!

Nàng cứ nói còn tôi thì cứ đứng nhìn... nhìn như muốn nuốt trọn đôi mắt huyền, nụ cười chúm chím kia. Gió thổi nhẹ những làn tóc bay mon man qua đôi má ửng hồng. Chiếc váy hai dây trắng cũng bị lu mờ bởi làn da trắng ngần như được tô điểm thêm bởi ánh trăng chiếu rọi.

-Anh làm sao vậy, nhà thơ? - Nàng khẽ cau mày.

Một đời... theo đuổi... một giấc mơ

Một đời lưu luyến... với đời chờ...

Tôi đang bối rối lấp ba lấp bắp tiếp câu thơ còn dở dang... thì nàng đưa ngón tay lên chặn miệng tôi lại. Rồi nhòa miệng cười đọc nối vào.

Một phút bây giờ...là mãi mãi...

Bên anh...chỗ nào cũng là thơ...

-Ngọc....!!! - Cảm xúc ủa về, tôi run run cầm lấy tay nàng. Dù chỉ là mấy vần thơ sến sẩm, nhưng sự kết nối giữa hai trái tim là vô hạn.

Tôi đặt chai bia lên lan can rồi kéo nàng lại, ôm ghì lấy.

Một nụ hôn sâu là sự giải tỏa cho những xúc cảm đang trào dâng trong lòng. Chúng tôi quện vào đó những khao khát mãnh liệt hơn bao giờ hết. Bằng tất cả những âu lo sợ hãi về những sóng gió đang trải qua và thậm trí sắp phải đối mặt, bằng tất cả những tâm trạng ngổn ngang trong mấy ngày qua, bằng tất cả hy vọng và niềm tin mà chúng tôi đã tin... tin ở nơi tình yêu chúng tôi thuộc về...

Đất trời như xoay chuyển, vũ trụ quay cuồng trong khoảnh khắc này... chúng tôi hấp tấp, vụng về trong những luyến ái đang ủa đến... Tôi mau chóng chuyển mục tiêu xuống cổ và bờ vai nàng...

- Choang!!!! - Chợt nghe tiếng thủy tinh rơi vỡ, tôi giật mình khựng lại. Ngoảnh sang thấy tay nàng đang bầu vào lan can, vô tình gạt chai bia rơi xuống.

-Chết rồi!!! - Tôi kéo nàng ngồi thụp xuống.

Cậu lễ tân chạy ra, thấy mảnh chai vỡ ngổn ngang, nước bia sùi bọt trên nền sân. Vội ngoảnh lên... không thấy gì. Cậu ta lắc đầu lẩm nhẩm rồi quay vào

trong lấy chổi.

Chúng tôi ngồi nhìn nhau, bảu bụng cười.

-Em đói chưa? - Tôi hỏi nàng.

Nàng khẽ gật đầu.

-Vào thay đồ rồi mình đi ăn nhé.

Nàng lại tiếp tục gật đầu.

Tôi liền kéo nàng đứng dậy đi vào trong phòng.

Vừa vào phòng nàng bỗng kéo giắt tôi lại, tôi chưa kịp hiểu thì nàng nhào tới... hôn tiếp.

Tôi thoáng ngạc nhiên, nhưng nàng không cho tôi suy nghĩ...

Lần này những táo bạo của tôi khi nãy lại chuyển sang nàng. Sự vô vậu hơi thái quá là điều tôi chưa từng thấy bao giờ ở nàng. Nhưng sau những ngỡ ngàng tôi cũng nhanh chóng nới lại nhịp cảm xúc. Tôi bế nàng lên, nàng cũng quắp chặt hai chân vào hông tôi, đôi môi vẫn không rời nhau dù chỉ là một tích tắc... Tôi dần cảm nhận từng thớ thịt nàng đang run lấy bầy.

-Em có chắc không? - Cố thoát khỏi đôi môi dịu ngọt, tôi hơi ngả đầu ra để nhìn thẳng vào mắt nàng.

Chợt tôi thấy đôi mắt nàng ngấn lệ, nàng nhìn tôi với tất cả yêu thương. Nhưng ẩn trong đó là một nỗi buồn sâu thẳm không thể diễn tả nên lời.

Tôi ngồi xuống giường, dịu dàng đưa tay đỡ lấy giọt nước mắt sắp trào ra bên khóe mắt nàng.

-Em không chạy ra hồ nữa đâu! - Nàng cầm lấy tay tôi xiết chặt.

Tôi sững sốt khi nàng nhắc lại kỷ ức năm xưa, ở nơi hồ nước đêm trăng ấy. Ở cái khoảnh khắc mà tôi luôn nhớ đến trong những day dứt khôn nguôi.

-Vì điều gì? Chúng ta... đâu phải vội vàng! Anh...

Đang nói thì tôi cứng họng, khi nàng đứng dậy, đưa tay gỡ bỏ hai dây áo...

Chiếc váy trắng rơi xuống chân, qua ánh đèn ngủ dịu dịu. Khuôn mặt nàng càng ửng đỏ hơn... nàng đan hai cánh tay cổ che lấy ngực, đôi bàn tay bấu chặt lấy đôi vai gầy đang run run...

Không để nàng co rúm trong sự ngại ngùng lâu. Tôi hít một hơi thở thật sâu, rồi đưa tay kéo nàng lại.

Giờ cơ thể trần trụi chỉ còn mỗi chiếc quần lót của nàng đang nằm gọn trong vòng tay tôi, tuyệt nhiên không có sự chống cự nào cả. Có phải là tôi đang mơ không?

Tôi cảm nhận đầu mình đang căng như dây đàn, những bối rối và căng thẳng khiến những đường gân hằn lên trán. Mồ hôi lấm tấm...

Sự rạo rực như những cơn đại hồng thủy đang ủa về. Tôi cố nuốt nước bọt. Đôi tay trai tráng bắt đầu mềm nhũn và run lấy bầy...

-Anh... lần đầu ngó lòi, anh cũng ôm em run như thế này...!! - Nàng mỉm cười, rồi đưa tay âu yếm quệt những giọt mồ hôi trên trán tôi.

Tôi lặng người nhìn nàng. Rồi thở hắt ra, sau đó xoay người lại đặt nàng nằm lên giường.

- Reeengggg!!! - Đang say xưa nhìn ngắm tâm thân trinh nữ của nàng qua ánh đèn ngủ thì tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi.

-"Khi thật!" - Tôi nghiêng răng lằm nhằm trong đầu, ai mà lại gọi đúng lúc thế không biết.

Tôi toan quay người lại với lấy điện thoại, thì nàng đưa tay vít đầu tôi xuống. Đôi môi dịu ngọt quện lấy những cảm xúc của tôi. Chúng tôi lại cuốn vào những đề mê dớ dang khi nãy...

Tiếng chuông vẫn reo liên hồi...

Tôi vừa hôn nàng vừa cố xoay người với điện thoại liếc xem, chẳng khí gió Sơn đang gọi. Tôi liền bấm nút tắt cuộc gọi, rồi tắt hẳn nguồn...

Sau đó tôi ôm ghì lấy nàng, đôi tay hấp tấp vụng về mướt lên tấm lưng thon, lên làn da mát rượi. Rồi mau chóng khám phá khu vực núi đồi... nàng cũng uyển chuyển theo sự mơn trớn của tôi. Càng lúc tôi càng cảm thấy hơi hộp kinh khủng khiếp, hơn cả cái lần ở đêm trăng dạo trước.

Những nóng bức lan tỏa khiến tôi bức bối khó chịu vô cùng, tôi vội cởi phăng chiếc áo ra. Rồi tiện tay cho cả quần đi nốt.

Tôi tung tấm chăn mỏng trùm lên cả hai...rồi chống tay nhìn nàng.

Đôi mắt nàng mơ màng trong những sóng tình dào dạt nhìn tôi. Đôi môi anh đào lại hé mở... Tôi lại cúi xuống...

Lần này tôi thả sức cho đôi môi khám phá cơ thể nàng. Sự run rẩy của nàng càng khiến tôi hưng phấn không thể chịu nổi.

Tôi lại tiếp tục thả những nồng nàn mãnh liệt vào đôi môi nàng, tay khẽ luồn xuống nắm nhẹ mép chiếc quần lót của nàng, toan kéo xuống.

Chợt nàng chớp lấy tay tôi nắm chặt theo phản xạ. Khiến tôi chưng hửng...

Tôi dừng lại nhìn nàng, đôi mắt nàng cũng nhìn tôi, không giấu nổi vẻ bồn chồn lo lắng đang hiện rõ... nhưng rồi nàng lại thả tay tôi ra, rồi quàng qua cổ tôi.

Lần này tôi rón rén hơi kéo nhẹ xuống, thì thấy nàng ưỡn người lên. Nhận thấy sự đồng tình từ phía nàng, tôi mừng mừng tủi tủi kéo mạnh, nàng co chân lên cho chiếc quần thoát hẳn ra.

Tôi ôm lấy tấm thân ngọc ngà áp sát vào người. Mồ hôi cả hai rịn ra quyện vào nhau với những hơi thở gấp gáp... Tim tôi đập thình thịch như muốn nhảy hẳn ra khỏi lồng ngực. Nàng cũng vậy...

Tôi run run lấy đùi tách hai chân nàng ra, cả người tôi gồng lên trong sự căng thẳng tột cùng.

Mồ hôi của tôi nhỏ tong tong xuống đệm, xuống cả người nàng. Sau một hồi loay hoay, tôi mới lách được cánh cửa thiên đàng. Tôi nhẹ nhàng đi vào...

-Em.. lại.. khóc rồi! - Tôi hơi dừng lại khi cảm nhận những giọt nước mắt ướt ướt trên má mình.

-Không.. không phải.. nước mắt! - Giọng nàng nghẹn ngào, đứt quãng.

-Đó là hạnh phúc...! - Nàng tiếp tục nói, như khẳng định điều chúng tôi đang làm, đang phá vỡ những nguyên tắc bấy lâu nay.

Tôi xúc động tiếp tục hôn nàng... Rồi cẩn thận đi hẳn vào... dứt khoát hơn. Tôi bỗng cảm nhận mười đầu ngón tay nàng đang bấu chặt vào lưng mình, rồi đôi môi nàng cắn chặt vào môi tôi đến tứa máu.

Nhưng tất cả nỗi đau đều vô nghĩa trước sự thăng hoa tột cùng. Mọi mạch máu như muốn vỡ tung, tôi hòa quyện vào nàng trong những miền man mát tận... vỡ òa...

Bên ngoài, từng đợt sương lẫn mây ủa về che phủ bóng trăng...

Những cơn gió mạnh về đêm khiến chiếc rèm cửa tung bay lất phất, kéo theo một vài cánh hoa tường vi nở sớm bay là tả vào căn phòng... Trong ánh đèn ngủ heo hắt chiếu dọi lên tường là bóng dáng của hai người, hai đôi tim đang chung một nhịp đập. Hai mạch cảm xúc đang chảy cùng một dòng, hai niềm yêu đang đồng điệu cùng với những khoảnh khắc vĩnh cửu trong cuộc đời...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bản cam kết cuộc đời

Tôi ngoảnh nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc rèm vẫn bay lất phất theo mỗi đợt gió lùa vào. Trong đầu tôi hỗn loạn những suy nghĩ mông lung, những ý niệm chẳng rõ nét. Bởi mọi thứ tới quá đột ngột ở giai đoạn tôi không ngờ nhất. Nhưng vượt lên trên tất cả, trong tôi, điều mà tôi cảm nhận rõ rệt không phải là những thỏa mãn về mặt bản năng mà là một niềm hạnh phúc ở sự đổi thay lớn nhất trong cuộc đời.

Vẫn còn đang rất ngỡ ngàng với những gì đã xảy ra, đầu óc vẫn còn bay bổng, chưa tin vào điều kỳ diệu mà mình vừa chạm tới, nên đôi lúc tôi cũng phải tự vỗ mình một cái để khẳng định rõ ràng những gì vừa trải qua không phải là một giấc mơ.

Tôi âu yếm nhìn nàng gồi đầu lên ngực tôi ngủ ngon lành... Khẽ mỉm cười rồi nhẹ vuốt lên mái tóc nàng, nhìn vào đôi mắt đang nhắm nghiền của nàng, thấy một cảm giác yên bình dâng lên bao trùm và xoa dịu tâm hồn. Nói thì hơi quá, nhưng đến giờ phút này dù có phải vào đầu sôi lửa bỏng tôi cũng chẳng có gì phải nuối tiếc.

Những gì đã đến và đi qua trong cuộc đời mang lại cho tôi những trải nghiệm cả vui buồn lẫn cay đắng, xót xa. Bao trùm lên tất cả là tình yêu của nàng mà tôi luôn giữ gìn và trân trọng nhất tận sâu nơi trái tim, như một sự cứu rỗi tâm hồn tôi trước những va vấp sóng gió của số phận.

- Anh... Em đói! - Bỗng nàng thủ thỉ.

- Em dậy rồi sao? Từ lúc nào thế? - Tôi nhìn đôi mắt nàng vẫn còn đang nhắm nghiền.

- Em dậy được một lúc rồi. - Nàng mở mắt ra, bàn tay nàng luôn nhẹ vào bàn tay tôi.
- Bây giờ rồi anh?
- Tầm này chắc khoảng 11, 12 giờ đêm.
- Sao anh không ngủ?
- Anh cũng vừa chợp mắt được một chút.
- Anh đang nghĩ gì?
- Còn nghĩ gì khác ngoài em và chúng ta!? - Tôi vừa nói vừa mân mê nắm đầu ngón tay của nàng rồi đưa lên môi thơm nhẹ.
- Anh đang lo lắng!?
- Một chút! Còn em?
- Em cảm thấy một điều gì đó rất khác...
- Khác như thế nào?
- Có cần phải hỏi kỹ vậy không?
- Em không muốn trả lời cũng được.
- Khác ở thể chất con gái và cả tình yêu... - Nàng ngẩng lên nhìn tôi, đôi mắt long lanh.
- Khía cạnh tình yêu thì sao?
- Thôn thớt lắm! - Nàng mỉm cười.
- Bớt sự trêu tượng đi em.
- Cảm thấy yêu nhiều hơn... Nôm na là như vậy. Còn anh?
- Cắt nghĩa chuẩn hơn thì anh thấy nó đã vuron lên một tầm cao mới. - Tôi nâng cằm nàng lên và dịu dàng đặt lên môi nàng một nụ hôn.
- Giờ tắm rửa, mặc đồ vào rồi mình đi ăn đêm, được chứ?

Nàng khẽ gật đầu, đứng dậy kéo luôn cả chăn trùm lên người rồi bước vào nhà tắm. Tôi phì cười trước cái sự mắc cỡ trẻ con của nàng. Thể chất giờ là đàn bà nhưng tâm lý vẫn chỉ là con gái mà thôi.

- Anh cười cái gì? - Nàng hơi nhúm mày.
- Không, tắm nhanh lên! - Tôi cố nín cười nói lảng.
- Trả anh nè! - Nàng ném luôn cái chăn lên thân hình đang trần như nhộng của tôi rồi đóng sầm cửa nhà tắm lại.

Tôi nghe tiếng nước xả trong nhà tắm mà thấy thòm thèm. Muốn vào tắm với nàng theo đúng mô típ lãng mạn của mấy bộ phim tình cảm Mỹ nhưng sợ nàng đuổi ra nên đành chép miệng nhịn lại.

"Sau này quen rồi, ở cùng một nhà thì sẽ khác chứ!". Tôi mỉm cười hào hứng với cái viễn cảnh đó rồi với lấy cái quần đùi mặc tạm vào, sau đó bước xuống giường, lại tù lạng lấy chai bia, tiện tay bật luôn điện sáng.

Sực nhớ ra cuộc gọi của Sơn, tôi lại bàn cầm điện thoại bật nguồn lên.

Định gọi cho nó nhưng nghĩ tầm này chắc nó cũng đi ngủ rồi. Tôi lại để máy xuống và cầm chai bia tu ừng ực.

Đang uống chợt tôi suýt sặc khi liếc thấy trên giường có một vũng... nho nhỏ.

Tôi bước lại neho mắt nhìn kỹ, thấy một vài giọt hồng hồng nhỏ li ti điểm chấm trên chiếc ga trắng muốt như những cánh hoa.

"Ồ, nghe đồn đại lần đầu tiên của con gái sẽ có hiện tượng này." Tôi gật gù rồi lại làm một ngụm bia nữa, cảm thấy trong lòng dấy lên một niềm hạnh phúc khó diễn tả.

- Anh, lấy em khăn tắm và túi đồ. - Nàng mở cửa thò cái tay ra vẫy vẫy.

Tôi liền cầm túi đồ vút lên giường rồi lấy chiếc khăn, bước lại nhà tắm mở toang ra. Nàng giật mình lấy tay che chắn trước ngực.

- Anh làm gì thế?

- Để anh! - Tôi mạnh dạn bước vào.

Nàng hơi lùi lại đề phòng.

- Có cần phải như thế không? - Tôi tùm tùm.

Rồi không đề nàng phản ứng, tôi cầm khăn bước lại, âu yếm lau người cho nàng.

- Công chúa, tại hạ đã thuộc về người nên hãy để tại hạ chăm sóc người từ nay cho đến hết cuộc đời - Tôi trịnh trọng nói theo kiểu phim cổ trang.

- Anh có biết hầu hạ công chúa không phải tì nữ thì là thái giám không hả? - Nàng khúc khích cười.

- Ấy chết, đừng dùng từ thái giám nghe không hợp lý chút nào! - Tôi cười ha hả rồi quấn khăn quanh người nàng, sau đó bế nàng lên đi ra khỏi nhà tắm.

- Đã hết ngại chưa? - Tôi nhẹ nhàng đặt nàng lên giường rồi nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Tội vô lễ thì xử ra sao nhỉ? - Nàng mỉm cười, đôi má ửng hồng.

- Đàng nào cũng bị xử thì... tại hạ xin đắc tội hẳn luôn! - Tôi lại ôm ghì lấy nàng hôn tới tấp.

Lúc này lau người cho nàng, lòng đã rạo rực lắm rồi, giờ chẳng kìm chế thêm được nữa...

- Anh... Em vẫn còn... mỗi lần mà... - Nàng cố né ra khỏi đôi môi tham lam của tôi.

Tôi khựng lại luôn.

- Anh xin lỗi... - Tôi bối rối gỡ đầu.

- Minh đi ăn đi, em đói lắm rồi! - Nàng phụng phịu.

- Ừ, được rồi! - Tôi vừa nói vừa cầm túi mở ra lục lấy bộ đồ lót của nàng và chiếc váy hồng.

- Lại gì nữa đây? - Nàng tròn xoe mắt khi thấy tôi lúi húi cầm chiếc quần lót xỏ vào đôi chân thon trắng muốt của nàng.

- Cái này vẫn nằm trong gói phục vụ của tại hạ mà!

- Nhưng... ngược rồi kìa! - Nàng lại phì cười.

- Vậy hử!? - Đến lượt tôi đỏ bừng mặt, lóng nga lóng ngóng.

- Thôi để em, anh vào tắm đi. - Nàng vội đứng dậy nhẹ nhàng kéo chiếc quần lên, giật lấy cái áo lót tôi đang cầm rồi tự mặc vào, sau đó mặc váy.

- Còn đứng đấy làm gì nữa? - Thấy tôi vẫn đứng tần ngần, nàng sốt sắng giục.

- À... Ừ! - Tôi gỡ đầu rồi toan bước đi.

Bỗng nàng kéo tôi lại rồi kiễng chân hôn nhẹ lên môi tôi.

- Đây là phần thưởng cho sự đáng yêu và phục vụ tận tâm! - Nàng nhoẻn cười.

Tôi cũng mỉm cười, véo nhẹ lên má nàng một cái rồi cầm khăn bước vào nhà tắm.

Sau khi tôi tắm xong, chúng tôi bắt đầu đi khám phá thị trấn. Tam Đảo về đêm sương xuống khá dày đặc. Khí trời se lạnh, con đường vắng tanh vắng ngắt, thì thoảng mới có một chiếc xe máy chạy qua. Ánh đèn đường cùng một số đèn chùm nhấp nháy chiếu vào sương tạo nên một khung cảnh lung linh, huyền ảo.

- Ở đây yên tĩnh quá! - Nàng vừa khoác tay tôi dạo bước trên đường, nhìn ngắm xung quanh.

- Cũng muộn rồi thì chả yên tĩnh.

- Không biết còn chỗ nào ăn đêm không?

- Chắc là có! Em lạnh lắm không?

- Em thấy bình thường mà!

Dù nàng nói vậy nhưng tôi vẫn cởi chiếc áo sơ mi khoác cho nàng rồi kéo nàng vào lòng.

Đi lòng vòng một lúc mới bắt gặp một quán phở mở đêm. Chúng tôi bước vào. Tôi gọi liền ba bát.

- Chúng ta có hai người mà!? - Nàng ngạc nhiên.

- Giờ thì là ba rồi!

- Là sao?

- Em phải ăn thêm cho một người nữa! - Tôi tinh nghịch nháy mắt.

- Không đùa kiểu đó đâu nha! - Nàng đỏ bừng mặt.

- Anh nói thật mà.

- Không! Giờ chưa phải lúc bàn tính đến chuyện đó.

- Nhưng nhờ đâu ý...

- Em không biết, anh làm sao thì làm! - Nàng lắc đầu nguầy nguậy.

-Hihi. Làm gì mà nghiêm trọng thế? Anh gọi thêm một cho anh, chứ ăn vậy sao đủ? - Tôi lè lưỡi.

-Nhưng... anh nhắc đến em mới nghĩ ra. Em... - Nàng cúi gằm mặt xuống, vẻ lo lắng hiện rõ.

- Đã bảo không phải lo rồi mà. - Tôi xoa tay.

-Mời anh chị ạ! - Cậu phục vụ bung ra ba bát phở nghi ngút khói đặt xuống.

- Chúng ta ăn thôi. - Tôi lấy dưa và thìa lau cho nàng rồi cầm dưa vục đầu vào ăn ngấu nghiến.

-Sao thế? - Thấy nàng cứ cầm dưa gắp gắp bát phở, khuôn mặt đăm chiêu, tôi thấy hơi hối hận vì lỡ đùa thái quá để nàng lo lắng.

-Cứ ăn đi. Sáng mai mình sẽ tính! - Tôi nghiêm túc nói.

-Vâng! - Nàng gật đầu rồi miễn cưỡng ăn.

Ăn xong, chúng tôi lại đi dạo lòng vòng quanh thị trấn rồi mới quay lại phòng khách sạn. Dờ giấc nên cả hai đều khó ngủ. Chúng tôi kê ghế ra lan can ngồi ôm nhau lặng ngắm trời đêm.

- Anh à!

- Sao em?

- Không có sao bằng thì có ước được không?

- Sao bằng chỉ là ý niệm, muốn điều ước thành sự thật thì mình phải chủ động theo đuổi.

- Khoảng 60 năm nữa mình sẽ ra sao?

- Anh nghĩ mình vẫn sẽ ngồi như thế này, cùng ngắm cháu chắt chơi đùa.

- Thật chứ?

- Thật mà, hoặc chúng ta sẽ cùng ngắm hoàng hôn, hồi tưởng lại những kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc đời.

- Và...?

- Và anh sẽ nói ... phanh... phiêu... phem... Nói điều đó hằng ngày cho đến khi chúng ta nhắm mắt.

- Sao lại là phanh phiêu phem?

- Lúc ấy còn răng nữa đâu! - Tôi bật cười sáng khoái.

Nàng cũng cười rồi dụi đầu vào lòng tôi.

- Anh à...

- Gì nữa?

- Đó là điều em muốn ước.

- Được, anh sẽ thay sao bằng mình chứng cho điều ước đó! - Tôi vừa nói vừa nhẹ hôn lên mái tóc nàng.

- Mai Ngọc, tôi nguyện 60 năm nữa vẫn là người hầu cận trung thành nhất bên cạnh em. Nguyện cùng em đi dưới mưa, ngắm hoàng hôn mỗi chiều, hôn lên đôi mắt em mỗi tối, hôn lên má em mỗi sáng, hôn lên môi em mỗi khi em cần và... nói yêu em vô điều kiện mọi lúc mọi nơi. Cam kết này sẽ được thực hiện cho đến khi tôi cùng em nhắm mắt và nó sẽ có hiệu lực sang cả kiếp sau. Đã ký tên, đóng dấu... ở đây.

Tôi cầm tay nàng đặt lên ngực mình, ở nơi trái tim đang đập rộn ràng.

Bỗng tôi thấy vai nàng khê rung.

- Sao nào công chúa?

- Để em khóc! - Nàng ôm chặt lấy tôi thôn thức.

Tôi cũng rung rung nước mắt, những lúc như thế này thật khó để kìm được cảm xúc hướng chỉ cả tôi và nàng đều là những người đa cảm. Tôi ôm nàng, dịu dàng vuốt ve bờ vai, nước mắt nàng ướt đầm ngực áo tôi.

Một hồi lâu không thấy nàng thôn thức nữa, tôi với chiếc áo đắp cho nàng rồi vừa ôm nàng vừa lẩm nhẩm ngân nga một ca khúc của Trịnh Công Sơn.

"Gọi nắng..

Trên vai em gầy đường xa áo bay

Nắng qua mắt buồn lòng hoa bướm say

Lối em đi về trời không có mây

Đường đi suốt mùa nắng lên thấp đây.

Gọi nắng..

Cho con mê chiều nhiều hoa trắng bay

Cho tay em dài gầy thêm nắng mai

Bước chân em về nào anh có hay

...

Thôi xin ơn đời trong con mê này gọi mùa thu tới,

Tôi đưa em về chân em bước nhẹ trời buồn gió cao,

Đời xin có nhau dài cho mãi sau nắng không gọi sầu

Áo xưa dù nhàu cũng xin bạc đầu gọi mãi tên nhau."

...

Muốn tìm một giai điệu vui vui cho không khí đỡ trầm mặc nhưng chẳng nghĩ ra được gì, thôi thì cứ gọi nắng cho cuộc đời thêm ấm áp và tươi sáng. Với lại nơi nào có nắng nơi đấy có hoàng hôn, có nàng... nghe cũng có vẻ hợp lý đấy chứ!

Vừa thì thầm hát, tôi vừa ngược lên nhìn trời, chợt thấy một vì sao le lói ẩn sau những đám sương mù...

- Ngọc! Có sao kìa em!!!

-...

- Ngọc...

Không thấy nàng trả lời, tôi lấy tay nhẹ nâng cằm nàng lên, thấy nàng đã ngủ từ lúc nào. Đôi mắt nàng nhắm nghiền, những giọt nước mắt khiến tóc bết cả vào má. Tôi lấy tay vén nhẹ, nàng khẽ cựa mình rồi lại rúc vào lòng tôi phụng phịu như chú mèo con.

Tôi mỉm cười, thấy yêu quá đôi sự dễ thương này.

Tôi nhẹ nhàng bế nàng vào phòng đặt lên giường, lấy chăn đắp cho nàng rồi bước lại khép cửa, kéo rèm.

Tôi lên giường nằm cạnh nàng, nhìn ngắm nàng một lúc rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt nàng.

"Cam kết ngày đầu tiên nhé công chúa!"

Tôi khẽ thì thầm rồi với tay tắt điện ngủ...

Sáng hôm sau

Tôi rút tay túi quần đi loay quanh trước cửa hiệu thuốc, đắn đo suy nghĩ một lúc rồi mới mạnh dạn bước vào.

- Anh cần gì ạ? - Cô gái bán thuốc trông cũng khá trẻ.

- Chị, bán cho em... - Tôi gãi đầu.

- Thuốc... thuốc... - Tôi ấp a ấp úng.

- Thuốc gì anh?

- À! Cho em một... vì Panadol. - Tôi luống cuống nói bừa.

- Vâng! - Cô gái với vỉ thuốc đưa cho tôi, cẩn thận hướng dẫn cách sử dụng.

Thanh toán xong tôi cảm vì thuốc làm lủi đi ra, đi được mấy bước thì dừng lại rồi... vứt vỉ thuốc vào thùng rác. Lại gãi đầu đi lòng vòng tỏ vẻ sốt ruột.

Chợt thấy một thằng nhóc tầm hơn 10 tuổi đang đi tới, tôi mừng như bắt được vàng, vội túm ngay lấy nó.

- Này cu!!!

- Gì vậy chú?

- Muốn có 10 nghìn không? - Tôi nháy mắt.

- Dạ, sao hả chú?

- Chạy lại hiệu thuốc kia mua cho anh thuốc... thuốc tránh thai.

- Dạ, vâng! - Thằng nhóc gật lia lịa.

Tôi mừng rỡ rút ví đưa tiền cho nó.

Nó cầm tiền chạy lại chỗ hiệu thuốc, một lát sau đã thấy nó cầm một hộp thuốc chạy ra. Đưa thuốc và cả tiền thừa cho tôi.

- Chị được sẽ có hỏi gì không!

- Dạ có! Chị hỏi mua cho ai?

- Em bảo thế nào?

- Cháu bảo mua cho mẹ!

Tôi cười phá lên rồi đưa cho nó 10 nghìn, xoa đầu nó.

- Anh cảm ơn nhé!

- Dạ!!!

Nó cầm tiền rồi nhảy chân sáo chạy vọt đi có vẻ khoái chí.

Tôi liền quay lại khách sạn, vừa đi vừa mở hộp thuốc ra, thấy có tận mấy viên. Tôi khựng lại.

"Quái, đợt trước nghe thằng Lâm nói với thằng Hòa loại uống sau quan hệ chỉ có hai viên, sao giờ nhiều thế này nhỉ?"

Tôi hấp tấp giờ tờ giấy ghi cách sử dụng ra rồi vỗ đầu than trời.

"Chết mẹ, đây là loại uống thường xuyên mà, có phải khẩn cấp đâu?"

Vừa thầm kêu khổ vừa tự trách mình không dặn dò thằng nhóc kỹ càng, tôi lại quăng hộp thuốc vào thùng rác rồi bước vội lại hiệu thuốc.

- Anh cần gì nữa ạ? - Cô gái bán thuốc có vẻ ngạc nhiên khi lại thấy tôi.

- Cho em... - Tôi hít một hơi thật sâu.

- Cho em một liều... liều thuốc... tránh thai... loại... loại... khẩn... khẩn... - Đã chuẩn bị tinh thần rồi mà khi nói tôi vẫn ập úng như gà mắc tóc, mặt đỏ phừng phừng, hai tai nóng ran.

- Thuốc tránh thai khẩn cấp, đúng không ạ? - Cô gái nhắc lại một cách mạch lạc.

- À, ừ, đúng rồi, khẩn cấp! - Tôi vội gật lấy gật để.

- Quan hệ lâu chưa anh? Cái này chỉ có tác dụng trong vòng 72 tiếng thôi! - Cô gái cố nín cười.

- Mới... mới tối qua. - Tôi gãi đầu.

- Anh lấy loại hai viên hay một viên?

- Loại nào ít tác dụng phụ ý!

- Vậy em lấy cho anh loại hai viên nhé, nhớ bảo chị uống cách nhau 12 tiếng! - Cô gái vừa lấy thuốc vừa chỉ dẫn.

- Vâng! Cảm ơn chị!

Tôi cảm ơn thuốc, trả tiền rồi đi ra. Thờ phào nhẹ nhõm. Có thể thôi mà cứ loay quanh này giờ, mệt hết cả người, lại còn mất tiền oan nữa.

- Em uống một viên trước nhé, viên sau 12 tiếng nữa hãy uống. - Tôi bóc lấy một viên thuốc đưa cho nàng.

Nàng cầm viên thuốc, có vẻ hơi đắn đo.

- Không vấn đề gì đâu! - Tôi vội trấn an.

Nàng khẽ gật đầu rồi ngoan ngoãn uống.

Thú thật là cả đời đây là lần đầu tiên tôi rơi vào tình cảnh này. Có lẽ nàng cũng thế. Sáng nay lúc dậy vào đánh răng, bước ra còn thấy nàng loay loay chấm khăn ti mân lau kỹ "hiện trường" trên ga đệm. Hồi thì nàng bảo "Người ta lên dọn phòng nhìn thấy thì xấu hổ chết". Tôi chỉ còn biết cười méo xệch.

Sau khi ăn sáng xong chúng tôi sửa soạn rồi khách sạn, đi khám phá các địa điểm du lịch trên Tam Đảo.

Điểm đầu tiên là Thác Bạc với cột nước trắng xóa và những con suối chảy róc rách, trong veo.

Sau đó qua nhà thờ cổ chiêm nghiệm những nét cổ kính rêu phong của thời gian.

Rồi tiếp đến chúng tôi cùng nhau lên đền Bà Chúa Thượng Ngàn thắp hương lễ bái.

Sau khi về lại thị trấn dùng bữa trưa, chúng tôi nghỉ ngơi rồi khởi động hành trình chinh phục đỉnh Thiên Nhị, nơi có tháp truyền hình của tỉnh và cũng là nơi cao nhất trong cả dãy Tam Đảo.

Dọc đường lên đỉnh Thiên Nhị, nào là hoa phong lan, hoa cúc quỳ và các loài hoa dại không tên khác nở đầy lối đi, màu sắc rực rỡ, tỏa hương thơm lạ,... Có cả những loại bướm đủ màu rập rờn trên hoa lá, đậu, bay theo chúng tôi trong suốt chặng đường.

Chúng tôi vừa leo từng bậc thang vừa thưởng lãm những khung cảnh nên thơ ở nơi đây.

- Đợi em với! Mỏi chân quá rồi!

- Coi kìa! Mới leo có chút xíu mà đã than! - Tôi quay lại cầm lấy tay nàng.

- Ngồi nghỉ tí đi anh!

- Ừ!

Tôi đỡ nàng ngồi xuống bậc thêm rồi ngồi cạnh nàng, mở chai nước lọc ra đưa cho nàng.

- Sắp lên đến đỉnh chưa?

- Anh cũng không biết.

- Chẳng biết đẹp như thế nào nhưng lát xuống là phải cống em đấy nhé!

- Trời, sao cống nổi?

- Em ư biết, tại anh rù rê em!

- Ô hay nhỉ? Đã lên đây là phải đi hết chứ? Chẳng phải lúc đầu em cũng hào hứng lắm mà? Với lại em nhìn cảnh vật xung quanh đi, không phải trên cả tuyệt vời sao?

- Không được cái lênh! - Nàng trừng mắt nghiêm giọng.

- Ok... Tại hạ Ok! - Tôi lè lưỡi.

- Được, phải vậy mới ngoan chứ! - Nàng đưa tay xoa đầu tôi.

Nghỉ ngơi một lát rồi chúng tôi tiếp tục leo những bậc thang dài tẩm tấp lên tới đỉnh.

- Em ơi!!! Đây rõ ràng là thiên đường rồi còn gì nữa?

Vừa lên tới nơi, quên cả mệt nhọc, tôi reo lên và hào hứng nhìn ngắm cảnh vật. Từng đám mây bay là là dưới chân, cuộn xung quanh, xen cả vào những khóm hoa. Trông như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh vậy. Từ trên đây nhìn bao quát cả một vùng rộng lớn. Xa xa thấy luôn cả Hồ Núi Cốc bên Thái Nguyên.

Nàng rút khăn ra chấm mồ hôi rồi cũng bước lại lau mồ hôi cho tôi, khuôn mặt hồ hởi không kém.

- Em cũng không nghĩ là nó lại hùng vĩ đến vậy!?

- Còn trách anh rù rê nữa không?

- Không liên quan, lát nữa anh vẫn phải cống em xuống.

- Thôi được rồi, lát... tính sau, giờ hãy tận hưởng phong cảnh tuyệt vời này đã.

Tôi vừa nói vừa dắt tay nàng chạy lên bậc thang, lên hẳn chân cột truyền hình.

- Hú hú hú ú ú ú...! - Tôi đưa tay lên hét vang vào khoảng không mênh mông những rặng mây trùng điệp trước mặt.

- Ngọc oooooooooooooo!

Tiếng gọi của tôi văng vẳng vọng lại giữa không trung.

- Trả lời anh đi! - Tôi quay lại nhìn nàng.

- Dạ!

- Không! Phải hét to như anh ý.

- Em mệt lắm không hét nổi.

- Như vậy không được.

Tôi quàng tay ôm nàng từ phía sau.

- Để anh tiếp sức nhé!?
- Ngọc oiiiiiii! -Tôi hết tiếp.
- Dạ ạ ạ ạ ạ...! - Nàng cũng cao hứng đưa tay lên hét lạc cả giọng.
- Phanh... phiêu phem!!! -Tôi giả làm giọng như người bị móm.
- Phem... cũng thế! - Nàng vừa nói vừa bật cười khanh khách.

Chúng tôi cầm tay nhau xoay mấy vòng trong niềm vui rộn rã.

- Cam kết tiếp theo nhé! - Tôi nháy mắt.
- Gì ạ?

Tôi kéo nàng lại rồi đặt lên môi nàng một nụ hôn sâu.

Từng đám mây trắng bông bênh nhẹ lướt qua bao trùm lấy tôi và nàng. Tiếng gió thổi vi vu, cỏ cây hoa lá cũng rung rinh như muốn chấp cánh thêm cho những xúc cảm hạnh phúc trong trái tim chúng tôi. Tôi mê mải đắm chìm vào những nồng nàn yêu thương đang lan tỏa trải dài theo những miên man vô tận, đi mãi... đi mãi... theo những cơn gió lộng thổi mây bay tới tận cuối chân trời...

Chơi đùa trên đỉnh Thiên Nhị một lúc, chúng tôi lại gấp rút trở xuống không thì không kịp trước khi trời tối.

- Môi chân chưa nào? - Xuống được hơn nửa đường, thấy sắc mặt nàng có vẻ tái đi, tôi dừng lại hỏi.
- Em.. vẫn... đi được mà! - Nàng thở hắt ra nhưng vẫn cố trả lời tôi, nom thật tội.
- Không phải lúc xuống em sẽ bắt anh công sao?
- Em nói đùa thôi. Tưởng anh quên!
- Giờ nhớ rồi!

Tôi vừa nói vừa ngồi xuống.

- Nào!
- Thôi, em đùa mà!
- Giờ là thật, không lằng nhằng. - Tôi kiên quyết.

Nàng lưỡng lự một lát rồi cũng ôm lấy cổ tôi.

Tôi cố nàng đứng dậy, cẩn thận dò dẫm xuống từng bậc thang.

- Đây là cam kết... khuyến mãi nhé! Không có trong điều khoản đâu. - Tôi nháy mắt.
- Nên đưa vào anh ha!?! - Nàng mỉm cười.
- Còn phải xét!

Tôi chậm rãi đi xuống trong ánh chiều dần buông bao trùm lên vạn vật.

- Hoàng hôn trên này đẹp quá! - Nàng ngẩng nhìn những tia nắng le lói.
- Ừ, lại thêm một góc nhìn kỷ niệm nữa! - Tôi cũng say sưa ngắm nghía khung trời da cam rực rỡ mênh mông. Từ trên cao cảm thấy như cả tôi và nàng đang hòa lẫn vào ánh chiều tà...
- Em đã về với những tia nắng... cuối cùng...! - Tôi khẽ thì thào trong tiếng gió. - Và sẽ mãi ở lại chứ?
- Vâng!
- Nhớ đám nhóc ở bệnh xá không?
- Có ạ!

- Chúc năm tới sẽ có một đám như thế cùng ngắm hoàng hôn với chúng ta! - Tôi lảng lảng thả trí tưởng tượng.

- Nhiều vậy cơ à? - Nàng cười lạnh lớt.

- Đó là thù lao của anh, quyền lợi của anh mà!

- Khiếp chưa! Mới được 1 ngày mà đã đòi thù lao rồi!

- Không, sau này cơ mà! - Tôi bật cười.

- Anh à...

- Sao em?

- Nếu sau này, vài năm nữa đi, mình mà có con trai thì sẽ đặt tên là gì?

- Ôi, anh chưa nghĩ ra...

- Thế con gái thì sao?

- Con gái à? Ừm...

Tôi suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp.

- Nó... nó sẽ tên là Mỹ Uyên.

- Mỹ Uyên, tên đẹp quá, sao anh nghĩ ngay ra được hay vậy?

- Đó là cả một câu chuyện...

- Một câu chuyện?

- Phải, một câu chuyện dài. Anh sẽ kể em sau...

Tôi bước chậm lại, nhìn những cánh chim đang bay mãi miết trong nắng chiều...

Chợt tôi lẩm nhẩm giai điệu một bài hát quen thuộc trong những âm ảnh tiềm thức cuộc đời mình...

"Mây và tóc em bay, trong chiều gió lộng

Trời làm con mưa xanh, dưới những hàng me

Em và lá tung tăng như loài chim đến và đã hát giữa phố nhà..."

- Tuổi đời mệnh mông! - Nàng khẽ reo lên.

- Em à!

- Dạ!

- Mãi "yêu đời thiết tha" nhé!

- Vâng! Và mãi yêu anh...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Con cầu xin

- Alo! Đại ca à!

- Ừ sao rồi, đặt vé chưa?

- Em đặt rồi, sáng ngày mai 8h! Cả em cũng đi nữa!
- Mày đi làm cái quái gì? Đã bảo chỉ đặt vé cho tao với Ngọc thôi cơ mà!
- Em đặt chuyến trước, em sẽ không ra mặt đâu! Để đại ca vào đó một mình em không yên tâm chút nào? Hòa nó cũng nằng nặc đòi đi, em gàn mãi nó mới chịu đấy!
- Bỏ tay với chúng mày! - Tội thờ dài ngoằn ngắn.
- Thế giờ đại ca về Hà Nội đi.
- Bây giờ hả?
- Thì cũng phải cho sếp tạm biệt mọi người chứ!
- Nhưng tình hình thế nào rồi?
- Em nghĩ là ổn, chúng nó không dám dờ dẫm nữa đâu.
- Được rồi. Có gì tao sẽ alo!
- Vâng!

Tôi tắt máy, rồi vục nước rửa mặt. Nhìn mình qua gương, khẽ tự trấn an mình trước một quyết định trọng đại. Hít một hơi thở thật sâu, rồi tôi quay lại bàn ăn. Nhà hàng hôm nay có vẻ vắng, tôi bước lại phía nàng đang ngồi đợi.

Trong ánh nến lung linh, giai điệu du dương của "Bản tình ca mùa đông" phiên bản không lời cho đàn dương cầm khẽ ngân vang. Nàng đang ngồi trông tay lên cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã tối hẳn.

- Em ăn xong chưa? - Tôi kéo ghế ngồi xuống.
- Rồi anh!
- Đang nghĩ gì mà suy tư thế?
- Nghĩ linh tinh thôi! - Nàng nhoẻn cười.
- Anh ăn tiếp đi!
- Anh đủ rồi! - Tôi với cốc bia làm một ngụm.
- Em đang nhớ nhà sao?

Nàng khẽ gật.

- Nhưng lo lắng nhiều hơn! - Nàng thờ dài, rồi lại ngoảnh nhìn ra ngoài trời.
- Bây giờ chúng ta sẽ về Hà Nội. - Tôi với tay cầm lấy bàn tay nàng nắm nhẹ.
- Bây giờ sao? Nhưng trời tối rồi mà? - Nàng thoáng sùng sốt.
- Ủa bây giờ, về tạm biệt các bạn! - Tôi mỉm cười.
- Tạm biệt?
- Ủa, Sơn nó đặt vé rồi, sáng ngày mai 8h, chúng ta sẽ cùng vào Sài Gòn.
- Chúng ta? - Nàng tròn xoe mắt nhìn tôi ngỡ ngàng.
- Ủa! Cả hai chúng ta! - Tôi gật đầu.
- Anh... anh định làm gì?
- Anh sẽ đưa em về nhà, rồi sẽ xin phép bố mẹ em đồng ý cho mối quan hệ của chúng mình! - Tôi quả quyết.
- Nhưng... em... em không nghĩ... là có thể! - Nàng ngập ngừng, môi run run.

- Anh đã nói rồi, chúng ta phải chủ động với điều ước và những giấc mơ. Chứ đừng mong chờ vận mệnh thêm một lần nữa, chúng ta đã trưởng thành rồi. Nên tự nắm bắt em à.

- Liệu có được không anh? - Nàng nắm chặt lấy tay tôi.

- Anh đã quyết định rồi! Trưa nay lúc chuẩn bị lên tháp truyền hình anh đã điện cho Sơn bàn bạc kỹ, nó cũng đồng tình với quyết định này.

- Em sợ... - Nàng mím chặt môi.

- Sợ điều gì? Anh tin bố mẹ em sẽ nhìn thấy sự chân thành của anh, và chính tình yêu của hai đứa mình sẽ thuyết phục được họ. Chúng ta sẽ đánh cược số phận trên con đường cuối cùng này, trở ngại lớn nhất mà vượt qua được thì không còn điều gì có thể chia cắt chúng ta nữa.

Nàng không nói gì mà cứ nhìn tôi, nhìn sâu vào đôi mắt tôi. Ánh nến vẫn lung linh, khúc nhạc vẫn du dương, và... ngoài trời... gió vẫn thổi rì rào trên những tán lá.

- Minh về, em nhé! - Tôi trù mến.

Nàng khẽ gật đầu, dường như nàng cũng đã đi đến quyết định cuối cùng.

Tôi kéo nàng đứng dậy, rồi bước ra quầy thanh toán tiền, sau đó chúng tôi rời nhà hàng, quay lại khách sạn.

Sau khi thu dọn xong, chúng tôi xuống lễ tân trả phòng.

- O, anh chị định xuống lúc trời tối thế này sao? - Cậu lễ tân ngạc nhiên nhìn chúng tôi.

- Ủ, bọn anh có việc gấp phải về Hà Nội. - Tôi vừa đặt chìa khóa phòng lên quầy vừa nói.

- Nhưng tối đi xuống nguy hiểm lắm anh ơi, để sáng mai đi! - Cậu lễ tân lắc đầu ái ngại.

- Em hiểu thế nào là việc gấp mà! - Tôi mỉm cười.

- Nhưng anh đi không quen đâu, em khuyên thật đấy.

Tôi ngẫm thấy cậu ta nói cũng phải, nhưng để sáng mai thì sợ không kịp, với lại còn phải về tạm biệt nhóm bạn nữa.

- Thế này nhé! - Bỗng trong đầu tôi nảy ra một sáng kiến.

- Em thuê cho anh một cái taxi cho bọn anh, rồi thuê một người xe ôm nào em quen biết, đi xe máy xuống chân núi cho anh! Được không? Sau khi xuống chân núi thì ông xe ôm sẽ lên taxi quay lên. Hết bao nhiêu anh trả luôn. Hợp lý không?

- Cũng được! - Cậu lễ tân gật gù.

- Được quá đi chứ! - Tôi quay sang nàng tìm tòi.

- Thế anh chị ngồi ở sảnh đợi em một lát nhé!

- OK em!

Tôi kéo nàng ra bàn ngồi. Cậu lễ tân vội gọi một người xuống trông quầy rồi đi ra ngoài.

- Em còn một lát không? - Tôi đưa tay vuốt tóc nàng.

- Cũng hơi một anh ạ! Nhưng em đi được mà.

- Ngày mai sẽ là một bước ngoặt hoàn toàn, hãy tin ở anh! - Tôi kéo nàng dựa vào lòng.

- Em tin mà! - Nàng ngả đầu vào vai tôi.

Ngồi một lúc thì thấy ánh đèn ô tô chiếu dọi ngoài cửa. Sau đó cậu lễ tân mở cửa bước vào.

- Taxi đến rồi anh, anh đưa chìa khóa xe cho em, em sẽ đi xuống! - Cậu lễ tân khoát tay giục.

- Sao không gọi xe ôm đi cho quen đường, em đi xuống được không?

- Ôi anh không phải lo, em là thổ địa ở đây rồi, ngày xưa còn làm cho nhà hàng em còn lượn lên lượn xuống ngày chục lần để chở đồ ăn nữa mà! - Cậu ta nhún nhún cười tự tin.

- Ủ, vậy cẩn thận nhé! - Tôi rút chìa khóa xe máy đưa cho cậu ta.

- Ban ngày thì không cần nổ máy, cứ thả cho xe trôi và hãm phanh thôi, nhưng đêm thì phải nổ, cài số 1 để hãm. Quan trọng vẫn là thông thuộc địa hình và những khúc cua! - Cậu ta vừa đưa chúng tôi ra taxi vừa nói thao thao bất tuyệt.

Chúng tôi bước ra, ngồi vào taxi. Chiếc xe chậm chậm lăn bánh. Nàng ngoái nhìn ra ngoài cửa kính xe, ngắm nghía lại khung cảnh một lần nữa.

- Sao, vẫn còn lưu luyến à? - Tôi cười.

- Dù sao thì cũng là một dấu ấn đáng nhớ trong đời ở nơi đây! - Nàng có vẻ bồi hồi.

- Yên tâm đi, rồi có ngày chúng ta sẽ quay lại mà. Lôi theo lũ bạn lên nữa đập phá như ở Mộc Châu thì vui phải biết!

Nàng không nói gì, vẫn nhìn ngắm cảnh vật. Chiếc xe đi lòng vòng thị trấn rồi đến đoạn cua xuống.

Lúc này đến lượt tôi ngoái lại...

Chiếc xe thận trọng dò dẫm đi từ từ xuống. Dọc đường chúng tôi dựa vào nhau, cả ngày lượn lờ nên không chỉ có nàng mà cả tôi cũng thấm mệt. Nhưng tôi không màng đến điều đó, vì trong đầu vẫn đang rất hăm hở với quyết định sắp tới. Quyết định sẽ thay đổi hoàn toàn vận mệnh của hai đứa.

Lúc lên thì lâu mà lúc xuống thì nhanh thật, một loáng đã xuống đến chân núi. Chẳng biết có phải do sự tiếc nuối quãng thời gian thần tiên trên này hay không nữa, mà cứ mong thời gian kéo dài mãi vậy...

Qua ánh đèn pha thấy cậu lễ tân đang dựng xe bên lề đường đứng vầy vầy. Chiếc xe đỗ lại. Tôi mở cửa dắt tay nàng bước ra. Rồi thanh toán tiền cho cậu lễ tân nhiệt tình và dễ mến.

- Anh chị cứ đi thẳng đường này, rồi gặp quốc lộ 2B thì rẽ vào, đi thẳng ra thành phố Vĩnh Yên, sau đó cứ theo quốc lộ 2 là về tới Hà Nội - Cậu ấy nhiệt tình chỉ dẫn.

- Cảm ơn em nhé! - Tôi mỉm cười bắt tay.

- Không có gì ạ! Chắc anh chị vừa đi tuần trăng mật phải không?

- Đi tuần trăng mật! - Tôi ngoảnh sang nàng tủm tỉm cười.

- Ủ, đúng rồi! - Tôi nháy mắt với cậu lễ tân.

- Em đoán chỉ có chuẩn. Nhìn hai người rõ là đẹp đôi thế kia cơ mà. Thôi anh chị đi đi kéo muộn, hết đoạn này là có đèn đường rồi, sẽ dễ đi hơn rất nhiều. Chúc anh chị trăm năm hạnh phúc nhé!

- Ủ, cảm ơn em!

- Có dịp nào ghé đây lần nữa, mong anh chị vẫn vào chỗ em nghỉ nha!

- Chắc chắn rồi!

- Chào anh chị! - Cậu lễ tân đưa tay vẫy rồi mở cửa bước vào taxi. Chiếc xe quay đầu rồi trở lên.

Chúng tôi đứng nhìn theo chiếc đèn hậu xe cho đến khi khuất dạng vào bóng đêm.

- Về nhé! - Tôi ngồi lên xe.

- Vâng! - Nàng cũng leo lên, ôm chặt lấy tôi.

Tôi nổ máy phóng đi...

Chúng tôi đi theo chỉ dẫn, nhưng dọc đường vẫn phải hỏi thăm liên tục rồi mới về tới thành phố Vĩnh Yên. Lúc này tôi cũng đã biết đường nên không phải hỏi nữa, cứ thế đi tiếp, chẳng mấy chốc đã tới cao tốc Thăng Long - Nội Bài.

- Anh ơi... mưa!

- Ừm! - Cảm thấy một vài giọt hắt vào mặt. Tôi vội tắt xe vào lề đường. Mở cốp lấy áo mưa ra mặc. Nàng cũng trùm vào rồi tựa đầu vào lưng tôi.

Thế mà mưa mau thật, đi một đoạn đã rào rào rồi.

Dọc đường chuông đồ rung trong túi quần. Nhưng đang mưa, đi trên đường tôi không nghe máy được.

- Thằng chết tiết này, đã bảo về phải mất khoảng hơn 2 tiếng rồi, cứ nhậu trước đi. Giục cái quái gì mà giục! - Tôi vừa sốt ruột vừa lẩm bẩm. Nghĩ chắc Sơn hoặc Hòa gọi.

- Sơn gọi à anh?

- Ừ, tối nay anh Long tổ chức bữa lẩu ở xóm cũ. Anh bảo mọi người cứ ăn trước rồi. Chắc chúng nó thấy lâu nên giục ý mà!

- Lát về uống ít thôi anh nhé!

- Anh biết rồi!

- Em sợ cái biết của anh lắm, sau này... mà cứ rượu với thuốc, em mà bất gặp thì đừng trách! - Nàng cúi nhẹ vào sườn tôi.

- Thôi mà, anh hứa, sau này sẽ nghe lời... vọ! - Bỗng nhiên tôi buột miệng.

- Ai làm vọ anh mà nhận vơ?

- Anh đâu có nhận bừa, tại có người vừa nói từ "sau này" đấy thôi. - Tôi ha hả cười.

- Vẫn cứ léo mép như ngày nào! - Nàng nói vậy, nhưng cũng vòng tay ôm chặt hơn.

Tôi vừa đi vừa sướng rơn, mưa vẫn tấp vào mặt, nhưng không ngăn được niềm vui phơi phới đang hiện rõ trên đôi mắt.

Về tới Hà Nội mưa cũng đã gần tạnh, chỉ còn một vài giọt lất phất bay bay. Tôi phi thẳng về chỗ khu trọ cũ.

Đến đoạn rẽ vào xóm trọ, chợt thấy Sơn, Hòa, Lâm, Anh Long, Anh Hùng, cu em Thái, Hồng, Thủy, Hằng... đứng lố nhố ngoài đầu ngõ.

- Cái gì thế này, làm sao mà phải đón tiếp long trọng đến thế! Lát vào bàn nhậu em làm sao trả ơn hết được mọi người! - Tôi dừng xe lại vừa gỡ áo mưa vừa cười.

Nàng cũng xuống xe chạy lại ôm chầm lấy Hồng.

- Có mấy ngày không gặp mà nhớ các bạn quá!

- Nhọ thật, dọc đường dính mưa, ướt nhoét hết cả. Thôi vào đi chứ nhì! - Tôi vừa phẩy phẩy mấy hạt mưa còn vương trên tóc vừa giục.

- Đại ca, sao em diện anh không nghe máy? - Sơn mặt có vẻ trầm trọng.

- Thì đang đi trên đường lại còn mưa nữa mà. Tao đã bảo anh em cứ nhậu trước đi rồi, thế đã hết rượu chưa để mua thêm đây? - Tôi nháy mắt cười.

- Ngọc! - Chợt giọng một người phụ nữ trung tuổi vang lên.

Tôi ngoảnh lại, thấy từ trong quán cafe bên kia đường có nhóm người đang bước ra. Nhật Huy, tôi nhận ngay ra hấn với cái bản mặt vênh vênh... có cả chị gì con nhà bác của nàng ở Hà Nội nữa. Và người phụ nữ đang xăm xăm vượt qua nhóm người đi tới chỗ chúng tôi...

Nhìn cô ấy quen quá... Bỗng một tia sét lia qua trong mớ ký ức hỗn độn khiến tôi nẩy đom đóm mắt... cô ấy chẳng phải là...

- Mẹ...! - Nàng thảng thốt.

Người phụ nữ bước đến gần chúng tôi hơn, đôi mắt rom róm nhìn nàng với vẻ giận dữ và đau đớn. Không gian xung quanh trùng xuống một cách nặng nề, chỉ còn nghe tiếng gió, tiếng mưa còn sót lại tí tách, và cả tiếng trái tim tôi đang đập thình thịch...

- Mẹ... sao... mẹ lại...! - Nàng lắp bắp trong sự hoảng loạn.

- Con đi chơi về miền Tây có vui không? - Mẹ nàng bước lại, đưa tay vén nhẹ lọn tóc đang ướt nước mưa trên má nàng.

- Con... con...! - Nàng cúi gầm mặt áp úng.

- Mẹ điện con không nghe máy, mẹ lo quá! Cứ nghĩ con bị làm sao, gặp phải bọn khốn nào! - Nói mấy từ cuối cùng mẹ nàng khẽ liếc sang tôi.

- Mẹ... không phải...!

- Bốp...! - Bất chợt mẹ nàng vung tay tát thẳng cánh.

Cả bàn tay đỏ rực in hằn lên má nàng, trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

- Cô... xin cô!! - Tôi toan bước tới.

- Cậu đứng lại đó! - Mẹ nàng chỉ thẳng vào mặt tôi.

Tôi sững người lại, trong lòng hỗn loạn vô cùng.

- Ngọc... Từ khi sinh con ra đến giờ, đây là lần đầu tiên mẹ đánh con, có đau lắm không?

Hai hàng nước mắt tuôn rơi trên má nàng.

- Con có biết vừa rồi mẹ tát con một cái, là mẹ tự vả vào cuộc đời mẹ trăm cái, nghìn cái... con hiểu không, hiểu không??? - Mẹ nàng vừa nói, vừa lay vai nàng. Rồi bà ấy òa khóc nức nở.

- Mẹ... mẹ hãy để con giải thích... xin mẹ! - Nàng cũng nức nở theo.

- Cô ơi, không phải lỗi tại Ngọc, là tại cháu! Xin cô hãy bình tĩnh! - Tôi cuống quýt xua tay.

Mẹ nàng ngoảnh sang tôi, rồi bà ấy bước lại. Nhìn xoáy vào mắt tôi.

- Lần trước là mẹ cậu đánh cậu, lần này có lẽ sẽ là tôi. Nhưng tôi thiết nghĩ mọi cái cũng là do tôi không dạy được con. Nên có đánh thì cũng thật vô lý và... bẩn tay. - Bà ấy khẽ nhếch mép.

- Cô hãy cứ đánh cháu, nếu như cô muốn! Nhưng xin cô hãy cho cháu một lời giải bày! - Tôi nghiêm giọng.

- Mẹ, con xin mẹ...! - Nàng chạy tới cầm lấy tay mẹ, rồi quỳ xuống.

- Con cầu xin mẹ, đây là người con yêu. Và sẽ mãi mãi không gì có thể thay đổi được... mẹ... mong mẹ hãy để con tự lựa chọn hạnh phúc cho cuộc đời mình! - Nàng nói trong nước mắt nhạt nhòa.

- Về! - Bà ấy buông thông một câu rồi lạnh lùng kéo nàng dậy.

- Mẹ... - Nàng cố ghì lại, vừa lắc đầu vừa khóc.

- Cô ơi, xin cô hãy bình tĩnh nghe chúng con nói! - Lúc này tôi cũng không cầm được nước mắt.

- Cảm ơn! - Bà ấy quay sang tôi trừng mắt.

- Mai Ngọc, con thà cầm dao đâm một nhát chí mạng vào tim mẹ đi còn hơn là cứ như thế này! - Bà ấy mím môi, cổ lòi nàng dậy.

- Mẹ, con xin mẹ... chúng con... chúng con đã... - Nàng cúi gầm mặt xuống.

Chợt mẹ nàng biến sắc, bà ấy không để nàng nói hết câu, liền vung tay lên.

- Bốp!

Nàng ngã nhoài ra đường.

- Ngọc! - Tôi hét hoảng quỳ vội xuống đỡ lấy nàng.

- Cô đừng đánh Ngọc nữa, cô hãy đánh cháu đi, đánh cháu thật nhiều vào nếu điều đó làm cô hả cơn giận trong lúc này. - Tôi ngước lên nhìn mẹ nàng nghẹn giọng.

Bà ấy như không thèm đoái hoài gì đến lời nói của tôi. Đôi mắt bà tuyệt vọng nhìn nàng.

- Ngọc, đi về đi. Bố con vẫn đang nằm hôn mê trong bệnh viện, con về với bố đi! - Bà ấy sụt sùi.

- Sao ạ! - Nàng sững sốt.

- Bố con... bố con làm sao? - Nàng run bắn người lên.

- mấy ngày không liên lạc được với con, sáng nay bố con đã về miền Tây để tìm, dọc đường xe bị tai nạn. Mẹ vốn định để nói khi nào về tới Sài Gòn, nhưng con vẫn ngoan cố như vậy... Giờ bố con vẫn chưa tỉnh, mẹ đang rối bời không biết phải làm sao, cũng may nhờ có Nhật Huy, mẹ bắt đắc dĩ mới phải tạm để bố con ở lại nhờ người chăm sóc để ra đây. Giờ con về đi... về với bố... đi con!

Nàng sững người, rồi ngồi thừ ra. Khuôn mặt thất thần. Tôi cũng không biết phải làm sao cả. Không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này.

- Thím ơi! Sắp trễ giờ bay rồi! - Bà chị con nhà bác có về sốt ruột.

- Ngọc! Em phải hiểu những sai lầm của mình đã đẩy tình hình ra nông nổi này. Nhưng giờ chỉ cần em về là mọi chuyện sẽ lại ổn, có em bên cạnh chú sẽ mau chóng bình phục thôi, đứng dậy đi! - Chị ấy nhìn nàng nói tiếp.

- Chị ấy nói phải! - Tôi buông tay nàng ra.

- Anh...! - Nàng hoảng hốt chộp lại tay tôi, run run nắm chặt.

- Em đừng nói gì nữa! - Tôi quay sang nàng, đưa tay quyết nước mắt cho nàng. Nhưng nước mắt tôi thì tuôn rơi nóng hổi.

- Gia đình vẫn là quan trọng nhất, hãy về chăm sóc bố. Khi nào mọi chuyện ổn, mình sẽ gặp lại nhau sau. - Mỗi lời tôi nói ra như những mũi dao đang xoay ngược vào tim, nhất là cái từ "gặp lại" nó khiến tôi thấy đau và khó thở vô cùng.

- Hiểu nói đúng đấy em! Giờ hãy suy xét điều gì mới là quan trọng! - Nhật Huy bước lại cầm tay nàng và kéo nàng dậy.

Nàng loạng choạng đứng dậy, tay kia vẫn luống cuống níu giữ lấy bàn tay tôi. Nhưng đã đến lúc tôi phải buông... và tôi đã buông...

Hai bàn tay chới với rời nhau trong nỗi vô vọng...

Nhật Huy kéo nàng đi, bước lại chỗ chiếc xe đang đậu. Mẹ nàng và bà chị cũng bước theo sau... không nói thêm một lời nào. Tôi vẫn đang quỳ dưới đất, đôi mắt vô hồn nhìn theo từng bước chân của nàng.

- Ngọc! - Tôi gọi lớn.

Nàng ngoảnh lại, bốn mắt chúng tôi lại nhìn nhau... khung cảnh ở đồn công an năm xưa lại hiện về ám ảnh. Những ánh mắt như muốn thu hết những hình ảnh cuối cùng về nhau, thất lại trong nỗi xót xa vô bờ bến...

- Bàn cam kết... - Tôi đưa tay lên áp vào ngực. Mũi run run nờ nọ cười tê tái.

Nàng như định chạy lại phía tôi, nhưng đã bị Nhật Huy giữ chặt. Hình ảnh cuối cùng tôi thấy trước khi mọi thứ nhòa đi, là đôi mắt tuyệt vọng, và đôi môi ním chặt như cố kìm nén tiếng khóc và nỗi đau đang xoay tận tâm can...

Chiếc xe phóng vút đi trong màn mưa mỗi lúc một dày hơn...

Tất cả hội bạn đứng xung quanh không ai nói một câu nào. Mà có lẽ cũng chẳng biết nói gì trong hoàn cảnh này, mọi ánh mắt đều dồn vào tôi với sự thương cảm.

Chợt có hai cánh tay sốc nách hai bên tôi đứng dậy...

- Đi vào phòng đã cậu! - Hòa nhẹ nhàng khuyên nhủ.

- Đại ca...! Đàn ông cứng rắn tùy lúc, nhưng khi cần giải tỏa bớt nỗi đau thì vẫn cứ nên khóc... - Sơn khoác vai tôi an ủi.

Tôi ngược lên nhìn trời, từng hạt mưa phún tấp vào mặt...

Có những nỗi đau mà chẳng cảm thấy đau... có những nỗi tuyệt vọng mà chẳng thể tuyệt vọng hơn được nữa... Nó như đã chạm ngưỡng giới hạn cuối cùng...

Tâm trạng tôi buông thõng với những trống trải mênh mông... Phải chăng tận cùng của nỗi đau và tuyệt vọng chính là sự khô hạn của tâm hồn, sự cạn cỗi của lý trí...?

Có những giọt nước mắt... mà chẳng phải nước mắt...

Bởi là nước mưa...

Hay là nụ cười...

Cười trong những tiếng nấc nghẹn xót xa nhất trong cuộc đời...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Con cầu xin

- Nó sao rồi? - Anh Long châm điều thuốc, rồi hắt hàm hơi Hòa đang đi lại.
- Chẳng biết nữa, này giờ cứ thấy đứng nhìn xuống sông! - Hòa nhún vai. Mặt đỏ phùng phùng hơi men.
- Này... có... có.... sợ nó nhảy xuống sông không? - Lâm lẽ lười ái ngại. Trạng thái cũng có vẻ tây tây.
- Mày điên à, nó không quán đến mức đó đâu.
- Phụ huynh phải nhảy vào cuộc thi căng rồi! - Anh Hùng chép miệng lắc đầu.
- Uhm, em nghĩ vụ này cũng nan giải!

Hòa vừa nói vừa đưa mắt nhìn. Phía đằng xa tôi đứng đúi tay túi quần, châm thuốc, hút được vài hơi lại dụi. Rồi lại châm, sau đó lại đúi tay túi quần trầm ngâm cúi nhìn dòng nước chảy dưới gầm cầu Long Biên.

Sau khi nài đi, hội bạn kéo tôi về xóm trọ. Vẫn tổ chức bữa nhậu như bình thường, nhưng thay bằng những niềm vui hồ hởi như ban đầu là bầu không khí nặng nề bao trùm. Mọi người gạ gẫm tôi uống để tạm giải tỏa những buồn thương trong lòng. Nhưng chẳng hiểu sao tôi không tài nào nuốt được, dù cũng muốn uống cho thật say.

Tàn cuộc nhậu cũng là lúc nửa đêm, tôi lấy xe phóng đi. Hội bạn đương nhiên là cũng rờn rấn bám theo, mặc dù ai nấy cũng lằng lằng hết thấy.

Mưa đã tạnh, khí trời man mát dễ chịu bao nhiêu thì trong lòng tôi lại lạnh buốt bấy nhiêu. Tôi cứ mông lung đi qua nhưng con phố đã chờ nài vẫn cảnh. Lòng rồi bởi những suy nghĩ...

"Chẳng biết giờ này nài đã về tới nơi chưa? Bỏ nài thế nào rồi? Tôi phải xử lý mọi chuyện ra sao? Và... điều quan trọng nhất, là làm thế nào để có thể gặp lại nài..."

Trong đầu cứ chấp chôn những câu hỏi như vậy. Nhưng bế tắc trong vấn đề trả lời.

Những diễn biến xảy đến quá nhanh, khiến tôi trước mắt không biết mình nên làm gì trong lúc này nữa...

Nên chỉ biết đi...

Thi thoảng dừng xe, ngoảnh lại đằng sau... Các anh em lại dừng xe ở phía xa xa quan sát. Tôi lại thờ dài nỏ máy đi tiếp. Họ nhiệt tình quá khiến tôi ái ngại, nhưng chẳng lẽ lại đuổi họ về. Mà có đuổi cũng chưa chắc mấy cái đuôi bắt đắc dĩ ấy đã buông tha...

Lượn lờ chán chê, tôi mua bao thuốc rồi phi ra cầu Long Biên. Đứng ngấm ngấm.

Mấy lần cầm máy định gọi cho nài, nhưng rồi lại thôi sau một hồi đắn đo. Bởi suy cho cùng chưa chắc nài đã nghe được máy trong lúc này, kiểu gì mẹ nài cũng kè kè bên cạnh. Nên tạm gác những lo âu và nhớ nhung đang ngày một dâng lên cồn cào trong lòng, dù mới chỉ có mấy tiếng xa nhau...

- Ọe ọe!!
- Khó quá, đã bảo anh uống ít thôi mà còn cứ cố!

Tôi quay về phía tiếng lầu bầu của Hằng. Cách khoảng mấy chục bước, Sơn đang vịn vào thành cầu nòn thốc nòn tháo. Hằng thì vừa nói vừa đỡ và vỗ vào lưng.

Tôi lại tiếp tục thờ dài. Thế quái nào tôi là khổ chủ mà mấy anh em không gạ gẫm tôi uống được, quay sang chén tạc chén thù với nhau. Kết quả là ai cũng say, người vào nhà vệ sinh mọc họng, người ộc luôn tại nâm. Sơn cũng ngật ngưỡng ra đến đây mới cho ra sản phẩm. Say vậy mà khi tôi phóng xe đi mọi người vẫn cố phi theo.. thật là...

- Đại ca...!

Sơn mặt đỏ ngầu ằng ạng nước. Đưa tay quyết ngang miệng, lão đảo gạt tay Hằng ra rồi loạng choạng bước lại phía tôi.

- Nhưng lúc cần say thì éo say... đại ca đang nghĩ cái quái gì...? - Nó nắm cổ áo tôi lay mạnh.
- Phun hết chưa? - Tôi nhếch mép nhìn nó.
- Đại ca... tất cả mới chỉ là bắt đầu! Đại ca đừng suy sụp như thế...? - Nó chẳng trả lời tôi mà vẫn tiếp tục lèm bèm.
- Nhìn tao suy sụp lắm à?
- Em không hiểu đại ca thì ai hiểu!?

- Mày chả hiểu cái mẹ gì hết! - Tôi gạt tay nó ra, rồi ngoắc cái Hằng chạy lại.
- Em đưa nó về đi, ngoài này đang gió!
- Vâng! - Hằng gạt đầu rồi kéo tay Sơn đi.
- Bỏ anh ra, anh chưa say! - Sơn gạt tay lại làm cái Hằng suýt ngã.
- Nghe tao này, tao ôn!. - Tôi đưa hai tay lên ôm đầu rồi cụng trán vào trán nó thì thảo.
- Tao đã chuẩn bị tinh thần từ trước rồi, lúc bảo mày đặt về ý. Thế nên không có gì phải lo lắng hết, chờ mọi chuyện dịu lại, chúng ta sẽ tìm cách giải quyết. Hiểu không? - Tôi liên tục trấn an nó.
- Vậy thì về nhà ngủ, mai tính! Đại ca cứ lượn lờ chỉ tổ làm các anh em lo lắng! - Nó cầm tay tôi khấn khoản.
- Được... được...! - Tôi gạt đầu rồi khoác vai dìu nó lại chỗ anh Hùng, anh Long và chúng bạn đang đứng ngồi lổ nhổ.

Tôi bảo Lâm lấy xe rồi đỡ Sơn ngồi lên. Kêu Hòa ngồi sau đỡ nó.

- Giờ tất cả sẽ về! OK - Tôi vỗ vỗ vai Sơn.
- Đại ca, cứ ngủ... mai em sẽ... sẽ... - Sơn chưa nói dứt câu mồm đã ngáp ngáp, rồi nó tựa hẳn vào lưng Lâm, mắt nhắm nghiền. Cái thằng cứng đầu nhất cuối cùng cũng xuôi rồi, thuyết phục được tôi về cũng là lúc nó phó mặc cho hơi men phát tác. Đến khổ...
- Tôi ra hiệu cho Lâm phóng xe đi trước, rồi bắt tay anh Hùng và anh Long.
- Cảm ơn các anh và mọi người, giờ tất cả có thể về được rồi! - Tôi nhoen cười.
- Thế còn chú? - Anh Hùng nhú mày nhìn tôi.
- Lúc này em chỉ muốn ở một mình, mong các anh hiểu!
- Liệu ôn chứ? - Anh Long vẫn tỏ vẻ nghi hoặc.
- Nhìn em có chỗ nào không ổn đâu anh? Các anh và các bạn cứ về trước. Em chỉ đi dạo một lúc cho thành thói rồi sẽ về sau!
- Thôi được rồi, ở nhà vẫn còn mấy chai đang đợi chú. Lúc này chú uống thiếu nhiệt bọn anh không hài lòng lắm đâu!
- Vâng! Em biết rồi!

Anh Long với anh Hùng liền quay lại khoát tay ra hiệu mọi người lấy xe về. Hội bạn mới bạn cũ người thì gạt đầu chào, người thì vẫn tỏ thái độ ái ngại nhìn tôi. Rồi tất cả lại âm ỉ nổ máy phóng đi.

- Anh à! Nhớ về sớm nhé, chị Ngọc mà biết anh như thế này, chị ấy sẽ buồn lắm đó. - Thủy chờ Hằng và Hồng ngồi sau, trước khi đi còn cố quay lại nói với tôi.
- Như thế này là thế nào? Các em về lo cho mấy thằng bạn anh đi! - Tôi cười.
- Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi mà anh! Tình yêu sẽ vượt qua tất cả rào cản, em... xem phim và đọc truyện toàn thấy như vậy! - Hồng cố an ủi.
- Anh về sớm nhé! - Hằng nhìn tôi nhắc nhở thêm. Nó sợ thằng Sơn không thấy tôi sẽ làm loạn hay sao?
- Anh biết rồi! Các em về đi!
- Vâng!

Tôi đứng nhìn theo chúng nó cho đến khi khuất hẳn.

Giờ chỉ còn lại một mình, tôi lại đứng ngẫm nghĩ một hồi, rồi quyết định rút máy ra gọi thử...

"Thuê bao quý khách..."

Thực sự là không liên lạc được, tôi chán nản ngồi bệt xuống tựa vào thành cầu. Châm thêm liều thuốc. Ngẩng mặt lên trời thả khói.

Bỗng tôi thấy một vệt sáng xẹt ngang qua bầu trời... Chả biết là sao băng hay vệ tinh nữa... nhưng...

"Anh à... Không có sao băng thì có ước được không...?"

Sự nhớ lại lời nói của nàng thoang thoảng trong đầu... Giờ này đêm qua chúng tôi còn đang ngồi ôm nhau ngoài lan can ngắm trời đêm cơ mà...

Bất chợt nước mắt tuôn rơi không ngừng, tôi mím chặt môi cố kìm tiếng nức nở. Hai tay bấu chặt vào vai...

Nhưng sự kìm nén là không thể...

Tôi bật khóc ngon lành...

Chẳng còn ai bên cạnh nữa... tôi thả sức cho những tức tưởi bộc phát...

Yếu đuối ối, sao mày về trễ thế...?

- Cậu em, quán của anh sắp đóng cửa rồi!

-...

- Ông em à! - Một bàn tay đập đập vào vai tôi.

Đang nằm gục mặt xuống bàn tôi uể oải ngẩng dậy, đưa tay quyết sợi nước bọt còn đang vương trên mép. Thấy xung quanh cứ chao đảo, sóng sánh như đang đứng trên thuyền.

- Có về được không? - Anh chủ quán nhìn tôi hỏi.

- Cho... cho em... thêm... một... một...! - Tôi lè nhè nói.

- Thôi, quán anh đóng cửa rồi. hơn 1h đêm rồi, khi khác uống tiếp! - Anh ấy xua tay.

- Em... trả tiền... mà!

- Anh biết, nhưng giờ muộn rồi. Anh đã dọn hàng vào hết, còn mỗi bàn em thôi. Khi khác nhé!

Nghe anh ấy nói vậy, tôi lảng lảng đứng dậy thanh toán. Rồi bước ra ngoài, một cơn gió lạnh ập vào khiến tôi xây xẩm cả mặt mày, gáy hơi buốt. Tôi vịn vào cửa, rồi lao đảo ra chỗ dựng xe.

- Có đi được không hay để anh gọi taxi, xe gửi đây mai quay lại lấy cũng được! - Anh chủ quán bước theo.

- Em... em đi được...

Tôi ngồi lên xe rồi nổ máy, loạng choạng phóng đi.

- Công chúa! Giờ mình đi đâu?

-...

- Ồ! Về nơi tình yêu... bắt... bắt đầu...

-...

Tôi vừa đi vừa lăm nhăm cười nói một mình như một thằng điên. Nãy với hội thì chả uống, giờ một mình lại thấy uống vào, những men cay thấm vào tâm can, cũng phần nào giải tỏa bớt. Nhưng lại đẩy tâm trạng tôi ngày càng tồi tệ hơn...

Khi rời cầu Long Biên, rồi tấp vào quán nhậu ven đường, tôi cũng điện thêm cho nàng mấy cuộc nữa, vẫn là thuê bao. Cảm giác bức tường trở ngại đang ngày một lớn dần lên rõ rệt, khiến tôi càng hoang mang hơn.

Đi đến ngã tư Tràng Thi, thấy đèn đỏ tôi cũng lao bừa.

"Đêm rồi còn đèn đỏ cái con..."

Đang lăm nhăm định văng tục chửi đồng thì bất chợt một chiếc xe hơi màu đen chạy cắt ngang... tôi lúnh quính cắt phanh vội.

-Ketttttttt....

Vừa dứt mưa đường còn trơn.... chiếc xe rẽ bánh rồi loạng choạng... tôi ngã vật luôn ra đường... Má đập xuống đau điếng...Sao giăng đầy trời.

- Đi đứng kiểu gì thế? Muốn chết à? - Có tiếng mở cửa xe, rồi giọng một người đàn ông cau gắt.

- Anh có sao.. ơ... - Là giọng con gái nữa.

- Anh Hiếu! Phải anh Hiếu không?

Nghe quen quen, tôi lồm cồm bò dậy. Mắt vẫn còn hoa... chưa nhìn rõ. Một bàn tay nhẹ nhàng đỡ tôi.

- Trời, anh đi đâu mà về muộn thế, lại còn toàn hơi rượu. Anh có sao không?

- Yển đấy à? - Tôi mỉm cười nhận cô em múa cùng nhà trọ ngày nào.

- Có sao không anh? - Một cô gái nữa chạy tới.

- Chào Thúy! - Tôi cười khà khà.

- Anh say quá rồi, chết thật! - Yên lo lắng cầm khăn chấm vết xước đang rỉ máu trên má tôi.

- Hai em đi đâu về muộn thế này? - Tôi vội hỏi chuyện.

- Bọn em vừa diễn xong thì anh Tuấn với chị Mai rủ đi ăn đêm. Đang trên đường về thì gặp anh.

- Mai à? - Tôi ngoảnh nhìn về phía chiếc xe. Thấy Mai đứng đó nhìn tôi. Sắc mặt không biểu lộ cảm xúc.

- Em chào anh Tuấn! - Tôi đưa tay lên.

- Tưởng ai hóa ra người quen cả. Vừa đi nhậu ở đâu vậy em? - Anh Tuấn cũng đã nhận ra tôi, liền bước lại cười hỏi thăm.

- Em đi... với lớp về anh ạ!

- Bảo với Hùng hôm nào anh em hội họp bữa nhí? - Anh Tuấn đơn đã bắt tay tôi.

- Tất nhiên... tất nhiên... - Tôi cũng cười đáp lễ.

- Thôi giờ em xin phép nhé, có gì hôm nào anh em mình gặp nhau hàn huyên sau. - Tôi vừa nói vừa lúi húi dựng xe dậy.

- Ô, hay gửi xe đâu để anh Tuấn đưa anh về, say vậy làm sao mà đi được. - Thúy vội gài.

- Đúng rồi em! - Anh Tuấn gạt gù đồng tình.

- Không sao! Nãy say, nhưng đập mặt xuống đường cái giờ tỉnh như sáo rồi! - Tôi vội xua tay.

- Anh và mọi người cứ về đi. Em tự đi được mà!

- Nhưng...

- Muộn rồi, em xin phép đi trước nhé! Chào anh, chào các em! - Tôi ngắt lời Yển, rồi dứt khoát đề máy.

- Chào Mai! - Tôi nhìn về phía Mai khẽ gật.

Chỉ thoáng nhìn, nhưng tôi cũng có thể nhận thấy sự lo âu rờ rệt trong đôi mắt Mai, khác hẳn với vẻ dửng dưng khi nãy. Bạn ấy định nói gì đó... nhưng tôi đã phóng xe đi mất rồi...

- Ôc..ộc...!

Chẳng biết tôi lết về phòng như thế nào nữa. Chỉ định hình ra được là mình đang úp mặt trút bầu tâm sự vào cái bồn cầu.

- Trời ạ! Anh lại đi uống ở đâu thế này?

Loáng thoáng nghe giọng cái Hồng phía sau.

Nôn xong tôi loạng choạng bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn trong phòng thấy Sơn, Hòa, Lâm đang nằm ngổn ngang, mặt ông nào ông nấy vẫn còn vật vã lắm. Hình như rượu càng lúc càng ngấm thì phải. Hằng thì lúi húi bôi dầu gió vào chân Sơn. Thủy thì cầm khăn lau nước bọt thì thoáng cứ đùn ra bên mép Lâm.

- Cậu... về... - Hòa ngồi dậy nhìn tôi, đang định nói thì vội đưa tay ôm miệng, rồi lại chạy vọt qua tôi chui vào nhà vệ sinh.

- Bao bao nhiều lần rồi có nghe đâu. Tôi cũng đến chết đây!

Tiếng cái Hồng gất lên, xen với tiếng nôn khan của Hòa vọng ra.

- Anh, nằm xuống em bôi dầu gió cho. - Hằng với một cái gối đặt cạnh Sơn rồi bảo tôi.

- Thôi khỏi, lúc này anh uống ít mà, em trông nó đi!

Tôi vừa nói vừa đẩy cửa bước ra, rồi đi lên tầng bốn! Mở cửa phòng, thằng cu em Thái cũng đang gáy như lò kéo bể. Tôi bước lại ngả lưng xuống nằm cạnh nó. Nhìn lên trần nhà cứ thấy quay cuồng..

Bỗng thấy nhớ cốc nước chanh và bàn tay mềm mại âu yếm đặt lên trán dạo nọ...

"Ngày hôm qua... mà giờ thấy xa... xa quá..."

Giữa dư âm của những thổn thức đan xen trong sự mệt mỏi và choáng váng... tôi nhắm mắt...

Trước khi chìm vào giấc ngủ vẫn cảm nhận rõ hai dòng lệ uớt tràn ra hai bên khóe mi mình...

Chẳng biết giấc ngủ vật vã mệt mỏi kéo dài bao lâu.

Nhưng trong giấc ngủ tôi lại mơ thấy nàng, vẫn đôi mắt đầy trách móc. Nhưng bàn tay thì ân cần cầm khăn lau mặt cho tôi.

- Anh xin lỗi, anh lại hơi quá chén rồi! - Tôi lảm nhảm.

Nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi cầm tay tôi trầm ngâm.

- Sao không nói với anh? Anh đã xin lỗi rồi mà.

Chợt nàng đứng dậy rồi mở cửa đi ra ngoài.

- Ngọc, ở lại với anh, anh xin...

Tôi cuống quýt nhưng cánh cửa đã đóng.

Tôi choàng tỉnh, mở mắt ra, trời đã sáng hẳn. Cửa sổ mở toang đón những tia nắng chiếu dọi vào căn phòng.

Mình lại mơ rồi...

Tôi gượng dậy nhìn xung quanh, khẽ thở dài, Thái vẫn đang gáy khò khò, còn hội Sơn - Hòa - Lâm không biết đã tỉnh chưa?

Tôi đi vào nhà tắm, ngang qua chiếc bàn chợt thấy một cốc nước chanh đặt trên đó. Tôi khựng lại.

- Ngọc... Ngọc...! - Tôi gọi văng lên rồi lật đật chạy vội xuống dưới nhà.

Nghe có vẻ hơi hoang đường, nhưng không hiểu sao lúc này dù chỉ có một phần triệu hy vọng cũng có thể thổi bùng lên trong tâm trí. Về giấc mơ khi này phải chăng là sự thật...

Xuống tầng 3 mở toang cửa ra. Thấy Sơn với Hòa và Lâm vẫn đang nằm. Hồng ngồi trên bàn úp mặt xuống ngủ. Thủy và Hằng cũng trải chiếu nằm. Xem chừng mọi người vẫn đang ngon giấc.

Hy vọng càng được củng cố thêm nữa... tôi chạy tiếp xuống tầng 2. Mở cửa ngó vào tiếp...

Thấy anh Hùng cũng đang ngủ mê mệt. Cốc nước chanh là của ai?

Nghe tiếng lách cách dao thớt dưới tầng 1. Tìm tôi đập thình thịch. Chẳng có lẽ nào...

Tôi bước vội xuống..

Đúng là nàng rồi!! Chiếc váy trắng, bờ vai thon quen thuộc đang lúi húi bên bếp. Làm thế nào mà nàng quay trở lại được đây?

Câu hỏi cũng chỉ thoáng qua vì tôi cũng chẳng bận tâm đến câu trả lời. Điều quan trọng là...

Tôi bước đến ôm nhẹ nàng từ phía sau...

Nàng thoáng giật mình, toan gỡ tay tôi ra.

- Để im một lát... xin em... - Tôi vừa thì thầm, tay ghì chặt hơn. Và cúi mặt vào mái tóc huyền ngát hương thơm.

- Anh tưởng sẽ không thể gặp lại em nữa... Anh mệt mỏi, anh kiệt sức vì cứ phải nghĩ mãi tới điều này. Em à... chúng ta... chúng ta bất chấp tất cả đi... mình hãy trốn đi đến một nơi nào đó thật xa. Anh chỉ cần được bên em... bên em thôi... Anh không nghĩ là em lại có thể quay lại nhanh đến vậy... Ngọc à!

- Anh vẫn chưa tỉnh? - Nàng đứng lặng người. Rồi khẽ nói.

- Nếu phải là giấc mơ thì anh cũng chẳng mong tỉnh lại nữa, anh sợ những điều đã phải đối mặt ngày hôm qua. Anh sợ lắm rồi. - Tôi vừa nói vừa hôn lấy hôn để lên bờ vai trắng ngần.

Chợt nàng dứt khoát gỡ tay tôi ra, rồi quay lại.

- Mai!!! - Tôi sững sốt, đưa tay dụi mắt. Định hình lại một lần nữa.

Đúng là Mai thật. Bạn ấy nhìn tôi, mắt ngân lệ, nhưng rồi lại mau chóng quay đi. Tay lên quyết nhẹ những giọt nước mắt chực trào ra ngoài.

- Mai...! Anh... Hiếu, Hiếu xin lỗi. - Tôi bối rối gãi đầu, lòng hối hận tột độ vì hành động vừa rồi có thể đã vô tình gây tổn thương đến bạn ấy.

- Anh đã uống cốc nước chanh Mai để trên bàn chưa? - Mai vừa nói vừa cúi húi thái hành và rau. Mớ vung nồi cháo đang sôi sùng sục trên bếp khuấy nhẹ.

- Làm thế nào Mai vào được đây trong khi mọi người vẫn đang ngủ? Từ khi nào vậy? - Tôi lúng túng hỏi lảng.

- Mai trèo lan can vào!

- Hà...?

- Mai gọi Thái xuống mở cửa, anh ngốc ạ! - Thấy tôi đứng ngệt ra Mai cười khúc khích. Quay lại giải thích. Đôi mắt đen láy vẫn uơu uớt lệ vương.

Tôi cứ đứng lặng nhìn Mai mà chẳng biết nói thêm gì nữa.

- Cháo xong rồi, anh gọi mọi người dậy ăn nhé. Mai có việc phải đi. - Mai vừa nói vừa rửa tay, rồi lại phía bàn cầm túi xách. Sau đó cúi húi đi đôi dép cao gót và vội vã đi ra cửa.

- Mai!!

Nghe tiếng tôi gọi, Mai đứng khựng lại.

- Hiếu... Hiếu... cảm ơn! - Tôi vừa nói vừa gãi đầu, mặt cúi gằm xuống.

- Chẳng biết anh và người ấy... đang có chuyện gì! Nhưng anh đủ chín chắn và bản lĩnh để giải quyết mọi chuyện... Mai... Mai không muốn gặp lại anh chàng nát rượu tối hôm qua. Anh hiểu chứ?

- Thực sự là... - Tôi ngập ngừng.

- Mọi thử thách khi xưa đều đã không làm khó được hai người. Thì những trở ngại phía trước dù có như thế nào Mai cũng vẫn tin là anh sẽ vượt qua được. Đừng lãng phí điều ước của Mai, và... và đừng... để Mai... thấy anh phải đau khổ... thêm lần nữa...

Mai vẫn không quay lại. Nhưng những lời cuối, thấy giọng Mai hơi nghẹn.

- Chào anh!

Có lẽ sợ tôi nắm bắt được tâm trạng đang bực bội của bạn ấy. Nên bạn ấy bước vội đi. Tôi cứ đứng tần ngần nhìn theo, lòng trào dâng những cảm kích và cả một nỗi buồn đau nhói không thể cắt nghĩa được.

Tôi cúi lại rồi ngồi bệt xuống chân cầu thang. Đưa tay lên vò đầu... Sau đó lần mò túi quần, rút bao thuốc lấy ra một điếu, châm, hít một hơi sâu. Rồi tựa vào tường, thở ra, nhắm mắt nhìn những sợi khói bay vút vương.

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đừng khóc

- Kia sao không ăn nữa đi? - Hòa vừa xì xụp tô cháo vừa quay sang tôi hỏi.
- Tở đủ rồi! - Tôi vẫn chăm thuốc như điên. Ngồi tựa lưng vào tường nhìn đám bạn lúi húi bên nồi cháo chân giò Mai vừa nấu.
- Mày hút thuốc lấy no à? - Lâm miệng đang lúng búng cục xương trong mồm cũng ngoác ra.
- Mai về lâu chưa? - Anh Hùng vừa xia răng vừa hỏi.
- Cũng lâu rồi anh!
- Anh lấy làm lạ, tự nhiên nó qua đây nấu cháo cho mọi người rồi về chẳng chào hỏi ai lấy một câu. Hay thật!
- Thì mọi người vẫn đang ngủ mà! - Tôi nhún vai.

Chợt có tiếng xe máy đi vào, Sơn đỗ xích ở cửa. Lúc sáng nó dậy không kịp ăn, vội vội vàng vàng chờ Hằng qua trường.

- Anh Sơn, còn nhiều cháo lắm, vào ăn cho nóng! - Hồng quay ra cửa vẫy vẫy.
- Thôi, anh đi ăn với Hằng rồi.

Trả lời Hồng xong nó quay sang tôi.

- Cafe đi đại ca!

Hôm nay trời vẫn âm ỉ, sự ảnh hưởng của những cơn mưa liên tiếp khiến bầu không khí trở nên mát mẻ se se một chút lạnh. Tôi trầm ngâm chống tay nhìn ra đường, ngắm những dòng xe chạy đi chạy lại, nghĩ ngợi miên man.

- Đại ca gọi được cho sếp chưa? - Sơn cầm thìa khuấy vu vơ ly cafe rồi hỏi tôi.
- Không liên lạc được! - Tôi lắc đầu, mắt vẫn nhìn hướng ra đường.
- Đại ca định như thế nào?
- Tao chưa có định hướng gì cả!
- Có muốn đi Sài Gòn một chuyến không?
- Há?
- Đi thi em với đại ca đi!

- Tao với mày vào đó lúc này làm gì? Đến gặp bố mẹ Ngọc, quỳ xuống xin lỗi, năn nỉ ỉ ôi hay sao? Huống chi bố Ngọc không biết tình hình như thế nào, vào đây chỉ tỏ đại mặt. Và lại mẹ tao cũng chưa bình phục, sao tao có thể đi?? - Dù cũng đang rất sốt ruột, nhưng tôi cũng đủ bình tĩnh suy xét mọi việc.

Tính huống này ngoài dự liệu của tôi, và đã đẩy mọi thứ ra ngoài tầm kiểm soát. Nhưng có sốt sắng nóng vội cũng đâu giải quyết được gì? Chi bằng chờ mọi việc dịu lại, tìm cách liên lạc được với nàng, xem tình thế ra sao rồi mới tính tiếp. Nhưng quả thật tôi không thể phủ nhận một điều rằng, tôi đang phải đối mặt với cả một núi trở ngại, và đang bị động về mọi thứ.

- Đại ca nghĩ vậy là chuẩn đây! - Sơn giơ ngón cái lên ra vẻ đồng tình.
- Ngoài điện thoại ra đại ca với sếp còn phương thức liên lạc nào khả thi không?
- Thì vẫn hay lên mạng nói chuyện nữa, nhưng giờ này Ngọc còn tâm trí đâu... - Tôi thờ dài ngán ngấm.
- Địa chỉ nhà sếp đại ca biết không?
- Đương nhiên là biết.
- Ok! Chỉ cần vậy! - Sơn vỗ tay đánh đốp.
- Vậy thống nhất chờ vài ngày, có khi cả tuần và cả tháng đi! Rồi chúng ta nam tiến. - Nó nói tiếp.

- Ủm! - Tôi cảm ly cafe làm một ngum. Rồi ngoắc cậu phục vụ lại.

- Thanh toán em ơi.

Rời quán cafe, tôi về khu trọ sửa soạn đồ đạc. Rồi trở về nhà. Đã mấy ngày qua không về rồi, dù vẫn điện về nhà liên tục cho mẹ yên tâm, nhưng dù sao tôi vẫn phải về. Ở lại cũng chẳng biết làm gì cho qua ngày vì mấy hôm nữa mới bắt đầu bước vào học.

Son cũng về cùng với tôi. Dọc đường hai thằng chẳng nói năng gì. Tâm trạng vẫn nặng trĩu.

Tôi vừa đi vừa ngoái nhìn lại những con đường, loáng thoáng đâu đó là hình ảnh tôi với nàng phóng xe qua. Cười nói tíu tít, mọi thứ cũng chỉ mới mà sao giờ nó cứ như là một ảo ảnh xa vời, khiến trái tim tôi lại naoi naoi những bồi hồi.

Đưa Son về nhà nó xong tôi mới quay lại nhà mình. Khung cảnh ở nhà cũng đã vương vấn hình ảnh nàng mấy ngày lưu lại đây chăm sóc mẹ. Khiến tôi cứ đứng ngẩn ngơ một lúc.

- Hiếu về rồi à cháu? - Thấy tôi lách cách mở cổng, dì Thúy bước ra mừng rỡ.

- Vâng! Mẹ cháu đâu dì? - Tôi vừa gạt chân chống xe vừa hỏi.

- Mẹ cháu đang nằm xem tivi. Lên nhà nghỉ một lát, dì nấu com xong bây giờ đây!

- Vâng ạ!

Tôi bước vào. Mẹ đang tựa vào ghế sofa. Thấy tôi mẹ gượng dậy.

- Ấy mẹ cứ nằm đi! - Tôi vội chạy lại đỡ.

- Thôi, để mẹ ngồi, nằm nhiều oải hết cả người.

Tôi ngồi xuống cạnh mẹ, lúi húi xoa bóp chân tay cho mẹ.

- Sao trông sắc mặt con không được tốt, mà má sao trầy xước thế này? - Mẹ nâng mặt tôi lên lo lắng nhìn.

- Dạ! Con bị... trượt cầu thang! - Tôi bối rối nói lấp liếm rồi lại cúi gằm mặt xuống.

- Đi đứng cái kiểu gì thế?

- Ôi, có chút xúu thôi mà mẹ, không vấn đề gì đâu! - Tôi gãi đầu cười.

- Đợi đến lúc anh ra vấn đề thì tôi mới phải gàn sao? - Mẹ dứ ngón chỏ vào trán tôi.

- Từ giờ con sẽ cẩn thận hơn mà! - Tôi lại lúi húi bóp chân cho mẹ tiếp.

- Ngọc bay vào trong Nam rồi hả?

Nghe mẹ hỏi tôi khựng lại.

- Vâng...! - Tôi hơi lí nhí trong cổ họng.

- Thôi con đi thay quần áo đã! - Không muốn tâm trạng mình bộc lộ quá, tôi vội đứng dậy nói lảng đi, và chuồn lẹ vào trong buồng. Mẹ cũng là người rất tâm lý nên tôi sợ mẹ sẽ nhìn thấy biểu hiện đang không bình thường lắm của tôi.

Một lúc sau, dì Thúy dọn com lên. Trong bữa com chiều mẹ và dì Thúy liên tục hỏi han về tình hình học hành sắp tới, và cả về nàng nữa. Muốn trốn tránh cũng không xong, tôi đành chọn cách trả lời lấp lửng cho qua chuyện. Cố gắng ăn dù chẳng còn tâm trí đâu mà nuốt nữa.

Tôi ở nhà với mẹ mấy ngày, trong mấy ngày đấy thi thoảng tôi vẫn liên tục nhắn tin gọi điện vào số máy nàng. Nhưng chẳng có hồi âm. Tôi ra cả mạng nhắn tin qua Yahoo, nhưng nàng vẫn bật vô âm tín. Dần dần cái sự bình tĩnh trong tôi suy yếu, mất dần. Đôi chỗ cho nhưng lo âu sốt sắng lại ủa về choáng ngợp tâm hồn.

Mấy ngày trôi qua cứ nặng nề kéo dài như mấy năm vậy. Dù thế nào thì ít ra nàng cũng phải tìm cách gì đó nhắn tin, liên lạc với tôi. Báo tôi biết tình hình chứ? Tại sao lại không có một chút hồi âm nào? Điều đó khiến tôi lại càng hoang mang hơn.

- Đoàng! Đoàng!

- Chết rồi, thằng Quân nấp trong vòm! Bỏ thằng chó! - Tôi bực mình giậm mạnh chuột xuống.
- Đại ca soi cho em cái! - Son ngồi cạnh loay hoay phím chuột điều khiển nhân vật trong game Half life.
- Ồ! - Tôi ấn phím View màn hình cho nó.

Nó hùng hổ nhảy vào, vừa chạy hình zic zắc vừa xả đạn. Kinh nghiệm chinh chiến giang hồ hồ báo như nào thì trong game nó cũng thế. Thằng Quân die không kịp ngáp.

- Còn thằng Sáng trong nhà hoa nữa! - Tôi ấn phím view tiếp.
- Được, cứ để đó cho em!

Son quay trở lại.

- Nó còn 13 máu thôi! - Tôi rì tai thì thầm.

Son chạy qua chợ, phi vào ngách đến trước cửa nhà hoa, thằng Sáng xả đạn ra liên hồi. Son lùi lại, rồi rút quả lựu đạn quăng vào.

- Âm!!!
- Thôi xong!!! - Tiếng thằng Sáng la lên ở dãy máy tính bên kia.
- Hehe, còn mấy trận thắng nữa là được một châu bìa rồi! - Son cao hứng đập tay với tôi.

Ở nhà buồn buồn, Son rủ tôi tụ tập với đám bạn cùng lớp hồi cấp 3, lượn lờ chán, rồi tạt té vào quán game. Tôi cũng đi theo nó cho khuấy khóa đầu óc. Mấy thằng chia đội bắn nhau, bên nào thua thì lát đi uống bia trả tiền.

- Đại ca cứ toàn một mình một đường thế, thí mạng không à!
- Kệ tao! - Tôi cố chấp.

Đang say sưa với trò game bạo lực phổ biến nhất lúc bấy giờ. Chợt tôi giật mình khi thấy trong loa, lẫn với tiếng súng đạn là tiếng "Buzz" quen thuộc của hộp thoại Yahoo. Tôi giật mình thoát game vội.

Màn hình hiển thị là nick của nàng. Tôi vỡ òa sung sướng.

- Đại ca đâu rồi??? - Son la hoảng. Nhưng nó cũng im bặt khi nhìn sang màn hình của tôi. Nó cũng vội thoát ra.
- Hai thằng mày làm gì thế? - Thằng Quân hỏi với sang.
- Đội bọn tao một lát. - Nó giơ tay ra hiệu ngừng, rồi kê ghế sát vào tôi.
- Em đây à...? - Tôi run run gõ phím.
- Vâng! - Bên kia nàng cũng trả lời.
- Sao mấy ngày vừa qua anh gọi không liên lạc được, nhắn tin em cũng không trả lời?
- Em phải vào viện chăm bố mà!
- Tình hình bố em thế nào rồi?
- Vẫn chưa tỉnh anh ạ! - Nàng để biểu tượng khuôn mặt buồn.
- Thôi được rồi, anh hiểu, nhưng máy đâu mà sao anh gọi không được?
- Máy mẹ em giữ rồi!
- Vậy à? Anh biết ngay từ đầu mọi chuyện sẽ rất khó khăn, nhưng em đừng lo. Chờ bố em khỏe, mọi thứ im ắng rồi chúng ta sẽ tìm hướng giải quyết! Hãy tin ở anh! - Tôi vội trấn an.

-...

Mãi không thấy nàng trả lời, tôi sốt ruột quá gõ dồn dập.

- Em đâu rồi?

- Em à! Còn đó không?

Một lúc sau mới thấy nàng...

- Anh...!!!

- Anh đây, anh đây!

- Mình chia tay đi!

- Há???

Tôi choáng váng ngoảnh sang Sơn, hai thằng bần thần nhìn nhau.

- Em đùa à? Mọi chuyện đang rối tinh, lúc này không phải lúc đùa đâu. - Tôi run bắn người lên.

- Em nói thật...

- Ngọc!!!!

- Mấy ngày nay anh Huy đã ở bên cạnh em, tận tình cùng em chăm sóc bố. Giờ em mới hiểu ra sự chân thành của anh ấy. Anh à... Chúng ta có quá nhiều khoảng cách! Mong anh hãy hiểu!

- Hiểu!? Hiểu cái gì, em có biết em đang nói gì không Ngọc? - Tôi luống cuống gõ phím, mặt đỏ bừng, tai nóng ran, hai thái dương giật giật, mọi thứ xung quanh cứ chao đảo như người say.

- Anh Huy cũng là một người tốt và biết quan tâm, em cũng là một người con gái. Cần một chỗ dựa vững chắc để lo cho gia đình sau này.

- Tốt! Tốt cái... - Sơn đập mạnh tay xuống bàn, văng tục.

- Em à, em đang không biết mình đang nói gì đâu! - Tôi mím môi.

- Em biết, và em chỉ nói đến vậy thôi. Từ giờ em sẽ xóa nick này. Và mong anh đừng tìm cách liên lạc với em nữa! Chào anh!

Tôi chưa kịp nói thì tiếng đóng cửa trong hộp thoại vang lên. Nàng đã out rồi. Tôi điên cuồng gõ muống vỡ cả bàn phím, tuyệt vọng gọi nàng. Rồi cuồng cuồng rút điện thoại ra gọi tiếp. Nhưng vẫn chỉ là thuê bao.

Đến lượt tôi đắm tay đánh rầm xuống bàn, tung cả bàn phím lẫn cốc nước.

- Sao thế!? - Thằng Quân đứng dậy trở mặt ngó sang.

- Thôi ngừng ở đây! - Sơn xua tay, rồi gọi thanh toán tiền...

Tôi hiểu điều gì đang diễn ra không?

Đương nhiên là không.

Đây phải chăng là cơn ác mộng, giống như những lần tôi đã từng mơ thấy?

Cũng không nốt, vì tôi thấy đau rất khủng khiếp khi cánh tay chà mạnh xuống đường. Tôi nằm vật ra đất, nhìn chiếc xe đồ kèn càn, bánh vẫn quay tít.

- Ọc!!! - Chợt bụng dạ cồn cào, lợm giọng. Tôi chống tay lên nôn thốc nôn tháo.

Rồi lại nằm vật ra đất...

Tôi nhìn lên bầu trời đêm, tầm này cũng khuya lắm rồi. Nhưng dù cho không phải là ban đêm, ở đâu cũng thế, chỗ nào cũng thấy một mảng màu u tối đang bao trùm trong tâm trí.

- Tệ thật! - Tôi lăm bắm rồi lồm cồm bò dậy. Bước lại dựng xe lên để đi về.

- Trời, đi đâu mà về muộn thế cháu, lại còn nồng nặc mùi rượu nữa? - Di Thúy chạy ra đỡ lấy tôi.

- Ngã xe nữa à? - Di hốt hoảng sờ nắn bên tay áo rách bươm.

- Mẹ cháu... ngủ chưa? - Tôi đưa tay lên ra dấu hiệu im lặng

- Ban này uống thuốc xong ngủ rồi, mày vừa đi đâu về mà ra nông nổi này?

- Cháu không sao, xin đi đừng nói với mẹ. - Tôi vừa nói vừa lảo đảo bước vào.

Nghe loáng thoáng di Thúy lẩm bẩm đằng sau, nhưng tôi đâu có màng. Tôi nằm vật ra giường, bật quạt rồi với chân đắp...

Giấc ngủ chênh choáng kéo đến, chập chờn. Kéo theo dư âm của hơi men, của những cơn đau ê ẩm khắp người, và cả một sự hụt hẫng vô tận không thể cắt nghĩa được bằng lời.

- Anh à!

- Gì vậy em?

- Lần này là sao bằng thật nhé! - Nàng chỉ lên vệt sáng trên bầu trời.

- Lần này để dành điều ước đó cho anh! - Tôi nháy mắt.

- Em không ý kiến! - Nàng tùm tùm

Tôi kéo nàng vào lòng, ôm chặt.

- Anh ước điều gì vậy? - Hồi lâu không thấy tôi nói gì, nàng thò thẻ hỏi.

- Anh ước rồi, và đang tận hưởng điều đó. - Tôi siết chặt vòng tay hơn, rồi hôn nhẹ lên mái tóc nàng, lim dim đôi mắt.

Vẫn luôn là như thế. Ở bên nàng, tôi đã có tất cả những điều mình cần cho những lý tưởng cuộc đời rồi.

Bất chợt cảm giác mềm mại tan biến, tôi sững sờ mở mắt ra. Thấy mình đang tự ôm lấy đôi vai mình.

- Ngọc... em... - Tôi hoảng hồn nhìn quanh, đang định cất tiếng gọi thì khựng lại.

Bối quang cảnh xung quanh... nó lại là...

Góc cây bàng năm xưa...

Và lại thế rồi...

MƯA...

...

Giấc mơ ơi, tao đâu còn nước mắt để mà khóc nữa???

Tìm như muốn vỡ vụn, tôi ngồi thừ người ra. Rồi lấy tay ôm đầu...

Chợt nghe tiếng loạt soạt bên cạnh, tôi ngoảnh sang, thấy nàng đang chỉnh lại váy áo, đôi mắt buồn sâu thẳm ra phía... hồ nước...

Bỗng nàng vụt chạy về phía hồ...

- Ngọc!!! - Tôi hoảng hồn chạy theo... nhào người ra ôm chầm lấy nàng. Chúng tôi ngã sõng soài ra đất.

Tôi vội chống tay dậy...

- Em định làm gì??? Em...

Nhưng tôi lại một lần nữa im bật. Khung cảnh hồ nước đêm trăng năm nào đã biến mất, thay vào đó cũng là một đêm trăng. Nhưng lại là đêm trăng ở Tam Đảo. Tôi nhìn ra ngoài cửa, gió vẫn thổi chiếc rèm vẫn tung bay lất phất, cuốn theo cả những cánh hoa tường vi mong manh bay tán tác vào phòng...

- Anh vẫn còn run kìa... - Nàng đưa tay vuốt nhẹ lên má tôi. Mồ hôi chúng tôi rịn ướt quện vào nhau giữa hai cơ thể vừa trải qua những hoan lạc tột cùng...

Tôi nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt, nhưng vô cùng hạnh phúc của nàng...

- Em cũng vậy mà! - Tôi hoan hỉ cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Nhưng không phải sự mềm mại của đôi môi dịu ngọt quen thuộc đón nhận... thay vào đó là sự khô cứng, với dư vị khét lết của.... đường ray...

- Tu... tu... tu...

Nghe tiếng còi tàu hú vang. Tôi ngẩng lên, thấy mình đang quỳ trên đường ray ga tàu... bóng dáng con tàu xa khuất đi dần xa hun hút trong ánh hoàng hôn chiều tà...

"Hoàng tử mít ướt của em"

"Đừng khóc..."

"Đừng khóc..."

"Đừng khóc..."

...

Lời nàng thoang thoảng trong một mớ tiềm thức đang hỗn độn trong đầu. Văng vẳng theo nỗi đau cứ kéo dài, dài mãi trong lòng tôi...

Tôi bừng mở mắt...

Trời đã tờ mờ sáng, không gian vẫn im ắng và tiếng tích tắc đồng hồ vẫn cần mẫn gõ nhịp thời gian.

Tôi ngồi dậy, vẫn chưa hết bàng hoàng. Nhìn xuống cánh tay đã được rửa ráy băng bó cẩn thận. Lại còn được thay cái áo sơ-mi khác nữa. Tôi thầm cảm ơn sự chu đáo của dì Thủy. Chắc dì cũng muốn giấu mẹ chuyện tôi ngã xe, sợ mẹ lo lắng.

Tôi ưỡ ỏi bước lại bàn cầm bình nước tu ừng ực. Rồi nhẹ nhàng lên xuống nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Xong xuôi tôi lại lên nhà, lấy giấy bút ghi lại vài chữ, nói với mẹ là lên Hà Nội gấp để chuẩn bị cho việc học kỳ tới. Dù sao thì ngày mai cũng đã nhập trường rồi. Mà cái quan trọng là tôi không muốn ở nhà để mẹ nhận thấy cái tâm trạng suy sụp này của tôi.

Sau khi để mẫu giấy trên bàn, tôi nhẹ nhàng dắt xe ra cổng. Đi được một đoạn mới nhấc máy gọi cho Sơn..

- Đại ca, tay làm sao thế kia? - Thấy cánh tay băng bó của tôi nó sốt sắng hỏi.

- Không sao, va quệt trầy xước tí thôi mà!

- Hôm qua đại ca uống nhiều quá.

- Đáng uống không?

Nghe tôi hỏi vậy nó im bật, chẳng nói năng thêm gì. Tôi ngồi xích lại sau cho nó cầm lái.

- Đại ca, em không nghĩ là sếp nói thật đâu. Chắc phải có uẩn khúc gì lớn lao lắm nên bắt đắ dĩ sếp mới phải đi tới quyết định như thế. - Đang đi trên đường nó quay lại bắt chuyện.

Điều nó nói đương nhiên là tôi hiểu. Biết bao nhiêu khó khăn cách trở mới tìm về lại bên nhau. Cùng nhau trải tiếp qua bao nhiêu sóng gió và cả những quãng ngày tuyệt vời thêm gắn bó. Tình yêu giữa tôi và nàng không thể kết thúc bằng vài đoạn chat ngắn ngủi lằng nhách trên mạng ấy được. Tôi không cam tâm. Không chấp nhận, không muốn nghe và cũng chẳng muốn nghĩ.

- Hôm nay là ngày thứ 4 kể từ lúc Ngọc vào Nam rồi! - Tôi thở dài nhẩm tính.

- Vâng!

- Tao không đợi thêm được nữa!

- Em cũng nghĩ vậy.

- Xuống Hà Nội và đặt vé đi. Để tao thu xếp nhờ hội thằng Hòa điểm danh hộ.

- Được rồi đại ca! Em cũng muốn nói chuyện với sếp cho rõ ràng. - Nó gật đầu đồng tình luôn.

Xuống tới Hà Nội, Sơn đi lo liệu việc đặt vé. Tôi tạt qua trường nghe ngóng thông tin lịch học, rồi trở về nhà trọ. Nói chuyện với Hòa và Lâm nhờ chúng

nó thu xếp điểm danh hộ trong ít nhất là một tuần tới. Dĩ nhiên là tôi giấu nhem chuyện đã liên lạc lại được với nàng.

Sau đó đến buổi trưa, mấy thằng lại lòi nhau đi ăn. Vì 4 giờ chiều bay nên cả hội chỉ uống chút ít gọi là có tí men cay đưa tiễn.

Sau khi ăn uống xong, cả hội lại về nghỉ ngơi.

Đang trong trạng thái nôn nóng nên tôi chẳng thể chop mắt được. Cứ nằm vắt tay lên trán suy nghĩ.

- Renggg! - Chợt có tiếng điện thoại reo.

Tôi bật dậy như tôm, lao tới cầm máy. Nhưng không phải số của nàng, là mẹ gọi.

- Alo, con nghe nè mẹ!

- Làm gì mà từ sáng mẹ điện không nghe máy, cũng chẳng gọi lại? - Giọng mẹ có vẻ trách móc.

- Dạ, con phải lên trường ạ!

Lúc sáng mẹ điện mấy cuộc, nhưng tôi lo ngại việc mẹ biết tôi ngã xe, điện hỏi han nên không dám nghe. Định tìm lý do nào phân bua rồi gọi lại cho mẹ sau mà quên khuấy đi mất.

- Thế bao giờ đi học?

- Dạ, mai ạ! - Tôi thờ phào, chắc mẩm đi Thủy vẫn giấu hộ tôi. Chứ nếu mẹ mà biết mẹ chả tra khảo ngay từ câu đầu rồi.

- Sáng xuống sớm, đi chẳng bảo mẹ gì cả. Mẹ đang có chuyện muốn nói!

- Chuyện gì ạ?

- Thôi, để lần tới về. Lo mà học đi! Thế nhé!

Tôi đang định hỏi thêm về "câu chuyện mẹ muốn nói" thì mẹ đã tắt máy rồi. Tôi thờ dãi đặt máy xuống rồi lại nằm nghĩ vẩn vơ.

- Tít... tít...!

Nằm thêm một lúc thì lại có tin nhắn, tôi lại vô lấy máy mở ra. Nhưng rồi lại thất vọng, không phải nàng nhắn. Là Mai.

- Anh ổn chứ?

- Cảm ơn Mai, mình vẫn ổn! - Tôi nhắn lại.

- Vết thương trên má còn đau không?

Tôi đưa tay lên sờ má, rồi lại nhìn cánh tay băng bó của mình, cười méo xệch.

- Anh không sao, trầy chút xú thôi mà! - Tôi nhắn lại tiếp.

- Mai ghét nhìn thấy anh trong bộ dạng như thế... Anh tệ lắm...!

Thấy Mai nhắn vậy, tôi cũng chẳng biết phải nói sao. Mỗi khi bạn ấy mạnh mẽ những bộc lộ trong lòng đều khiến tôi khó xử vô cùng. Tôi ngần ngại một lúc rồi đặt máy xuống, đi vào nhà tắm vực nước rửa mặt.

Rửa mặt xong tôi nhìn đồng hồ, đã gần 2 giờ chiều rồi. Xuống nhà gọi thằng Sơn dậy rồi đi thôi, phải ra trước 1 tiếng để còn làm thủ tục nữa.

Đang định mở cửa bước xuống cầu thang, thì lại nghe tiếng chuông reo. Chắc Mai không thấy mình trả lời nên gọi lại đây mà. Tôi quay lại cầm máy lên.

Không phải số của Mai, là số lạ...

- Alo? - Tôi bấm máy nghe.

- Anh Hiếu phải không ạ? - Giọng một cô gái nói tiếng miền Nam.

- Vâng... Ai vậy nhỉ? - Tôi hơi chột dạ.

- Dạ, em là Lê Chi bạn của Mai Ngọc ạ!

- À...! Chào bạn! - Tôi giật mình nhớ ra nàng đã nói dối gia đình về nhà bạn này ở miền Tây để bay ra đây với tôi. Tóm lại bạn này cũng là đồng phạm đối với bố mẹ nàng, nhưng lại là đồng minh với tôi và nàng.

Tôi khắp khởi mừng rơn vì đã có đầu mối khác để liên lạc với nàng khi vào Sài Gòn.

- Anh à... - Lê Chi có vẻ ngập ngừng.

- Sao bạn biết số mình? Bạn gặp Ngọc chưa? Tình hình thế nào rồi? Ngọc sao rồi bạn? - Tôi sốt ruột hỏi dồn.

- Mai Ngọc đang... đang cấp cứu trong bệnh viện...

- Há??? - Tôi nghe như có tiếng sét đánh ngang tai.

- Ba của Ngọc... bác ấy... bác ấy mất rồi... mất hôm kia. Sáng nay đưa tang xong, Ngọc đi đâu ý làm mọi người bỏ đi tìm. Đến trưa thì có người thông báo bạn ý bị tông xe... đang... đang rất nguy kịch... - Lê Chi thút thít.

-...

Tôi xây xẩm mặt mày, chân tay bủn rủn, lao đảo cổ vịn vào bàn để không khỏi ngã khụy... Chiếc điện thoại rơi xuống đất...

-...

- Alo...

- Alo...

- Anh Hiếu...

Giọng Lê Chi sột sắng văng vẳng phát ra từ chiếc điện thoại đang nằm dưới đất...

Nhưng tâm trí tôi...

Đâu còn nghe được gì nữa...

- Alo...

- Alo...

- Anh...

Lê Chi vẫn gọi. Sau đó là tiếng tút tút, rồi lại tiếng chuông reo nữa. Nhưng gần như mọi tri giác của tôi đã bị tê liệt hoàn toàn mất rồi. Có chăng sự cảm nhận, chỉ là một tiếng thì thảo khe khẽ như gió thoảng không đến từ thực tại...

“Đừng khóc...”

*

*

*

(HẾT PHẦN 3)

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Không còn lời hứa

Những con đường rợp bóng cây, vẫn là nơi tôi thường đạp xe qua mỗi khi đến trường. Khai giảng xong thì cũng là lúc sắc thu bắt đầu len lỏi trong bầu không khí hơi se lạnh mỗi buổi sáng, và nhuộm lên những chiếc lá một màu ủa vàng mang theo bao day dứt khắc khoải của hoài niệm, bay lất phất trên những con đường mỗi khi có một cơn gió ủa đến.

Tôi vừa đạp xe vừa nhìn ngắm, vừa trái lòng vào những tia nắng len lỏi qua từng tán lá, và những xào xạc thỏn thức ủa vàng... Sự trái lòng không phải là những suy nghĩ cằn cỗi như những chiếc lá khô kia. Mà đó là những rung động đang rạo rực nơi trái tim... Một cảm giác lạ lẫm lần đầu tiên xuất hiện trong tâm trí...

"Mai Ngọc" - Bất giác tôi lẩm bẩm.

Vụ đi giặt giũ lau bảng tủi hổ của ngày nhập lớp hôm qua đã nhanh chóng bị lu mờ. Bởi cái tên ấy, bởi nụ cười như bông hoa đang hé nụ, và cái nháu mày nghiêm khắc... đã khiến tôi không thể nhập tâm vào mấy cuốn truyện kiếm hiệp, khiến tôi nửa đêm vẫn trần trọc chống tay suy tư, và tìm tìm cười khi nghĩ về.

Mọi thứ cứ đến nhẹ nhàng và ngỡ ngàng như những cơn gió mùa thu.

Tôi còn chẳng kịp nhận ra là tôi đã có thói quen liếc nhìn mỗi khi bạn ấy đạp xe phóng vụt qua tôi. Mỗi khi bạn ấy đi dưới sân trường, hay mỗi khi bạn ấy ngồi chống cằm thả hồn vào những trang báo Hoa Học Trò.

Nhưng tất cả cũng chỉ dừng ở mức bạn bè xã giao trong lớp mà thôi. Dù tôi có cố gây chú ý thì cũng vẫn chỉ nhạt nhòa như hội con trai khác trong lớp. Bởi xét cho cùng thì tôi cũng đâu có gì nổi trội hơn chúng nó ngoài vẻ vờ vờ văn võ.

Qua học kỳ I, tôi đã bắt đầu thấy khó chịu mỗi khi mấy thằng... à không, mấy anh lớp trên cứ thi thoảng tạt qua ngó nghiêng nhìn nàng. Rồi thì thư từ trên phòng văn thư chuyển xuống, thư nhét trong ngăn bàn, tóm lại là cũng một cơ sở. Nhưng tôi hả hê khi thấy bạn ấy có vẻ không bận tâm lắm.

Những nơi nàng hay lui tới như quán ốc, chè kem, và mấy cửa hàng cho thuê truyện tranh sau mỗi giờ học thêm hay học chính. Tôi nhanh chóng nắm bắt và hay phục ở đó. Nhưng kết quả cũng lắm cũng chỉ là nụ cười và cái vẫy tay chào hỏi của nàng như đối với bao người khác mà nàng quen biết. Nhưng tôi vẫn hài lòng, đơn giản là mỗi khi nhìn thấy nụ cười đó, tôi thấy cõi lòng mới bình yên làm sao.

Ngày valentine, nàng nhận bao nhiêu là quà của mấy ông lớp trên. Những món quà trực tiếp trao tay thì nàng kiên quyết không nhận và chạy vụt đi để lại đằng sau bộ mặt tiu nghỉu thất vọng tràn trề của mấy gã đó. Những món quà nhờ mấy đứa trong lớp chuyển cũng chịu chung số phận, chỉ có mấy món một số thành phần "chai mặt cơ bản" đến sớm nhất trong ngăn bàn thì nàng đành miễn cưỡng mang về.

Tôi đứng lẩn lút sau gốc cây xà cừ cạnh bãi để xe, hồi hộp dõi theo nàng. Thấy nàng thoáng ngạc nhiên rồi cảm lấy bông hồng đã được "ai đó" cài cẩn thận trên giỏ xe từ lúc nào, tôi gần như nín thở. Nàng ngấm ngấm giây lát rồi ngoảnh nhìn xung quanh, tôi vội rút đầu, rồi tựa lưng vào gốc cây, tim đập thình thịch. Sau đó mới lại thò mặt ra ngó tiếp, nhìn nàng cài bông hoa vào cặp rồi đạp xe ra phía cổng trường. Tôi vội thở phào, tim vẫn đập mạnh nhưng theo nhịp điệu rộn ràng. Chỉ thiếu chút nữa là tôi nhảy cẫng lên hét thật to. Dù cho nàng chẳng biết chủ nhân của bông hồng đó là ai, tôi cũng đâu có để tâm... Valentine với tôi như vậy đã trọn vẹn ý nghĩa lắm rồi.

- Huych! - Tôi nhảy lên đỡ đường chuyển của thằng Sơn. Đường bóng hơi với khiến bóng nảy ra xa. Nhưng vẫn chưa hết biên, tôi mím môi lao tới. Một gã to như hộ pháp cũng nhào tới. Cả hai cùng tung hết lực vào cú sút.

- Cốp! - Một tiếng khô khốc vang lên. Hai cái ống đồng va vào nhau tóe lửa. Tôi điếng người ngã lăn quay ra. Gã kia cũng vậy. Nhưng trong khi tôi ôm ống đồng nhăn nhó thì gã cổ gượng dậy tung một đường chuyển vào quả bóng đang xoay tròn dưới đất.

Bóng vọt qua hàng thủ lớp tôi, đến đúng điểm tên tiền đạo cấm của lớp bạn đang chờ sẵn. Gã nhảy lên thực hiện một pha đánh đầu mẫu mực. Bóng bay vào lưới trong sự bất lực của thằng Tiến thủ môn.

- Vàoooo...!!!

- 3 - 0 rồi!!!

Mấy đứa con gái lớp bạn vỗ tay hò hét ầm ĩ.

- Thế địch nào hôm nay đá đấm chán vậy trời! - Thằng Quân giậm chân xuống đất bực bội.

- Thua chắc cú rồi! - Sơn lắc đầu chán nản.

- Hôm nay hội con gái không ra cổ vũ thành ra nhuệ khí tinh thần anh em xuống hẳn! - Thằng Sang thờ dãi.

- Mà hôm nay hội nó làm cái quái gì mà không thấy mống nào ra nhỉ?

- Thì tập văn nghệ, mai mừng 8/3 mà.

- Sao hội con gái A4 không phải tập à?

- Biết đâu được ý!

Tôi nằm dài dưới đất, ngửa mặt lên trời thờ hồng học. Nghe chúng nó đối thoại với nhau.

- Thôi nào làm lại, thời gian vẫn còn nhiều! Cố lên các chiến hữu, thà thua chứ không nhục, ít ra phải có bản danh dự chứ! - Thằng Quân chạy vào lưới lấy bóng đi lên giữa sân.

- Quang vào thay tao cái! - Tôi vẫy tay.

- Sao thế? - Sơn chạy lại hỏi.

- Đau không nhắc nổi chân nữa, đá đấm cái gì!? - Tôi vừa nói vừa tập tễnh bước lại xe. Vơ đóng quần áo, cặp xách nhét vào giỏ.

- Về à?

- Ồ! - Tôi buông câu gọn lỏn rồi đạp xe phóng đi.

Chiều chập choạng tối mà trời mưa như trút nước. Hội con gái đã về hết, chỉ còn mỗi xe của Ngọc dựng ở đó. Chắc còn ở lại bàn bạc gì với cô giáo chủ nhiệm hay sao mà mãi mới thấy bạn ý ra. Khẽ nhủ mày ngược nhìn trời mưa, rồi bạn ấy che vội chiếc cặp lên đầu, chạy ra nhà để xe.

Bạn ý hơi sững người khi lại thấy một bông hồng cài trên giỏ, trong giỏ là một chiếc áo mưa... Bạn ý cầm bông hồng, rồi lại nhìn ngó xung quanh một lúc. Ngần ngừ đắn đo giây lát rồi mới mặc áo mưa vào và đạp xe về...

Tôi đứng sau gốc xà cừ, cúi gằm mặt. Từng dòng mưa xối xả buông xuống, tôi ướt như chuột lột. Nước mưa thấm đẫm bộ quần áo sẫm, đôi tất và cả chiếc giày bata đá bóng. Len lỏi vào từng thớ thịt cái rét của tháng 3. Tôi đưa tay vuốt mặt, rồi ngoảnh nhìn bóng Ngọc khuất dần sau cổng trường.

- Hắt xì! - Tôi đưa tay quạt nước mũi rồi tập tễnh bước ra chỗ quán nước ngoài cổng để lấy xe.

Da sờn hết cả gai ốc, nhưng tôi đâu có thấy lạnh, bởi một nỗi ấm áp vô bờ từ trái tim đang tỏa ra...

Và nó tỏa thành cơn sốt kéo dài mất mấy hôm liền khiến tôi phải nghỉ học...

- "...Máy bay đang hạ dần độ cao để chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Bây giờ là 19 giờ 20, nhiệt độ bên ngoài tại sân bay vào khoảng 24°C, trời đang có mưa nhẹ, quý khách vui lòng về chỗ ngồi, thắt lại dây an toàn và tắt hết các thiết bị di động..."

Tiếng cô tiếp viên nhỏ nhẹ vang lên trong khoang.

- Dậy, dậy ông ơi! - Ổ hàng ghế bên Lâm đang quay sang lay gọi Hòa.

Tôi ngồi trầm ngâm, tay nắm chặt sợi dây chuyền may mắn mà nàng đã tặng vào cuối năm ngoái. Trong đầu vẫn đang hỗn độn những ký ức...

- Anh ơi! - Chợt một bàn tay vỗ nhẹ vào vai tôi.

Tôi giật mình ngoảnh lại.

- Vui lòng thắt lại dây an toàn hộ em ạ!

Tôi bản thân nhìn nụ cười của cô tiếp viên. Rồi vội vàng thắt dây an toàn vào. Sao giờ bất cứ điều gì cũng có thể kéo hình ảnh của nàng ủa về trong tâm trí vậy?

- Đại ca, anh ổn chứ? - Sơn quay sang hỏi.

- Ủ! - Tôi thở dài, rồi nhét sợi dây chuyền vào túi.

Máy bay khẽ rung lắc rồi chao liệng, hạ thấp độ cao. Nhìn về phía cửa sổ, Sài Gòn dần hiện ra qua những ánh điện lung linh huyền ảo. Trái dài mênh mông rực rỡ như một dải ngân hà.

Tôi tựa đầu vào thành ghế, mắt nhắm nghiền.

- Dậy đi nào! - Một bàn tay véo nhẹ mũi tôi.

Tôi mở bừng mắt. Ngoảnh sang, thấy nàng đang sầm soi nhìn mình.

- Gì thế này? - Nàng đưa tay quạt nhẹ lên khóe mắt tôi.

- Khóc? - Nàng khẽ nhủ mày.

- Đâu có, tở... - Lúc này mới thấy một cảm giác ươn ướt còn vương. Tôi bối rối gãi đầu.

- Ai bắt nạt Hiếu trong giấc mơ sao? - Nàng chu mỏ, đôi mắt tròn xoe ra vẻ khó hiểu.

- Trong mơ thì không, nhưng ngoài đời thì có... - Tôi ghé sát vào nàng thì thầm.

- Vậy hử, ai?

- Tôi cũng chẳng rõ ai là thủ phạm gây ra vụ này nữa! - Tôi đưa tay lên xoa mũi, nhăn nhó.

- Xì, véo nhẹ mà cũng ớn lạnh! - Nàng bĩu môi, toan đưa tay véo tôi thêm cái nữa.

- Dậy nào mọi người! Ao Vua xin kính chào quý khách! - Giọng cái Hân oang oang phía trên khiến nàng rụt tay lại.

Cả lớp đưa nào đưa nấy uể oải vươn vai. Rồi ngó nghiêng ra ngoài cửa sổ. Không khí nhốn nháo ban đầu lại quay trở về.

Bác tài đánh xe vào điểm đỗ rồi mở cửa. Tất cả ừa xuống, tay xách nách mang, nhưng khuôn mặt ai cũng hồ hồ như quên hết những mệt nhọc lẫn ngái ngủ sau chặng đường dài.

Sau khi ngồi nghỉ ngơi, ăn lót dạ xong, cả lớp thống nhất leo núi trước rồi khám phá các địa điểm sinh thái sau. Tôi với nàng như thường lệ tách nhau ra cho chúng bạn đỡ nghi ngờ. Lúc đầu khi lên xe cũng vậy, may mà con Vân "Híp" mò xuống tụ tập với mấy cái mò khoét háu ăn của lớp, nên tôi mới có dịp lén lên ngồi cạnh nàng. Tuy nhiên cũng không dám nói chuyện thân mật gì nhiều, chỉ đến lúc lủ củ vọ ngủ hoặc uể oải không để tâm gì đến xung quanh nữa thì mới thì thầm qua lại đôi ba câu như lúc này.

- Mệt không? Đưa Hiếu xách đồ cho. - Tôi bước ghé lại gần nàng, đưa tay đỡ chiếc balo.

- Thôi, mọi người thấy thì ngại lắm. - Nàng lắc đầu nguầy nguậy.

- Đằng sau còn đứa nào nữa đâu, chúng nó đi đằng trước hết rồi. - Tôi kiên quyết giằng lấy balo.

Chúng tôi đi chậm chậm gần như tách đoàn. Để tiện nói chuyện và trao nhau những cử chỉ yêu thương. Cái sự vụng trộm bao giờ cũng đầy cảm xúc bùng cháy mãnh liệt hơn mỗi khi được bên nhau.

Chúng tôi vừa đi vừa say sưa ngắm cảnh, thưởng ngoạn thiên nhiên và tận hưởng bầu không khí trong lành. Thi thoảng nghịch ngợm tạt té nhau mỗi khi gặp một con suối hay một dòng thác nhỏ róc rách chảy qua.

- Chết rồi! - Tôi mở cái balo của mình mới nhớ ra lúc này quên không cầm chai nước nào.

- Sao vậy? - Nàng quay sang hỏi.

- Này không lấy chai nước nào, giờ khát khô cả cổ! - Tôi nuốt nước bọt đánh ực.

- Uống nước suối nè, mát lắm! - Nàng nháy mắt.

Nghe nàng nói vậy tôi đặt hai cái balo xuống, rồi toan vục tay xuống suối.

- Ý, uống thật à?

- Chứ sao nữa!

- Thôi Ngọc đùa đấy, trong balo Ngọc còn một chai nước mà!

- Thế mà không nói sớm... - Tôi khẽ lườm nàng, rồi mở balo ra. Bất chợt tôi khựng người lại... khi thấy trong ngăn phụ có một thứ quen quen được gấp cẩn thận.

Tôi ngoảnh lên nhìn nàng, thấy nàng cũng nhìn chăm chăm vào thứ đó.

- Haizzz! Có muốn nghe Ngọc kể câu chuyện bông hoa, chiếc áo mưa và anh chàng ngốc không? - Nàng ngồi xuống phiến đá chống cằm nhìn tôi, tùm tùm.

- Ngọc đã biết? - Tôi ngó người.

- Biết sau khi chủ nhân nghỉ học mấy hôm. Mới lượn ra trong trường ngoài chàng ngốc đó ra thì có ai dùng áo mưa in logo của Incombank chứ?

Tôi càng ngó người hơn. Nghĩ lại thì đúng là cái áo mưa của cơ quan mẹ đã khai báo ra khổ chủ là tôi.

- Vậy sao không nói? - Tôi cầm chai nước vịn nắp đưa cho nàng.

- Lúc ấy cảm giác tội lỗi đang dày vò, vì mình mà người ta ốm. Và lại khi đó cũng ngại chẳng biết nói gì cả. Nhờ đâu người ta chối bay chối biến thì xấu hổ lắm. - Nàng vừa cầm chai nước vừa bĩu môi, sau đó uống một ngụm rồi đưa lại cho tôi.

- Vậy lúc yêu rồi thì sao?

- Nè, nói ra để Hiếu có có bắt đền Ngọc hử? - Nàng lè lưỡi giễu tôi, rồi đứng dậy bước đi.

Đi một đoạn nàng dừng bước, ngoảnh lại. Đôi mắt long lanh.

- Khoảnh khắc khi bị "kẻ khác" cưỡng đoạt nụ hôn đầu. Ở cái hôm làm báo tường ý, lúc Ngọc đưa tay bịt miệng Hiếu, biết Ngọc nghĩ gì không?

Tôi lắc đầu.

- Ngọc nghĩ tới đôi mắt của Hiếu lúc bước vào lớp sau mấy ngày nghỉ ốm.

- Vậy sao?

- Ủ, nhìn người ta rồi lại tăng lò quay đi như không có chuyện gì. - Nàng lại mỉm cười.

- Tình cảm cũng thật khó nói, chẳng biết từ lúc nào những hình ảnh của buổi đi học muộn, và nụ cười của Hiếu... cứ len lỏi dần vào suy nghĩ lúc nào không hay, dù có cố gắng phủ nhận. Động lại là đôi mắt hoang mang sợ sệt của Hiếu khi ở nhà Ngọc. - Nàng bước lại, đưa tay vuốt má tôi triu mến.

- Không nên bắt bẻ sự dễ thương! - Nàng nháy mắt. Rồi rướn người hôn nhẹ lên môi tôi.

- Vậy nếu như không có buổi chiều mưa hôm ấy thì sao? - Tôi mỉm cười nhìn nàng.

- Thì cả bàn tay Ngọc sẽ in hằn lên đôi má này, thay vì bịt miệng. - Nàng lại véo má tôi lắc qua lắc lại.

- Thôi đi tiếp đi, không thì không theo kịp mọi người đâu! - Nàng xoay người bước đi.

Tôi cũng vội khoác hai cái balo lên vai vội chạy theo nàng. Nắm lấy tay nàng.

Trong rộn ràng những đám say hạnh phúc, tôi thấy lại mình đang đứng dưới gốc cây xà cừ. Ngược mắt lên nhìn trời mưa...

Sự khởi đầu có hơi thê thảm. Nhưng để đánh đổi lấy những ngọt ngào này thì dù có nhân lên gấp trăm gấp nghìn lần tôi vẫn nguyện cam lòng.

- Đại ca! Taxi đến rồi!

- Đại ca!

Đang ngược nhìn những hạt mưa rơi rớt nơi Sài Thành. Tôi bừng tỉnh khi Sơn kéo giạt tay mình lùi đi.

- Cứ bình tĩnh nào cậu, làm gì mà ngơ ngác như mất hồn vậy? - Hòa khoác vai tôi an ủi.

- Giờ đi đâu nhĩ? - Lâm vừa nhét hành lý vào cốp xe vừa hỏi.

- Đại ca! Anh hẹn với Lê Chi ra sao rồi? - Sơn sốt sắng.

- Ủ! Đề tao điện đă!

Tôi rút điện thoại ra bấm số của Chi...

Nếu như nhớ về Hà Nội để thổn thức bao xúc cảm hoài niệm về những rêu phong cổ kính buông phù trải dài theo dòng thời gian, về những giá trị cốt lõi qua bao thăng trầm lịch sử là sự bình yên lắng đọng tâm hồn. Thì Sài Gòn lại đem lại một cảm nhận về sự hối hả, năng động, nhộn nhịp và ồn ào hơn. "Hòn Ngọc Viễn Đông" năm xưa là một quần thể văn hóa hội tụ những bước chân tứ xứ dừng lại chốn đây, từ những hồi hải vưon lên trong cuộc sống, người ta nhận ra sự gắn bó với mảnh đất này và chẳng biết từ lúc nào nó đã trở nên thân thuộc như một phần máu thịt.

"Hòn Ngọc Viễn Đông" nay đã thay đổi rất nhiều, nhưng về hồn nhiên và trẻ trung vẫn giữ nguyên qua từng hơi thở cuộc sống, qua sự náo nhiệt phố phường, qua từng góc gác, qua từng hàng cây, qua những cơn mưa rào rích kéo dài...

Dù mới lần đầu đặt chân tới nơi đây, nhưng nụ cười thân thiện của anh lái taxi, của cậu lễ tân khách sạn, và sự tận tình chỉ đường kèm với những lời quan tâm hỏi han của những người chúng tôi bắt gặp... nó mau chóng xua tan đi những lạ lẫm.

Ở đâu đó, giữa những sôi động, ta vẫn có thể dễ dàng tìm cho mình một sự bình yên tĩnh lặng, đơn giản qua những hạt mưa đang rơi tí tách, lẫn với giai điệu sâu lắng miên man trong những hoài niệm của "một cõi nhạc Trịnh", và sự ngọt ngào thấm tan nơi đầu lưỡi phảng phất chút dư âm đắng, mát lạnh của ly cafe sữa đá.

Tôi nhắm nhĩ một ngụm, rồi rít sâu một hơi thuốc. Đôi mắt nhìn băng quơ ra đường.

- Sao lâu thế nhỉ? Nó hẹn bao nhiêu phút nữa tới? - Sơn sốt ruột rút điện thoại ra xem đồng hồ.

- 15 phút, chắc sắp đến rồi. - Tôi hồ hững trả lời nó. Mắt vẫn nhìn ra đường, cổ gạt bỏ hàng trăm nghìn mối lo âu đang lòn vòn trong đầu.

- Bây giờ dự tính sao? - Hòa cầm thìa khuấy nhẹ ly cafe.

- Chưa biết được, phải gặp Chi, nắm rõ tình hình đã! - Tôi rít thêm hơi thuốc nữa.

Dự định là chỉ tới với Sơn đi, nhưng khi biết sự tình, Hòa với Lâm nằng nặc đi theo. Nên lại phải đổi vé để đi cùng với chúng nó. Dù sao đang trong lúc rối loạn, tôi còn chẳng biết tôi đang nghĩ gì nữa, nên có nhiều cái đầu bàn bạc cũng vẫn hơn.

- Hình như kia kìa! - Lâm chỉ tay ra phía cửa.

Tôi ngoảnh lại, thấy có hai cô gái ăn mặc khá thời trang bước vào. Đảo mắt nhìn quanh. Một cô rút điện thoại ra bấm. Tôi thấy điện thoại mình đổ chuông.

- Lê Chi! Đàng này! - Tôi đưa tay vẫy.

Hai cô gái vội vã bước lại bàn chúng tôi. Sau khi gọi thêm nước, giới thiệu chào hỏi làm quen, chúng tôi mau chóng đi luôn vào vấn đề.

- Tình hình Ngọc... thế nào rồi? - Tôi run run hỏi.

- Cũng không đến nỗi nghiêm trọng so với dự liệu ban đầu anh ạ! Lúc nãy anh Toàn điện cho em, nói là sau khi chụp chiếu kỹ lưỡng lại thì bạn ấy chỉ bị sang chấn nhẹ chứ không phải chấn thương sọ não. Cái tay bị gãy thì đã phẫu thuật xong rồi, nhưng giờ bạn ý chưa tỉnh, nên vẫn phải theo dõi tiếp.

Tôi nghe như nuốt từng lời của Lê Chi. Cảm giác bàng hoàng lại choáng ngợp khiến chân tay mềm nhũn. Răng nghiến chặt cổ kìm nén những cảm xúc đang chực vỡ òa trong lòng.

- Vậy sao lúc chiều không báo lại cho tụi này đỡ lo? - Sơn thờ dãi.

- Lúc chiều em cũng không nắm được tình hình sơ bộ ra sao, vì anh Toàn cũng bận mấy ca nữa nên tắt máy suốt ả. Mãi đến tối anh ấy mới gọi lại thông báo qua loa.

- Anh Toàn là ai? - Hòa tò mò.

- À! Anh ấy là bác sĩ khoa chấn thương chỉnh hình bệnh viện Chợ Rẫy, là bạn trai của Nhi. - Lê Chi chỉ sang cô bạn đi cùng.

Tôi quay sang Nhi khẽ gật đầu cảm kích.

- Vậy giờ có cách nào... để vào thăm Ngọc được không? - Hòa nhanh nhẩu hỏi cái điều mà tôi đang mong mỏi từ lúc lên xe ra sân bay đến giờ.

Tôi lại ngoảnh sang Lê Chi với ánh nhìn hy vọng.

- Bây giờ thì chưa, để lát nữa em báo Nhi điện lại cho anh Toàn thu xếp. Có thể đêm nay, hoặc cũng có thể ngày mai. Nhưng chỉ anh Hiếu vào thôi nhé.

- Sao thế? - Lâm vội thắc mắc.

- Trời ạ, các anh không hiểu hoàn cảnh lúc này sao? Phòng bệnh lúc nào cũng có người nhà chị Ngọc từ ngoài Hà Nội vào, và anh Huy túc trực bên ngoài. Các anh đâu thể ra mặt, anh Hiếu lại càng không.

- Vậy thì làm sao Hiếu có thể vào đó được? - Hòa nhú mày.

- Cách tốt nhất là không để cho người nhà chị Ngọc nhận ra anh ấy. Trong tình hình hiện tại, ngay cả em chơi thân với Ngọc bao lâu mà giờ cũng còn không dám đối diện với mẹ bạn ấy nữa! - Lê Chi ghen ngào.

Tôi cúi gằm mặt xuống, cố gắng ngăn không cho những giọt nước mắt đang chực tuôn rơi.

- Mẹ Ngọc! Cô ấy... cô ấy sao rồi? - Tôi ngập ngừng.

- Tinh thần tệ lắm anh, bác ấy đã không thể trụ nổi sau những nỗi đau liên tiếp. Hiện tại hình như vẫn đang nằm ở nhà và luôn phải có người bên cạnh chăm sóc.

Tôi ngời thừ ra, không biết phải nên nói thêm gì nữa.

- Vậy giờ chắc hẳn các bạn đã có kế hoạch?

- Vâng! - Lê Chi trả lời Sơn rồi quay sang tôi.

- Anh đừng lo lắng gì cả! Ngọc đã ổn rồi. Giờ các anh cứ về khách sạn nghỉ ngơi, khi nào thu xếp xong bọn em sẽ điện lại. Thôi bọn em xin phép nhé!

Nói xong Lê Chi và Nhi đứng dậy chào chúng tôi.

- Anh cảm ơn! - Tôi ngẩng mặt lên gật đầu chào lại.

- Chắc anh Hiếu không nhận ra em đâu nhỉ? - Lê Chi khẽ mỉm cười.

- Chúng ta đã từng gặp nhau? - Tôi sùng sốt.

- "Rau cải luộc, gà rang, cà ghém, muối lạc, và... tình yêu!" - Lê Chi nháy mắt.

Tôi ngó người ra.

- Em ở trong nhóm bạn có mặt cùng Ngọc tại nhà hàng hôm đó. Nhưng có lẽ khi ấy tâm trí anh đang dồn hết vào Ngọc nên không nhận ra là đúng thôi.

Tôi bần thần, những hình ảnh của ngày gặp lại bỗng chốc ùa về.

- Có những điều tưởng chừng đơn giản và vô nghĩa, nhưng đôi khi nhìn lại mới thấy được những giá trị vĩnh cửu không thể đo đếm được. Tình yêu của hai người thật dễ khiến cho người khác phải ngỡ ngàng và... cả ghen tị nữa. Thui bọn em đi đây, các anh đợi tin nhé!

Lê Chi và Nhi vẫy chào chúng tôi một lần nữa rồi cả hai rào bước ra cửa.

Tôi ngoảnh nhìn theo, những bồi hồi xúc động lại len lỏi giữa tâm trạng đang ngổn ngang những rối bời. Trời vẫn đang đổ mưa, âm hưởng bản nhạc Trịnh vẫn đang du dương xoáy vào lòng những khắc khoải khôn nguôi, tàn thuốc cháy dở bên ly cafe sữa đá ngọt đắng... dư vị của nỗi nhớ, hay của những yêu thương mong manh cuộn lên theo làn khói phảng phất tan dần vào khoảng không, khiến góc tĩnh lặng của Sài Gòn bỗng trở nên mênh mông vô tận...

- Chào bác sĩ!

Anh bác sĩ trẻ gật đầu chào lại người nhà bệnh nhân đang đứng ngoài hành lang.

- Bác sĩ ơi! Tình hình cháu nhà tôi khi nào mới có thể xuất viện ạ? - Một phụ nữ với khuôn mặt khắc khổ chạy theo hỏi.

- Bệnh nhân Nhi ở Cần Thơ đúng không?

- Dạ!

- Sáng mai chúng tôi sẽ kiểm tra lại, không vấn đề gì thì trưa mai sẽ làm thủ tục cho về, hai tuần sau quay lại tháo chỉ.

- Dạ! Cảm ơn bác sĩ! - Người phụ nữ cúi đầu cảm ơn rồi rút.

Đi được một đoạn, anh bác sĩ ghé sát vào "cậu điều dưỡng" bịt khẩu trang kín mít đang khệ nệ đẩy xe thuốc đi bên cạnh.

- Chú có tới đa 5 phút, nhưng tầm giờ này Ngọc có lẽ đã ngủ say sau khi tiêm một liều an thần rồi, tuyệt nhiên không được đánh thức, tránh xúc động mạnh. Hiểu không?

- Dạ!

Tôi khẽ gật đầu. Anh bác sĩ đó chính là anh Toàn, người yêu của Nhi.

- Đáng lẽ nên để sức khỏe của bạn ấy ổn ổn đã rồi vào, nhưng xem chừng chú không đợi được.

- Dạ, em chỉ muốn xem qua tình hình tận mắt cho yên tâm, chứ cứ ở ngoài nghe ngóng như vậy thì chắc em chết mất. Suốt cả đêm hôm qua rồi cả ngày hôm nay em cứ phải đếm từng giây rồi.

(Đêm qua với tôi là một đêm trắng, trần trọc không sao chợp mắt nổi. Sau khi tạm biệt Lê Chi, cả đêm cứ mong ngóng điện thoại mà chẳng thấy đâu cả. Ngày hôm sau điện cho Chi thì lần nào cũng là "Từ từ" rồi "Đợi bọn em thu xếp", "Ngọc tỉnh rồi", "Ngọc vẫn ổn"..v.v.. Những lời trấn an đó chẳng thể xoa tan đi những lo âu và sốt ruột đang ngày một dâng lên cồn cào trong lòng tôi.

Đến chiều sốt sáng không thể chịu nổi hơn được nữa, tôi giục Sơn, Hòa, Lâm bắt taxi ra cổng viện. Mấy thằng đứng ngoài nháp nha nháp nhồm, ra ngó vào nghiêng, Loanh quanh đến tối, rồi đến khuya Lê Chi và Nhi mới phóng xe qua. Sau đó Nhi gọi anh Toàn ra, anh Toàn kéo tôi vào trong viện. Thay bộ quần áo điều dưỡng, bịt khẩu trang để thực hiện kế hoạch mà Lê Chi đã sắp đặt)

Rẽ qua một hành lang nữa, chúng tôi dừng lại trước cửa một căn phòng.

- Không nói và đừng tò thái độ gì nhé! - Anh Toàn cầm tay nắm cửa, quay lại khẽ thì thầm nhắc nhở tôi.

Tôi gật đầu lia lịa, tim đập thình thịch.

Anh Toàn nhẹ nhàng vặn mở cửa, chúng tôi bước vào.

Nàng đang nằm trên giường, mắt nhắm nghiền. Trên đầu cuốn một vòng băng trắng toát.

Cánh tay trái đã được bó bột kê cẩn thận, má và cả môi xước sát, khuôn mặt tiều tụy.

Tôi run lấy bầy, bấu chặt vào tay cầm chiếc xe đẩy.

- Chào bác sĩ!

Lúc này tôi mới để ý tới Nhật Huy đang ngồi ở chiếc ghế kê ở cạnh giường nàng. Khuôn mặt gã cũng hốc hác, đôi mắt trũng sâu thâm quầng. Tự nhiên tôi lại thấy thiện cảm với gã, có lẽ nó đến từ chính sự đồng cảm, cùng yêu tha thiết một người con gái.

- Đề nghị người nhà bệnh nhân đi ra ngoài để chúng tôi kiểm tra và thay băng. - Anh Toàn nói.

- Nhưng... Ngọc đang ngủ mà! - Nhật Huy tỏ vẻ lo âu, hướng đôi mắt về phía nàng.

- Chúng tôi sẽ làm nhẹ nhàng và không đánh động bệnh nhân. Sau khi mổ cần kiểm tra kỹ càng để phòng ngừa các di chứng về nhiễm khuẩn.

- Thì bác sĩ cứ kiểm tra, tôi đứng đây cũng có ảnh hưởng gì đâu?

- Anh không hiểu, đông người có mặt trong phòng cùng một lúc sẽ không tốt cho bệnh nhân chút nào. Mời anh! - Anh Toàn nghiêm túc nói/

- Được rồi, tôi ở ngoài, có gì bác sĩ cứ gọi nhé!

- Ừ!

Ngật Huy lồm lũi bước ra. Sau khi cửa phòng đóng lại anh Toàn mới bước tới kiểm tra chai nước truyền, căn chỉnh lại, xem xét một chút sắc thái tình trạng của nàng rồi vẫy tôi.

- Đây, ngoài gầy tay ra thì chỉ có chấn thương một chút vùng đầu và phần mềm. Nói chung cứ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thì khoảng chục ngày có thể xuất viện rồi. Yên tâm chưa nào?

Dường như tâm trí tôi đã không còn tương tác với những gì xung quanh ngoài nàng, nên những lời anh ấy nói tôi đâu có để tâm tới. Nàng đang nằm đây, công chúa mít ướt của tôi...

Tôi tháo khẩu trang ra, cũng là lúc những giọt nước mắt kìm nén được thỏa sức tuôn trào. Tôi quỳ xuống cạnh giường, khẽ nắm lấy tay nàng, đau xót nhìn dây dợ truyền nước luồn vào cánh tay phải cũng băng bó ngang dọc.

- Anh vào với em rồi đây! - Tôi nghẹn ngào đưa tay áp nhẹ lên má nàng.

Bao nhiêu những nhớ thương, những lo âu đã kìm nén suốt mấy ngày qua, vậy mà cũng chẳng được vỡ òa. Chỉ có thể lặng nhìn nàng qua dòng lệ nhòa với xiết bao nỗi xót xa.

Hơi thở nàng vẫn đều đều trong con ngủ say. Tôi có thể cảm nhận rõ những đau khổ cùng cực và cả tuyệt vọng nữa, không thể giấu nổi qua đôi mắt mệt mỏi đang nhắm nghiền kia.

- Nếu như cho anh được chọn lại, anh vẫn nguyện làm anh chàng đứng dưới gốc cây dổi theo em bất kể nắng mưa. Cùng em đi qua những ngày tháng ngọt ngào bên hồ nước, cánh đồng, bên ánh hoàng hôn của năm xưa, bên tất cả những gì mà tình yêu chúng ta thuộc về... - Tôi ngậm ngùi.

- Nhưng em à, những dự định, những hứa hẹn, và bản cam kết,... chúng ta đang ở đâu trong tất cả?

- Anh luôn tâm niệm một sự biết ơn với cuộc đời vì đã cho mình gặp nhau. Nhưng lại hận số phận đã đưa đẩy đến những nghiệt ngã đắng cay, khiến chúng ta phải xa rời nhau. Anh đã làm gì sai, em lại càng không, và tình yêu có lỗi gì chứ? Sao lại áp đặt những nghiệp chướng phù phàng đến như vậy?

- Đừng bảo anh không được khóc... Anh có thể đứng dưới mưa dổi theo em, có thể bỏ cả cuộc đời để đi tìm em, có thể buông xuôi cuộc sống vì em. Nhưng nhìn em thế này là quá sức, quá sức chịu đựng của anh mất rồi!

Khung cảnh căn phòng tĩnh lặng đến ngột ngạt. Chỉ nghe tiếng gió khẽ vi vu ngoài cửa sổ, tiếng anh Toàn thờ dài và lời nói của tôi thì thầm độc thoại trong những thồn thức nghẹn ngào.

- Thôi được rồi, có nói nhiều nhiều nữa thì Ngọc cũng đâu có nghe thấy! Giờ thì cậu có thể yên tâm mà về, đợi vài hôm nữa bạn ấy tỉnh táo hoàn toàn thì

cậu lại vào tiếp, khi đó tha hồ mà tâm sự giải bày! - Anh Toàn đặt tay lên vai tôi.

- Vâng ạ! - Tôi lưu luyến cầm tay nàng, cúi xuống hôn khẽ. Sau đó đứng dậy, bàn thần nhìn nàng thêm giây lát, rồi quay lại đẩy xe thuốc. Anh Toàn mở cửa bước ra, tôi cố ngoái lại nhìn nàng thêm một lần nữa qua dòng nước mắt nhạt nhòa, theo cánh cửa dần dần khép lại.

Anh Toàn tiến về phía Nhật Huy đang đứng ở hành lang, lúc này tôi thấy xuất hiện thêm cả bà chị họ của nàng ở Hà Nội mà tôi cũng đã gặp đôi ba lần. Hình như chị ấy vừa đi mua đồ ăn đêm về thì phải. Anh Toàn trao đổi với họ thêm một chút. Xong xuôi Nhật Huy cùng bà chị đi lại phòng.

Lúc Nhật Huy bước qua tôi, bất ngờ tôi chộp lấy cánh tay gã. Kéo xềnh xệch đi trước con mắt ngạc nhiên của cả anh Toàn lẫn bà chị kia.

- Cái gì vậy? - Nhật Huy gượng lại, hỏi với vẻ khó hiểu.

- Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau một lát! - Tôi vừa nói vừa bấu chặt tay và lời hấn đi tiếp.

- Ông...?

Hắn chưa kịp định hình giọng nói của tôi, thì vừa khuất dãy hành lang, tôi đã tháo khẩu trang ra.

Nhật Huy ngớ ngời, nhưng mau chóng sa sầm nét mặt.

- Mày, thằng khốn! - Gã vung tay đập mạnh vào mặt tôi.

Tôi chẳng buồn né tránh, khẽ đưa tay quệt nhẹ vệt máu đang rỉ ra tại khóe miệng, rồi đứng thẳng người nhìn xoáy vào mắt gã.

- Có muốn đánh nữa không? - Tôi háng giọng.

Nhật Huy đập thêm một cú nữa, tôi cũng không né đỡ. Cú thứ hai này khiến tôi choáng váng ngã vật ra đất.

Tôi lồm cồm gượng dậy, rồi lại bước tới trước mặt Nhật Huy.

- Nửa đi!

Nghe tôi nói vậy Nhật Huy lại gờn nắm đấm lên, nhưng rồi gã dừng lại. Buông thông tay xuống, rồi bước tới nắm cổ áo tôi lay mạnh.

- Mày còn mò vào đây được sao? Mày có biết mày đã gây ra chuyện gì cho Ngọc, cho gia đình Ngọc không? Mày biết không?

- Anh thật lòng... yêu Ngọc chứ? - Tôi không trả lời mà hỏi lại gã.

Nhật Huy sững sờ nhìn thẳng vào mắt tôi, rồi hấn buông tôi ra.

- Mày hỏi vậy làm gì?

- Anh trả lời tôi đi!

- Đó là điều hiển nhiên rồi, tao đâu cần phải trình bày với mày.

- Vậy thì theo tôi.

Nói đoạn, tôi xoay người bước đi. Nhật Huy ngẩn ngừ giây lát rồi cũng bước theo.

Mưa đã tạnh, tôi trầm ngâm đứng nhìn xuống đường qua lan can bệnh viện, lác đác một vài chiếc xe máy đi qua chạy lại trong bầu không khí hơi se lạnh của đêm sau dư âm của cơn mưa rào.

- Mày bảo có chuyện muốn nói với tao, giờ mở miệng được chưa? - Nhật Huy đứng cạnh, hằn học.

Tôi không trả lời, lẳng lặng rút thuốc ra châm rồi đưa bao thuốc lên môi gã.

Nhật Huy nhứ mày dò xét thái độ của tôi, nhưng rồi gã cũng nhón lấy một điếu. Tôi đưa bật lửa lên châm cho gã.

Cả hai lẳng lặng hút thuốc...

- Ngọc thích ngắm hoàng hôn! - Tôi mỉm cười, dôi mắt nhìn xa xăm.

- Nhưng cô ấy cũng yêu sự trong lành mát mẻ của những hạt mưa! - Tôi ngoảnh nhìn Nhật Huy.

Gã đang trố mắt, có lẽ gã không hiểu tôi đang lăm nhăm tuyên truyền điều gì.

- Cô ấy rất đa cảm, mong manh, dễ tổn thương, mau nước mắt nữa. Có những lúc trẻ con, nhưng có những lúc lại tỉnh tề và chừng chặc. Lúc nào cũng quan tâm và nghĩ cho người khác. Thế giới xung quanh cô ấy dường như lúc nào cũng ngập tràn những yêu thương, và... - Tôi rút một hơi thuốc.

- Nụ cười của cô ấy, đẹp... đúng không?

Nhật Huy khẽ gật đầu đồng tình.

Tôi rút sợi dây chuyền ra ngắm nghía, thứ mà tôi luôn giữ gìn cẩn thận trong suốt quãng thời gian qua, như một báu vật của cuộc đời. Và... nước mắt lại một lần nữa tuôn rơi...

Tôi bối rối ngoảnh mặt, khẽ đưa tay dụi nhẹ khóe mắt.

- Tôi mong nụ cười ấy sẽ luôn thường trực trên môi nàng mỗi ngày, niềm vui sẽ ở xung quanh nàng mỗi giờ, hạnh phúc sẽ ngập tràn bên nàng mỗi phút, và... tình yêu sẽ mãi luôn nồng nàn bên nàng ở mỗi giây cuộc đời. Anh làm được điều đó không? - Tôi quay lại nhìn Nhật Huy.

Thấy gã cúi gằm mặt, tay run run dụi tàn thuốc.

- Nhìn tôi đi!

Nhật Huy ngẩng lên, gã sững sốt khi nhìn vào đôi mắt tôi.

- Anh làm được không?

- Tôi... tôi làm được! - Gã mím môi, gật đầu, ánh mắt đầy cảm khái.

- Tôi không cần đòi hỏi anh đảm bảo bằng một lời hứa, hãy đảm bảo với tư cách của một thằng đàn ông!

- Tôi có thể lấy tính mạng mình ra để đảm bảo!

Tôi nhào người cầm lấy tay Nhật Huy, đặt sợi dây chuyền vào lòng bàn tay gã nắm chặt lại. Nhìn thẳng vào mắt hắn một lần nữa. Rồi xoay người bước đi.

- Tôi... tôi thua...

Tôi dừng bước khi nghe Nhật Huy nói với từ phía sau.

- Tôi... thua cậu thật rồi, thua triệt để!

- Đoạn chất hôm nọ là của tôi, tôi chỉ muốn cậu buông xuôi mọi chuyện. Giờ tôi đã hiểu ra trong suốt cuộc đời Ngọc, cậu là không thể thay thế. Nhưng tôi tin rằng tình yêu của tôi sẽ đủ cho cả hai... Hãy tin ở tôi!

Chỉ cần nghe Nhật Huy nói đến vậy, tôi yên tâm bước tiếp, không nói thêm với gã lời nào. Mấy điều gã vừa thú nhận giờ đối với tôi đâu còn quan trọng nữa.

Khi khuất tầm nhìn của Nhật Huy, tôi mới đưa tay bịt miệng mình, vừa đi vừa tựa vai vào tường như muốn ngã khụy...

“‘Người giặt giẻ lau’, cho mình xin ngày tháng năm sinh nhé!”

"Có muốn nghe Ngọc kể câu chuyện bông hoa, chiếc áo mưa và anh chàng ngốc không?"

"Hoàng Tử Mít Ướt của em, đừng khóc nữa..."

Bước chân tôi dần nặng nề, lê lết theo những lời nói dẫu yêu thoang thoảng từ miền ký ức đang vọng về.

"Nếu sau này chúng ta có xa nhau, mỗi khi nào nhớ đến em, anh hãy nhìn về phía mặt trời mỗi lúc hoàng hôn xuống... em sẽ đến cùng với những tia nắng cuối cùng... với anh!"

Tôi gục quỳ hẳn xuống sân bệnh viện, một làn gió lùa mạnh trên những tán lá xào xạc, đẩy những giọt nước mưa còn đọng lại rơi rớt xuống rào rào...

Trái tim như bị bóp nghẹt bởi nỗi đau đang dâng lên quặn thắt trong lòng. Tôi bặm môi chặt đến muốn tứa máu, nước mắt lại òa tràn tuôn rơi...

-Hoàng hôn ơi, xin lỗi! Anh đã không thể... không thể nhìn về... nữa rồi...!

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Hiệu ứng của số phận

- Bốp!

- Thế là thế nào? Thế là thế nào hả Hiếu? - Sau khi táng tôi một cú khá mạnh Sơn sấn xô lao tới cầm hai cổ áo tôi vừa lay vừa điên cuồng hỏi.

Thấy mồm mồm, tôi quay mặt nhỏ ra một búng nước bọt lẫn máu, rồi hờ hững nhìn nó.

- Đổi giọng nhanh thế? - Tôi nhếch mép cười khẩy.

- Bốp - Nó quai thêm cú nữa khiến tôi lao đảo. Phải vịn tay bám vào gờ tường để không ngã khụy.

- Tao đêch gọi mày là đại ca nữa, không bao giờ gọi nữa. Mày không xứng đáng, mày không xứng đáng!! - Sơn tiếp tục nhào tới.

- Nào nào! Chúng mày làm sao thế! - Hòa nhào người ghì chặt lấy Sơn.

- Mày xem nó vừa nói gì, vừa làm gì? Chúng ta khô công thập từng nó vào đây? Để nó buông xuôi tất cả như vậy à?

Sơn gồng người thoát khỏi tầm khống chế của Hòa, rồi vung tiếp một đấm nữa về phía tôi.

- Đù rồi đấy! - Tôi điên tiết gạt cú đấm của nó ra rồi đáp lễ lại.

- Bốp! - Sơn ngã vật ra đất.

- Điên hết cả rồi! - Đến lượt Lâm ôm ghì lấy tôi.

- Có gì bình tĩnh nói chuyện, sao phải động chân động tay với nhau?

- Bỏ tao ra! - Tôi ngoảnh sang Lâm gần giọng.

- Nhưng..

- Mày cứ bỏ tao ra! - Tôi trừng mắt.

Thấy nó... ôm chặt hơn. Tôi liền gạt chân rồi vịn người quăng nó về phía trước khiến hai thằng cũng ngã lăn quay ra đất.

Tôi ngồi dậy tựa lưng vào tường, duỗi thẳng chân, ngược mặt nhìn trời thờ hồng hộc.

Sơn sùng sốt nhìn tôi, rồi nó cũng gượng dậy ngồi cạnh tôi. Lâm và Hòa cũng vậy. Cả 4 thằng chẳng ai nói thêm câu nào nữa, đầu đó có tiếng chó sủa văng vẳng tới. Rồi không gian im ắng nặng nề lại bao trùm. Trời lại lác đác một vài giọt mưa phùn lẫn tan rơi rớt xuống khiến khung cảnh với tâm trạng càng thêm náo nức...

Sau khi trở về hội họp với hội bạn. Chi và Nhi đã về từ lâu, đương nhiên chỉ còn Sơn, Hòa, Lâm đứng sột ruột ngóng tin. Mấy thằng đi dạo loanh quanh trên vỉa hè qua mấy con phố, thấy tôi bước thụt thụt thụt chẳng nói chẳng rằng. Chúng nó bắt đầu sột sắng gặng hỏi. Cũng chẳng giấu diếm làm gì thêm nữa, tôi kể sơ qua tình hình, nói cặn kẽ về quyết định của mình. Thì thằng Sơn bắt đầu nổi khùng và không giữ được bình tĩnh.

Tôi biết chúng nó hy vọng ở tôi rất nhiều, nên chúng nó sẽ không thể chấp nhận quyết định này của tôi ngay được. Nhưng cũng chẳng thể nghĩ là Sơn nó lại bức xúc đến như thế. Quen nó từ hồi mới vào cấp 3, hai thằng đùa nghịch nhau nhiều, đôi lúc xích mích cũng chỉ cãi nhau ỏm tỏi, chứ chưa bao giờ ẩu đả. Khi này nhìn vào ánh mắt nó tôi thấy có vẻ nó đang phẫn uất lắm, dù cảm kích nhưng lúc ấy máu nóng đang dồn lên tột đỉnh, hay tâm lý đang nặng trĩu cũng muốn phát tiết vào đâu đó. Nhưng khi đám nó xong tôi lại chẳng thấy khá khẩm hơn, trái lại sự bế tắc lại càng đẩy lên trong lòng, cùng quẫn đến nghẹt thở.

- Sơn! Tao nghĩ là mày phải hiểu tao hơn cơ! - Tôi thờ dãi rút bao thuốc ra.

Khua khoắng chẳng còn điều nào. Tôi vò mạnh rồi ném ra xa.

- Không chỉ có Sơn, mà thật sự bọn tao cũng choáng váng với hành động này của mày! Thật sự mày muốn mọi việc chấm dứt tại đây sao Hiếu? - Lâm cầm bao thuốc rút một điếu đưa tôi, rồi quăng một điếu nữa cho Sơn.

Tôi lẳng lẳng châm thuốc, phả khói. Rồi lại ngược nhìn trời, giờ có cố giải thích chúng nó cũng đâu có thể hiểu được những gì mà tôi đang phải trải qua. Ngay cái thẳng thân cận, tâm lý và có thể nói là hiểu mình nhất như thằng Sơn lại động thủ với chính "đại ca" nó thì tôi còn hy vọng gì nữa.

Hút được vài hơi tôi búng điếu thuốc đang cháy dở đi rồi uể oải đứng dậy cất bước.

- Cậu đi đâu thế? - Hòa thẳng thốt.

- Muốn rồi mấy thằng về ngủ đi, lúc này tao chỉ muốn ở một mình! - Tôi vẫn cầm cúi bước tiếp.

- Đây là Sài Gòn chứ có phải là Hà Nội đâu! Mày định...

- Để cho nó đi! - Sơn cắt ngang lời Lâm.

Chắc là nó cũng dần hiểu ra vấn đề, hoặc là không. Tôi cũng chẳng muốn bận tâm đến suy nghĩ và cảm nhận của nó. Vì giờ giải quyết mớ mâu thuẫn đang đã kích nhau trong đầu mình cũng đã đủ mệt rồi. Tôi cứ rút tay túi quần đi không định hướng... trời đã trôi về gần sáng. Đèn đường đã tắt, mưa mỗi lúc một dày hơn, cũng tốt mà...

- Chú ơi giày của chú xong rồi. - Cậu bé với nước da đen nhem, nhưng hàm răng trắng đều tăm tắp bước lại mỉm cười nói rồi cẩn thận xếp đôi giày ngay ngắn dưới chân tôi.

- Ủ! Anh cảm ơn! Bao nhiêu em? - Lúi húi đi giày xong tôi quay qua hỏi.

- Dạ, năm ngàn ạ!

Tôi rút tiền lẻ ra đưa, cậu bé đánh giày lễ phép nhận tiền, cảm ơn rồi thu dọn đồ nghề tung tăng chạy đi.

Tôi uống nốt cốc cà phê, sau đó đứng dậy thanh toán. Rồi lại rào bước đi tiếp.

"Nhà thờ Đức Bà đây rồi" - Tôi ngược nhìn về cổ kính trang nghiêm giữa Sài Gòn hoa lệ. Nhưng tâm trạng không có vẻ gì là thương cảm.

"Em đã bảo là sẽ đưa anh đến nơi này nữa đúng không?" - Tôi khẽ thì thầm trong lòng.

Cả buổi sáng tôi hết nhảy xe bus, xe ôm, rồi tản bộ. Thăm thú những địa điểm nổi tiếng của Sài Thành. Không phải là đi ngắm cảnh, mà là tôi muốn đi đến những nơi nàng hay hào hứng kể.

Trước khi nàng thông báo ra Bắc, chúng tôi hay háo hức trao đổi, và nàng nói là nếu tôi mà thu xếp vào được, nàng sẽ làm hướng dẫn viên du lịch đưa tôi đi khám phá từng nơi.

Thế nên tôi cứ vô thức đi đến những địa điểm đó trong tâm trạng trống rỗng.

Lúc này Lê Chi gọi, tôi không nghe máy. Có lẽ bạn ấy đã biết sự tình qua lời kể của anh Toàn, hoặc Sơn. Nhưng giờ tôi chẳng muốn nói chuyện với ai hết.

Sau đó lần lượt đến Hòa, Lâm, và cuối cùng là Sơn gọi. Nhưng tôi cũng chẳng buồn bắt máy.

Tôi chỉ nghe cuộc gọi của mẹ hỏi han về tình hình nhập học. Ậm ừ trả lời qua loa để mẹ yên tâm.

"Đại ca đang ở đâu? Về khách sạn đi!" - Tôi đọc tin nhắn của Sơn.

"Lại đổi giọng rồi! Giờ tao đâu còn xứng làm đại ca của mày nữa" - Nhét điện thoại vào túi quần tôi khẽ thở dài.

Nhớ năm nào hai thằng về lại trường, hứa hẹn với nó. Giờ có thể nói là mình thất hứa toàn diện rồi. Đâu còn xứng đáng với sự nhiệt tình của nó nữa.

"Em sẽ ổn, sẽ vượt qua tất cả mọi chuyện mà, phải không?" - Tôi tự nhủ, tự trấn an.

Nhưng cái sự tự củng cố tinh thần ấy cũng chẳng thể thỏa mãn được những lo lắng vẫn đang dấy lên cồn cào. Sau một hồi đắn đo, tôi rút điện thoại ra gọi cho anh Toàn.

Sau mấy cuộc không thấy anh ấy nghe, tôi chán nản định bỏ máy vào túi thì chuông reo. Anh ấy gọi lại.

- Đang ở đâu vậy em? Nãy anh vút điện thoại ở phòng.

- Dạ em đang ở khách sạn!

- Đừng nói dối anh! Anh nói chuyện với Chi rồi.

Tôi im lặng giây lát.

- Dạ... em đang đi dạo quanh thành phố thôi! Ngọc... Ngọc sao rồi anh? - Tôi ngập ngừng.

- Anh cũng chỉ mới biết qua chuyện của bọn em hôm trước, khi mà Chi nói chuyện. Nói chung sự tình đến đâu thì anh cũng chỉ hiểu đại khái phần nào. Nhưng... chú em đang nghĩ chú em quân tử lắm à?

- Ngọc sao rồi ạ? - Tôi tăng lờ đi lời nói của anh ấy.

- Đang cùng phe mà chú em chơi vậy làm anh mất mặt quá!

- Trước hết là em xin lỗi, em thật tình xin lỗi anh! Em cũng chẳng biết nói gì trong lúc này cả. Nếu như sự việc hôm qua làm ảnh hưởng đến anh, và anh đang giận em mà không muốn chia sẻ tình hình thì em cũng chẳng biết làm thế nào. Vậy em sẽ không dám phiền anh nữa! Em chào anh!

Tôi thở dài rồi tắt máy.

Chuông tiếp tục reo, anh Toàn gần như gọi lại ngay lập tức. Hơi ngần ngại nhưng rồi tôi cũng bật máy nghe.

- Ngọc đã tỉnh rồi!

- Dạ! - Tôi thở phào khi nghe anh ấy nói vậy.

- Sức khỏe tiến triển tốt, nhưng tinh thần thì vẫn thế!

- Sao ạ?

- Thì vẫn khủng hoảng. Bạn ấy chẳng thiết ăn gì, cứ dỗi mắt nhìn ra cửa sổ, chẳng nói năng.

- Anh... anh cố gắng động viên...!

- Anh là cái quái gì mà động với chả viên, chị em họ hàng còn chả ăn thua gì, khi nãy mẹ Ngọc vào...

- Cô ấy, cố ấy vào viện ạ?

- Ủ, hai mẹ con chỉ ôm nhau khóc, anh phải bảo cô ấy về. Chứ tình trạng như vậy sao ổn.

Tìm tôi đau như muốn nghẹt thở khi nghe anh những lời anh Toàn nói.

- Thế giờ Ngọc,... Ngọc... - Tôi lắp ba lắp bắp.

- Nhật Huy đưa mẹ của Ngọc về rồi. Hiện đang có bà di viện kiêu gì đó đang ép Ngọc ăn.

- Bà di????

- Thấy xưng hô như vậy, và bà đó mới về tới Việt Nam sáng nay.

- Dạ, vậy nhờ anh sát sao tình hình của Ngọc giúp em. - Tôi khẩn khoản.

- Anh nghĩ chú đang mất phương hướng!

- Đến cả lũ bạn thân của em còn không hiểu thì em cũng đâu mong anh hiểu. Em rất cảm kích anh về tất cả. Nhưng mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu.

- Anh thì thấy chú em đang nghĩ quá sâu mọi việc nên bỏ qua những điều đơn giản nhưng lại mang tính cốt lõi.

- Anh ạ, giờ quan trọng nhất vẫn là sức khỏe của Ngọc. Mình đừng nói chuyện bên lề nữa, trăm sự em nhờ anh!

- Thôi được rồi, có vẻ chú vẫn bảo thủ quyết định của mình, anh không tham gia nữa. Còn vấn đề của Ngọc là trách nhiệm của một bác sĩ, hơn nữa Ngọc lại là bạn của Nhi và Chi, đương nhiên là chú không phải lo.

- Dạ, em cảm ơn anh!

- Tới anh xong việc, anh em mình qua đâu làm vài xị. OK

- Dạ! Có gì em sẽ alo! - Tôi miễn cưỡng trả lời.

- Thế nhé!

Anh Toàn tắt máy.

Tôi đứng thần thờ một lúc. Hình ảnh tiêu tụy của nàng nơi phòng bệnh lại hiện về, rồi những liên tưởng qua lời anh Toàn nữa, khiến tim tôi lại càng thêm

nhức nhối.

Đầu óc hỗn loạn muốn chạy ngay tới bên nàng, nhưng đôi chân lại bị trói bởi chính lập trường của mình đã đặt ra.

Bỗng những ảo ảnh của giấc mơ năm nào lại ủa đến. Tôi bị xích chân vào gốc cây bàng, nàng đứng đó nhưng tôi không thể nào với tới, nàng không thể nghe thấy tôi đang kêu gào gọi tên nàng khản cả giọng, rồi nàng chạy đi trong nỗi tuyệt vọng, trong màn mưa lạnh buốt... Tôi chỉ có thể bất lực nhìn theo...

Phải chăng giấc mơ ngày ấy là một điềm báo cho hiện tại?

Tôi bản thân ngược nhìn lên cây thánh giá trên nóc nhà thờ...

"Lạy chúa! Con không theo đạo, nhưng nếu như ngài có hiện diện, cứu rỗi cuộc đời bằng những đức tin, bằng quyền năng vô tận. Xin ngài hãy ban cho cô ấy sức mạnh để vượt qua, niềm tin để hướng tới phía trước, và một lý trí khác để cô ấy... cô ấy có thể rũ bỏ đi những hình ảnh của con trong tiềm thức..."

Sau những cơn mưa, Sài Gòn lại nắng. Nhưng không đến nỗi cháy ra cháy thịt như lời đồn, mà nó chan hòa hơn. Có lẽ ảnh hưởng bởi những trận mưa nên bầu không khí cũng dịu đi nhiều, khiến sắc thái phố phường mang một màu sắc rạng rỡ. Một ngày có thể nói là khá đẹp trời đối với tất cả mọi người, từ tôi...

Sau khi ngó nghiêng qua Dinh Độc Lập, tôi lại bắt xe ôm ra một công viên nằm trên đường Cách Mạng Tháng Tám.

Chỗ này gần nhà nàng, thi thoảng nhắn tin hay gọi điện thấy nàng bảo đang đi bộ hoặc đang đọc sách ở đây.

Tôi lững thững đi dưới những tán cây xanh mát. Lòng lại bồi hồi mường tượng ra những hình ảnh của nàng. Có thể nàng hay đi qua con đường này, hay ngồi ở ghế đá kia.

Tôi khẽ mỉm cười ru mình trong những tưởng tượng, trong những ảo ảnh hư vô.

Một đôi nam nữ dắt tay nhau bước qua tôi, riu rít chỉ trò nói cười khúc khích. Tôi dừng chân lại ngoảnh nhìn theo.

Bất chợt tôi nắm mạnh tay vào một thân cây, đau đến tứa máu.

"Nếu như không phải là nàng, mà là tôi thu xếp vào Nam với nàng. Thì có lẽ hình ảnh của hai bạn kia sẽ phản chiếu cho hình ảnh của chính chúng tôi hiện tại."

Nếu như...

Nếu như...

Bỗng tôi thần thờ tựa lưng vào thân cây, rồi từ từ ngồi bệt xuống. Nước mắt giàn dụa...

Nếu như mẹ tôi không chuyển công tác về Phúc Yên vào năm tôi lên lớp 4...

Nếu như tôi không thiếu một điểm để vào trường chuyên vào cái đợt thi cấp 3...

Nếu như tôi nghe lời mẹ, xin chuyển vào lớp cô Huệ chủ nhiệm vào đầu năm học lớp 10 (Cô với mẹ là chỗ quen biết)...

Nếu như không có vụ làm báo tường...

Nếu như chúng tôi không gặp lại tại nhà hàng vào mùa đông năm ngoái...

Nếu như... nếu như.... là cái cụm từ giả định, phân vân cho một định hướng ngã rẽ trong một tác động nào đó ở thì quá khứ. Khi thốt lên cụm từ đó hay đơn giản chỉ là ngẫm nghĩ trong đầu thì đa phần là những tiếc nuối hoặc hối hận, ẩn đằng sau nó là những mong muốn thay đổi lại vận mệnh.

Khi nhìn nàng ngủ thiếp trên giường. Lúc cầm tay nàng, tôi cũng đã nghĩ về điều đó. Tôi hối hận vì đã gặp nàng ư? Không! Trái tim tôi không cho phép suy nghĩ ấy mạnh mẽ trong đầu.

Vì tất cả những ngọt ngào yêu thương nhất trong cuộc đời tôi ngoài mẹ ra thì đều đến từ người con gái này. Bất kể trong những trải nghiệm u buồn xót xa, lẫn những sóng gió, bất kể nước mắt đã khô cạn héo hon tận sâu trong cõi lòng và những đắng cay cứ mãi nối dài liên miên bất tận...

Cái từ nếu như tôi muốn ám chỉ đến... Đó là "NẾU NHƯ" TÔI CHƯA TỪNG XUẤT HIỆN TRÊN CỎI ĐỜI NÀY...??"

Lúc trên đường ra sân bay để vào Sài Gòn, qua đoạn rẽ hướng đi Phúc Yên, tôi nghĩ khá nhiều về mẹ, về những giọt nước mắt rơi trong đêm thâu sau những dè bủ ác ý của những người xung quanh không hiểu chuyện. Về những đêm mưa gió, hai mẹ con ôm nhau nhìn những dòng nước nhỏ tong tong trong căn nhà dột nát. Về đôi mắt thâm quầng sau những ngày tôi ốm quặt quẹo. Về những người đàn ông đã đến và đi sau lời cự tuyệt của mẹ... và sự

lũn thui vò vò hai chục năm trời. Không có tôi, cuộc đời mẹ có lẽ đã rẽ sang một hướng khác, bắt đầu lại với một gia đình yên ả, hạnh phúc hơn... Không phải chịu những tai họa khủng khiếp kia...

Và giờ là nàng nữa, nếu như không gặp tôi...

"Lần sau đi đứng để ý một chút nhé cậu trẻ!"

"Ngày kia là sinh nhật vợ tôi!"

"Nhưng cháu nó cứ bắt tôi phải về đúng ngày."

"Ái chà chà! Ông cũng chiều con ghê nhỉ! Mà phải công nhận cái con bé Mai Ngọc này rất tâm lý đó, tôi ước gì con gái tôi cũng biết quan tâm đến gia đình như vậy."

Những đối thoại và nụ cười hạnh phúc của người đàn ông ấy mà tôi đã vô tình gặp tại bữa tiệc doanh nghiệp hôm nào lại chập chờn trong suy tưởng.

Nàng xứng đáng có được tất cả. Một gia đình đầm ấm sau những sóng gió, bên người bạn trai quan tâm yêu thương mình. Chứ không phải đôi mắt tuyệt vọng nhắm nghiền, và bờ môi mím chặt trong những cam chịu tổn thương mất mát mà số phận nghiệt ngã đã mang đến.

Tại sao hai người phụ nữ quan trọng nhất của cuộc đời mình lại không thể có được hạnh phúc trọn vẹn?

Tôi có xem một bộ phim điện ảnh của Mỹ mới ra mắt trong năm. Nói về một chàng trai có năng lực đặc biệt. Đó là mỗi khi gặp một sóng gió trong cuộc sống về tình cảm và sự nghiệp, anh ta lại cảm một hình ảnh nào đó của quá khứ, cố gắng liên tưởng, thế là anh ta có thể quay trở lại đúng thời điểm diễn biến của hình ảnh đó đang xảy ra, và anh ta sửa lại những tác động của mình. Như vậy, sau mỗi lần, cuộc sống ở thì hiện tại lại thay đổi, ban đầu là tích cực và anh ta có được những gì mình muốn, nhưng càng về sau sự thay đổi càng tồi tệ, những hậu quả mà bạn gái và mẹ anh ta phải chịu ở mỗi diễn biến ngày càng khủng khiếp hơn sau mỗi lần anh ta “refresh” lại. Đến rồi cuối cùng anh ta đi đến một quyết định, anh ta xem cuốn phim mà bố đã quay hình ảnh tươi cười của mẹ lúc đang chuẩn bị vào phòng sinh. Rồi anh ta quay trở lại đúng thời điểm đó, khi vẫn đang là một hình hài trong bụng mẹ, chuẩn bị cất tiếng khóc chào đời, hành động sau cùng của anh ta là cầm lấy dây rốn tự thắt cổ mình trước khi được sinh ra...

Đó là một bộ phim khiến tôi bị ám ảnh khủng khiếp về số phận con người, những đúng sai, những bước ngoặt thay đổi trong sự vô hạn của kiếp nhân sinh. Nếu như không thể thay đổi vận mệnh, không thoát ra khỏi những sóng gió, không cứu vãn được sự nghiệt ngã đã áp đặt lên những người thân yêu qua sự tồn tại của mình thì nên kết thúc từ chính sự khởi đầu...

Nhưng đó là một bộ phim viễn tưởng...

Và với bản thân tôi thì hiện tại có lẽ chỉ có thể giải quyết được ở cái khái niệm... nếu như...

Và điều tôi có thể làm là cố gắng thay đổi tương lai, chia hai con đường để khởi tạo lại tất cả...

Tôi chẳng thể đánh giá được là mình có đúng hay sai, tôi chỉ biết là tôi muốn bầu vùi vào thời gian để hành động. Trước kia tôi tâm niệm tình yêu là vĩnh cửu, nhưng giờ tôi nghĩ chính thời gian đã tạo ra sự vĩnh cửu đó thì nó cũng sẽ thay đổi được.

Anh chàng trong phim tự thắt nhưng hơi thở đầu tiên của kiếp làm người. Thì tôi cũng nguyện bóp nát trái tim mình dù vĩnh viễn khái niệm tình yêu sẽ mãi chẳng bao giờ có thể hồi sinh lại một lần nữa.

Và nàng...

Đôi mắt nhắm nghiền kia sẽ lại lấp lánh những niềm vui, đôi môi đang mím chặt kia sẽ lại nở nụ cười rạng rỡ trong hạnh phúc. Xếp lại trang cổ tích để bắt đầu một hành trình khác cho cuộc đời.

Nếu như...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Mùa thu giữa Sài Gòn

Nếu như cuộc đời vẫn mãi êm đềm như những áng mây trắng trải dài trên nền trời trong xanh, phản chiếu xuống mặt hồ long lanh kia...

Và hững hờ cỏ xanh mướt vẫn nâng niu những bước chân tuổi thơ hồn nhiên chạy trong ngọt ngào hạnh phúc. Dẫu có lúc nắng khi mưa, nhưng chưa bao giờ gợn những ưu phiền. Chỉ có bình yên, bên nụ cười hồn nhiên và đôi mắt mơ màng ấy.

Nhưng cuộc đời đâu có được như vậy.

Giấc mộng đã qua.

Chỉ còn sân ga quạnh vắng trong buổi chiều tàn với những đấng cay ngập tràn. Hồ nước và những tán cây xác xơ buông rủ thê lương. Thấy đôi chân mình cứ bước mãi miết trong sương mù u ám. Và nhưng giọt mưa lạnh lẽo tái tê cứ vậy bám mãi tâm hồn.

Và giờ...

Là hiện thực phủ phàng đây sao?

“Lại nghĩ lan man rồi.”

Đưa tay che những tia nắng chiếu rọi, hé mắt nhìn những tia sáng bóng râm như thiêu đốt len lỏi qua kẽ ngón tay. Tôi khẽ cười khẩy.

“Minh đang chơi với tìm điều gì nữa?”

- Anh dùng thêm bia nữa không ạ?

Tôi hơi giật mình quay trở lại với thực tại.

- Cho anh thêm 1 bia nữa. - Tôi gật đầu trả lời cậu phục vụ.

Câu ta nhanh nhẩu cầm cốc bia đã cạn trên bàn để vào khay, đi vào. Lát sau bước ra với một cốc mới sóng sánh, mát lạnh.

Tôi cầm cốc bia tợp một ngụm. Sau những mát lạnh là sự nóng ran khắp toàn thân. Mặt đỏ phừng phừng. Tôi rút thuốc ra châm, lạng lẽ hút, rồi dỗi mắt nhìn băng quơ ra đường.

Trở về khách sạn lúc trời đã chạng vạng tối. Sau một ngày lang thang, với hơn chục cốc bia ọc ách trong bụng.

- Anh ở phòng 602 ạ?

- Ủ, đúng rồi! Sao em?

- Em gửi anh chìa khóa! - Cô lễ tân lấy chìa khóa trong quầy đưa cho tôi.

- Ủa! Bạn anh không có trên phòng à? - Tôi cầm lấy chìa khóa, thắc mắc.

- Vâng! Các anh ấy trở về lúc sáng, rồi đi ra ngoài từ trưa anh à!

- Ủ! Cảm ơn em nhé!

- Vâng, cần chi anh cứ gọi!

Tôi gật đầu chào cô bé lễ tân rồi loạng choạng bước ra cửa thang máy.

Mở cửa phòng, bước vào. Tôi cởi áo ra rồi nằm vật xuống giường.

- "Chết thật!" - Giờ tôi mới nhớ ra mình đi vật vờ khắp Sài Gòn cả ngày hôm nay với bộ đồng phục điều dưỡng.

- "Thôi, lúc nào gửi Nhi mang vào trả cho anh Toàn vậy!" - Tôi thờ dãi tự nhủ, rồi gác tay lên trán nhìn lên trần nhà. Chiếc đèn chùm tỏa ánh sáng dịu dịu, điều hòa cũng tỏa ra từng làn hơi mát lạnh. Tôi thấy mệt, mệt thật sự. Mọi thứ cứ quay cuồng, rồi đôi mắt khép dần mở đường cho cơn buồn ngủ kéo đến rất nhanh.

- Dậy thôi anh! - Đang trong cơn mê man, chợt một bàn tay khẽ lay nhẹ. Tôi ti hí mắt nhìn, rồi bừng tỉnh trong sững sờ.

- Xoẹt! - Nàng kéo rèm cửa sang một bên. Để ánh nắng chiếu dọi vào căn phòng.

Nàng mở tiếp cánh cửa, từng làn gió nhẹ man mát thổi vào.

- Anh không thấy mình đang có lỗi lăm à? - Nàng ngoảnh lại nhìn tôi, nhovn miệng cười, từng lọn tóc nhung huyền theo làn gió bay mon man qua đôi má ửng hồng.

- Có lỗi? - Tôi chột dạ.

- Phải?

- Với ai?

- Anh nhìn ra ngoài trời đi, nắng chan hòa, gió dịu hiu. Mùa thu đang hỏi tội anh đó, còn nằm được nữa sao? - Nàng khẽ nhủ mảy, đôi môi chúm chím nét tình nghich.

- Mình đang ở đâu? - Tôi tung chăn ngồi dậy, ngơ ngác nhìn quanh.

- Mình đang ở trong cuộc đời nhau! - Nàng bật cười khanh khách.

Một làn gió nữa thổi vào, tung bay cả chiếc rèm, và chiếc váy trắng nàng đang mặc. Tôi ngẩn ngơ nhìn, như muốn chết chìm trong khoảnh khắc ấy. Chợt tôi thấy một vài cánh hoa li ti theo gió bay tản mát trong căn phòng.

Tôi đưa tay hứng một cách hoa chao liêng, đáp nhẹ trong lòng bàn tay. Lòng chợt trào dâng những xúc cảm.

- Anh đang nghĩ gì? - Nàng ngồi kế bên tôi từ lúc nào, khẽ tựa đầu vào vai tôi thỏ thẻ.

- Những lúc như thế này, anh thường chẳng muốn nghĩ. - Tôi thờ dãi.

- Sao anh có vẻ suy tư vậy?

- Anh thấy mệt mỏi!

- Mệt mỏi! - Nàng ngẩng lên rồi quay sang nhìn tôi.

- Phải! - Tôi thờ dãi.

- Có phải lỗi tại...

- Không... - Tôi đưa tay bịt miệng nàng.

- Đừng nói điều mà anh không nghĩ!

- Nhưng anh lại khiến em phải nghĩ. - Nàng nhủ mảy.

- Anh xin lỗi! - Tôi kéo nàng vào lòng.

- Mình đang bên nhau, tâm trạng này của anh có vẻ không thích hợp lắm với hoàn cảnh đâu. Hoàng tử ngốc! - Nàng cũng vòng tay ôm lấy tôi.

- Ngọc à!

- Dạ.

- Anh mệt mỏi vì cứ phải chạy đua với số phận để với tới khoảnh khắc này.

- Anh muốn dừng chân? - Nàng ngờ ngàng.

- Anh cũng không biết nữa.

Chợt nàng đẩy tôi ra, rồi bước lại phía cửa sổ. Ngoảnh nhìn tôi.

- Ngọc, đừng... đừng khóc! - Tôi hoảng hốt khi thấy hai hàng lệ lăn dài trên má nàng.

- Số phận chỉ đặt ra thử thách, nhưng anh đang quyết định mình là kẻ thua cuộc. - Nàng nghẹn ngào.

- Anh không thể tự quyết định, anh không thể...! - Tôi đưa tay ôm đầu.

Chợt một tiếng sấm rền vang. Tôi giật mình ngẩng lên, khung cảnh căn phòng đã biến mất.

- Choang!!! - Tiếng thủy tinh vỡ rơi ngay bên cạnh. Tôi thấy mình đang đứng dưới sân khách sạn ở Tam Đảo, nhìn mảnh chai bia văng tung tóe. Cậu lễ tân bước ra ngó lên trên, lắc đầu lắc bảm mấy câu rồi quay vào trong lấy chổi.

- Tu...tu...tu... - Tiếng còi tàu hú vang, kéo theo cảnh vật xoay chuyển.

Một bóng người chạy vụt qua tôi, chạy mãi miết theo đường ray, đuổi theo đoàn tàu đã đi xa. Chạy cho đến khi sức cùng lực kiệt mới khụy xuống, nước mắt lưng tròng. Tay run run nắm chặt lá thư...

Tôi nhìn theo nhân ảnh quá khứ của chính mình, tìm đâu nhói với bao ký ức đau thương đang ủa về.

- Đứng dậy đi anh! - Chợt một bàn tay ôm nhẹ tôi từ đằng sau.

- Nhìn ánh hoàng hôn ấy đi, em sẽ giữ lời, chỉ cần anh đứng dậy! - Tiếng nói nhẹ nhàng quen thuộc thoang thoảng.

- Ngọc!! - Tôi vội quay lại. Nhưng không thấy hình bóng yêu thương đâu, chỉ có hồ nước vẫn lung linh. Và một mình tôi đang đứng đó.

- Ngọc!! Ngọc!! - Tôi gào tên nàng, giữa hỗn độn những đan xen quá khứ và giấc mơ trong tuyệt vọng.

- Không!!! - Tôi bật ngồi dậy, thở hổn hển.

- Tỉnh rồi!

Tôi đưa tay dụi mắt, khuôn mặt thẳng Hòa đang sẫm soi nhìn tôi dần hiện ra.

- Đại ca! - Thăng Sơn vội bước lại đỡ lấy tôi.

- Gì thế này? - Tôi đảo mắt ngó quanh, thấy mình nằm trong một căn phòng sắc mùi bệnh viện. Cánh tay đau đau, vướng víu, tôi dơ lên, thấy dây dợ truyền nước lỏng ngoằng.

- Tao đang ở đâu? - Tôi ngơ ngác.

- Cậu làm tụi này lo gần chết. - Lâm lẽ lưỡi.

- May mà bọn tớ về đúng lúc, không cậu "tôi" rồi! - Hòa nhún vai.

- Thế này là thế nào? - Tôi thất thần.

- Đại ca bị cảm nắng, với sốt vi-rút. Vật vã 2 ngày nay rồi, đại ca không biết sao? - Sơn đỡ tôi nằm xuống.

- 2 ngày!?! - Tôi thảng thốt.

- Tỉnh rồi à chú em? - Anh Toàn mở cửa bước vào. Tiến lại giường, theo sau là Chi.

- Nhìn chú em đô con thế mà yếu, mới dính một con mà hôn mê sâu khủng khiếp, cứ như kiểu chú em không muốn thức dậy nữa hay sao ý. - Anh Toàn vừa lấy ống nghe nhịp tim, rồi kiểm tra huyết áp cho tôi vừa nói.

- Em đang ở đâu vậy anh? - Tôi thều thào, lúc này mới thấy người uể oải, vô lực.

- Nhìn thấy bản mặt anh mà con hỏi. Chú mày chuyển tông từ điều dưỡng sang bệnh nhân nhanh quá đấy - Anh Toàn nháy mắt.

- Em... - Tôi bối rối gãi đầu.

- Được trải nghiệm cả mưa lẫn nắng ở Sài Gòn đã quá ha! - Chi bước lại khoanh tay nhìn tôi có vẻ giận dỗi.

- Thôi để cậu ấy nghỉ ngơi đã, có gì nói chuyện sau. - Anh Toàn kiểm tra chai nước truyền. Rồi bước ra cửa.

- Có gì thì gọi anh nhé! Lát nữa sẽ có người mang thuốc qua.

- Vâng, cảm ơn bác! - Hòa gật đầu.

Anh Toàn đi rồi, tôi vẫn nằm thừ người ra. Đầu vẫn mông lung chưa định hình được hiện trạng của mình.

- Ngọc... Ngọc thế nào rồi em? - Mãi một lúc sau tôi mới mở miệng hỏi Chi được một câu.

- Ôn, thay mặt "người ta", chân thành cảm ơn anh về sự quan tâm! - Chi bĩu môi.

- Anh... anh...! - Tôi lại bối rối, chẳng biết nói sao nữa khi đã phụ sự nhiệt tình của tất cả mọi người.

- Thôi để cho cu Hiếu nghỉ đã bạn, xử lý nó sau! - Hòa xoa tay.

- Ai dám xử lý! - Chi ngưng nguẩy bước ra đóng sầm cửa lại.

- Con gái Sài Gòn ghê thiệt! - Lâm lẽ lưỡi.

- Tớ thấy cá tính đấy chứ! - Hòa ha hả cười.

Son không nói gì lẳng lặng bước ra ngoài. Lát sau thấy nó mang vào một tô cháo nghi ngút khói.

- Đại ca nạp hết chỗ này vào đi, 2 ngày qua không ăn được gì rồi!

- Tao tưởng tao không xứng đáng làm đại ca của mày nữa mà.

- Lúc giận quá không kiểm soát được thì em nói vậy thôi, suy tính lại thì đại ca cũng chẳng thoải mái gì. Mấy ngày nay đã minh chứng rõ ràng rồi.

- Là sao?

- Đại ca ăn đi đã, mọi chuyện sẽ nói sau. - Nó cẩn thận để tô cháo vào khay rồi đặt lên người tôi.

Bụng đói cồn cào, tôi cầm thìa múc cháo ăn ngon lành. Một loáng đã hết, tự nhiên cảm thấy người có thêm tí sức lực.

- Nữa không đại ca?

- Thôi, tao đủ rồi! - Tôi xua tay.

- Mọi chuyện là như thế nào? - Tôi với cốc nước làm một ngụm, rồi cất giọng hỏi.

- Sáng hôm ấy sau khi đại ca bỏ đi, tụi em cũng về khách sạn. Đến trưa thì gọi cho đại ca mãi không được. Mấy thằng mới kéo nhau đi ăn rồi đi vật vờ lượn lờ khắp Sài Gòn, chiều điện lại cũng không thấy đại ca nghe máy. Tối về khách sạn mới thấy đại ca nằm mê man, sốt hừng hực. Mới đưa đại ca vào đây.

- Vậy là tao cũng đang ở Chợ Rẫy?

- Thì còn ở đâu nữa?

- Ngọc... có biết tình hình gì của Ngọc không?

- Sếp sức khỏe đã ổn định rồi, thấy anh Toàn bảo khoảng gần một tuần nữa là có thể ra viện.

- Chúng mày gặp chưa?

- Chưa, bọn em thì thoáng bị khẩu trang tạt té ngó nghiêng qua phòng sếp đang nằm, nhưng lúc nào cũng đóng cửa nên không nhìn thấy được sếp. Chỉ hỏi qua anh Toàn thôi. Mọi người vẫn nhờ anh Toàn giấu việc cả lũ vào trong này và đại ca đang vật vã ở đây.

- Ủ, nên như vậy! - Tôi thờ dài.

- Đại ca, đại ca không thể buông được chuyện này đâu!

- Đó là việc của tao.

- Em biết đại ca đang dẫn vật vạ bỏ của sếp mất, nhưng suy cho cùng đây là số phận, đại ca không thể tự đổ lỗi cho chính mình mà bỏ đi tất cả những gì đại ca đã xây dựng và theo đuổi...

- Im đi! - Tôi gắt lên cắt lời nó.

- Son nói đúng đấy cậu. Đã mất công vào đây mà cậu lại xử lý mọi việc như vậy, tó và tất cả mọi người đều không cam tâm. - Hòa cũng chen vào.

- Tao đã bảo không phải việc của chúng mày, đừng lên mặt dạy đời nữa. - Tôi quát lớn.

- Đại ca đừng bảo thủ. Hãy đợi mọi chuyện yên ắng rồi tìm phương hướng giải quyết!

- Ra ngoài, tất cả ra ngoài hết! - Tôi bực mình hét lớn.

- Thôi được rồi, đi ăn đi chúng mày! - Lâm khoát tay rồi bước ra cửa. Son với Hòa nhìn tôi khẽ lắc đầu rồi cũng bước theo sau.

- Từ từ đã! - Tôi vội gọi giật lại.

- Sao hả? - Son ngoái lại nhìn tôi.

- Vứt... vứt tao điếu thuốc.

- Đại ca điên mất rồi! - Son nhìn tôi ngạc nhiên.

- Thôi phần đi, tao đếch cần! - Tôi bực bội xua tay.

Son tròn mắt nhìn tôi thêm giây lát, rồi nó quăng vào giường bao thuốc với cái bật lửa, sau đó đóng cửa lại.

Chúng nó đi được một lúc, tôi mới bắt đầu gượng dậy. Cầm lấy bao thuốc và bật lửa nhét vào túi áo bệnh nhân, với tay lấy điện thoại trên bàn, sau đó kéo cả cái cây treo chai nước truyền, uể oải bước ra ngoài.

Trời đã tối hẳn. Tuy nhiên tiết trời vẫn bức bối và ngột ngạt. Tôi lững thững đi dọc hành lang, dạo lòng vòng, rồi đi xuống khoảng sân phía dưới cho thoáng. Ngồi xuống ghế đá, rút máy ra điện về cho mẹ. Hỏi han tình hình, rồi nói qua việc nhập học cho mẹ yên tâm. Sau đó ngồi phì phèo hút thuốc.

Nghĩ đời trở trêu thật, lúc vào đây cũng chẳng thể nghĩ được gì, chỉ biết vào với nàng, ở bên nàng. Vậy mà giờ thì sao?? Gần ngay bên nhau mà khoảng cách còn hơn cả những ngày chúng tôi xa nhau gấp trăm nghìn lần. Chẳng biết điều tôi đang làm là đúng hay sai? Nhưng giấc mơ trong cơn mê sáng ấy, như đang muốn vắn tội lương tâm của chính mình vậy.

Hút xong hai điếu thuốc tôi đứng dậy, kéo cái cây truyền nước trở lên phòng. Bỗng tôi khựng lại, rồi cuống cuồng nấp vào một gốc cây.

- Đi từ từ thôi con.

- Dạ!

- Vận động nhiều thế này, lát phải ăn hết tô cháo nghen!

- Di đừng ép con nữa, con sợ cháo lấm rồi!

- Không ép sao được, phải ăn thì mới mau bình phục chứ.

Hai người dìu nhau bước qua, vừa đi vừa nói chuyện. Tôi đứng hình, tim đập thình thịch. Mồ hôi vã ra như tắm.

- Ngồi nghỉ một chút đi!

- Vâng!

Họ ngồi ngay xuống chiếc ghế đá mà tôi vừa ngồi, cách tôi có mấy bước chân. Tôi cố nép người vào gốc cây, may mà đêm tối, tán cây che bớt ánh đèn, nên cũng không ai để ý.

- Di có cầm điện thoại theo không?

- Có, sao hả con?

- Cho con gọi nhờ một cuộc!

Người phụ nữ trung tuổi rút điện thoại ra đưa cho cháu gái.

- Nãy má con vừa vào rồi mà!

- Con không điện cho mẹ ạ, con điện cho bạn hỏi tình hình nhập học thôi. À, con khát nước quá, dì mua con chai nước nghen.

- Trời, nãy bảo mang nước theo mà không mang. Ngồi đây đợi đi!

Người phụ nữ cẩn thận chỉnh lại dây treo cánh tay đang bó bột của cháu gái rồi đứng dậy bước đi.

Liền sau đó tôi thấy túi áo rung rung. Chiếc điện thoại đang có cuộc gọi đến, nhưng vì trước lúc bị ốm, bọn thằng Sơn điện nhiều nên tôi chuyển sang chế độ rung, nên cũng chỉ báo rung.

Tôi rút điện thoại ra.

Nhìn màn hình điện thoại nhấp nháy mà tôi như muốn khụy xuống.

Tôi ngó ra nhìn đôi vai gầy quen thuộc. Tay run bần nắm chặt chiếc điện thoại.

Cô gái đó, Mai Ngọc của tôi... nàng điện liên mấy cuộc. Nhưng tôi không dám nghe. Cứ cầm máy lên rồi lại buông thõng xuống. Môi mím chặt, từng dòng lệ tuôn rơi nóng hổi.

Chiếc điện thoại vẫn cứ rung liên hồi, như xoáy thêm vào tim tôi những đau đớn và kéo theo cả nỗi tuyệt vọng của nàng.

- Nước cam nè con, ủa!! Bé Ngọc!! Sao vậy? - Giọng người phụ nữ thẳng thốt.

- Con... con không sao?
- Làm sao mà nước mắt ngắn dài thế này con? Nói đi nghe?
- Di! Con... con đau!
- Trời! Con đau ở đâu? Chỗ nào?
- Con không biết, con chỉ cảm thấy đau, đau lắm...!! - Nàng òa khóc nức nở.
- Khổ quá! Di đã bảo vận động tại phòng thôi mà không nghe! Thôi mau lên phòng để đi gọi bác sĩ qua khám lại.

Người phụ nữ sốt sắng dìu nàng dậy, rồi bước đi. Tiếng nức nở của nàng xa dần, xa dần...

Tôi chẳng thể trụ vững được nữa, mà ngồi bệt hẳn xuống. Tựa vào gốc cây. Dây truyền nước bị căng ra bật tung, khiến cánh tay rỉ máu. Lúc này sự kìm nén đã đến giới hạn, tôi bật khóc...

Từng làn gió thoảng thổi qua rì rào trên kẽ lá. Những oi bức mau chóng tan biến, tôi bỗng thấy một cảm giác nồng nàn quen thuộc của mùa thu. Nhưng đằng sau những nồng nàn ấy là một sự day dứt khôn nguôi. Nước mắt lưng tròng, tôi ngược lên nhìn trời, thấy ảo ảnh của những cánh hoa bay tán mát trong không trung.

Và cả những chiếc lá vàng rơi rớt xuống với bao ám ảnh của hoài niệm.

“Anh nhìn ra ngoài trời đi, nắng chan hòa, gió dịu hiu. Mùa thu đang hỏi tội anh đó, còn nằm được nữa sao?”

“Số phận chi đặt ra thử thách, nhưng anh đang quyết định mình là kẻ thua cuộc”

“Em đã dứt khoát chọn lựa vận mệnh của mình, tình yêu của mình...vậy mà có người lại không hiểu điều đó?”

Từng lời nói trong giấc mơ và cả quá khứ ùa về văng vẳng trong đầu tôi. Nó khiến tôi như bồng bềnh trong những u mê đang phủ lấp tâm trí.

Bỗng nhiên có một giọng hát ngân nga, ô a quen thuộc, mộc mạc mà vô cùng sâu lắng, da diết với ngữ điệu dân tộc khê cất lên. Tôi sững sờ ngó nhìn về phía ghế đá nàng vừa ngồi, thấy một hình bóng gầy gò. Chẳng phải là bà đó sao? Bà đang quay lại nhìn tôi kìa, vẫn nụ cười móm mém hiền từ.

Tôi đưa tay dụi mắt nhìn lại thì chỉ còn chiếc ghế đá trống không. Nhưng dư âm giọng hát của bà như vẫn vang vọng đâu đây.

“Bà đang chúc phúc cho chúng mình!”

“Chúng con sẽ hạnh phúc!”

“Chúng con sẽ quay lại!”

Những hình ảnh, giọng hát trầm mặc thiết tha của bà, và những lời chúng tôi đã hứa khi quay trở lại ngôi nhà tranh của bà cách đây không lâu cứ chập trồn trước mắt và thoáng thoáng bên tai.

Đột nhiên tôi đứng bật dậy, như quên hết mọi mệt nhọc, đau đớn. Gạt đi hết những mớ suy nghĩ ngổn ngang..

Chẳng muốn chần chờ nữa, tôi loạng choạng bước, rồi chạy...

-“Ngọc! Anh không thể là kẻ thua cuộc!”

-”Anh sẽ đứng dậy, sẽ trở lại con đường, sẽ lại dang tay đón hoàng hôn của anh trở về”

Sự quyết tâm đã được khẳng định rõ rệt hơn sau khi lập trường được được khôi phục. Tôi khê lăm nhăm và chạy lại hướng người phụ nữ vừa dìu nàng đi qua...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Giọt sương và chiếc lá

- Đại ca! Đại ca đi đâu này giờ thế? Bọn em tìm hết cả hoi!

Thấy tôi mở cửa thất thểu bước vào, Sơn sốt sáng hỏi.

- Trời, làm gì mà bung hết cả dây truyền nước, máu me be bét thế này? - Hòa kinh hãi khi nhìn thấy tình trạng của tôi.

Tôi thấy đầu óc choáng váng. Khung cảnh ngả nghiêng chao đảo như động đất, mồ hôi toát ra như tắm, gáy lạnh buốt.

Tôi lao đảo đi chưa đến giường thì gục, Sơn với Hòa vội đỡ lấy tôi.

- Đại ca! Đại ca!

- Cậu sao thế này? Lâm, chạy đi gọi anh Toàn! Mau lên! - Hòa rói rít.

...

...

Tôi lịm dần đi trong sự thăng thốt của chúng nó.

Khung cảnh núi rừng buổi sáng sớm hiện ra thật nên thơ, với sương mù bao phủ, từng giọt sương long lanh còn đọng lại trên lá dư âm của cơn mưa rào đêm qua. Tôi đưa tay hứng lấy, cảm nhận sự trong lành mát rượi của thiên nhiên.

- Như những giọt nước mắt vậy! - Nàng cũng đưa tay hứng một vài giọt, giọng trầm ngâm.

- Sao liên tưởng buồn vậy em? - Tôi ngoảnh sang nàng mỉm cười.

- Khung cảnh đẹp, nhưng em vẫn thấy một cái gì đó man mác buồn!

- Em đang lo lắng điều gì?

- Tất cả!

- Anh thấy đấy, mỗi khi có một cơn gió thổi qua, nó lại rơi rớt xuống. Bỏ lại chiếc lá trong nỗi cô đơn buồn tui! - Nàng cảm thán nói tiếp.

- Đây! Không chơi trò ám chỉ và liên tưởng nữa! Vui lên nào! - Tôi đưa tay kéo nàng ôm vào lòng.

- Nếu không có cơn gió, thì khi nắng lên, giọt sương cũng sẽ bốc hơi. Số phận đã định sẵn như vậy rồi. Em sao cứ phải lẩn tránh nhỉ? - Tôi hôn nhẹ lên mái tóc nàng.

- Em hiểu, nhưng vẫn cảm thấy gợn lên một nỗi mong manh ám ảnh day dứt trong lòng chẳng thể nguôi ngoai được. - Nàng thở dài.

- Em vẫn lo lắng chuyện chúng mình bỏ nhà đi qua đêm?

- Bỏ nhà đi qua đêm? - Nàng có vẻ ngạc nhiên.

- Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi, bố mẹ em chỉ là mâu thuẫn nhất thời. Chắc họ đã làm lành và đang nhón nháo đi tìm em đó!

- Anh nói gì em không hiểu?

- Ô! Hôm nay lại biết đùa dai ghê nhỉ? Thôi vào nhà đi, bà đang đòi cơm đó. Ăn cơm xong, chúng ta sẽ trở về nhà, rồi mọi chuyện sẽ qua.

- Mình đâu có ở nhà bà? Anh mới là người đùa dai?

- Thế ngôi nhà kia chẳng là...

Tôi chợt im bặt khi ngoảnh lại nhìn, không có ngôi nhà nào ở phía sau cả. Tất cả chỉ là một cánh rừng hoang vu. Khiến tôi bối rối vô cùng.

- Vậy chứ đây là đâu?

Không có tiếng trả lời, tôi thấy vòng tay mình ôm nhẹ bằng. Quay lại thì chẳng thấy nàng đâu cả, chỉ thấy mình đang ôm vào hư không.

Một vài cơn gió thổi quá, cành lá xào xạc xen lẫn với những tiếng rào rào sương rơi. Thấm đẫm vào lòng tôi những nỗi buồn, cay đắng.

- "Những thăng cả nghĩ và đa cảm thường hay mộng mị là vậy"

Tôi nở một nụ cười buồn tê tái..

Tỉnh giấc, thấy mình đang nằm trên giường bệnh. Tôi cố căng mắt nhìn xung quanh qua ánh đèn hắt vào cửa sổ. Bỗng cảm nhận cái gì đó đè nặng lên bụng, định hình kỹ thì là cái đùi của thằng Hòa. Tiếng gáy như lò kéo bễ của thằng Sơn đang nằm trên chiếc giường gấp là âm thanh rõ rệt nhất trong đêm khuya tĩnh mịch. Lâm chắc về khách sạn ngủ rồi.

Tôi nhắm mắt, gỡ cái đùi to vật vờ của thằng Hòa ra khỏi người rồi ngồi dậy.

Ngồi bần thần nhìn ra phía cửa sổ ngẫm nghĩ. Chẳng biết mình thiếp đi bao lâu nữa. Cánh tay lại vương vịu với cái dây truyền nước. Từ bé đến giờ chưa phải trải nghiệm cảm giác bệnh tật thế này, giờ thấy khó chịu thật.

Ngồi một lúc, tôi mới gượng ngồi dậy, rồi rón rén bước xuống giường. Cẩn thận kéo theo cây truyền nước khe khẽ mở cửa bước ra ngoài.

Hôm nay có vẻ bệnh viện quá tải hay sao ý. Thấy người nhà và thậm trí cả bệnh nhân trải chiếu nằm la liệt ngoài hành lang. Tôi nhẹ nhàng bước qua, cố gắng không làm gián đoạn giấc ngủ mệt mỏi của họ.

Tôi cứ thế bước đi, sự vô thức của hành động hay là ý thức của tâm trí dẫn dắt tôi tới trước cửa một căn phòng.

Tôi lảng lảng đứng một hồi lâu. Giờ này chắc nàng cũng đã ngủ say rồi.

Nàng có biết tôi đang ở ngay đây, đang dõi theo giấc ngủ của nàng qua cánh cửa này không?

"Đáng lẽ ban tối, khi nàng gọi điện, tôi nên nghe máy mới phải, hoặc bước ra ôm nàng vào lòng"

Tôi tự nhủ trong sự tiếc nuối và dằn vặt. Trong đầu nhớ lại khoảnh khắc lúc tôi chạy đuổi theo nàng.

"Mình phải gặp, phải nói chuyện"

Tôi đã đặt quyết tâm và bất chấp tất cả, cho dù đi nàng có biết chuyện thì tôi cũng quỳ xuống xin lỗi. Dù có bị mắng chửi té tát đi chăng nữa.

Tôi điên cuồng rẽ lách qua từng dòng người đông đúc trong hành lang bệnh viện.

Lúc này mọi thứ tôi đều xem nhẹ, kể cả lương tâm cắn dứt của mình. Tôi thậm chí trách bản thân đã hồ đồ vội vã mà đưa ra quyết định quá sớm.

"Giọt sương có thể xa rời chiếc lá bởi nắng gió, nhưng anh sẽ không bao giờ rời xa em, bất kể giông bão có lớn tới mức nào"

Nàng kia rồi!

Thoáng thấy bóng dáng của nàng đang được bà dì dìu đi, lẫn với dòng người qua lại. Tôi mừng rỡ bước nhanh tới.

- Ngọc...

Đang định thốt lên gọi nàng thì một bàn tay nắm lấy vạt áo tôi, khiến tôi khựng lại. Tôi ngoảnh nhìn xuống.

- Chú ơi chú!

Một bé gái nước mắt nước mũi nhễ nhại, méo máo nhìn tôi. Tôi sững sốt khi nhận ra bé gái này chính là...

- Huhu, mẹ... con... đâu? - Bé gái nói qua tiếng nấc.

Tôi bần thần ngoảnh nhìn bóng nàng khuất xa dần, đắn đo giây lát rồi ngồi xuống. Đưa tay trùi mền quạt nước mắt cho bé gái.

- Ngoan nào! Đừng khóc, nói chú nghe coi ai bắt nạt con?

- Không...ai! Con... không...không... nhìn thấy mẹ! - Bé gái càng khóc to.

- À! Con đang bị lạc phải không nào?

Bé gái mím môi gật gật.

- Rồi! Vậy con có nhớ con đi từ đâu lại đây không?

Bé gái ngoảnh nhìn xung quanh, rồi nhìn tôi... lắc đầu. Méo máo tiếp.

- Thôi mà, con mà khóc là chú không dẫn đi tìm mẹ nữa đâu! - Tôi nghiêm giọng nạt.

Bé gái nín bật, nước mắt vẫn chan hòa trên gương mặt bầu bĩnh.

- Đi theo chú!

Toan cầm tay bé gái dắt đi thì bé gái nín lại.

- Sao nào?

- Con... mời chân!

- Trời, nùng nịu quá! - Tôi phì cười, rồi ngồi xuống.

- Lên chú công.

Bé gái ngoan ngoãn bấu lên vai tôi. Tôi công bé đi dọc hành lang tìm, tìm người phụ nữ mà tôi đã từng gặp, người phụ nữ đi cùng với người đàn ông ấy...

- Trà My, tên con đẹp lắm! - Tôi vừa đi vừa bắt chuyện.

- Ô! Sao...sao... chú biết tên! - Bé gái có vẻ ngạc nhiên.

- Chú đoán đó, siêu không? - Tôi ngoác miệng cười.

- Chú... siêu! - Bé gái trầm trồ.

"Chú không phải là chú, mà là anh trai của em, em gái à..."

Nghĩ trong đầu tôi hai từ "em gái", đột nhiên nước mắt tôi tuôn trào, sống mũi cay cay. Bé gái có thể còn quá nhỏ để nhận ra tôi qua hai lần gặp gỡ ngoài Hà Nội. Nhưng sự liên hệ máu mủ thiêng liêng nào đó khiến bé nín giữ chính tôi mà không phải là ai khác giữa đám người đông đúc trong bệnh viện. Có lẽ là như vậy chăng?

Đi loanh quanh một lúc tôi đã thấm mệt, bình thường thì có mà công cả ngày không vấn đề, nhưng đang ốm nên có vẻ xuống sức nhanh hơn thì phải. Tôi vừa đi vừa hỏi thăm mà thấy vô vọng quá.

"Sao mình ngu thế nhỉ?" - Chợt tôi tự nhủ.

"Xuống phòng bảo vệ kêu người ta thông báo qua loa là xong! Đơn giản vậy mà này giờ không nghĩ ra"

Tôi liền công bé xuống phòng bảo vệ.

- A, mẹ, mẹ ơi!! - Bé gái reo lên.

Vừa tới phòng, đã thấy một người phụ nữ ngồi trong, có vẻ đang rất sốt ruột. Thấy tôi công bé gái đi tới, khuôn mặt cô ấy giãn ra.

- Trời ơi, con đi đâu báo hại mẹ tìm muốn chết!

Người phụ nữ vội đứng dậy, tôi thả bé gái xuống cho bé chạy tới ôm chầm lấy mẹ.

- Hư quá, lần sau mẹ không cho con đi đâu theo nữa! - Người phụ nữ vừa cung nụng vừa trách móc.

- Con..xin..lỗi!

- Cảm ơn cậu nhé! Vào thăm bạn bị tai nạn lao động trong này. Loanh quanh khuất tầm nhìn cái là nó chạy biến đi đâu mất, tìm hoài không thấy. Đang định nhờ mấy anh bảo vệ đi tìm hộ thì... may quá.- Người phụ nữ rồi rút.

- Dạ! Không có gì ạ! Không phải cháu thì sẽ là người khác thôi! Mà tốt nhất cô đừng cho bé vào những nơi như bệnh viện thế này! - Tôi mỉm cười.

- Bà giúp việc về quê, bố đi công tác, anh đi học thêm. Ở nhà chẳng có ai trông nên bắt đắ dĩ mới kéo nó theo! Một lần nữa xin cảm ơn cậu, thật không biết nói gì!

- Bé gái dễ thương lắm! Không có gì đâu cô!

- Mà tôi nhìn cậu quen quen, như đã gặp ở đâu rồi thì phải?

- Chắc cô nhầm với ai thôi! Cháu xin phép ạ! - Tôi cúi chào người phụ nữ, vẫy tay nháy mắt với bé gái rồi vội quay người bước vội đi.

Người phụ nữ định nói thêm gì đó nữa, nhưng tôi đã đi mất rồi.

Đi một quãng xa, tôi len lén ngoảnh lại nhìn. Rồi khẽ thở dài. Cơ duyên đưa đẩy đến những cuộc hội ngộ chẳng thể lường trước được. Trớ trêu thay...

Giờ chắc nàng về phòng mất rồi. Thôi để chờ tìm cơ hội khác vậy, nàng vẫn còn ở đây mà.

Bỗng tôi thấy chênh choáng, đưa tay vịn vào tường. Khẽ lắc đầu nhấn mặt.

Về phòng đã... bỗng nhiên thấy mệt quá... tôi cố gắng gượng, lao đảo bước đi.

Đứng trước cửa phòng nàng, trong đầu mông lung những suy nghĩ và hồi tưởng xáo trộn trong tiềm thức. Cả khoảnh khắc gặp gỡ với bé gái là em cùng cha khác mẹ với tôi, mà trong lòng dấy lên trăm mối tơ vò.

Thời gian cứ nặng nề trôi. Và tôi thì vẫn đứng bất động mãi như vậy. Cảm giác nhớ nhưng lại còn cào cào tâm can. Nhưng biết làm gì hơn ngoài nhìn vào cánh cửa đã đóng chặt.

Trời đã bắt đầu tờ mờ sáng. Tôi mới lẳng lặng kéo cây truyền nước lê gót về phòng mình.

"Có lẽ lại phải nhờ anh Toàn thêm một lần nữa vậy!"

Tôi thâm nhủ, và quyết tâm sẽ tận dụng tối đa cơ hội lần này. Mặc xác những gì đã nói với Nhật Huy. Mình đã bất chấp tất cả rồi cơ mà.

Mở cửa bước vào phòng, hai thằng bạn vẫn đang say giấc nồng. Khổ thân chúng nó, vì mình mà phải bao phen vất vả, mệt nhọc.

"Tao vẫn là đại ca của mày Sơn à! Và tao sẽ chứng minh là tao xứng đáng với điều đó!" - Tôi mỉm cười nhìn thằng Sơn đang ngoác mồm gáy, rồi đi lại giường. Khẽ đẩy thằng Hòa sang một bên, rồi nằm xuống.

"Ngọc à! Anh đã ở đây, ở cạnh em, và sẽ mãi mãi như vậy! Em sẽ biết mà, sớm thôi! Đừng quấy rầy anh trong giấc mơ nữa nhé, anh biết tội của anh rồi mà!"

Tôi lim dim mắt, dần chìm vào giấc ngủ.

Không còn những con mơ ám ảnh nữa, chỉ có ký ức êm đẹp bên mái trường xưa. Bên những con đường, khung cảnh kỷ niệm bao trùm niềm hạnh phúc ru tôi trong giấc ngủ êm đềm.

- Hiếu dậy, dậy nào!

Tôi cau mày hé mắt ra.

- Gì vậy? - Tôi uể oải ngồi dậy, ngáp dài. Rồi quay sang thằng Hòa.

- Đến giờ ăn trưa rồi! - Nó vừa nói vừa dờ hộp cơm ra.

- Ăn trưa?

- Cậu ngủ mê mệt, sáng gọi không được. Anh Toàn bảo cứ để cậu ngủ cho tinh thần thoải mái. Nhưng đến trưa phải gọi cậu dậy ăn để còn uống thuốc.

- Sơn đâu rồi?

- Nó xuống mua cơm xong rồi đi ra ngoài với Lâm rồi. - Hòa đưa hộp cơm cho tôi, rồi cầm một hộp khác xúc ăn nhồm nhoàm.

- Việc điểm danh ở nhà thế nào? - Tôi vừa chậm rãi ăn vừa hỏi.

- Yên tâm, anh Kiên lo liệu hết.

- Có lẽ tao phải giải quyết sớm cho xong để còn về thôi. Nán nã ở lại lâu quá rồi.

- Giải quyết? - Hòa ngừng ăn trở mắt nhìn tôi.

- Ừ, tao sẽ gặp Ngọc.

- Cậu thay đổi quyết định rồi à?

Tôi gật đầu.

- Yeahhhh! - Hòa nháy căng, reo lên thích thú.

- Phải vậy chứ! - Nó đập bộp vào vai tôi. Làm tôi phụt cả miếng cơm đang ăn dở ra.

- Đau tao! - Tôi nhăn nhó.

- Chết, tớ xin lỗi! - Hòa gãi đầu cười hềnh hệch

- Lát Sơn và Lâm về rồi sẽ gọi anh Toàn vào bàn tính! Chỉ cần gặp Ngọc và mọi thứ sẽ đầu vào đấy, bất kể phía trước có chông gai thế nào đi chăng nữa! - Tôi nghiêm giọng quyết tâm.

- Được rồi, được rồi! Vậy có khi phải ăn thêm suất cơm nữa cậu nhỉ, có thực mới vực được đạo mà!

- Thôi, mà Sơn có bảo khi nào về không?

- Chắc nó về bây giờ ý mà, nó bảo ra ngoài tí thôi!

- Ủ!

Ăn cơm xong, tôi uống thuốc rồi ngồi nghịch ngợm chiếc điện thoại. Thực ra không phải nghịch ngợm mà tôi bấm số của nàng.

Nàng vẫn không dùng máy, hay là không được dùng nữa?. Tôi gọi toàn thấy thuê bao. Mấy lần định gọi bừa vào số bà dì, nhưng rồi lại thôi. Nghĩ lúc này nôn nóng cũng không giải quyết được vấn đề gì. Cứ phải bình tĩnh đã.

- Ăn cơm chưa chú em? - Anh Toàn đẩy cửa bước vào, theo sau là Nhi với Chi.

- Em ăn rồi anh!

- Uống thuốc rồi chứ?

- Vâng!

- Hôm qua chú lang thang đầu thế? Có biết tình trạng của chú không được ra gió không hả?

- Em xin lỗi! - Tôi gãi đầu cười.

- À, anh Toàn này!

- Sao em?

- Em có việc muốn nhờ anh!

- Chú cứ nói!

- Không biết anh có thể giúp em, gặp Ngọc thêm một lần nữa được không ạ? Em thay đổi quyết định rồi. Lần này em sẽ không phụ lòng mọi người đâu, em hứa đấy. Thời gian qua nhiều sự việc xảy đến quá khiến em không đủ tỉnh táo để mà suy nghĩ nữa!

- Gặp Ngọc? - Anh Toàn và cả Chi với Nhi ba người quay sang nhìn nhau.

- Vâng! Lúc này Ngọc cũng tỉnh rồi nên nói chuyện dễ hơn. Em sẽ...

- Khoan đã! - Anh Toàn ngắt lời tôi.

- Dạ! Sao hả anh?

- Thực ra anh rất sẵn lòng giúp. Nhưng vấn đề là giờ mọi thứ đã ngoài tầm kiểm soát của anh mất rồi.

- Anh nói gì cơ? - Tôi sững sờ.

- Ngọc... Ngọc chuyển viện sáng nay rồi! - Chi ngập ngừng.

- Hà? - Tôi đổng người.

- Sao lại chuyển viện?

- Sáng nay anh Huy vào làm thủ tục ra viện, nói là chuyển qua viện khác! - Chi thờ dãi.

- Có biết chuyển qua viện nào không? - Tôi hỏi dồn.

- Anh cố moi tí thông tin, nhưng không được! - Anh Toàn nhún vai.

Nghe vậy tôi luống cuống cầm máy lên. Lần này tôi không chần chờ nữa mà gọi thẳng luôn vào số máy bà dì.

- "Thuê bao quý khách..."

Tôi bần thần buông chiếc điện thoại rơi xuống nền nhà. Một cảm giác hụt hẫng tuyệt vọng xoáy sâu vào tâm can muốn nghệt thở.

Trong cơn hoảng loạn, tôi cuống cuống vùng dậy.

- Chủ định làm gì? - Anh Toàn đẩy tôi ngồi lại.

- Em... em không biết... em không biết! - Tôi thần thờ nói, nước mắt lăn dài.

- Chú cứ bình tĩnh đã nào, giờ có nôm nóng đâu giải quyết được gì!

- Nhưng...

- Anh cứ tỉnh dưỡng cho bình phục hẳn đã. Em đã cho anh Sơn và anh Lâm địa chỉ nhà Ngọc rồi. Chỉ cần theo dõi người nhà bạn ấy là sẽ biết được Ngọc ở đâu thôi. - Chi ngắt lời tôi.

- Sơn và Lâm đã biết chuyện? - Tôi sùng sốt.

- Ủ! - Hòa trả lời.

- Và cả mày nữa? - Tôi trở mắt nhìn Hòa.

Hòa khẽ gật.

- Vậy tại sao...

- Nghe tớ nói này, bọn tớ muốn cậu bình tĩnh ăn uống, thuốc thang đàng hoàng. Nên mới không nói, nhưng cũng không nghĩ là cậu lại thay đổi quyết định nhanh và sốt sắng đến vậy. Thôi thì đằng nào cậu cũng biết rồi. Giờ như Chi nói đó, lúc này phải bình tĩnh. Bọn tớ sẽ cố gắng đưa cậu đến với Ngọc nhanh thôi.

Tôi ngồi thừ người ra, chẳng nói năng được gì.

- Những khi ngủ mê man, cậu cứ lầm nhảm nói. Ai cũng hiểu thâm tâm cậu không cam lòng. Và sớm muộn cậu cũng tỉnh ngộ thôi. Giờ quay trở lại con đường, bọn tớ sẽ tiếp sức. - Hòa vỗ vai tôi.

- Thôi chú em nghỉ ngơi đi! Bọn anh té đây, chú hiểu ra được vấn đề là ok rồi! - Anh Toàn nháy mắt.

- Có gì bọn em sẽ thông tin về, anh cứ yên tâm! - Chi tiếp tục trấn an.

Ba người đi khỏi. Tôi vẫn ngồi trầm ngâm.

- Hòa này! - Mãi một lúc sau tôi mới mở miệng được.

- Sao hả cậu?

- Địa chỉ nhà Ngọc, mày có chứ?

- Cậu, cậu định làm gì?

Tôi chẳng trả lời câu hỏi của nó. Đứng dậy bước ra phía cửa sổ, ngoài trời nắng đã chói chang. Tôi nghiêng răng run run rút chiếc kim truyền nước đang cắm vào cánh tay, máu lại rỉ ra...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Khoảnh khắc sau tất cả

Tôi đã đặt tư tưởng mình vào một con thuyền lênh đênh trong gió bão, để mặc cho những cơn sóng cuốn đi xa. Phó mặc cho số phận, khi ấy tôi tâm

niệm đã đến lúc cần phải buông để cho hai nửa cuộc đời tìm lại được sự bình yên sau biết bao biến cố...

Vậy mà giờ tôi lại đang cố kéo con thuyền ấy lại, đặt về đúng chỗ trong trái tim mình. Đây là khi bản ngã đích thực trong tôi đã hồi sinh, và loay hoay tìm về con đường vốn dĩ mình vẫn đang bước mê mải giữa dòng đời.

Dù chẳng biết mình đi đến đâu và bước được bao lâu nữa? Nhưng tôi đã nhận ra mình không có sự lựa chọn nào khác... Nàng, bằng cách nào đó trong những giấc mơ đã chỉ cho tôi thấy cuộc đời tôi chỉ có thể nhìn về một hướng mà thôi.

Tiềm thức của nàng và tôi có lẽ đã có một sự đồng điệu nào đó. Nàng vẫn đang đấu tranh bất chấp những nghiệt ngã đang bủa vây. Và truyền cảm hứng cho tôi ở trong cả những phút giây cay đắng nhất.

Tôi nhớ đôi vai gầy run run giữa đêm tối lạnh lẽo, mà tôi đã không thể bước tới ôm và che chở... Tôi hối hận khi đã quá nhu nhược mà để vuột mất khoảnh khắc đó.

Và giờ thì đang loay hoay tìm một cơ hội khác sau tất cả...

- Đi ăn cái gì đi còn uống thuốc! - Lâm bước tới huyênh nhẹ tôi.

- Cậu cứng đầu quá! Tớ đến chịu thua luôn! - Hòa có vẻ ngán ngẫm.

Tôi chẳng màng đến chúng nó nói gì. Tôi đứng tần ngần nhìn về phía ngôi nhà 3 tầng sơn màu xanh nước biển thấp thoáng sau những tán me. Tôi cứ trầm ngâm dõi về phía đó như vậy từ lúc đến đây và bao nhiêu lâu tôi cũng không nhớ nữa, tôi chỉ biết nhìn trong những khắc khoải đợi chờ... trong những hy vọng mong manh...

- U oi, cho con thêm mấy ly nâu đá nữa! - Sơn gọi bà chủ quán.

- Cậu làm thủ tục ra viện rồi à? - Lâm quay sang hỏi Hòa.

- Ồ, nó cứ năng nặc đòi ra viện.

- Anh Toàn bảo sao?

- Anh ý cho đơn thuốc, rồi dặn nếu nó có hiện tượng gì thì quay lại nhập viện gấp. Anh ý bảo ở trong viện mà nó không thoải mái tinh thần thì có thuốc tiên cũng chả thể bình phục được.

- Sắp chiều tối rồi, ngôi từ sáng đến giờ mà không thấy ai ra vào ngôi nhà đó cả, tớ thấy hoang mang quá. Không biết cái Chi có cho địa chỉ chính xác không nữa.

- Làm sao mà không chính xác.

- Nay, kể cả có tìm được ra Ngọc chuyển qua viện nào thì tiếp cận cũng khó hơn cả lên trời.

- Quan trọng là biết được cụ thể ở đâu. Còn lại thì... sẽ tính tiếp.

- Đại ca, lại đây uống nước đá!

Tôi ngoảnh lại, thấy Sơn đưa tay vẫy vẫy. Đứng lâu cũng thấy mỏi chân thật, tôi lảo lảo bước lại, ngồi xuống, với tay lấy bao thuốc.

- Đại ca, giờ đi ăn, để một thằng ở lại đây hóng được rồi.

- Tao không đói! - Tôi rút một điếu châm, nheo mắt nhà khói.

- Đại ca phải ăn, và uống thuốc. Nếu đại ca mà gục ngã lần nữa thì kể cả có tìm được sếp, cũng chẳng giải quyết được gì. Vấn đề sức khỏe của đại ca vẫn là quan trọng nhất trong kế hoạch, đại ca không phải ngu mà không hiểu điều đó, đừng cố chấp tỏ vẻ trượng phu nữa.

Tôi lặng thinh hút thuốc, rồi khuấy khuấy ly cafe. Chẳng thể phán bác lại được những gì nó vừa nói.

- Lâm ở lại nhé, lát bọn tao mua đồ ăn về cho. - Sơn quay sang Lâm dặn dò.

- Ok - Lâm gật đầu.

Sơn liền vẫy vẫy chiếc taxi đang đậu gần đó, rồi kéo tôi bước lại. Tôi đành miễn cưỡng đi theo chúng nó lên xe.

- Các anh đi đâu? - Anh lái taxi ngoái lại hỏi chúng tôi.

- Anh biết chỗ nào có quán phở hoặc đồ ăn Hà Nội thì chở bọn em đến đó. - Hòa trả lời.

- Dạ, có vẻ các anh không quen với các món ăn Sài Gòn nhỉ?

Anh taxi vừa nói vừa đánh lái, chiếc xe chậm rãi lăn bánh.

- Khoan đã, dừng lại! - Bỗng tôi thấy thằng Sơn có vẻ hốt hải.

Anh taxi thắng gấp. Tôi thấy nó ngoái nhìn một chiếc xe bốn chỗ màu đen vừa đi vào ngõ nhà nàng. Sơn vội kéo chiếc mũ lưỡi chai lụp xụp xuống mắt, sau đó mở cửa xe ra, bước vội về phía đó. Cả tôi và Hòa cũng chạy theo.

- Gì thế này...? - Hòa quay sang Sơn hỏi.

Sơn đưa tay ra hiệu cho nó im lặng, rồi tiếp tục dõi theo chiếc xe màu đen đó... Chiếc xe đỗ ngay trước cửa nhà nàng.

Cả ba thằng hồi hộp nhìn, tim đập thình thịch.

Cửa xe mở ra, một người phụ nữ trung tuổi ăn mặc sang trọng bước xuống, đi ra phía sau mở cốp lấy ra mấy túi đồ. Sau đó một người đàn ông mặc áo blouse trắng cũng mở cửa bước ra, hai người trao đổi một chút, rồi có người ra mở cửa, hai người cùng bước vào trong nhà.

- Thấy chiếc xe không? - Lâm sốt sắng chạy tới cạnh chúng tôi.

- Như thế nào đây? - Hòa hỏi tiếp, mắt vẫn không rời chiếc xe.

- Còn như thế nào nữa? - Sơn đúi tay túi quần, tựa lưng vào tường, mỉm cười ra vẻ đắc ý.

- Chiếc xe này lúc bọn em mới tới thấy nó đi từ trong ngõ này ra, linh tính của em quả nhiên không nhầm, sắp không chuyển qua viện nào hết, mà về điều trị tại nhà. - Nó nhanh chóng kết luận.

Sài Gòn luôn náo nhiệt và rực rỡ về đêm. Có thể nói là sức sống mạnh mẽ nhất luôn trỗi dậy mỗi khi màn đêm buông xuống. Từng dòng xe qua lại xen lẫn với dòng người đi tản bộ, và bao trùm là những ánh đèn đường, biển hiệu rực rỡ lung linh huyền ảo. Khiến không khí hiện đại, năng động và hối hả luôn hiện hữu ở thành phố được mệnh danh là không bao giờ ngủ này.

Tại một nhà hàng sang trọng ở trung tâm quận 1. Chúng tôi vừa dùng bữa xong.

- Phòng của Ngọc ở phía ngoài tầng 2, nhìn ra đường, phía trong là phòng của ba má. - Chi tỉ mỉ nguệch ngoạc vẽ sơ đồ trên tờ giấy trắng.

- Tầng 1 là phòng khách, phòng ăn, và một phòng cho người giúp việc. Tầng 3 thì em chưa lên.

- Ở đây đêm xuống hay có dân phòng đi tuần tra không? - Sơn hỏi thêm.

- Em cũng không biết? Các anh định làm gì? Đột nhập á? - Chi sừng sốt.

- Bé mồm thôi! - Sơn đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu.

- Không được đâu, nguy hiểm lắm. - Chi lắc đầu nguầy nguậy.

- Bọn tớ dự tính thôi. Nếu như trèo lên cây me, men theo cành cây chia sang thì có thể dễ dàng xuống được lan can tầng hai. - Lâm hào hứng trình bày kế hoạch.

- Các anh không tính đến là luôn có người túc trực trong phòng bạn ý à! Em nghĩ là các anh nên bàn tính lại, chứ em thấy không ổn chút nào cả.

- Biết chứ, nhưng cái này có thể nhờ bạn được không? - Sơn khản khoản.

- Em sao giúp được vụ này! Em còn không dám đến dự đám tang ba bạn ấy sau vụ nói dối về miền Tây nữa mà.

- Vậy mới cần bạn động não, giờ không còn cách nào khác đâu.

- Ôi, cái gì em giúp được, chứ chuyện này là vô phương. - Chi lắc đầu nhún vai.

- Ngoài hội cậu ra còn ai có thể tiếp cận được Ngọc, mà không liên quan đến vụ miền Tây không? - Tôi lúc này mới mở lời.

- Ý của anh là...?

- Ngọc nghỉ học suốt thời gian qua, cũng cần có người đến thăm, và chia sẻ bài vở chứ? Và người đó phải là con gái để có cớ ở lại! - Tôi nháy mắt.

- À, cái này thì... - Lê Chi mắt sáng lên.

- Có thể bảo bạn Tiên lớp trưởng, tuy không thân với Ngọc như tụi em, nhưng danh nghĩa lớp trưởng đến thì chắc sẽ hợp lý. Nhưng có điều khi Ngọc

nằm viện, Tiên và mấy bạn khác cũng đại diện cho lớp qua thăm rồi. Không biết có được nữa không?

- Tớ đã bảo rồi, Ngọc nghỉ học lâu, cũng cần biết tình hình học hành ở lớp ra sao chứ. Lần này sẽ là thăm với vai trò khác. - Tòì tiếp tục lý giải cặn kẽ.
- Việc còn lại của cậu đơn giản đi nhiều rồi đấy, mai ra lớp trao đổi với Tiên đi. - Hòa cũng sốt sắng tham gia vào.
- Em không biết là bạn ấy có đồng ý không, nhưng em sẽ thử. Có thể lát nữa về em sẽ điện cho bạn ấy luôn.
- Phải vậy chứ! - Hòa đập tay đánh bốp.
- Bọn tớ phải mạo hiểm thôi, chứ không còn cách nào khác! - Sơn thở dài.
- Thôi được rồi, vậy em về trước đây, có gì em sẽ alo nhé!
- Ủ, phải cố gắng giúp hội này, rồi tớ sẽ bao cậu và các bạn một chuyến khám phá miền Bắc vui mệt nghỉ luận! - Sơn nháy mắt.
- Em giúp được cái gì em sẽ giúp, sao con trai miền Bắc cứ phải khách sáo chuyện on nghĩa quá vậy?
- Giờ cùng hội cùng thuyền với nhau, đây là lời mời, không phải khách sáo! - Sơn tùm tùm cười.
- Thôi được rồi, mọi người chờ tin nhé!
- Ok!
- Bọn tớ chỉ có thể trông vào cậu thôi.

Lê Chi mỉm cười chào chúng tôi rồi ra về.

Chỉ còn lại mấy thằng ngồi với nhau, tiếp tục chụm đầu lại thì thầm trao đổi tiếp cái kế hoạch táo bạo mà chúng tôi đã vạch ra.

Sau khi trò chuyện thêm một lúc, chúng tôi rời nhà hàng. Tiếp tục dạo lòng vòng Sài Gòn rồi mới quay trở lại khách sạn nghỉ ngơi. Tôi đã thấy khỏe hơn nhiều, ít ra thì cũng biết được thông tin về năng, và cũng hào hứng với dự định của mình. Nên lúc này chỉ còn cảm giác háo hức và đợi chờ đến thời điểm gặp lại mà thôi, khi tâm trạng trở nên phấn chấn thì mọi vấn đề về sức khỏe cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Đúng là chẳng có liều thuốc nào hiệu quả hơn liều thuốc về tinh thần.

Cả bốn thằng bước vào sảnh khách sạn, Lâm bước lại quỳ lê tận lấy chìa khóa phòng. Rồi cả lũ ra chỗ thang máy đứng đợi.

- Sao, lâu không ghé Sài Gòn thấy nhiều đổi thay không?
- Một năm thì cũng đâu có lâu lắm đâu!

Chợt nghe giọng hai người phụ nữ đối thoại nhau từ phía sau, đặc biệt giọng nói người thứ hai nghe có vẻ quen quen, tôi ngoảnh lại, thấy họ cũng đang tiến đến thang máy. Bỗng tôi biến sắc...

- Hòa, Hòa, khẩu trang bệnh viện đâu? - Tôi cuống quýt lục túi quần thằng Hòa.
- Cái gì thế?
- Khẩu trang... - Tôi rối rít lôi cái khẩu trang trong túi nó ra rồi đeo vào.

Chiếc thang máy mở ra vừa lúc hai người phụ nữ ăn vận sang trọng bước đến. Kéo theo cả mùi nước hoa sực nức đến mê người.

Chúng tôi lịch sự bước tránh ra cho họ vào trước, rồi cũng bước vào theo.

Tòì run lấy bầy, tim nảy tung tung trong lồng ngực khi đối diện với họ ở khoảng cách gần. Trong khi bọn thằng Sơn, Hòa, Lâm thì nhìn họ không chớp mắt.

- Mai bay chuyến mấy giờ, Jenny?
- 9h sáng, chắc tầm trưa mai là chúng ta check in Hà Nội rồi!
- Lần này lưu lại Sài Gòn hơi ít đó nha.
- Cậu chẳng phải muốn khám phá miền Bắc lắm sao? Jenny đâu có rủ rê!

Hai người cười nói vui vẻ như không quan tâm đến sự hiện diện của chúng tôi. Tôi... thầm cảm ơn trời về điều đó.

- Jenny, cậu thấy Hà Thành có gì đặc biệt nhất?

- Super Man!

- Hà?

- Hi, không có gì đâu! Jenny không lưu giữ ấn tượng gì nhiều ngoài những nét rêu phong nơi phố cổ.

- Hiếu, làm sao mồ hôi vã ra như tắm thế này? Lại sốt... Ái... đau! - Thăng Hòa la lên thán thiết khi tôi véo mạnh vào đùi nó.

Cửa tháng mấy vừa mở, tôi lao vội ra, chạy trốn ánh mắt sừng sốt của người phụ nữ có tên Jenny ấy.

Chị vẫn không thay đổi gì sau mấy năm không gặp...

Trái đất tròn và định mệnh cũng vậy...

- Này, đại ca làm sao thế? - Sơn vừa bật nắp chai bia vừa hát hăm hoi tôi đang nằm dài trên giường.

- Không, không sao... tự nhiên tao thấy mệt! - Tôi bới rối lấp liếm.

- Hai người phụ nữ khi này, đại ca quen họ sao?

- Không, mày hỏi nhiều thế nhỉ! - Tôi bực mình gắt.

- Quen thì chắc không quen, có thể nó bị đứng hình. Nhìn hai bà ý đẹp thật, tao cũng đơ hết cả người, ôi cái mùi nước hoa... và những đường cong gợi cảm... chẹp chẹp... - Lâm chẹp miệng, mắt mơ màng, rồi cầm cái đùi gà gặm nhai nhồm nhoàm.

- Này, đổi khách sạn đi! - Bỗng tôi ngồi bật dậy.

- Sao phải đổi? - Sơn tròn mắt.

- Tao, tao không thích ở đây, nó cứ... ngọt ngào làm sao ý!

- Đại ca điên à? Nghỉ ngơi đi, lắm chuyện quá! - Sơn xua tay phản đối.

- Đêm hôm rồi, lang thang cả ngày mệt bỏ mẹ ra, đừng hành tụi này nữa! - Lâm cũng tỏ vẻ không đồng tình.

- Tốt nhất là cậu tắm rồi lên giường nghỉ, chờ Chi gọi điện là mai bắt đầu kế hoạch. Có vẻ cậu đang nghĩ ngợi về chuyện này quá nên lần thần mất rồi. - Hòa vừa nói vừa nốc bia ừng ực.

Bị phản đối hội đồng, tôi ngồi im thin thít vì đuối lý. Ngẫm nghĩ một lúc tôi đứng dậy cời đồ rồi bước vào nhà tắm.

Cả buổi sáng hôm ấy tôi ở lì trong phòng không dám lộ mặt ra.

Cũng phải vật vờ ở khách sạn đến tầm trưa hôm sau, Lê Chi mới liên lạc lại. Tin tốt lành đến với chúng tôi, đó là bạn Tiên gì đó đã đồng ý giúp. Mấy thằng thờ phào nhẹ nhõm khi hy vọng đã trở thành sự thật.

Cả hội hẹn Lê Chi và Tiên ở một quán cafe gần đoạn đường đi vào nhà nàg. Tiếp tục trao đổi kỹ lưỡng.

Theo như kế hoạch, tầm cuối giờ chiều, Tiên sẽ đến nhà nàg. Trước hết là hỏi thăm, sau đó là chia sẻ bài vở học hành. Tôi sẽ viết ám hiệu “Nhìn về phía hoàng hôn” vào một mẫu giấy kẹp trong quyển sách. Tiên sẽ đưa cho nàg, và sau đó sẽ cùng nàg kiểm soát để cho Tiên ở lại tối hôm ấy để tiện phụ đạo những kiến thức ở lớp mà nàg đã không được học trong mấy ngày nằm viện.

Chỉ cần Tiên có thể ở lại được, là kế hoạch coi như đã thành công đến 90%. Tôi tin công chúa mít ướt của tôi sẽ đủ tinh tế và khéo léo để sắp xếp mọi chuyện.

Cuộc gặp bất ngờ với Jenny khiến tư tưởng của tôi bị rối loạn không ít. Nhưng cho đến lúc này, ngoài việc gặp nàg thì tôi chẳng còn muốn quan tâm đến điều gì khác nữa, đó đã là quá khứ rồi.

Chiều tối..

Lâm ngồi ti nắn bóp vò bao thuốc. Sơn thì đúi túi quần đi qua đi lại, Hòa cũng đứng ngồi không yên. Tôi thì cứ cầm bao thuốc lên rồi lại đặt xuống, muốn làm điều cho đỡ căng thẳng nhưng sợ khi nói chuyện nàng lại ngửi thấy mùi thuốc... mắt cả nửa tiếng để đánh răng và nhai kẹo cao su rồi mà.

Đến tầm 22h, cả hội rồi khách sạn. Bắt taxi đến đầu ngõ nhà nàng.

Quán nước vẫn mở, chúng tôi lại tiếp tục hồi hộp ngồi đợi tin nhắn của Tiên. Nhưng mãi vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Thời gian cứ chậm rãi trôi đi, cảm giác như muốn nghẹt thở.

23h đêm

- Các con, má phải dọn hàng rồi! - Bà bán nước vừa lúi húi thu dọn vừa cười nói với chúng tôi.

- Dạ, U cho con thanh toán! - Sơn rút ví ra trả tiền.

Lâm với Hòa cũng giúp bà xếp ghế lại.

Lát sau, có cậu thanh niên ra phụ bà đẩy xe hàng đi. Chúng tôi lại vật vờ đứng ở đầu ngõ.

- Chết cha, không hay lại hỏng rồi, tầm này vẫn chưa thấy tin nhắn đâu! - Lâm sốt ruột vừa cầm điện thoại xem giờ vừa nói.

- Có số của Tiên không? Điện thử xem? - Hòa cũng lo âu.

- Có, nhưng tốt nhất là nên án binh bất động. Lê Chi đã dặn dò vậy rồi mà. - Sơn gằn.

Tôi thì lòng cồn cào như lửa đốt. Hôm nay mà không gặp thì không biết đến khi nào... Chỉ nghĩ đến đó thôi mà hai má tôi nóng ran, tâm can hoảng loạn rối bời.

- “Tít.. tít...” - Bỗng máy của Sơn có chuông báo.

Cả lũ gần như cùng lúc lao về phía nó, chụm đầu vào. Sơn hồi hộp mở máy ra, cả bọn đều nín thở, không gian xung quanh như ngưng đọng lại.

- “Vina Phone từng bùng khuyến mãi tri ân khách hàng...ngày...”

- Ôi điên mất! - Sơn vung cái điện thoại lên như muốn đập mạnh xuống đất.

- Bọn này nó nhắn đúng lúc thế không biết! - Hòa than dài, ngán ngẩm.

- Kiểu này chắc hỏng thật rồi! - Lâm cũng thờ dài.

Cảm giác hụt hẫng xen lẫn tuyệt vọng ủa đến. Tôi ôm đầu ngồi thụp xuống, nghiêng chặt răng.

“Ngọc ơi, anh xin lỗi, là tại anh, tại anh...” - Tôi thảm gọi tên nàng, nước mắt tuôn trào.

- Đại ca bình tĩnh, chưa hết hy vọng mà! Để em liêu điện cho Tiên vậy! - Sơn trấn an tôi rồi cầm máy bấm số gọi.

Nó gọi vài ba cuộc rồi mặt ngán tũn.

- Chuông đổ nhưng không thấy ai nghe máy. - Nó thờ dài thườn thượt, giọng điệu chán nản.

- Giờ làm thế nào? - Hòa cũng náo nê.

- Thôi giờ bắt taxi về lại khách sạn, mai tính tiếp vậy chứ biết làm sao! - Lâm nhún vai.

- Mà Tiên cũng hay thật, không giúp được thì cũng điện báo một câu, đằng này gọi cũng không nghe! - Hòa lên giọng trách móc.

- Có lẽ bạn ý ngại! Thôi để em gọi taxi. - Sơn vừa nói vừa quay bước đi.

Hòa tiến lại đặt tay lên vai tôi.

- Cậu cứ bình tĩnh, chúng ta sẽ tìm cách khác. Đã lường trước là mọi việc sẽ không đơn giản rồi mà!

Tôi dường như chẳng để tâm đến những gì nó nói nữa rồi. Tinh thần đã suy sụp hẳn.

- Lâm, đưa tao bao thuốc! - Tôi thần thờ đứng dậy với tay về phía Lâm.

Lâm quăng bao thuốc và cái bật lửa cho tôi. Tôi rút một điếu ra, đang định châm thì bỗng nghe tiếng chân chạy gấp gáp.

- Đại ca!

Tôi ngoảnh lại, thấy thằng Sơn đang chạy đến. Nét mặt hồ hởi.

- Có tin nhắn rồi, có tin nhắn rồi! - Nó vừa thở hồng hộc vừa huơ huơ cái điện thoại lên.

- Tiên nhắn lại rồi à? - Tôi đánh rơi điều thuốc chưa kịp châm.

Sơn gạt đầu lia lia, rồi mở ra cho chúng tôi xem.

- “Mọi người vừa rời phòng đi ngủ, khoảng gần 1 tiếng nữa hãy vào cho chắc”

Cả lũ như muốn nhảy cẫng lên khi đọc xong. Muốn reo thật to, nhưng rồi lại phải cố kìm lại.

- Được rồi, được rồi! Giờ tiếp theo sẽ như những gì đã bàn bạc. Tớ và đại ca sẽ treo, còn hai cậu đứng dưới cảnh giới, và đánh lạc hướng nếu có dân phòng hay ai đó đi qua. - Sơn quay sang Lâm với Hòa phân công nhiệm vụ.

Đoạn ngõ đi vào nhà nàg, tuy đêm vẫn bật đèn đường, nhưng nhờ có những tán cây um tùm nên cũng phần nào che bớt đi ánh sáng. Tạo điều kiện vô cùng thuận lợi cho những thằng đạo chích... à không! Tôi đang lấy lại thứ thuộc về tôi cơ mà, sao gọi là đạo chích được. Ngồi vắt vẻo trên cành cây me, tôi thầm cảm ơn những người đã trồng cây, đem lại môi trường xanh và không khí trong lành cho thành phố... hay nói cặn kẽ hơn là đem tới cơ hội cho tôi gặp lại ánh hoàng hôn của cuộc đời mình.

- Bao lâu rồi? - Tôi thì thầm quay sang hỏi Sơn.

- 45 phút rồi đại ca! - Sơn mở điện thoại xem đồng hồ rồi trả lời.

- Vào được rồi đấy! - Tôi sốt sắng.

- Đại ca cứ bình tĩnh, đợi thêm một lát nữa, phải chắc ăn mọi người trong nhà sắp đã ngủ say!

- Cảnh me có giong lắm không nhỉ? - Tôi băn khoăn.

- Em cũng không biết nữa, nhưng tán cây đó cũng to, em nghĩ chắc không sao đâu!

- Này, mày còn nhớ cái lần tao với mày trộm soài xanh trong Thành Đồ không?

- Chừng nào cái móng này còn vết sẹo thì em sao có thể quên được! - Sơn tủm tỉm cười.

- Tao không nghĩ là mày có thể gượng dậy sau cú ngã ấy!

- Đại ca sẽ làm gì với con chó nhe nanh và ông bảo vệ đang hùng hổ lao tới! - Sơn lè lưỡi.

- Lúc đó tao cũng sợ, bám rịt trên cành không dám ho he gì? - Tôi phì cười.

- Đại ca!

- Sao?

- Đừng bao giờ nghĩ là sẽ rời xa sắp một lần nữa, đại ca hiểu chứ?

- Tao hiểu rồi mà, cảm ơn chúng mày.

- Ôn huệ gì, em chỉ cần đại ca đừng phụ lòng tin của mọi người và nhất là tình yêu của sắp dành cho đại ca.

- Ướt át vậy không phải bản chất của mày đâu Sơn. - Tôi mỉm cười đập vai nó.

Hai thằng ngồi thì thầm chuyện trò thêm một lúc. Sau đó Sơn cầm điện thoại xem giờ lần nữa rồi quay sang tôi nói.

- Vào được rồi đấy đại ca. Cần thận nhé!

- Ủ! - Tôi khẽ gạt đầu, rồi bắt đầu mon men theo cành cây.

Dù rất cẩn thận, nhưng tôi vẫn cảm thấy tán cây rung khá mạnh. Tôi ngoảnh nhìn Sơn lo lắng, nhưng nó vẫn ra hiệu cho tôi tiếp tục.

Mồ hôi vã ra như tắm, tôi mím môi bám chắc vào cành cây, rồi nhích dần, nhích dần về phía lan can tầng 2 nhà nàg.

- Mà chơi tao à? Dám chơi tao à?

Chợt nghe tiếng huyền náo, tôi giật mình, quay lại căng mắt nhìn đằng xa, thấp thoáng sau tán lá cây, phía đầu ngõ. Lâm với Hòa đang ẩu đả nhau. Chúng nó đấm nhau thật.

- “Cái quái gì thế?” - Tôi nhú mày.

- Nào, nào, hai anh! Có chuyện gì? - Giọng một người đàn ông vang lên.

- Không phải việc của ông! - Hòa cúi gắt gặt tay vào mặt người đàn ông đang bước tới.

- Bốp!

- Hai anh theo tôi về phường vì tôi gây rối trật tự công cộng! - Bị một cú khá mạnh vào mặt, người đàn ông nổi cáu.

- Còn lâu!

- Đứng lại! Đứng lại!

- Huyết... huyết...

Tiếng còi dần đi xa. Ngồi im trên cành cây mà lòng nghẹn ngào những cảm kích. Quay lại nhìn Sơn, thấy nó gật đầu. Hòa với Lâm đã làm không thể tốt hơn nhiệm vụ đã được giao, còn tôi...

“Minh sẽ làm được, sẽ làm được.” Tôi thầm nhủ và tiếp tục trườn...

Cũng phải khá vất vả tôi mới đu được xuống.

Đứng ở lan can, trước cánh cửa, tim tôi đập mạnh hơn nữa.

“Anh đã ở đây rồi!” - Tôi bồi hồi cầm điện thoại nháy số của Tiên. Đang định nháy thì bỗng có ánh đèn pha sáng trưng, một chiếc ô tô đang đi vào ngõ. Tôi vội nằm rạp xuống. Chiếc xe đi qua tôi mới lồm cồm bò dậy.

- “Hơn cả biệt kích!” - Tôi hồn hển quệt mồ hôi trên trán, sau đó tiếp tục nháy điện thoại Tiên.

Thấy chuông đổ cái là tôi tắt luôn, rồi hồi hộp đứng đợi.

- Cạch! - Tiếng mở cửa khe khẽ.

Một cô gái khá mũm mĩm với cặp kính cận dày cộp ngó ra.

- Hiếu phải không? - Cô gái nhìn tôi khẽ hỏi.

- Không, mình là ăn trộm! - Tôi mỉm cười.

- Vào đi, nhẹ thôi nhé! - Cô gái thì thầm. Rồi mở to cửa ra.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi bước vào.

Căn phòng tối om, tôi đang căng mắt định hình thì một giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

- Có lẽ phải đổi tên cho anh thôi!

- Ngọc!! - Nước mắt tôi tuôn rơi là chã khi nghe thấy giọng nói thân thương ấy.

Tiên bước lại bật đèn ngủ lên. Lúc này tôi mới nhìn rõ khung cảnh xung quanh...

Và tất cả ánh nhìn dừng lại ở nụ cười đang hé mở, đôi mắt long lanh ngân ngấn lệ. Nàng ngồi trên giường nhìn tôi, với tất cả trù mến và ngỡ ngàng như vẫn không tin vào những gì đang diễn ra.

Dường như thời gian đã dừng hẳn lại, hoặc tôi đã không còn cảm nhận là nó đang trôi nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Điều duy nhất

Tôi nhắc em nghĩ về những mùa yêu

Nơi ánh hoàng hôn tan trong chiều lộng gió

Cuộc sống dần trôi với muôn ngàn lối nhỏ

Câu chuyện năm nào vẫn bỏ ngỏ...đợi ai?

Tôi ru em ngủ qua những đêm dài

Trong những giấc mơ, trong cuộc đời mãi miết...

Vẫn mãi đi tìm lý tưởng yêu bất diệt

Ở mỗi tình đầu tha thiết của ngày xưa.

Tôi kể cho em về những mùa mưa

Nơi ký ức buồn, xúc cảm xưa hiu quạnh

Liệu có nắng không khi trời quang mây tạnh

Hay giông bão về với giá lạnh đau thương?

Tôi bảo em rằng cuộc đời vốn mờ sương

Tội lắm nữ nhi trong vô thường duyên phận

Giữa kiếp sống với những yêu thương - thù hận

Hai nẻo cuộc đời lặn độn những niềm đau.

Tôi nói với em: sóng gió sẽ qua mau.

Bởi lẽ sống ẩn trong niềm đau tìm thấy

Mỗi tình năm xưa...hãy dang tay đón lấy...

Đừng để lỡ làng... ngày... tháng ấy đợi mong!

Khoảnh khắc lắng đọng nghẹn ngào ở trong lòng, ở hai anh mắt đối về cùng một hướng, như trong giấc mơ anh đã từng mơ tưởng, nơi ánh hoàng hôn hiu hắt của ban chiều. Gặp gỡ lại mà chẳng nói được chi nhiều, chỉ có nhìn nhau... với bao điều muốn nói.

- Anh! Không phải vào đây để đứng nhìn em mãi vậy! - Nàng bỗng mở lời xua tan đi những lặng im đang bao trùm xung quanh.

Lúc này mới nghe được thời gian đang hiện hữu.

- Muốn nói gì với em sao? - Thấy tôi đứng tần ngần, nàng tiếp lời, đôi môi vẫn hé nụ cười, nhưng ánh mắt thì lại buồn man mác.

Tôi không trả lời nàng mà từ từ tiến lại phía giường, ngồi xuống bên cạnh nàng. Đưa tay vén nhẹ mái tóc, chạm nhẹ lên vết xước đang dần lành ở trên má.

- Em... em đã làm gì? Sao lại ngốc nghếch vậy? - Nước mắt tôi tiếp tục tuôn rơi lã chã.

- Giờ em xấu rồi phải không? - Nàng cũng rung rung lệ, nhưng cố nhoèn cười nói lảng.

- Phải, xấu... và còn tệ nữa! - Tôi nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Tiên ngồi bật máy tính lên, vào mạng. Cố không để tâm đến, nhưng vẫn lén quan sát chúng tôi, có lẽ với bạn ấy, hình ảnh và những lời nói như thế này chỉ có trong tiểu thuyết hoặc mấy bộ phim tình cảm suốt mướt Hàn Quốc mà thôi.

- Anh vào đây từ khi nào? - Nàng ngả đầu vào vai tôi khẽ hỏi.

- Từ lúc Chi báo tin...

Cố không nhắc lại chuyện buồn, nhưng thấy nàng lặng thinh không nói gì.

- Mọi chuyện chúng ta đang đối mặt thật sự ngoài sức tưởng tượng. Nhưng tình cảnh này của em lại càng khiến anh khó chấp nhận, thực sự anh đã rất hoảng loạn và gần như gục ngã... anh đã không biết phải làm gì... anh không biết... - Tôi nghẹn ngào.

- Em... phải làm sao? Anh? - Bỗng nàng nức nở.

- Em mất phương hướng, em tuyệt vọng và cảm thấy mọi thứ như đã sụp đổ. Em cứ vùng vẫy trong cơn ác mộng này, nụ cười và ánh mắt của bố khi tiễn em đi luôn ám ảnh em trong từng giờ, từng phút, từng giây. Đôi lúc em chỉ mong một giấc ngủ mãi mãi không bao giờ thức dậy...

- Anh hiểu, đừng nói nữa! - Tôi cắt ngang lời nàng.

- Nếu để tìm kiếm một lý do để phán xét tất cả, thì đấy chính là anh! - Tôi nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Phán xét ư? - Nàng cố kìm nén sự nghẹn ngào, đưa tay quạt những giọt nước mắt đang lăn dài trên má tôi.

- Anh chịu đủ rồi, anh biết không?

Tôi bản thân nhìn nàng mà chẳng biết nói gì nữa.

- Trái tim của em và anh đã đồng cảm như là một, nên nhìn ánh mắt anh là em có thể hiểu những đau đớn và dằn vặt của anh trong những ngày qua còn hơn em rất nhiều! - Nàng tiếp tục nói.

- Với anh, tất cả mọi thứ như tối sầm trước mắt khi nhận cuộc gọi của Chi. Nhưng khi nghe tin của em mới là nhát dao cuối cùng kết liễu hoàn toàn tinh thần và lý trí của anh. - Tôi thẫn thẫn.

- Ngay từ đầu số phận đã không công bằng với chúng ta. Những gì em tin và bắt chước tất cả để đến với anh, em không bao giờ hối hận. Chỉ không ngờ được mọi điều đã xảy đến, khiến tâm trí em như rơi xuống vực thẳm không có lối thoát. - Nàng nói trong những tiếng nấc nghẹn ngào.

- Không phải mình em! - Tôi tiếp tục ôm nàng.

- Em có bao giờ nghĩ tới một điều...

- Điều gì?

- Đó là kể cả khi có rơi xuống vực thẳm, hay 18 tầng địa ngục đi chăng nữa... Chúng ta vẫn sẽ luôn đồng hành không?

- Anh...!

- Đó là điều duy nhất anh muốn em biết, là điều duy nhất anh tìm mọi cách để vào đây nói với em. Là điều duy nhất để anh và em bầu vùi vào giữa những sóng gió lớn lao này.

- Thực ra anh đầu cần phải nói...

-...

- Ngay từ lúc Tiên vào đây, lúc Tiên đưa em mẫu giấy, và lúc Tiên nói về mọi chuyện, em đã biết, đã hiểu, "người bạn đồng hành" cố chấp này sẽ không buông xuôi... khi ấy từ trong sâu thẳm, trong những tâm tối đang bao trùm, em mới thấy được chút tia nắng le lói của hy vọng.

- Thực ra anh... - Tôi ngập ngừng.

- Mà thôi, mình sẽ nói chuyện này sau. Em à! Anh nghĩ bố em sẽ không trách tội hai đứa mình đâu, anh tin điều đó.

Nàng ngoảnh lên nhìn tôi.

- Anh chưa kể với em một chuyện, đó là trước khi mình gặp lại nhau. Anh đã từng gặp bố em.

- Vậy sao? - Nàng sững sờ.

- Bác ý không nhận ra anh, và anh vẫn nhớ như in ánh mắt tự hào và hạnh phúc khi bác ý nhắc đến cô bé Mai Ngọc xinh xắn giỏi giang của mình.

Tôi nói đến đó, nàng lại ngậm ngùi khóc.

- Một người cha như vậy sẽ không bao giờ trách tội con gái, và nếu như mặc cảm thì để em chuộc lỗi chỉ có một cách.

-...

- Hãy sống thật hạnh phúc trong suốt cuộc đời này!

-...

Nàng không nói gì mà tiếp tục òa khóc.

- Trời ơi, hai người cho tôi xin! - Tiên lúc này mới tham gia vào, bạn ấy đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu im lặng.

- Cộc... cộc...! - Bỗng có tiếng gõ cửa.

Cả ba người thất thần nhìn nhau.

- Mai Ngọc! Con chưa ngủ sao?

- Là mẹ em! - Nàng hoảng hốt. Ngưng khóc, vội đưa cánh tay còn lành lặn lên quệt nước mắt.

- Em trả lời mẹ đi đã! - Tôi tuy cũng hoảng loạn, nhưng vẫn giữ bình tĩnh. Rút khăn ra nhẹ nhàng thấm lệ cho nàng.

- Dạ, Tiên... đang giúp con vào mạng tham khảo thêm tài liệu. - Nàng vội nói.

- Lạch cạch! - Thấy nắm cửa xoay xoay.

- Mở cửa cho mẹ!

Tôi đứng bật dậy, chân tay luống cuống. Sắc mặt tái dại đi.

- Chui xuống gầm giường! Mau! - Tiên nạt khế.

Tôi chẳng nói chẳng rằng, nằm rạp xuống đất trườn vào gầm giường theo lời Tiên. Người tôi hơi to, khe giường lại hẹp nên lách mãi mới vào nổi.

Sau khi đã yên vị rồi tôi nằm im thín thít không dám thở mạnh.

- Cạch! - Có tiếng mở cửa, rồi tiếng bước chân vào.

- Cô chưa ngủ à? - Tiên nhanh nhẩu.

- Cô chưa, cô nghe thấy tiếng xì xầm trên này, nghe thoáng thoáng có giọng con trai.

- À, đấy là bài giảng toán cao cấp trong đĩa mà con mang đến cô ạ!

Tiên bước lại máy tính bật đĩa lên, tôi thầm cảm phục sự tính toán chu đáo cẩn thận của cả Tiên và Lê Chi.

- Ủ, nhưng các con phải đi ngủ sớm đi, Mai Ngọc nữa. Bạn đến giúp phụ đạo mà bắt bạn thức khuya vậy sao?

- Vâng, tụi con cũng chuẩn bị đi ngủ rồi mà! - Nàng vội trả lời.

- Cũng không cần phải quá sức đâu, mẹ đã trao đổi với bác sĩ rồi, khoảng hơn tuần nữa là con có thể đến lớp nghe giảng.

- Vâng!

- Đi ngủ luôn nhé!

- Dạ!

- Con chúc cô ngủ ngon ạ!

- Cô không biết nói gì để cảm ơn sự nhiệt tình của con!

- Hìhì, cô đừng khách sáo, con là lớp trưởng nên việc quan tâm đến các thành viên trong lớp cũng là trách nhiệm của con mà.

- Nhưng con nhiệt tình quá khiến cô rất cảm kích, thôi hai con đi ngủ sớm đi nghen!

- Vâng! Con chào cô.

- Lạch cạch! - Tiếng mở và đóng cửa.

Lúc này tôi mới thở phào, nhịp tim bắt đầu ổn định lại.

Cẩn thận ghe ngóng thêm một lúc nữa, tôi mới lồm cồm bò ra khỏi giường.

- Thấy chưa? - Tiên nhìn hai chúng tôi có vẻ trách móc.

- Gặp nhau lén lút mà cứ như đang ở chốn hẹn hò ý, chịu hai người!

- Tớ biết rồi! Cảm ơn Tiên nhiều nhé! - Tôi gãi đầu cười.

- Chắc hôm nay tạm thời như vậy thôi, tớ nghĩ cậu nên về! Chứ ở lâu nguy hiểm lắm! - Tiên tỏ vẻ lo lắng.

Tôi quay qua nhìn nàng, nàng cũng nhìn tôi. Cả hai đều lưu luyến và tiếc nuối vì chưa nói chuyện được nhiều. Có mặt Tiên ở đây nữa nên tình cảm cũng không thể hiện thái quá được.

Tiên như nhìn ra tâm trạng của chúng tôi. Bạn ấy bước vào nhà vệ sinh rồi đóng cửa lại.

- Anh về nhé! - Tôi ngồi xuống giường. Đưa tay vuốt má nàng.

- Nhưng giờ anh làm cách nào xuống? - Nàng có vẻ lo lắng.

- Sơn ở ngoài, nó sẽ giúp anh!

- Vậy ư? Sao không bảo Sơn vào đây?

- Minh anh trong phòng mà mẹ em tí phát hiện ra rồi, thêm cả nó nữa thì chắc giờ này cả lũ đang ở công an phường mất, với lại nó phải ở trên cây để lát còn hỗ trợ anh chứ. - Tôi phì cười.

- Tạm thời hôm nay nói chuyện thế đã, giờ anh chỉ muốn em yên tâm tĩnh dưỡng, ăn uống đầy đủ cho mau chóng bình phục. Anh sẽ luôn ở bên, mãi như vậy... được chứ?

Nàng khẽ gật đầu.

Tôi nhẹ nhàng đặt lên môi nàng một nụ hôn. Quảng thời gian ngắn mà cứ như cả thế kỷ cho cái khoảnh khắc này. Sự chờ đợi, nỗi nhớ và biết bao những lo âu...

Sau nụ hôn chúng tôi lại tiếp tục trao gửi những yêu thương qua ánh mắt. Xa nhau thì cứ lê thê mà gặp nhau chỉ một thoáng, thời gian thật sự đáng ghét.

- À, còn điều này nữa! - Tôi rút trong túi ra một chiếc điện thoại. Đặt vào tay nàng.

- Sơn nó kỷ niệm sắp, để tiện liên lạc với đại ca! - Tôi nháy mắt.

- Thôi anh, em giờ đâu có được dùng điện thoại nữa! Mẹ em phát hiện ra thì... - Nàng hoảng hốt dúi lại vào tay tôi.

- Anh mang về nó chứ anh chết! Em sẽ có cách mà... anh tin! - Tôi đưa lại cho nàng, và hôn lên má.

- Chúng ta cần giữ liên lạc trong mọi hoàn cảnh, chẳng phải em cũng đã tìm mọi cách, lừa cả bà dì để gọi cho anh sao? - Tôi tìm tòi.

- Sao anh biết? - Nàng sững sốt nhìn tôi.

- Em chẳng đã nói chúng ta đồng cảm từ trái tim mà, có điều gì mà anh không biết chứ? Chuyện còn dài, có thời gian anh sẽ kể sau. Giờ nghe anh, và đi ngủ sớm đi.

- Vâng!

Tôi bịn rịn ôm nàng một lần nữa, hôn lia lịa lên mái tóc nàng. Rồi bước ra mở nhẹ cửa.

Bỗng một cánh tay ôm tôi từ phía sau, như muốn níu giữ lại.

- Anh ơi...! - Giọng nàng thút thít.

Nàng áp má vào lưng tôi... Tôi lặng người, giây phút tạm biệt lúc nào cũng nặng nề đến vậy sao? Dù đã cố không muốn nghĩ...

- Đang kiêng cử động mạnh mà em! - Tôi xoay người khẽ buông giọng trách móc, rồi nhẹ nhàng dìu nàng quay lại giường. Cẩn thận đỡ nàng nằm xuống.

Khi này nàng gần như vùng dậy lao theo tôi ngay khi tôi bước ra cửa, chẳng hề nghĩ gì tới tình trạng sức khỏe của mình cả.

Tôi cẩn thận lấy gối kê cánh tay đang bó bột.

- Em ngốc, hay là anh ở lại đây luôn nhé, mượn luôn cái gầm giường nhé! - Tôi cụng tay nhẹ lên trán nàng, nhủ mày.
- Không! - Nàng lắc đầu nguầy nguậy.
- Vậy hành động khi nãy là gì? Rủi nhờ cánh tay gãy lại thì làm sao?
- Em không biết! Em sợ... - Nước mắt nàng lại tuôn trào.
- Anh đã nói là anh luôn ở bên, và em cần phải giữ gìn sức khỏe. Hai chúng ta thực hiện tốt nghĩa vụ đó thì còn sợ điều chi nữa.

Nàng mím môi ghì tiếng khóc, nhìn tôi gật đầu.

- Ngủ ngon...! - Tôi thì thầm. Ấu yếm lau những giọt lệ đang lăn dài trên má nàng.
- Nhắm mắt lại, đừng nhìn theo anh thì anh mới đi được, ngoan nào!

Nàng cố nhìn tôi thêm giây lát rồi cũng ngoan ngoãn nhắm mắt.

Tôi cũng chần chừ ngắm nghía nàng một lúc rồi mới quay người đi ra cửa. Bước ra ngoài, cẩn thận khép cửa vào, cố không để gây ra tiếng động.

Ra ngoài lan can rồi, tôi bật điện thoại sáng đèn, hươ hươ hai cái rồi tắt theo ám hiệu.

Một sợi dây thừng quăng tới, tôi bắt lấy. Giờ xuống thì phải theo cách này.

Son trèo xuống, đứng dưới đất, cẩn thận nhìn ngó xung quanh, rồi ra hiệu cho tôi đu xuống.

- "Đại ca! Nhanh!" - Mồm nó mấp máy, tay cuống quýt vẫy vẫy.

Tôi ngần ngại cầm Sợi dây thừng, kế hoạch bàn bạc thì chi tiết rồi, nhưng chưa được thực nghiệm, nên tôi vẫn thấy ghê ghê.

- "Em buộc chắc lắm rồi, em đỡ dưới này, đại ca yên tâm!" - Nó lại tiếp tục mấp máy môi.

Nó đang hươ chân múa tay ra hiệu thì bỗng nhiên bước vội sang phía bên kia đường, bộ dạng khật khùng như thằng say rượu. Thấy thế tôi vội nằm rạp xuống.

Y như rằng, một vài chiếc xe máy hú còi ầm ĩ phi qua, một toán thanh niên chắc vừa đi chơi về. Tiếng huyền náo, cười nói xa dần. Đợi im ắng hẳn Son mới trở lại. Sốt sáng giục tôi tiếp.

Nấn ná chần chờ lại càng nguy hiểm hơn. Thôi thì đành liều vậy, tôi hít một hơi thật sâu, rồi bước hẳn lên thành lan can, xoắn chắc dây vào tay, nghiêng răng gieo người xuống.

- Bốp! - Tôi va mạnh vào thằng Son, khiến nó ngã bật ngửa ra.

Đà văng vẩy mạnh, điểm đến tiếp theo là gốc cây theo quy luật, vì dây buộc trên cây mà.

- Bốp! - Tôi đập mạnh người vào gốc cây. Mắt nẩy đom đóm, toàn thân ê ẩm. Ngực tức đến mức muốn ngưng thở. Nhưng tôi vẫn phải cố cắn răng mím môi để không bật lên tiếng suýt xoa vì đau.

- Đại ca, đi ra đầu ngõ nhanh, việc còn lại để em! - Son gượng dậy nhăn nhó đi lại thì thầm, có vẻ nó cũng đau.

Tôi tháo sợi dây thừng ra, cánh tay trắng rớm máu, bông rát. Rồi tập tễnh đi vội ra đầu ngõ. Son cũng vội trèo lên cây để tháo dây...

Chúng tôi nhanh chóng rời khỏi hiện trường, gọi cho Lâm và Hòa. Rồi tất cả bắt xe trở về khách sạn.

- "Anh về tới phòng chưa?"

- Anh vừa về tới nơi, sao giờ còn chưa ngủ?

- "Anh học diễn xiếc ở đâu vậy?"

- Sao?

- "Em suýt la lên khi thấy anh đu từ lan can xuống, may mà Tiên đứng bên cạnh bịt mồm lại!"

- Em không giữ lời!

- "Sao cơ!"
- Anh đã bảo đừng nhìn theo anh rồi cơ mà!
- "Đừng trách em!"
- Hà?
- "Mai Ngọc hứa với anh, còn hoàng hôn thì không!"
- Em cũng bẻm mép quá nhỉ?
- "Bị lây nhiễm từ anh thôi!"
- Em à!
- "Dạ!"
- Tối mai anh lại vào nhé!
- "Không được! Anh làm vậy nguy hiểm lắm, với lại Tiên cũng chỉ ở lại được một đêm thôi, ngày mai dì hoặc mẹ sẽ ngủ cùng em!"
- Vậy sao?
- "Anh cũng phải trở lại Hà Nội đi, còn chuyện học hành nữa!"
- Giờ còn điều gì khiến anh bận tâm được đâu!
- "Em biết, nhưng em cũng cần có thời gian để cân bằng lại mọi chuyện, anh hiểu điều đó hơn ai hết mà!"
- Anh sẽ đợi!
- "Đó không phải là lời hứa, mà là điều anh phải làm!"
- Anh sẽ làm tất cả cho sự chờ đợi này!
- "Em tin..."
- Anh cũng thế!
- "Giờ có gì em sẽ chủ động nhắn hoặc gọi nha!"
- Vâng!
- "Vâng á?"
- Em vẫn là sếp mà!
- "À, cho em gửi lời hỏi thăm tới Sơn và các bạn nha, cảm ơn mọi người rất nhiều!"
- Em sẽ phải đi nói với chúng nó thôi!
- "Đừng cài em như thế!"
- Không phải cài, chúng nó cũng sẽ đợi em!
- "Có người dúi trách nhiệm cho em kia?"
- Trách nhiệm từ bây giờ luôn, bớt lo nghĩ và mau bình phục, được chứ?
- "Vâng!"
- Đi ngủ em nhé!
- "Anh cũng vậy!"
- Ngủ ngon...Em!

- "Không "Công chúa mít ướt" nữa à?"
- Lúc này thì hơi sến!
- "Nhưng em vẫn thích nghe!"
- Ngủ ngon... công chúa...
- "Ngủ ngon... hoàng tử đạo chính"
- Gì thế?
- "Em chẳng đã bảo là sẽ đổi tên cho anh mà..."
- Tên hay nhỉ?
- "Anh thích chứ?"
- Em gọi anh là gì anh đều yêu hết, có điều cái tên này khiến anh có đôi chút chạnh lòng!
- "Vì sao?"
- Anh chỉ lấy lại thứ đã thuộc về anh thôi mà!
- "Em không phủ nhận, nhưng cách thức có đôi chút tương đồng!"
- Thôi được rồi, cứ nói mãi thế này, thì bao giờ mới ngủ được!
- "Anh tắt máy trước đi!"
- Không!
- "Vì sao?"
- Khi này em đã đổi theo anh rồi, lần này ngược lại cho công bằng!
- "Tính toán cả với em nữa!"
- Đương nhiên! Ai bảo không giữ lời!
- "Thôi được rồi, lần này em chịu, anh ngủ sớm đi nha... yêu...anh..!"
- Anh cũng vậy...
- "Tút...tút..."

Đứng ngoài lan can khách sạn, tôi cứ áp máy vào tai dù những tiếng tút tút trong điện thoại đã im bật từ lúc nào...

- Mẹ, lưng lay cái răng cửa rồi! - Hòa ngó vào gương lấy tay nắn nắn rồi vuốt xoa.
- Tao cũng đâu khá khảm, mày như kiểu có thù oán gì với tao hay sao ý, đánh như đòn thù. - Lâm ngồi cầm cái khăn bọc đá chườm vào má, một bên mắt tím bầm, lâu bâu.
- Không diễn thật thì làm sao thuyết phục được! - Hòa nhe răng cười.
- Nhưng có nhất thiết phải sâu thế không?
- Mà cái lão già đẩy đuôi khỏe thật, chạy muốn là người! - Hòa lè lưỡi.
- Thì mày quai lão phọt cả miếng kẹo cao su trong mồm ra, lão chẳng hận.
- Chắc tiếc cái kẹo cao su.
- Hửn vậy rồi!

Hai thằng nhìn nhau bật cười khoái trá.

Son bước từ trong nhà tắm ra, tay vẫn nắn nắn mấy giẻ sưng sùn.

- Có sao không? - Tôi ngồi ở giường, vừa xoa dầu vào những chỗ đau nhức vừa hỏi nó.

- Ăn nguyên cái cùi chò của đại ca, với tốc độ như vậy không gãy cái xương nào là phúc đức cho thằng em lắm rồi! - Nó nhăn nhó. Rồi bước lại tủ lạnh lấy chai bia.

- Chúng mày à? - Tôi ngừng xoa dầu nhìn tụi nó.

- Gì thế?

- Sao?

- Cảm ơn các cậu về tất cả! - Tôi xúc động nói.

Cả lũ chúng nó trở mắt nhìn tôi, rồi tất cả bật cười ngặt nghẽo. Lâm bước tới quặp tay vào cổ tôi.

- Bọn này không có ơn huệ gì hết, nhá!

- Chúng ta là một đội mồ! - Hòa cầm chai bia đã bật nắp đưa cho tôi.

- Giờ thoải mái nhậu được chưa, đại ca? - Son bước tới nháy mắt.

- Tao vẫn đang uống thuốc mà! - Tôi ái ngại.

- Thuốc thang gì cái thằng đu dây từ trên tầng 2 xuống mà vẫn toe toét được! - Hòa cười hềnh hếch.

- Được thôi, nhưng tao e số lượng bia trong tủ không đủ cho mình mày đi tè! - Tôi cầm chai bia lên cụng với chúng nó, cười theo.

- Yên tâm, em đã gọi lễ tân, lát nó mang thêm một két nữa lên, đồ ăn em cũng nhờ nó gọi rồi. Ok!

- Nào! Sau mấy ngày vật vã ở Sài Gòn, giờ đã có thành tựu. Thả phanh đi! - Hòa hào hứng.

Cả mấy thằng cùng hô hào, rồi nốc ừng ực.

"Em à, em sai rồi nhé! Số phận vẫn dành một chút công bằng cho chúng ta với những người bạn tuyệt vời bên cạnh. Vậy nên mình hãy công bằng với tình yêu và lẽ sống của mình. Chỉ đơn giản như vậy, trở ngại đến mức nào cũng đâu có là vấn đề, phải không?"

Tôi mệt mỏi gượng dậy sau giấc ngủ sâu mê mết, ngoảnh nhìn mấy thằng bạn vẫn đang say giấc nồng. Trong phòng la liệt vỏ chai bia, rác rưởi đồ ăn, bài tú lơ khơ.

Hôm qua uống nhiều tuy không say, nhưng cứ một chốc lại phải dậy vào nhà vệ sinh xả lượng nước đang óc ách trong bụng ra cũng đủ vật vã rồi.

Tôi cầm điện thoại nhìn đồng hồ, cũng đã 10 rưỡi. Không thấy có tin nhắn của nàng, tâm này chắc Tiên cũng về để đi học, và nàng sẽ lại bị quản thúc trong sự chăm sóc của mẹ và dì.

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi đêm qua chưa thỏa mãn được những mong nhớ trong lòng, nhưng nó cũng đã phần nào giải tỏa được bớt những bế tắc đang đè nặng lên hai chúng tôi. Có lẽ trong hoàn cảnh thế này cũng chẳng mong gì hơn được nữa.

Chợt có tiếng chuông reo, là điện thoại của Son. Thấy nó vẫn ngủ chẳng biết trời đất trăng sao gì, tôi liền bước lại cầm lên bấm nghe.

- Tình hình ổn chứ anh? - Là Chi gọi.

- Tất nhiên, bạn đi học về chưa?

- Em vừa tan, lúc sáng có nghe qua Tiên tường thuật lại đôi chút. bộ kiếp trước anh là Tazan hay sao vậy?

- Anh không biết, cũng có thể!

- Em cũng đến chịu thua các anh thật! - Chi khúc khích cười.

- Trưa nay đi ăn cùng tụi anh nhé, rủ cả Tiên, Nhi và anh Toàn nữa, anh vẫn còn nợ anh Toàn 1 châu mà!

- Em, Tiên với Nhi thì Ok. Chỉ sợ anh Toàn bận thôi.

- Buổi trưa thì bận gì, chẳng lẽ không đi ăn à?
- Nhưng anh ý uống vào chiều sao làm việc?
- Gặp nhau chủ yếu để nói chuyện là chính chứ uống gì nhiều, tối qua tui anh cũng làm một chiều rồi mà.
- Được rồi, để em hỏi Nhi xem, rồi ở đâu anh nhắn tin địa chỉ hội em qua.
- Ok em! Chắc vẫn chỗ hôm kia ngồi thôi.
- Vâng! Bye anh!

Tôi tắt cuộc gọi, rồi quay sang khuá mấy thằng dậy. Sau khi tắm rửa tân trang lại bộ dạng nhếch nhác xong, cả lũ bắt taxi qua nhà hàng mà hôm trước vừa ngồi bàn kế hoạch.

- Trời lại mưa rồi! - Lâm ngó ra nhìn những hạt mưa nhạt nhòa hắt vào cửa kính.
- Mưa mau thật! Chắc lại sắp sửa ngập đến nơi rồi!
- Như Hà “Lỗi” nhớ? - Hòa nhe răng cười.

Tôi cũng chống tay lên cằm nhìn băng quơ ra ngoài trời.

Vào đây ngót nghét gần một tuần, nhưng cho đến tận hôm nay. Tôi mới thực sự thấy Sài Gòn đẹp, hay cho đến giờ tâm trạng mới thoải mái để cảm nhận. Và cơn mưa cũng có một sự thân thuộc nào đó trong tiềm thức.

Nhưng cũng sắp đến lúc phải nói lời tạm biệt nơi đây. Và tôi lại có thêm một vài dòng kỷ niệm nữa viết vào cuộc đời vốn dĩ đã rất nguech ngoạc đủ mọi sắc màu của mình rồi.

Bỗng dưng tôi thấy buồn, quãng thời gian tuy ngắn ngủi. Nhưng mọi dư vị cay đắng xót xa, lẫn hạnh phúc đều rất sâu đậm.

Chỉ một hai ngày nữa thôi...

Một hai ngày nữa...

Thế đấy... Mỗi khi tâm trạng, thì cơn mưa lại ủa đến...

Nhưng lúc này tôi cũng không hẳn là có tâm trạng, tôi nhìn cơn mưa với một sự lưu luyến, hụt hẫng và day dứt khôn nguôi...

Điều đọng lại cuối cùng...

Đó là...

Tôi chẳng đành lòng rời xa mảnh đất này...

...VÀ EM!

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Nơi hoàng hôn ở lại

Chúng tôi hội ngộ với nhóm anh Toàn tại địa điểm đã hẹn. Trời đã ngớt mưa. Mọi người vui vẻ dùng bữa và say xưa buồn chuyện trên trời dưới biển. Có vẻ vấn đề của tôi đã được tháo gỡ nên không khí gặp nhau lần này vui vẻ và thoải mái hẳn lên. Chỉ có điều...

- Anh Hiếu! Có vấn đề gì vậy?

Giữa bữa ăn, thấy tôi cứ ngồi trầm tư. Lê Chi liền quay sang hỏi.

- À không! Không có gì! - Tôi nở một nụ cười gượng gạo. Mắt vẫn len lén nhìn xuống chiếc điện thoại.

Nãy giờ nhấn mấy tin mà không thấy nàng hồi âm. Khiến tôi bồn chồn đứng ngồi không yên. Mặc dù đã thống nhất là nàng sẽ chủ động liên lạc. Nhưng mà tôi không thể kìm lòng mình được.

- Tóm lại là anh hơi bị nể các chú đấy! - Anh Toàn nhấp ngụm bia, cười ha hả.

- Có gì đâu anh, khó khăn sinh ý tưởng, thời thế tạo anh hùng mà! - Lâm cũng cười khoái chí.

- Nói chung tính toán cận kề đến vậy thì anh cũng bái phục! - Anh Toàn với chai bia rót tiếp.

- Mọi thứ sẽ đổ bể hết nếu không có sự trợ giúp đắc lực của Tiên và Chi. - Sơn quay sang hai bạn ấy gật đầu tri ân.

- Tiên là chủ yếu chứ em có tham gia gì đâu, kế hoạch là của các anh mà! - Lê Chi tùm tùm.

- Nhưng thú thật là cho đến giờ tớ vẫn chưa hoàn hồn. - Tiên lè lưỡi.

- Nếu như má Ngọc không gõ cửa mà đứng ngoài nghe ngóng thì tớ không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

- Tóm lại là cu Hiếu nhà ta biểu lộ xúc cảm hơi thái quá, rút kinh nghiệm lần sau nhé! - Hòa phì cười.

- Có lần sau nữa sao? - Lâm trố mắt.

- Tớ thiết nghĩ cậu nên xăm nốt một bên mắt nữa cho cân.

- Thế à! Vậy thì cái răng cửa lung lay của cậu, cũng nên cho nó bay hẳn cho khỏi bứt rứt nhĩ! - Lâm dứ dứ nắm đấm về phía Hòa.

- Thật tiếc vì các anh không theo nghiệp diễn viên! - Nhi vốn ít nói mà cũng hào hứng tham gia vào.

- Ồ, bọn anh cũng đang tính sau vụ này sẽ ra Bắc thi thêm sân khấu, dù sao thì điện ảnh Việt Nam vẫn chưa có phim hành động nào ra hồn! - Hòa nháy mắt.

Tất cả cùng bật cười. Chỉ có tôi là đầu óc vẫn đang vất vưởng đâu đó. Nhưng cũng phải cố cười gượng theo không mọi người lại nghĩ ngợi.

- Các anh định khi nào ra Bắc? - Chi quay qua Sơn hỏi.

- À, bọn anh dự tính ngày mai.

- Buồn nhĩ?

- Sao mà buồn? Còn gặp nhau nữa mà! Kế hoạch khám phá miền Bắc vẫn đang đợi tất cả mọi người!

- Biết khi nào mới sắp xếp được, bọn em và cả anh Toàn cũng bận, chắc phải gần tết hoặc hè quá!

- Bất cứ khi nào! Tụi này sẽ thay Hà Nội tiếp đón nhiệt tình các bạn! - Lâm hào hứng.

- Nào, cùng đồng khởi cái nữa đi! - Hòa nâng cốc bia lên khởi xướng.

- Dzô, hết nhé!

Mọi người cùng nâng cốc và uống...

Bỗng có tiếng chuông reo, tôi ngừng uống. Điện thoại mình đang báo có cuộc gọi đến...

Tôi mừng quýnh đặt vội cốc bia xuống. Chộp lấy chiếc điện thoại, rồi vội bước ra ngoài lan can.

- Sao giờ mới gọi, làm anh đợi mãi!

- Anh nào? Mẹ đây!

Tôi giật mình nhìn lại số.

- Chết nhầm, con... lại cứ tưởng... bạn con! - Tôi lắp bắp, mặt đỏ tía tai.

- Tưởng cái gì mà tưởng! Con đang ở đâu?

- Dạ...! Con đang ở chỗ trọ, con vừa đi học về.

- Làm gì mà mấy ngày không thấy gọi cho mẹ?

- Dạ, đầu năm lịch học cũng kín, con xin lỗi.
- Cuối tuần này có về không?
- Cuối tuần này ạ?
- Ủ!
- Vâng! Chắc là có ạ! - Tôi ngập ngừng.
- Ủ, thu xếp về, cuối tuần bà ngoại và các cậu lên chơi!
- Con biết rồi ạ, thế tình hình mẹ ra sao rồi?
- Cảm ơn anh! Tôi khỏe, đi làm từ hôm qua rồi!
- Vậy ạ! Thế thi tốt quá, dì Thúy vẫn ở nhà mình chứ!
- Có mỗi ông con thì tíu mít, không ở thì mình tôi xoay sở ra sao?
- Thôi mà mẹ! - Tôi bối rối.
- Cuối tuần con sẽ về mà!
- Ủ!
- Mẹ cố giữ gìn sức khỏe nhé.
- Chẳng giữ thì ai lo?
- Mẹ cứ nói vậy!
- Thôi mẹ nghỉ trưa đây, học hành ăn uống điều độ, đừng có mà thức khuya quá, cầm chỉ game gùg, nghe chưa?
- Con biết rồi! Con chào mẹ!

Tôi nhét điện thoại vô túi rồi chống tay vào lan can, nhìn băng quơ xuống đường.

Sau bữa ăn trưa, anh Toàn tạm biệt chúng tôi để quay lại bệnh viện. Chi, Tiên và Nhi cũng rời đi ngay sau đó. Chỉ còn lại mấy thằng. Ngồi cà kê chuyện trò thêm lúc nữa rồi tất cả lại bắt taxi trở về khách sạn.

- Đại ca, không đi thăm thú tiếp Sài Gòn sao?
- Chúng mày thích thì cứ đi, tao không có tâm trạng!
- Tưởng tâm trạng cậu đã được giải tỏa rồi chứ? - Hòa vỗ vỗ vào vai tôi.
- Gặp Ngọc rồi còn gì mà vương vấn nữa?
- Bao nhiêu cho đủ!? - Tôi khẽ thở dài.
- Thế giờ cho cu Hiếu về khách sạn, anh em mình lượn lờ tí đã nhĩ? - Lâm quay sang Sơn hội ý.
- Đại ca, biết là đại ca vẫn còn vương vấn nhiều điều dở dang, nhưng trong tình cảnh này còn làm gì được hơn nữa. Đi dạo chút cho khuây khỏa nhé! - Sơn tiếp tục thuyết phục tôi.
- Thôi! Tao thấy hơi mệt. Chúng mày cứ đi đi. - Tôi vừa nói vừa tựa lưng vào thành ghế, nhắm nghiền mắt.

Ba thằng nó im lặng nhìn nhau. Chiếc taxi vẫn chậm chậm lăn bánh trên đường, khuất dần vào những dòng xe đông đúc đang xuôi ngược. Trời đã ngớt mưa hẳn...

Hội thằng Sơn thả tôi ở khách sạn rồi tiếp tục tranh thủ thăm thú nốt Sài Gòn. Tôi lên phòng tắm tấp qua loa, rồi thả người xuống giường chống tay nằm nghỉ ngơi thêm một lúc, chờ đợi thêm một lúc, chờ đợi một tin nhắn, hay một cuộc gọi... và cứ thế thiếp dần đi trong môi mơn...

Yêu thương mong manh khiến bàn tay lúc nào cũng chói với vụn vào những hy vọng. Đôi chân đã biết bao lần gục ngã trong một nhòai, nhưng vẫn cố gượng dậy, đau đầu hướng về ánh hoàng hôn ấy, luôn luôn cả trong tiềm thức, dĩ vãng, hiện thực, tương lai. Tất cả cho một hành trình chẳng biết bao giờ mới tới điểm kết thúc...

- "Hiếu, ngủ gật sao?"

Một giọng nói thoang thoảng khẽ gọi tôi trong mớ ký ức đang chập chờn trong giấc ngủ.

Tôi vẫn nhắm nghiền mắt. Tôi chẳng muốn đối diện nữa, cứ như thế này nỗi nhớ sẽ lại dâng lên cồn cào hơn gấp bội.

- "Bài báo sẽ không kịp hoàn thành mất!" - Giọng nói có vẻ giận dữ.

Tôi tí hí mắt ra, thấy mình đang nằm gục xuống bàn. Trên bàn ngổn ngang giấy bút, màu vẽ. Căn phòng quen thuộc ngày nào hiện ra, tuy nhiên chủ nhân của giọng nói và căn phòng này không hiện diện, chỉ có mình tôi... ở nơi khởi đầu này.

"Đừng mơ nữa, anh sợ lắm rồi!" - Tôi lại tiếp tục nhắm mắt. Mỗi giấc mơ nó như một điểm báo gì đó cho tương lai. Tôi đã chiêm nghiệm và nhắm nháp đủ, thế nên tôi sợ phải đối mặt...

Mà cũng chẳng biết là tôi đang mơ hay tự tâm trí tôi suy tưởng trong những hoang mang.

Bởi mọi thứ, vẫn quá mong manh...

- "Hiếu, ghét thật!!" - Giọng nói gay gắt hơn kèm theo một bàn tay đập mạnh vào vai tôi.

Tôi giật mình bừng tỉnh. Thấy mình vẫn đang nằm trên giường của khách sạn. Tôi khẽ thở phào, chắc chẳng dám ngủ nữa đâu!

- #0\$&*@!! - Lúc này tôi mới nhận ra chuông điện thoại đang réo liên hồi.

- "Chắc bọn thằng Sơn gọi về!" - Tôi uể oải cầm điện thoại bấm nghe.

- Tao không muốn ăn gì, đừng mua! - Tôi vừa nói vừa ngáp dài.

- Anh nói gì? - Giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong điện thoại khiến tôi giật mình. Nhìn lại số gọi đến, tôi tỉnh hẳn ngủ và suýt nhảy cẫng lên.

- Trời, anh tưởng bọn thằng Sơn!

- Em không hiểu?

- Anh vừa ngủ dậy, đang ngái ngủ nên không xem số! - Tôi mỉm cười.

- Các bạn ấy đi đâu?

- Chúng nó đi chơi rồi!

- Bỏ anh ở lại một mình sao?

- Không, là anh không muốn đi, thôi quay trở lại vấn đề chính! Từ sáng đến giờ anh nhắn tin mà mãi không thấy em gọi lại! Anh sốt ruột quá.

- Em đã bảo để em chủ động gọi rồi mà! Sáng nay bác sĩ qua kiểm tra. Rủi mẹ và di cứ thay phiên ở trong phòng, anh bảo em phải làm sao?

- Anh hiểu mà, nhưng ngóng đợi thì vẫn phải ngóng thôi. Hôm nay em thế nào?

- Em ổn, nhưng đang có nhiều thứ không ổn... - Giọng nàng trầm xuống.

- Là sao? - Bỗng nhiên tôi cảm thấy bất an kinh khủng.

- Em... em... - Nàng thút thít khóc.

- Nào nào! Không khóc, có gì nói anh nghe!

- Bao giờ... anh... ra Hà Nội?

- Bọn anh định chiều mai.

- Hôm nay... em muốn gặp anh...!

- Sao em bảo...

- Mọi thứ nếu có thì vẫn được mà anh!

- Nhưng...

- Anh nói chuyện với Tiên nè!

-...

- Alo, hoàng tử đạo chích!

Tôi ngỡ ngàng khi nghe giọng nói của Tiên thật.

- Sao không nói gì? Ngạc nhiên hử? - Tiên cười khúc khích.

- Không... à mà có! Tiên vào đó khi nào thế?

- Tớ vừa mới vào sau khi Ngọc nhắn tin. Đang phải dỗ dành tình yêu của Hiếu đấy, nhưng có vẻ vẫn chưa ổn lắm, cần nguyên lý xúc tác mạnh hơn nữa cho "Định luật love" này.

- Mọi việc như thế nào, xin hai người đừng úp mở nữa.

- Tối nay vào đi! Bọn tớ đã thu xếp rồi, kế hoạch vẫn như cũ ha!

- Không, đừng làm tớ phải lo nghĩ, đưa máy cho Ngọc giữ cái! - Tôi sốt sắng.

- Thôi! Mẹ Ngọc sắp lên rồi, các cậu hội ý đi!

-...

- Alo! Alo!

Tôi chưa kịp nói thêm gì thì Tiên đã tắt máy. Tôi ngồi bần thần nghĩ ngợi một lúc. Chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra nữa. Mọi chuyện cứ xoay tâm trí mình như chong chóng vậy.

Nhưng dù sao có thêm cơ hội gặp nàng trước khi trở về. Tôi còn mong muốn gì hơn nữa.

Tôi lại cảm máy gọi cho Son...

Đêm đã về khuya, cơn mưa rào cứ liên miên bất tận mãi chẳng biết khi nào mới tạnh. Khiến bầu không khí bao trùm những se lạnh...

- Nản thật, sáng đã mưa rồi, tối lại mưa tiếp, nước đâu mà tắm thế không biết? - Lâm co ro trong chiếc áo mưa, thở dài ngán ngẩm.

- Than thở cái gì? Nhìn mọi thứ tích cực hơn xem nào. Tiếng mưa sẽ át tiếng động, và ít ra tớ với cậu sẽ khó gặp lại thằng cha dân phòng hôm trước! - Hòa đưa tay hứng mấy giọt nước, có vẻ đắc ý.

- Hòa nói chuẩn đấy! Tớ thấy hôm nay có vẻ thuận lợi hơn nhiều. - Son vừa rít thuốc vừa nói.

- Nhưng các ông không tính đến việc leo trèo sẽ khó khăn hơn sao? Cành cây trơ trọi, không cẩn thận cái là hạ cánh luôn ấy chứ chẳng chơi. - Lâm lè lưỡi.

- Cái này còn phải xem kỹ năng của đại ca! Đại ca nhỉ?

Tôi không trả lời Son, mắt vẫn dõi về phía nhà nàng, trong màn mưa nhạt nhòa.

Cả bốn thằng đứng co ro dưới mái hiên, cũng được hơn tiếng đồng hồ. Mấy thằng gần tôi, bảo đợi Tiên nhắn tin rồi hãy bắt taxi ra, nhưng tôi không thể chịu được sự chờ đợi. Từ lúc nàng gọi đến giờ là quá đủ rồi, kiên nhẫn làm sao nổi.

Cơ mà tôi cũng đến cảm động muốn phát khóc với mấy thằng trời đánh này. Đang đi chơi, thấy gọi gọi là về, nghe tôi bảo tối nay tiếp tục diễn tiếp kế hoạch hôm qua là đồng ý luôn mà chẳng hỏi han gì. Hay là chúng nó nhìn thấy biểu hiện sắc thái tôi không được bình thường lắm nên cũng chẳng tiện hỏi. Nhiệt tình một cách vô điều kiện vậy.

Mà cả bạn Tiên kia nữa, chỉ là mới quen thôi mà...

- Có tin nhắn, có tin nhắn! - Bỗng Son khê reo lên.

Cả lũ lại mừng mừng tủi tủi chụm đầu vào xem tin nhắn.

- Hy vọng bác Vina Phone không chơi đùa lần nữa! - Lâm hồi hộp.

- "Ngọc bảo mưa quá, mọi người đừng vào nữa!"

- Gì thế này? - Cả lũ thất thần nhìn nhau.

- Để tao! - Tôi giật lấy điện thoại trên tay Sơn. Nhấn lại cho Tiên.

- "Bảo với Ngọc là mọi người đã ở đây, Hiếu đã ở đây. Và con mưa sẽ không thay đổi được gì đâu!"

Nhấn gửi cho Tiên xong, chúng tôi lại tiếp tục chờ. Cũng phải 15 phút sau mới thấy bạn ấy nhấn lại.

- "Vậy thì 45 phút nữa, Ngọc nhấn Hiếu cẩn thận..."

Dòng tin nhắn của Tiên khiến chúng tôi thờ phào nhẹ nhõm. Hai người họ hội ý hơi lâu, nhưng mấu chốt vẫn là đồng thuận với sự quyết tâm của chúng tôi. Chỉ cần có vậy. Giờ, sẽ chỉ còn con mưa là thử thách cuối cùng mà thôi...

Diễn biến kế hoạch vẫn như tối hôm qua. Lâm với Hòa đứng canh gió, tôi với Sơn sẽ thực hiện việc đột nhập. Chờ thêm khoảng hơn 40 phút, chúng tôi bắt đầu thực hiện.

Để tiện việc leo trèo, tôi và Sơn phải cởi bỏ áo mưa. Hai thằng ướt như chuột lột ngồi vắt vẻo trên cây.

Nhờ có con mưa mà người đi qua lại đoạn ngõ này cũng ít hơn, có chăng thì cũng đi vội vã. Thế nên công việc của Hòa và Lâm hôm nay nói chung là nhàn hạ hơn rất nhiều. Chỉ có tôi và Sơn là vất vả hơn gấp bội, vì cành cây... đúng là nó trơn thật.

- Đại ca, cẩn thận nhé! - Sơn tỉ mỉ dặn dò tôi.

- Yên tâm đi! - Tôi vừa vuốt nước mưa trên mặt vừa trấn an nó. Sau đó bắt đầu trườn dần men theo cành cây. Lần này tôi phải buộc thêm một đoạn dây vào lưng, đầu kia Sơn giữ, để lỡ có ngã lộn cổ thì thằng Sơn sẽ cố gắng giảm thiểu tốc độ rơi tự do của tôi. Đó chỉ là trên lý thuyết, còn thực tế thì cũng chẳng biết là nó giảm thiểu được, hay là hạ cánh luôn cùng với tôi.

Tuy nhiên đã đến thời điểm này, thì mọi diễn biến may rủi và nguy hiểm, tôi đâu còn màng nữa.

Mưa càng lúc càng dày, tôi mím chặt đôi môi tím tái vì ướt lạnh. Cố gắng bấu chặt vào cành cây và nhích từng mi-li-mét một. Thằng Sơn chắc cũng đang hồi hộp không kém.

- "Ồi!" - Bỗng tôi bị trượt tay, cả người xoay sang một bên.

- "Đại ca!" - Thằng Sơn la hoảng.

Tôi cố quắp chặt chân và cả hai cánh tay vào cành cây, nhưng giờ đang ở tư thế lộn ngược. Tôi thở hổn hển, tim đập thình thịch. Xém chút nữa là tiêu đời.

Tôi nghiêng rặng, cố xoay người trở lại. Cành cây rung lắc mạnh khiến những giọt mưa đọng rớt rào rào xuống đất.

- "Đại ca, từ từ đã!!!" - Chợt Sơn nạt khề.

Tôi vội án binh bất động, vẫn trong tư thế lộn ngược.

Một chiếc xe từ đầu ngõ đi vào, chiếc xe lăn bánh chậm rãi. Và từ từ đỗ... trước cửa nhà nàng. Ngay phía dưới tôi.

- "Cái quái gì thế này?" - Tôi thầm kêu khổ. Nhìn về phía Sơn, thấy nó đưa ngón trỏ lên miệng.

Một người tài xế trung tuổi cầm ô đi ra mở cửa sau cho một người bước ra.

Tôi không thể nhìn rõ là ai, vì ở ngay trên đầu họ và chiếc ô đã che khuất mắt tầm nhìn.

- Kính coong! - Tiếng chuông cửa khê ngân vang.

Tôi vẫn cố bám trên cành cây, im thin thít, chân tay môi rã rời.

Một lát sau có người ra mở cửa.

- Huy à con? Sao qua muộn vậy? - Là giọng của mẹ nàng.

- "Nhật Huy?? Hắn đến đây làm quái gì vào giờ này?" - Tôi sừng sốt, tìm lại đánh trống trong lồng ngực.

- Con bận việc quá nên giờ mới qua được, thấy bảo hôm nay Ngọc không ăn được gì nhiều, nên con mua ít đồ ăn, toàn những món Ngọc thích! Ngọc đã ngủ chưa má?

- "Má!" - Nghe đến từ đó tôi suýt nữa hụt tay. Cổ trấn tĩnh để gượng lại, nhưng trong lòng thì hoang mang tột độ.

- Trời! Sao phải vất vả vậy, mà Ngọc vừa mới ngủ, chẳng biết sao hôm nay nó bỏ ăn. Ép hoài không được. Thôi con cứ vào nhà đã kéo ướm mưa.

- Dạ!

Nhật Huy theo mẹ nàng đi vào trong nhà, người lái xe chui vào xe đóng cửa. Tôi ngoảnh nhìn về phía Sơn, qua ánh đèn đường nhấp nháy giữa những tán lá, thấy vẻ mặt nó cũng hoang mang không kém.

Nửa đêm đến mà mẹ nàng vẫn mở cửa cho gã, nghe cách xưng hô thân mật thì mặc định như kiểu người nhà. Rõ ràng qua mọi chuyện đã xảy ra, Nhật Huy đã tiến một bước rất dài, và tôi cũng "đóng góp" một phần không nhỏ trong đó nữa.

- Soạt!!! - Đang mãi nghĩ ngợi mông lung, chân vô tình nói lỏng khiến bị vượt khỏi cảnh cây. Tôi giật mình bấu chặt tay, và từ tư thế lộn ngược, thành tư thế cheo leo kiểu dây xà đơn.

- Rào rào!! Lộp bộp - Những hạt mưa động rớt xuống nóc xe.

- Cạch! - Cửa xe mở ra.

- "Chết rồi!" - Tôi thảm la hoảng, chỉ một phút lơ đãng mà nguy cơ bại lộ đã gần kề. Tôi nhắm tịt mắt lại.

- "Vậy là xong!" - Lúc này chỉ tôi cũng chỉ còn biết phó cho mặc số phận muốn tới đâu thì tới...

- Bụp!! - Chợt nghe một tiếng khô khốc vang lên phía dưới.

- Hai thằng kia! Đứng lại! - Tiếng người lái xe hét vang lên. Rồi tiếng bước chân dồn dập, tôi mở mắt ra, thấy người lái xe đang chạy ra phía đầu ngõ.

- "Hòa Lâm ơi, đêm nay hai cậu lại là chúa trời rồi!" - Tôi mừng rơn, rồi lấy hết sức bình sinh đu lên. Giờ mới thấy cái sự tập gym nó thật hữu ích, ít ra trong hoàn cảnh này.

Quá được chân lại cành cây rồi, tôi lại tiếp tục gồng mình dướn người lên, Sơn cũng kéo mạnh dây trợ lực. Trong giây lát tôi lại trở về tư thế cũ. Tôi vội vã bò trở lại về phía Sơn.

- Đại ca, trèo lên, nhanh! - Vừa trở lại, nó đã thúc tôi luôn.

Hai thằng vội vã trèo lên cao nữa, để khuất hẳn tầm nhìn phía dưới.

Vừa yên vị thì có tiếng mở cửa.

- Chuyện gì thế? - Giọng Nhật Huy.

- Dạ! Tự nhiên có hai thằng oắt con trời đánh nào ném viên gạch vào đuôi xe. - Người lái xe vuốt nước mưa, quay trở lại, lau bầu. Rồi cúi xuống xăm soi phía nắp cốp xe.

- Có sao không?

- Hơi móp tí, cậu chủ à!

- Chúng nó đâu?

- Chúng nó chạy nhanh quá em đuổi không kịp!

- Gì vậy con? - Mẹ nàng cũng bước ra hỏi.

- Dạ, tự nhiên có mấy đứa trẻ ranh ném đá vào xe má à!

- Chết thật, có sao không con?

- Không sao đâu má!

- Chắc là mấy lũ bụi đời vất vưởng, hết việc để làm đây mà!

- Dạ, thôi con về đây má, chắc em ý đã ngủ say rồi!

- Con lặn lội đêm hôm mưa gió mua đồ ăn qua mà... cái con bé này... thật là! - Mẹ nàng buông giọng trách móc.
- Không sao đâu má! Có lẽ con hơn vô duyên thôi, tắm này cũng muộn rồi, lại đến phá đám giấc ngủ. - Nhật Huy cười ha hả.
- Ủ, thôi con về nghỉ đi, mai mẹ sẽ hâm nóng lại đồ ăn, ép nó ăn bằng hết thì thôi.
- Vâng! Thôi má vào nhà đi ạ.
- Ủ, khổ thân con!
- Con đã bảo không sao mà! Con chào má!

Người tài xế mở cửa xe cho Nhật Huy. Sau đó bước vào xe. Chiếc xe quay đầu rồi lẩn bánh đi. Mẹ nàng đứng nhìn theo một lúc rồi cũng trở vào nhà, đóng cửa.

Tôi với Sơn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Hòa, Lâm!! Yêu hai cậu nhất! - Sơn đập tay đánh bốp, ra vẻ khoái chí.
- Thế... giờ... sao? - Tôi xoa hai tay rồi áp vào má, run lập cập.
- Lỡ rồi, tiếp tục làm tới chứ sao nữa đại ca!
- Nhưng tao vẫn chưa hết hãi! - Tôi lè lưỡi.
- Thế thì về nhé!
- Không! - Tôi nhăn mũi, cười.
- Vậy thì chờ thêm lát nữa, cho mẹ Ngọc ngủ đã.
- Ủ... hơ...hơ... hắt....
- Xoẹt...! - Sơn vội đưa tay bịt mũi ngăn tôi hắt hơi.
- Khiếp quá đại ca! - Nó vừa than vãn vừa chùi đồng nước mũi tôi vừa xỏ vào tay nó vào cây.
- Chắc tao muốn ốm trở lại mất! - Tôi vừa quẹt mũi vừa thờ dài.
- Xong vụ này cho đại ca ốm luôn cả tháng cũng được. - Nó cười nhăn nhó.

Đoi thêm gần tiếng đồng hồ nữa. Tôi mới dám hành động tiếp. Lần này kỹ năng đã qua chút tôi luyện nên có vẻ nhuần nhuyễn hơn. Nhưng cũng phải khá vất vả, tôi mới yên vị đứng ở lan can nhà nàng.

Tháo sợi dây ra cho Sơn thu hồi lại. Vuốt những giọt mưa bết trên tóc và mặt, hít một hơi thở sâu, tôi rút chiếc điện thoại được bọc cẩn thận trong túi ni lông ra nháy máy cho Tiên.

- Trời ơi! Ướt hết rồi nè! - Tiên rón rén mở cửa, ngó ra, thấy điệu bộ của tôi. Bạn ý khề la lên.
- Tất nhiên! - Tôi nhún vai, cố làm ra vẻ bình thản nhất có thể dù đang run lẩy bẩy.
- Vào nhanh đi, các cậu cứng đầu thật! - Tiên lôi tôi vào phòng rồi cẩn thận đóng cửa lại.

Trong phòng vẫn đang tắt điện tối om. Tôi chưa kịp định thần thì một cánh tay ôm chặt cứng lấy mình...

- Lần này thôi nhé anh, chỉ một lần này nữa thôi! - Nàng thút thít khóc, áp má vào tấm lưng ướt sũng của tôi.
- Ai rủ người ta vào vậy? - Tôi gỡ cánh tay nàng ra, xoay người lại ôm lấy nàng. Cảm giác bù ngùi với khóe mắt cay cay.
- Em đứng từ trong nhìn ra mà muốn đứng tim, em xin lỗi, em xin lỗi!
- Thôi nào, mọi thứ đã ổn rồi và anh đang ở đây! - Tôi dịu dàng lau nước mắt cho nàng.
- Lúc nãy anh Huy và mẹ Ngọc lên gọi cửa, mà bọn tớ không dám trả lời! Coi như đã ngủ say rồi, sợ thật. - Giọng Tiên có vẻ vẫn chưa hết hoảng.
- Vậy bạn nên điều chỉnh âm lượng một chút. - Thấy Tiên hơi lớn giọng, tôi vội nhắc.

- Ủ, hai người tâm sự nhé! - Tiên vừa nói vừa mở cửa bước ra ngoài.
- Vẫn đang mưa mà! - Tôi vội ngăn lại.
- Đã xem dự báo thời tiết, nên tớ chuẩn bị món này rồi! - Tiên bật chiếc ô ra.
- Cảm ơn Tiên, Sơn đang dầm mưa ngoài đó, ra đây tâm sự cho nó đỡ lạnh! - Tôi mỉm cười.
- Diễn kịch cảm thôi, ai dám nói chuyện! - Tiên cũng phì cười, rồi bước hẳn ra ngoài đóng cửa lại.

Chỉ còn tôi với nàng trong phòng. Tôi dìu nàng đi lại ngồi xuống giường.

- Anh vào nhà tắm lấy khăn lau qua người kẻo cảm lạnh. - Nàng vừa vuốt nước trên tóc tôi vừa giục.

Tôi khẽ hôn nhẹ lên trán nàng, rồi lần mò vào nhà vệ sinh. Cởi áo, vắt nước, rồi lấy khăn lau người. Sau đó quay lại giường. Ngồi xuống và kéo nàng vào lòng.

- Hôm nay bỏ ăn đúng không? - Tôi nghiêm giọng.
- Sao anh biết?
- Nghe mẹ và Huy đối thoại rồi.

Nàng lặng thinh, khẽ ngả đầu vào vai tôi.

- Vậy là thất hứa lần một nhé! - Tôi véo nhẹ lên má nàng. Chợt cảm nhận những dòng nước mắt đang lăn dài.
- Sao nào, đừng khóc nữa. Có gì nói anh nghe! - Tôi sốt sắng.
- Anh ơi....
- Anh đang nghe đây.
- Em sắp phải đến một nơi rất xa. Hoặc là chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể đi chung một con đường được nữa! - Giọng nàng hơi nghẹn.
- Gì chứ? Anh không hiểu? - Tôi xăm xăm mặt mày khi nghe nàng nói vậy.
- Mẹ em đang ép em sang Hà Lan với dì, và một lựa chọn nữa nếu muốn ở lại, là phải đính hôn với anh Huy. Giờ em không biết phải làm sao nữa?
- Em nói thật chứ? - Tôi gần như nhảy dựng lên.
- Nhưng em còn đang đi học cơ mà, cái gì mà đính hôn chứ?
- Mẹ bảo đính hôn trước rồi ra trường thì cưới nếu lựa chọn phương án hai! - Nàng tiếp tục nức nở.

Có vẻ như mẹ nàng đang muốn dồn nàng vào sự sắp đặt này.

- Lựa chọn nào thì cũng phải xa anh! Lựa chọn nào thì cũng phải xa anh... sao lại thế, sao lại thế...? - Trong nghẹn ngào, nàng liên tiếp lặp lại những câu hỏi.

Tôi vội đưa tay bịt miệng nàng.

- Đừng nói nữa! Em đã trả lời chưa?
- Lựa chọn nào cũng đẩy chúng ta về hai hướng khác nhau! Anh nghĩ giải pháp nào sẽ là ổn cho tất cả? Em đâu có thể trả lời... mà cũng không thể trả lời được, anh ơi!
- Nghe anh này, kể cả em sang Hà Lan, hay đính hôn với Nhật Huy, thì kết quả cuối cùng em cũng vẫn phải lấy anh ta. Tin anh đi. Anh nghĩ kế hoạch này là Nhật Huy đã tư vấn cho mẹ em rồi.
- Em cũng nghĩ vậy! Nhưng... nhưng tại sao anh lại đem kỷ vật em tặng anh cho Huy? Tại sao chứ??? - Nàng khá gay gắt.
- Sao em biết? - Tôi thêm lần nữa bối rối.
- Em đang hỏi anh! - Nàng nghiêm giọng.
- Chuyện còn dài, đó là một sai lầm. Nhưng nếu em đồng cảm với tâm trạng của anh khi ấy, em sẽ hiểu! - Tôi lại kéo nàng vào lòng.

- Bây giờ quay lại vấn đề hiện tại nhé! - Tôi nâng cằm nàng lên.

- Thực tế gia đình em vẫn đang khủng hoảng. Mẹ em muốn em đi tới một nơi xa, hoặc ràng buộc cái gì đó. Để khuấy khỏa, và để... quên anh! Em hiểu chứ?

- Vâng.

- Giờ nếu phải lựa chọn, ta nên chọn cách trì hoãn việc em đính hôn với Nhật Huy trước tiên!

- Nghĩa là...

- Em sẽ sang Hà Lan.

- Không, khoảng cách hàng nghìn cây số đã là quá đủ. Giờ nửa vòng trái đất, em làm sao chịu được! - Nàng lắc đầu nguầy nguậy.

- Một vòng trái đất cũng chẳng thành vấn đề. Anh hứa là anh sẽ tìm bằng được em, dù ở bất cứ nơi đâu, và bất kỳ giá nào. Đừng nghĩ mọi thứ đã là tội tệt, tất cả cũng chỉ là thử thách mà thôi. - Tôi vừa nói nói vừa vuốt nhẹ mái tóc nàng.

Nàng im lặng không nói gì thêm, có lẽ nàng vẫn còn rất hoang mang.

- Di đã dự định ngày chưa?

- Em không biết, nhưng làm thủ tục chắc cũng lâu.

- Rồi, vậy thì mọi thứ sẽ như anh đã tính đi. Giờ quan trọng nhất vẫn là sức khỏe. Và anh cũng cần em bản lĩnh lên.

- Dạ!

- Từ giờ trước lúc em đi, anh sẽ thu xếp vào thêm một lần nữa.

- Nhưng mà...

- Còn gì nữa?

- Di đang tính đưa em và mẹ về Đà Lạt nghỉ dưỡng mấy tháng. Bởi không khí trong nhà vẫn còn đang nặng nề quá.

- Trời, lại còn thế nữa. Bao giờ?

- Chắc qua 49 ngày bố em.

- Cũng chẳng sao, Đà Lạt thì Đà Lạt. Có khi về đó, cơ hội gặp nhau lại càng thuận lợi hơn.

- Anh nghĩ vậy thật sao?

- Anh đang ở đây, trước đó em có bao giờ mơ tới điều này chưa?

- Đã từng mơ, khi chúng ta chưa gặp lại nhau! Có lẽ em tự huyền hoặc mình trong nỗi nhớ. Đôi khi sự chấp vá hoài niệm trong cơn mơ, đưa em quay lại khung cảnh ở chốn cũ, nơi làm báo tường. Nơi có anh đang ngủ gật! - Nàng thở thê.

- Cái gì cơ!! Em cũng mơ thấy những điều đó?

- Vâng!

- Đúng là như có một sợi dây kết nối giữa hai chúng ta, giữa những trò đùa của số phận nghiệt ngã này.

- Có lẽ vậy!

Tôi xiết chặt vòng tay hơn. Như muốn níu giữ mãi cái khoảnh khắc hiện tại. Quả thật chúng tôi luôn đồng cảm trong tiềm thức và cả những hồi tưởng về ký ức, giấc mơ.

Nghĩ tới đó, xúc cảm trong tôi lại trỗi dậy.

- Hoàng hôn đã quay về, và nó sẽ luôn ở lại trong tim chúng ta, ở trong những kỷ niệm, những yêu thương và hy vọng em à! Hãy nghĩ về điều đó, luôn nghĩ về trong tất cả những cay đắng xót xa... để có thể vượt qua tất cả mọi chuyện... để...

Nói lời nhai tới đó tôi cũng nghẹn giọng luôn, nước mắt rung rung, tay vẫn ôm chặt lấy nàng, nhìn vào khoảng tối mịt mùng trước mặt. Từ này tới giờ cố gắng cứng giọng để trấn an nàng, nhưng thực tế tôi cũng chẳng kém phần hoang mang.

- Hoàng hôn ở lại... - Chợt nàng cất giọng bồi hồi.

- Anh à! Mình sẽ phải trải qua bao nhiêu nỗi nhớ nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Gửi lại nỗi nhớ...

Mình sẽ phải trải qua...

Mình sẽ phải trải qua...

Mình sẽ...

- Này! - Một bàn tay cầm vai tôi lắc mạnh.

Tôi bần thần mở mắt ra, thấy mọi người đang nhốn nháo lấy hành lý trên khoang chứa đồ. Đôi mắt đờ đẫn của tôi nhìn quanh một lúc rồi dừng lại ở khuôn mặt đang cười nham nhở của thằng Lâm ngồi kế bên.

- Tỉnh ngủ chưa? Xem ra tâm hồn của cậu không theo kịp chuyến bay này rồi! - Nó vẫn ngoác miệng ha hả.

- Là sao? - Tôi uể oải dụi mắt, khẽ đưa tay lên miêng ngáp một hơi dài.

- Nghĩa là nó vẫn còn lưu lại Sài Gòn chứ sao!

- Chờ mọi người xuống hết rồi mình xuống cho đằng hoàng, chen chúc làm quái gì! - Hòa ngồi hàng ghế bên cạnh nói với sang.

"Cảm ơn quý khách đã lựa chọn dịch vụ của hãng hàng không... chúng tôi.... Chúc quý khách... xin chào và hẹn gặp lại...." - Giọng nói của cô tiếp viên xen lẫn với những tiếng ồn ã của dòng người đang bước ra cửa.

- Đã về tới Hà Nội rồi sao? - Bất giác tôi lẩm nhẩm một câu hỏi vô nghĩa.

- Về mặt thể xác thì đúng là như thế! - Hòa phì cười.

Tôi ngoảnh sang nhìn Hòa, thấy Sơn ngồi kế nó đang chống cằm nhìn ra cửa sổ máy bay. Nét mặt có vẻ trầm tư.

...bao nhiêu nỗi nhớ...

...bao nhiêu nỗi nhớ...

Con mưa mỗi lúc một dày hơn, trong cái ký ức của đêm hôm ấy...

Sơn ngồi gác chân lên nhánh cây, co ro và ướt sũng. Nó ngoảnh nhìn về phía lan can, Tiên vẫn đứng đó, khá khảm hơn với một chiếc ô, chẳng biết làm gì hơn việc ngắm nhìn những hạt mưa vẫn đang tí tách rơi, trong nhật nhòa đêm vắng.

Còn hai thằng bạn với nhiệm vụ "chim mồi" kia nữa. Hẳn là đang đứng khép nép dưới một mái hiên nào đó đếm thời gian lặng lẽ trôi.

Trong cơn mưa ấy, tôi đang đứng ở đâu?

Hẳn là nơi thuộc về nỗi nhớ... trong căn phòng tối...

Tôi đứng chôn chân với thực tại lúc ấy, khi nàng nhắc về nỗi nhớ, những mảnh hồi ức xưa lại ủa về, kết nối lại trong tâm trí thành một con đường mà tôi đang chạy trên đó, chạy mãi miết. Bắt đầu kể từ lúc tôi chìm đắm vào đôi mắt nàng của cái lần đầu tiên gặp. Tôi cứ chạy, vừa chạy vừa ngoảnh nhìn những hình ảnh kỷ niệm hiện ra ở hai bên đường, sân trường, lớp học, cây bàng, căn phòng của nàng, rồi hồ nước, hoàng hôn, ngôi nhà tranh... tất cả đều trôi lại phía sau và mỗi thứ lại kéo đi của tôi một sự lưu luyến xen lẫn với những tiếc nuối khôn nguôi....

Một quãng đường không dài với sự trưởng thành của một con người, nhưng nó lại miên man bất tận trong tư tưởng của tôi... miên man trong một thứ gọi là NỖI NHỚ...

Và khi tôi mệt mỏi, tôi dừng lại, thực tại ở không gian tối om, trong căn phòng này, với những hạt mưa lách tách rơi bên ngoài đã quay trở về.

Tâm trí tôi lại dồn hết vào cánh tay đang ôm lấy mình, run run....

- Sao anh cứ im lặng! - Giọng nói của nàng cất lên, xóa tan bầu không khí im ắng đang bao trùm này giờ.

- Anh... - Tôi ngập ngừng.

- Anh đang... nghĩ về nó!

- Điều gì?

- Nỗi nhớ... - Tôi thờ nhẹ qua lời nói.

- Đâu quá trừu tượng lắm đâu anh! - Nàng ngả đầu vào vai tôi.

- Nhưng...

- Nhưng nó làm anh bối rối sao!?

-...

- Anh à, câu hỏi này... có thể chúng ta sẽ phải dành cả một cuộc đời để đi tìm câu trả lời, và dành hết tuổi thanh xuân để nghĩ về nó. Nên em cũng không ngạc nhiên khi anh đang trầm trồ... chỉ là...

Tôi cảm thấy những giọt nước mắt nóng ẩm từ má nàng thấm qua vai mình...

- Đừng như vậy nữa em! - Tôi đưa tay lần mò tới má nàng, khẽ quệt nhẹ.

Thoát khỏi những im lặng, thì những thôn thức lại bao trùm.

- Thời gian không còn nhiều, và không bao giờ là đủ cho chúng ta. Chỉ nghĩ đến lúc anh rời xa nơi này, ngày anh rời xa thành phố này... câu hỏi đó... thực ra em muốn sẽ chia bớt những ghen ngào trong em... có thể nghĩ đơn giản là như vậy.

Lần này có cố tỏ ra cứng cỏi đến mấy, tôi cũng chẳng thể ngăn được những dòng lệ đang tuôn rơi. Sóng mũi cay xè trong những xót xa. Trước mắt còn cả một núi thử thách, và sau đêm nay, chúng tôi lại bị cô lập giữa cuộc đời, chẳng thể ở bên cạnh nhau để dìu nhau vượt qua những trở ngại lớn lao ấy. Sự khích lệ duy nhất và lớn nhất, có chăng... chỉ là tình yêu và nỗi nhớ....để không buông tay...

- Hắt xì....! - Thăng Sơn cuống quýt với hộp giấy ăn để cạnh ghế lái taxi đưa lên lau mũi.

- Vẫn chưa hết cảm cúm à? Bảo mua thuốc uống thì không mua! - Hòa ngoảnh sang nhìn ái ngại.

- Vấn đề gì đâu, tự ốm tự khỏi quen rồi! - Sơn vừa nói vừa vo mảnh giấy, kéo cửa kính xe xuống quãng ra ngoài.

- Cẩn thận lại lấy mẹ sang bọn tao! - Lâm vừa nói vừa ngồi nép nép sang bên, bịt mũi kỳ thị.

- Nếu có thể thì cũng là một lễ công bằng! Hơ... hắt...xì.... - Sơn ngoảnh hẳn sang bên Hòa với Lâm hắt hơi theo kiểu cố tình.

- Mẹ! Kinh!!! Văng hết nước mũi vào tay tao rồi! - Hòa la thảm, rồi đưa tay đẩy mặt Thăng Sơn ra.

- Công cái con khi! - Lâm vừa đưa tay bịt mũi vừa đưa chân đạp đạp.

Mấy thằng trêu đùa nhau, rồi cười ha hả nhốn nháo cả xe.

- Hiếu! Mày phân xử vụ này cho tao!

- Hiếu!!!

Tôi ngồi ngả lưng ở ghế trên, mắt nhắm tịt trong trạng thái mơ mơ màng màng.

- Nó ngủ rồi!

- Mẹ, chót lại sướng nhất vẫn là nó.

-...

-...

- Trời lại đổ mưa rồi!

- Thế quái nào...!

- Tao nhớ vợ tao quá!

- Mà bảo chúng nó chuẩn bị cơm chưa?

- Rồi, mọi thứ đã bày sẵn để chờ anh em mình về xoi!

- Kể cả....

- Hahaha....

Tôi cứ lịm đi trong những tiếng huyền não của chúng nó. Một mối ư? Cũng không hẳn. Chiếc xe vẫn chậm chậm lăn bánh... những hạt mưa nhỏ bay tạt mấp đập vào kính xe... hay câu chuyện của mấy thằng bạn đồng hành. Nó như muốn lôi kéo tôi, nhắc nhở tôi trở về hiện thực mà tôi không muốn nghĩ đến. Đó là tôi đã lại cách xa nàng...

Thực sự tôi chưa sẵn sàng cho điều đó. Thằng Lâm, lâu lắm mới thấy nó nói một câu ý nghĩa mà lại trúng tim đen của tôi.

Quả thật tâm hồn tôi vẫn đang vất vưởng ở nơi ấy, ở cái đêm mưa ấy....

Khoảng lặng, đôi khi nó lại giúp ta nói được những điều khó cất nghĩa, hay không thể diễn tả được bằng lời. Hoặc nó khiến cho những vòng tay trở nên ấm áp hơn, giải tỏa bớt những rối bời đang đè nặng.

Lời nói nào trong lúc này cũng có thể kéo nỗi buồn về, có thể làm hụt hẫng thêm cái khoảnh khắc ngắn ngủi này. Hay khơi thêm vào trong tim những xót xa, dậy lên trong lòng những hoang mang vô bờ bến...và thêm chút gia vị tiếc nuối của sự cách xa...

Vậy nên trong lúc này, chẳng ai muốn nói thêm câu gì. Chúng tôi cứ ngồi ôm nhau như vậy, nhường lời cho những hạt mưa rả rích bên ngoài.

Bỗng tôi nâng cằm nàng lên, đặt vào đó một nụ hôn sâu, như muốn thắp lửa thiêu đốt cái không gian im ắng xung quanh. Nàng cũng uyển chuyển đáp lại sự vỗ vập đó.

Lúc này chỉ còn hơi thở của hai chúng tôi là sự hiện diện duy nhất trong cái không gian lặng động ấy.

- Anh phải về! - Lúc chúng tôi rời khỏi nhau ra, cũng là lúc tôi phải buông cái câu mà chắc chắn cuộc đời tôi không bao giờ muốn nói.

Và tôi phải đứng bật dậy để khẳng định điều mình vừa nói, dù hồn vía vẫn đang lằng lằng sau nụ hôn cháy bỏng.

Đương nhiên tôi không muốn nói, thì nàng cũng không bao giờ muốn nghe. Sự im lặng của nàng đã thể hiện ra điều đó. Trong đêm tối, tôi không thể quan sát sắc thái cảm xúc của nàng, nhưng đó cũng là một điều tốt, bởi nếu chúng tôi nhìn được nhau, cảm nhận được nhau qua ánh mắt. Thì nỗi đau sẽ càng nhân lên gấp bội.

Chợt nàng đưa tay nắm chặt lấy bàn tay tôi, lần mò lên ngực, lên cổ, và dừng lại ở má, mon man má tôi giây lát, nàng xoay tay véo nhẹ rồi kéo xuống..

Lần này vẫn là nụ hôn, nhưng tôi cảm nhận vị mặn quen thuộc từ má nàng lăn xuống, đọng lại ở đôi môi. Động lại ở nụ hôn ấy, khiến sự tê tái như muốn xé đôi trái tim ra...

- Hiếu! Về đến nhà rồi, dậy... ơ! Sao thế???? - Giọng thằng Hòa vắng vắng.

Tôi ngơ ngác mở bừng mắt. Sững sờ nhìn Hòa, thấy ánh mắt khó hiểu của nó đang ngó qua cửa xe đã mở sẵn soi mình.

- Chạy nhanh vào nhà, trời mưa nặng hạt rồi. - Nó vừa nói vừa lôi tôi dậy. Rồi chạy xuống cốp loay hoay lấy đồ với Sơn và Lâm.

- Cửa cậu này! - Lâm ném phịch vào lòng tôi cái balo. Chiếc taxi nổ máy phóng đi. Hòa Lâm Sơn 3 thằng mỗi thằng ôm một đồng đồ hành lý vừa chạy vào ngõ vừa giục tôi.

Mặc kệ sự hỏi hã của chúng nó, tôi ôm chiếc balo lững thững đi bộ vào, trong màn mưa. Trời đang chuyển về chiều, âm ỉ.

- "Nụ hôn này, em tạm ứng cho nỗi nhớ! Anh nhé!" - Giọng nói thoang thoảng của nàng khẽ vang lên khiến tôi khựng lại.

Tôi bản thân ngoảnh nhìn, khung cảnh xung quanh căn ngõ đi vào nhà trọ bỗng nhiên biến mất. Tôi thấy mình đứng dưới mưa, đang nhìn lên phía lan can nhà nàng. Hồi ức hay nỗi nhớ lại hiện về đấu tranh với hiện thực.

Tôi đưa tay vuốt những hạt mưa, hay những giọt nước mắt vẫn đang lăn dài.

Tôi cố thu hết hình ảnh của nàng đang đứng tựa vào Tiễn trên lan can nhìn xuống, cố lấp đầy những yêu thương trong vô vọng.

Nàng mím chặt môi, có lẽ nàng cũng phải kìm nén những cảm xúc đang đè nặng. Lúc đôi mắt có thể trao nhau ánh nhìn, cũng là lúc chúng tôi không thể tiếp cận với nhau được nữa rồi...

Bỗng nàng nhoèn cười rồi đưa tay đặt lên ngực, môi khẽ mấp máy.

"Bản cam kết... câu trả lời... em sẽ đợi!"

Tôi dễ dàng hiểu được những gì nàng muốn nói qua đôi môi run run ấy.

- Đại ca! Đi thôi... - Sơn đặt tay lên vai tôi. Rồi vọt lên vẫy vẫy chào sếp của nó.

Tôi cố vớt vát thêm một ánh nhìn về phía nàng, gửi nàng cái gật đầu và nụ cười mỉm. Lúc này, nói gì cũng thấy nghẹn giọng...

- Đại ca!

- Ủ...!

Tôi dứt khoát quay đầu bước đi. Không dám nhìn lại thêm một lần nào nữa... bóng hai thằng thất thủ khuất dần sau rặng cây, tán lá... nhòa vào màn mưa... vào đêm đen tĩnh mịch...

Trên tất cả xúc cảm, là sự trống rỗng như ở sân ga năm ấy...

- Anh đứng đây làm gì? Không thấy lạnh sao?

Tôi thoáng giật mình ngoảnh sang. Mai đứng cạnh tôi từ lúc nào, bạn ấy đang cầm chiếc ô che cho tôi.

- Mai! Sao lại...? - Tôi sững sờ.

- Sự xuất hiện của Mai có đường đột lắm không? - Mai khẽ cười.

- À...! Không! Mà... cũng có một chút! - Tôi áp úng lảng tránh ánh mắt của Mai.

- Anh Hùng điện cho Mai lúc chiều, nói là có tổ chức tiệc chào mừng "nhóm người" vừa đi vi hành từ Sài Gòn về. Có gọi cả Yến và Thúy nữa, hai đứa nó qua trước. Mai mắc chút việc ở đoàn nên giờ mới qua được, đến đây thấy anh đang đứng thần thờ. Có vẻ chuyến đi vẫn chưa giải tỏa được tâm trạng của anh hay sao vậy?

- Không...! Không có gì đâu! Thế anh Tuấn không đi cùng Mai sao? - Tôi bối rối nói lảng.

- Anh ấy đi công tác rồi! Thôi mình về đi kéo mọi người đang đợi!

- Ủ! Cảm ơn Mai nhiều!

- Về điều gì?

- Thì... - Tôi lại bối rối gãi đầu.

- Ý anh là chiếc ô này sao? Có nó hay không, anh cũng đã ướt như chuột rồi, sao phải cảm ơn! - Mai vừa nói vừa khúc khích cười.

Tôi cũng chỉ biết gượng gạo cười theo, chứ chẳng biết nói thêm gì nữa.

Chúng tôi rào bước về nhà. Mưa vẫn đổ xuống như trút nước...

Về tới nơi, cũng vẫn phải cố cười tiếp để đáp lại sự chào hỏi của tất cả mọi người. Anh Hùng tập hợp hết cả anh Kiên, anh Long, thằng Thanh... nói chúng là chẳng thiếu ai cả. Sau vài chào hỏi đối đáp qua loa, bốn thằng chia nhau mấy cái nhà tắm. Tắm rửa xong xuôi rồi xuống nhập hội. Vì đông quá nên bàn ghế dưới tầng một đã được kê gọn và đặt ra ngoài để trưng dụng tối đa không gian.

Buổi tiệc sinh viên diễn ra rôm rả. Tuy nhiên câu chuyện tán dóc cũng chỉ xoay quanh chủ đề du hí Sài Gòn là nhiều, khả năng bọn thằng Sơn về và đã phím trước với mọi người tránh hỏi những câu đụng chạm đến vấn đề chính nhất là chuyện của tôi thì phải. Đôi khi có những câu hỏi "liên quan" vô tình đều bị chặn họng lại. Hoặc bị lái sang chuyện khác bằng những chén rượu chúc tụng, hay câu đùa cợt nhả.

Tôi thầm cảm ơn cái sự tâm lý ấy của chúng nó, điều đó đã khiến không khí vui vẻ và thoải mái hơn.

Nhưng không có nghĩa là sự trầm mặc trong tôi giảm bớt.

- Lâu lắm xóm mình mới lại tụ họp thế này, mà sao nom chú có vẻ vẫn chưa bắt nhịp lắm! Có khi anh phải dẫn dắt chú vài ly nhé! - Anh Long ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ vào vai tôi.

- Vui mà anh! Em mời anh ạ! - Tôi đưa ly lên cùng với anh ý rồi uống cạn.

- Chén vừa rồi là chú mời hay anh? - Anh Long khề khà.

- Em mời!

- Vậy thì đến lượt anh, con kia, dính chồng ít thôi, để dành đêm nay chúng mày tha hồ. Giờ rót rượu đi, nhanh! - Anh Long đưa tay ngoắc cái Hồng.

- Các anh ý đi xa về mệt, đừng ép các anh ý uống nhiều! - Hồng chau mày.

- Ồ hay! Uống vào tí nữa nó mới sung. Cái món ba kích này anh thừa riêng cho chúng mày đấy. Thằng nào có người yêu ở cạnh thì...

Anh Long đang hào hứng nói bỗng im bặt khi thấy Hòa đưa tay lên miệng ra hiệu. Biết mình lỡ lời, anh ý vội lảng.

- Con kia, rót nhanh!

- Không sao đâu em, rót đi! - Tôi nhìn Hồng gật đầu.

Cái Hồng liếc nhẹ tôi ái ngại, rồi cũng với chai rượu rót.

- Nào, chén này anh chúc chú mọi việc trong cuộc sống đều sẽ được đúng như sở nguyện. Và mạnh mẽ lên!

- Dạ, em cảm ơn anh!

Tôi cùng với anh ý rồi uống cạn tiếp.

Anh Long vừa trở về chỗ ngồi, đến lượt anh Kiên sang. Sau đó là thằng Thanh. Đến lúc này tôi cũng chẳng nề hà gì, tiếp nhiệt tình hết.

- Sơn! Vứt tao bao thuốc! - Tôi đưa tay ngoắc, rồi đón lấy bao thuốc thằng Sơn quăng sang. Rút điều châm, rít một hơi sâu. Chồng tay phả khói, neho mắt nhìn mọi người ăn uống chúc tụng nhau vui vẻ.

- Anh uống ít thôi, ăn gì đi! - Thủy với đứa gấp đồ ăn cho Lâm.

- Nốc cho nhiều vào rồi tối lại khổ thân tôi. - Hồng lườm nguyệt Hòa.

- Khổ hay sướng ai mà biết được! - Hòa cười ha hả.

Chiều bên kia Hằng với Sơn vừa ăn vừa thì thầm tâm sự, quãng thời gian xa cách dù chỉ hơn chục ngày cũng đủ cho những đứa mới yêu khỏi chuyện để nói nhí?

Tôi khẽ cười, với chai rượu rót đầy chén.

Cầm chén rượu, rít thuốc. Nhìn tiếp xung quanh, thấy hầu như ông nào cũng vác người yêu theo, trừ mỗi ông em Thái chưa gì thì cũng đang bị nhóm Yên và Thúy quây. Mà gần như đội hình liên hoan hôm nọ ra Bắc đều đủ mặt tất thấy.

"Ngày hôm nay... cũng vui mà..." - Tôi cầm chén rượu lên ngắm soi với hơi men tây tấy. Cố tự an ủi mình trong nỗi buồn vô tận. Rồi đưa lên môi.

"Con trai các anh hay thật đấy!"

Đang định uống thì một giọng nói vang lên khiến tôi khựng lại. Chén rượu sóng sánh tràn cả ra ngoài.

Tôi ngoảnh nhìn sang. Bất gặp đôi môi phụng phịu và ánh mắt lườm quen thuộc.

Tôi vội đặt chén rượu xuống, dụi mắt. Nhìn kỹ lại, không phải là nàng. Mai đã ngồi cạnh tôi từ lúc nào.

- Chén này... cho Mai xin! - Mai vừa nói vừa cầm lấy chén rượu tôi vừa đặt xuống, uống cạn. Hành động nhanh chóng và dứt khoát khiến tôi chẳng kịp phản ứng gì, cứ ngồi trố mắt nhìn.

- Anh có biết bé tắc nhất trong tình yêu là gì không? - Mai cầm lấy cốc trà đá uống 1 ngụm rồi quay sang tôi hỏi.

- Tớ...không... - Tôi lại bối rối gãi đầu lảng tránh ánh mắt của Mai.

- Có thể mỗi người một quan niệm, nhưng với Mai... đó là khi... - Mai với chai rượu rót đầy chén rồi lại điềm nhiên đưa lên uống cạn tiếp.

-...cảm thấy bất lực trước nỗi đau của người mình yêu! - Mai buông thông một câu, mắt đăm đăm nhìn chén rượu đã cạn.

Tôi đứng hình ngay tại trận. Xung quanh mọi người vẫn đang cười nói, nâng ly hô hào, nhưng dường như chỉ là những cái môi nhấp máy. Không gian bỗng im bật, nặng chịch trong mọi giác quan của tôi.

- Không... tớ... đâu có...! - Tôi vội cuống quýt xua tay.

- Đó... cũng chỉ là quan điểm, Mai không ám chỉ anh đâu... đừng vợ vào! - Mai phì cười trước bộ dạng của tôi. Sau đó với sang bên cạnh lấy một chén nữa và cầm chai rượu rót.

- Nếu như khiến anh khó xử thì chén này coi như là tạ lỗi. Còn uống nổi không? - Mai nháy mắt.

- Tất nhiên, nếu như Mai mời! - Tôi cầm lấy chén rượu Mai đã rót.

- Điều ước của Mai anh còn bỏ ngỏ, nhưng Mai tin anh sẽ sớm thực hiện cho Mai. Được chứ? - Mai cụng chén với tôi, khẽ thủ thi.

Tôi chẳng biết trả lời sao nữa, cứ ngẩn người nhìn Mai uống.

- Mai hết rồi nè...! - Bạn ấy dốc dốc chén rượu đã cạn, nhấc khéo tôi.

- À ừ! - Tôi giật mình, hấp tấp uống.

- Ăn mỳ nhé! Nãy giờ thấy anh toàn uống mà chẳng ăn gì cả! - Mai cầm gói mỳ bóc rồi thả vào nồi lẩu sang sôi sùng sục. Sau đó lấy ra một bát đưa cho tôi.

- Này! Này! Thằng kia, ai cho đồ bê tông hả? Sang đây! - Anh Hùng ngoác cái giọng đã khê đặc, đưa tay vẫy tôi sang.

- Mày vẫn chưa gì gì với anh đâu nhá! Qua đây nào!

- Cũng phải để cho anh... người ta ăn gì đã chứ! Anh muốn uống thì để em tiếp! Ok - Mai nhúu mày đáp lại.

- Ái chà, hôm nay sênh người yêu có khác. Được, được, lát anh sẽ qua chăm sóc cô. Thôi thằng kia ăn đi, ăn nhanh rồi sang đây! - Anh Hùng cười sảng khoái, rồi lại quay sang dzô tiếp với hội anh Kiên, anh Long, thằng Thanh, Lâm với Hòa...

- Mai cũng phải ăn đi chứ! - Tôi đặt bát mỳ xuống. Với lấy một cái bát khác xới mỳ đưa cho Mai.

- Mai cảm ơn!

- Vì điều gì? - Tôi nháy mắt, nhại lại câu hỏi khi nãy ở ngoài ngõ của Mai.

Mai hơi sững người nhìn tôi, rồi cả hai cùng bật cười...

Không khí và tâm trạng như giãn ra một chút.

Đôi lúc phải túm lấy những khoảnh khắc vui vẻ ngăn ngừa để tự huỷ hoại và xoa dịu bớt những suy nghĩ và những nỗi buồn... cũng tốt thôi...

Buổi ăn uống nhậu nhẹt cuối cùng cũng đã tới hồi kết khi vò rượu mà Anh Long gọi là ba kích mang sang đã không còn lấy một giọt. Trừ hội chị em phụ nữ ra thì ông nào cũng tới bến cả. Tôi cáo say xin phép lên tầng 3 nằm khi mọi người đang dọn dẹp, pha trà và tiếp tục buồn bán trên trời dưới biển.

Thực tế dù cũng say thật mà thể chất cũng thấy uể oải sau chuyến đi. Nhưng lúc này tôi đâu có tâm trạng nào mà nghỉ ngơi. Lão đảo bước vào phòng, nằm dài trên giường. Tôi rút điện thoại ra gọi cho nàng...

Vẫn là thuê bao...

Tôi thờ dãi nằm vắt tay lên trán nghĩ ngợi. Từ lúc chia tay đêm hôm kia, cho đến chiều tối qua, nàng vẫn trả lời được hai tin nhắn của tôi. Đến đêm hôm qua trước khi đi ngủ tôi nhắn tiếp thì không thấy nàng hồi âm. Nghĩ có thể là mẹ hoặc dì sẽ ngủ cùng nên nàng không dám manh động, đến sáng nay lúc tỉnh giấc mở máy cũng không thấy nàng trả lời. Tôi cũng chẳng dám gọi, nhưng đến trưa, rồi chiều cũng không thấy gì. Trước khi ra sân bay tôi sốt ruột quá, đánh liều gọi thử thì thuê bao... Định gọi cho Chi và Tiên, nhưng ngẫm lại các bạn ấy không có ở đó thì chắc cũng chẳng nắm được tình hình gì đâu. Vậy là tôi cứ mang cái tâm trạng rối bời mới nảy sinh ra Hà Nội như vậy.

Cho đến lúc này, nó đã trở thành mối lo âu thực sự.

Bỗng thấy lợm giọng, tôi vội ngồi bật dậy chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Sau đó rửa mặt rồi loạng choạng bước lại về giường, nằm vật xuống thờ dắc.

Nếu như nàng còn ở đây, sẽ như hôm nọ, sẽ là những trách móc, giận dỗi, sau đó là vòng tay ân cần lo lắng dịu tôi bước lại giường. Và một cốc nước chanh... hẳn là thế rồi...

- Cộc cộc! - Bỗng có tiếng gõ cửa.

- Ai vậy?

- Là Mai! - Giọng nói nhỏ nhẹ cất lên.

“Bạn ấy lên đây làm gì?” - Tôi tự hỏi trong đầu. Nhưng phép lịch sự không cho những thắc mắc ấy kéo dài lâu. Tôi bước ra mở cửa.

- Anh sao rồi? - Mai đứng ngoài, trên tay cầm một cốc nước chanh.

Sao mọi thứ lại sắp đặt khéo với suy tưởng của tôi đến vậy? Vừa mới nghĩ đến thì... nhưng mà...

- Tờ... tờ ờn! - Tôi lắp bắp.

- Uống hết cho Mai, và nghỉ ngơi đi! - Mai đưa cốc nước chanh cho tôi.

Thoáng chút ngần ngại nhưng tôi cũng cầm lấy.

- Mai đi về đây, anh nhớ bảo trọng sức khỏe đó... đừng lấy nỗi buồn sang Mai nữa... anh đã vượt qua bao nhiêu trở ngại từ quá khứ rồi, thì phía trước cũng đâu thành vấn đề. Rồi sẽ đến lúc anh thực sự nắm bắt được giấc mơ cuộc đời mình... Mai tin! Vậy hãy lạc quan và mạnh mẽ lên để thực hiện điều đó... anh nhé! - Mai vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Mai!!! - Trong lòng tôi lại dấy lên những cảm kích vô hạn tới người con gái này.

- Uống hết và ngủ ngon! - Mai đưa tay véo nhẹ lên má tôi, nói như ra lệnh rồi quay người bước xuống cầu thang.

Tôi đứng lặng người nhìn theo Mai. Rồi bản thân đóng cửa, bước lại giường, ngồi thừ xuống. Tay vẫn cầm cốc nước chanh mát lạnh.

Bỗng tôi đưa lên làm một hơi dài hết... nửa cốc. Rồi thở hắt ra, từng dòng nước mát trôi qua thực quản xuống đến đâu mát rượi tới đó, khiến cơn men trong người dịu đi rất nhiều...

Bóng tối bao trùm căn phòng...

Chợt đằng sau vị mát, chua ngọt của cốc nước chanh, tự nhiên tôi thấy vị mặn mặn thôn thức thân thuộc. Rồi lần sau vị mặn ấy là sự mềm mại ngọt ngào của đôi môi.

Tôi từ từ nhắm mắt lại... với những liên tưởng quá khứ không xa đang dần ùa về bủa vây...

- Nụ hôn này, em tạm ứng cho nỗi nhớ! Anh nhé! - Nàng đang nói, đúng hơn là gắng gượng để nói.

- Đừng nói nữa, không thì anh sẽ không thể bước đi được. - Tôi cũng nghẹn giọng.

- Vậy thì cho em được nhìn theo anh!

- Như thế lại càng không!

- Chỉ một lần này thôi! Anh đã dối theo hoàng hôn nhiều rồi... giờ hãy để những tia nắng chiều ấy, được một lần... chiếu theo từng bước chân anh đi... nhé...!

Từng lời nói của nàng run rẩy đến nỗi nếu tôi từ chối, chắc nàng sẽ lại không kìm được mà òa khóc lên mất. Như thế sẽ lại càng khó hơn gấp bội.

- Thôi được rồi, được rồi! Vụ này anh thua. Nhưng phải để anh yên vị dưới đất đã... em nhìn theo anh sẽ không tập trung được. Chỉ cần trượt tay một cái là xong! Em hiểu chứ? - Tôi hôn nhẹ lên trán nàng.

- Vâng!

Lưu luyến thêm những giây phút cuối cùng được chạm vào nhau, cảm nhận những hơi thở và cả những giọt nước mắt của nhau. Tôi quay người bước ra mở cửa.

- Cảm ơn Tiên nhiều nhé, tại mình khiến bạn vất vả quá. Không biết đến bao giờ mới có dịp đền đáp lại. - Tôi bước ra ngoài lan can, gạt đầu và khẽ nói với Tiên.

- Ồn huệ gì! Tớ là fan cuồng của phim Hàn Quốc mà, hìhì. À mà hỏi xem bạn Sơn gì đó còn sống không? Tớ thấy im lìm! - Tiên bụm miệng cười nửa đùa nửa thật.

Tôi cũng phì cười trước sự tếu táo của cô bạn dễ mến này. Rồi rút điện thoại bật màn hình huơ lên. Một sợi dây trong lùm cây ném về phía tôi.

- Khả năng là còn sống! - Tôi vội đưa tay bắt lấy, cảm chắc sợi dây, trèo lên lan can nhìn Tiên nháy mắt.

Tiên cố nén tiếng cười khúc khích.

- Thôi tạm biệt và hẹn tái ngộ vào một ngày không xa!

- Ủ, Hiếu cẩn thận nhé!

- Yên tâm, “Hoàng tử đạo chính” không sợ ngã, chỉ sợ đứt dây! - Tôi nháy mắt thêm cái nữa rồi đu mình xuống...

Thoáng thấy thằng Sơn đang đứng đón sẵn ở dưới, nhưng thay vì đỡ tôi như lần trước nó lại... né sang một bên.

- Chết mẹ, thằng này....!!! - Chưa hết ngạc nhiên tôi đã phải thảm la hoảng khi thấy mình theo đà văng lên chơi vơi trong khoảng không.

Nhưng khi quãng trở lại thì một vòng tay săn chắc ôm ngang bụng tôi. Hai thằng vẫn ngã lăn quay ra đất nhưng không thê thảm như lần trước.

- Mẹ kiếp, làm tao hết cả hồn! - Tôi vừa bò dậy vừa lau bầu.

- Em rút kinh nghiệm rồi, đà văng sau nhẹ hơn nên em sẽ dễ dàng tiếp được đại ca. Chứ như lần trước, em sợ mấy giẻ xương sườn này không chịu nổi mất! - Nó cũng đứng dậy cười.

- Nhưng tao vẫn kinh!!! - Tôi vẫn chưa hoàn hồn.

- Thôi nào! Lần này tiếp đất ổn hơn là cái chắc... ơ mà sếp...sếp... - Bỗng nó lú giọng rồi chỉ tay về phía lan can.

Tôi ngoảnh nhìn theo... thấy nàng đang đứng ngoài lan can, đưa tay vẫy thằng Sơn.

- Sếp! Em chào sếp! - Nó đứng nghiêm trang cúi đầu chào. Nhìn bộ dạng nó mà tôi cũng không nhịn nổi cười.

- Cơ mà sao đại ca không bảo sếp nghỉ đi, ra ngoài đứng làm gì cho mưa gió.

- Sếp của mày, tao ngăn nổi sao? - Tôi thờ dãi.

Sự đùa nghịch trẻ con cũng chỉ thoáng qua, khi những hụt hẫng và nỗi buồn chia ly lại tiếp tục xâm chiếm... tôi vẫn đau đáu hướng đôi mắt về phía lan can... về phía nàng... và cơn mưa vẫn đang tiếp tục thấm sâu thêm vào lòng những ngón ngang thôn thức...

- Hiếu! Dậy... dậy nào!!! - Cánh cửa phòng mở toang. Anh Hùng hồi hả bước vào.

Tôi giật mình ngồi bật dậy, vô tình gạt tay làm cốc nước chanh đổ lênh láng trên giường. Những hồi tưởng lại khi nãy vụt tắt.

- Gì thế anh?

- Mặc quần áo vào!

- Sao ạ?

- Giờ mọi người đi hát Karaoke. Chứ nhanh lên, cả nhà đang chờ!

- Trời!! Để hôm khác đi anh, bọn em mới về đang mệt mà, lại còn rượu nữa! - Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

- Hôm khác cái gì, có mỗi hôm nay tụ tập đông đủ, bọn thằng Sơn, Hòa, Lâm nó còn sung lắm, chú không lý gì lại mệt với chả mỗi cả.

- Em mệt thật mà! Thôi mọi người đi đi! - Tôi dứt khoát từ chối.

- Ồ hay! Cái thằng này, thiếu chú còn gì là vui nữa!

- Mọi người cứ đi đi, em nghỉ ngơi một lúc rồi em ra sau. Anh nhé! - Biết khó chối từ, tôi tìm cách hoãn binh.

- Thôi được rồi, chán chú thật, mới có mấy chén! Lát anh nhắn địa chỉ là phải ra đấy nhé! - Anh Hùng có vẻ không hài lòng lắm.

- Vâng!

Anh Hùng đi rồi, tôi đặt lại cốc nước chanh lên bàn, lau qua cái giường rồi lại nằm xuống, chống tay lên trán nghĩ bâng quơ.

Nằm một lúc, tôi lại lấy máy nháy vào sổ của nàng.

Vẫn thuê bao...

Tôi chán nản quăng điện thoại sang một bên. Rồi tiếp tục nằm nghỉ ngơi mông lung trong sự lo âu lẫn nhớ mong đang ngày một lớn dần.

- Tít tít...! - Đang lìm dim mắt, chợt có tiếng chuông báo tin nhắn tới.

Tôi bừng tỉnh ngồi bật dậy, lật bật cảm máy lên xem

- “Quán... số... đường... phòng 302, nhanh nhé, đang tung bùng rồi” - Là của anh Hùng nhắn.

Tôi thần thờ buông thông tay xuống.

Ngồi ôm đầu một lúc nữa thì lại có tin nhắn đến.

-”Ra nhanh đi cậu ơi! Thăng Lâm đang múa cột nè!”

Tin nhắn của thằng Hòa làm tôi chán hẳn. Tôi chẳng buồn trả lời, quăng máy ra giường, rồi đi ra cửa bước xuống tầng một. Mở tủ lạnh, vớ chai nước lọc tu ừng ực. Sau đó lần tìm thuốc, ra cửa ngồi bệt xuống thềm châm hút. Trời đã tạnh mưa, nhưng không khí vẫn đậm hơi nước, hơi sương và cái se lạnh của đêm thu Hà Nội.

“Minh sẽ phải trải qua bao nhiêu nỗi nhớ nữa ư?”

Bất chợt tôi lẩm nhẩm... qua làn khói thuốc mờ màng... trong sự se lạnh đang thấm dần vào tâm can...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cuộc gọi lúc nửa đêm

Mọi người đi hát hò về khá muộn, mà cũng là lướt hết cả. Hai cặp Hòa - Hồng, Lâm - Thủy và mấy đôi khác chắc đi đánh quà lễ rồi nên không thấy mò về. Sơn thấy về một mình, vừa vào phòng cái thì nằm vật ra không biết trời đất gì nữa, chắc Hằng cũng về cùng với Yến và Thủy rồi.

Đờ nó nằm lại ngay ngắn, tôi cũng ngồi bó gối một góc, chẳng biết nhìn nó hay nhìn băng quơ. Hẳn lúc này cũng muốn say để làm một giấc quên đời quá.

Chốc chốc vẫn lại mó máy cái điện thoại, đọc lại những tin nhắn của nàng. Xem lại nhật ký cuộc gọi, xem lại số giây, số phút đã gọi, mừng tượng lại giọng nói... rồi lại quay qua... chơi rần rần mồi, ra cửa sổ hút thuốc.... rồi lại quay lại giường ngồi bó gối nhìn băng quơ...

Một đêm trần trọc những suy nghĩ ngồn ngằng nặng nề trôi qua như vậy....

Chẳng biết lấy gì định nghĩa cho cái tâm trạng của tôi lúc này nữa???

Sáng hôm sau tôi dậy sớm, mà thực ra cũng có ngủ tí quái nào đâu mà dậy? Làm vệ sinh cá nhân xong quay lại giường lay thằng Sơn.

- Này!!!

- Gì... đại ca? - Nó mắt nhắm mắt mở, uể oải hỏi câu lấy lệ. Rồi vớ cái gối úp lên đầu

- Hôm nay về Phúc Yên không??

- Về... đâu?

- Nhà chứ đâu?

- Ó, em ngủ đã...

- Tao có bảo về ngay đâu, nhưng về chứ gì???

- Vâng!

- Thế thì đầu giờ chiều nhé, tao lên lớp xem bài vở lịch học thế nào!

- Vâng đại ca...

Trả lời tôi xong nó lại gục mặt ngáy tiếp. Tôi thờ dài, bước lại bàn thu dọn cặp sách. Thay đồ rồi bước xuống nhà.

Cả đêm mất ngủ, hệ quả là ra lớp ngồi chống cằm gật như ngan. Cổ căng đôi mắt cay xè ra tiếp nhận bài giảng từ ông thầy đáng kính vẫn đang thao thao bất tuyệt với những con số, nhưng không nổi nữa.

- Ê! - Một bàn tay từ dưới vói lên véo mạnh vào lưng tôi.

- Gì thế? - Tôi quay xuống lau bà.

- Chiều nay có trận đấy, 6 giờ chiều! Sân trường Y nhé! - Thăng Dũng thì thầm.

- Chắc tao không đi được, mệt lắm! - Tôi ngán ngẩm thoái thác.

- Sao thế? Lượn đầu mắt tắm cả tuần trời, về thì như mới từ trại ra. Nom mày tệ hại quá!

- Kệ tao! - Tôi bực dọc quay ngoắt lên. Chợt bắt gặp đôi mắt soi mói của thầy đang nhìn về phía mình, vội vớ quyển vở nguyệt ngọc vào đó mấy chữ lẩy lẹ.

Sau buổi học tôi không về phòng ngay mà lấy xe chạy lang thang, tính mua gì về cho mẹ.

Giữa tháng 9, dư vị đậm nhất của mùa thu nê nếm vào từng làn gió mon man, từng tia nắng hanh dịu dịu. Dậy lên những nong nân qua từng hơi thở, giác quan... vẫn miên man là thế, mà sao lòng chỉ cảm nhận rõ rệt nhất sự thê lương qua những nhánh cây trụi lá, qua sự úa vàng xào xạc mỗi bước chân đi.

Bởi tâm trí lúc này đang lẫn lộn những khắc khoải đợi mong, mong một sự hồi âm... và ẩn trong đó là những lo lắng đang ngày một lớn dần, rõ rệt hơn. Bởi vậy thu đâu giúp ích được gì cho tâm trạng, thậm trí nó còn xói thêm vào lòng những buồn tủi xa cách.

Ngồi trầm ngâm trên ghế đá tại một góc công viên. Đánh liều gọi thêm mấy cuộc nữa, vẫn là những tiếng tút tút văng vẳng kéo dài tưởng như vô tận trong những nhớ thương, lo lắng.

- Alo!

- Lê Chi à!

- Vâng, em nghe nè!

- Ừm... tớ... về tới Hà Nội rồi!

- Dạ, hôm qua bay chuyến mấy giờ anh?

- 6 giờ chiều!

- Vâng!

- Lê Chi à!

- Dạ!

- Có một vấn đề...

- Gì anh?

- Tớ đang rất lo.

- Anh nói rõ hơn được không?

- Từ cái buổi cuối cùng gặp Ngọc, tớ không làm cách nào liên lạc lại được!

- Vậy sao?

- Ừm! Thực ra hôm sau cũng liên lạc qua lại được vài tin, nhưng cho đến hôm kia, hôm qua và hôm nay bất vô âm tín. Tớ lo quá mà giờ không biết phải

làm sao nữa?

- Vậy thì đúng là có vấn đề thật rồi! - Lê Chi cũng tỏ rõ sự lo âu.

- Tớ muốn nhờ Lê Chi thêm một việc.

- Có phải...

- Chắc Chi cũng đoán ra, tớ muốn cậu và Tiên tính vào nhà Ngọc một lần nữa, tiếp cận Ngọc xem tình hình thế nào!

- Hẳn là vậy, nhưng em sợ hơi khó!

- Biết là thế, nhưng giúp tớ thêm một lần nữa, không tớ chết mất, cứ kiểu trông ngóng mịt mù thế này. Tớ hoang mang quá!

- Em hiểu, nhưng phải để bọn em tính đã, vì không tự dưng mất liên lạc như vậy, hẳn là có chuyện. Quan trọng là phải dự tính xem tâm lý người nhà Ngọc, đặc biệt là mẹ Ngọc. Để còn biết đường ăn nói.

- Được rồi! Cố gắng nhanh nhanh hộ tớ nhé!

- Em cũng đang sốt ruột nè, nhưng lúc này phải bình tĩnh anh à!

- Tớ biết rồi, cảm ơn Chi rất nhiều!

- Thôi, đợi hồi âm của tụi em ha!

- Ủ! Mong là mọi chuyện sẽ ổn.

- Em cũng mong là thế!

-

Tôi tắt máy, rồi lững thững bước ra chỗ để xe.

Về phòng, thu dọn ít quần áo. Hòa và Lâm vẫn chưa thấy tăm hơi, tôi viết mẫu giấy để lại cho Hòa, nhờ nó sắp xếp điểm danh hộ một hai hôm. Rồi cùng Sơn lên đường trở về Phúc Yên.

Về tới thị trấn, hai thằng ngồi trà đá một lúc rồi chia tay, thằng nào về nhà thằng nấy.

- Về rồi hả cháu? - Thấy tôi gọi công, dì Thúy đơn đã chạy ra mở cửa.

- Vâng, mẹ cháu đi làm về chưa ạ? - Tôi vừa dắt xe vào vừa hỏi.

- Chưa, phải hơn 5 giờ! Mà làm gì đi tí mít hơn chục ngày trời thế?

- Dạ, đầu năm lịch học cũng nhiều, rồi cả mấy hoạt động ngoại khóa nữa, nên giờ cháu mới thu xếp được. Tình hình mẹ cháu sao rồi dì?

- Khỏe hẳn rồi thì mới đi làm được chứ, tuần trước tháo chỉ rồi, được cái da mẹ cháu lành nên bình phục nhanh. Chắc đi ở một hai hôm nữa rồi cũng về.

- Di về sớm vậy? Ở lại với mẹ cháu thêm 1-2 tuần nữa chứ!

- Thôi xin anh, việc đồng áng trâu bò lợn gà bỏ bê lâu, sốt cả ruột.

- Nhưng sợ mẹ cháu... - Tôi thoáng chút hoang mang. Việc xảy ra chưa lâu mà mẹ lại ở một mình, tâm lý có vững vàng mấy thì cũng không thể không ám ảnh được.

Thoáng thấy sự lo âu qua ánh mắt tôi. Dì Thúy vỗ vai tôi cười.

- Cái con bé xinh xinh hôm nọ đâu? Bảo nó về ở với mẹ anh đi!

- Thôi mà, dì đừng đùa nữa! - Tôi vội ngoảnh mặt đi, cố giấu vẻ thần thờ.

- Mà chuẩn bị nấu cơm thôi đi! - Tôi lúi húi gỡ mấy túi đồ ăn mua ở siêu thị dưới Hà Nội đang treo lưng lửng ở xe đưa cho dì. Sau đó bước vội vào nhà, quăng balo lên ghế. Nhìn xung quanh một hồi...

Những nơi đã từng in dấu hình ảnh của nàng, đặc biệt ở những thời khắc khó quên nhất trong đời, trong cái khung cảnh vốn dĩ thân thuộc như ngôi nhà này, luôn khiến một thằng cá ngừ như tôi lại phải tiếp tục ngồn ngộn với một mớ cảm xúc bồi hồi nhớ mong lẫn lộn.

Đầu đó vóc đáng yêu kiều, nụ cười khúc khích, nửa tích nghịch nửa bền lền vẫn văng vẳng ẩn hiện trong hồi ức không xa.

- Ô kìa! Đi đâu thế? - Thấy tôi cầm túi đất xe ra cổng. Di Thúy từ bếp ngó ra hỏi.

- Dạ, cháu qua chỗ bạn có chút việc. - Tôi trả lời lấp lửng.

- Đi nhanh còn về ăn cơm nhé!

- Vâng!

Chẳng thể kìm nén được những bức rứt trong lòng. Tôi nhảy lên xe phóng bạt mạng, gió bụi tấp vào mắt cay xè, nghiêng chặt răng tôi càn ga tòn.

Ra khỏi thị trấn tôi cứ thế đi, đi miết.

- Sao lại thế? Sao lại thế? Tại sao chứ? - Những câu hỏi cứ dồn dập mãi trong đầu mà chẳng có hồi đáp.

Chẳng biết từ lúc nào tôi lại đứng ở nơi đây, mặt hồ vẫn yên ả phẳng lặng. Từng cơn sóng lăn tăn thấp thoáng những áng mây trắng đang trôi trên nền trời xanh ngắt.

Gặp rồi lại chia xa, rồi lại gặp... những vòng trùng lặp của số phận cứ bám theo hai chúng tôi mãi vậy. Những ngày vui vẻ, yên bình, hạnh phúc rồi lại chuyển tiếp sang những giông bão, những cú sốc lớn trong cuộc đời...

Sẽ còn những gì đang chờ đợi nữa đây?

Câu hỏi mông lung vô vọng trong vấn đề tìm lời giải. Tương lai vẫn cứ mịt mờ, bằng cách nào đó cố gắng trấn an lòng mình qua những hy vọng, quyết tâm... nhưng sao cảm giác tuyệt vọng và bất lực cứ len lỏi, len lỏi mãi trong tâm trí.

Tôi cúi xuống nhặt một viên đá lia nhẹ ra phía hồ. Muốn hét thật to để giải tỏa bớt những bức bối trong lòng.. hay là muốn một lời nói nhẹ nhàng thả nhẹ từ phía sau từ miền dĩ vãng năm nào trở lại...

Hoặc muốn thêm một lần nữa đắm chìm vào những ảo giác ký ức, dù không phải là hiện thực. Nhưng cũng phần nào giúp tôi xoa dịu đi những âu lo, mong nhớ. Hay giúp tôi được nhìn thấy nàng dù chỉ là một ảo ảnh mà thôi...

"Mở máy đi, trả lời anh đi chứ!!!"

Tôi nghiêng răng bấm gọi liên hồi như muốn nát cả cái bàn phím. Nhưng vẫn chỉ là giọng nói cô tổng đài và những tiếng tút tút kéo dài.

Đứng ngẩn ngơ thêm một lúc thì điện thoại đổ chuông. Tôi rút vội máy ra coi, gương mặt đang hy vọng bỗng chốc lại ỉu xiu.

- Alo, con nghe nè mẹ!

- Đi đâu thế, về ăn cơm đi!

- Dạ con qua bạn có chút việc, con về ngay đây!

Tôi ngoảnh nhìn không gian xung quanh thêm giây lát rồi lững thững bước lại xe. Trời đang đổ về chiều, hoàng hôn hui hắt những tia nắng le lói, đầu đó đằng xa có tiếng nói cười khúc khích, mấy cô cậu học sinh đang té nước tre đùa nhau...

Tôi thở dài một tiếng ản ỉn...

Trong bữa cơm tối, mẹ và dì liên tục hỏi han việc học. Tôi ậm ừ trả lời, cố nhoen miệng cười cho không khí đỡ nặng nề. Những mỗi lúc dì trêu đùa đã động đến nàng, là miếng cơm trong miệng lại nghẹn cứng.

Cố ăn cho xong bữa, ngồi uống nước trò chuyện với mẹ và dì thêm lúc nữa rồi tôi về phòng.

Nằm gác tay lên trán nghĩ ngợi, nói là nghĩ ngợi chứ thực ra tôi chẳng định nghĩa được cái gì đang diễn ra trong đầu mình nữa.

Cứ nằm như vậy, thế mà tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, có lẽ suy nghĩ nhiều cũng làm suy kiệt tinh thần và sức lực.

Đang mê man trong giấc ngủ chập chờn, bỗng tôi cảm nhận những tiếng rung liên hồi, tôi bừng tỉnh, mở choàng mắt ra, chuông điện thoại đang réo. Tôi vùng dậy chớp ngay lấy điện thoại...

"Là số của nàng!!!" - Tôi cố dụi mắt nhìn lại, tranh thủ cốc một cái thật mạnh vào đầu xem có phải là mơ không.

"Đau!! Và đúng là số của nàng rồi!!!"

Tôi mừng mừng tủi tủi bấm máy nghe.

- Làm gì mà tắt điện thoại suốt thế, có biết anh lo lắng thế nào không? - Tôi hậm hực trách móc.

- Là Hiếu hả? - Bỗng một giọng con trai vang lên trong máy khiến tôi chưng hửng. Giọng nói khá quen thuộc...

- Anh là...? - Tôi run run, lắp bắp hỏi lại.

- Chắc cậu biết tôi là ai rồi nên khỏi phải giới thiệu nhỉ? - Đằng sau lời nói là điệu cười ha hả ra vẻ khoái trá.

- Nhật Huy, sao anh lại...? - Tôi tái mét mặt.

- Có vẻ cậu vẫn chưa hết ngạc nhiên, những chúng ta cứ vào đề luôn nhé?

- Nhật Huy, Ngọc đâu? Sao anh lại cầm máy Ngọc?

- Cậu không có tư cách để hỏi!

- Anh nói sao? - Tôi nghiêng răng, cố gìm lời nói. Sợ mẹ và di thức giấc.

- Cái hôm ở bệnh viện, cậu làm tôi suýt khóc vì cái tâm chân tình sâu sắc cậu dành cho Ngọc. Tôi nghĩ cậu là chính nhân quân tử, biết suy nghĩ hơn người, đặc biệt là biết hy sinh tình cảm để có thể đem lại những gì tốt nhất cho người mình yêu. Nhưng tôi có ngờ đâu ngoài mặt cậu cao thượng lắm, những bụng dạ tiểu nhân khó lường. Hóa ra tất cả chỉ là một màn kịch cậu vẽ ra, để khi tôi không để ý, cậu lại lén lút đâm sau lưng. Cậu được lắm, nhưng vô quyết dày có móng tay nhọn, cậu làm sao qua mắt được tôi. - Gã tuôn một tràng dài rồi lại tiếp tục giọng cười giễu cợt.

- Nhật Huy, tôi không quan tâm anh nghĩ cái gì! Ngọc đâu rồi, cho tôi gặp Ngọc!

- Cậu cũng mặt dày gớm nhỉ? Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì lúc này? Nghĩ xem?

- Tôi không muốn nghĩ gì cả, anh đừng nói dông dài nữa. Giờ tôi chỉ muốn biết Ngọc sao rồi?

- Tôi sẽ trả lời cho cậu sao? Xem ra cậu vẫn chưa tỉnh ngủ! - Gã lại tiếp tục cười khiến tôi muốn phát điên.

- Hiếu à, e rằng suốt cuộc đời này cậu sẽ không bao giờ có được câu trả lời, và cũng đừng mong gặp lại... Tôi nói vậy chắc cậu hiểu chứ? - Gã lạnh lùng nói tiếp.

- Anh... mày!!! - Tôi như muốn bóp nát cái điện thoại đang kề bên tai.

- Đổi cách xưng hô rồi à? Haha...! Mày thua rồi Hiếu, dù mày có làm gì thì tao vẫn sẽ luôn đi trước mày một bước, luôn đi trước mày, nghe rõ chứ?

- Tao không muốn nghe! Tao không muốn nghe!! - Tôi gầm lên.

- Hẳn tâm trí mày đang bị rối loạn. Nên tao cũng không đòi co nhiều nữa, đây sẽ là lần cuối cùng số máy này hoạt động. Mày nên giữ lại sự tôn trọng ít ỏi cuối cùng của tao dành cho mày bằng việc chúc phúc cho tao với Ngọc như cái hôm ở bệnh viện ý. Có vậy mới đáng mặt làm đàn ông! Thế nhé!

- Tút...tút... - Vừa nói hết lời gã tắt máy luôn.

- Nhật Huy!!! Nhật Huy!!! - Tôi điên cuồng bấm máy gọi lại.

Nhưng lại một lần nữa chỉ còn tiếng tổng đài và những tiếng tút tút kéo dài...

Tôi điên cuồng ném mạnh cái điện thoại vào tường.

- Hiếu! Hiếu! Có chuyện gì thế? - Bỗng có tiếng gõ cửa, rồi giọng mẹ lo lắng hỏi vọng vào.

- Dạ không! Không có gì! Con vừa gặp ác mộng ạ! - Tôi bối rối xua tay.

- Nay, có phải dạo này mày lại hay chơi mấy cái game bạo lực bắn nhau không đấy?

- Không, con không sao mà mẹ!

- Gì chứ mấy cái đó tao cấm đó, chời bởi chênh mảng học hành là cứ liệu thần hồn.

- Con đã bảo không chơi mà, thôi mẹ đi ngủ đi, con ngủ tiếp đây.

Tôi nằm xuống kéo chăn trùm kín đầu. Tiếng mẹ lâu bầu một lúc rồi im bật.

Chỉ còn bóng tối vây quanh, Tôi vẫn chưa hết bàng hoàng. Rồi cái sự tuyệt vọng khủng khiếp lại xâm chiếm...

"Sao lại có thể như vậy? Sao lại có thể..."

"Lần này, tôi biết phải làm sao? Phải làm sao đây?"

"Mai Ngọc, đúng như lời anh ta nói, chẳng lẽ cái lần nhìn nhau trong màn mưa đêm ấy...."

"Là lần cuối cùng... chúng ta nhìn thấy nhau...?"

Những suy nghĩ lớn vồn cuộn sống trong đầu cuối cùng bộc phát ra thành hai hàng nước mắt lăn dài...

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tia nắng cuối cùng

Mày làm cái trò gì vậy? Có bị điên không? - Hòa trần trối nhìn tôi.

- Cầm bao nhiêu ngày?

- Anh cho em khoảng một tháng! - Tôi trả lời anh chủ tiệm cầm đồ, giọng quả quyết, không bận tâm mấy đến câu hỏi của Hòa.

- Này!!! - Hòa kéo tôi lôi xềnh xệch ra ngoài.

- Tao không thể hiểu nổi mày đang suy nghĩ cái gì? Nhưng mày nên dừng tất cả mọi việc lại! - Nó như gào vào tai tôi.

- Lát nhờ mày chở tao ra sân bay thôi! - Tôi cố giằng tay nó ra.

- Mày nghĩ thế là tốt??? Nhưng giờ mày tính làm gì khi vào đó? Tại sao không đợi Chi báo tình hình đã? Sao cứ phải sồn sồn lên như vậy? Hà?

- Đã 3 ngày rồi, mày muốn tao đợi đến bao giờ?

- Như nào đây em ơi? Nhanh anh còn đi ăn cơm! - Anh cầm đồ gọi với ra.

- Đây anh! - Tôi vừa đáp vừa giằng mạnh tay Hòa.

- Mẹ cái thằng hâm dở này! Để tao điện cho thằng Sơn!

- Nó vừa cố níu tôi lại, vừa rờ tay vô túi quần rút điện thoại.

- Không phải điện đóm gì! Giờ tao muốn giải quyết một mình! - Tôi đưa tay ngăn nó lại.

- Tao không muốn phiền hà đến nó, cả mày với thằng Lâm nữa!

- Sao rồi em ơi?

- Anh cứ viết giấy đi, khổ! - Tôi sốt sắng giục, rồi quay sang Hòa.

- Mày với thằng Lâm nghĩ thêm buổi nào nữa là khỏi thi. Thằng Sơn nó đã bỏ tiền nhiều vào việc này, tao không muốn á náy thêm gì nữa cả. Tao nhắc lại, đây là vấn đề của tao, tao sẽ tự giải quyết. Đáng lẽ tao phải làm việc này sớm hơn. 3 ngày, mày biết 3 ngày ngồi ra ngóng vào ngóng nó như thế nào không? Vậy nên đừng khuyên nhủ hay ngăn cản, nó vô ích lắm! Tao không muốn bị động, không muốn chờ đợi. Cuộc đời tao đã như vậy một lần, đã chậm một lần. Tao đã chạy, đã gào thét, con tàu nó không nghe, không dừng lại... Tao làm sao mà đuổi được... làm sao có thể đuổi được...??? Chậm một lần... và mọi thứ biến mất...!! Tao còn lại gì? Trống rỗng! Tuyệt vọng... sụp đổ...Hỏi thằng Sơn đi, cái đường ray nó cứng như thế nào? Tao không muốn có lại cảm giác đó... tao không muốn.....!!!!!!!!!!!!!!

Tôi gào lên...

Hòa buông thõng tay ra, trở mặt nhìn tôi.

Lúc này tôi mới cảm nhận những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má mình. Tôi định nói thêm nữa, nhưng bao điều muốn nói dồn lại cổ họng, nghẹn

đang. Hai thằng cứ đứng nhìn nhau như vậy...

- Vào đếm tiền này em! 12 triệu, nhanh lên! Tao đói lắm rồi - Tiếng anh cầm đồ vang lên phá tan bầu không khí nặng nề.

- Vâng...! - Tôi cúi húi lau nước mắt, rồi lầm lũi bước vào tiệm. Để mặc thằng Hòa vẫn đứng như trời trồng nhìn theo.

Đếm tiền, ký giấy xong xuôi tôi bước ra ngoài. Anh chủ tiệm cũng đi ra dắt xe tôi vào rồi loay hoay đóng cửa.

- Giờ chờ tao ra Giao Thông Vận Tải, tao bắt xe Bus cũng được! - Tôi đeo balo, bảo Hòa.

- Mày có chân tự đi! Tao đi học đây! - Nó vừa nói vừa nhảy lên xe, gạt chân trông phóng vụt đi.

Tôi ngơ ngàng nhìn theo nó. Hơi hụt hẫng khi thấy thằng bạn chí cốt lại có hành động như vậy. Hẳn nó tự ái khi ngăn tôi không được. Có lẽ mấy lời tôi nói quá trừu tượng với tư duy của một thằng như nó. Thôi kệ đi.

Cũng chẳng muốn nghĩ thêm nữa, tôi đi bộ ra đầu ngõ vẫy xe ôm.

Mẹ bảo ngày tôi sinh ra, trời mưa rất to. Nhưng lúc bà Quế lôi tôi ra, tôi lại chẳng khóc lấy một lời, tôi chỉ khóc khi cảm nhận con đói đầu tiên trong cuộc đời.

Tôi có thể làm lì mỗi khi vấp ngã, hay nằm im chịu trận đòn tai ác của lũ bạn khi còn học tiểu học. Ngồi lặng thinh trong những đêm vắng nhìn nước mắt mẹ rơi trên những bức thư chẳng bao giờ gửi cho cha...

Chẳng biết tự bao giờ đứa trẻ ấy lại mau nước mắt đến như vậy?

Có lẽ từ lúc nhìn đám đông người lớn xúm vào hùng hục xúc từng xèng đất trút xuống cái hố, lấp cái hòm mà người hay cồng tôi đi học là ông ngoại nằm ở trong đó...

- “Các chú đừng vui ông con nữa! Con sắp khai giảng rồi...!”

Hay khi cậu Cảnh lăm lăm cái chày xách người bạn duy nhất của tôi xuống bếp. Dù bị ôm nhưng nó vẫn nhìn tôi quấy đuôi như cách nó chạy ra đón tôi mỗi khi tôi đi long không ở đâu về... Nó vẫn quấy đuôi vui mừng như vậy dù cho tôi đang gào thét cố thoát khỏi vòng tay của các dì...

Hay từ khi có khái niệm về cha. Những đêm lặng thinh nhìn mẹ... chiếc gối tôi nằm cũng ướt đầm lúc nào không hay....

Và giờ đây, ngồi tại sảnh chờ sân bay... Tôi cũng chẳng thể ngăn nổi những con chữ trên những dòng tin nhắn cho tôi cứ nhòa đi trước mắt...

Tôi tủm tỉm cười sau những dòng hồi tưởng miên man...

Có lẽ khi tôi sinh ra... trời đã mưa như vậy...

Cái nắng Sài Gòn vẫn chói chang như lúc tôi vào. Khác mỗi sự huyền ảo của mấy thằng bạn xung quanh.

Đường phố vẫn tấp nập, từng dòng người vội vã...

Bước chân của tôi bỗng chốc nên nặng nề một cách khó hiểu?

Lúc quyết định, tôi hăm hở là thế, tưởng như đặt chân xuống sân bay là hùng hục chạy ngay đến nhà nàng, gõ cửa gào thét ầm ĩ. Hay vạch ra những kế hoạch tiếp cận, những kịch bản đã mạnh mẽ sẵn trong đầu.

Nhưng khi lững thững bước ra khỏi sân bay, tôi thấy lòng trùng xuống...

Trống rỗng, hoang mang... hay là sợ... sợ một điều gì đó mà tôi không dám tưởng tượng thêm nữa. Nó cứ mơ hồ lớn dần lên, khiến tôi cứ đứng tần ngần nhìn biến người qua lại, lạc lõng giữa phố phường tấp nập và ồn ã.

Giờ mới cảm thấy hối hận vì đã vào đây chỉ có một mình. Nếu như có lũ bạn theo cùng, ít ra cũng có thể bàn bạc, hay nhờ sự huyền ảo của chúng nó mà tôi có thể trấn tĩnh, đại loại là như vậy.

Dưới cái nắng chiều tà, mồ hôi nhỏ lấm thấm từng giọt. Tai như muốn ù đi khiến tôi chỉ có thể nghe thấy nhịp tim mình đang đập liên hồi.

- Đi đâu em? - Một chú xe ôm trung tuổi tạt vô lễ ngay trước mặt tôi, hất hàm hỏi.

Tôi nhìn chú ấy giây lát rồi lên xe ngồi trong sự vô thức...

- Ngọc!! Ngọc ơi!! - Tôi nhào tới, xô vào cánh cổng đã hoen gỉ, tôi dùng hết sức đẩy mạnh, cánh cổng bung xích mở toang ra.

Tôi vừa thở hồng hộc vừa chạy ào vào trong nhà, ngoảnh nhìn xung quanh. Căn nhà trống hoang tàn, chỉ còn vương lại chút đồ đạc ngổn ngang bám đầy bụi bặm.

- Không!!!! - Tôi hét lên trong sự hoang mang tột cùng. Rồi chạy tiếp lên gác, kia là căn phòng nàng, nơi đã in dấu biết bao kỷ niệm...

Tôi run run đưa tay đẩy cửa, bước vào trong.

Vẫn là khung cảnh trống trải thê lương. Những tờ giấy cũ kỹ, tranh ảnh ngày xưa nàng hay dán lên tường bay lất phất dưới nền nhà, tôi đưa mắt nhìn theo và dừng lại ở chiếc bàn học. Cánh cửa sổ mở toang, chiếc rèm đung đưa theo từng làn gió thổi, lẫn khuất sau chiếc rèm... trên mặt bàn... là 6 chiếc bút chì màu xếp ngay ngắn ở một góc...

Tôi run run bước tới, mắt đã cay xè...

Những hình ảnh làm báo tường khi xưa lại ùa về...nơi đây, tôi đã say xưa ngắm nhìn người con gái ấy mỉm cười, suy tư, tủm tỉm cười... mọi thứ như vẫn đang diễn ra. Mắt đã nhòa đi, tôi đưa tay khẽ dụi, định thần nhìn lại... chỉ còn 6 chiếc bút chì xếp ngay ngắn ở một góc... như người sắp đặt cố tình lưu giữ lại những kỷ niệm yêu thương sau cùng...

Tôi mỉm chặt môi...

- Này!!!

- Em gì ơi???

Một bàn tay nắm vai tôi lắc mạnh khiến tôi sực tỉnh.

- Dạ! Gì ạ... anh! - Tôi giật mình quay sang.

- Đến nơi rồi, trả tiền anh còn về! - Chú xe ôm vừa nói vừa nhìn tôi ra vẻ khó hiểu.

- À vâng! Bao nhiêu tiền anh? - Lúc này tôi mới nhận ra mình đang đứng trước khung cảnh quen thuộc, cái cây và chiếc ban công mà tụi tôi liêu lĩnh treo vào dạo nọ.

Tôi cúi húi rút ví.

- 15 nghìn em!

- Dạ!

Tôi đưa tiền cho chú ý. Rồi... lại đứng tần ngần nhìn lên cái ban công, sau đó đưa mắt xuống cửa nhà nàng. Cánh cửa đã khóa...

Trời đã nhá nhem tối, tôi cũng chẳng biết mình đứng như vậy bao lâu nữa, và cũng chẳng biết mình nên phải làm gì trong lúc này???

- “Có lẽ nàng vào viện khám lại! Lát nữa sẽ về thôi!”

Và theo suy nghĩ ấy tôi vẫn cứ đi qua đi lại, đứng rồi ngồi. Tôi chờ đợi, nếu như gặp được nàng... và mẹ nàng về, tôi sẽ làm gì, nói gì? Tôi cũng chẳng biết nữa. Lý do duy nhất của sự chờ đợi cho đến lúc này là được nhìn thấy nàng trước đã, mọi thứ đã đủ rồi bởi với tôi rồi, nghĩ thêm nữa lại thêm hoang mang chứ đâu có giải quyết được gì. Gặp nàng, rồi mọi việc sau này tới đâu sẽ tùy cơ ứng biến.

Tôi đưa tay phui bụi trên chiếc bàn học cũ kỹ, tránh đụng chạm tới 6 chiếc bút màu. Những hình vẽ nguệch ngoạc năm xưa tôi vẽ nháp khi làm báo dần hiện ra rõ nét.

Sau đó tôi vén nhẹ chiếc rèm, mặt trời đã sà xuống sau những rặng cây, chiếu những tia nắng le lói cuối cùng hắt vào căn phòng, khiến mọi thứ trở nên ấm áp và bớt cô quạnh hơn.

Khi ấy nước mắt đã khô cạn rồi, mà nỗi xót xa vẫn cứ dai dẳng không nguôi.

- “Hiểu làm sao thế? Sao cứ đứng nhìn Ngọc mãi vậy? Vào nhà đi!” - Chợt một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên. Tôi thảng thốt ngó ra ngoài cửa sổ, phía dưới cổng, một hình bóng thân thuộc đang bước ra mở cổng.

- ”Tớ... không sao, tớ đang mãi nghĩ chủ đề cho bài báo của lớp mình thôi mà!”

Tôi cuống cuống chạy ra cửa, chạy xuống cầu thang

- ” Thế định đứng ngoài này mà tìm ý tưởng hả!”

- Ngọc ơi!!!! - Tôi lao hẳn ra ngoài, cuống quýt gọi nàng.

Đến khi tôi định thần lại, thấy mình đang đứng trước cổng, cánh cổng vẫn đóng im lìm, dây xích chẳng ngang khóa lại chắc chắn như chưa từng được mở. Trên tay tôi vẫn nắm chặt lá thư chưa đọc, run rẩy. Chiếc lá cuối cùng trên cây bàng vừa rụng xuống dưới chân..

Một người cúi cuối nhặt lấy chiếc lá, rồi chậm rãi bước lại chiếc cổng, ngó vào trong. Không phải đó chính là tôi sao????

- “Choang!” - Chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì tiếng bát đĩa loảng xoảng, khiến tôi giật mình. Cậu... Hiếu kia cũng giật mình.

Những lời to tiếng của người lớn vang lên khiến tai tôi như muốn ù đi. Tôi đưa tay ôm đầu.

- “Lạch xạch”! - Tiếng khóa, rồi cánh cổng mở toang.

Một thân hình nhỏ bé quen thuộc chạy vụt ra, vấp ngã sóng soài.

- “Ngọc!! Em không sao chứ!” - Cả tôi và cậu Hiếu kia đồng la lên thất thanh rồi chạy lại đỡ.

Nhưng... tôi vấp hụt vào khoảng không. Đi qua luôn 2 người họ...

- “Anh...!!!! Đưa em đi khỏi nơi này càng xa càng tốt. Nhanh lên... anh!!!”

Tôi ngoảnh nhìn. Thấy nàng treo lên xe của cậu... à không... là tôi. Chiếc xe đạp lạch cạch chờ hai người phóng vụt đi..

Qua hết những ảo ảnh hồi ức, chỉ còn lại mình tôi vẫn đứng đây...

“Anh đừng khóc, đừng khóc nữa... anh đã phải khóc nhiều rồi!”

Tôi quay lại, nàng vẫn đứng đó, vẫn chiếc váy mặc từ ngày đầu tiên làm báo tường. Nhìn tôi âu yếm..

- ”Hứa với em...!!!”

Nàng bước tới đưa tay dịu dàng lau nhẹ những giọt nước mắt đang lăn dài.

- Anh xin lỗi! Đã để em phải chờ đợi quá lâu! Anh xin lỗi....- Tôi nấc nghẹn

- Anh ngốc, kể từ lúc anh bước chân vào ngôi nhà này, chúng ta đã chờ đợi nhau trong suốt cuộc đời rồi! - Nàng nhoèn cười, bàn tay nhỏ nhắn đang lau nước mắt dừng lại véo nhẹ lên má tôi.

- Có đủ nước mắt để nhìn về nữa không... anh!!!

- Anh xin lỗi...! - Tôi òa lên, ôm nàng vào lòng.

Khi những giọt mưa lách tách rớt rơi, lạnh buốt bết vào khuôn mặt hòa vào dòng nước mắt đang chảy dài. Tôi mới tỉnh lại, thấy mình đang ôm chặt cái balo ngồi co ro dưới hiên nhà nàng..

Tôi lặng thinh ngồi... kệ cho những giọt mưa đang len lỏi qua những kẽ lá tạt vào người...

Trời đã về khuya...

Cánh cửa vẫn khóa im lìm..

Sau một hồi ngẫm nghĩ, dù tâm trạng vẫn rối như tơ vò. Tôi cũng đưa ra quyết định.

- “Liều vậy!!” - Tôi khề hắng giọng lăm bắm, hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy. Trời đã ngớt mưa.

Dấu cái balo vào lùm cây cạnh nhà đối diện. Tôi quay lại gốc cây me trước cửa nhà nàng. Nhìn lên ban công, hít một hơi thật sâu rồi bám tay treo lên. Nhưng leo hoài không được, một phần từ sáng đến giờ chưa ăn gì, một mồi chân tay cứ bải hoải, một phần gốc cây dính nước mưa trơn nữa. Cứ lấy đà cố bám vào mấu cây nhưng hụt rồi lại tuột xuống... Mấy lần như vậy càng mất sức nhiều.

Tôi thở hồng hộc, mồ hôi lấm tấm trên trán.

- “Anh sẽ không bỏ cuộc! Không bao giờ bỏ cuộc!” - Vừa lăm bắm tôi vừa tháo hẳn giày ra. Ôm lấy gốc cây theo thế ‘mèo treo cây cau’ nhích dần lên.

- “Sắp được rồi!” - Tôi nghiêng rặng cổ bầu lấy mẫu cây chia ra.

Nhưng chỉ được hai đầu ngón tay lại bị trượt xuống. Tôi thờ hất ra thất vọng và chán nản, thấy kệ cho người buông xuôi xuống, giữa lúc đó bỗng nhiên mộng tôi có một cánh tay đỡ lấy ưn lại lên.

Tôi giật mình suýt la hoảng.

- Suyt!!!!

Ngoảnh xuống dưới thấy thằng Sơn một tay đẩy mộng tôi, một tay đưa lên miệng ra dấu bảo im lặng.

- Mày...??? - Nhìn thấy nó tôi vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên.

- Thế quái nào kỹ năng leo trèo của đại ca đi đâu hết rồi? - Nó khề thì thào, nhe nhón cười.

- Sao lại...?? - Tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

Bỗng nhiên có ánh đèn xe đi vào. Thằng Sơn giật mình buông tay ra, khiến tôi rơi bịch xuống đất đau điếng. Đang ôm mộng nhón nhó thì nó dí tôi vào khoảng tối sau gốc cây, rồi cuống cuống rút điều thuốc châm nhả khói diêm nhiên như không có chuyện gì.

Chờ hai chiếc xe máy phóng vụt qua. Nó mới quảng cho tôi bao thuốc.

- Không có hội này anh chẳng bao giờ làm nên trò trống gì cả! Chán! - Nó lắc đầu trề môi.

- Ra đi! Ôn rồi! - Nó rút thuốc rồi khề gọi.

- Gì nữa!? - Tôi ngoảnh theo hướng nó hát hàm.

Cạnh lùm cây tôi giấu balo, một cái đầu thò ra. Thằng Hòa cũng nhìn tôi nhe nhón.

- Chúng mày đến đây từ lúc nào? Sao tao không biết? - Tôi vừa đứng dậy vừa xoa mộng

- Mới thôi! Đủ để chứng kiến pha leo cột mỡ cùng sự bất lực của cậu! - Hòa vừa bước lại vừa nhón răng cười giễu cợt.

- Đề ý có dân phòng là nháy nhé! - Sơn rút điện thoại ra gọi.

- Ai nữa? - Tôi tròn mắt.

- Đủ bộ tứ quái đạo chích! - Sơn nháy mắt.

- Lâm!!!!!

- Cả anh Kiên nữa là ngũ quái! - Hòa cười hềnh hếch.

- Mẹ, vào hết thì ai lo việc diêm danh!? Chúng mày không định thi nữa à? - Tôi nhón mặt.

- Không thi nữa thì học lại! Lo gì!

Tôi đứng nhìn hai thằng nó trên trời.

- Chúng mày...!!! - Tôi lấp bắp. Vừa ái ngại vừa cảm kích, không thốt được nên lời.

- Thôi bỏ đi! Nói chuyện sau, không có nhiều thời gian đâu, giờ đồ nghề ra thôi! - Sơn quay sang Hòa giục.

Hòa đặt cái túi xuống đất, lấy ra đoạn dây thừng, và một đoạn dây thép.

Sơn lấy đà rồi trèo lên cây thoăn thoắt, khác hẳn với điệu bộ khốn đốn của tôi khi nãy.

- Nào! Em kéo! - Sau khi yên vị nó đưa tay xuống.

Tôi vẫn đứng hệt nhìn nó rồi thằng Hòa, trong đầu vẫn chưa tái được những gì đang diễn ra.

- Ồ cái thằng! - Hòa đẩy tôi lại gốc cây.

Tôi bám vào, có sự trợ giúp của Hòa và Sơn nên lần này tôi leo lên được dễ dàng. Sau khi tôi cũng ổn định trên cây, Hòa quảng dây thừng và dây thép cho Sơn, rồi lại chạy lại chỗ lùm cây núp tiếp.

- Chúng mày vào đây từ lúc nào?

- Nói chuyện sau đi! Khó quá! - Nó gần giọng. Rồi quàng dây thừng buộc vào cây. Sau đó nhét đoạn giấy thép vào túi. Buộc dây thừng vào người, thoăn thoắt leo sang, chẳng mấy chốc nó đã yên vị ở ban công.

- Đại ca buộc vào người đi, cành cây trơn lấm, lát nữa sang đây gài vào lan can, tí nữa còn có cái đu xuống! - Nó sốt sắng giục.

Tôi làm theo nó như một cái máy.

Sau khi tôi cũng an tọa, nó mới rút đoạn dây thép ra.

- Mà làm gì vậy?

- Sau khi lên đây đại ca sẽ làm gì tiếp theo, đứng nhìn cánh cửa khóa, khóc rưng rức à? - Nó vừa nói vừa uốn đoạn dây thép. Sau đó chọc vào ổ khóa cửa, khẽ lự.

- Cạch!! - Sau một hồi, cánh cửa cũng mở toang ra.

Tôi sững sờ nhìn.

- Đục tường em còn tốn thời gian! Chứ đâm ba cái này thì lại quá thường! - Nó cười.

- Đại ca vào đi! - Nó rút ra một cái đèn pin nhỏ đưa cho tôi.

- Vào...??? - Tôi bản thân đón lấy cái đèn pin.

- Đại ca cứ như trên trời rơi xuống ý? Vậy chứ lúc anh vào đây anh muốn làm thế nào? Mọi thông tin đều không có. Tay Nhật Huy kia nó bùng bít hết, cả Chi và Tiên đều không thể tiếp cận cũng như tìm hiểu được, chỉ biết là người thân của sếp đã lên trường xin bảo lưu kết quả và ngôi nhà đã khóa mấy hôm nay rồi. Nên cứ vào trong tìm hiểu thực hư mạnh mẽ rồi tính tiếp.

- Chi... Tiên...?? Chúng mày gặp rồi sao?

- Đang ngồi hết ở quán ăn đêm ngủ đối diện với ngõ này. Thôi đại ca làm mất thời gian quá! - Nó vừa nói vừa đẩy tôi vào.

Bước vào căn phòng tối đen như mực, tôi run run bắt cái đèn pin, soi xung quanh.

Căn phòng của nàng mọi thứ vẫn nguyên, tuy nhiên đồ đạc đều được phủ vải. Dấu hiệu đã chuyển đi, tôi bản thân. Nhìn mọi thứ mà cách đây không lâu nàng đã hiện diện nơi đây. Điều mà tôi đang tự dối mình từ lúc bước chân vào Sài Gòn đã thành hiện thực. Tôi lại một lần nữa chậm chân mất rồi.

Dù đã nghĩ, đã chắc chắn là khó có thể gặp được... nhưng khi đối mặt với thực tế. Không còn những suy tưởng để lấp liếm tâm trạng nữa, tôi thấy mình nhũn như bún. Mọi mệt mỏi lo âu, tuyệt vọng như tổng hợp lại, dí tôi khuy xuống. Tay buông thõng. chiếc đèn pin rơi xuống đất...

Tôi ngược khuôn mặt thất thần nhìn mông lung vào khoảng không trước mặt...

Tuyệt vọng ư...? Đau đớn, hụt hẫng, thê thảm... Còn giới hạn nào nữa đâu??

Thứ duy nhất hiện diện trong tâm trí lúc này là sự hoang mang tột cùng...

Tôi vội lấy đèn pin, bước lại giường lật tấm vải trắng lên. Gối chăn vẫn xếp ngăn nắp. Tôi bản thân ngồi xuống cạnh giường, đưa tay sờ vuốt nhẹ lên chiếc gối, tấm chăn, mong tìm được chút hơi ấm của nàng hãy còn vương lại... nhưng mọi thứ chỉ là sự lạnh lẽo...

Chẳng còn chút động lực nào giúp tôi nhận thức được sự tồn tại của mình nữa rồi, tôi thả người nằm xuống.

- “Anh xin lỗi...!!” - Tôi cười trong sự tê tái thấu tận tâm can. Giọt nước mắt khô cạn sót lại cuối cùng khẽ rỉ ra hai bên khóe mắt.

- “Anh ngốc, kể từ lúc anh bước chân vào ngôi nhà này, chúng ta đã chờ đợi nhau trong suốt cuộc đời rồi!” - Chợt giọng nói dịu dàng tha thiết trong dòng hồi tưởng ở giấc mơ ban chiều vắng vắng vọng về trong tiềm thức.

- Em nói đúng!! - Một ý nghĩ lóe lên trong đầu kéo tôi bật dậy.

- Anh chờ đợi em, và em cũng vậy!! Phải không???- Sức lực ở đâu trôi chảy. Tôi nhào tới lật tung tấm vải đang che phủ bàn học của nàng.

- Em không thể biến mất như vậy! Một lần đã là quá đủ với anh, với em! - Tôi hành động như kẻ điên cuồng. Kéo luôn tấm vải đang phủ trên tủ xuống. Tôi mở toang ra, soi đèn pin loạn lên.

- Nếu như chờ đợi anh! Em phải cho anh biết là em sẽ đi đâu, sẽ đi đâu!??? - Tôi lảo bảo cúi xuống gầm giường.

- Đại ca! Bình tĩnh thôi, ầm ĩ hàng xóm biết là lên phường ngồi uống nước bây giờ! - Thăng Sơn hét hoảng ngó vào.

Nhưng dường như tôi chẳng màng đến lời cảnh báo của nó nữa. Tôi đi lại tìm kiếm khắp căn phòng. Mồm vẫn lẩm nhẩm

- Đại ca!!! - Nó chạy vào ôm chặt lấy tôi.

- Đại ca đang muốn làm hỏng việc phải không? Đừng điên không đúng chỗ! - Nó gần giọng lần nữa.

- Giờ tao phải làm sao? Mày hỏi xem tao phải làm gì? Tao vào đây, cả lũ chúng mày cũng kéo nhau vào, và mọi thứ vẫn là con số không! Mày nghĩ xem tao phải làm gì? - Tôi mếu máo.

Giờ mọi thứ cũng như là cái đường ray, kéo dài hun hút... kéo dài mãi. Chẳng có điểm dừng, tôi đâu thể chạy mãi... chạy mãi...

- Nghe em nói này! - Nó kéo tôi, hai thằng ngồi bệt xuống đất, tựa lưng vào tường.

- Em đã chứng kiến lần này là lần thứ hai. Nhưng giờ mình không phải trẻ con, chỉ biết khóc biết gào! Nó vô ích, cái cần là đại ca trấn tĩnh lại. Em đây còn nhiều phen cận kề cái chết, tưởng như không còn lối thoát, tưởng như buông xuôi, nhưng khi cái sự ham sống trỗi dậy, thì trong cửa tử vẫn còn có lối thoát để giờ thằng em vẫn còn ngồi đây. Nếu như trong tâm trí đại ca còn mạnh nha cái mong muốn gặp lại sếp. Thì nghĩa là vẫn còn cơ hội, chỉ cần đại ca không bỏ cuộc! Hiểu chứ!

Nó nói một thôi một hồi. Tôi vẫn ngồi thừ người ra.

- Giờ quay lại chỗ Chi, ăn chút gì đó, về khách sạn nghỉ ngơi. Rồi tính phương hướng, hơn là ngồi đây, đại ca nghe em! - Nó khản khoản.

Đến lúc này tôi còn biết nghĩ gì nữa. Tôi gượng cầm đèn pin đứng dậy.

- Khoan đã! - Bỗng nhiên Sơn giật phắt đèn pin trên tay tôi.

- Gì vậy? - Tôi ưỡ ỏi, chán nản.

Nó chẳng nói gì, bước lại chỗ bàn học nàg, xăm soi lên tệp tranh lịch rơi cạnh chân bàn, có lẽ lúc này tôi điên cuồng lật tung mọi thứ làm nó rớt xuống. Sơn cúi nhìn bức tranh, ngẫm nghĩ.

- Hôm nay là 23 tháng 9! - Nó lẩm nhẩm.

- Thì sao? - Tôi nhú mày nhìn nó.

- Cái này lại là tháng 3! Rồi tới mịa nó tháng 9 luôn! - Nó vừa nói vừa đưa tay lật giờ hết cả 12 tháng.

- Dán à??? - Đột nhiên mắt nó sáng lên mân mê cái viền lịch trong sự khó hiểu của tôi.

Bỗng nó đưa tay xé luôn tờ tranh lịch của tháng 3, gấp gọn nhét vào túi.

- Đại ca!!!! Phủ lại vải, xóa sạch dấu vết và té thôi. - Nó lần mò treo lại tệp tranh lịch lên tường chỗ cái đỉnh cạnh mặt bàn và sột sắng giục.

Tôi không hiểu hành động của nó. Nhưng cũng làm theo.

Sau khi chốt lại cửa ra lan can. Hai thằng đu xuống đất. Lần này có nghề hơn nên tiếp đất nhẹ nhàng, chứ không liểng xiểng như lần trước nữa.

- Soap! Soap! - Tôi húi húi tộp bát phở, như muốn nuốt trọn luôn cả cái bát.

- Từ từ thôi em! - Anh Kiên nhìn tôi phì cười.

- Hoàng tử đạo chích! Sao nhìn bạn giống chết đói lâu năm quá vậy! - Lê Chi bụm miệng khúc khích.

- Chưa nhìn thấy quả ông ý tụt lên tụt xuống cái gốc cây mới là “thôi rồi”! - Hòa cũng tham gia vào.

Mặc kệ, tôi ăn cái đã. Lúc này mới cảm nhận con đói cồn cào ruột gan.

Sau khi húp đến giọt phở cuối cùng. Tôi đặt cái bát xuống, với cốc nước ngọt tu ừng ực, giờ mới gọi là hoàn hồn.

- Bát nữa đi bạn! - Lâm nhe răng cười.

- Thôi! Tao đủ rồi! Xin phép Tiên, xin phép Chi nhé! - Tôi vói tay lấy bao thuốc.

- Ôi, tụi em quen rồi anh! - Tiên nhún vai.

Tôi châm điếu thuốc, rít một hơi sâu, không quên ngoảnh đi phả khói để không ảnh hưởng tới hai cô bạn gái.

- Ngọc không thích điều này đâu! - Chi nháy mắt.

Tôi cười gượng. Rồi quay qua Sơn, đang trầm ngâm ngồi góc nhà đốt thuốc, tay cầm tờ lịch, ngẫm nghĩ.

- Cho tao biết mày đang nghĩ gì?

- Sơn!!! - Không thấy nó trả lời tôi liền gọi.

- Hà! - Lúc này nó mới ngược lên nhìn.

- Hành động của mày ý! Có phải... - Tôi ngập ngừng.

Trong lúc tâm trí rối loạn, nhưng nhận thấy trạng thái của nó từ lúc ở phòng nàng, cho đến lúc về quán phở... cả lúc tôi quất hết 2 bát phở, tôi vẫn để ý nó. Linh tính cho tôi biết nó đã khám phá ra điều gì đó, và tôi không khỏi khấp khểnh như bấu víu vào...

- Tháng 3... - Nó trả lời tôi bằng quơ.

- Lê Chi, Tiên có thể cho tớ biết địa điểm này là ở đâu??? - Nó xoay ngược bức ảnh lịch lại.

- Chỗ này là...! - Chi nheo mắt nhìn bức tranh.

- Thung Lũng Tình Yêu! - Bỗng Tiên thốt lên.

- Bạn chắc không? - Nó hỏi lại, giọng khá nghiêm túc.

- Chắc mà, tớ đã từng được ba mẹ cho đi nghỉ mát ở đó, cũng cách đây mấy năm rồi, không lẫn vào đâu được. - Tiên quả quyết.

- Thung Lũng Tình Yêu!! Thung Lũng... - Sơn xoay lại bức tranh nhìn, lẩm bẩm.

- Đại ca! - Chợt nó liếc sang tôi.

- Hà!

- Chúng ta lại sắp phải đi xa nữa rồi... - Nó tủm tủm cười bí ẩn.

Ngoài kia, trời đã tờ mờ sáng... mưa đã tạnh hẳn...

Tôi rút tay túi quần lững lững bước ra ngoài, ngẩng mặt nhìn trời.

- Cô ấy vẫn luôn như vậy...!!! - Tôi quay lại nhìn đám bạn vẫn đang trố mắt, duy chỉ có mỗi thằng Sơn điềm nhiên hút thuốc nheo mắt nhìn tôi.

- Xứng đáng là sếp của cả tao và mày! - Nó nhả khói rồi tủm tủm, xưng tao mày với tôi như khi còn đang học cấp 3.

Cả 2 thằng cùng phá lên cười, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của buổi sáng..

Mặt trời đang le lói chiếu những tia nắng đầu tiên, bình minh..

Mà thực ra thì...

Trong thâm tâm của tất cả những nhớ thương..

Tôi thấy hoàng hôn đang ủa về...

Với những tia nắng cuối cùng..

Bạn đang đọc truyện *Ranh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.